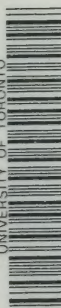

UNIVERSITY OF TORONTO

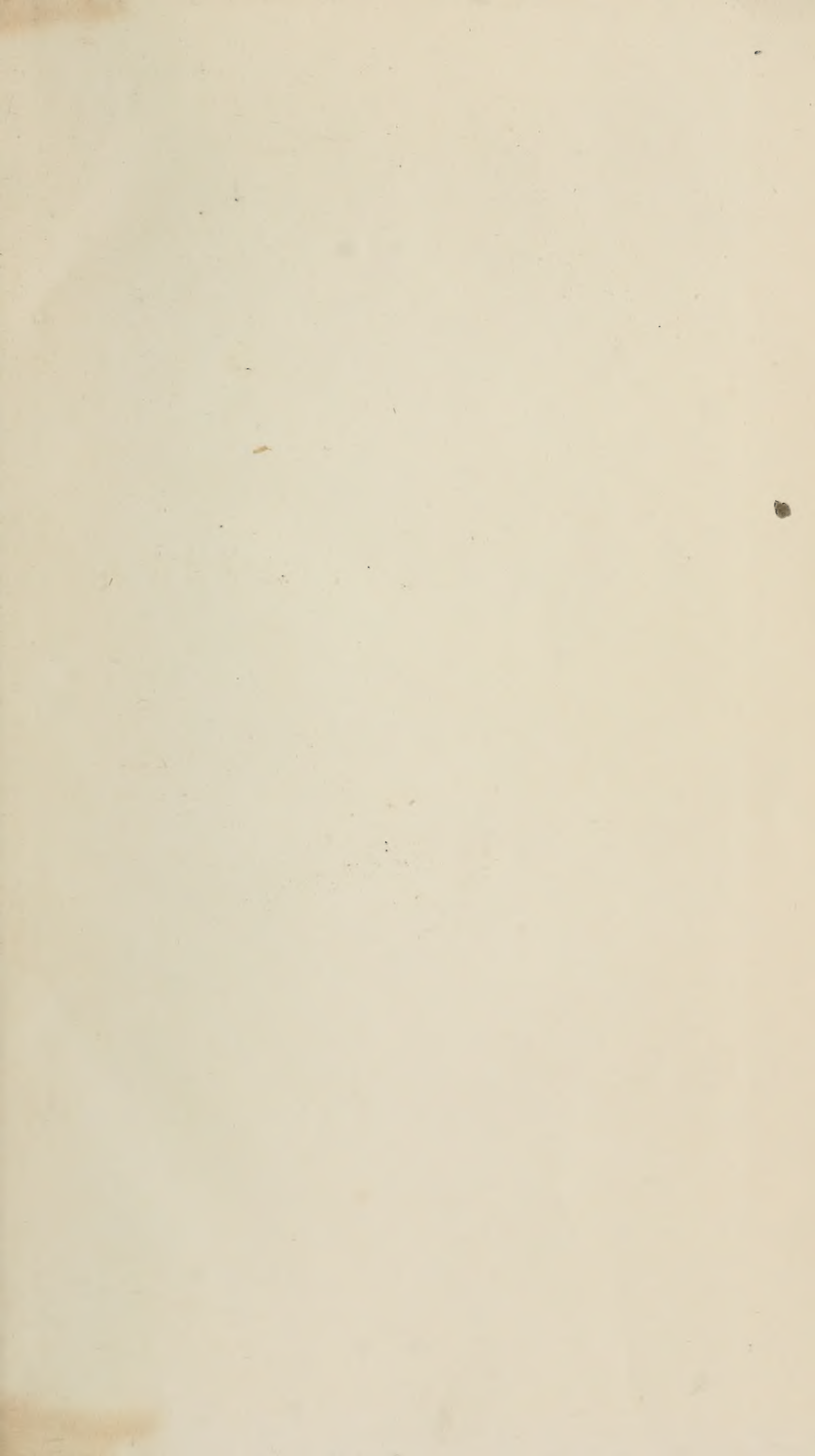

3 1761 00001398 7

UNIV. OF
TORONTO
LIBRARY.

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

L. Gr
P. 718 Sc

PLATONIS OPERA
GRAECE

RECENSUIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRUXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN SECUNDUM

CIVITATIS LIB. V. VI. VII. CONTINENS

LIPSIÆ

SVMPTEBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXI.

PLANTONIS OPERA

WARREN

RECEIVED
MAY 10 1890

PA
4279
A2
1830
v.2

10590
5/12/90

LIBRARY

UNIVERSITY OF TORONTO

STAMP

PRAEFATIO EDITORIS.

Ad critica subsidia, quibus in primo volumine concinnando usus sum, in hoc secundo novi nec dum a quoquam occupati nihil accessit, sed virorum excellentium, qui rei litterariae Borussicae et Bavaricae publice praesunt, beneficio contigit, ut codices Monacenses duos a Bekkero et ab Astio primum adhibitos mihi ipsi denuo conferre liceret. Unus est idem ille *Monacensis B.* cuius descriptionem in praefatione voluminis primi p. XXXIII. dedi, lectiones per ipsum volumen secundum Bekkerum exhibui. Cui quum tantum tribuisset Bekkerus, ut haud raro unum omnibus praeferret, existimandus scilicet erat quam accuratissime eum contulisse, certe nihil de genere eorum, quae ex aliis afferenda putasset, in hoc inventum silentio praeterisse. Verum res aliter habet. Haud maiore vir doctissimus in Monacensi B. quam in Vindobonensi diligentia versatus non solum orthographica pro instituti ratione in prooemio ad *commentaria critica* p. X. demonstrata omisit, sed etiam alia paullo graviora neglexit, alia vel falsa attulit vel manca. Quorum omnium ego, non quo totidem praetermissionum reum agerem Bekkerum, sed quod notitia codicis haud dubie valde memorabilis quo plenior eo gratior lectoribus futura videbatur, indicem ad quatuor libros priores pertinentem hic apposui. Ex huius autem voluminis libris tribus ea excerpti, quae in Monacensi et in Vindobonensi B. per-

scripta atque ita comparata, ut a Bekkero haud minus, quam alia, quae non omisit, commemorari debuerint, tamen ab eo vel omissa sunt vel non satis accurate significata.

L. I.

Πλάτωνος πολιτειῶν, πρώτη

- p. 327. C (4, 9. Bekk.) ὡς] om. (Ven. C. Par. DK.)
 E (4, 17) διανοεῖσθε] διανοεῖσθαι a. m. pr. (διανοεῖσθαι Ang. B.)
- p. 328. B (5, 6) ἦν δ'] ἦν δὲ
 C (5, 14) προσκεφαλαίου] προσκεφαλέου
 E (6, 12) εἰ] int. vers.
 (6, 14) ἕξαγγέλλεις] ἕξαγγέλλεις
- p. 329. A (6, 18) ξυνιόντες] συν.
 B (7, 5) τοῦτο αἴτιον] τοῦτ' αἴ.
 C (7, 14) τότε ἔδοξεν] τότε ἔδ.
 (7, 16) γίνετα] γίνεται (Item 335. A. 19, 4 γίνονται, II. 358. A. 58, 15 γινόμενα, 360. C. 63, 4 συγγίνεσθαι, III. 403. B. 139, 13 ξυγγίνεσθαι, 407. C. 146, 18 ἐγγίνεσθαι, 414. B. 159, 8 γινόμενων et III. 421. D. 168, 22 γίνεσθαι.) Ad hunc locum in m. adscriptum est: ταῦτα καὶ αὐτὸς διαμαρτίρομε περὶ τὸ γῆρας καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς συνουσίας ἄνευ τῆς ἀναγκῆς χρίας: δημήτριος, et in ima pagina: ἀρμόδιος ὁ χρόνος ὁ ἡμέτερος
- πρὸς ταῦτα τὰ ῥήματα, ὁ καὶ ξ, ἔτων, τρέχοντα νῦν
- p. 330. B (9, 6) δὲ ἀγαπῶ] δ' ἀγ.
 C (9, 9) τὸ πολὺ] τοπολύ (Item 345. C. 39, 6. 352. D. 53, 5. III. 390. C. 115, 4 τοπρῶτον, II. 373. D. 87, 10 τοπρότερον, E. 18 τομετατοῦτο, 378. B. 96, 7 τοπαράπαν, III. 403. C. 139, 17 ταμουσικά.)
- p. 331. A (10, 17) ἀτάλοισα] ἀτάλοισα (Par. DK. sec. Bekk.)
 C (11, 16) εἶη] εἶ, addito int. vers. a. m. s. η
 D (12, 1) παραδίδωμι] Alterum α int. vers.
 (12, 2) ἔφη] ἔφη (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Amb. C. Ang. B.)
 E (12, 11) γινώσκεις] γινώσκεις (Item 347. D. 43, 14 γινώσκων, III. 402. B. 137, 12 διαγινώσκειν, III. 426. C. 178, 1 προγινώσκων, D. 10 συγγινώσκεις.)
- p. 332. E (14, 9) ξυμμαχεῖν] Alterum μ int. vers. a. m. s.
 (14, 10) ἄχρηστος.] ἄχρηστος;
 (14, 11) κυβερνήτης.] κυβερνήτης;
 (14, 12) ἄρα] ἄρα
- p. 333. C (15, 16) ἦ] int. vers.
 D (16, 2) τᾶλλα] τᾶλλα

- (item 348. E. 45, 21 cum Vindob. BDEF. Steph. 353. C. 55, 1 cum Vind. BDF. Steph. II. 360. C. 63, 6. 370. D. 81, 11 cum Vind. BDF. Steph. (τ' ἄλλα Vind. E.) 373. A. 86, 8 cum Vind. BDF. Steph. III. 415. B. 160, 20. III. 420. D. 167, 7. 424. A. 173, 16. 425. B. 175, 16. 434. A. 192, 9. 443. C. 210, 2.)
- p. 333. D (16, 4) *χρησίσιμος;*] *χρησίσιμος.*
 E (16, 11) *μῆν]* a m. pr. *μῆ*
- p. 334. B (16, 22) *κεκάσθαι]* *κεκᾶσθαι*
 (17, 1) *σὲ κα]* *καὶ* int. vers.
 (17, 2) *ῶφελεία]* *ῶφελία*
- p. 335. A (18, 18) *δὲ ἐχθρόν]* *δ' ἐχ.* (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)
 B (19, 4) *Βλαπτόμενοι]* *—μενοι* int. vers.
 (19, 5) *ἀρετὴν* post *ἵππων* int. vers. additum et sequens (6) *εἰς τὴν τῶν ἵππων* in m. a m. s. adscriptum est.
 C (19, 12) *τοῦτ'.]* *τοῦτό*
 (19, 16) *ἀφίππους]* *σῆ ἀφίππους τοὺς μὴ εἰδότας ἱππικῆν:* in m.
 (19, 17) *ξυλλήβδην]* *συλλ.*
 D (19, 18) *Ἀλλὰ ἀδύνατον]* *ἀλλ' ἀδ.* (Ang. B.)
 E (20, 8) *τοῖς δὲ φίλοις]* *—δὲ —* int. vers.
- p. 335. E (20, 11) *ἄρα, ἦν]* *ἄρ' ἦν*
 (20, 15) *οἴσθα, ἦν]* *οἶ,* addito a m. s. *σθ', ἦν*
- p. 336. A (20, 21) *δὲ οὐδὲ]* *δ' οὐ*
 B (21, 6) *ταῦτ' εἶπον]* *ταῦτα εἶ.*
 (21, 7) *οὐκέτι]* *οὐκ ἔτι* (item 348. E. 45, 17.)
 (21, 10) *ὁ δ']* *ὁδ'* *φθινεξάμενος]* *φθινεγξ.*
- p. 337. A (22, 22) *ἢ ἀποκρινοιο]* *ἢ ἀποκρινοῖο,* in m. *ἢ ἀποκρινοῖ*
 B (23, 4) *ἕξ, μηδ']* *ἕξ μὴ* *δὲ*
τέτταρα] *τέσσαρα* (Amb. C. — Cf. huius Vol. p. 245, b.)
 (23, 7) *ἀποκρινοιο]* *ἀποκρινοῖτο*
- C (23, 12) *τοῦτο ἐκείνω]* *τοῦτ' ἐκ.*
 (23, 16) *Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, κα]* *ἀλλ' ὅτι οὖν ἔφη· καὶ,* vulgata a m. s. in m. posita.
- D (24, 5) *Οὐκοῦν]* *οὐκ οὖν*
 (24, 6) *μοι]* int. vers.
- p. 338. A (24, 17) *φθονήσε]* *φθονήσεις,* a m. s. — *σεις*
 (25, 3) *τελευτῶν]* *τελευτῶν* (item 342. D. 33, 20. II. 361. E. 66, 2. III. 425. C. 176, 2.)
 B (25, 3) *ἔφη, ἦ]* *ἔφη,* interposito int. vers. a m. s. *ἦ*
 C (25, 15) *ἐθειλήσεις.]* *ἐθειλήσεις;*
 (25, 17) *δίκαιον εἶναι.]* *δ. εἶναι;*
- E (26, 7) *αὐτῇ ξυμφέρον]* *αὐ. συμ.*

- p. 338. E. (26, 9) οὕτως] οὕτως
(26, 12) τοῦτ' οὖν] του-
τοῦν
- p. 339. A. (26, 16) ξυμφέρον.] Ita,
non συμ.
B (27, 5) προστίθης] —
τί — int. vers.
C (27, 12) τιθέασι] τιθέα-
σιν
D (28, 1) ἄττα] ἄττα
(28, 2) βελτίστου.] βελ-
τίστου;
E (28, 8) κακὰ αὐτοῖς] Ita,
non κ. αὐ.
φῆς] φῆς
- p. 340. B (29, 2) κρείττους] Alte-
rum τ int. vers. a m.
s. additum est.
D (30, 2) ὃ ἐξαμαρτάνει,]
cum signo interrogandi.
(30, 6) τοῦτ' ἔστιν] τοῦτ'
ἔστιν
E (30, 14) δὴ σοι] δὴ σε,
in m. a m. s. σοι
νῦν δὴ] νῦν δὴ
- p. 341. A (30, 18) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχ-
ῆς (item 344. C. 37,
14. 348. B. 44, 17.
III. 411. B. 153, 15.
III. 424. E. 175, 2.
Similiter διαβραχέων
III. 424. B. 173, 17.
διαπαντὸς III. 407. D.
147, 7. III. 429. B.
183, 9. C. 16. 430. B.
185, 2. 433. A. 190, 8.
διαταῦτα 341. E. 32,
11. 347. B. 42, 16.
III. 425. C. 176, 5
καταρχὰς III. 398. B.
129, 15. μεταταῦτα
353. D. 55, 2. III. 406.
E. 145, 15. μετατοῦτο
III. 392. C. 119, 1.
408. A. 147, 20. 412.
- B. 155, 13. III. 427.
D. 179, 21.)
- p. 341. A (30, 19) ξυμφέρον] in m.
a m. pr. additum.
(30, 21) μ' ἐξ] με ἐξ
(30, 22) ἐρέσθαι] Ita,
non ἔρ.
B (31, 5) ποτέρως] ποτέ-
ρος a m. pr. (item II.
363. A. 77, 20. Simi-
liter 343. E. 36, 8
μοχθηροτέρως, 348. B.
44, 15 ὀποτέρως, III.
390. C. 115, 3 ὡς οὐ-
τος; 393. D. 121, 3
ᾧδέπος, 396. E. 127,
2 ἀμφοτέρων, 412. A.
155, 4 et III. 425. C.
176, 6 εἰκότος, 430.
B. 185, 7 ἀνδραποδό-
δη, 439. B. 202, 4
ἀποθοῦνται et 443. C.
209, 19 εἶδολον a m.
pr. scripta et a m. s.
correcta sunt.)
(31, 7) ἀκριβεῖ] τῷ ἀ-
κριβεῖ, sed — ᾧ in ar-
ticulo e corr.
ἔλεγε] Ita, sed initio
et fine correcto.
(31, 10) συνοφάντει, εἶ-
τι δύνασαι] συνοφάν-
τι δύνασαι a m. pr.
C (31, 14) οὐδὲν ᾧν] a
m. s. comma additum.
Ἄδην] ἄδην cum al-
tero δ int. vers. prae-
posito, adscripto in m.
ἄδδην
(31, 17) καμώντων θερ.]
καμώντων θερ. cum ν
int. vers. post μ ad-
dito.
D (32, 7) αὐτῇ αὐτῇ corr.
in accentu utroque.

p. 341. E (32, 10) σώματι εἶναι
 σώματι] σώμῃτι εἶναι
 σώμῃτι, sup. α inter
 μ et τ in priori.

(32, 12) σώμά ἐστι] σώ-
 μα ἐστι

(32, 15) ἔφη] — ν int.
 vers. a m. s.

p. 342. A (32, 19) ταῦτα ἐπ' ταῦτ'
 ἐπ'

(33, 2) αὐτῇ τὸ ξυμφέ-
 ρον] αὐ. τὸ συμ.

B (33, 3) ἢ οὐτε] ἢ in m.
 a m. s. habet.

(33, 10) ἔχει;] ἔχει.

C (33, 17) Οὐκ ἄρα] οὐ-
 κάρα

(33, 19) οὐδ' ἐπιτάττει]
 οὐδὲπιτάττει

D (34, 2) κάμνοντι;] κά-
 μνοντι.

(34, 4) ἢ οὐχ] ἢ οὐχ

E (34, 6) ναύτης; Ὡμολό-
 γηται.] ναύτης ὡμ.

(34, 11) οὐδ' ἐπιτάττει]
 οὐδ' ἐπ.

p. 343. A (34, 16) περιεστῆκει]
 περιεστήκει (Par. K.
 sec. Bekk.)

(35, 1) δὴ τί] δὴ, τί

C (35, 18) ὑπηρετοῦντες]
 ὑπηρετοῦνται, sup. εσ
 a m. s. super αι.

(35, 19) δὲ οὐδ'] δ' οὐ
 δ'

D (36, 5) ὁ δ'] ὁδ'

p. 344. A (36, 16) μαθήσει] μα-
 θήση (Sic 347. E. 44,
 1 et III. 397. D. 128,
 15 αἰρη, 349. A. 46,
 3. 5 μαντεύη et δια-
 νοῆ, 351. C. 50, 21
 ἀποκρίνη, III. 386. A.
 107, 7 et 413. A. 156,
 20 ἡγή, 392. D. 119,

5 εἶση, 399. D. 132, 9
 παραδέξη, III. 419.

165, 2 ἀπολογήση, 423.

A. 171, 16 et 432. C.

389, 9 χρήση, 426. B.

177, 17 ἐπαινέση, 430.

C. 185, 10 ἀποδέξη,

431 C. 187, 13 ἐπι-

τεύξη et 440. D. 204,

19 ἐθνημῆ.)

p. 344. C (37, 13) δικαιοσύνης
 ἐστίν] δ. ἔστιν

D (37, 20) ἀλλ' ἦν.] ἀλ,
 sup. a m. s. λ, ἦν.

(38, 1) ἐδεόμην] δεό-
 μην

E (38, 9) ὡγαθὲ] ὡγάθῃ
 (item 345. A. 38, 14
 et III. 423. D. 173, 1.)

p. 345. A (38, 13) οὐδ' ἐάν] οὐδὲ
 ἐάν

B (39, 3) μετατιθῆ] μετα-
 τίθη

D (39, 15) ὥστε εἶναι] ὥστ'
 εἶ. (Ang. B. Vat. M.)

p. 346. A (40, 8) περαινόμεν] πε-
 ραίνομεν a m. pr.

(40, 12) γὰρ αὐτῆς] γὰρ
 αὐτοῦ, in m. a m. s.

ἦσ

B (40, 14) βούλη] βούλει

C (41, 3) δῆλον, ὅτι] δη-
 λονότι (item II. 372.

C. 85, 7. III. 389. B.

112, 17. 410. A. 151,

12. III. 428. B. 181,

7. 436. B. 196, 9. 444.

A. 211, 6.)

(41, 8) αὐτοῦ] αὐ.

D (41, 10) ὑγίειαν] — ει —
 int. vers.

μισθαρηνητικῆ prius]
 — αρ — ι (pro η) — a

m. s.

(41, 16) ὠφελεῖ] — ται

- int. vers. a m. s. additum. Ider nunc video a Bekkero significatum, non antecedens *ᾠφελεῖται* manui recenti tributum.
- p. 347. B (42, 15) *ἔστιν;*] *ἔστιν;*
 C (43, 3) *ἀσχροὺν νενομισθαι] ἀσχροδνενομισθαι*
 D (43, 9) *ὁμοίους] ὁμοίως*, in m. a m. s. *οἰοῖσ*
 (43, 13) *ξυμφέρον]* Ita, non *συμ.* (Vat. BM. Ven. BC. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B.)
 E (44, 3) *Ἕκουσας]* *σῆ τὴν σύνταξιν.* in m.
- p. 348. C (44, 20) *αὐτοῖν]* cum litura in α
 D (45, 9) *βαλλάντια]* *βαλάντια* (Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)
 E (45, 12) *ἔφη]* —ν int. vers. a m. s. (*ἔφη* Par. K. Vat. M.)
 (45, 13) *ὅτι βούλει]* ὁ β. (Ven. C. Par. DK.)
- p. 349. B (46, 15) *ἠγόιτο prius]* *ἠγοῖ, τὸ* a m. pr.
 C (46, 20) *ἄρα ἀξιοῦ]* *ἄρα ἀξ.*
 (46, 21) *οὐκ, ἔφη]* *οὐκ ἔφη*
 D (47, 12) *Εἶεν]* *εἶων*, in m. a m. s. *εἶεν*
 E (47, 16) *ἄπερ]* *ὄνπερ*, e corr. *ὄνπερ*
 (47, 17) *οὕτως; Οὕτως.] οὕτος* (a m. s. —*τως*); *οὕτως.*
 (47, 20) *ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν]* punctis notata.
- p. 350. D (49, 11) *ἢ οὐ]* *ἦ οὐ*
- p. 350. D (49, 12) *οὐδὲ ἂ νῦν λέγεις ἀρέσκει]* *οὐδ' ἂν*, in m. a m. s. ἂ, *νῦν λέγεις*, ante corr. —*ης*, *ἀρέσκει* cum litura post *ει.*
 E (49, 15) *δέ σοι]* *δέ σο* a m. pr.
- p. 351. A (50, 7) *ἐπειδήπερ ἔστιν]* *ἔ. ἔστιν ἀδικία.] ἀδικία:*
 B (50, 11) *πολλὰς δὲ]* π. *δὲ*
 (50, 12) *οὐκ; ἔφη]* *οὐκ ἔφη*
 (50, 18) *ἔχει]* Huic a m. s. superscriptum est *ἔστι*
 C (50, 20) *ἐπινεύεις]* *ἐπινεύσεις*
ἀνανεύεις] —*ει*— e corr.
 (51, 2) *λέγε]* *λέγει*
 D (51, 10) *ἄρα, εἰ]* *ἄρα εἰ*
 E (51, 14) *διοίονται]* *σῆ διοίονται* in m.
- p. 352. C (52, 17) *πράξει]* *πράξει*
 (52, 18) *ἀληθὲς]*, *ἀλλήθης*
 (52, 20) *ἢ αὐτοὺς]* η, a m. s. ἦ, *αὐ.*
μή του] *μή τι* cum litura inter τ et ι.
 D (53, 9) *δ' ἔτι]* Ita, non *δέ τι* (Ven. B. Amb. C. Ang. B.)
 (53, 12) *εἶναι ἵππου]* *εἶππον*, sup. a m. s. *ναι ἴ*
 E (53, 17) *ταῦτα τούτων φάμεν]* *φαῖμεν ταῦτα τούτων*
- p. 353. A (54, 1) *τούτῳ]* *τούτω*, in m. a m. s. *τούτω*

p. 353. B (54, 12) οὕτως; Οὕτως.]
οὕτω:, οὕτω.

(54, 14) αὐτῶν οἰκ.]
αὐ. οἰκ.

C (54, 20) τῆς αὐτῶν ἀρ.]
τ. αὐ. ἀρ.

D (55, 3) ἔστι τι] ἔστι τί
(55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης,
sup. a m. s. s

(55, 7) Τί δ' αὖ τὸ]
τὸδ' ἦν τὸ

(55, 8) γ', ἐφη] γε ἔ.

E (55, 10) αὐτῆς] αὐτὰ
αὐτῆς

(55, 14) συννεχωρήσαμεν]
Ita, non ἔ.

p. 354. A (55, 21) λυσιτελεῖ] λυ-
σιτελεῖ, e corr. — εἶ

(56, 3) τοῖς Βενδιδαίοις]
παρμμία in m.

B (56, 7) ἀεὶ] αἰεὶ

(56, 9) ἐγὼ μοι] ἐγὼ
οἶμαι (Ang. B.)

(56, 10) ὀρμηῆσαι] ὀρ-
μησθαι

τέλος πολιτείας πρώτου: —

L. II.

Πλάτωνος πολιτειῶν,
δευτέρα: —

p. 357. B (57, 9) βούλει] βούλου-
λει

C (58, 3) τε αὐτοῦ] τε
αὐ.

(58, 7) τὸ κάμνοντα] τὸ,
addito int. vers. ν, κ.
et in m. καὶ τὸν κάμν.

(58, 8) ὁ ἄλλος] ὁ ἄλ-
λος (non ἄλλως, quod
ne Bekkerus quidem
ostenderit.)

D (58, 12) τρίτον. ἀλλὰ τί

δῆ; Ἐν] τρίτον: ἀλ-
λὰ τί δῆ ἐν

p. 358. A (58, 15) δι' αὐτὸ] δι'
αὐ. item 58, 19.

B (59, 1) δοκῆ] δοκοῖ ante
corr.

(59, 2) κληθῆναι] κο-
ληθῆναι ante corr.

(59, 4) τί τ' ἔστιν] τί
τ' ἔστιν

(59, 7) ἔασαι] ἔάσαι

C (59, 13) λέγουσιν] λέ-
γουσιν, sup. a m. s.
ιν

D (59, 19) ἂν σοῦ] Ita,
non ἂν σοῦ

E (60, 9) ἐπειδὴν] ἐπειδ'
ἂν (item 377. B. 94,
10. III. 396. C. 126, 7.
411. C. 154, 3. 414.
C. 159, 16.)

p. 359. A (60, 14) αὐτῶν] αὐτοῖς,
non αὐ.

D (61, 19) ῥαγῆναί τι] τι
int. vers. habet.

p. 360. B (62, 19) ἐπιθήμενον] ἐπι-
θήμενος

(62, 21) δύο] δύω (Vind.
B. Par. DK. sec. Bekk.)

(62, 22) ὡς δόξειεν, οὐ-
τως ἀδαμάντινος, ὅς]
ὡς, a m. s. ὅς, δ. οὐ-
τος, a m. s. — τως,
ἀδ. ὅς

C (63, 5) ἀποκτιννύναι]
ἀποκτιννύναι ante cor-
rect.

(63, 8) διάφορον] δια-
φέρον (Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Ang.
B.)

E (64, 3) διάστασις; ἦδε.]
διάστασις ἦδε.

p. 361. A (64, 9) δέ; ἐάν] δὲ ἂν,

- e corr. δ' εἰν (δ' ἄν
Ang. B.)
- p. 361. A (64, 16) δόξαν αὐτῶ] δ.
αὐ.
- B (64, 20) ἀνδρείαν] ἀν-
δρίαν
- C (65, 7) ποιητέος] ποιη-
τέον a m. pr.
- D (65, 14) αὐτοῖν] αὐτῶν
(Par. DK.)
- p. 362. A (66, 3) ἀνασχινδυνλευθή-
σεται] ἀνασχινδυν-
θήσεται, in m. ἀνα-
σκολοπισθῆ
- B (66, 13) ξυμβάλλειν] ξυμ-
βάλειν, sup. a m. s.
altero λ
- (66, 16) περιγίγνεσθαι]
περιγίνεσθαι, sup. γ
- D (67, 6) τι λέγειν] τίλε-
γειν
- E (67, 16) ἐπαινοῦσιν] ἐ-
παινοῦσι
ἴν' ἧ] ἴνα ἧ
- p. 363. A (68, 1) ἐπὶ πλέον δὲ οὐ-
τοι] ἐπιπλέον δ' οὐ-
τοι
- (68, 3) ἄφθονα] ἄμφθο-
να
- (68, 4) γενναῖος] γε-
ναῖος, sup. a m. s.
altero ν
- B (68, 7) φέρειν] φέρει a
m. pr.
μέσσας] μέσας, sup.
a m. s. altero σ
- (68, 11) ἀμύμονος] ἀ-
μύνος
θεουδῆς] θεουδεῖς
- D (68, 20) οἱ δ' ἔτι] οἷδ'
ἔτι
- E (69, 7) ταῦτα] int. vers.
et in m. a m. s. εἰ-
δῶν. Ita enim illud
ταῦτα legi poterat.
- p. 364. C (70, 7) ἀκείῳθαι] Inter
ἀ et κ a m. s. q super-
scriptum et in m. ἀ-
κείῳθαι positum est.
εἰν τέ] Ita, non καὶ
εἰν (Par. A. Vat. BH.
Ven. BC. Amb. C. Ang.
B.)
- (70, 9) βλάψειν] βλά-
ψιν, sup. ε inter ψ
et ι.
- (70, 10) ὡς φασί, πει-
θοντές σφισιν] ὡς
σφασί πείθοντ, sup.
αἰς eoque a m. s. in
εξ mutato, σφίσιν
- (70, 13) ἱλαδὸν ἔστιν]
ἱλαδὸν ἔστιν
- E (71, 1) παρατρῶπῶσ']
παρατρῶπῶσιν
- (71, 3) ὄμαδον] ὄμα-
δὸν (Par. D. Vat. M.)
- p. 365. A (71, 16) ποιός τις] ποῖο
τις, sup. a m. s. s
- B (71, 17) πρὸς αὐτὸν] π.
εἰντὸν (π. εἰντὸν Vat.
M.)
- (71, 18) δίκαι] δίκαι
- C (72, 8) αἰ] αἰεῖ
- D (72, 16) οὔτε βιάσασθαι
— λανθάνειν E.] bis
deinceps, sed alterum
exemplum linea dele-
tum. Et in hac altera
scriptione μὴ omissum
erat.
- E (72, 20) αὐτοὶ οὗτοι]
αὐτὸν οὐ. ante corr.
- p. 366. A (73, 4) δίκαιοι μὲν γὰρ
ὄντες] δίκαιοι μ. γ. ὄν-
ταις a m. pr. (Simi-
liter 371. E. 84, 1
πωλοῦνταις, 372. D.
85, 13 τελευτῶνταις,
375. C. 90, 20 δρᾶ-

- σανταις, III. 398. E. 131, 1 τίναις, 410. C. 152, 2 τιναις, 416. D. 163, 13 σώφροναίς, III. 421. A. 168, 1 ὄνταις (prius) et 426. E. 178, 18 ἀγνοοῦνταις a m. pr. erat.)
- p. 366. A (73, 5) ἐσόμεθα] εὐσό-
μεθα a m. pr.
B (73, 14) μηνύουσι.] μη-
νύουσιν.
(73, 15) εὐσχημοσύνης]
εὐσχησύνης, sup. a m.
s. μο
(73, 16) κτησώμεθα]
κτ. . ὠμαθα, in m.
κτώμεθα
E (74, 15) λειμιμένοι] λε-
λειμένοι
(74, 18) ἀπ' αὐτῶν] ἀπ'
αὐτῆς (Par. DK.)
αὐτὸ δ' ἐκότερον] in
m. a m. s. habet.
- p. 367. C (75, 21) τὸ δὲ ἄδικον]
τὸ δ' ἄδ.
(76, 4) αὐτὰ αὐτῶν]
αὐ. αὐ.
E (76, 15) δι' αὐτήν] δι'
αὐ.
(76, 18) αἰεὶ] αἰεὶ
- p. 368. A (77, 1) Γλαύκωνος] γλαύ-
κωνος
(77, 5) δικαιοσύνης] δι-
καισύνης, sup. a m.
s. ο
C (77, 19) τί τ' ἔστιν] τί
τ' ἔστιν
D (78, 2) ἡμεῖς οὐ] ὑμεῖς
οὐ
- p. 369. B (79, 2) περαινεῖν;] Ita,
non περαινεῖν.
C (79, 13) αὐτῷ ἄμεινον]
αὐ. ἄμ.
D (79, 20) ἄλλο τι] ἄλλ' ὅτι
- p. 369. D (80, 3) πέυτε ἀνδρῶν.]
π. ἀνδρῶν;
- p. 370. A (80, 16) εἰπόντος σοῦ]
εἰ. σοῦ
B (81, 1) καιρὸν] κερὸν
a m. pr.
C (81, 7) πράττη] πράτ-
τοι ante corr.
- p. 371. A (82, 9) ἄπεισιν] ἄπασιν
sine corr.
C (83, 5) ἢ τις ἄλλος] ἢ
τίς ἄλ.
(83, 7) τῆς αὐτοῦ] τ.
αὐ.
(83, 11) τι ἄλλο] τί ἄλ.
D (83, 18) πλανήτας] πλά-
νητας (Vat. BM. Ven.
B. Par. K. sec. Bekk.)
- p. 372. A (84, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a
m. pr.
(84, 15) τὰ πολλὰ] τα
πολλὰ (Similiter τα
πρότερον III. 430. E.
186, 5. δια ταῦτα III.
397. E. 128, 19. ἐπι
πλείστον II. 383. C.
106, 3. μετα ταῦτα
III. 393. A. 120, 2.
μετα τοῦτο III. 393.
D. 120, 22 et 398. C.
129, 22.)
B (84, 19) μάξαντες] μά-
ζας] μάξαντες μάζας
C (85, 4) πόλεμον;] πόλε-
μον:
(85, 6) ἔστιωμένους] ἔστ.
(85, 7) ἄλας τε] ἄλλας
τε
(85, 10) σύκαῶν] σύκῶν
acuto a m. s. addito.
D (85, 14) παραδώσουσιν]
παραδώσουσι
(85, 15) ἔφη, κατεσκ.]
ἔφη om.
E (86, 5) φλεγμαίνουσαν

- πόλιν] ὡσπερ τῶν νῦν ἀρχόντων καὶ πόλαι-
ων καὶ μάλιστα τῶν
ταύτη οἰκούντων: in
m.
- p. 373. A (86, 7) κλίνας] κλίνας
(86, 11) τὰ ἀναγκαῖα]
Ita, non τὰν.
- C (87, 7) τοῦτου προσδεή-
σαι] τοῦτο πρ. (Ven.
C. Par. DK. secundum
Bekk.)
- D (87, 15) τῆς ἡμετέρας]
τῆς ἡμέρας a m. pr.
- E (88, 1) ἐξ ὧν] Ita a m.
pr. ἐξ οὗ a m. s.
- p. 374. B (88, 12) Ἡ οὖν] ἢ οὖν
C (88, 21) ἐστὶν εὖ] ἐστὶ
καλῶς
(89, 4) παρεργῶ] παρ-
εργῶ
E (89, 20) Δία, ἦν] δι'
ἦν
(89, 22) γ' ἄν] γε ἄν
- p. 375. A (90, 1) διαφέρειν] — ν
a m. s. sup.
- B (90, 16) Δία, ἦ] δι' ἦ
C (91, 2) φύσις. φαίνεται.]
φύσις φαίνεται.
- D (91, 5) Κινδυνεύει] κιν-
δυνεύοι
(91, 10) ταῦτα.] ταῦτα;
E (91, 15) ἄρα, ἦν] ἄρ'
ἦν
(91, 17) οὖν σοι] οὖν
οὗ σοι
- p. 376. B (92, 6) ὡς ἀληθῶς] ὡς
ἀληθῶς
(92, 8) διακρίνει] δια-
κρίνειν (διακρίνειν
Vind. B.)
(92, 9) συνέσει] συνέσοι
a m. pr.
(92, 12) ταυτόν;] ταυ-
τόν:
- p. 376. C (92, 15) φύσει,] Ita a
m. pr., φύσει a m. s.
εἶναι;] εἶναι:
D (93, 7) Οὐ γὰρ] οὐ
γὰρ
ἐν μύθῳ μυθολογοῦν-
τές] ἐν μύθῳ μυθω-
λογοῦντές a m. pr. ἐλ
μυθολογοῦντές a m. s.
(punctis sub μύθῳ po-
sitis.)
(93, 8) παιδεύομεν] Ita
a m. s. παιδεύομεν a
m. pr.
E (93, 14) εἰπὼν] Ita a
m. pr. εἶπεν a m. s.
(93, 15) διττὸν] διττῶν
a m. pr.
- p. 377. A (93, 17) ψευδέσιν] ψεύ-
δεσιν (Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Amb.
C.)
(94, 3) Οὐκοῦν] οὐκοῦν
B (94, 10) τελεωθῶσιν] τε-
λειωθῶσιν (Ven. C.
Par. DK. sec. Bekk.
Ang. B.)
(94, 11) αὐτούς] αὐ-
τάς a m. pr.
E (95, 8) ὡσπερ γραφεύς]
His int. vers. a m. s.
interpositum est εἰ
(95, 13) ὁ εἰπὼν] ὁ εἰ.
(Vat. M.)
(95, 14) ἄ φησι] Ita, ut
vulgo, non ὄ φ.
δράσαι] δράσαι
- p. 378. B (96, 5) Οὐ μὰ] οὐ μὰ
(96, 6) οὐδ' αὐτῶ] οὐδ'
αὐτῶ
C (96, 12) αὐτοῖς] αὐ-
τοῦ, in m. a m. sec.
τῶν
E (97, 8) εἴ τις] ἢ τις a
m. pr.

- p. 379. A. (97, 12) εἰδέναι] εἰδέ-
νη, in m. a m. s. ναι
(97, 16) Τοιοῖδε] τοι-
οῖδε
B (98, 3. 4) αἴτιον; — εὐ-
πραγίας;] αἴτιον: —
εὐπραγίας:
C (98, 9) ὀλίγων] ὀλίγον
cum ω super o
(98, 12) ἄλλ' ἄττα] ἄλ-
λα ἄττα
D (98, 18) αὐτὰρ ὃ] ἀτὰρ
ὃ (ἀτὰρ Amb. C. Vat.
H.)
E (99, 2) κακῶν τε] κα-
κῶν, praeposito int.
vers. a m. s. καὶ (κα-
κῶν Ven. B. Vind. B.
Vat. H.)
- p. 380. D (100, 11) ἄρα γόητα]
ἄρα γ. a m. pr.
(100, 12) τοτὲ μὲν] τὸ
τὲ μὲν a m. pr.
(100, 15) περὶ αὐτοῦ]
π. αὐ.
E (101, 1) εἰλήσεων] εἰλ.
(Vat. B. Par. K. sec.
Bekk.)
- p. 381. B (101, 12) τὰ τοῦ θεοῦ]
τὰ — int. vers. a m. s.
(101, 13) Ταύτη] ταῦ-
τα ante corr.
D (102, 12) ἠλλοιωμένην,]
sine commate.
E (102, 21) μεταβάλλειν]
μεταβάλλειν
- p. 382. A (103, 4) μισοῦσι] Ita,
non — σιν
B (103, 9) σεμνὸν λέγειν]
σ. λέγειν;
(103, 11) ἦμιστ' ἄν] Ita,
non ἦμιστα ἄν (Amb. C.
Ang. B. Vat. HM.)
E (104, 14) Οὐκ ἄρ' ἔστιν]
οὐκ ἄρα ἔ.
- p. 382. E (104, 20) οὐδ' ὄναρ]
Ita a m. pr. οὐτ' ὄ.
a m. s.
- p. 383. A (105, 5) ἑαυτοὺς] αὐ-
τοὺς cum litura in spi-
ritu.
(105, 9) αὐτῆς] αὐ.
B (105, 13) Παιῶν'] παιῶν
(105, 18) τὸν παῖδα]
παῖδα (Par. K.)
C (105, 20) ἐπὶ παιδείᾳ]
ἐπὶ παιδία (ἐπιπαιδία
Amb. C.)
(106, 2) καθόσον] καθ'
ὄσον (item III. 437.
C. 198, 12.)

τέλος πολιτειῶν, δευτέρως:

L. III.

Πλάτωνος πολιτιῶν,
τρίτη:

- p. 386. A (107, 1) τοιαῦτ' ἄττα]
τοιαῦτα ἄττα
B (107, 9) Δία, ἧ] δι ἧ
(δι' Amb. C.)
(108, 2) οὔτω τὰ] οὔ-
τως τὰ
(108, 3) οὔτ' ἀλήθῃ] οὔ-
τε ἀλ.
(108, 4) οὔτ' ἀφέλιμα]
οὔτε ἀφ.
C (108, 5) Ἐξαλείψομεν]
Ita, non ἐξαλείψομεν
D (108, 14) Ὡ πόποι] Ita,
non ὦ π. (Vind. B.)
(108, 15) Ψυχὴ καὶ] ψυ-
χῆ; καὶ
πάμπαν] πάνμπαν
(108, 17) πεπνῦσθαι]
Ita, non πεπνύσθαι,
in codice scriptum es-
se Bekkerus recte si-

- gnificavit, de Par. K. nihil dixit. Ego erravi.
- p. 386. D (108, 20) γοῶσα, λιποῦσ'] γεῶσα λιποῦσα
- p. 387. A (109, 1) Τρίζουσαι] τρύζουσαι
 (109, 2) ἔχονται] ἔχοντας a m. pr.
 (109, 3) Ὡς αὖ] Ita.
- B (109, 4) παραιτησόμεθα] σὴ ἀντὶ τοῦ ἀτήσομεν. καὶ ἡ ἀριστείδου, Ἠλεῶν σε παραιτοῦμαι φανῆναι in m.
 (109, 11) Στύγας] τύγας
- C (109, 18) ποιητέον; Ἀῆλα δὴ.] ποιητέον: δηλαδὴ: (Item δηλαδὴ 392. A. 118, 5. 398. C. 130, 1. 412. B. 155, 11. III. 428. A. 181, 2.)
- D (110, 2) ἐταῖρός ἐστι] Ita, non — ἐστιν
 (110, 3) γ' ἐκείνου] γε ἐκ.
 (110, 5) αὐτὸς αὐτῶ] αὐ. αὐ.
- E (110, 9) Ἡμιστ' ἄρα καὶ] ἡμιστὰ ἄρα καὶ a m. pr. Pro καὶ in. sec. χροῆ posuit.
 (110, 10) ὅταν] ὅτε ἄν ut Vind. D.
- p. 388. A (110, 18) πλευρᾶς] πλευρᾶ, non πλευρᾶ
- B (110, 20) μηδὲ ἀμφοτέρῃσι] μηδ' ἀμ.
 (111, 5) ὀνομάζοντ'] ὀνομάζοντα
- p. 388. C (111, 10) Ὡ πόποι] ὦ π. sed corr. in accentu.
 D (111, 20) αὐτῶ] τί, non τι
- p. 389. A (112, 11) δ' ἄρ'] δ' ἄρα μακάρεσσι] μακάρισσι (112, 12) ποιπνύοντα] ποιπνύοντα:
 B (112, 18) δὲ οὐχ] δ' οὐχ (Ang. B.)
 D (113, 10) δημιουργοὶ] Ita a m. pr.
 (113, 14) δέ; σωφροσύνης ἄρα] δὲ σ. ἄρα
- p. 390. A (114, 6) ἄρα καλῶς] ἄρα κ.
 (114, 12) ὅταν] ὅτ' ἄν
 (114, 13) παραπλεῖαι] Ita, non παραπλεῖαι (Par. DK. sec. Bekk. Vat. H.)
 B (114, 16) ἐπιτήδειον] ἐπιτήδιον
 C (115, 4) οὐδὲ ὅτε] Ita, non οὐδ' ὅτε
 (115, 6) οὐδ' Ἄρεώς] οὐδὲ Ἄρεώς
 (115, 7) Οὐ μὰ] οὐ μὰ
 D (115, 8) καρτεραὶ] καρτερία
- E (115, 16) ἀστέον] αἰστέον, in m. σὴ αἰστέον
- p. 391. B (116, 11) Πατρούλω] παντρούλω
 C (116, 19) ἐν αὐτῶ] ἐν εαυτῶ (Ang. B. Vat. M.)
 νοσήματε] Ita, non νοσήματα τε (Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B.)
 (117, 2) Θησεύς] θησῆς a m. pr.

- p. 391. D (117, 7) λέγειν, μηδὲ] λ.
μηδ' (μηδ' Vat. M.)
E (117, 17) κατ' Ἰδαίου]
κατ' ἰδ.
(117, 18) βωμός ἐστ']
βωμὸς ἐστ'
- p. 392. D (119, 7) Ἄρα οὖν] ἄρα
οὖν
(119, 8) γιγνομένη] γινο-
μένη
E (119, 15) ἀπολύσαι]
ἀπολύσαι
- p. 393. A (119, 20) μάλιστα δύο,]
sine commate.
B (120, 7) παθημάτων.]
παθημάτων ;,
(120, 9) φήσεων;] φή-
σεων:
D (121, 3) δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ
(Vat. M.)
E (121, 6) οἱ λύσαι] οἱ
λύσαι, omisso αὐτῶ
ut Par. ADK. Vind. B.
Vat. BM. Ven. C. Ang.
B.
- p. 394. A (121, 18) οἰκοδομήσεων]
οἰκοδομήμασιν
(121, 19) τίσαι] Ita.
B (122, 4) ὅτι ἔστι] Ita.
C (122, 10) ἢ δ' αὖ] ἢ δ'
αὖ
(122, 13) ὅτι ἔφαμεν]
Ita a m. pr.
D (122, 17) ἡμῖν] ἡμῖν
E (123, 7) ἐπιχειροῖ] ἐπι-
χειρεῖ (Vind. B. Par.
K. Vat. M.)
- p. 395. A (123, 15) μιμήματα] μι-
μημά τι, e corr. μι-
μήματε
C (124, 13) ἵνα μὴ ἐκ] ἵν'
ἐκ, a m. s. addito α
et in m. posito μη
- p. 396. D (126, 14) γίνηται] γί-
νηται cum litura in i.
- p. 396. D (126, 16) μὴ ἄρα] μη
ἄρα μὴ (μὴ ἄρα μὴ
Ven. C. Par. DK.)
- p. 397. B (128, 1) ἔνθιμῶ] ἔνθι-
μῶ
C (128, 3) ἐναντίων] ἐναν-
τίων a m. pr.
(128, 4) ἔνθιμῶν] ἔνθι-
μῶν
D (128, 9) πρότερον εἰς]
πρότερον εἰς
(128, 11) ἀκράτων] ἀ-
κρατῶν a m. pr. (Ang.
B.)
(128, 13) κερραμένος,]
κερραμένος:
E (129, 3) Ἄνδρα δὴ] ταῦ-
τα περὶ ὀμήρου φησὶ:
in m. a m. s.
- p. 398. A (129, 10) τε εἰς] τ' ἄν
εἰς (Ang. B. Vat. M.)
μύρον] μῦρον a m.
pr.
C (130, 2) περὶ αὐτῶν] τὶς
αὐτῶν
(130, 3) μέλλομεν] μέλ-
λημεν, a m. s. μέλλοι-
μεν
(130, 7) ἄττα] ἄττα
D (130, 13) ὡσαύτως;] ὡ-
σαύτως:
E (130, 17) ἀρμονίαι;] si-
ne interpunctione.
- p. 399. A (131, 4) χρησέι] Ita.
(Par. DK. sec. Bekk.
Vat. M.)
B (131, 12) καρτεροῦντος]
καρτεροῦντος a m. pr.
E (132, 15) κἀνὸν] καλ-
νὸν
(132, 17) Μαρσίου] μαρ-
σίου
- p. 400. B (133, 15) δέ γε] δέ με,
ut Bekkerus ostendit.
C (134, 1) τίσιν] τίσιν

- p. 400. C (134, 3) ἄνδρους ἀν-
 τούς] ἄ. αὐτοῦ (Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK.)
 (134, 6) ἢ σὺ] ἢ. σὺ
 (134, 7) τὸ τῆς] τῶ
 τῆς
- p. 401. A (135, 10) κακοηθείας]
 κακονοίας (Vat. BM.
 Par. DK. Ven. C. Vind.
 B. Ang. B.)
 B (135, 17. 18) μήτε ἐν
 ter] μήτ' ἐν (Ang. B.
 Vat. M.)
 C (136, 10) ὑγίειαν] ὑγύ-
 ειαν
 E (136, 18) δημιουργη-
 θέντων] δημιουργηθῆ
 (137, 2) ἀγαθὸς] καὶ
 ἀγαθὸς
- p. 402. A (137, 4. 6) λαβεῖν, —
 τραφεῖς;] λαβεῖν; —
 τραφεῖς;
 B (137, 17) θεῶν] θεῶν
 C (137, 20) ἀνδρείας] ἀν-
 δρείας
 ἔλευθεριότητος] ἔλευ-
 θεριότητος a m. pr.
 D (138, 10) ἐρασμιώτα-
 τον.] ἐρασμιώτατον·,
 (138, 13) εἰ μέντοι τι
 κατὰ τὸ σῶμα.] εἰ
 μέντοι τι ἔφη κατὰ
 τὴν ψυχὴν ἔλλείπει
 κατὰ τὸ σῶμα, quin-
 que mediis linea no-
 tatis.
- p. 403. A (139, 1) ἀφροδίσια] ἀ-
 φροδίσια
 οὐδέ γε] : οὐδέ γε
 (139, 3) ἐρᾶν;] ἐρᾶν:
 B (139, 8) μὰ Δί'] μαδί
 C (139, 19) νεανίαι.] νεα-
 νίας·,
 D (140, 2. 3) αὐτοῦ — αὐ-
 τῆς] αὐ. — αὐ.
- p. 403. E (140, 12) φύλακος] in
 m.
 (140, 14) προσήκουσ']
 προσήκουσα
- p. 404. B (141, 3) εἰλήσεων] εἰλ.
 (Ven. C. Par. DK.)
 (141, 8) παρ' Ὀμήρου]
 ὃ ἄριστε, ἐάνπερ ἐκ
 τῆς πολιτίας ἦν ὁ ἀνήρ
 φηγὰς, ταῦτα οὐκ ἂν
 εἶδημεν, ἢ πῶς μα-
 θοισόμεθα λίποντος
 τάνδρος. οὐκ ἔστιν
 ἄρα τοῦτο βέλτιον,
 κακείνα μὲν ἔπεσθαι,
 ταῦτα δὲ μὴ: in ima
 pagina a m. s.
 C (141, 18) ὀρθῶς γ'] ὀ.
 γε
 D (141, 19) Συρακοσίαν]
 συρακουσίαν (Vind.
 B. Vat. M.)
 (142, 6) ἄνδμοις] ἄν-
 δοῖς
 E (142, 10) ὑγίειαν;] ὑγί-
 ειαν:
- p. 405. B (142, 21) ἐπακτῶ] ἐπά-
 κτω
 (143, 2) Ἡ] ἦ
 C (143, 10) ἔνεκα, ἀγνοῶν]
 ἔνεκα, καὶ ταῦτα σμι-
 κρῶν τε καὶ οὐδὲν
 ἀγνοῶν, sex mediis
 linea notatis.
 (143, 14) ἦ τινων] Ita.
 D (143, 19) μάλ', ἔφη]
 μάλα ἔφη
- p. 406. A (144, 9) πρὸ τοῦ] οἰ
 προτοῦ
 (144, 10) Ἡρόδιον] τὸν
 τοῦ Ἰηποκράτου διδά-
 σκαλον: in m.
 B (144, 17) εἰδοθείας] εἰ-
 ωθείας

- p. 406. E (145, 16) εἰωθυῖαν] εἰω-
θεῖαν
(145, 19) οὕτω λατρικῇ]
Ita.
- p. 407. B (146, 9) μὲν καὶ] Ita,
non μὲν γὰρ καὶ (Par.
ADK. Vat. BHM. Vind.
B. Amb. C. Ang. B.)
(146, 11) ὅς, σχεδόν]
ὅς σχ. sine interpun-
ctione.
- C (146, 17) ἀεὶ διαστάσεις]
Ita.
- (147, 2) ἔχοντας τὰ σώ-
ματα] ἔχοντας σώμα-
τος
- D (147, 6) εἰωθυῖαν] εἰω-
θεῖαν a m. pr.
- (147, 10) ἔχονα αὐτῶν]
ἔ. αὐτῶν
- E (147, 12) οὐτε πόλει]
οὐτε τῇ πόλει
- p. 408. A (147, 17) Μενέλεω] με-
νελῶ (Par. DK.)
(147, 19) Αἴμ'] αἴμα
- D (148, 19) μετεχειρίσαντο]
μεταχειρίσηντο, a m.
s. —σαιντο
- p. 409. C (150, 13) τὰ ἐν αὐτῷ]
τὰ ἐν ἑαυτῷ
- D (150, 17) ἢ χρηστόϊς]
bis deinceps, sed al-
terum exemplum linea
notatum.
- p. 410. A (151, 9) ἀποκτενοῦσι;]
ἀποκτενοῦσι:
(151, 14) μήν; ἔφη.]
μὴ ἔφη:
- B (151, 19) οὐχ ὥσπερ]
καὶ οὐχ ὥσπερ
- D (152, 17) ἔφη. Τί δέ;]
ἔφη: τίς ἐπιταθὲν τοῦ
δέοντος, τί δέ, qua-
tuor mediis linea no-
tatis.
- p. 411. A (153, 2. 3) ψυχῇ; —
ἄγροικος;] Ita, cum
signis interrogandi.
- C (153, 18) ἀντὶ θυμοει-
δοῦς] Super οὐ a m.
s. εἰ positum.
- (154, 1) ἴσχω] ἴσχω,
- (154, 2) αὐτὸς αὐτοῦ]
αὐτὸς αὐτοῦ
- D (154, 4) εἴ τι καὶ ἐνῆν]
οἴτι καὶ ἐνῆν a m.
pr.
- (154, 5) αὐτοῦ] αὐτῷ
(Par. K. Amb. C.)
- (154, 10) ὁ τοιοῦτος]
ὁτιοῦτος a m. pr.
- E (154, 12) πάντα] ἄπαν-
τα, non ἅπ.
- (154, 15) δύο ὄντε] δύο
ὄντε (Vat. BHM. Ven.
C. Par. DK. Vind. B.
Ang. B.)
- (154, 18) ἐκείνω] Ita a
m. s. ἐκείνο a m. pr.
- (154, 19) ξυναρμοσθῆ-
τον] συν.
- p. 412. A (155, 1) —μετριώτατα]
μετριώτατα a m. pr.
- (155, 7) σώζεσθαι;] σώ-
ζεσθαι:
- B (155, 10) κννηγέσια] κν-
νηγέσια
- C (155, 18) γίνονται;]
Alterum γ int. vers.
- (155, 20) φνλακικωτά-
τους] φιλ.
- D (156, 2) φιλοῶν.] φιλοῶν;
(156, 6) τοῦναντίον.]
τοῦναντίον;:
- p. 413. A (156, 21) τοὺς ἀνθρώ-
πους] τοὺς om.
- (157, 5) δόξης στερ.]
δόξη στερ. a m. pr.
- C (157, 14) κηληθέντες]
κωληθένταις a m. pr.

p. 413. E (158, 10) φύλαξ αὐτοῦ]
φ. αὐ.

p. 414. B (159, 5) οὐς νῦν δὴ] οὐς
δὴ νῦν (Ang. B.)
(159, 6) δόγμασιν] δό-
γμασι

C (159, 12) Φοινικικόν]
φοινικόν a m. pr.

D (160, 4) δημιουργουμέ-
νη] Ita a m. s. δη-
μιουργουμένοι a m.
pr.

p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει]
παραγγέλει a m. pr.

C (161, 5) ᾧσουσιν] ᾧς
σουσιν

(161, 8) εἰς ἐπιουρίαν]
εἰς εἰς ἐπ.

D (161, 12) μέντ' ἄν] μέν
τ' ἄν

υἱεῖς] υἱοῖς, a m. s.
υἱοὶ

(161, 15) κήδεσθαι·]
κήδεσθαι:

p. 416. B (162, 14) εἰσὶν, ἀντί]
εἰσὶν. καὶ ἀντί

(162, 18) εἰσὶν;] εἰσὶν:

C (162, 21) ποτέ ἐστίν]
Ita.

E (163, 16) περιεῖναι] πε-
ριεῖναι

(163, 19) αἰεὶ ἐν] Ita.

(163, 22) τὰ τῶν πολ-
λῶν νόμισμα γέγονε]
τὰ τ. π. νομίματα
γέγονε

p. 417. A (164, 3) τὸν αὐτὸν] τὸν
αὐτὸν, in m. a m. s.
τῶν (ad αὐτὸν perti-
nens)

B (164, 14) τοὺς φύλακας]
Ita, non τοὺς τε φ.

L. III.

πλάτωνος πολιτειῶν,
τετάρτη:

p. 419. (165, 3) δι' ἑαυτοῦς] δι'
int. vers. habet.

(165, 6) καὶ μεγάλας]
om.

p. 420. A (166, 4) οὐδὲ ἑταίραις]
οὐδ' ἑτέροις, quorum
posterius etiam Bekke-
rus ex hoc pariter at-
que ex Ang. B. meo
errore praetermissis re-
tulit.

(166, 5) ἄν ποι] Ita,
non ἄν που

B (166, 12) οὕτως εὐδ.]
οὕτω εὐδ.

E (167, 18) ἄν σοι] ἄν σοι
(167, 19) γεωργὸς alte-
rum in m. a m. s. ha-
bet.

p. 421. A (168, 4) καὶ αὐ] καὶ
αὐτοὶ interposito a m.
s. γὰρ et littera ν et
accentu pronominis cor-
rectis.

(168, 5) εἰ μὲν οὖν ἡ-
μεῖς μὲν] εἰ οὖν ἡμεῖς
μὲν, priore, non, ut
Bekkerus refert, altero
μὲν omisso.

C (168, 17) ἔθνεσιν ἢ]
ἔθνεσι ἢ

D (169, 5) γίνονται;] γί-
νεται:

E (169, 9) διδάσκη] διδά-
ξην, e corr. διδάξη

(169, 12) ἄ παντι] ἄ-
παντι cum litura su-
per ι

p. 422. A (169, 17) πρὸς τῷ νεω-
τερισμῷ] ποιοῦντος

- ut Par. DK. Flor. U. quibus perperam ποι-
 οῦντος πρὸς τῷ νεω-
 τερισμῷ tribui. Bek-
 kerus vero perperam
 nostro καὶ νεωτερισμὸν
 ποιοῦντος tribuit.
- p. 422. B (170, 3) ἀρ' οὐ] ἀρα οὐ
 C (170, 16) τριπλασίοις
 αὐτῶν] τρ. αὐ.
 (170, 17) δοκεῖς] δοκεῖ
 a m. pr.
- p. 423. A (171, 12) ἐν ἐκατέρῳ]
 Ita a m. pr. ἔν. ἐκ. a
 m. s.
 (171, 16) ἀεὶ] αἰεὶ
 ἕως] οὕτω, addito a
 m. s. commate
 (171, 20) οὐτ' ἐν] οὐτε
 ἐν
- B (172, 7) αὔξειν] αὔξη
 D (172, 21) μὴ πολλαί.]
 μὴ πολλάς: a m. pr.
- E (173, 6. 7) γίνωνται—
 διόψονται] γίνονται
 — διόψονται a m. pr.
- p. 424. A (173, 11) γίγνοιτ'] γί-
 γνειτ' a m. pr.
 (173, 12) ὀρμήσῃ εὐ.]
 A m. pr. etiam ante
 εὐ comma erat.
 (173, 14) φύσεις χρη-
 σταί] φύσει, addito a
 m. s. σ, χρ.
 παιδείας] παιδίας a
 m. pr.
- D (174, 15) αὔτη] Ita.
 E (175, 1) ἔχει;] ἔχει:
- p. 425. A (175, 8) ἢ ἐκείνοις] ἢ
 κείνοις (Vat. BM. Par.
 DK. sec. Bekk.)
 (175, 12) σιγάς] σιγῆς,
 a m. s. σιγῆν
- B (175, 18) μείνειε λόγῳ τε
 καὶ] μείνειεν ἐν λόγῳ
 καὶ
- p. 425. C (176, 1) ὁμοιον δὲ] om.
 (176, 4) οὐκ; ἢ δ'] οὐ
 — κοῖ δ' (οὐ in fine
 versus est.)
- D (176, 10) καταστάσεως]
 eo compendio scriptum
 est, ut καταστάσως
 legi debeat.
 (176, 12) τὸ παράπαν]
 τοπάμπαν
- p. 426. A (177, 3) οὗτοι γε χα-
 ριέντως] οὗτοί γε χα-
 ριέντος, a m. s. οὐ
 τοι γε χαριέντως
 (177, 4) ποικιλώτερα]
 ποικιλώτερον a m. pr.
 (177, 5) καὶ ἀεὶ] καὶ
 αἰεὶ
 (177, 8) χαρίεν] χάριεν
 et in m. a m. s. haec:
 ὡσπέρ τινα νῦν ἑλλη-
 να, τάχα καὶ οὐκ ἀ-
 γενῆ:
- B (177, 13) χαρίεν] χά-
 ριεν et in m. a m. s.
 haec: οὕτως ἔχη ὧ
 βέλτισθε, κακύνοι δὲ
 καὶ μάλα νοσοῦνταις:
 (177, 15) μὰ Δία] μα-
 δία
- D (178, 7) ἀνδρείας] ἀν-
 δρίας
 (178, 8) ἔφη, πλήν] ἔφη:
 πλήν
- p. 427. C (179, 15) πατρίῳ] τὸν
 ἀπόλωνα φησι, του-
 τέστι τὸν ἥληρον. in m.
 a m. s.
 (179, 17) ὀμφαλοῦ] ὀμ-
 φαλὸν τῆς γῆς τὰ
 πύθια φησι. in m. a
 m. s.
 (179, 19) οὕτως.] οὕτω:
 ** 2

- p. 427. E (180, 8) Ἀληθῆ] ἀληθί
(180, 9) οὕτως, χρῆ] Ita.
ύμᾶς] ἡμᾶς, in m. a
m. s. υ
(180, 10) οὕτως. Ἐπι-
ζω] οὕτω: ἔλ.
(180, 11) ὡδε.] ὡδε:
(180, 13) τ' ἔστι] τ' ἔστι
(180, 15) εὐρημένον;]
εὐρημένον:
- p. 428. A (181, 3) ἐν αὐτῶ] ἐν αὐ-
τῶ, in m. a m. s. τῆ
B (181, 9) Δῆλον.] δηλο-
νότι:
C (181, 12) ταύτην, ἀλλὰ
τεκτονική.] ταύτην:
ἀλλὰ τεκτονική.. (li-
tura post ἦ)
(181, 15) ἢ τινα ἄλλην]
ἢ τιν' ἄ. (Ang. B.)
(181, 16) ἡντινοῦν] ἡν-
τιναοῦν
(181, 17) γεωργική.]
γεωργικῆ, a m. sec.
—κή;
E (182, 9) Οὐκοῦν, ἔφη] ο.
ἔφη a m. pr.
- p. 429. A (182, 16) ἦν] καὶ, non
ἦν καὶ
(182, 20) Ἐμοὶ γοῦν] ἔ-
μοιγ' οὔν
(182, 21) ἀνδρεία] Ita.
(183, 1) τοιαύτη] τιαύ-
τη a m. pr.
B (183, 6) οἷ γε ἄλλοι] οἷ
γε ἄλλη a m. pr.
(183, 7) τοίαν] Ita utro-
bique.
C (183, 12) ἀνδρείαν κα-
λεῖς] Ita; et paullo
post (14) τὴν ἀνδρείαν
D (184, 1) ἀλουργὰ] ἀλ-
λουργὰ, a m. s. ἀ-
λουργὰ
- p. 429. E (184, 9) προθεραπεύ-
σας.] προθεραπεύσας;
(184, 10) ἔφη] om. (Par.
K.)
- p. 430. B (185, 3) ἀνδρίαν] Ita,
sed corr. in ί
(185, 5) λέγω.] λέγω:
(185, 8) ἀνδρείαν] ἀν-
δρίαν
C (185, 9) ἀνδρείαν εἶναι]
ἀνδρίαν εἶ.
D (185, 21) ἔμοιγε] ἔμοί-
γε
E (186, 4) ξυμφωνίᾳ] Ita,
non σ. (Par. AK. sec.
Bekk. Vat. BM. Vind.
B. Ven. C. Ang. B.)
(186, 6) ἐγκράτεια] ἐγ-
κράτεια a m. pr.
(186, 7) οὐκ οἶδα] οὐκ
οἶδ' (Vat. H.)
(186, 10) αὐτοῦ γελοῖον]
αὐ. γ. a m. pr.
(186, 11) καὶ ἥττων] καὶ
ἥττον a m. pr.
- p. 431. D (187, 18) Ἐγώ] ἔγωγε
(187, 20) ἐπιθυμιῶν]
ἐπιθυμιῶν
(187, 21) Παντάπασι]
παντάπασιν
E (188, 9) ἡ ἀνδρεία] ἡ
ἀνδρεία
- p. 432. A (188, 14) χρήμασιν ἢ]
χρήμασι ἢ
C (189, 6) πῃ ἔστιν] πῇ
ἔστιν
D (189, 20) ὥσπερ οἱ] οὐ
μόνον περὶ δικαιοσί-
νης τοῦτο ᾧ βέλτι-
σθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ
τοῦ θείου ἀπλὸς ταν-
τῶ πάσκομεν, τὸ ἐν
ταῖς χερσὶν ἔχοντες
ζητοῦμεν, ὁποῖον τί
ἔστι· ἀμφιβάλοντες

- τὸ .. (γ' an η'?) ἔστι.
 in ima pagina a m. s.
 p. 433. A (190, 7) ὁ γὰρ] ὁ γὰρ ὁ
 γὰρ cum linea sub
 priori.
 (190, 12) εἰς ὃ] εἰ ὦ a
 m. pr.
 B (190, 19) λέγ'] λέγε
 (190, 21) ἀνδρείας] ἀν-
 δρίας
 C (191, 7) ἄττα] ἄττα
 (191, 8) ἐννόμου] ἐνό-
 μου a m. pr.
 D (191, 15) τῆ ἀνδρείᾳ] τῆ
 ἀνδρία
 (191, 17)· μάλα, ἔφη]
 μάλ' ἔφη (Vat. M.)
 E (191, 21) Ἡ] Ita, non ἦ
 p. 434. A (192, 5) ὁμολογοῖτο.]
 ὁμολογοῖτο;
 (192, 8) τὰλλήλων] τὰ
 ἀλλήλων
 B (192, 16) μεταλαμβάνω-
 σι] λαμβάνουσι, a m.
 s. —οσι
 C (193, 1) πόλει καὶ] πόλι
 καὶ
 (193, 4) λέγωμεν] λέγο-
 μεν a m. pr. (Ven. BC.
 Par. K. Amb. C. Ang.
 B. Vat. H.)
 (193, 6) τὸ ἕαντοῦ] τὸ
 αὐτοῦ
 D (193, 9) ἐγώ, πω] Ita,
 non πων (Par. AK.
 Vat. BM. Ven. C.
 Vind. B.)
 (193, 11) εἶδος τοῦτο]
 Ita, non εἶ. τούτων
 (Par. A. Vat. BM.
 Ven. C. Vind. B. Ang.
 B.)
 .δικαιοσύνη] cum li-
 tura post η
 (193, 15) ἐκείνο] om.
 p. 435. A (194, 1) τάχα ἂν παρ'
 ἄλληλα] τάχ' ἂν πα-
 ράλληλα
 (194, 8) Ὅμοιον] om.
 a m. pr.
 B (194, 14) ἀλλ' ἄττα] Ita,
 non καὶ οὐ κατ' ἀλλ'
 ἄττα, quemadmodum
 Bekkerus quoque osten-
 dit.
 C (194, 18) ἀξιοῦσθαι] ὄρ-
 θῶς ἀξ: (Vat. BHM.
 Ven. C. Vind. B. Par.
 K. sec. Bekk. Ang. B.)
 D (195, 10) Ἄρ' οὖν] ἄρ'
 οὖν a m. pr.
 E (195, 14) πόλεσι γεγ.]
 Ita.
 (195, 15) οἶον οἶ] οἶον
 om.
 p. 436. A (195, 18) ὁ περὶ] τὸ
 περὶ, in m. a m. s.,
 ὁ (τὸ Vat. BHM. Ven.
 C. Vind. B. Amb. C.)
 (195, 21) Οὐ δῆτα] οὐ,
 a m. s. εὔ, δ'.
 C (196, 14) εἶπον] Ita,
 sed corr.
 D (197, 1) οὔτω; Οὔτω.]
 Ita. (Par. A. Vat. BHM.
 Ven. C. Vind. B. Amb.
 C. Ang. B.)
 E (197, 12) ἐγκλινῆ] λ int.
 vers. sup.
 (197, 13) οὐδαμῆ ἔστιν]
 ἔστιν om.
 γε, ἔφη] γ' ἔφη (Ang.
 B.)
 p. 437. A (197, 17) ἐμέ γε] Ita a
 m. pr. ἔμεγε a m. s.
 B (198, 9) ἂν θείης] ἂν
 om. (Par. K.)
 D (198, 18) εἶναι] in m. a
 m. pr. habet.

- p. 437. D (198, 22) *πλέονος ἄντι-
νος*] *πλέονος*
(199, 1) *δίψα ἐστὶ δίψα*
ἄρα] *δίψα ἐστὶ, δίψα.*
ἄρα
- p. 438. A (199, 17) *οὕτως. Ἰσως*
οὕτω: ἴ.
B (200, 3) *Ἄρ' οὖν*] *ἄρ'*
οὖν
D (200, 16) *Ἄρ' οὐ*] *ἄρ',*
a m. s. *ἄρ', οὐ*
οἷα] *οἷοι* a m. pr.
(200, 19) *φάθι*] *φᾶθι*
- p. 439. A (200, 11) *ἐστίν; ἔστι*
ἐστὶ, καὶ ἐστὶ etc. ut
Bekkerus ea significa-
vit, cum interrogatio-
nis mutataeque perso-
nae signo post τον
(201, 15) *οὐδ' ἐνὶ*] Ita.
B (201, 21) *θηρίον*] *θηρίου*
(Par. A. Vat. BM.
Ven. C. Vind. B.)
C (202, 11. 12) *κωλύον*] *κωλύον*
E (202, 21) *οὕτως.*] Ita.
(203, 5) *πιστεύω τούτῳ*] *π*
cum signo interrogandi
a m. s. addito.
(203, 6) *τεῖχος ἐκτός,*
Sic distinguit.
- p. 440. A (203, 15) *ἄλλο ὄν*] *ἄλλο*
τόν, in m. a. m. sec.
τὶ ὄν
B (203, 18) *τε αὐτόν*] Ita.
(203, 20) *τοῦ τοιούτου;*
τ. τοιούτου.
(203, 22) *μὴ δεῖν*] *μῆ*
δ.
(204, 1) *σεαντῶ*] *σαντῶ*
(204, 2) *Οὐ μὰ*] *οὐ, e*
corr. *οὐ, μὰ*
D (204, 13) *παρ' αὐτῶ*] *παρ'*
αὐτῶ
(204, 14) *ἔφη, ἔοικε τού-*
τῳ] *ἔφη: ἔοικε τού,*
sup. a m. s. *τω*
- p. 440. D (204, 15) *καίτοι γε*
καὶ τοι γ'
(204, 16) *ἐπικούρους*
ἐπὶ κούρους
(204, 19) *τόδε*] *τοῦτο*
- p. 441. A (205, 11) *τοῦτό γε ἄν*
τ. γ' ἄν (Ang. B.)
(205, 13) *δ' ἐνιοι*] *δὲ ἔ.*
B (205, 14) *Δι'*] *δία*
(205, 15) *δὲ ἐν*] *δ' ἐν*
(Vat. M.)
(205, 17) *Ὀμήρου*] *ὀμή-*
ρου,
C (206, 4) *ὁμολογεῖται*] *ὁμολόγεται,* a m. s.
—*ηται*
(206, 5) *αὐτὰ δ' ἐν*] *α.*
δὲ ἐν
(206, 6) *ἴσα*] *ἴσα*
(206, 8) *εἶναι;*] *εἶναι:*
(206, 9) *καὶ ὡς*] Ita.
D (206, 10) *οὕτω, καὶ*
τᾶλλα] *οὕτως. καὶ τ'*
ἄλλα
(206, 17) *ὅτι καὶ ἡμῶν*
καὶ om. (Vat. BM.
Par. K. sec. Bekk.
Vind. B.)
(206, 18) *ἐν αὐτῶ*] *ἐν*
αὐτῶ
- E (206, 18) *δίκαιός τε*] *δί-*
καιός τ', o corr. *γ'*
(206, 22) *προμηθεῖαν*
προμηθίαν (Vat. BM.
Ven. C. Vind. B. Par.
K.)
(207, 1) *τούτου;*] *τού-*
του:
(207, 2) *σύμφωνα*] *ξ.*
(Vind. B. Par. K. sec.
Bekk. Ang. B. Vat. M.)
- p. 442. A (207, 9) *πίμπλασθαι*
πίπλ. a m. pr.

p. 442. B (207, 13) καὶ ξύμπαντα]
καὶ om. (Par. K.)

(207, 16) ψυχῆς τε καὶ]
τε om. (Par. K. Vind.
B. Vat. M.)

(207, 18) ἀνδρείᾳ] ἀν-
δρεία

C (207, 21) τοῦ λόγου]
Ita e corr. τῶν λόγων
fortasse ante corr.

(208, 1) δέ γε ἐκείνω]
δέ γ' ἐκείνο, in m. a
m. s. κείνω

(208, 2) ἐν αὐτῷ] ἐαυ-
τῷ, addito a m. s. v
post ἐ

(208, 4) ξυμφέροντος]
συμ.

E (208, 17) ἀνομολογεῖ-
σθαι] ἀνομολογεῖσθαι,
in m. a m. s. ἀν ὀμο-
λογεῖσθαι

(208, 18) καὶ τοῦ] καὶ
τοῖς, in m. a m. sec.
τοῦ

p. 443. A (209, 1) δρᾶσαι] δρᾶ-
σαι

(209, 5) κατὰ ὄρκους]
κατὰ τοὺς ὄρ.

(209, 6) ἀμέλειαι] ἀμέ-
λειαν

B (209, 10) ἄρχεσθαι;]
ἄρχεσθαι:

(209, 11) ἄλλο. "Ἐπιτι]
ἄλλο ἔτι: τί

E (210, 18) ἢ ἀν] καὶ ἀν,
in m. a m. s. ἢ

p. 444. A (210, 21) ταύτη αὖ] τ.
αὖ

(211, 4) Φῶμεν ἄρα] φ.
ἄρα, e corr. ἄρα
Φῶμεν] om.

B (211, 10) δουλεύειν τῷ
τοῦ] δουλεύειν. (e
corr. :,) τῷ δ' αὖ

δουλεύειν cum linea
sub altero δουλεύειν
ante corr.

p. 444. B (211, 14) Ταῦτα μὲν
οὖν ταῦτα] ταῦτα
μὲν αὖ, e corr. οὖν,
ταύτη

C (211, 21) νόσον.] νόσον:,

D (212, 3) τὰ ἐν τῷ] τὰ
ἐν om.

(212, 5. 9) ὑπ' ἄλλου. —
ὑπ' ἄλλου;] ὑπ' ἄλ-
λου: utrobique, e corr.
ὑπ' ἄλλου;

E (212, 12) οὔτως.] οὔτω:

p. 445. D (214, 1) διελεύθαμεν]
διελύθαμεν a m. pr.

(214, 2) εἴη ἀν] εἴκ ἀν
ante corr.

(214, 6) οὔτε εἰς] οὔθ'
εἰς

L. V.

p. 449. B (216, 3) Σὲ] σὺ, in m.
a m. pr. σὲ, M.

C (216, 3) "Ἐτι] habet
etiam M.

D (216, 18) τό σε] πη σὲ
M. („πη σε Mon. B.“
Bekkerus.)

p. 450. A (216, 19) τᾶλλα] τᾶλλα
V. M. („ταλλα“)

(217, 2) τίθετε] τίθε-
ται V. (Vat. M.)

ταῦτα] ταυτὰ V. ut
Par. A. Vat. M. („ταῦ-
τα“)

(217, 4) ὅσον] ὅς V.
(Vat. M. et a m. pr.
B.)

(217, 7) ὑμεῖς] ἡμεῖς
V.

C (218, 1) εὐδαιμον] εὐ-

- δαίμων M. (Ven. C. p. 455. C (227, 1) ἄλλα ἄττα] ἄλλ-
Par. DK. sec. Bekk.) λάττα V. (ἄλλ' ἄττα
p. 450. D (218, 8) ἀκουσόμενοι] Aug. B.)
Ita M. a m. pr. (, ἀκού-
σομέν σου Mon. B.⁴)
(218, 10) πιστεύοντος
μὲν] μὲν om. M. (Ven.
B. a m. pr. Par. DK.)
p. 451. A (218, 17) οὐ μόνον ἀν-
τὸς, ἀλλὰ] om. V.
quod Bekkerus osten-
dens de litura tacet.
(218, 18) ξυνεπισπασά-
μενος] συν. V.
(219, 2) τοῦτο] τοῦτ'
V. (Vat. M.)
C (219, 11) ἔχει] ἔχει M.
D (220, 2) φυλάττωσι] φυ-
λάττουσι M. (Par. D.)
(220, 6) Κοινῇ] κοινῇ
M.
p. 452. A (220, 15) γελοῖα] γέλοια
M. (Vat. B. Ven. C.
Par. D.)
B (221, 3) γελοῖον] γέλοιον
M.
(221, 5) καὶ οἶα] om.
M.
(221, 6) εἰς] ἐς M. corr.
D (221, 15) Λακεδαιμόνιοι]
λακεδαιμονίοις V. (Vat.
M.)
(221, 16) πάντα ταῦτα]
τ. π. M. (, π. τ.⁴)
p. 453. D (223, 15) Δία] δι' V.
(Ang. B. Vat. M.)
(223, 20) τιν'] τινα V.
quem margini eadem,
quae Vat. M. adscri-
pta habere Bekkerus
non ostendit.
(224, 1) ἄπορον] ἄπει-
ρον V.
p. 455. B (226, 16) ὁ μὲν] om. M.
a m. pr. (Par. DK.)
- p. 455. C (227, 1) ἄλλα ἄττα] ἄλλ-
λάττα V. (ἄλλ' ἄττα
Aug. B.)
(227, 3) ὑπὸ] ὑπ' V.
(Vat. M.)
D (227, 12) ὄλον] ὄλον
ἔλον M. quod signifi-
cans Bekkerus de cor-
rectione tacet.
E (227, 18) προστάξομεν]
προστάξωμεν V. sed
ab eadem manu—ομεν
(, προστάξωμεν pr
Vind. B.⁴)
δὲ] δ' V. (Vat. M.)
(227, 19) ἄλλ'] ἄρ' V.
(Vat. M.)
- p. 456. A (228, 8) ἀσθενεστέρα ἢ
ἰσχυροτέρα] ἀσθενέ-
στερα ἢ ἰσχυρότερα
V. (Vat. BM. Ven. C.)
B (228, 12) τὰ δ'] τὰ δὲ
M.
C (228, 17) οὐδὲ] οὐδ' V.
(Ang. B.)
(228, 20) ἦν] om. V.
(Vat. BM. Par. K.)
(229, 5) παιδεία] παι-
δία V.
D (229, 7) τοιοῦδε] τοιού-
του V. (Vat. M.)
(229, 9) ὁμοίους] ὁμοί-
ως V. (Vat. M.)
E (229, 16) βέλτισται] βέλ-
τιστοι V.
- p. 457. B (230, 9) γελῶ] γελῶ ut
videtur, a m. pr. V.
(Ven. C. Vat. M. et
a m. pr. B.)
(230, 14) πέρι] Ita M.
(Par. A. Vat. B. Ven.
BC.)
C (230, 18) μάλα] μάλ'
V. (Vat. M.)

- p. 457. C (230, 21) ἦν] ᾧ, in m. a m. s. ἦν, M.
 E (231, 13) σύστασιν] Ita V. M. non ξ. quod Bekkerus tacito reliquit.
- p. 458. A (232, 2) καὶ μὴ] μὴ in V. a m. s. deletum. ὑπάρχον] ὑπαρχον V. a m. pr.
 C (232, 16) τοὺς δὲ] τοὺς δ' V. (Ang. B. Vat. M.)
 (232, 17) μιμουμένους] Ita M. a m. pr. μὴ πειθομένους a m. s. („μὴ πειθομένους Mon. B.“)
 D (233, 6) ὀριμύτεραι] ὀριμύτερα V. (Vat. M.)
- p. 459. A (233, 16) οὐκίαι] In V. litura est inter κ et ι (233, 18) τε] om. V. (Vat. B.)
 παιδοποιίας] παιδοποιία M. („παιδοποιία Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. H.“)
 B (234, 4) χεῖρον] χείρων V. (Vat. M.)
 (234, 7) ἦ] ἦ V.
 C (234, 12) ἰατρὸν] ἰατρῶν V. a m. pr. (Vat. M.)
 (234, 18) κινδυνεύει] κινδυνεύειν V. (Vat. M.)
 D (235, 3) συγγίγνεσθαι] γίγνεσθαι V. („γίνεσθαι Vat. BM. Vind. B.“) συγγίν. M.
- p. 460. A (235, 14) πολέμους] πολέμους V. („πολέμους“)
 B (236, 1) ἀφθονεστέρα] ἀφθονέστερα V.
- p. 460. B (236, 7) καὶ ἀρχαὶ] γυναικῶν idque punctis circumscriptum V. („γυναικῶν“)
 C (236, 9) τιμὶ] τισι M. ante corr.
 D (237, 1) προθυμούμεθα] προμηθούμεθα M. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
 E (237, 2) ξυνδοκεῖ] ξυνδοκῆ M. a m. pr.
 (237, 8) πεντεκαιπενηκονταέτους] πέντε καὶ πενηκостоῦ ἔτους M. („πέντεκαιπενηκостоῦ ἔτους“)
 καὶ πενηκονταέτους V.
- p. 461. C (238, 8) γ'] γε V.
 (238, 9) κύημα] Ita M. corr. γο κύημα in m.
 D (238, 17) υἱεῖς] υἱοὺς V. (Vat. M.)
 E (239, 3) κληρὸς] κληρῶν V. (Vat. M.)
- p. 462. A (239, 16) αὐτήν] αὐτῆ V. a m. pr. (Vat. M.)
 B (239, 18) ποιῆ] Ita M. (Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Par. K. et a m. s. A.)
 C (240, 9) ταῦτά] ταῦτα V.
 D (240, 14) πᾶσα] post ἅμα M.
 (240, 16) ἀλγεῖ] ἀλγῆ M. a m. pr.
 E (241, 2) ξυνησθήσεται] συν. V.
 (241, 5) μάλιστ'] μάλιστα V.
- p. 463. A (241, 13) τοῦτο] τοῦτ' V. (Vat. M.)
 B (241, 18) ἔφη] post Ξυ-

- νάρχοντας V. („om. Vat. B. Vind. B.“)
- p. 463. C (242, 2) ὅστις] ὅ τις, sup. σ a m. s. super τ, M. (ὅ τις Vat. H.)
- D (242, 14) πρᾶττοντος] πρᾶττοντας M. ante corr.
- E (243, 1) ὁ] ἦ, in m. a m. s. ὁ, M.
- p. 464. A (243, 7) τούτου] τούτω M. ante corr.
- (243, 8) Ἄρ] ἄρ' M.
- B (243, 13) μέρος] τὸ μ. V. (Vat. M.)
- λύπησ] λύπας M. ante corr.
- (243, 14) πέρι] περὶ V.
- (243, 17) μάλ'] μάλα V.
- (243, 18) ὁμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν, quod Bekkerus ex Ven. B. Ang. B. Vat. H. recepit, etiam M. corr. exhibet.
- C (244, 6) ἑτέραν] Ita V. sed sup. ante corr. αἱ (ἑταίραν Vat. M.)
- E (244, 19) ἐπιμελεία] ἐπιμελείας M. (Par. DK.)
- (244, 20) ἔφη] ἔ. . ., ante corr. ἔχει, V.
- p. 465. A (245, 7) δ'] δὲ V.
- (245, 8) τῶ] τῷ M. (Ang. B.)
- C (245, 18) παιδοτροφία] παιδοτρόφω V. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
- p. 466. A (246, 20) σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα V. (Vat. M.)
- B (247, 13) περί ὁρμήσει] περί. ὁρμήσει V.
- E (248, 11) εἰς] ἐκ, e corr. ἐσ, M.
- p. 466. E (248, 12) ἀδροὶ] ἀδροὶ V.
- p. 467. A (248, 16) τὰς τέχνας] τῆς τέχνης V. (Vat. M.)
- B (249, 6) μὲν] μὲ M. a m. pr.
- (249, 8) εἴ] ἦ, sub. a m. s. εἰ, M.
- C (249, 14) δ'] δὲ M. καὶ] . . . καὶ V. (ηκαὶ Vat. M.)
- D (249, 18) ἄξουσιν] ἔξουσιν V. (Vat. M.)
- E (250, 11) δέη] δέοι, sup. ἦ, V. („δέοι“)
- p. 468. A (250, 14) αὐτῶν] Ita et V. (Mon. B.)
- (250, 17) ἄρα] ἄρ' V. (Vat. M.)
- (250, 19) εἰς] ἐσ M. corr.
- B (251, 9) στρατείας] στρατίας M.
- E (252, 5) πλείους] πλείους V. (Par. K. Vat. M.)
- p. 469. A (252, 18) δαιμόνων] εὐδαιμόνων V. (Vat. HM.)
- B (252, 20) ἄν] om. V.
- C (253, 9) οὖν] om. V. (Ven. B. Par. K. Vat. HM.)
- (253, 11) νικήσωσιν] νικήσουσιν M.
- D (253, 15) ἀπώλετο] ἀπώλητο M.
- p. 470. B (254, 19) τῆ] in m. M. a m. s. ut videtur.
- (254, 20) γ'] γε V.
- C (255, 7) δ'] δὲ V.
- D (255, 10) οὕτω] ἔντω M.
- (255, 13) ἀλιτηριώδης] ἀλ. V.

- p. 470. E (255, 18) Πολὺ] πολλή,
in m. a m. s. λὺ, M.
(256, 2) ὄσπερ] ὄσπερ
V.
- p. 471. A (256, 11) αὐτοῖς] Ita
M.
C (257, 8) πάντ'] πάντα
V.
(257, 9) ἢ γένοιτο] punctis
notata habet M.
- p. 472. A (258, 3) οὐκ οἶδα]
οὐκοῖ, in m. vulg. a
m. s. M.
(258, 4) μοι] punct. not.
M.
ἐκφυγόντι] ἔφυγον. τί
M. (Par. DK.)
(258, 6) πάνυ συγγνώ-
μην] πανυγγνώμην,
in m. a m. s. συ, M.
(258, 8) λέγειν λόγον]
λέγειν λέγειν, e corr.
λόγον λέγειν, M. („λέ-
γειν λόγον“)
(258, 9) λέγῃς] λέγεις
V. M.
- B (258, 14) ἀδικίαν] ἀδι-
κία M. (Vat. B. Ven.
C. Par. D.)
- C (258, 19) μετέχῃ] μετέ-
χου V.
- D (259, 7) ἔν'] ἔνα V.
(259, 13) ἔγωγ'] ἔγωγε
V.
- E (259, 18) οὕτως] Ita V.
M. non οὕτως.
(259, 21) διομολόγησαι]
διομολογήσαι V. (Vat.
M.) διαλόγησαι M.
corr. (in m. vulg. a
m. pr.)
- p. 473. A (260, 1) ἔχει] Ita V.
sed corr. in χει
C (260, 20) εἶμι] εἶμι M.
a m. pr.
- p. 473. C (261, 1) μέλλει] μέλλοι
etiam M. (Vind. B.)
D (261, 5) φιλοσοφήσωσι]
φιλοσοφήσουσι M.
(261, 11) μή ποτε] φνη
τὲ V. („φνη τε Vind.
B. Vat. M.“)
E (261, 12) ἔδη] ἔδοι V.
(Vat. M.)
- p. 474. A (261, 20) διατεταμένους]
διατεταμένους, deleteo
a m. s. priori μ, M.
(„διατεταμένους“)
(261, 21) ἀμυνεῖ] ἀμυ-
νῆ V. (Par. DK. sec.
Bekk. et a m. s. A.
Mon. B. Vat. M.)
- B (262, 7) μέλλομέν] μέλ-
λει vel μέλλη μή, a
m. sec. μέλλοιμί, M.
(„μέλλοιμί“)
(262, 10) γενομένων]
γινομένων V. (Vat.
BM.)
(262, 11) φύσει] om.
V. (Ven. B. Vat. M.)
- C (262, 12) τ'] τε V.
- D (262, 20) ἐνοῶ] ἐνοῶ
M. a m. pr.
(263, 6) δῆ] om. V.
(Ven. B. Par. K. Mon.
B. Vat. M.)
- p. 475. A (263, 19) τριτυναρχοῦ-
σι] Ita M. sed in m.
a m. pr. τριτυναρχοῦσι
E (265, 8) γ'] γε V.
- p. 476. A (265, 16) πανταχοῦ]
πολλαχοῦ V. (Vat. M.)
- B (266, 6) αὐτό] ἐαυτὸ
V. M. (Ang. B. Vat.
M.)
- C (266, 11) εἰάν τ'] εἰάν τε
V.
(266, 12) τῷ] τὸ M.
(„τὸ pr Mon. B.“)

- p. 476. C (266, 12) ἡγήται] ἡγεῖ-
ται V.
(266, 14) δέ;] δ' V.
D (266, 18) μάλα] μάλ'
V. (Ang. B. Vat. M.)
(266, 19) γινώσκοντος]
γινώσκοντες V. (Vat.
M.)
- p. 477. A (267, 13) Ἰκανότατα]
ικανότατα M.
(267, 16) δ'] δὲ V.
B (267, 18) τε] om. V.
(267, 19) τοιοῦτον] τοι-
οῦτος, e corr. τοιοῦ-
το, M. (τοιοῦτο Vind.
B. Vat. BM.)
D (268, 15) δ' εἰς] δὲ εἰς
V.
(268, 18) δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ
V. (Vat. HM.)
(269, 1) εἰς] εἰ V. (Vat.
M.)
E (269, 2) οἴσομεν] θήσο-
μεν V. (Vat. M.)
- p. 478. B (269, 20) τό γε] τὸ M.
(Vat. BM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK.
Ang. B.)
τι] om. M.
(270, 2) γέ] τέ M.
C (270, 9) Οὐδέτερα] Ita
M. (Par. A. Ven. B.
Vind. B. Ang. B. Vat.
HM.)
(270, 12) δ'] δὲ V.
D (270, 17) οὔτε — οὔτε]
οὔτ' — οὔτ' V. (Vat.
M.)
(270, 19) ὅ] ἦ M. a m.
pr. ἦν a m. s. (,ἦν⁶)
E (271, 3) ἴνα] ἴν' V.
(Vat. M.)
(271, 4) προσαγορεύω-
μεν] προσαγορεύομεν
V.
- p. 478. E (271, 5) ἦ] ἦ V.
p. 479. A (271, 8) ἡγεῖται] ἡγή-
ται M. (Ven. B.)
ταῦτά] ταῦτα V.
(271, 9) ὠσαύτως] om.
V.
B (272, 1) ἐσιτιάσειν] ἐστ.
M.
C (272, 4) καὶ ἐφ' οὗ] φάν-
τες M. (,καὶ φάντες⁶)
(272, 5) ἐπαμφοτερί-
ζειν] ἐπαμφοτερίζειν
M.
(272, 7) οὔτε] οὔτ' V.
(Vat. M.)
(272, 8) ὅποι] ὅπου M.
(Par. DK.)
D (272, 15) ὄντος εἰλικρι-
νῶς. Εὐρήκαμεν.] Ita
interpungit M.
E (273, 2) Τί δὲ] Ita V.
M. non τί δ'
- p. 480. (273, 11) καλοῦντες]
post αὐτοὺς V. (Vat.
BM.)

L. VI.

- p. 484. A (274, 5) δοκεῖ] δοκοῖ
V. (Vat. BM. et a m.
s. Ven. B.)
B (274, 10) οἶ] εἰ V. a
m. pr. (Vat. M.)
(274, 11) οὐ] οἶ V. a
m. pr. (Vat. BM.)
(275, 2) τε] om. V. (Vat.
H. et a m. pr. Ven.
B.)
C (275, 4) φύλακα] Ita V.
M. non τὸν φ. (Par.
ADK. Vat. BHM. Ven.
C. Ang. B.)
(275, 5) ἥ] ἦ V. (Vat.
HM.)

- p. 484. C (275, 5) οὖν] οὖν οὐ M.
(, οὖν οὐ Mon. B.⁶)
(275, 8) γραφῆς] Ita V.
non γραφεῖς (Par.
ADK. sec. Bekk. Vat.
BHM. Ven. BC.)
D (275, 13) Δία] δι' V.
(Vat. HM.)
(275, 16) μηδενὶ] μηδαι
M. a m. pr.
- p. 485. B (276, 8) καὶ ὅτι] καὶ
om. M. (Vat. BM.
Vind. B.)
C (276, 17) φίλε] φίλος
V. (Vat. M.)
- p. 486. A (277, 16) μέλλης] In M.
s a m. s. expressum
est. (μέλλη Par. D.)
C (278, 14) τι] om. V.
(Vat. B. Ven. C. Par.
DK. Mon. B.)
(278, 17) πλέως] πλέως
M. a m. pr.
(278, 18) δὴ pro δὲ
etiam V. (Par. A. Vat.
BHM. Ven. B. Ang.
B.)
ἀναγκασθήσεται] ἀ-
ναγκασθήσεται M.
(Vat. BM. Vind. B.
Par. K.)
- p. 487. A (279, 14) ἰκανῶς] ἰκα-
νός V. (Vat. M.)
C (280, 8) ἀποκλείονται]
ἀποκλείονται M.
(280, 9) τελευτῶντες]
Ita V. (, τελευτῶν-
τας⁶)
(280, 12) δ' εἰς] δὲ εἰς
V. δ' εἰ M. a m. pr.
(280, 13) τίς σοι] τισοι
M. a m. pr.
(280, 15) πεπαιδευῆσθαι]
Ita etiam M. de quo
uno Bekkerus nihil si-
gnificavit.
- p. 487. E (281, 8) δέ γε] δ' V.
(, γε om. Vat. BM.
Vind. B.⁶)
- p. 488. A (281, 13) ὥστ'] ὥστε V.
C (282, 13) πλεῖν ὡς] πλεῖον
ὡς V. (Vat. BM. Ven.
BC. Mon. B.)
D (282, 16) ξυλλαμβάνειν]
συλλ. V.
- p. 489. A (283, 8) μάλα] μάλ' M.
(Ang. B.)
C (284, 7) ναύταις] ν —
int. vers. a m. s. M.
(284, 11) βέλτιστον] μέ-
γιστον V. (Vat. M.)
D (284, 13) φιλοσοφίᾳ] Ita
etiam M. (Par. ADK.
sec. Bekk. Ven. C.
Vat. H.)
(284, 16) δὲ] δ' V.
- p. 490. A (285, 9) αὐτοῦ] αὐτὸν
V. (Vat. M.)
(285, 11) πεφνηκός] πε-
φνηκός V. M. a m. pr.
uterque
ὄντως] οὕτως M. οὐ-
τω V. (, οὕτως Vind.
B. Par. DK. Vat. M.⁶)
- C (286, 1) ποτε] ποτ' V.
(Vat. M.)
(286, 7) ἀνδρία] ἀνδρεία
V.
- p. 492. A (288, 15) μὲν] μὴ pun-
ctis circumscriptum V.
(, μὴ⁶)
(288, 19) αὐτῇ βοηθή-
σας θεῶν] θ. αὐτῷ
β. V. (, θ. αὐτῇ β.
Vind. B. Vat. M.⁶)
- B (289, 7) ξύλλογον] σύλλ.
V. M.
- E (290, 7) γίγνεται οὔτε

- γέγονεν*] *γέγονεν οὔτε γίγνεται* M.
 p. 492. E (290, 7) οὐδὲ] οὐδ' V.
 p. 493. C (291, 9) *χαίροι*] Ita V.
 sed corr. in *οι* (*χαίρει* Ven. B. Par. K. Vat. HM.)
 (291, 15) *Ἔμοιγ'*] *ἔμοιγε* V.
 D (291, 18) *σοφίαν*] *σοφίας* M.
εἴτ' ἐν μουσικῇ] *εἴτ' ἔμουσ.* M.
 p. 494. A (292, 9) *γ'*] *γε* V.
 B (292, 20) *ἐν ἅπασιν*] punctis ab antecedentibus et a sequentibus distinguit M.
 (292, 21) *φρηῆ*] *φρηῆ προσφρηῆ* cum linea sub altero M.
 D (293, 12) *αὐτόν*] *ἐαυτόν* M.
 p. 495. A (294, 8) *καηῆ*] post *τροφῆ* M.
 (294, 13) *διαφθορά*] *φθορά* M.
 B (294, 20) *μὲν*] *om.* M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.)
 D (295, 11) *τῆν*] *om.* V. (Vat. H.)
 (295, 12) *τέχνιον*] Ita V. M. non *τεχνίον*
 (295, 13) *πρός γε*] *πρός τε* V. (Vat. M.)
 E (295, 18) *βανασίας*] *βανασίας* V.
 p. 496. A (296, 10) *Πάνσμιχρον*] Ita etiam M. (Par. AD. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)
 C (297, 3) *γενόμενοι*] *γενόμενοι* M. corr. („*γενόμενοι*“)
 p. 496. D (297, 14) *τειχίον*] *τοιχίον* M.
 p. 497. A (298, 5) *ἔτ'*] *ἔτι* V.
 C (298, 19) *ἔγνωσ*] *ἔγνω* M. a m. pr.
 D (299, 5) *ὕμεῖς*] *ἡμεῖς* V. et ante corr. M.
 E (299, 12) *διακωλύσει*] *κωλύσει* M.
 (299, 17) *καὶ*] punctis not. M.
 p. 498. A (299, 19) *χαλεπωτάτω*] *χαλεπώτατον* in m. M.
 B (300, 11) *λήγη*] *λέγη* V. (Vat. M.)
 C (300, 14) *βιώσασθαι*] *βιώσασθαι* M. ante corr.
 (300, 18) *ἀντιτείνειν*] Huic M. in m. a m. s. *ἄν* praeponit.
 (300, 21) *Θρασύμαχον*] *ἀρξάμενους* addit M. punctis notatum. (Vat. B. Ven. C. Vind. B. Par. D.)
 D (301, 2) *πείσωμεν*] *πείσωμεν* V.
ἄλλους] *om.* V. (Vat. M.)
 (301, 3) *ποιήσωμεν*] *ποιήσωμεν* V.
 (301, 4) *γ'*] *γε* V.
 p. 499. A (301, 16) *ξυντεταμένως*] *ξυντεταγμένως* V. (Vat. M.) *ξυντεταμένως* M. ante corr.
 C (302, 10) *δὲ*] *δ'* M.
 (302, 14) *ἄκροις*] *ἄκρ* s V.
 D (303, 2) *ὄτι*] habet etiam M. de quo uno Bekkerus tacet.

- p. 499. E (303, 4) ἔξουσιν] ἔχουσιν V. (Ven. B.)
- p. 500. D (304, 13) μελετηῆσαι] μελέτσοαι M.
(304, 17) δημοτικῆς] δημοτικῆς M.
E (305, 2) ἦ] ἦν M.
- p. 501. A (305, 6) οἷσθ' οἷσθα V.
B (305, 12) ἑκατέρωσε] Ita M. ut Ang. B. („ἑκατέρως“)
(305, 14) αὐ̄, ὀ] αὐτὸ V. αὐ̄ τὸ, in m. a m. s. ὀ, M. („αὐ̄ τὸ Par. AD. Vat. BH. Ven. C. Vind. B. Ang. B. αὐτὸ Par. K. Vat. M. αὐ̄ ὀ Ven. B. Mon. B.“)
C (305, 20) ἕως] ὡς V. (Vat. BM.)
ἄν ante ὅτι omittit etiam V. (Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B.)
(306, 2) διατεταμένους] διατεταμένους ante corr. M. („διατεταμένους“)
(306, 3) ἐπρηνοῦμεν] ἐπρηνοῦμεν cum αι super πο M. („ἐπρηνοῦμεν“)
- p. 502. A (307, 2) τις] τίς V. M.
(307, 6) τις] τίς V.
(307, 7) ξυγχαροῦμεν] συγ. M.
δὲ] δ' V. (Vat. HM.)
B (307, 10) γενόμενος] om. M. („γενόμενος Mon. B.“)
πάντ'] πάντα V.
(307, 15) καί] Ita M. a m. pr. ἄν a m. s.
(307, 16) τι] τ V. (τε Par. DK. Mon. B.)
D (308, 9) δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως V. (Vat. BM.)
- p. 502. E (308, 13) τε] om. M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)
- p. 503. A (309, 1) τοιαῦτ'] τοιαῦτα V.
B (309, 4) μέμνημαι] μέμνησαι, sup. a m. s. μ', M.
"Οκνος] Ita M. a m. pr. ὄκνονν, in m. ᾶ, a m. s. („ὄκνος“)
C (309, 14) οἷοι] οἷους ut videtur, a m. pr. M. (Par. DK.)
D (310, 1) καὶ χάσμης] καὶ om. M. a m. pr.
- p. 504. A (310, 18) Ἥ] ἦ V.
B (310, 20) κάλλιστα] μάλλιστα, in m. a m. s. η, M.
ἄλλη] Ita M. a m. pr. ἀλλὰ a m. s. („ἀλλὰ Mon. B.“)
C (311, 8) ὀτιοῦν] Ita M. sed corr. in ι
(311, 11) μάλ'] μάλα V.
(311, 13) φύλακι] Ita M. („φυλακῆ“)
E (312, 4) μάλα] μάλ' V. (Ang. B.)
(312, 5) μέγιστον] μέγιστον V.
- p. 505. C (313, 12) πλάνης] in m. a m. s. M.
D (313, 15) ταῦτά] ταῦτα V.
(313, 18) καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet M.
- p. 506. A (314, 9) γ'] γε V.
(314, 11) ἐαντῶν] ἐαντῶ V. ut Ang. B. Vat. M. („ἐαντῶν“)

- p. 506. B (314, 17) φῆς] φῆς M. (314, 21) ἔφη] om. V. (Vat. M.)
 C (315; 5) Τί] τὲ V.
 D (315, 15) ἦν. δ' ἐγώ] ἦν δὲ ἄν, in m. a m. s. ἐγώ, M. („ἦν δ' ἐγώ ἄν“)
- p. 507. A (316, 10) γ'] om. M. ut Par. DK. („δ'“)
 τὰ τε] τὲ τ' V. (τὰ τ' Ang. B. Vat. HM.)
 B (316, 17) προσαγορευόμεν] προσαγορευόμενον M. (Par. DK. sec. Bekk.)
 D (317, 14) αὐτῆ] αὐτοῖς, a m. s. —ῆ, M. („αὐτοῖς“)
 E (317, 18) ἔφη] om. V. (Vat. BM.)
- p. 508. C (318, 17) καὶ τὰ ὀρώμενα] πρὸς τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλέ et super hoc ὀρώμενα, V.
 (318, 19) οἶσθ'] οἶσθα V.
 (319, 2) γ'] γε M.
 E (319, 14) διανοοῦ] διὰ νόου M. („διὰ νοῦ“)
- p. 509. A (319, 19) ταῦτ'] ταῦτα V.
 C (320, 20) δὲ] δ' V. (Vat. BM.)
 D (321, 8) γένους] γένος V. (Mon. B.)
 (321, 9) ἀσαφεία] ἀσαφία M. („ἀσαφεια“)
- p. 510. A (321, 19) Ἐγωγ'] ἔγωγε V.
 C (322, 15) φανερωῶν] φανερόν V. (Ang. B. Vat. HM.)
- p. 511. C (324, 10) οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι a m. pr. M.
 D (324, 18) λαβὲ] λάβε V. M.

L. VII.

- p. 514. B. C (326, 11. 327, 2) τειχίον] τοιχίον M.
- p. 515. A (327, 6) τῶν] in m. a m. s. habet M.
 (327, 7) Ὅμοιους] ὁμοῦς M. (Par. D.)
 B (327, 15) ταῦτα] ταῦτα V. (ταῦτα Par. A. Vat. H.)
 C (328, 2) εἰ φύσει τοιαῦτε ξυμβαίνοι] φύσει τοιαῦτε εἰ ξυμβαίνει M. („φύσει τοιαῦτε ξυμβαίνει εἰ“)
 D (328, 7) αὐτὸν εἰπεῖν] εἰ. αὐ., sup. β α, V. (328, 10) καὶ δὴ καὶ] καὶ δὴ V. (Vat. H.)
 (328, 11) ἀναγκάξοι] ἀναγκάξει, sup. οι, V. (ἀναγκάξει Mon. B.)
 E (328, 18) εἰ δ'] εἰ δὲ V.
- p. 516. A (329, 5) καθορῶ] καθορῶν vel —ῶν a m. pr. M. („καθοροφή“)
 C (329, 21) ἐαυτὸν] αὐτὸν V. (Ang. B. Vat. H.)
 (330, 1) τοὺς δ'] τοὺς δὲ V.
 D (330, 10) παρ' ἀκλήρω] παρακλήρω V. (Vat. M.)
- p. 517. A (330, 21) γέλωτ'] γέλωτα M.
 B (331, 12) τῆς γ'] τῆς σ', e corr. τῆς, M.

- p. 517. D (332, 7) τὰ ἀνθρώπειά] τὰνθρώπειά V. (Ang. B.)
- p. 518. A (332, 18) ταῦτά δὲ ταῦ-
τα] Ita V. corr. ταῦ-
τα δὲ ταῦτα ante corr.
ut Vat. BH. Ven. C.
(, ταῦτά δὲ ταῦτα
Vind. B.“)
- (332, 20) ἀν ἀλογίστως] ἀναλογίστως V.
- B (333, 2) εὐδαιμονίσειεν] εὐδαιμονήσειεν V. (Venet. B. Vat. H.)
- (333, 7) ταῦτα] ταῦτ' V. (Vat. H.)
- p. 519. B (335, 2) γ' γε V.
- C (335, 12) ἀφικέσθαι] Ita V. sed initio corr. (ἐφικέσθαι Par. DK. Mon. B.)
- p. 520. B (336, 18) ἐκτίνειν] ἐκτείνειν V.
- τῶ] τῶ ante corr. V. M.
- (336, 19) ὑμῖν] ἡμῖν V. (Ven. B.)
- C (337, 4) ὄψεσθε] ὄψεσθαι ut videtur, ante corr. V. (Vat. H.)
- (337, 6) καλῶν τε] κ. γε M.
- (337, 7) οὕτως ὕ.] οὕτω ὕ. V. M.
- D (337, 11) ὡδ'] ὡδε V.
- (337, 18) δίκαια] —a int. vers. a m. s. V.
- p. 521. A (338, 7) ἴασιν] ἰάσιν V.
- B (338, 12) Δία] δι' V. (Vat. HM.)
- D (339, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a m. pr. M.
- (339, 14. 15) Γυμναστικῆ — μουσικῆ] γυμναστικῆ — μουσικῆ V.
- p. 522. A (339, 20) ἐκείνη] ἐκεί a m. pr. M.
- (340, 4) τῶν λόγων] τῶ λόγῳ a m. pr. M.
- C (340, 18) ἐν κεφαλαίῳ] Ita V. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. (, ὡς ἐν κ.“)
- E (341, 14) δ' εἰ] εἰ V. (Par. DK. Vat. H.)
- p. 523. A (341, 18) δ'] δὲ V.
- (342, 3) Δείκνυ] δεικνύ M. (δεικνυε Ang. B.)
- B (342, 9) φαινόμενα] φαινόμεθα a m. pr. M.
- C (342, 15) προσπίπτουσα] πίπτουσα M.
- D (343, 1) καὶ ταύτη γε] Pro his M. καὶ a m. s. in fine versus positum habet. (, καὶ ταύτη γε om. Mon. B.“)
- (343, 2) ἐάν τ'] ἐάν τε V.
- p. 524. A (343, 16) τεταγμένη] τε τεταγμένη, e corr. τε ταγμένη, M.
- E (344, 3) αὐταί] αὐτα M. a m. pr. (, αὐταί“)
- (344, 4) ἄρ'] ἄρα V.
- C (344, 17) ἐρέσθαι] Ita M. (Ven. B. Par. DK. sec. Bekk.)
- D (344, 21) τὰ δ'] τὰδ' M. τὰ δὲ V.
- (345, 4) ποτέρων] πότερον M. (Vind. B. et a m. pr. Ven. B.)
- p. 525. A (345, 17) ἦ] ἦ M. a m. pr. ut videtur. (ἦ Par. K. sec. Bekk.)
- D (347, 3) ἀριθμοὺς] ἀριθμὸν a m. s. M. (, ἀριθμὸν“)

- p. 526. B (347, 20) μὲν] Ita M.
non μὴν (Par. A. Vat.
BM. Ven. BC. Ang. B.)
C (348, 12) σεψάμεθα]
σεψάμεθα M.
D (348, 19) αὐτοῦ] αὐτοῦ
M. non εἰ αὐτοῦ, quod
Bekkerus ei et reliquis
praeter Par. ADK. Ven.
C. tribuit.
(348, 21) λογισμῶν] Ita
M. ut Par. ADK. sec.
Bekk. Vat. BM. („λο-
γισμοῦ“)
- p. 527. B (350, 4) καλλιπόλει] Ita
M. ut Par. ADK. Ang.
B. Vat. M. („καλλίστη
πόλει“)
- D (350, 17) δοκῆς] δοκεῖς
a m. pr. M.
- p. 528. E (352, 21) μετή] μετλοι
V.
- p. 529. A (353, 8) ἀγεννώως] ἀγε-
νώως a m. pr. M.
- B (353, 11) καταμανθάνοι
καταμανθάνει M.
(Ven. B.)
(353, 12) νοήσει] Ita
M. ut Vind. B. corr.
Par. K. sec. Bekk.
Ang. B. („νοήσειν“)
- C (353, 21) γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ] θαλ. ἢ ἐν γῆ
M.
- D (354, 13) ἐντύχοι] ἐν-
τύχη V. (Vat. M.)
- E (354, 17) κάλλιστα] κάλ-
λιτα a m. pr. M.
- p. 530. B (355, 10) Ἐμοί γοῦν]
ἔμοιγ' οὔν M.
(355, 11) ἄρ'] ἄρα V.
- C (355, 21) οὐτωςί] οὐ-
τωςί V. M.
(356, 1) εἶδη] εἶδη,
- sup. η, V. (ἦδη Ang.
B. Vat. H.)
- p. 530. E (356, 12) πάντα ταῦτα]
τ. π. M. („π. τ.“)
- p. 531. B (357, 7) κολλόπων] κο-
λόπων M.
C (357, 15) ἀνίασιν] ἀνιᾶ-
σιν V. (Par. K. sec.
Bekk.)
(357, 19. 20) γ'] γε utro-
bique V.
- D (358, 5) προοιμίᾳ] προ-
οίμοιᾳ M.
- E (358, 8) Δία] δι' V.
(Ang. B. Vat. H.)
(358, 9) Ἄλλ'] ἀλλὰ V.
- p. 532. A (358, 13) περαίνει] Ita
M. ut Ang. B. non πα-
ραίνει, quod ei cum
reliquis tribuit Bekke-
rus.
B (358, 20) ἀντῆ] ἀντῆ,
τῆ in m. a m. s. ad-
dito, M. („ἀντῆ τῆ
Ven. B. Mon. B.“)
- C (359, 12) ἔχει] ἔχη M.
(359, 15) φανοτάτου]
Ita M. (Par. ADK. sec.
Bekk. Ven. BC. Vind.
B. Vat. HM.)
- p. 533. B (361, 2) γεωμετρίαν]
γεωμετρίας M. (Vat.
BHM. Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk.)
- C (361, 10) αὐτὴν τὴν]
τὴν om. M.
- D (361, 13) συμπεριαγω-
γοῖς] συμπεριαγωγαῖς
M.
(361, 19) ἦ] om. M.
(Vat. BHM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK.)
- E (361, 19) πέρι σεψίς]
περίσεψις V. (Par. K.
sec. Bekk. Vat. M.)

- p. 533. E (361, 20) οὖν] αν V.
(„ἄν“)
- p. 534. A (362, 4) δ'] δὲ V.
D (363, 7) ἐπιναταδαρθά-
νειν] ἐπιναταδαρθα-
νειν V.
- p. 535. B (364, 3) βλοσυροὺς] βλοσ-
συροὺς V. et a m. s.
M. ut Ven. B. Par. K.
sec. Bekk. Vat. M.
βλισσυροὺς a m. pr. M.
(364, 15) δῆ] Ita V. ut
Par. A. Ang. B. Vat.
H. („δὲ“)
- D (365, 4) τὰ δὲ] τὰ δ' V.
(Vat. M.)
(365, 6) διὰ] om. V.
(Vat. H.)
(365, 8) μισοπονῆ] μι-
σοπονεῖ V.
- E (365, 11) ἦ] ἦ a m. pr.
M.
- p. 536. C (366, 15) Δι'] δία M.
- p. 537. A (367, 18) ἐγκριτέον] ἐγ-
κριτέος M.
C (368, 7) παιδεία] παιδία
M.
(368, 8) συνακτέον] συν-
τακτέον M.
(368, 14) ἐπισκοποῦντα]
ἐπισκονποῦντα M.
D (368, 15) μόνιμοι δ'] μ.
δὲ V.
- p. 537. D (368, 16) τούτους] τού-
τοις a m. s. M. (Vat.
B. Ven. C. Par. K.)
(368, 17) προκριτῶν]
om. M.
E (369, 6) μάλιστ'] μάλι-
στα V.
- p. 538. B (369, 21) μῆ] om. M. a
m. pr. (Vat. BM. Ven.
C. Par. DK.)
(370, 1) ἀνεῖναι] ἀνεῖ
M. a m. pr.
D (370, 14) πείθει] πείθε
V.
- p. 539. A (371, 12) τριακοντού-
τας] τριακοντούσεις M.
(„τριακοντούσεις“)
(371, 13) μάλ'] μάλια V.
B (372, 1) ἐλεγχθῶσι] Ita
M. ut Par. ADK. Vat.
BHM. Ven. C. Vind. B.
(„ἐξελεγχθῶσι“)
- E (372, 21) μηδ'] μηδὲ M.
- p. 540. E (374, 15) τούτῳ] τοῦτο
V. (Vat. BH. Ven. B.)
(374, 16) διασκευωρή-
σονται] διασκευωρή-
σονται V. et a m. pr.
M. (Ven. B. Vat. M.)
- p. 541. B (375, 4) γένοιτο] γήνοι-
το, a m. s. γίγνοιτο,
M.

Haec qui consideret et illa comparet, quae ad L. V.
p. 449. D. 450. D. 457. A. 463. B. 467. B. 468. A. 472. A.
477. A. VI. 484. A. C. 485. A. 489. D. 493. C. D. bis,
495. B. 501. A. 505. C. E. 506. A. 507. C. E. bis, 511. D.
E. VII. 517. C. 518. A. B. C. D. 519. B. E. 523. D. 526. D.
528. A. bis, E. 529. B. D. 534. C. 537. D. 538. A. occa-
sione data notavimus, non temere in praefatione voluminis

primi optatum nobis intelligat, ut omnibus a Bekkero collatis codicibus aliquando retractatio adhibeatur. Interim consensum Vindobonensi et Monacensi cum suis utrique affinibus intercedentem paullo certius nunc nec minimam partem orthographicorum istorum ope declaratum laetemur, Bekkerum vero teneamus ne iis quidem in locis, quos aliter ac vulgo scribendos existimaverit, omnium suorum librorum veram ubique vel habuisse vel lectoribus impertivisse notitiam, quod quum alibi, tum L. V. p. 469. B. (243, 18) VI. 501. B. (305, 12) VII. 532. A. (358, 13) apparet; eundem praeconcepta opinione ductum nonnulla, quae codices a vulgata lectione discrepantia haberent, ut falsa et futilia praeterisse, contra diversam eiusdem generis, quam ipse probaret, codicum scripturam diligentius significasse eaque ratione effecisse, ut elisio e. c. et littera § non fere eadem, ut res est, sed multo firmiore, quam hiatus et littera σ, auctoritate niti viderentur; tertio in manus secundae significatione parum constanter versatum ab ea profecta saepe silentio praetermississe et tamen nonnunquam simpliciter quasi a manu prima et sine ulla litura aut emendatione posita codicibus tribuisse, cuius rei exemplo sunt loci L. V. p. 458. C. (232, 17) et 463. C. (242, 2) cum 474. B. (262, 7) et 478. D. (270, 19) collati; denique ansam praebuisse suspicioni, ne confusis vel ipsius vel typothetae errore siglis ad alium nonnulla codicem relata, in alio reperta ab eo sint, ut quum L. VII. p. 531. C. (357, 15) ἀνιῦσιν, 533. E. (361, 19) περισκεψις in Par. K. scripta perhibet, de Vind. B. in quo eadem sunt, tacet, qua ex re, quum Bipontini contra de Par. K. taceant, dubitationem oriri necesse est, an Parisiensis libri signum (K) pro Φ, quo Vindobonensem denotat, inscius et invitus exhibuerit. Quae omnia caute utendum Bekkeri commentariis esse docent.

Alter Monacensis littera C a me significatus, olim Au-^{Mon.} gustanus, nunc inter Monacenses numero CCCCLXXX. C. chartaceus est, seculi XV., quadratus, foliis D. multa et varia, quae Hardtius in Aretini Symbolis Vol. VIII. a. MDCCCVII. p. 557 — 630. recensuit, in eisque Platonis ex Parmenide, Timaeo, Menexeno et Menone particulas, tum integrum de Legibus librum quintum et fol. 319 — 335. Civitatis septimum cum parte decimi priore, quod Hardtium fugit, usque ad *ἐνθροπίων* p. 604. C. continens. Proxime accedit ad Vind. B. et Vat. II. eandemque cum his lacunam a p. 524. E. ad p. 528. C. pertinentem habet. Eius lectiones primum in secunda editione proposuit Astius, sed minus accurate, quod nostras comparanti patebit, excerptas, insuper typhothetae erroribus, quibus exemplar Astianum scattet, multis modis depravatas.

De reliquis libris manu scriptis duo mihi monenda sunt, in Vindobonensis E. varietate referenda, quoniam diligentius in hac parte, quam in prima scriptus est, etiam spiritus et accentus rationem habitam, et Florentinis codicibus temere a Stallbaumio et subscriptum in dativis et aliis verborum formis esse tributum, quod ipse alicubi plerumque in eis omissum fatetur.

Ad editiones a me adhibitae accessit Stallbaumii secunda, cuius index hic est: PLATONIS DIALOGOS SELECTOS RECENSUIT ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUXIT GODOFREDUS STALLBAUM. VOL. III. SECT. I. CONTINENS POLITIAE LIBR. I — V. GOTHAE ET ERFORDIAE SUMTIBUS GUIL. HENNING. MDCCCXXXIX. SECT. II. CONTINENS POLITIAE LIBR. VI — X. MDCCCXXX. Eius adnotationibus quantum ad criticen conferre videretur usus sum, errores paucos notavi, discrepantiam lectionis omnem indicavi.

Quod addam nunc nihil est, nisi p. 74, b. 8 *Phrygichi* nomen perperam pro *Photii* positum esse, et locum Basili p. 189, a. 19 brevius iusto commemoratum eius operum T. III. p. 75. E. ed. Paris. in epistola ad Candidianum exstare atque ita habere: ἀλλὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐν χειμῶνι καὶ ζάλη (χαλάζη cod. Vat. et Reg. 1.) πραγμάτων οἶον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτεροῦ (ὑπὸ τεῖχος τι καρτερόν Vat. Coisl. et Reg. uterque) ἀποστάς οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀναπίμπλασαι.

Vratislaviae d. xvi. m. April. a. mccccxxxi.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Lugd. 456 Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολι-Steph. T. II. 449
 τείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τοιοῦτον· κακὰς δὲ
 τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἴπερ αὕτη ὀρθή, περὶ τε
 πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κα-

Inscriptio: πλάτωνος πολι-
 τειῶν, .E. Lob. Vind. D. πολι-
 τειῶν λόγος πέμπτος. Vind. B.
 E. Vind. E. A Vind. F. πλά-
 τωνος πολιτειῶν πέμπτη Mon.
 B. Flor. U. πέμπτος Flor. R.
 βιβλ. ε. Flor. V. πολιτειῶν ἢ
 περὶ δικαίου λόγος πέμπτος.
 Flor. AC. et praeposito ΠΛΑ-
 ΤΩΝΟΣ Ald. Bas. ab. ΠΟΛΙ-
 ΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ πέμπτος
 Steph. E. Bekkerus et Stallbau-
 mius in prima ed.

quod plures eiusmodi viros in ci-
 vitate illa fore videbat (similes
 aliis de caussis factos Vol. I.
 pag. 59, b. 299, b. 406, b. sq.
 notavi), h. l. ordinis quoque ver-
 borum mutatio coniuncta et per-
 spicuitatis caussa ἄνδρα praepo-
 situm est. Quae quum ita sint,
 articulum solitario unius quamvis
 optimi codicis testimonio non sa-
 tis firmatum existimo. Neque
 abest suspicio, quin ex L. VIII.
 p. 543. C. ubi haec Socratis ver-
 ba a Glaucone repetuntur, huc
 irrepsertit.

449 Ἀγαθὴν] Ἀγαθὸν Vind. D.
 τοιοῦτον] τὸν τοιοῦτον Par.

A. Bekkerus, Astius in tertia,
 Stallbaumius in secunda editione,
 ut altera huius membri pars magis
 exaequetur priori et Socrates
 virum ipsum pariter atque civita-
 tem superiori sermone exhibitum
 digito monstret: ἀγαθὴν (πόλιν)
 καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ
 (ἀγαθὸν) ἄνδρα τὸν τοιοῦτον
 (ἄνδρα). At omisso articulo
 quemlibet eiusmodi virum bonum
 se dicere ostendit item, ut ipsam
 illam civitatem: ἀγαθὴν καλῶ
 τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγα-
 θὸν καλῶ) ἄνδρα τοιοῦτον. Cui
 mutationi fortassis ideo factae,

ἡμαρτημένας] ἡμαρτημέας Ald.
 πόλεων] civitatis ipsius Fic.
 ψυχῆς τρόπον κατασκευὴν]
 ψ. τ. κατασκευή· Flor. T. disci-
 plinam Fic. quem Astius in sec.
 ed. non debebat propterea ψυχῆς
 non legisse suspicari, multo vero
 minus id vocabulum ut superva-
 caneum „quum τρόπος iam mo-
 res et ingenium significet, haud
 dubie glossema“ pronuntiare. Fi-
 cinum saepe vidimus ex unis plu-
 ra facere, alibi bina et terna in
 unum contrahere; Plato autem
 non sine ratione duplicem civita-
 tem significaturus, quum alteram

τασκευήν, ἐν τέτταρσι πονηρίας εἶδεσιν οὔσας. Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη. Καὶ ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐφεξῆς ἐρωῶν, ὡς
B μοι ἐφαίνοντο ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ Πολέμαρχος (σμικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆστο) ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὄμωμον ἐκείνόν τε προσηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφῶς, ὧν ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούσαμεν, τόδε δὲ ἀφήσομεν οὖν,

seu. externam circa hominum societates moderandas versari demonstrasset, alteri seu internae animi animique habitum constituendum assignat. Atque illud περὶ neque ad κακὰς καὶ ἡμαρτημένας referendum, quo Matthiae gramm. p. 1178. v. 3. retulit, neque cum participio οὔσας construendum, sed ita intelligendum est, ut reliquarum civitatum ipsarum obiectum, quod vocant, duplex definiat.

τέτταρσι] τέσσαρσι Par. D. Flor. T.

ταύτας] ταύτης Ald. Bas. a. μὲν] om. Vind. D.

ἦα] ἦια Ang. B. Flor. R. ἦλα, in m. a. m. s. ἦια, Vind. F.

ἐφαίνοντο] ἐφαίνετο τὸ Vind. D.

ἕκασται] ἕκαστα Vind. D. et Astii prima editio typographi, ut videtur, errore.

B F. ἐξ ἀλλήλων] ἐξαλλήλων Vind.

μεταβαίνειν] dependere Fic.

σμικρὸν — καθῆστο] Haec verba, quibus Astius, Bekkerus et Stallbaumius pro parentheseos signis lineas transversas circumdederunt, Ficinus ita interpretatur: paulo enim a me remotior erat quam Adimantus, Adimanti post tergum sedens, quorum posteriora superaddere debebat, quia genitivum a comparativo regi putans sensum imperfectum esse intelligebat. Regitur vero ab adverbio, et Polemarchus paullo remotior ab Adimanto, quam reliqui a suis vicinis, vel longius, quam clandestinum colloquium re-

quirebat, sedisse ideoque protendisse manum eumque propius ad se admovisse dicitur. Exempla genitivi multa habet Pausanias. L. I. c. 1, 3: τοῖς ἀπωτέρω τοῦ λιμένος. Alia ostendit Siebelis in indice. Astius et Schleiermacherus Ficini additamento abstinens et tamen genitivum a comparativo repetentes incertum relinquunt, a quonam loco magis remotus Polemarchus sederit, quam Adimantus. Sed sive is Socratis locus sive medius circuli sedentium (cf. L. I. p. 328. C.) fingatur, cur propterea manum protenderit et Adimantum attraxerit, non apparet, nisi secundum eum sedisse statuatur, quod ipsum ostendi a scriptore debebat illaque a nobis inita ratione, quam Grovius, Francogallicus interpres, et Kleukerus nostras iam pridem inierant, simul ostenditur. — Vocabuli ἀπωτέρω primam syllabam Vind. F. inter versus habet.

ὄμωμον] νόμον Par. K. sec. Bekk.

ἅττα] ἅττα Vind. D.

προσκεκυφῶς] προκεκυφῶς Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACT.

ὧν] ὧν Vind. F. Par. D.

ἦ τί] ὅτι Par. K.

γε] γ' Vind. E. Flor. AC.

μάλιστα] μάλιστ' Vind. F. Ang. B.

ἀφίετε] ἀφίεται cum ε super ai Vind. E.

Σὲ] om. Vind. F. σὺ, in marg. a m. pr. σὲ, Mon. B.

Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα;] **C** Hanc omnium codicum, excepto

ἔφη, ἢ τί δράσομεν; Ἡμιστά γε, ἔφη ὁ Ἀδελμαντος, μέγα ἤδη λέγων. Καὶ ἐγὼ τί μάλιστα, ἔφην, ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε; Σὲ, ἢ δ' ὅς. Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα; Ἀπορ- C
ραθυμεῖν ἡμῖν δοκεῖς, ἔφη, καὶ εἶδος ὄλου οὐ τὸ ἐλά-
χιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα μὴ διέλθῃς, καὶ λή-
σειν οἰηθῆναι εἰπὼν αὐτὸ φανύλως, ὡς ἄρα περὶ γυναι-
κῶν τε καὶ παιδῶν παντὶ δήλον, ὅτι κοινὰ τὰ φίλων
ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφην, ᾧ Ἀδελμάντε; Ναί, ἢ

fortasse Ven. B. de quo Bekkerus non magis, quam de Mon. B. qui tamen ἔτι cum reliquis exhibit, quicquam memoriae prodidit, lectionem ab Astio in prima editione ex Par. K. Ven. C. receptam, in secunda et tertia rursus abiectam neque Stallbaumio probatam merito tenuit Bekkerus. Nam quod ante Astium legebatur, ὅτι (Bas. ab. ὅ, τι) ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; id commiate vel colo a proximis separatum, ut est in Ald. Bas. ab. et Stephaniana, non solum inutilem, sed etiam invenustam et rusticam explanationem habet eius, quod dixerat Adimantus; quam miror placuisse Schleiermacheri. (*Dich! sprach er, weil ich gesagt hatte, was doch.*) Haud multo melius est, quod Astius postea praetulit, Ὅτι, ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; aut quod dedit Stallbaumius: Ὅτι ἐγὼ, εἶπον, τί μάλιστα; quorum prius ob praepositum contra consuetudinem pronomen, posterius ob inusitatum, quam secum fert, ellipsin, utrumque ob omissam in responsione particulam ὅτι improbandum est. Hanc enim in Platone post ὅτι τί sequi solere non frustra observavit Hemsterhusius ad Lucianum T. III. p. 43. Lehm. Nec mirum id, aut ratio in obscuro. Conf. Hoogeveenii doctr. part. pag. 597. Schütz. 1782. et quae olim docui in indice Graecitatis fabularum Aesopicarum Lips. 1810. in vocabulo ὅτι. Hic vero codicum auctoritas lectionem bonam praebentium dubitationis nihil relinquit. Quid ἔτι ἐγὼ εἶ-

πον significet, statim intellexeris, si primo responso satis edoctum aliquem neque repetita amplius indigentem quaestione οὐδέτι ἐγὼ εἶπον dicentem finxeris. Ἔτι, ut nostrum noch immer, Latinorum etiam (Plauti Mostell. II. 2, 43: *circumspice etiam.* ib. v. 90: *sed tu etiamne astas?*) continuatiorem indicat similique modo legitur L. VI. p. 508. C: πῶς; ἔφη· ἔτι διέλθῃ μοι. 509. A: τὴν ἐκόντα αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει. Protag. p. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρὰ σε ἵεναι, ἔπειτά μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. et duobus Xenophontis locis ab Heindorfio allatis. — Ficinus: So. Quid maxime?

Ἀπορραθυμεῖν] i primus subscripsit Bekkerus. ἀπορραθυμεῖς Vind. D.

ἡμῖν] om. Mon. B. et a m. pr. Ven. B.

οὐ τὸ] αὐτὸ, super priori syllaba οὐ a m. s. adscripto, Vind. F. οὐ τὸ οὐκ Ang. B.

διέλθῃς] διέλθοις Par. D.

οἰηθῆναι] οἶει Ven. B. et int. vers. Vat. B. cum editis ante Bekkerum.

αὐτὸ] αὐτῶ Vind. F.

τὰ φίλων] τὰ τῶν φίλων Par. K. Flor. T. Astius in sec. et tertia et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 348. et Plutarchi Erot. p. 767. D: οὐ γὰρ ἀπλῶς κοινὰ τὰ φίλων — quo loco nostrum videtur respexisse.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. E. Vat. M. Comma anteposuit Bekkerus.

δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο ὥσπερ τᾶλλα λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας· πολλοὶ γὰρ ἂν γένοιτο.
 D μὴ οὖν παρῆς ὄντινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς πάλαι περι-
 μένομεν οἰόμενοί σέ που μνησθήσεσθαι παιδοποιίας τε
 πέρι, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέ-
 ψουσι, καὶ ὄλην ταύτην ἣν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν
 τε καὶ παιδῶν· μέγα γὰρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὄλον
 εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν,
 ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνη πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς

ἀλλὰ] Ἄλλα Steph.

τᾶλλα] τ' ἄλλα Vind. EF.
 τᾶλλα Vind. BD. Mon. B. editi
 ante Bekkerum.

λόγου δεῖται] δ. λ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM. — Ab omnibus his modis di-
 versus et alienus a Platonis civi-
 tate is est, quem Clemens Alex.
 Strom. L. III. pag. 514. statuit,
 quo loco Carpocratem arguit τοῦ
 Πλάτωνος παραημοῦναι ἐν τῇ
 Πολιτείᾳ φαιμένον κοινὰς εἶναι
 τὰς γυναικῶν πάντων, κοινὰς
 μὲν τὰς πρὸ τοῦ γάμου τῶν αἰ-
 τεῖσθαι μελλόντων, καθάπερ καὶ
 τὸ θῆατρον κοινὸν τῶν θεωμέ-
 νων, φάσκοντος, τοῦ προαιτα-
 λαβόντος δὲ ἐκάστην ἐκάστου
 εἶναι καὶ οὐκ ἔτι κοινήν τὴν γε-
 γαμημένην. Idem L. VI. p. 751.
 Euripidem a Platone hanc com-
 munionem accepisse et probasse
 significat: Πλάτωνός τε ἐν Πο-
 λιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς
 γυναικῶν Εὐριπίδης ἐν Πρωτε-
 σιλάῳ γράφει· κοινὸν γὰρ εἶν'
 ἄρα καὶ (ε. δεῖ) γυναικῶν λέ-
 χος.

σὺ] om. Vind. E. Flor. C.

D περιένομεν] περιεμένομεν
 Mon. B. Flor. U.

μνησθήσεσθαι] μνησθῆνσεσθαι
 cum ai super σε Ven. C. μνη-
 σθῆναι Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Flor. U. non
 vitiose. Cf. Lobeck. ad Phryn.
 p. 751. cuius tamen in exemplis
 locus L. III. p. 442. E: τίν' ἂν
 οἶει οἰηθῆναι propter additum
 ἂν minus aptus videtur.

τε] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
 R.

πέρι] περὶ Ald. Bas. ab. Com-
 ma post πέρι deletit Stallbau-
 mius, quasi quae sequuntur non
 epexegetin, sed supplementum
 proximorum contineant.

θρέψουσι] διαθρέψουσι Vat.
 H.

ὄλην] ὄλωσ Flor. T.

γὰρ τι] γὰρ τι οἶμαι κοινο-
 νία. καὶ μέγα τι Par. K. sec.
 Bip. Secundum Bekkerum non
 hoc loco, sed supra post παιδο-
 ποιίας inserta habet οἶμαι κοι-
 νωνία καὶ μέγα τε οἰόμενοι,
 quod vix credible.

οἰόμεθα] οἰό οἰόμεθα Vind.
 B. (in fine et initio versus.)

πολιτείαν] τὴν πολ. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACT.

ἢ μὴ ὀρθῶς] om. Vind. E.

ἐπιλαμβάνη] ἐπιλαμβάνει Asti-
 us, Bekkerus et Stallbaumius.

πρὶν] πρὶν ἂν Vind. B. Vat. M.

τό σε] Ita Lob. Vind. D. et
 cum γ super σ F. τό δε Par. K.
 sec. Bip. τόδε sec. Bekk. πη σὲ
 Mon. B. τό σὲ Vind. BE. cum
 editis.

ταῦτα] τοῦτο Par. K.

450

πάντα] om. Flor. T. post ὅς-
 περ habent Lob. Vind. D. Vat.
 BM. Ven. C. ante διέλθης Vind.
 B. Mon. B. Par. DK. Flor. U.
 Nam quod Stallbaumius in prima
 ed. πάντα in Par. K. Flor. U.
 post διέλθης collocatum scribit,
 haud dubie tythetiae acceptum
 referendum, quamquam in secun-
 da de ea re tacet.

διελέσθαι, δέδοκται ἡμῖν τοῦτο, ο σὺ ἤκουσας, τό σε μὴ μεθιέναι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὥσπερ τᾶλλα διέλ- 450
θῆς. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ὁ Γλαύκων ἔφη, κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε. Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὡς Σώκρατες. Οἶον, ἦν δ' ἐγὼ, εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοι μου. ὅσον λόγου πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας· ἦν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον, ἀγαπῶν, εἴ τις ἐάσοι ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐρῶν. ἂ νῦν

τᾶλλα] τ' ἄλλα Par. K. sec. Bip. Vind. EF. τᾶλλα Vind. BD. Mon. B. Steph.

ὁ Γλαύκων ἔφη] ὡς γλ. ξ. Lob. Vat. M. ἔφη ὡ γλ. Vind. B. ὁ γλ. ἔχει Vind. F.

ταύτης] om. Par. K. τίθετέ] τίθεται Lob. Vat. M. Vind. B. et cum ε super αι E.

ταῦτα] ταυτὰ Par. A. Vind. B. Vat. M. Quum consensus omnium satis declaratus sit verbis πᾶσι et ἡμῖν circumpositis, rei ipsius, in qua consentiant, declaratio magis convenire videtur, praesertim quum ταύτης praecesserit. Etiam p. 455. C. ταυτὰ perperam pro ταῦτα Par. A. exhibet.

δεδογμέναι] τὰ δεδ. Lob. Vind. B. Vat. M.

εἰργάσασθε] εἰργάσασθαι cum ε super αι Vind. E. εἰργάσεσθε Ang. B.

ἐπιλαβόμενοι μου.] Huc spectare videtur glossa Antiaticistae p. 93, 23: ἐπελάβετό μου· οὕτως εἰπόντος Πλάτωνος Πολιτείας τρίτω. Quamquam etiam L. II. p. 360. D. τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος et Lib. VI. pag. 490. D. σοῦ ἐπιλαβομένου, sed hoc sine genitivo, legitur. Pro puncto Bas. ab. interrogandi, Bekkerus et Stallbaumius exclamandi notam posuerunt, quae aptior illa, sed ne ipsa quidem necessaria et auctoritate destituta est.

ὅσον] ὅς Lob. Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς a m. s. Vind. D. ὄν Vat. B.

λόγου] λέγειν Vind. D. corr. λόγον Flor. U.

ὥσπερ] om. Par. K. post ἀρχῆς habent Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. B.

κινεῖτε] κινεῖ τε Flor. AC. πολιτείας.] Hic quoque Bekkerus et Stallbaumius exclamari iubent. In Bas. ab. comma est.

ἦν] ἦν Bas. b. διεληλυθὼς] διελυθὼς Vind. E.

ἔγωγε] ἐγὼ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

ἐάσοι] Ita Par. A. Vind. E. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. omnes. θεάσοι Vind. F. ἐάση Vind. D. Mon. B. ἐάσει reliqui codices cum editis ante Bekkerum. Tenet id Astius, non sine ratione, sed adversante librorum auctoritate.

ταῦτα] om. Vind. D. In Vind. B. punctum sequitur.

ἐρῶν] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Mon. B. Vat. BH. Ven. C. Bas. b. Reliquos codices suos Bekkerus ἐρῶν habere demonstrat, quod est in Vind. B. Ald. Bas. a. Steph. et, si Stallbaumii silentium non fallit, in omnibus Florentinis. Id Stallbaumius in prima editione Astii exemplo et Heindorfii auctoritate ad Gorg. §. 36. utrumque a veteribus agnoscitur statuentis idque a Routhio ex Phaborino et Etymologico v. ἐρῶν monitum esse docentis retinuit, in secunda item, ut Astius in tertia, cum altero a Bekkero

Β ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε, ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγεί-
 ρετε· ὃν ὁρῶν ἐγὼ παρῆκα τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον.
 Τί δέ; ἦ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχορήσοντας οἶει τοῦσδε
 νῦν ἐνθάδε ἀφιῆσθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; Ναί,
 εἶπον, μετρίων γε. Μέτρον δέ γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες,
 ὁ Γλαύκων, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν

recepto permutavit. ἐξῆθήθη leg-
 gitur sine varietate L. VI. p. 497.
 C. D. 504. B. Leg. L. III. p. 722. B. E. VI. 774. D. 782. D. 783. C. VII. 800. A. 802. D. 804. E. 809. B. (quos locos Rückertus ad Sympos. p. 117. indicavit.) VIII. 873. B. 874. A. porro uno Lob. dissentiente Polit. p. 267. A. 274. D. 275. A. 282. C. 284. E. 286. B. et, quo loco Eusebius quoque penultimam brevem exhibet, 270. A. Idem Eusebius solus ἐξῆθήθη legit Leg. L. I. p. 626. D. ut Ang. B. Critia pag. 109. D. ubi in Monac. DXIII. ἐξῆθήθη scriptum est. Hipp. mai. p. 302. E. tres tantum codices ex undeviginti, qui collati sunt, vulgatam ἐξῆθήθη non tumentur (Ven. BD. Vind. A.) Paulo plures ei, sed ne hi quidem sufficientes, adversantur Phil. p. 33. B. (Coisl. Ven. D. Par. BCF. et int. vers. Lob.) Gorg. l. c. p. 460. D. (Vat. A. Par. BV. Ven. D. Vind. AK. Bodleianus Routhii, Augustanus et Meermannianus,) et Phaedon. p. 92. D. (Vat. A. Ven. D. Vind. AB. Lob. Zittav. Amb. B. et int. vers. Clark.) Eorum vero locorum, quibus Heindorfius nitebatur, nullus satis firmus repertus est. Nam Leg. L. II. p. 664. D. ἐξῆθήθησαν Bekkerus omnium suorum consensu videri debet restituisse, quum in comm. crit. nil nisi Stephanum adnotaverit ἐξῆθήθησαν exhibere. Polit. p. 258. E. ἐξῆθήθη secundum plurimos in iisque optimum Clark. scripsit, refragantibus Ven. D. a m. pr. Vind. A. Par. EF. Lob. Zitt. et quatuor Flor. Theaet. p. 168. B. idem ex Coisl. Ven. A. et int.

vers. B. Par. BCFH. exhibuit, quo uno loco Clarkianus cum reliquis ε, sed sine accentu, ut dubiis in scripturis solet, prae se fert. Nostro denique loco ab utra parte codices stent non obscurum est. Praeterea Symp. p. 193. E. et Pol. p. 303. C. ἐξῆθήθη Bekkerus secundum Clark. Coisl. Vat. AL. et int. vers. N. Ven. B. et int. vers. E. Vind. A. Par. DK. et int. vers. E. Ang. C. Flor. AC. illud, hoc secundum Clark. Vat. A. Ven. C. Par. B. hoc est, optimos libros correxit. Recentioribus igitur et labenti Graecitati relinquenda haec indicativi forma, quae nunquam ad reliquos modos transisse videtur, certe a Platone abiudicanda, et a Lobeckio dissentendum, qui ad Phryn. p. 447. Platonem popularem consuetudinem secutum ἐξῆθήθη dixisse credit. Corrigen- dum quoque Buttmani calculus gramm. II. p. 121. haud raro eam formam in melioribus Platonis libris reperiri perhibentis, cui nimis tribuit Sommerus in iudicio de Stallbaumiana selectorum dialogorum editione, criticae bibliothecae a. 1829. parte sec. p. 557.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Flor. AC. Bas. b.

ἐσμὸν] ἐμὸν Vat. B. Vind. E. B
 — Phrynichus Bekk. p. 37, 22: ἐσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν· ἄμφω δόμιμα. Idem p. 64. 4: σμῆνος καὶ ἐσμὸς· ἐπιάτερον δόμιμον. σμῆνος ἀρετῶν simili metaphora dictum est Menon. pag. 72. A. ἡδονῶν L. VIII. p. 574. D. σοφίας Crat. p. 401. E.

ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρω-
τῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμης ἢ σοι δοκεῖ διεξιῶν, τίς ἡ
κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῖν παίδων τε πέρι καὶ γυναι- C
κῶν ἔσται καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων, τῆς ἐν τῷ με-
ταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἢ δὴ
ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι. πειρῶ οὖν εἰπεῖν, τίνα τρόπον

παράσχοι] παράσχη Lob. Vind.
BDE. Vat. BM.

Τί δέ; — ἀκουσομένους;] laudat Harpocrates in χρυσοχοεῖν (hoc enim lemma e cod. Vratisl. pro vulgato χρυσοχοεῖον restituendum) ubi postquam locum Dinarchi ἐν τῷ κατὰ Πυθίου re- tulit (πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀπο- φοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτὸ πράτ- τειν ἢ πάσχειν, ad quem glossa lexicī rhet. Bekk. p. 316, 3. per- tinet: χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε τί ἔστι· παροιμία ἐν ἡθελι λεγομέ- νη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν.) haec addit: κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ Πολιτείας λέγων· Τί δαί; (haec duo om. cod. Vratisl.) ἢ δ' ὅς, ὁ Θρα- σύμαχος (ἦν δ' ὁσὸς Θρ. id.) χρυσοχοεῖν οἶε (χρυσοχοος εἰς id.) τοῦσδε νῦν ἐνθάδε ἀφίχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; (ἀκουσόμενος. id.) Dinarchi lo- cum sub vulgato Harpocratonis lemmate repetit Suidas, deinde Platonici mentionem facit imper- fectam: κέχρηται δὲ τῇ παροι- μίᾳ καὶ Πλάτων· τί δαί ἢ δ' ὅς. ὁ Θρασύμαχος χρυσοχοεῖ. (Ita ed. Bas. 1544.) tum originem et significationem proverbii explicat in eumque, qui frustra suscepto labore magna spe excidisset, σὺ δὲ ὧν χρυσοχοήσῃν dici con- suevisse docet. Nostro tamen loco χρυσοχοεῖν is potius dici videtur, qui rebus vanis stulte operam dat. — Pro χρυσοχοήσον- τας in Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV. χρυσοχοήσαντας, pro ἐνθάδε in Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐνταῦθα, pro ἀφίχθαι in Vind. F. ἀφίχθαι, pro λόγων in

Vat. H. Bas. b. λόγον scriptum est.

Ναί, εἶπον] bis deinceps habet Vind. E. καὶ εἶπον Par. K.

Μέτρον] μέτριον Par. A. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Veram le- ctionem Astius iam in prima edi- tione ex Ficino restituit.

δέ] om. Vind E.
τοιούτων] τὸν οὕτω Vind. F.
a m. pr.
νοῦν] νῦν Bas. b. τοῖς νοῦν Vind. E.

ἀποκάμης] ἀπόκαμε Mon. B.
ἢ] ἢ Vind. F. Bas. ab. εἴ Vind. E. et int. vers. a m. s. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. si tibi videtur Fic.

διεξιῶν] διεξιῆναι Vind. E.
ἡμῖν] ἡμῶν Steph. tacentibus C
Bip. nostris custodibus Fic.
πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. D.
Ang. B. καὶ πέρι Vind. F.

καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων] quaeve nutriendorum puerorum ratio Fic. Mihi genitivus τρο- φῆς ut proximi παίδων et γυναι- κῶν ad praepositionem περὶ per- tinere et a nomine κοινωνία pen- dere videtur. Itaque comma post ἔσται (Stephanus etiam colon po- suit) sustuli, post ὄντων autem positum ab Aldo et Stephano re- stitui.

παιδείας] παιδεί Vind. E.
ἐπιπονωτάτη δοκεῖ] δ. ε. Lob.
Vind. B. Vat. M.
οὖν] ἄν Par. A. Vat. H. Flor.
ACTV.

τρόπον] om. Vind. E. Non male. Sic supra: τίς ἡ κοινωνία. Atque hanc ipsam communionem αὐτὴν dicit.

δεῖ γίνεσθαι αὐτήν. Οὐ δ' ἄδιον, ὃ εὐδαιμον, ἦν δ' ἐγὼ, διελθεῖν· πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἔμπροσθεν ὧν διήλθομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ' ἂν, καὶ εἰ ὅτι μάλιστα γένοιτο, ὡς D ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἄπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῆ εἶναι ὁ λόγος, ὃ φίλε ἔταίρε. Μηδὲν, ἢ δ' ὅς, ὄκνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες οὔτε ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὃ ἄριστε, ἢ που βουλούμενός με παραθαῖ-

ὃ εὐδαιμον] ὃ εὐδαιμον Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ὃ εὐδαιμον Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 333, b. inf. In Vind. E. utrumque omis- sum et spatium trium circiter lit- terarum vacuum relictum est.

διελθεῖν· πολλὰς] ἐλθεῖν. πολ- λὰ Vind. D.

ἔχει] Hoc Stallbaumius in se- cunda ed. commate distinxit a se- quentibus, non sine ratione. Ali- ter enim haec dicta sunt, quam si ἔτι γὰρ μᾶλλον πολλὰς ἀπι- στίας ἔχει τῶν ἔμπροσθεν lege- retur. Verum tamen ipsa verbo- rum collocatio per se ambiguita- tem tollit.

καὶ] καὶ Par. K. sec. Bekk.

ὡς] εἰ ὡς Flor. T.

δυνατὰ] δύναται Vind. F.

λέγεται] λέγεται Par. K. sec. Bekk.

ἀπιστοῖτ' ἂν,] Quum καὶ, quod sequitur, proximo illi ante γὰρ respondeat, et verbi ἀπιστοῖτο idem, quod alterius ἀπιστήσεται subiectum sit, non diversum illud a subiecto verborum ἔχει, λέγε- ται, γένοιτο et εἴη, cum Basi- leensibus et Astio comma potius, quam colon cum Stephano, Bek- kero et Stallbaumio post ἂν po- nendum existimavi. Aldus nullam omnino distinctionem fecit.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμάλιστα Lob. ὀτιμάλιστα Vind. F. Steph. ὅ τι μάλιστα Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. XXXVIII.

ὡς] καὶ ὡς Vat. BM. Lob. Vind. BD. Flor. T.

ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσε-

ται] Hanc Stephani et Bekkeri interpunctionem Stallbaumius in secunda ed. sententiae repugnare non autem, si ipsam rem, de qua persuaderi nequeat, ἀπι- στεισθαι dici posse reputavisset. Qua interpretatione adhibita hac quoque in parte, quae ad prae- stantiam atque utilitatem spectet, eis, quae dicenda sint, fidem non habitum iri Socrates demonstrat. Altera interpunctio ταῦτα καὶ ταύτη, ἀπιστήσεται, quam ipse ex Aldina et Basileensibus repe- tiit, non solum membrorum ae- quabilitatem turbat, sed etiam tautologiam infert, cui frustra mederi conatus est Ficinus: *utrum optima ista sint et quomodo, du- bitabitur.* — Pro ἀπιστήσεται Par. K. sec. Bip. ἀπιστήσετε, sec. Bekk. ἀπιστήσεται (quod ty- pothetae tribuo) exhibet. In Par. D. item ἀπιστήσετε, sed super- scripto ται, in Vat. B. ἀπιστή- σεται cum ε super a legitur.

δὴ] δὲ Ald. Bas. a.

εὐχὴ] ὄφθῃ Vind. F. votum quoddam et fictio Fic. D

δοκῆ] δοκοῖ Ven. B. δοκεῖ Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRUV. Itaque pauci remanent coniunctivi assertores iique parum validi, Ang. B. Vat. HM. et Flor. T. Nam Par. A. exhibet ille qui- dem δοκῆ, sed correctus, quod testatur Bekkerus, et Mon. B. quod Bekkerus neglexit, — ἢ item manui secundae debet. Nihilominus, quum unum de tribus praesentis modis recipi codices

δύνειν λέγεις; Ἐγὼ, ἔφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τούναντίον ποιεῖς. πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἂν λέγω, καλῶς εἶχεν ἢ παραμυθία· ἐν γὰρ φρονύμοις τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τάληθῆ εἰδόμενα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαρσάλεον, ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιῆσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δρω, φοβερόν τε καὶ σφαλερόν, οὗ τι γέλωτα ὀφλεῖν· παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε· ἀλλὰ μὴ σφαλῆς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους

iubeant, coniunctivus recipiendus est, hoc sensu: quia vercor, ne, si exponere ea coner, temere et stulte facere videar. Conf. Hermannus ad Medeam p. 354. ed. Lips. 1822. Indicativus enim, de quo scitu digna observavit Graserus, in Specimine adversariorum in Platonis sermones p. 36. ferri propterea nequit, quod dicere Socrates nondum coepit ideoque nec dubitare, an temere dicere videatur, nec, ne haec aliorum de ipso opinio sit, metuere potest. Optativus autem, si particulam ἂν additam haberet, vitiosus non foret: sine ea probari non magis potest, quam Leg. L. I. p. 635. E: περὶ δὲ τηλικούτων εὐθύς πεπιστευκέναι ἰσχυρῶς μὴ νέων τε εἶη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. ubi quod Boeckhius et Astius e coniectura reposuerunt, ἦ, Bekkerus e Par. A. restituit. φίλῃ] om. Vind. B. Vat. M. ἀγνώμονες] Lex. Bekk. p. 329, 30: Ἀγνώμονως ἀνοήτως ἢ ἀχαριστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. Cuius glossematis posteriorem partem ad nostrum locum pertinere alterum eiusdem lexicī docet p. 334, 8: ἀγνώμονες· οἱ κακογνωμοῦντες. Πλάτων δὲ ἐν Πολυτεία ἀγνώμονας ἔφη τοὺς γνῶσιν μὴ ἔχοντας, ἀλλ' ἀνεπιστήμονας. — ingratos Fic.

δύσνοι] δύσνοι Vind. F. Flor. RT.

οἱ] om. Mon. B. int. vers. Vind. F.

ἀκουσόμενοι] Ita Mon. B. a

m. pr. sed a m. s. ἀκούσομεν σου.

ἦ] ἢ Vind. F.

μῆ] γε Par. DK.

τοίνυν] om. Vind. E. Fic.

πιστεύοντος μὲν γὰρ] μὲν om.

Vind. DE. Mon. B. Par. DK. et a m. pr. Ven. B. Nil amplius Stallbaumium suspicor e Flor. T. adnotare voluisse, quem πιστεύοντες γὰρ exhibere scribit.

εἶχεν ἦ] εἶχε Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum ἦ in Par. D. et in Mon. B. omissum refert.

παραμυθία] παραμυθεῖσθαι Mon. B. Flor. U.

ἐν γὰρ — ὀφλεῖν 451. A.] laudat Stobaeus s. I. p. 24. Sed in Trinc. omitta sunt.

τε καὶ φίλων] om. Stob. τε καὶ οὐ φάλλον Mon. B. Flor. U.

ἀσφαλῆς] ἀποσφαλῆς Vind. E. θαρσάλεον] Ita Stob. cod. A. et ed. Gaisf. θαρσάλεον Gesn.

τοὺς] τοὺς τε Vind. E.

δὴ] om. Vat. B.

οὐ τι] οὐ τοι Vind. BE. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

ὀφλεῖν] Sic cum Stobaeo scribendum putavi pro vulg. ὀφλεῖν. (Vind. F. ὀφλεῖν.) Conf. Buttmanni gramm. II. p. 204. et Matthiae gramm. p. 479.

σφαλῆς] σφαλῆς Vind. F. a m. pr.

οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] om. Vind. B. deletis quatuor circiter litteris.

φίλους] ἄλλους Vind. F. Flor. R. cuius in margine φίλους adscriptum est.

ξυνεπισπασάμενος κείσομαι περὶ ἃ ἤμιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ᾧ Γλαύκων, χάριν οὐ μέλλω λέγειν· ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως⁴⁵⁷ τινὸς φρονεῖα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων νομίμων πέρι. τοῦτο οὖν τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρεῖττον, ἢ φίλοις· ὥστε B εὖ με παραμυθεῖ. Καὶ ὁ Γλαύκων γελᾶσας Ἄλλ', ᾧ Σώ-

ξυνεπισπασάμενος] *συνεπ.* Lob. Vind. BDE. in quo *συν* inter versus legitur. ξυνεπιστάμενος Par. K. sec. Bekk.

δεῖ σφάλλεσθαι] *σφ. δ.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

δικαίων νομίμων] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. νομίμων καὶ δικαίων Vind. BD. δικαίων καὶ νομίμων reliqui codices (quamquam de Florentinis Stallbaumii silentium eo magis suspectum est, quod etiam Parisiensis K. lectionem iam a Bipontinis indicatam commemorare neglexit) cum editionibus omnibus. Quum sermonis, in quem ingredi Socrates dubitat, argumentum ad institutum quoddam in civitatem recipiendum spectet, causam dubitationis hanc dicere potuit, quod gravissime peccare putet, quicumque de pulchris, bonis et iustis institutis falsa doceat, hoc est, pro pulchris venditet, quae turpia sint, pro bonis mala, pro iustis iniusta commendet. Ac νόμιμα saepe substantivi loco esse et adiectiva recipere docuit Heindorfius ad *Sophist.* §. 32. cui Astius ad *Leg. L. I.* p. 636. B. articuli praetermissionem, quae illo *Legum* loco necessaria est, obicere non debebat. Nam si, ut exemplo utar ab Heindorfio prolato, tyrannica instituta cuncta τὰ τυραννικὰ νόμιμα dicere licet, quod Astius concedit, quidni unum eorum recte τυραννικὸν νόμιμον dicatur? Profecto non minus, quam ab Euripide *Suppl.* 19. sepulturam negantes νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν dicuntur. Itaque sensu pariter atque linguae usu permittente codicum aucto-

ritatem secutus sum. Fateor autem graviorem et augustiorem mihi sententiam videri, si non solum de institutis, sed de quibuslibet rebus honestis adeoque de ipso honesto Socrates fraudem capitalem pronuntiet, et quoniam id, quod rationi consentaneum et tale est, ut legibus sanciri mereat, νόμιμον appellari potest, ut *Vol. I.* p. 374. sq. vidimus, vulgatam lectionem per se magis probabilem alterique non ut verae, sed ut propius ad veram accedenti a me postpositam esse, quum Platonem ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ νομίμων πέρι scripsisse, δικαίων ex glossemate accessisse suspicer. — Ficinus: *qui circa constitutiones de honestis et bonis iustisque fallit.* Neis quidem καὶ legit, sed νομίμων a reliquis genitivis separavit eoque ab illo regi statuit, qua in re haud dubie falsus est.

πέρι. τοῦτο] *περὶ τοῦτο* cum puncto ante *περὶ* Ald. Bas. ab. Steph. (Flor. R.) Iam in prima ed. Astius rectam interpunctionem secundum Par. K. exhibuit. *πέρι. τοῦτ'* Lob. Vind. BD. Vat. M.

κινδυνεύειν] *κινδυνεύει* Vind. D. *κινδυνάειν* Ald.

κρεῖττον] in marg. Lob.

ὥστε] ὅστε Bas. b.

εὖ] οὐκ εὖ Mon. B. Flor. U. B

Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. *quare melius, o Glauco, me consolare* Fic. quo duce Astius in prima ed. αὖ pro εὖ dedit, παραμυθεῖ intactum relinquens, e quo παραμυθοῦ facere debebat. Negationem Cornarius ecl. p. 99. addendam ostenderat, cuius iudi-

καίτες, ἔφη, εἴν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαρσύνῃσας λέγε. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρὸς γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφειθεὶς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δὲ γε, εἶπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγε τοίουν, ἔφη, τοῦτό γ' ἔνεκα. Λέγειν δὴ, ἔφην ἐγὼ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἅ ποτε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρ- C

cium Stephanus in annot. p. 21. ita probabat, ut haec pro ironice dictis accipi posse sentiret. „Vel ante εὔ ponenda est negativa particula οὐκ, vel haec ut ironice dicta sunt accipienda.“ Non me fugit, quid hic ironiae alienum sit, quam nemo, opinor, non agnosceret, si statim initio Socrates εὔ γέ με παραμυθεῖ Glauconi responderet. Sic L. III. p. 435. C. idem εἰς φανῶλον γε αὖ σκέμμα ἐμπεπτῶκαμεν sine offensione ironice dixit, et tamen exposita caussa, cur difficilis illa quaestio esset, subicere vix potuisset ὥστε εἰς φανῶλον αὖ σκέμμα ἐμπεπτῶκαμεν, quin absurde loqui visus esset. Ea enim vis est coniunctionis ὥστε, ut effecti expectationem moveat, quod si contra, atque res se habet, enuntiatur, non iam ironice, sed absone dici videtur. Hic vero voci ac pronuntiationi aliquid tribuendum est, qua ubi querula et ad lamentantis modum leviter inflexa usum Socratem finxeris, non minus haec ferenda et probanda intelliges, quam Germanica *du gibst mir also einen schönen Trost!* Simul nonnihil ridiculi accedere et Glauconem non temere risisse senties.

παραμυθεῖ] Ita Lob. Vind. BDE. et cum η super ει F. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. παραμυθῆ Mon. B. παραμυθῆ Ald. Bas. ab. Steph. γελᾶσας] πλάσας Vind. F. a m. pr. om. Fic.

Ἄλλ'] om. Lob. Vind. BD. Vat. M.

σε] σου Vat. H.

καθαρόν] καὶ καθ. Par. A.

Vat. H. Flor. TV. h. e. *absolvimus te veluti caedis, ut et liber (a culpa) neque nobis fraudis auctor sis.* Sed ipsum illud μὴ ἀπατεῶνα εἶναι ab altero καθαρὸν εἶναι, si hoc a φόνου separatur, nihil iam differt, ut ea separatione facta vix simplici καὶ, ne dum duplici locus sit. Contra vulgatae lectionis sensus hic est: *absolvimus te, ut veluti caedis (quoniam eius criminis mentionem fecisti) insons neque nobis fraudis auctor sis.* Quae sententia vera et perspicua videtur. Quid Ficinus legerit, ex eius interpretatione non satis apparet: *absolvemus te velut ab homicidio, et insontem in hac deceptione pronuntiabimus.* In Vind. E. sequens καὶ post εἶναι inter versus legitur.

καὶ ἐκεῖ ὁ] καὶ om. Vat. B. καὶ ὁ ἐκεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δέ γε] γε om. Par. K. et Astius. κἀνθάδε] κἀνθάδε Ald. Bas. ab. κἀνθάδε Steph.

τοῦτου] τοῦ Vind. F. Ang. B. δὴ] δὲ Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

ἅ ποτε] Ita cum plerisque Vind. F. ἢ τότε Ang. B. Flor. RT. quod Bekkerus et post Bekkerum Astius et Stallbaumius receperunt. Ferri posset τότε, si certus in superioribus locus esset, quo Socrates haec deinceps exponi debuisse diceret. Atqui poterant et libro tertio, ubi de educatione custodum, et paullo post initium quarti, ubi de munere eorum sermo esset, inserenda fuisse videri. Itaque aptissima est particula indefinita, quam non omit-

θῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρείον δραῖμα παντελῶς διαπερανθῆναι τὸ γυναικίον αὐτὸν περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλῆ. ἀνθρώποις γὰρ φύσει καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κηῖσίς τε καὶ χρεία, ἣ κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν, ἣν περὶ τὸ πρῶτον ὠρμήσαμεν. ἐπεχειρήσαμεν δὲ πού ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς

D ἄνδρας καθιστάναί τῳ λόγῳ. Ναί. Ἀκολουθοῦμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφήν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοποῦμεν, εἰ ἡμῖν πρόπει, ἢ οὐ. Πῶς; ἔφη. Ὡδε· τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ξυμφυλάττειν οἴομεθα δεῖν ἢ περὶ αὐτῶν οἱ ἄρῶνες φυλάττωσι, καὶ ξυν-

tere debet Ficinus. Neque vero serio hanc rerum dispositionem vituperare existimandus est Socrates, nedum id, quod continuo addit (τάχα δὲ etc.) cum Schleiermachero non ad eius excusationem, sed ad reprehensionem pertinere statuendum.

C ἔχοι] om. Vind. B. ἔχει Mon. B. ἀνδρείον] τὸ ἀνδ. Steph. (Flor. V.) et Astius.

δραῖμα] δραῖγμα Ven. B. Respexit huc Proclus in Civ. p. 419, 33.

προκαλῆ] προκαλεῖ Vind. F. et cum η super ει E. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

φύσει] φύσει Vind. F. a m. pr. ἔστ'] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. est Fic. ἔσται reliqui codices editique ante Bekkerum. Fortasse ἔστ' item futurum est, quod tempus et ad ἰοῦσιν paullo accommodatius et ad proxima haud minus aptum praesente videtur. Quamquam praesens quoque recte habet.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BD.

ὠρμήσαμεν] ὀρμήσαμεν Vind. F. a m. pr.

καθιστάναί] καθεστάναι Vind. D.

λόγῳ.] λόγῳ; editi ante Bekkerum cum Lob. Sed quantum dubitationis hoc loco significan-

dum esset, satis expressum est particula πού. In Vind. D. post sequens Ναί signum interrogandi factum.

ἡμῖν] ὑμῖν Lob. Vind. B. D Vat. M.

πρόπει] πρόπει Vat. B. Ὡδε.] ἔδει. Vind. B. deleto post proximum ἔφη puncto.

τὰς θηλείας — κατὰ ταῦτά. 452. A.] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. T. V. p. 735. Kühn.

ἄν] om. Vat. B.

ἄρῶνες] ἄρνες, e corr. ἄρνες, Vind. D.

φυλάττωσι] φυλάττωσιν Par. D. Ald. Bas. a. φυλάττωσι Mon. B. Bas. b. φυλάττωσιν (Flor. ACU.) Steph. et Astii prima et sec. ed.

τἄλλα] τὰ ἄλλα Gal. τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. BDF. Mon. B. Steph.

κοινῆ] κοινῶς Par. K. οἰκουρεῖν] quasi domestica adservare Fic.

ἀδυνάτους] ad forensia opera impotentes Fic.

τῶν] τὴν Mon. B. τὸ, sup. v, Vind. D.

Κοινῆ] κοινῆ Vind. E. Mon. B.

πλήν] πλήν ταῖς μὲν Flor. T. Galeni ed. Bas. T. I. pag. 331. Astius in prima et tertia, Stallbaumius in secunda editione. Stephanus annot. p. 21: „deesse

θηρεύειν καὶ τὰλλα κοινῇ πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκου-
ρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκου
τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν
ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια; Κοινῇ, ἔφη, πάντα· πλὴν ὡς
ἀσθενεστέραις χρῶμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις. Οἶόν τ' E
οὔν, ἔφην ἐγὼ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαι τινι ζῳῳ, ἂν
μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῶς; Οὐχ
οἶόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξίν ἐπὶ ταῦτά χρῆσόμεθα
καὶ τοῖς ἀνδράσι, ταῦτά καὶ διδακτέον αὐτάς. Ναί. 452
Μουσικῇ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικῇ ἐδόθη. Ναί.
Καὶ ταῖς γυναιξίν ἄρα τούτω τῷ τέχνῳ καὶ τὰ περὶ τὸν
πόλεμον ἀποδοτέον καὶ χρηστέον κατὰ ταῦτά. Εἰκὸς ἐξ

puto ταῖς μὲν ante ὡς ἀσθενε-
στέραις: ut sequitur τοῖς δὲ ante
ὡς ἰσχυροτέροις. Cf. Bernhardt
de syntaxi linguae Graecae p. 309.
ubi inter alia exempla unum ex
Aristotele allatum est, quale de-
siderabat Stallbaumius, cum ge-
neris diversitate coniunctum. Sed
nostro loco codicum lectio exem-
plorum auxilio non eget, neque
ταῖς μὲν per ellipsin omissum,
sed ταῖς θηλείαις utpote ex ipsa
sententia et ex adiectivo ἀσθε-
νεστέραις facile intelligendum non
enuntiatum est.

ἀσθενεστέραις] ἀστενεστέραις
Vind. D.

E δέ] δ' Vind. F. Ang. B. Gal.

ἂν] ἔάν Gal.

τροφὴν τε καὶ παιδείαν] παι-

δείαν τε καὶ τροφήν Flor. T.

οἶόν τε] οἶτε Vind. E.

γυναιξίν] γυναιξί Lob.

ἐπὶ] om. Bas. b.

ταῦτά] τὰ αὐτὰ Gal. Bas. b.
ταῦτὰ Vind. F. sed prior accen-
tus a m. s. additus est. Eodem
modo paullo post.

καὶ] om. Lob. Vind. BD.

ἀνδράσι] ἀνδράσιν Vind. E.

ταῦτά] τὰ αὐτὰ Gal.

αὐτάς.] αὐτάς; Ald. Steph.
Bekkerus et Stallbaumius, quod
non tam sensui; quam conforma-
tioni verborum syllogismi speciem
prae se ferentium repugnat.

452 τε] om. Vind. E. Vat. H. Flor.
CTV. Gal. Enclitica ad μουσικῇ

pertinens propterea huc reiecta
videtur, quod particulae μὲν ne-
que praeponi neque subiungi com-
mode posset, et ut ἐκείνοις so-
num acciperet. Cf. Leg. L. XII.
p. 966. A: Τί δὲ δή; περὶ κα-
λοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ταῦτὸν τοῦ-
το διανοοῦμεθα; ὡς πόλλ' ἔστι
μόνον ἕναστον τούτων, τοὺς
φύλακας ἡμῖν γνωστέον, ἢ καὶ
ὅπως ἐν τε καὶ ὅπη; Κλ. Σχε-
δὸν ἔοικ' ἐξ ἀνάγκης δεῖν καὶ
ὅπως ἐν διανοεῖσθαι. ubi post-
posita enclitica ἐν insignius fit.

ἐδόθη.] ἐδώθη. Bas. ab. ἐδό-
θη; Astius et iidem, qui supra
αὐτάς; Interrogationi obstat μὲν,
Latino atqui non multo debilius,
de quo cf. Vol. I. p. 310.

Ναί] int. vers. Vind. E.

γυναιξίν.] γυναιξί Lob.

τούτω] τοσούτω Vat. H. το-
σούτω Flor. AC.

τῷ] τὰ Vind. BD. Vat. M.

Par. K. sec. Bekk.

τέχνα καὶ τὰ περὶ] τέ... καὶ

τὰ πᾶ... Vind. D.

ἀποδοτέον] ἀποδοτέον τε Gal.
ἀποδοτέον; Steph. In reliquis
editionibus fere comma additum
est, sine necessitate, praesertim
quum haec χρῆσις, quam κατὰ
ταῦτά faciendam dicit, diversa
sit ab illa in superioribus posita,
quae ἐπὶ ταῦτά fieri dicitur. Hic
eodem modo habendas mulieres
statuit.

κατὰ ταῦτά.] καταταυτά. Vind.

ὧν λέγεις, ἔφη. Ἴσως δὴ, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γελοῖα ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πράξεται ἢ λέγεται. Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγὼ, γελοιώτατον αὐτῶν ὀρᾷς; ἢ δῆλα δὴ, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναικὰς ἐν

F. κατὰ ταῦτά; Bekkerus et Stallbaumius cum Basileensibus et Stephano. Mihi huius dicti conformatio eadem, quae illius *Εὐ ἄρα* — αὐτάς. videtur.

λέγεις, ἔφη] ἔ. λ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Ἴσως — φιλογυμναστῶσι; B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413.

ἔθος] εἰλωθὸς Euseb.

γελοῖα] γέλοια Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Quum de huius nominis accentu grammatici diversa praecipiant aliique, ut scholiasta Aristophanis Ran. 6. et Moeris, Attice γέλοιον, vulgo γελοῖον sine significationis discrimine, quod Timaeus quoque lex. p. 66. non agnoscere videtur, dictum esse doceant, alii iique longe plurimi discrimen faciant et γέλοιον (etiam γελοῖον Philoponus apud Eustathium in Il. T. III. p. 116, 36. Lips. et auctor lexicī Coislin. p. 470.) laudi, alterum convicio affine, ut Thomas Mag. et Suidas, vel contra, ut Ammonius, Etymologus et Phaborinus stantant, alii denique γελοῖον antiquioribus Atticis, γέλοιον recentioribus, ut Aelius Dionysius ap. Eustath. in Il. T. I. p. 167, 19. assignent, mirum non est, si librarios item in diversa abire videmus; quorum auctoritatem sequi editori eo magis arbitrarium esse debet, quod ipsos pro arbitrio eam rem administrasse et scriptores accentus nullos fecisse constat. Itaque Bekkerus suo iure usus id praetulit, quod plurimum testimonium grammaticorum et ipsa ratio atque analogia nominum ὁμοιος, ἔτοιμος aliorumque Pla-

tonis aetati vindicare videretur. Neque reprehendendum puto, quod idem alibi, ut L. III. p. 392. D. 403. E. Phaedr. p. 229. E. 236. D. 257. C. 260. B. C. 274. C. et saepius propterisopomenon omnium, ut videtur, codicum consensu munitum tenuit. Quemadmodum enim alia illa aetate, certe Platonis in codicibus, variari videmus, ita huius nominis pronuntiationem nunc antiquiorem, nunc vulgarem ipsi scriptori placuisse vel secundum significationem alterutram ab eo praelatam fuisse opinari licet. Sed hoc ipsum ad codices redire nos iubet; qui quum plerisque in locis γελοῖον eadem constantia, qua ὁμοιον, exhibeant, hoc quoque loco maiorem eorum partem in iisque optimum sequi tutius fuerit.

περὶ] παρὰ Lob. Vind. BD. et super vulg. a m. s. F. Vat. BM.

τὰ] τὸ Vind. D.

νῦν] νῦν δὴ Euseb.

εἰ] ἢ Vind. F.

πράξεται] πράξετε Vind. B. Vat. M. πεπράξεται Mon. B. Bekkerus. Sed non ita Socrates multa ridicula visum iri suspicatur, si ista sic peracta fuerint, sed si posthac peragantur. Formam autem mediam, quae ipsa librario offensionis fuisse videtur, satis tumentur item singularia βλάψονται et τρίψασθαι aliaque a Buttmano gramm. II. p. 54. colata. Eodem pertinet θρέψονται L. II. pag. 376. C. et ἄξονται L. V. p. 453. D. De indicativo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 721.

ἢ] ἢ Vind. F. et ante corr. D. Euseb. si agantur vel dicantur Fic.

ταῖς παλαιστικαῖς γυμναζομέναις μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ἑνὸς καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὁμοῦ φιλογυμναστῶσι; Νῆ τὸν Δία, ἔφη· γελοῖον

λέγεται] λέγετέ Vind. B. Vat. M.

Τί] Τί δ' Euseb.

δῆλα δὴ] δηλαδὴ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. (Florentini omn.) Euseb. editique ante Astium. δῆλα δὴ scribendum esse Stephanus annot. p. 21. antea docuisse monet. Id factum ab eo est annot. p. 13. ubi pro ἢ δῆλα δὴ ὅτι interdum ἢ δῆλον δὴ ὅτι legi observat. Cf. Vol. I. p. 164. de verbis δῆλον ὅτι dicta. Ficinus ἢ δῆλα δὴ, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας an quia nudas feminas conspecturus sis interpretatus a significatione formulae illius aberravit.

γυμνὰς τὰς] γυμναστὰς Vind. F.

παλαιστικαῖς] παλέστικαῖς Vind. E.

γυμναζομέναις] γυμναζομέναις Ven. B.

B ἀλλὰ] ἀλλ' Euseb.

καὶ ἤδη] ἦ. n. Ven. B. Euseb. cum editis ante Bekkerum. et Fic.

τὰς] om. Euseb.

ἑνὸς] Ita Vind. BD. Ven. BC. Vat. HM. Flor. ACTV. et Euseb. ἑνὸς reliqui codices cum Ald. Basil. ab. Stephan. Ast. Quum grammatici veteres hoc nomen explicantes nusquam duplicis scripturae, qualem in aliis, velut in θρυλεῖν (cf. Vol. I. p. 103.) notare solent, mentionem faciant, uno modo ab antiquis scriptum accepisse videntur. Scribunt autem ipsi plerumque ἑνός. Vide scholiastas ad Hom. II. VIII. 503. Etymologum pag. 706, 47. scholiasten Aristoph. Plut. 266. Hesychium secundum cod. Schow.

in huius supplem. p. 681. Timaeum lex. p. 228. Phrynichum Bekk. pag. 32, 4. quorum nulli ἑνός scribunt, ut Eustathius ad II. l. c. (II. 283, 32. 284, 26. Lips.) sed duplicatae rationem non reddunt. Iam vero satis constat librariorum tum hoc tum aliis consonis iterandis saepius peccasse, quam omittendis (cf. Vol. I. l. c. et p. 283.) atque inprimis vocales specie ancipites, natura longas istius modi erroribus occasionem dedisse. Itaque ἑνός antiquos pronuntiassent et scripsissent probabile est, non ἑνός, quod nostro loco in optimo codice exstare dicitur. Sed Tim. pag. 71. C. idem codex cum tribus aliis Bekkeri et uno Vindobonensi praestantissimo ἑνόν exhibet, quod aliorum quoque scriptorum codices meliores habere solent. Conf. quos laudavit Passovius in lexico. Ceterum Ruhnkenii coniecturam ad Tim. lex. l. c. grammaticum et nostro et Timaei loco ἑνός pro ἑνός legisse suspicantis codices non confirmant.

καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν] veterinosique Fic.

φιλογυμναστῶσι] Ita Vind. F. correctus in στ. φιλογυμναστῶσι Vind. D. Par. DK. sec. Bekker. Euseb. Ald. Bas. ab. φιλογυμναστῶσιν Bekkerus.

Δία] δι' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Δι' Bekkerus. διὰ Ald.

γελοῖον] γελοῖον Lob. γέλοῖον Mon. B. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Γελοῖον Steph. maiusculam ab Aldo positam revocans, quam Basileenses recte minuerant.

γὰρ ἂν ὡς γε ἐν τῷ παρεστῶτι φανείη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίπερ ὠρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ οἷα ἂν εἴποιεν εἰς τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην καὶ περὶ τὰ γυμνά-
C σια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν καὶ ἵππων ὀρήσεις. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἄλλ' ἐπίπερ λέγειν ἠρξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τρα-
χὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσθε τε τούτων μὴ τὰ αὐτῶν πράτ-
τειν, ἀλλὰ σπουδάξουσιν, καὶ ὑπομνήσασιν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος, ἐξ οὗ τοῖς Ἑλλησιν ἐδόκει αἰσχρὰ εἶναι καὶ γε-
λοῖα ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς

γε] γ' Lob. Vind. BDE. quod Bekkerus quoque in suis invenisse adeoque recipere voluisse videtur, quum Vat. B. a m. pr. γ' omittere annotaverit, non γε. Quamquam ex eo, quod hanc varietatem ante illud δι' ex Ang. B. allatum posuit, aliud quid ab eius operis hic peccatum suspicari licet.

παρεστῶτι] παρόντι Par. K. φανείη] φανῆναι Lob. Vind. B. Vat. M.

φοβητέον] φορητέον *idem*. καὶ οἷα] *om.* Mon. B. καὶ οἷ' Bekkerus et Astius in tertia ed. εἰς] ἐς Mon. B. correctus.

γενομένην] γεν. ἂν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed. quod, quia mutatio simpliciter et sine conditione facta ponitur, ferri non potest.

C περὶ μουσικὴν] περὶ *om.* Vind. E.

ὅπλων] ὄχλων Bas. b.

σχέσιν] χρῆσιν Vind. E.

ὀρήσεις.] ὀχλήσεις Vat. BM. Lob. Vind. B. Ven. C. ὀρήσεις; Astius, Bekkerus et Stallbaumius, non sine ambiguitate et aliter, quam Glaucō videtur intellexisse. Ἄλλ' ἀλλ' Ald. Steph.

τὰ] τοὺς Vind. D.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ὑπομνήσασιν] ὑπομνήμασιν Vind. F. a m. pr.

ὅτι οὐ] οὐ τι οὖν Vind. F.

ἐξ οὗ] ἐξοῦ Vind. E.

γελοῖα] γέλοια Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed.

ἅπερ] ὥσπερ Par. K. secund. Bekk.

τοῖς] *om.* Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

γυμνοὺς] γυμναστοὺς Lob. γυμνοὺς τοὺς Vind. BD. Vat. M.

πρῶτοι] πρῶτα Mon. B. πρῶτον Ven. C. Par. DK. (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Δαικεδαμόνιοι] λαικεδαμονίους D Lob. Vind. BF. Vat. M. Par. K. sec. Bip.

τοῖς] *om.* Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. τ. π. Mon. B. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

συγκαλύπτειν] ξ. Vind. F.

πάντα τὰ τοιαῦτα] τὰ τοι. π. Vind. BD. Vat. M.

τοῖς] *om.* Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

γελοῖον] γέλοιον Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. item paullo post.

τοῖς] τῆς Ald.

λόγοις] Ita, sup. λογίους, Vind. F.

τοῦτο] τούτου Ven. C.

ὅτι μάταιος — τοῦ ἀγαθοῦ. E.] laudat Stobaeus serm. I. p. 24.

ἠγέται] *om.* Vind. B.

ἦ] *om.* Par. K.

ἄνδρας ὀραῖσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶ-
 τοι μὲν Κρήτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε D
 ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμωδεῖν. ἢ οὐκ οἶει; Ἐγώ γε.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι
 τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς δι' γελοῖον ἐξεθόγγη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λό-
 γοις μνησθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι
 μάταιος ὃς γελοῖον ἄλλο τι ἠγεῖται, ἢ τὸ κακὸν, καὶ ὁ
 γελοιοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέ-
 πων ὡς γελοίου, ἢ τὴν τοῦ ἀφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ E
 σπουδάξει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος, ἢ τὸν

γελοιοποιεῖν] γελοιοποιεῖν
 Vind. F. Stob. Trinc.

πρὸς] εἰς Stob.

τινὰ] τινὰν Ven. C.

ἢ τὴν] ἢ om. Stob. Trinc.

F ἢ σπουδάξει] Hanc lectionem
 a Bekkero secundum Par. A.
 quippe cuius discrepantiam in
 commentariis nullam prodiderit,
 exhibitam tenui, quia una ex
 omnibus in reliquis libris exstan-
 tibus sensum probabilem efficit
 et quomodo reliquae ortae sint
 magis perspicuum reddit. Scili-
 cet obliterata particula ἢ deesse
 aliquid apparebat, quod ex se-
 quentibus supplendum visum, quum
 ipsum supplementum ad superiora
 relatum mancum esse intelligere-
 tur, novo ab aliis glossemate au-
 ctum est. Sic triplex codicum
 existit lectio, σπουδάξει, omisso
 ἢ, in Lob. Vind. B. Vat. BM.
 Ven. B. Ald. Bas. ab. reperta,
 καὶ καλοῦ αὐ σπουδάξει in Vind.
 DEF. Ven. C. Par. DK. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACTV. et Stobaeo,
 cuius una Gesneri editio ἂν pro
 αὐ habet, denique καὶ οὐ καλοῦ
 αὐ, in Mon. B. et Flor. U. in-
 venta; quarum mediam Ficinus
 secutus, sed diversa ab interpo-
 latore, qui καλοῦ ad σκοπὸν re-
 tulisse videtur, sententia interpre-
 tatus aut honestum quicquam et
 studio dignum existimat pro his,
 alio respiciens pro πρὸς ἄλλον
 τινὰ σκοπὸν στησάμενος posuit.
 Quod ad nostram lectionem atti-

net, ἢ σπουδάξει interruptam
 participio ὁ ἐπιχειρῶν constru-
 ctionem pronominis ὃς cum verbo
 finito continuat et ad sententiam
 reprehensione caret, sed eo ipso,
 quod omissum orationis cursum
 repetere nos iubet, molestiam
 creat et naturalem quasi incessum
 sermonis turbat. Itaque praestare
 fateor Stephanianam ἢ σπουδά-
 ξειν, quam ipse annot. pag. 21.
 pro vitiosa priorum σπουδάξει
 secundum Ficinum reposuisse o-
 stendit, quam a Stallbaumio in
 sec. ed. manifesto errore deprava-
 tam dici miror, praesertim
 quum eundem in prima videram
 infinitivum non solum in textu re-
 liquisse, sed etiam in annotatione
 recte explicuisse et, quo debebat,
 ad ἐπιχειρῶν retulisse. Neque
 prorsus destituta ea lectio codi-
 cum auctoritate videtur: teste
 Stallbaumio in Flor. R. καὶ κα-
 λοῦ αὐ σπουδάξειν perscriptum
 est. Sed unum hunc et apertum
 glossemate inquinatum optimo
 et saltem tolerabilem lectionem atque
 puram offerenti anteponeere teme-
 rarium existimo. Bekkerum se-
 cutus est in tertia ed. Astius,
 Stallbaumius in prima καὶ αὐ
 σπουδάξειν, in altera καὶ αὐ
 σπουδάξει edidit.

πρὸς] εἰς Stob.

στησάμενος] ἐνοστησάμενος
 Vind. E. Flor. C. στησάμενος
 Stob. cod. B.

τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ
 πρῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον, εἰ δυνα-
 τὰ, ἢ οὐ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησαι, εἴτε τις φιλοπαί-
 σμων εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι, πότερον
 453 δυνατὴ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη, ἢ θήλεια, τῇ τοῦ ἄρρενος
 γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, ἢ οὐδ' εἰς ἓν,
 ἢ εἰς τὰ μὲν οἶα τε, εἰς δὲ τὰ οὐ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ
 περὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; Ἄρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλ-
 λιστά τις ἀρχόμενος ὡς τὸ εἰκὸς καὶ κάλλιστα τελευτή-
 σαι; Πολύ γε, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἔργω, ἡμεῖς πρὸς
 ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν, ἵνα μὴ
 B ἔρημα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδὲν, ἔφη,
 καλύει. Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ᾧ Σάκρατές τε

ἀγαθοῦ.] ἀγαθοῦ; Lob. Vind.

B. Ἄρ'] Ἄρ' Vind. F.

οὖν] om. Par. D.

τοῦτο] τοῦτον Ang. B. et ante
 corr. Vind. F.

αὐτῶν] Ita Astius in prima
 ed. ex Par. K. sec. Bip. Bekkerus
 ex Ven. B. Mon. B. Ang. B.
 Stallbaumius ex Flor. RU. edi-
 derunt. His accedit Vind. E. et
 int. vers. F. qui in ipso versu
 cum reliquis codicibus editionibus-
 que Astio anterioribus αὐτὸν ex-
 hibet.

ἀνομολογητέον] ἂν ὁμ. Vind.
 F.

φιλοπαίσμων] Hoc ab Astio
 iam in prima ed. secundum scho-
 liasten Atticos ita dixisse testan-
 tem pro vulgato φιλοπαίγμων re-
 ceptum, deinde in Par. A. Vind.
 E. Vat. H. Flor. ACV. inventum
 et a Lobeckio ad Phryn. p. 241.
 probatum cum Bekkero et Stall-
 baumio tenendum putavi. Etiam
 Ven. C. σ, sed superscripto γ,
 et Vat. B. σ super γ exhibet et
 in Vind. F. γ a correctoris manu
 illatum est. Similiter Crat. p. 406.
 C. meliores libri in iisque Lob.
 φιλοπαίσμονες habent, quod re-
 stituit Bekkerus. Sed Euthyd.
 p. 278. C. pro vulgato παῖσαι
 in Clark. Lob. aliisque non con-
 temnendis legitur παῖξαι. φιλο-

παίγμωνος Hom. Od. XXIII. 134.
 extra controversiam positum est.

ἐθέλει] ἐθέλοι Ven. B. Flor. T.
 ἀνθρωπίνη] Pollux II. 5: καὶ
 ἀνθρωπεία τέχνη, ὡς Θουκυδί-
 δης, (an L. II. c. 50. ubi in no-
 stris codicibus ἀνθρωπεία φύσις
 est?) καὶ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς
 Πλάτων.

γένους] γ. φύσει Mon. B. Flor. 453
 U.

εἰς ἓν] εἰς ἓν Vind. E.

οἶα τε] οἶά τε Lob. Vind. BEF.
 Ald. Bas. ab. οἶά τε Mon. B.

δὲ τὰ] τὰ δὲ Lob. Vind. BD.
 Vat. M. Conf. Bernhardt synt.
 p. 310.

τὸν] τὸ cum ν int. vers. Vind.
 F.

ποτέρων] ποτέρω Vind. D.

κάλλιστα] recte Fic. item paul-
 lo post.

ὡς] εἰς Ang. B. Vind. F.

τελευτήσασαι] τελευτήσασαι Bek-
 kerus.

γέ] γ' Vind. F. Ang. B.

Βούλει οὖν — ἀπολογεῖσθαι;
 C.] laudat Galenus T. V. p. 736.
 βούλη etc. Vind. E.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Vind. B.

ἀμφισβητήσωμεν] ἀμφισβητή-
 σόμεν Vind. F. Ven. B. Par. DK.

καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικήσεως, ἦν οἰκίζετε πόλιν, ὠμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἓνα ἐν τὸ αὐτοῦ πράττειν. Ὁμολογήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὐ; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ πάμπολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρω προσήκει προστάττειν τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν; Τί C μὴν; Πῶς οὖν οὐχ ἁμαρτάνετε νῦν καὶ τἀναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε, φάσκοντες αὐ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν, πλείστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας; Ἐξεῖς τι, ὃ θαναμάσιε, πρὸς ταῦτ' ἀπολογεῖσθαι; Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλὰ σοῦ δεήσομαι τε καὶ θέομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν

sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACV. Gal. Bas. p. 332. Ald. Bas. ab. ἐτέρου] ἐταίρου Vind. E. πολιορκηταί] πολιορκεῖται Gal. Bas.

B

ἔφη] om. Vind. E. λέγωμεν] λέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Par. K. secund. Bekk. Gal. Bas. λέγω μὲν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. dicam Fic.

τε] om. Mon. B.

δεῖ] δὲ, a m. s. addito acuto et superscripta syllaba ov, Vind. F. δεόν Flor. R. δέος Ang. B. om. Vind. D.

ὑμῖν] ἡμῖν Lob. Vind. BE. et, sup. υ, D. Flor. AC. Bas. a. ἡμᾶς Bas. b.

ἄλλους] ἄλλως Vind. D. Mirum est in hac sententiae perspicuitate Heusdium spec. crit. in Plat. 1803. p. 119. ἄλλους per-versum dicere et in ἀλλήλοις mutandum pronuntiare potuisse, quem satis superque refutavit in comm. Astius, sed refutati non in iuriam addidit, dum Heusdium scribit ἀλλήλους coniecisse, quod quum absurdum sit, tamen Stallbaumius in utraque editione bona fide repeti passus est.

κατοικήσεως] κατοικήσεως Lob. Vind. BDEF. Ven. B. a m. pr. Vat. HM. Flor. ACRTV. Gal.

οἰκίζετε] οἰκίζετε Gal. οἰκίζετε τε Vind. F.

ὠμολογεῖτε] ὀμολογεῖτε Vind. DF. Ang. B. Vat. H. Gal.

ἓνα] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. D. Ald. Bas. ab.

οἶμαι] εἶναι Vind. E. Flor. ACR. om. Fic.

δ'] om. Gal.

καὶ ἔργον] καὶ om. Vind. DE. Vat. H. Flor. T. Fic.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. D. Mon. B. ἑαντοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM. Gal.

ἁμαρτάνετε] ἁμαρτάνεται cum C e super ai Vind. E.

νῦν] νυνὶ Gal.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC.

αὐ] om. Fic.

πλείστον] om. Vind. B. Vat. M. valde Fic.

τι] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Astius in prima ed. τί Vind. BF. quemadmodum Ficinus legit: Habebisne, o mirifice vir, quid ad ista pro nostra defensione respondeas?

ταῦτ'] ταῦτα, Vind. DEF. Flor. ACV.

ἐξαίφνης] ἐξέφνης Vind. E.

καὶ τὸν] καὶ om. Fic. τὸν om. Vind. E.

λόγον, ὅστις ποτέ ἐστίν, ἐρμηνεύσαι. Ταῦτ' ἐστίν, ἦν⁴⁵⁸
 δ' ἐγὼ, ὧ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ
 D πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ἄκνον ἄπτεσθαι τοῦ
 νόμου, τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν
 καὶ τροφήν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν.
 Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἂν τέ τις εἰς
 κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέ-
 λαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον. Πάνυ μὲν οὖν.

ποτέ ἐστίν] Ita Lob. Vind.
 BDE. Mon. B. ποτ' ἐστίν Vind.
 F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. ποτ'
 ἐστὶ Bas. b. ποτ' ἐστίν Bekkerus
 et Stallbaumius, tacentes. Conf.
 Vol. I. p. 327, a.

ἐρμηνεύσαι] εὐμηνεύσαι Vind.
 E.

ἐστίν] ἔστιν Vind. F.

πολλὰ] permulta Fic.

D περὶ τὴν] τὴν om. Vind. E.
 et a m. pr. F. Vat. H. (Vind. F.
 int. vers. a m. sec. habet.)

Οὐ] οὐ Lob. Vind. BDEF.
 (uti solent ante μὰ) Ald. οὐ Bas.
 ab. Οὐ, Astius in secunda edit.
 hanc negationem eodem, quo al-
 teram ante γὰρ, referens, qua
 ratione hoc ipsum γὰρ ineptum
 et tota oratio iusto vehementior
 fit. Sed enim non apparet, quid
 tandem neget Glauco. Negat vero
 idem, quod Socrates, qui in pro-
 ximo caussis demonstratis tergi-
 versationem suam non iniustam
 neque temerariam fuisse ostende-
 rat. Itaque Glauco meliora iam
 edoctus et Socratem immerito ob
 cunctationem reprehensum agnos-
 cens *Minime, per Iovem*, inquit,
temere tu et sine caussa hanc rem
tractare dubitabas; haud enim
facilis videtur. Nobis simili bre-
vitae dicere licet Nein, nein!
die Sache hat ihre Schwierigkei-
ten. Stallbaumius in sec. ed. Οὐ
 μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐκ εὐκόλῳ
 ἔοικεν scribendum coniecit.

Δία] δι' Lob. Vind. BDF.
 Ang. B. Vat. M.

ἔφη·] ἔφη, Astius, Bekkerus,
 Stallbaumius.

εὐκόλῳ] εὐκόλως Vind. F.
 Mon. B. Ang. B.

ὧδ'] ὧδε Vind. E.

ἂν τέ] ἂν Ven. B. Bas. b.
 ἔαν τέ Vind. E.

κολυμβήθραν] Pollux VII. 138:
 κολυμβῶν· ἀφ' οὗ καὶ κολυμ-
 βήθραν ὁ Πλάτων.

μέγιστον] μέσον Vind. B. Vat.
 M.

πέλαγος μέσον,] πέλαος μ.
 Vind. E. πέλαγος, μέσον Vind. B.
 Eodem modo Ficinus: *sive pro-*
fundum in pelagus, nihilominus
aqua in media natat.

νεῖ] εἰ Vind. F.

τιν'] τι Ven. C. Bas. b. τινα
 Lob. Vind. BDE. τινα Vind. F.
 ἐπίζοντας] ἐπίζοντες Par. K.
 ἡμᾶς] In Lob. et Vat. M. mar-
 gini adscripta h. l. sunt καθ' ὃν
 τρόπον καὶ ἀρίωνα τὸν μηθυ-
 ναῖον κίθαριστήν, εἰςque in
 Vat. M. praescriptum est κείμε-
 νον, de quo dixi Vol. I. p. 80,
 b. et p. 436, a. Eadem Vind. B.
 in margine habet, sed ad δελ-
 φῖνα, non ad ἡμᾶς relata.

ὑπολαβεῖν] ἀπολαβεῖν (Flor.
 T. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas.
 ab. Steph. Astius in prima et
 tertia ed. suscepturum sublevatur-
 rumque Fic. ὑπολαβεῖν vel ἀνα-
 λαβεῖν coniecerat Hemsterhusius
 ad Luciani dial. mar. 8. ubi idem
 delphin primum ἀναλαβῶν, tum
 ὑπολαβῶν dicitur, et ὑπολαβεῖν
 malle se ostenderat Heusdius spec.
 p. 31. Eodem verbo in narra-
 tione de Arione usus est Hero-
 dotus L. I. c. 24: τὸν δὲ δελ-
 φῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖ-
 ναι ἐπὶ Ταίναρον. Et apud Ae-

Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νεωστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἥτοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ἔοικεν, ἔφη. Ε Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἴαν πη εὕρωμεν τὴν ἕξοδον. ὠμολογοῦμεν γὰρ δὴ ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτὰ φάμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι. ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομιδῆ γε. Ἡ γενναία, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ

lianum H. A. II. 6. VI. 15. VIII. 3. XII. 45. similia de delphinibus referentem aliquoties legitur ὑπονήγεσθαι. ἀπολαβεῖν, quod Astius ignorans, quid in codicibus esset, restituit, cui significationem „secum auferendi ideoque periculo eripiendi hoc loco egregie quadrantem“ in comm. tribuit, auferre non aliter significare videtur, nisi ut ad totum quoddam respiciatur, cuius ex partibus una pluresve auferantur.

ἂν] om. Vind. E.

ἄπορον] εὐπορόν Par. K. ἄπειρον Vind. B. occultam Fic. Astius in comm. „incertam h. e. inexpectatam salutem“ dicit, in tertia ed. raram interpretatur, quorum nihil satisfacit. ἄπορον σωτηρίαν eam intelligo, quae humana ope conciliari nequit, ut ἄπορον θῦμα L. II. p. 378. A. item passive dicitur; eine wunderbare Rettung, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est.

σωτηρίαν.] σωτηρίαν; Bas. ab. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Id vero Socrates interrogare non poterat, an aut delphin, aut aliud mirabile remedium ipsis sperandum atque ita ad salutem contendendum esset.

E Φέρε δὴ] φ. δὲ Vat. M. circumspice obsecro Fic. An legit φέρε ἰδέε?

ὠμολογοῦμεν γὰρ δὴ] Pro ὠμ. Par. A. Lob. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. ὀμολογοῦμεν habent, (Lob. et Ven. C. cum ὦ super ὀ) quod, quia alterum de virilis muliebrisque naturae discrimine in superioribus sermonibus

concessum nondum fuit, admitti potuisse videtur. Tamen propter νῦν ad φάμεν additum, et quod accusatio ad repugnantiam supra concessorum ac novi placiti pertinet, discrimen autem virorum et mulierum nullo tempore non concedendum videri potest, imperfectum tenendum putavi. — δὴ in Lob. Vind. BD. Vat. BM. omissum est. — Ficinus Attende itaque. Convenimus profecto interpretatus nescio quid amplius in suo codice invenit.

δεῖν] δεῖ Ang. B. Flor. R. et a m. pr. ut videtur, Vind. F. Certe δεῖν correctus exhibet.

τὰς δὲ] δὲ Ficinus omisit.

ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε;] in hoc illi nos accusant. Fic. Legit igitur τ. ἢ κατηγορεῖται. ut scriptum est in Vind. F. Flor. RT. idque non inepte, quum Socrates adversarios iam dimisisset, Glauconis autem personae minus convenire videatur pro eis respondere, quod secundum vulgatam lectionem facit. Nam illud Κομιδῆ γε non cum Schleiermachero Socrati sibimet ipsi, quemadmodum supra, pro eis respondentem tribuendum esse verba ἦν δ' ἐγὼ docent, quibus suum sermonem distinguit. Sed nihil obstat, quo minus Socratem primum eadem illa, quam paulo ante ingressus erat quamque maximi faciebat, dialogi via adversarios docere voluisse, mox, quum Glauconem repugnantiae specie incitatum promptius pro eis respondere vidisset, interim illos dimisisset et orationem ad ipsum Glauconem con-

- 454 Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δὴ;
 "Οτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ
 ἐπίπτειν καὶ οἶσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι,
 διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμε-
 νον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ
 λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλ-
 λήλους χρώμενοι. Ἔστι γὰρ δὴ, ἔφη, περὶ πολλοὺς
 τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει
 B ἐν τῷ παρόντι; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ· κιν-
 δυνεύομεν γοῦν ἄκοντες ἀντιλογίας ἄπτεσθαι. Πῶς; Τὸ
 μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευ-
 μάτων τυγχάνειν, πάννυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ
 τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπεσκεψάμεθα δὲ οὐδ' ὀρηγοῦν, τί

vertisse statuamus. Sic κατηγο-
 ρεῖτε verum esse potest, dum-
 modo signum interrogandi appo-
 natur, quod librarius Mon. B. et
 inter editores primus apposuit
 Bekkerus. κατηγορεῖται eo non
 opus habet.

Κομιδῆ] καὶ κομ. Lob. Vind.
 BD. Vat. BM. non male.

γενναία] γενναῖα Lob. Vind. F.
 Ald. Bas. ab.

- 454 ἀντιλογικῆς τέχνης.] ἀ. τέχνης;
 Bas. ab. — Pollux II. 120: — καὶ
 ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων. ὁ
 δ' αὐτὸς καὶ ἀντιλογικῆ τέχνη
 φησὶν.

πολλοὶ] permulti Fic.

ἐρίζειν] ἐμμερίζειν Vat. B.

οὐ διαλέκτῳ] οὐ Vind. F. int.
 vers. habet praescripto a m. sec.
 nomine, nisi fallor, γραφή.

περὶ πολλοῦς] περὶ πολλὰ
 Vind. D. om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

ἡμᾶς] ἡμᾶς Mon. B.

τείνει] τείνει Vind. F. τείνα
 Mon. B. a m. pr.

- B κινδυνεύομεν — Παντάπασι
 μὲν οὖν. 456. B.] laudat Galenus
 T. V. p. 737 — 741.

γοῦν] οὖν Mon. B. Par. K.
 sec. Bekk. Flor. U. Gal. sane
 Fic.

Πῶς;] om. Lob. Vind. B.

μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν.] Licet
 omnes codices praeter Ven. B. et
 Galenus quoque μὴ omittant nec
 Ricinus (*natura eadem*), in suo
 negationem invenerit, tamen ne-
 cessaria et ab omnibus editoribus
 uno Stallbaumio in prima editione
 excepto merito servata est. Non
 eidem naturae ne institutionem
 quidem eandem convenire, hoc
 erat illud, quod in nomen (*non
 idem*), unice intenti, diversitatis
 varia genera non curantes, διώ-
 κειν, sectari (*fest halten*) ac
 sibi met ipsis obicere arguuntur.
 Eandem vero naturam non eodem
 modo instituendam esse neque
 ipsi contenderant neque ab aliis
 affirmatum impugnaverant, ideo-
 que eam sententiam neque nomine
 tenus sectari neque, si quis διώ-
 κειν cum Ficino *insequi* interpre-
 tetur, impugnare dici poterant.
 Itaque μὴ abesse nequit: τὸ mi-
 nus necessarium et fortasse olim
 errore pro μὴ receptum est. Ce-
 terum post φύσιν, quo loco in
 Ald. plene interpungitur, ἔχον
 seu λαχὸν subaudiendum statuit
 C. F. de Nieuport in *Nouveaux
 mémoires de l'académie royale
 des sciences et belles-lettres de
 Bruxelles*. T. I. 1820. pag. 158.
 cuius mentionem semel fecisse
 sufficiat.

εἶδος τὸ τῆς ἐτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς
 τί τεῖνον ὀριζόμεθα τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλη
 φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ
 οὖν, ἔφη, ἐπεσκεψάμεθα. **Τοιγάρτοι**, εἶπον, ἕξεστιν **C**
 ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἀνερωτῶν ἡμᾶς αὐτούς, εἰ ἢ αὐτῇ
 φύσει φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἢ ἐναντία, καὶ
 ἐπειδὴν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ σκυ-
 τοτομῶσι, μὴ ἔῃν κομήτας, ἐὰν δ' αὖ κομηται, μὴ
 τοὺς ἐτέρους. Γελοῖον μὲντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ἄρα κατ'
 ἄλλο τι, εἶπον ἐγὼ, γελοῖον, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως
 τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ' ἐκείνο
 τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως μόνον ἐφυ- **D**
 λάττομεν, τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα; οἷον

πάνν] πάνν τε Vind. E.

ἐπεσκεψάμεθα] ἐπισκεψόμεθα
 Gal. Bas. h. l. et paullo post.

δὲ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.
 οὐδ'] ὀδ' Vind. E.

ὄπηοῦν, τί] ὄπηοῦν τι Ald.
 ὄπηοῦντι Lob. Vind. D. Bas. ab.
 ὄπη οὖν τι Vind. F. ὀποιοῦντι
 Vind. E. ὀπητιοῦν Vind. B. Vat.
 M. ὀτιοῦν τί Gal.

πρὸς τί τεῖνον] quorsum re-
 spicientes Fic.

ὀριζόμεθα] ὀριζόμεθα Lob.
 Vind. F. Vat. BH.

ὅτε] om. Gal.

ἄλλη] οὐκ anteponunt Ang. B.
 Flor. R. et a m. sec. int. vers.
 Vind. F.

ἀπεδίδομεν] ἐπεδίδομεν Bas. b.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

C Τοιγάρτοι] τοιγάρτι Vind. E.
 Ceterum Fic.

φαλακρῶν] φ. καὶ Bas. b.

κομητῶν] κομ. Vind. F. a m.
 pr.

οὐχ ἢ] οὐχί Lob. Vind. BD.
 Vat. BM. Flor. T.

ὁμολογῶμεν] ὀμολογῶμεν Bas.
 ab.

σκυτοτομῶσι] coria incidant
 calceosque conficiant Fic.

Γελοῖον] Γέλοιοι Bekkerus et
 Stallbaumius. Item in proximo.
 Cf. ad p. 452. A.

μὲντ' ἂν] μὲν πᾶν Vind. F.
 Gal. μὲν τ' ἂν editiones ante
 Astii secundam. Conf. Vol. I.
 p. 177, a.

τὴν ἐτέραν] τὴν om. Ven. B.
 μόνον] ἐὰν μόνον Vind. F.
 μόνον ὅν Vind. DE. Vat. H.
 Flor. ACV.

ἐφυλάττομεν] ἐφυλάττωμεν **D**
 Vind. F. ante corr.

τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπι-
 τηδεύματα] Sic incorrupte haec
 tantum in Mon. B. Flor. U. apud
 Galenum et in libris editis legun-
 tur. In codicibus reliquis τεῖνον
 τὰ in τεῖνοντα confluerunt et
 τὰ pro τὸ scriptum est, excepto
 tamen Ven. B. qui τὸ et τεῖνον
 servavit, sed pro τὰ ἐπιτηδευ-
 ματα unum ἐπιτήδευμα, ceterum
 vitiosam reliquorum lectionem in
 margine appositam exhibet. Prae-
 terea pro αὐτὰ in Vind. F. Ang.
 B. Par. DK. sec. Bekk. αὐτὸ ex-
 stat. τὸ τεῖνον etiam scholiastes
 legit, sed parum apte per τὸ
 ἐπιτήδειον explicat. Ficinus: quae
 (species) ad ipsa eadem studia
 pertinebat.

ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶει; Ἔργωγε. Ἰατρικὸν δὲ καὶ τεκτονικὸν ἄλλην; Πάντως ποῦ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος ἔαν μὲν πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρου φαίνεται, τοῦτο δὴ φήσομεν ἑκατέρω δεῖν ἀποδιδόναι· ἔαν δὲ αὐ-

ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα] Haec quoque in optimis libris, quos sequi solemus, leviter corrupta non nisi in Mon. B. Flor. U. ita, ut edidimus, leguntur; in Par. ADK. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Gal. Bas. scriptum est *ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα*, in Lob. Vind. B. et a m. pr. D. Ven. B. Vat. M. *ιατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* tertio quartoque vocabulo omissis, quod utrumque Vind. D. in quo *ιατρικὸν* finem et *μὲν* initium versus facit, ita in margine positum habet, ut *ιατρικὸν καὶ ἰατρικὴν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* deinceps exhibere videatur; denique in Vat. B. *ιατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* exstare Bekkerus ostendit. Quorum omnium lectionum nullam probabilem esse apparet. Longe aliter comparata illa est, quam editiones ante Bekkerum et Galenus Kühnii habent: *ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα*, quam, si per codices licuisset, libenter retinuissim, utpote ad significandum discrimen illud exiguum, quod inter duos eadem natura praeditos atque pro exemplo huius ipsius aequalitatis proponendos intercedere potest, aptissimam, siquidem *ιατρικὸν* eum interpretari licet, qui arti medicae, quam exercet, idoneam indolem habet, *ιατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* vero eum, qui tali ingenio est, quamvis artem non exercent. Sed idem inter *ιατρικὸν* et *ιατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα* discrimen statui posse videtur, non quo *ιατρικὸς* alia sui parte, quam animo, aptus ad artem me-

dicam sit, aut non quolibet alio vitae genere occupatus esse possit; sed tamen quum *ιατρικὸν* appellari aliquem audimus, medicum fere laudari putamus, non fabrum aliumve artificem describi; quum vero componi cum eo *ιατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* videmus, hoc ipso additamento monemur, ut hunc nonnisi ingenio et natura, alterum etiam facto et actione idoneum praedicari statuamus. Sic optimorum codicum lectionem una secundum Mon. B. Flor. U. mutata littera servari posse censeo. Bekkerus paullo longius progressus Ficini auctoritate medicum (et hominem habentem animum medicinae studiis aptum) interpretantis *ιατρὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* edidit, quem in utraque editione tacitus, quasi *ιατρὸν* in omnibus codicibus editionibusque legeretur, secutus est Stallbaumius et in tertia sua Astius. *ιατρὸν* haud dubie talem intelligebat Bekkerus, qualem Thrasymachus libro primo praetexuit, τὸν τῶ ἀκριβεῖ λόγῳ *ιατρὸν ὄντα*, non qui vulgo dicuntur, quos minime semper *ιατρικὸς τὴν ψυχὴν* esse satis constat. Nec non concedendum est vero medico futuro maxime opus esse natura eadem, qua qui praeditus est, *ιατρικὸς τὴν ψυχὴν* dicatur. Sed Platonem, de hoc si cogitaret, nulla eius rei significatione facta velut de multis unum appellandum eum censuisse parum verisimile videtur; neque vero deinde *ιατρικὸν* dixisset, si *ιατρὸν μὲν* praecederet. Ficinum autem non optimo codice in his quidem libris usum quum saepe alibi, tum

τῷ τούτῳ φαίνεται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ ἄρσεν ὀχεύειν, οὐδὲν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀπο- I. δεδεῖχθαι, ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν, διαφέρει γυνῆ ἀνδρός; ἀλλ' ἔτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῶν καὶ τὰς γυναικας αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν τὸν

Vol. I. p. 80, a. l. 9. 10. deprehendimus, et tamen hoc loca variandae orationis causa potius, quam quod *ἰατρὸν* scriptum videret, *medicum* posuisse crediderim.

ἔχειν ἐλέγομεν] ἔλ. ἔχ. Vind. D. δέ] αὐ. Lob. Vind. BD. Vat. M. δέ γε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal. ἄλλην;] Ita Lob. Vind. B. ἄλλην. reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

ἀνδρῶν] ἀνδρῶν τε Par. K. sec. Bip.

τὸ] om. Flor. T. τι Ald. Bas. a. γένος] Vulgo comma apponunt. μὲν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Grynæus pro eo videtur μὴ legendum censuisse, quippe qui Ficini interpretationi *si ad artem aliquam aut aliud studium inter se differant* in hunc modum a se refictae *si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant* ed. Bas. 1539. pag. 591. in margine adscripserit *Sic legendum videtur, quamquam aliter habet exemplar Graecum.* Scilicet *ἐκατέρω* cum Ficino *utrique* interpretatus idque pro *ambobus* accipiens, quum sit *utrivis* seu *alterutri*, non poterat non offendere.

τούτο δὴ φήσομεν — φαίνεται] om. Vind. B. Vat. M. „Invenitur alia lectio, in qua est δὴ pro μὴ, [immo μὴ pro δὴ] et interrogationis nota post ἀποδιδόναί. Fic. tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, *Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant, hoc utrique assignandum esse dicemus?*“ Steph. an-

not. p. 21. Interrogationis nota est in Bas. ab. sed μὴ pro δὴ scribendum coniecerat Cornarius ecl. p. 99. eodem illo in vocabulo *ἐκατέρω* aberrans et interrogationem cum Ficino statuens, ut ex hac eius interpretatione apparet: *Nonne, inquam ego, etiam virorum et mulierum genus, si ad artem aliquam aut aliud studium, inter se diversum videatur, hoc utrique attribuire oportere negabimus?* Simul illud notabile, quod Stephanus interpolatum a Grynæo Ficinum pro genuino habuit. — Pro δέ Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Galeus δ' exhibent, quod recepit Stallbaumius. Pro τούτῳ in Vind. D. τούτο legitur.

διαφέρειν] διαφέρον cum *ειν* super ultima Lob.

τῷ τὸ] τὸ τῷ Bas. b.

δέ] δ' Vat. H. Gal.

διαφέρει] διαφέροι. Ang. B. E διαφέρειν Flor. T. In Vind. F. v a m. s. super *ει* scriptum.

ἡμῶν] ἡμῶν Gal.

αὐτῶν.] Ita Lob. Vind. B. Gal. Ald. Steph. non αὐτῶν; quemadmodum Bas. ab. et recentiores scribunt, quod neque ad ambitum et partium conformationem huius dictionis neque ad initium responsionis ita aptum videtur.

ὀρθῶς] ὀρθῶς γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Gal. Stallbaumius.

ἔφη] ἔφην Gal.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο. Ald. Bas. ab.

κελεύομεν] κελεύομεν Ven. B. Vind. E. „Malim κελεύσομεν.“ Stallbaumius in sec. ed. Cur? Socrates postquam dixerat quod

- 455 τὰ ἐναντία λέγοντα τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευῆν οὐχ ἢ αὐτῆ; ἀλλὰ ἑτέρα φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; Δίκαιον γοῦν. Τάχα τοίνυν ἂν ὅπερ σὺ ὀλίγου πρότερον ἔλεγες, εἴποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχοῆμα ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥάδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν. Εἴποι γὰρ ἂν. Βούλει οὖν δεώμεθα τοῦ
- B** τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθῆσαι ἡμῖν, ἕάν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα, ὅτι οὐδὲν ἔστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; Πάνυ γε. Ἴδι δῆ, φήσομεν πρὸς αὐτὸν, ἀποκρίνου. Ἄρα οὕτως ἔλεγες τὸν

affirmaturos sese, quod negaturos putabat, aptissime, an iam nunc representato tempore illo paullo ante futuro adversarium illud adigant, rogat. Praeterea διδάσκειν minus futuro convenit.

τὰ ἐναντία] τὰναντία, Vind. E.

διδάσκειν] διδάσκει, Vind. D.

455 τί] om. Vind. BD. Vat. HM.

οὐχ] οὐχ', (ut fere solent, librarii) superscripto ἕ, Par. D.

ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Gal.

ἀνδρός;] ἀνδρός, Gal. et Ald. Δίκαιον γοῦν.] Δίκαιον γ' οὖν.

Gal.

τοίνυν] om. Fic.

ὀλίγον] ὀλίγω Gal.

παραχοῆμα] παρὰ χοῆμα Lob. Vind. F.

δὲ] om. Par. D.

δεώμεθα] δεόμεθα Vind. F. Flor. AC.

τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος] qui haec nobis opponit Fic. τοῦ

τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος μοι Gal. (— μου Gal. Bas.)

ἀκολουθῆσαι ἡμῖν] βοηθῆσαι ἢ. Par. K. Mon. B. Flor. U. ut

ures nobis praestet attendatque Fic.

B ἐκείνῳ] ἐκείνο Gal.

ἐνδειξώμεθα] ἐνδειξαίμεθα Vind. E. Cf. Vol. I. p. 384, b.

διοίκησιν] διοίσις Bas. a.

Ἴδι δῆ — ἀλλὰ φήσει. C.] laudat Stobaeus ecl. phys. p. 722.

Heer. Pro ἴδι in eo erat ἴσθη, quod Heerenius correxit.

φήσομεν] φήσωμεν Par. K. Vind. B. Mon. B. Flor. TU.

ἄρα] ἄρα Ald. Bas. ab. ἄρ' Ang. B. Vind. F. Gal. In Bas. ab. Steph. commate a praecedentibus distinctum est.

ἐνφυῆ] ἐκφυῆ Vind. E.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.

ὁ μὲν] om. Par. DK. et a m. pr. Mon. B. qui utrumque a m. s. int. vers. additum habet. Heindorfio ad Soph. §. 70. unius Par. K. auctoritas ad expungendum

sufficere videbatur, quia illius pretium aestimare nondum potuerat.

μανθάνοι] μανθάνει Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. et

sup. οι, Flor. T. Optativus in oratione obliqua legitimus, ἐν ᾧ

autem, quod Ficinus ex eo quod interpretatur, ita intelligendum

est, ut L. I. p. 340. E: ἐπιλη-

πούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρ-

τάνων ἀμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ

ἔστι δημιουργός, hoc tantum dis-

crimine, quod vis pronominis re-

lativa non ad praecedentia, sed

ad sequentia pertinet, ut pro ἐν

ᾧ nostro loco ἢ dici potuisset,

ipsum vero plane respondeat Latino quatenus.

ἀπό βραχείας] ἀποβραχείας Vind. F.

ἐπὶ πολὺ] Ita Lob. ἐπιπολὺ reliqui mei cum editionibus ante

Astii secundam.

τυχὸν] τυχὸν Vat. H.

μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν
 ὀρθῶς τι μανθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βρα-
 χείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικὸς εἶη οὐδ' ἔμαθεν, ὁ δὲ
 πολλῆς μαθήσεως τυγῶν καὶ μελέτης μηδ' ἄμαθε σώ-
 ζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἱκανῶς ὑπηρετοῖ τῇ C
 διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο; τῷ ἄλλα ἅττα ἐστίν, ἢ ταῦ-
 τα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὀρίζου;
 Οὐδεὶς, ἢ δ' ὅς, ἄλλα φήσει. Οἷσθ' αὖτις οὖν ὑπὸ ἀνθρώ-
 πων μελετώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν
 γένος διαφερόντως ἔχει, ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολο-
 γῶμεν τὴν τε ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F. μηδὲ
 Flor. R. Gal. Stob. Ficinus pro
 his quatuor paulo post obliviscit-
 ur ponens haec quomodo τῷ ἐπὶ
 πολὺ εὐρετικῷ opposita sint, non
 accurate quaesivit.

τῷ] ποῦ Vind. F.
 ὑπηρετοῖ] ὑπηρετεῖ Lob. Vind.
 BF. Vat. M. Flor. R. ὑπηρετοῖη
 Stob.

τῇ] om. Mon. B.
 δὲ] δ' Vind. F. Gal. Stob.
 ἐναντιοῖτο] ἐναντιοῦται Vind.
 B. Vat. M.

ἄρ'] ἄρα Vind. DF. Flor. R.
 Gal.

ἄλλα ἅττα] ἄλλα ἅττα Vind.
 D. ἄλλ' ἅττα Lob. Vind. BF. ἄλλ'
 ἅττα Ang. B. Flor. R. Gal. Stob.
 Stallbaumius.

ἐστίν] ἔστιν Vind. F.
 οἷς] εἰ Flor. T. εἰς Stob.
 Cant.

ὀρίζου] ὀρίζου Stob. ὀρίζου
 Ald. Bas. ab. distinguis Fic.

Οἷσθ' αὖτις] οὐδὲν Flor. T.
 Οἷσθ' αὖτις — τὴν φύσιν. 456.
 B.] laudat Eusebius praep. ev.
 L. XII. p. 357. Pro οἷσθ' Ald.
 Bas. ab. ἦσθ' habent. In Lob.
 οἷσθ' αὖτις etc. legitur.

οὖν] om. Fic.
 ὑπὸ] ὑπ' Lob. Vind. BD. Vat.
 M. Euseb. ὑπὸ τῶν Flor. T.

πάντα ταῦτα] πάντα ταῦτα
 Par. A. Flor. ACT. omnia ea-
 dem Fic.

τὸ] int. vers. a m. s. Vind. F.
 διαφερόντως] et excellentius

Fic. repugnantiam sentiens cum
 lectione πάντα ταῦτα, quam se-
 quebatur, coniunctam.

ἢ τὸ] τοῦ Gal.
 μακρολογῶμεν] μακρολογοῦμεν
 Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM.
 Ven. B. a. m. s. Flor. U. Gal.

τε] δ' Gal.

λέγοντες — δοκεῖ] om. Vind. E.

ποπάνων] Timaeus lex. p. 220:
 πόπανα πέμματα πλατὰ καὶ
 λεπτά καὶ περιφερῆ.

Eisdem
 verbis utuntur scholiastes Plato-
 nis et Porphyrii de abst. L. II.

§. 16. p. 129. Rhoer. et, quos
 Ruhnkenius significavit, Photius
 et Suidas: tantum πλακούντιαι

pro πέμματα praebent. De eo
 genere, quod in sacris offereba-
 tur, in primis conferendus est

Polybii locus L. VI. c. 25, 7,
 ubi scutum vetus equitum Roma-
 norum simile fuisse dicitur τοῖς

ὀμφαλωτοῖς ποπάνοις, τοῖς ἐπὶ
 τὰς θυρίδας ἐπιτιθεμένοις. Idem
 genus contra mentem Platonis h.

l. significatum statuisse videtur
 Proclus comm. in Civ. p. 419:

καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὁμολογουμένοις
 εἶναι γυναικείους ἔργοις ἐξῆρωμε-
 νέστερον ἀνὴρ ἐνεργεῖ γυναικός,

ὡς ἐν τῷ ὑφαίνειν, ὡς ἐν τῷ
 ταλασιουργεῖν, ὡς ἐν τῷ ποπα-
 νοποιεῖν. Ἐνθα καὶ ἔθος ἡμᾶς

ἐδίδαξε τὸ Ἀττικόν, ὡς ἄρα
 γυναῖκες ἦσαν οὐχ αἱ ἀλετριίδες
 μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανο-
 ποιοὶ, μιμούμεναι τὰς φύσεις

τὰς πλαττοῦσας ὅσα τοῖς θεοῖς

τε καὶ ἐψημάτων θεραπείαν, ἐν οἷς δὴ τι δοκεῖ τὸ
 D γυναικεῖον γένος εἶναι, οὗ καὶ καταγελαστότατόν ἐστι
 πάντων ἠταύμενον; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ
 κρατεῖται ἐν ἀπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ γένος τοῦ γέ-
 νους. γυναικες μέντοι πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους
 εἰς πολλὰ· τὸ δὲ ὅλον ἔχει ὡς σὺ λέγεις. Οὐδὲν ἄρα
 ἐστὶν, ὦ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούντων γυ-
 ναικῶς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρῶς διότι ἀνήρ, ἀλλ' ὁμοίως

ἀνιάσι ζωὰ καὶ φυτόα. Profana-
 rum enim placentarum pistrices
 non comparasset cum naturae vi-
 ribus diis animalia et plantas
 velut totidem sacrificia offerenti-
 bus atque ex gremio terrae emit-
 tentibus.

τε] om. Vind. D.

δῆ] δεῖ, sup. ἦ, Vind. F.

οὐ] οὐ idem.

καὶ] int. vers. Vind. E.

καταγελαστότατόν] Primam syl-
 labam Vind. F. int. vers. habet.

D ἐστι πάντων] ἐστὶν ἀπάντων
 Flor. T. ἐστι πάμπολν Gal. Eus.

ἔφη, λέγεις] λ. ἔ. Gal.

πολὺ κρατεῖται] πολυκρατεῖ-
 ται Gal. καὶ πολὺ κρ. Eus.

ἐν] ἐν Vind. E.

πολλὰ] om. Lob. Vind. B.
 Vat. BM.

δὲ] δ' Gal.

ὄλον] ὄλον ἔλον cum linea
 transversa sub ἔλον, quod signum
 delendi est, Mon. B.

ἄρα ἐστὶν] ἄ. ἔστιν Vind. F.
 ἐστὶν ἄρα Gal.

ὦ φίλε] om. Vind. E.

οὐδ' οὐδὲ Gal. οὐδ' ἂν Eus.
 ἀλλ' Vind. E.

μὲν] om. Vind. D.

δὲ ἀνήρ] δ' ἀνήρ Gal. et sta-
 tim post δ' ἀσθενέστερον.

E H] ἦ Vind. EF. Eus. τί Gal.
 οὐν] γοῦν Vind. E. om. Fic.

πάντα] ταῦτα Gal.

προστάξομεν] προστάξομεν
 Lob. Vat. B. Ven. C. et ante
 correctionem ab eadem tamen
 manu factam Vind. B.

γυναικὶ] γυναιξί Flor. T.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.
 Gal.

Καὶ] om. Ald. Bas. ab Steph.
 ἦ καὶ Gal. Kühn. At Fic. καὶ
 Astius in prima ed. ex Par. K.
 et Galeno restituit. Etiam Eu-
 sebius cum codicibus omnibus ha-
 bet.

Ἄλλ'] ἄρ' Lob. Vind. B. Vat.
 M.

γυνή] γυναικί Par. K. secund.
 Bekk.

Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ 456

πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ
 οὐ φιλογυμναστικὴ;] Ita Par. A.

Vat. H. Flor. ACV. et Vind. EF.

nisi quod hi duo οὐ post καὶ
 omittunt et δὲ pro δ' exhibent,

et Vind. E. ἐπιπολεμικὴ pro πο-
 λεμικὴ, alter pro acuto in ἄρα

circumflexum e correctione habet.

Proxime accedunt Flor. R. et Eu-
 sebius: γυμναστικὴ δὲ ἄρα (Flor.

R. ἄρα;) οὐδὲ (Flor. R. cum
 καὶ int. vers.) πολεμικὴ ἢ δὲ

ἀπ. καὶ οὐ (id Flor. R. omittit)

φιλογυμναστικὴ; Paullo longius,
 sed ita, ut ad hanc partem referendi

sint, abeunt Ang. B. et
 Galenus: γυμναστικὴ δ' ἄρα (δὲ

ἄρ' ἢ Gal.) καὶ πολεμικὴ etc.

Reliqui codices καὶ initio ante
 γυμναστικὴ addunt, cetera vel

ita, ut Par. A. exhibent, quo in
 numero sunt Lob. Vind. BD.

(prior cum signo interrogandi post
 οὐ) Ven. C. Par. D. Vat. HM.

et Ven. B. Vat. B. qui duo insu-
 per ἢ post γυμναστικὴ inserunt,

vel cum Ang. B. pro οὐ, οὐδὲ
 substituunt καὶ, ut Par. K. Mon.

B. Flor. TU. quorum secundus
 et quartus etiam δ' omittunt et
 pro φιλογυμναστικὴ in fine γυ-
 μναστικὴ habent. Ad Flor. T.

διεσπαρμένα αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιιν, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυμνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἀνήρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερου γυμνὴ ἀνδρός. E Πάνυ γε. Ἡ οὖν ἀνδράσι πάντα προβάξομεν, γυναικὶ δὲ οὐδέν; Καὶ πῶς; Ἄλλ' ἔστι γὰρ, οἶμαι, ὡς φήσομεν, καὶ γυμνὴ ἰατρικὴ, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἢ δ' ἄμουσος φύσει. Τί μὴν; Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ 459 πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ; Οἶμαι 456

facta videtur Ficini interpretatio: Et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem prompta, alia vero ad haec inepta. Lectionem Veneti B. repraesentavit Aldus cum additamento, quod in eiusdem codicis margine a manu recenti scriptum est: Καὶ γυμναστικὴ ἢ δ' ἄρα οὐ. οὐδὲ πολεμικὴ. ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ; ἢ δ' ἄρα οὐ. Nec aliter Basileenses, quarum prior in additamento ἄρ, posterior ἄρ' et antea φυλογυμναστικὴ exhibet, aut Stephanus, qui tantum verba commodius interpunxit. Sed in margine hanc coniecturam proposuit: for. καὶ οὐ γυμναστικὴ, ἢ δ' ἄρα οὐ; οὐδὲ πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος; καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ, ἢ δ' ἄρα οὐ; ut οὐ in prioribus locis sit pro Nonne. atque in annotatione pag. 21. haec monuit: „Alia huius loci affertur lectio, quae habet, καὶ γυμναστικὴ ἢ δ' ἄρα καὶ πολεμικὴ. ἢ δὲ ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ; Οἶμαι ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφος τε καὶ θυμαειδής; ἢ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος; Sed quaedam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quae autem ibi margini adscripsi sunt ex coniectura: ubi οὐ priore loco est interrogativum. Sed lubentius lectionem quam modò attuli, sequor, in priore parte, ut dicatur, καὶ γυμναστικὴ, subaudi ἔστι γυμνὴ: nec verò γυμναστικὴ solùm, sed etiam πολεμικὴ: est

contrà quae nec sit πολεμικὴ, sed contrà ἀπόλεμος, nec γυμναστικὴ, sive φιλογυμναστικὴ. (nam hoc in illius significatione utitur) Sed in altero membro minimè necesse videtur aliam quam quae in hac editione est quaerere verborum collocationem.“ Aliam illam, quam dicit, lectionem Cornarius e coniectura proposuerat ecl. p. 99. eamque, quatenus Stephano probabatur, in primam editionem recepit Astius; in altera secutus est Parisiensem K. Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. scripserunt Καὶ γυμναστικὴ ἄρα καὶ πολεμικὴ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστικὴ; cui lectioni commendandae Stallbaumius in sec. ed. hanc notam sufficere credidit: „Sic hunc locum ex codd. persanavit Bekker. Vulgo erat: Καὶ γυμναστικὴ, ἢ δ' ἄρα οὐ. οὐδὲ πολεμικὴ ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικὴ, ἢ δὲ ἄρα οὐ; Οἶμαι ἔγωγε κ. τ. λ. Longum est singulas recensere codicum lectiones: itaque monere iuvat codices Monac. et Flor. β'. veram suppeditasse scripturam, quibuscum ceteri codices alii aliis in partibus consentiunt. Pro φιλογυμναστικὴ, quod nunc recte in γυμναστικὴ mutatum est, Ast. legendum censet φιλογυμναστής, ut VII, 15. VIII, 4.“ Scilicet in tertia ed. Astius deleta secundum Bekkerum particula δ' in ceteris Par. K. scripturam tenuit, φιλογυμναστικὴ autem in φιλογυμναστής mutandum coniecit. Sed, ut ab hoc ordiar, quemadmodum

ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφος τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἢ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή; ἢ δ' οὐ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν φυλακικῶν, φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἢ αὐτὴ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστὶ. Φαίνεται. Καὶ γυναικὲς ἄρα αἱ τοιαῦται

B τοῖς τοιοῦτοις ἀνδράσιν ἐκλεπτέαι συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν, ἐπέπερ εἰσὶν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς

φιλανθρωπικοὶ, φιλαρχικοὶ, φιλεριστικοὶ, φιλοδημοτικοὶ, φιλοχρηματιστικοὶ ἢ dicuntur, qui natura sunt ad φιλανθρωπίαν, φιλαρχίαν etc. propensi seu idonei, ita φιλογυμναστικὴ εἰς γυναῖκα dicitur, cuius indoles talis est, ut φιλογυμναστίαν facile in se recipiat. Et poterit horum collatione φιλοσοφικός, quod Stephanus sine testimonio exhibuit, Schneiderus proscrispsit, certe tolerabile videri. In prioribus vero nulla causa est, quod ab optimorum et plurimorum librorum lectione discedatur. Ad medicinam, ad musicam idoneas esse nonnullas concessum est: quid igitur? ad gymnasticam nullane neque ad bellum idonea esse alteramque non idoneam oppositam sibi habere dicitur? Neque sine ratione haec ita enuntiantur, quandoquidem hoc ipsum adversarii, qui ad custodiam ineptas mulieres esse contenderent, vel maxime negaturi erant; quos, si prius concedant, posterius negent, sibi met ipsos repugnare illud ἄρα negationi coniunctum arguit.

δέ] δαί Flor. T.

καὶ μισόσοφος] post ἄθυμος Gal. quem ordinem verborum Astius in sec. ed. amplexandum, in tertia ἢ δὲ pro καὶ scribendum censet, quemadmodum Ficinus interpretatur: An non et una quidem sapientiae studiosa est, altera sapientiam spernit: et una elato animo, altera vero depres-

so? Contra Stallbaumius vulgatam lectionem hoc ipsum significare statuit: τί δέ; ἢ μὲν φιλόσοφος, ἢ δὲ μισόσοφος; sed quomodo, non ostendit. Scilicet post φιλόσοφος τε suppleatur γυνή: et studiosa sapientiae mulier invenitur et ab ea aliena.

δ'] δὲ Eus. Gal.

ἄθυμος; Ἔστι.] ἄθυμός ἐστι; Vind. F. Eus.

ἢ δ'] ἢ δ' Vind. B. Ald. Bas. ab. (Ald. Bas. ab. etiam in superioribus ἢ δ' ἄμουσός cum Vind. F. habent, et Ald. in proximis ἢ δ' ἄθυμος, ubi Bas. ab. ἢ δ' exhibent.) ἢ δ', e corr. ἢ δ', Vind. F.

οὐ.] οὐ; Vind. B. Steph. Ast. pr. et sec.

ἢ] ἢ Vind. B. Ald. Steph. καὶ] om. Fic.

ἐξελεξάμεθα] ἐξελεξέμεθα Vind. E. ἐλεξάμεθα Ald. Bas. a. — V. L. II. p. 376. C.

ἢ αὐτὴ] καὶ ἢ αὐτὴ Vind. E.

πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστὶ.] In his Par. A. ἢ omittit, Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἀσθενεστερας et ἰσχυροστερας, Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. ἀσθενεστερα (hoc etiam Bas. ab.) et ἰσχυροστερα habent; (pro Ven. C. suspicor Vind. B. Bekkerum significare voluisse.) Vind. D. πλὴν ὅσα ἀσθενεστερας καὶ ἰσχυροστερας ἐστὶ cum a super ultima comparativi utriusque

τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι; Τὰ αὐτά. Ἦκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικὴν τε καὶ γυμνάστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν, ἐπει- C
περὶ κατὰ φύσιν ἐτίθειμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γινόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὡς ἔοικε, γίνε-
ται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἢ ἐπίσκεψις ἡμῖν ἦν, εἰ δυνατά γε

exhibit. Galenus legit πλὴν ὅσα ἢ μὲν ἀσθενεστέρα, ὁ δ' ἰσχυροτέρός ἐστι. Eusebius autem πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα, ἢ δὲ ἰσχυροτέρα ἐστὶ. Hinc Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius in sec. ἢ δὲ receperunt. Ficinus: nisi quod mulieribus ut imbecillioribus, viris ut robustioribus est utendum. Bekkerus in fine ἐστὶν pro more suo scripsit, ceterum vulgatam intactam reliquit. Si contaminare codices placeat, possis ἀσθενεστέρα ἰσχυροτέρας vel ἀσθενεστέρα καὶ ἰσχυροτέρα coniecere. Sed nihil opus est mutatione. Quum virium diversitas omnibus in rebus conspicua sit, diversitatis gradus plurali ὅσα designatur, et quum natura illa mulieris et viri ceteroquin eadem, prout mulierem virumve respicias, minus vel plus virium ostendat, ἢ recte habet, atque sensus hic est: nisi quatenus imbecillior vel firmior est. Ceterum nescio, utrum ad Menon. p. 73. an huc respexerit Aristoteles Polit. I. 5. p. 24. Goettl. οὐχ ἢ αὐτῇ σωφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς οὐδ' ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ ἦτο Σωκράτης, ἀλλ' ἢ μὲν ἀρχικὴ ἀνδρεία, ἢ δ' ὑπηρετικῆ. Certe huc respexit scholiastes Eurip. Orest. 1204: τὰς μὲν γὰρ ἀρετὰς καὶ ὁ Πλάτων κοινὰς εἶναι φησι, πλεονεκτηῖν δὲ ἴσως τοὺς ἄρξενας.

αἰ] om. Gal.
τοῖς τοιούτοις] om. Fic. τοῖς om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV.

συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν] ξ. τε καὶ ξυμφ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. σ. τ. κ. ξυμφ. Eus. σ. τ. κ. φυλάττειν Gal.

αὐτοῖς] αὐτῇ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. B.

τὰ αὐτά] ταῦτά Gal. Item in responsione.

ἀποδοτέα] ἀποδοτέον Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. K. ἀποδιδοτέα Vind. F.

φύσεσι] φύσειν Bekkerus. In Vind. B. haec cum sequentibus continentur: φύσεσι τὰ αὐτά; πρότερα] πρότερον Par. K. περιφερόμενοι] Duas primas syllabas Vind. E. int. vers. habet.

καὶ ὁμολογοῦμεν] concessimusque Fic.

οὐδὲ] οὐδ' Vind. BF. Ang. B. C
εὐχαῖς ὅμοια] pro desiderio commentitia. Fic. Male scholiastes: τὰ μὴ καθήγοντα. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ τοιαῦτα εὐχόμεθα.

ἐνομοθετοῦμεν] ἐνουθετοῦμεν Vat. H. Flor. AC.

μᾶλλον] multo magis Fic. ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. R. ἦν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K.

δυνατά γε] δυνατά τε Flor. T. quemadmodum Bekkerus scribendum coniecit. Quum posse illud fieri iam demonstratum esset, δυνατὰ aliquo modo distingui non ineptum erat.

καὶ βέλτιστα λέγοιμεν; Ἦν γάρ. Καὶ ὅτι μὲν δὴ δυνα-
τὰ, διωμολόγηται; Ναί. Ὅτι δὲ δὴ βέλτιστα, τὸ μετὰ
τοῦτο δεῖ διομολογηθῆναι; Δῆλον. Οὐκοῦν πρὸς γε τὸ
φυλακικὴν γυναικα γενέσθαι οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας
D ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναικας, ἄλλως τε καὶ τὴν
αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα; Οὐκ ἄλλη. Πῶς οὖν ἔχεις
δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δὴ; Τοῦ ὑπολαμβάνειν
παρὰ σεαυτῶ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χείρω. ἢ
πάντας ὁμοίους ἡγῆ; Οὐδαμῶς. Ἐν οὖν τῇ πόλει, ἢ
ἀκίζομεν, πότερον οἶε ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξειργά-
σθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἧς διήλθομεν παιδείας, ἢ
τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας; Γελοῖον,

μὲν] *om.* Vat. H.

δὴ] Lacuna est in Vind. D.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat.

M.

τὸ μετὰ τοῦτο] *τομετατοῦτο*
Vind. B. Mon. B. τὸ μετατοῦτο
Ald. Bas. ab.

πρὸς] καὶ πρὸς Vind. BD.

ἄλλη] ἄλλ Vind. E.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

παιδεία] παιδία Vind. BF.

ἄλλως] ἄλλ' ὥς Vind. F. a
m. pr. In margine καὶ μάλιστα
habet.

D αὐτὴν] αὐτοῦ Flor. T.

παραλαβοῦσα] προσλαβοῦσα
Lob. Vat. M. Vind. B. et, sup.
περι, D. παραλαβοῦσα Ang. B.
τοιοῦδε] τοιοῦτου Lob. Vind.
B. Vat. M.

σεαυτῶ] πάντῶ Vind. F. Ang.
B. Flor. R.

πάντας] πάντως Ang. B. Flor.
R. et, sup. ας, Vind. F. πάντ'

ἂν Vat. H. Flor. AC. πάντας
ἂν Flor. T.

ὁμοίους] ὁμοίως Lob. Vind. B.
Vat. M.

ἡγῆ] ἡγεῖ, sup. ἦ, Vind. F.
ἡγεῖ recentiores.

ἀκίζομεν] οἰκίζομεν Flor. T.

πότερον] ποτέρους Mon. B.
Flor. U. Stallbaumius, qui. post
ἐξειργάσθαι comma fecit.

σκυτικῇ] σκυτοτομικῇ, in mar-
gine γε σκυτικῇ, Flor. T.

ἔφη] Ita Vind. F. sed cum *v*
super η.

δέ] δαί Par. A.

πολιτῶν] πολιτικῶν Flor. T.

Πολύ γε] Πάνυ γε Bas. b. E
In Vind. D. Πολύ γε — βέλτι-
σται; omissa sunt. Ficinus pro-
xima nonne et reliquorum civium
hi optimi? interpretatus pro Πο-
λύ γε Et reliquorum posuit.

δέ] δαί Par. A.

αἰ] *om.* Vat. H.

βέλτισται] βέλτιστοι Vind. B.
Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ.] Valde
Fic.

τι] τῇ Vind. E. Vat. H. τι τῇ
Vind. D. Etiam Flor. ACR. τῇ
πόλει exhibit, sed utrum omis-
so, an servato τι, Stallbaumius
non declaravit.

πόλει] πολέως Vat. B.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Mon. B.
(Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἔστι] ἔστιν Bekkerus.

δέ] δὴ cum editis ante Bek-
kerum Vind. E. Vat. M. et for-
tasse a m. pr. Ven. B. quem Bek-
kerus correctum δὲ exhibere di-
cit. δὲ ex Florentinorum uno A.
Stallbaumius annotavit, ut reliqui
quinque δὴ habere videantur.
Bipontini quoque de Par. K. ta-
cent.

παραγιγνώμεναι] *om.* Fic.

πόλει] πόλιν Ang. B. Flor. R. 457
πόλεως Vat. B.

ἐτίθεμεν.] ἐτίθεμεν Ald. ἐτί-

ἔφη, ἐρωτᾷς. Μανθάνω, ἔφην. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Πολύ γε. Τί δέ; αἱ γυναῖκες E τῶν γυναικῶν οὐχ αὐταὶ ἔσονται βέλτισται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ. Ἔστι δέ τι πόλει ἄμεινον, ἢ γυναικῆς τε καὶ ἀνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστι. Τοῦτο δὲ μουσικὴ τε καὶ γυμναστικὴ παραγιγνόμεναι, ὡς ἡμεῖς διήλομεν, ἀπεργάζονται; Πῶς δ' οὐ; Οὐ μόνον ἄρα 457 δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπέπερ ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται, καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα

ἔμεν; Bekkerus et Stallbaumius; cui initium dictionis repugnare videtur.

Ἀποδυτέον — αἰσχροῦ. B.] excerptis Stobaeus serm. XXXXI. pag. 255. Ἀποδοτέον etc. Ald. Bas. a.

ἐπέπερ] ἐπειδήπερ Lob. Vind. BD. Vat. M. Bas. b.

ἀμφιέσονται] ἐνδύσονται Lob. Vind. BD. Vat. BM. et scholiastes, qui ἀμφιέσονται ut variam lectionem affert. Item margo Lob. γρ ἀμφιέσονται. Hoc autem medium est, non passivum, quod statuit Matthiae gramm. p. 780.

κοινωνητέον] κοινωνητέων Bas. b.

φυλακῆς] φ. καὶ Stob. cod. B. custodia atque tutela Fic.

ἄλλο] ἄλλο Stob. aliud Fic.

δ'] δὲ Vind. EF. Flor. CTV. Stob.

αὐτῶν] ἑαυτῶν Flor. A.

ἐλαφρότερα] ἐλαφρότερα Bekkerus ex coniectura, quam sequitur in tert. ed. Astius. Choeroboscus Bekkeri anecd. p. 1287. de his adiectivis ita praecipit: εἰ δὲ ἔχουσιν ἄφανον ὁμοίως πρὸ ἀμεταβόλου, ὁμοίως τοῖς μακρῶν παραληγομένοις φυλάττουσι τὸ ὁ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, οἷον λαγνός λαγνότερος λαγνότατος, ἀκρὸς ἀκρότερος ἀκρότατος, ἐρῶδης, ἐρῶδρότερος ἐρῶδρότατος,

ἐλαφρὸς ἐλαφρότερος ἐλαφρότατος. ἰστέον δὲ, ὅτι αὐτὰ, φημι δὴ τὸ ἐρῶδρότερος καὶ ἐλαφρότερος καὶ εὐτενὸς εὐτενότερος καὶ δύσποτος δύσποτύτερος, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ διὰ τοῦ ᾧ, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐκάβῃ (579. Pors.) παιδὸς θανούσης εὐτενωτάτην δὲ σέ. Hanc auctoritatem non sufficere ad recipiendum contra codices ᾧ recte statuit Buttmanus gramm. II. p. 410. in dubia vero scriptura utendum ea neque cum Schaefero melet. p. 9. ᾧ a prosa oratione abiudicandum videtur. Itaque ἐμμετρώτατος Leg. I. XI. p. 926. A. non immerito Bekkerus secundum Ven. B. Vat. C. et a m. pr. Par. A. recepit, quamquam ne Stallbaumius quidem reprehendendus est, qui contra Vossianum et Florentinos vulgatum ὁ mutare noluerit. Neque ἐρῶδρώτατον Epin. 987. C. a Bekkero et Stallbaumio editum auctoritate caret, si Par. A. et Vat. C. a m. pr. id exhibent. Minus tutum est ἀτεχνώτεροι Leg. III. 679. D. a m. pr. in Par. A. scriptum et a Bekkero receptum, et ἐμμετρώτατα Leg. II. 674. C. ex depravata Par. A. Voss. Pal. C. scriptura ἐμμετρώτατα, quam Vat. C. inter versus habet, a Bekkero factum et a Stallbaumio secundum Flor. A.

ταῖς γυναιξίν, ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον διὰ τὴν τοῦ
 γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυ-
 B ναιξί τοῦ βελτίστου ἔνεκα γυμναζομέναις ἀτελεῖ τοῦ
 γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν,
 ἔφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πράττει. κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο
 καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν,

in quo ὡ super ὁ adscriptum le-
 gitur, praelatum. Nullo vero mo-
 do ἐμμετρώτατα et μικρώτατον
 probanda, quorum illud infra
 p. 474. D. hoc Epist. VII. 336.
 B. Bekkerus ut nostro loco ἐλα-
 φρώτερα et Tim. 56. B. ἐλαφρώ-
 τατον ex coniectura exhibuit,
 quam Stallbaumius in altero se-
 cutus est, quum infra L. VIII.
 p. 569. C. μικροτάτην neuter
 eorum attraxerit. Idem Stall-
 baumius in ed. sec. Bekkerum
 brevem vocalem in huiusmodi for-
 mis per totum Platonem expulsi-
 se tradens Buttmani annotationem
 supra indicatam non legit. Etiam
 ἀκρότατον infra p. 459. E. Leg.
 V. 730. E. et similia intacta re-
 liquit Bekkerus.

ἢ — γυναιξί] om. Vat. B.
 Verba ἢ τοῖς ἀνδράσι neque Fi-
 cinus expressit neque scriptor
 nisi per negligentiam addidit,
 quasi non τὰ ἐλαφρότερα, sed
 ἐλαφρότερα dixisset. Pro ἀν-
 δράσι δοτέον Stobaeus ἀνδράσιν
 ἀποδοτέον habet.

ὁ δὲ γελῶν — γελᾷ B.] lau-
 dant Eusebius praep. ev. L. XIII.
 p. 413. et Theodoretus Therap.
 L. VIII. p. 937. hac praefatione
 usus: κελύσας γὰρ καὶ τὰς γυ-
 ναικας, οὐ μόνον τὰς νέας,
 ἀλλὰ καὶ τὰς γεγηρακίας γυ-
 μνάζεσθαι, εἴτα γελῶντας τοὺς
 προσδιαλεγομένους ἰδὼν ὑπολα-
 βῶν ἔφη.

ἀνὴρ] om. Fic.

ἐπὶ γυμναῖς γυναιξί] om. Vind.
 B. (cuius loco in Bekkeri comm.
 perperam Vat. B. significatus est.)

Vat. M. ἔ. γ. ταῖς γυν. Vind. D.
 Vat. H. Euseb. Theod.

ἀτελεῖ] ἄτε δὴ] margo Par. A.
 secundum Faehsium („ἄτε δὴ γρ
 A.“ Bekkerus.) Euseb. Theod.
 cuius ex cod. Augustano antiquio-
 re Sylbúrgius δὴ recepit, quod
 vulgo deerat. Sed in cod. Ursini
 ἀτελεῖ erat.

τοῦ γελοίου] διὰ τ. γ. Theod.
 excepto cod. Ursini. circa ridicu-
 las nugas Fic. Apud Stobaeum
 serm. LXXVIII. p. 465. Pinda-
 rus hoc in physiologos dixisse
 traditur: τοὺς φυσιολογοῦντας
 ἔφη Πίνδαρος ἀτελεῖ σοφίας
 καρπὸν δρέπειν. Idem Boeckh-
 ius T. II. p. 10. inter apophthegmata
 Pindari e codice Vratisl. retulit:
 τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελεῖ
 σοφίας δρέπειν καρπὸν. et eius-
 dem tomi parte altera p. 669. in-
 geniose hoc cum altero Pindari fra-
 gmento a Platone Theaet. p. 173.
 D. servato coniunxit. Sed quod
 priori loco Schneideri coniectu-
 ram σοφίας e nostro eiicientis
 scitam dicit, non magis ei assen-
 tior, quam Stallbaumio, qui in
 ed. sec. τοῦ γελοίου ex glosse-
 mate additum suspicatur. καρπὸν
 σοφίας Plato fructum sapientiae
 dicit, quem risor iste quasi de
 arbore sapientiae suae decerpere,
 h. e. sapientia sua invenisse sibi
 videtur, eundemque τοῦ γελοίου
 καρπὸν appellat utpote in ridi-
 culo positum et ridendi materiam
 in se continentem: die Weisheits-
 frucht des lächerlichen.

δρέπων] δρεπόμενος Theod.
 excepto cod. Ursini, quemadmo-
 dum Attico apud Eusebium praep.

τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχροῦν. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἔν ὥσπερ κῶμα φῶμεν διαφεύγειν τοῦ γυναικείου πέρι τόμου λέγοντες, ὥστε μὴ παντάπασι κατακλυσθῆναι τιθέντας, ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλὰ πη τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ὁμολογεῖσθαι, ὡς δυνατὰ τε καὶ ὠ-

ev. L. XV. p. 465. fortasse hunc locum respicienti ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας δρεπόμενος dicitur.

οὐδὲν] οὐδὲ Astius in sec. ed. Euseb. Theod. excepto uno Ursini codice, in quo οὐδὲν, et altero, in quo οὐκ erat. ὠνδὲν, sup. οὐ, Vind. F.

ὡς ἔοικεν] om. Fic.

γελᾶ] γελῶ Lob. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. γελῶ etiam Vind. B. a m. pr. habuisse videtur; certe ᾶ in eo a correctione est. εὐκτικὸν τρίτου προσώπου τῶν ἐνικῶν margo Lob.

οὐδ' ὅτι] οὐδέ τί Stob. Trinc. οὐδέ τί Stob. Gesn. Gaisf. (οὐδ' ὅτι margo Gesn.)

κάλλιστα — Παντάπασι μὲν οὖν.] excerpit Stobaeus etiam serm. I. p. 24. atque ibi κάλλιστον in ed. Trinc. et Gesn. κάλλιστα vero in cod. A. et in ed. Gaisfordii, serm. autem XXXI. κάλλιον in cod. A. μάλλιστα in cod. B. legitur. Ficinus pro eo scite dixit.

δῆ] om. Vat. H.

λελέξεται] λέξεται Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. qui quartam syllabam a m. sec. int. vers. praepositam habet. διαλέξεται Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

τὸ μὲν] prius int. vers. Vind. D.

διαφεύγειν] enatasse Fic.

πέρι] Ita Bekkerus secundum Par. A. Vat. B. Ven. BC. pro

περὶ scripsit; nec aliter Lob. Mon. B. et nisi fallor Vind. DEF. Sed Vind. B. cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. ed. περὶ exhibet, quod, quum γυναικείου sonum habeat, minus aptum videtur. Conf. Buttmanni gramm. II. p. 301.

λέγοντες] λέγοντι Vind. E.

πάντα] πάντας Lob. Vind. B. Vat. M.

τε] int. vers. Vind. D.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BDF. C

ὁμολογεῖσθαι] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ὁμολογεῖσθαι Vat. B. ὁμολογηῖσθαι Vind. D. cum reliquis codicibus editionibusque omnibus. Etiam Par. A. ὠ super ὁ et η super εἰ habet, et Ficinus perfectum legit: immo vero sibimet oratio nostra consonuit, quod videlicet et possibilia et utilia ferret, nec non necessarium foret, si sensus is esset, quem Schleiermacher ostendit: sondern dass die Rede gewissermassen für sich selbst Zeugnis abgelegt hat, dass sie mögliches und nütliches vorträgt. Verum testimonii significatio a verbo ὁμολογεῖσθαι aliena et sensus hic est, sed quodammodo sibi constet sermo noster et vere tum posse illa fieri, tum utiliter fieri affirmare videatur. Itaque praesens aptissimum est. Cf. L. III. p. 434. E: κἂν μὲν ὁμολογήται. Leg. V. 746. C: τὸ ὁμολογούμενον αὐτὸ αὐτῷ. Infinitivus autem non a φῶμεν, ut Stallbaumius autumat, sed ab ὥστε pendet, quum ἀλλὰ negationi sit oppositum.

φέλιμα λέγει; Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ μικρὸν κῆμα διαφύγεις. Φήσεις γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι, ὅταν τὸ μετὰ τοῦτο ἴδῃς. Λέγε δὴ, ἴδω, ἔφη. Τούτῳ, ἦν δ' ἐγὼ, ἔπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν, τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐγῶμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναικας ταύτας τῶν ἀνδρῶν τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινὰς, ἰδίᾳ D δὲ μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν, καὶ τοὺς παῖδας αὐτῶν κοινούς, καὶ μήτε γονεὰ ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα γονεὰ. Πολύ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μείζον πρὸς ἀπιστίαν καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ὠφελίμου. Οὐκ οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, περὶ γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναι-

λέγει;] λέγει. codices mei cum editis ante Bekkerum, quod verbo φῶμεν non convenit.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔφη, οὐ] ἔφη. Οὐ Ald. Erunt fortasse quibus plenius post ἔφη interpungendum videatur, ut καὶ μάλα interrogationi φῶμεν respondeat, sequentia caussam affirmationis contineant. Sed haec iusto vehementius ita adici puto ideoque καὶ μάλα cum διαφύγεις iungere malo.

μικρὸν] μικρὸν Vind. D.

διαφύγεις] evasisti Fic.

Φήσεις] φύσεις Bas. ab.

γε] om. Vat. B. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius in sec. ed. sibi δὲ γε scribendum videri bis docuit, caussam ne semel quidem significavit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BD. τὸ om. Vat. B.

ἴδω] ὡς ἴδω Ven. B. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et sec. Stallb. pr. ut videam Fic. quemadmodum etiam solum ἴδω interpretandum erat. Cf. Schaeferus ad Bosium p. 764. et Bernhardy synt. p. 397.

Τούτῳ — κοινούς δὲ τοὺς παῖδας D.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 255. et priora usque

ad παῖδα γονεὰ Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. Pro Τούτῳ Vind. E. τούτων habet.

ἦν] ὦ, in marg. a m. s. ἦν, Mon. B.

καὶ τοῖς] καὶ τοῦ Vind. E. Flor. AC.

τοῖς] καὶ τοῖς Vind. D. Par. K. sec. Bekk.

ἄλλοις] ἄλλοις Stob. Trinc. ἄλλοις Gesn.

ὅδε. Τίς;] : ὁδὲ τίς Vind. E. Etiam Vind. F. post ὅδε interpunctionem omisit. Pro ὅδε Stobaei codices et ed. Trinc. Gesn. ὡδὲ habent, quod Gaisfordius secundum vulgatam nostram corripit.

Τὰς γυναικας — παῖδα γονεὰ. D.] Theodoretus Lib. VIII. p. 939. ita exhibet: Ἀνδρῶν τούτων ἀπάντων πάσας εἶναι γυναικας κοινὰς, ἰδίᾳ (ιδίαν cod. Ursini) δὲ μηδεμίαν μηδενὶ συνοικεῖν· καὶ τοὺς παῖδας αὐτῶν κοινούς, καὶ μήτε γονεὰ ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ παῖδα, (hoc cod. Urs. Flor. B. et duo recentiores Sylburgii omittunt) μήτε παῖδα πατέρα τὸν αὐτοῦ (παῖδας omissis tribus sequentibus iidem) γονεὰ.

πάντων] om. Stob. cod. A. Trinc.

κας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας, εἴπερ οἶόν τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἰ δυνατόν ἢ μὴ πλείστην ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀποτέρων, ἢ δ' ὅς, εὖ μάλα ἂν ἀμφοισβητηθεῖη. Λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, λόγων σύστασιν· ἐγὼ δ' ὤμην ἔκ γε τοῦ ἐτέρου ἀποδράσεσθαι, εἴ σοι δόξειεν ὠφέλιμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δὴ μοι ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαθες, ἢ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων· ἀλλ' ἀποτέρων πέρι δίδου λόγον. Ὑφρακτέον, ἦν δ' ἐγὼ, δίκην. τοσόδε μέντοι χάρισαί μοι· ἔασόν με εορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἐστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύονται. καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, πρὶν ἐξευρεῖν, τίνα τρόπον ἔσται τι ὧν

458

ἰδία] ἰδία Stob. cod. A. Trinc. ἰδίῳ Gesn.

D μηδεμίαν] μὴ δὲ μίαν Mon. B. Stob. Trinc.

συνοικεῖν] ξυν. Ang. B. γονέα]. γονέας Ang. B. Stob. cod. A. Trinc.

ἔκγονον] post εἰδέναι Stob. αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

γονέα] γονέας Vind. EF. Flor. ACR.

τοῦ ὠφελίμου] τοῦ om. Stob.

Οὐκ — ὠφελίμου] om. Vind. BF. Vat. M. Post Οὐκ Stephanus comma posuit.

ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ὡς] om. Vind. E. τὰς] om. Vind. BD.

τοὺς] om. idem. εἰ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δυνατόν] ἀδύνατον Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πλείστην] Huic Vind. F. Ang. B. et int. vers. a m. s. Mon. B. ἂν addunt.

E εὖ] om. Vind. B. μάλα] μάλ' Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.

σύστασιν] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Flor. ACRTUV. ξύστασιν editi. (sermonum) conspirationem Fic. quod supra modum

auxit Schleiermacherus: Das ist ja eine Rotte von Reden, die du mir ankündigst! Vid. Stephani thes. I. 1794. D.

ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσεσθαι Ven. B. Flor. R.

ἀλλ' ἀποτέρων] ἀλλ' om. Vind. D. Fic.

τοσόδε] τὸ σὸν Vat. H.

χάρισαί μοι] χάρισάοιμ Vind. F. a m. pr. χάρισάοιμ Vind. E. χάρισόν μοι Par. K.

ἔασόν] καὶ ἔ. Ang. B. Flor. R. ἔασαι Vind. D.

εορτάσαι] meo arbitrato crassari Fic. Idem in sequentibus ἐστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν crassari se ipsis satis crasse interpretatus est.

ἀργοὶ] ἀργεῖοι Vind. D. a m. pr.

εἰώθασιν] εἰώθεσαν Lob. Vind. B. Vat. BM. Et Vind. D. εσαν super σιν habet.

ἐστιᾶσθαι] ἔστ. Vind. D. πορεύονται] πορευόνται Vind. E. Flor. R. Bas. b.

τίνα] τινα Lob.

τι] om. Par. DK. secund. Bip. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius; quem et sequens singularis ὀ et res ipsa detertere debebat, quo minus tam dubiae fidei codices sequeretur. Unum enim quoddam otiosa mens ex eis, quae in votis habet, secum volvere, exornare, paratum ponere solet.

ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο παρέντες, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι καὶ χαίρουσι διεξιόντες, οἷα δράσουσι γενομένου, ἀργὸν καὶ
 B ἄλλως ψυχὴν ἔτι ἀργοτέραν ποιοῦντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλέσθαι καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ἧ δυνάτᾳ, νῦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεῖς σκέψομαι, ἂν μοι παρήγῃς, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα, καὶ ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς

παρέντες] παρέντισι Vind. E.
 καὶ μὴ] In Vind. B. μὴ a m. s. deletum.

ὑπάρχον] ὑπαρχον Lob. et a m. pr. Vind. BF. Post hoc quod legitur εἶναι, id non dubitavi cum Bekkero ex Par. AD. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. recipere. In Vind. E. eius loco est ἤδη, in reliquis et in editionibus praeter Bekkerianam omissum est, et, si ὑπάρχον significatione vulgari pro ὄν accipitur, omitti debet. Sed quum ὑπάρχειν etiam certo adesse, non deesse significet, quo sensu Socrates Phaedon. p. 78. A. ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει dicit, recte illi hoc, ut sit res cupita, tamquam certum et indubium ponentes θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται dicuntur. Simul apparet εἶναι facile supervacaneum, minime vero explicationis gratia addendum videri librariis potuisse.

βούλονται] βουλευόνται Par. K. sec. Bip.

διατάττουσι] διαλλάττουσι Lob. Vind. B. Vat. M.

δράσουσι] δράσσουσι Vind. D.

γενομένου] γενον Vind. E. γενομένην Ang. B. et a m. sec. Flor. RT.

ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν] atque ita torpentem animum Fic. Pro ἀργὸν Mon. B. Par. DK.

sec. Bekk. ἀργὴν habent, Flor. U. ἀργὴν habere dicitur.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνο Mon. B. Flor. B U. disceptationem illam Fic.

ἀναβαλέσθαι] ἀναλαβέσθαι Vat. H. Flor. ACV. ἀναβλαβέσθαι Vind. E.

ἧ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. quibus in sec. ed. Stallbaumius Flor. T. addit. εἰ reliqui cum editis ante Bekkerum, quem Stallbaumius in sec. ed. deseruit, quia non qua ratione res fieri possit potissimum dubitetur, sed an omnino fieri possit. Sed posse aliquid fieri haud aliter demonstratur, nisi ut modus, quo fieri possit, ostendatur. Itaque codicibus obtemperare licet. Ficinus alterum secutus est: *possibiliate ista sint an non.*

δυνάτᾳ] δύναται Vind. F. Ang. B.

σκέψομαι] σκέψωμαι Flor. R. μοι] με Vind. D.

παρήγῃς] Hunc accentum codices a me inspecti omnes sex habent cum editis ante Bekkerum, qui tacite scripsit παρηγῃς. Cf. Vol. I. p. 305, b. sq. et L. VII. p. 520. A. In Vind. D. super ultima ois legitur.

ξυμφορώτατ'] ξυμφερώτατ' Vind. F.

φύλαξι. ταῦτα πειράσομαι σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴπερ παρήης. Ἄλλὰ παρήημι, ἔφη, καὶ σκόπει. Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἴπερ ἔδου-
 460 ται οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος οἳ τε τού- C
 τοις ἐπίκουροι κατὰ ταῦτά, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν τὰ ἐπιτατόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξουσιν τὰ μὲν αὐτοὺς πει-
 θομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ μιμουμένους, ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκὸς, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ νομοθέτης, αὐτοῖς, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέ-
 λεξας, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις

τε] *om.* Par. A. Vat. H. Flor. TV. δὲ, sup. τ, Vat. B.

ταυτα] In Ald. ante hoc nulla distinctio, post id comma, in Bas. ab. utrimque punctum positum, deinde Πειράσ. scriptum, in Stephan. Ast. pr. sec. post φύλαξι commate incisum est. Pro πειράσομαι Par. K. sec. Bip. περάσομαι habet.

πρότερα] πρότερον Par. K. Ang. B. Flor. RT.

παρήης] παρήης Steph. Ast. pr.

C οἳ τε] εἷ τε Stallbaumii sec. ed.

κατὰ ταῦτά] κατὰ ταυτά Lob. Vind. F. In Bas. ab. non post, sed ante haec comma positum, in Ald. utroque loco omissum.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

αὐτοὺς πειθομένους τοῖς νόμοις] αὐτὸς πειθομένους τοὺς νόμους Vind. F. αὐτοῖς πειθομένους τοῖς νόμοις Par. K. quod Astius praeunte Ficino (*ipsis parentes legibus*) in sec. ed. recepit, non postulante, ut ipse ait, sed tamen permittente sensu, quia imitatio ad voluntatem et consilium legislatoris, non ad ipsas leges dirigitur. At nihilo minus verum est αὐτοὺς, quod in tertia ed. restituit. Nonnulla enim sic imperant custodes, ut ipsi legibus pareant, scilicet ea omnia, quae a legibus imperare iubentur.

καὶ] ἢ cum punctis superne scriptis Vind. F. *om.* Ang. B. Flor. RT.

μιμουμένους] Ita Mon. B. a m. pr. μὴ πειθομένους a m. s. Post μιμουμένους comma feci, quia sequentia per appositionem addita sunt; ut L. I. p. 334. D: πολλοῖς ἄρα, ὃ Πόλεμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι δὴ μαρτυρήσασιν τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν. πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσὶ τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν ἄγαθοὶ γὰρ.

ἐπιτρέψωμεν] ἐπιτάξωμεν Vind. D. Cf. L. III. p. 425. A. sqq.

Εἰκὸς — λέων. D.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 939. Sed hic duo prima omittit et pro Σὺ secundum Flor. B. cod. Ursini et ed. Sylb. *Els* legit.

ὁ] *om.* Theod. Sylb.

νομοθέτης] Huic quoque comma, quod Aldus et Stephanus ne sequenti quidem αὐτοῖς apposuerunt, apponendum putavi, quo magis αὐτοῖς ad ἐκλέξας et παραδώσεις pertinere intelligeretur.

ἐξέλεξας] ἐκλέξας Vat. B. *om.* Ven. B. Euseb. Theod. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

παραδώσεις] παραδώσει Theod. Schulz.

καθόσον οἶόν τε ὁμοφυεῖς· οἱ δὲ, ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινῇ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τοιοῦτο κεντημένου, ὁμοῦ δὲ ἔσονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμειγμένων καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι, τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἢ δ' ὄς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις, αἱ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δριμύτεραι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεῶν. Καὶ μάλιστα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαύκων,

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. F. Mon. B. (recentiores.)

ὁμοφυεῖς] consimiles inter se ingenio Fic.

ἅτε] ἅτε δὴ Theod.

ξυσσίτια] ξυνσίτια cum σ super v Vind. F.

κοινῇ] κοινὰ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTUV. Euseb. Theod. Sylb. Bas. b. Stallbaumius. Utrum Ficinus legerit, utpote aedes et comessationes communes habentes interpretatus, incertum est. κοινῇ, si non in optimo codice exstaret, ad sequens ἰδίᾳ accommodatum a librariis videri posset: nunc ab ipso Platone ad evitandam tautologiae speciem, quam ξυσσίτια κοινὰ habere necesse est, et ut communio ad aedes quoque pertinere intelligeretur, potius, quam κοινὰ positum videtur. Quamquam posse hoc ad οἰκίας pariter atque ad ξυσσίτια referri et codicum auctoritate praevalere non nego.

οὐδενὸς] om. Par. K. et a m. pr. Ven. B. post οὐδὲν ponit Flor. T.

τοιοῦτο] τοιοῦτου Lob. Vat. B. τοιοῦτον Vind. BD. Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor. T. Euseb. Theod.

κεκτημένου] κειτημένοι Par. DK. (proprium vero nihil talium) possidentes Fic.

ὁμοῦ] οὐμοῦ Vind. E.

δὴ ἔσονται] δὲ ἔσονται Vind. E. Theod. cod. Urs. δεήσονται Par. K. sec. Bekk.

ὁμοῦ δὲ] καὶ ὁμοῦ δὴ Theod. D ὁμοῦ δ' cod. Urs.

ἀναμειγμένων] ἀμειγμένων Vind. E.

οἶμαι] int. vers. Lob.

ἐμφύτου] ἐμφύτου ἐπιθυμίας Theod. ἐμφ. οἰκονομίας cod. Urs.

ἄξονται] ἀῦξονται Theod. codices duo recentiores Sylb. et Flor. B. Cf. ad p. 452. A.

ἢ οὐκ] ἢ οὐ καὶ Vind. E.

γε] om. Vat. B. — Plutarchus Lycurg. p. 48. C: ἦν μὲν οὖν καὶ τὰντα παρορητικὰ πρὸς γάμον. λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν ὄψει τῶν νέων ἀγομένων οὐ γεωμετρικαῖς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἀνάγκαις. quem locum indicavit Astius. Similiter nostrum, ut videtur, respiciens Proclus in Tim. p. 101: ταῦτα μὲν οὖν τὰ τρία γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, φησὶν, ἀποδεδειγμένα κείσθω. Ceterum nescio, an Glauconi haec respondentii poetae alicuius locus sit observatus.

αὐ] ἄ Lob. Vind. B. Vat. M.

κινδυνεύουσιν] om. Fic. (quae multo acrior est quam illa.)

δριμύτεραι] δριμύτερα iidem, qui ἄ habent.

ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὁτιοῦν ποιεῖν E
οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρ-
χόντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Δῆλον δὲ, ὅτι γάμους
τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δύναμιν ὅτι μάλι-
στα· εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. Παντάπασι μὲν
οὔν. Πῶς οὔν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τότε μοι λέ- 459
γε, ὦ Γλαύκων· ὁρῶ γὰρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύναις
θηρευτικούς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συκηνούς·
ἄρ' οὔν, ὦ πρὸς Διὸς, προσέσχηκας τι τοῖς τούτων

τε] om. Theod. exceptis codi-
cibus Sylburgii duobus recentio-
ribus, ex quibus ille particulam
recepit.

πολὺν] πολλὴν Bas. b.

μετὰ δὴ] δὴ τὰ δὴ Vind. E.
δὴ μετὰ Vat. B. Ven. B. cum
editis ante Bekkerum et Astio in
tert. ed. δὴ continuationem indi-
cans haud raro praepositionem
inter et pronomem vel nomen pon-
nitur ita, ut huic ponderis non-
nihil addat. Phaedon. 87. B: πρὸς
δὴ τοῦτο τότε ἐπίσκειται εἰ τι
λέγω. 98. B: ἀπὸ δὴ θανάμα-
στις, ὦ ἑταῖρε, ἐλπίδος ὠχό-
μην φερόμενος. Non multo ali-
ter 102. B: ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα
ξυνεχωρήθη — τὸ δὴ μετὰ ταῦ-
τα ἤρωτα, εἰ δὴ etc.

μίγνυσθαι] γυμνοῦσθαι Vat.
BH. Vind. ED. Flor. ACV. hi
quatuor cum vulgato in margine
denudari (inter se) Fic.

E ἐν] om. Vind. D.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U.

γάμους] ἀγάμους Vat. B.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
Lob. Vind. BDE. τὸ μετατοῦτο
Mon. B. Ald. Bas. ab.

ποιήσομεν] ποιήμεν Vind. E.

ἱεροὺς] Haec singulorum cum
pluribus connubia Proclus in Tim.
p. 16. repetit ἐκ τῶν μυστικῶν
λεγόμενων ἱερῶν γάμων, οἷς καὶ
ὁ Πλάτων εἰς δύναμιν ἐξ ὁμοίων
(f. ἐξομοιῶν) περὶ τοὺς πολίτας

καὶ τοὺς τῶνδε γάμους ἱεροὺς
γάμους προσηγόρευσε. Hunc lo-
cum Astius indicavit et insuper
Themist. Orat. XXI. pag. 248.
Hard. conferri iussit, ubi inter
alia haec ex nostro loco haud
aptissime translata leguntur: εἰσί
πον ὑμῶν ἐν ταῖς οἰκίαις πολ-
λοὶ μὲν ἵπποι, πολλοὶ δὲ κύνες,
καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς γε αὐτῶν
τε καὶ προβάτων ἀγέλαι. ὅταν
οὔν βούλησθε ἐξ αὐτῶν τίτε-
σθαι ὑμῖν μόσχους τε ἀδρούς
καὶ πόλους γενναίους καὶ συν-
λάκια θηρευτικά, πότερον ἐξ
ἀπάντων ὁμοίως γεννᾶτε, ἢ
προθυμείσθε ὅτι μάλιστα ἐκ
τῶν ἀρίστων; ἐγὼ μὲν γὰρ ὑμᾶς
ὁρῶ τὸν τε ἵππον ἐξετάζοντας
etc.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμαλιστα Vind.
F. ὀτιμάλιστα Steph. ὅ τι μάλι-
στα Stallb. in sec. ed. ut solet.

ὠφελιμώτατοι] ὠφελιμώτατοι
Vind. E. Item paullo post.

οὔν δὴ] om. Fic.

459

ἔσονται;] ἔσονται, Mon. B.
Ald. Steph. Ast. pr. sec.

οἰκίᾳ] Ita Vind. B. sed cum
litura ante i.

θηρευτικούς] θηρευτικὰς Par.
K.

ἄρ'] ἄρ' Flor. T. ἄρα Vind.
F.

ὦ πρὸς Διὸς] om. Fic.

τι] om. Vind. F. Flor. R.

γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις; Τὸ ποῖον; ἔφη. Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων, καίπερ ὄντων γενναίων, ἄρ' οὐκ εἰσὶ τινες καὶ γίνονται ἄριστοι; Εἰσί. Πότερον οὖν ἐξ ἀπάντων ὁμοίως γεννᾶς, ἢ προθυμῇ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν ἀρίστων. Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτάτων, ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων, ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾶται, πολὺ σοι ἡγῆ χειρὸν ἔσεσθαι τό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τὸ τῶν κυνῶν γένος; Ἐγώ, ἔφη. Τί δὲ ἰππῶν οἴει,

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. B. nisi huius signum perperam pro Vindobonensi, cuius mentionem omisit, Bekkerus posuit.

παιδοποιίαις] παιδοποιία Vind. EF. Par. K. sec. Bip. παιδοποιία Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Ang. B. Vat. H. παιδοποιίας Bas. ab. παιδοποιία Mon. B. Flor. ACRTUV. Stallb. in pr. ed. generationem Fic. qui tamen γάμοις quoque singulari coitum reddidit. Pollux III. 14: Πλάτων δὲ τὴν παιδοποιίαν καὶ παιδογονίαν καὶ παιδουργίαν εἴρηκεν.

Τὸ ποῖον; ἔφη.] Vulgo Τὸ ποῖον, ἔφη; αὐτῶν τούτων] αὐτὸ τοῦτο Par. K.

Εἰσί.] Εἰσίν. Bekkerus.

ἐξ ἀπάντων] ἐξαπάντων Vind. F.

προθυμῇ] προθυμῆ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ἐκ τῶν ἀρίστων.] *om.* Vind. F. Ang. B.

Τί δ';] Τί δ' Ald. Bas. ab. Τί δ', Steph. Ast. pr. sec.

γεραιτάτων] γεραισιτάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐξ ἀκμαζόντων] ἐξἀκμαζόντων Lob. h. l. et in sequentibus iterum, ubi Vind. F. ἐξακμαζόντων habet.

ἐὰν] ἂν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

σοι] *om.* Fic.

ἡγῆ] ἡγεῖ, sup. ἦ, Par. D. ἡγεῖ Astius; Bekkerus et Stallbaumius.

χειρὸν] χείρων Vind. B. Vat. M.

τό τε τῶν] τε τὸ τῶν Vind. D. τῶν τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀρνίθων] canum Fic.

καὶ τὸ] καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κυνῶν] avium Fic.

δὲ] δαί Par. A.

οἴει] *om.* Vind. B. Vat. M. οἴη Bas. ab.

ἦ] ἦ Par. A. ἦ Lob. Vind. BDE. Ast. sec.

πῆ] πῆ Vind. F.

μὲν τ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μὲν τ' ἂν editi ante Bekkerum.

ἦ δ' ὅς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄκρων εἶναι] εἶναι *om.* Mon. B. Flor. U. Fic.

„Videtur abundare εἶναι.“ Steph. in marg. quem contra Astius duabus e structuris conflata esse orationem statuit cum Matthiaeo gramm. p. 1303. quibus ita assentior, ut verbum εἶναι ex altera assumptum propterea censeam, ne σφόδρα ad δεῖ potius, quam ad ἄκρων referatur, articulum autem ad ἀρχόντων additum ex eadem illa altera structura repetendum putem. Scilicet illud σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων ἀρχόντων non solum valde peritis nobis opus est magistratibus, sed etiam valde indigemus peritis magistratibus significare poterat, ideoque a Socrate, ne peritos magistratus desiderare videretur, quibus instruendis ipse iam magnam operam dedisset, ita inflectitur, ut ma-

ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τῶν ἄλλων ζώων; ἢ ἄλλη· πη· ἔχειν;
 Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἢ δ' ὅς, εἴη. Βαβαί, ἦν δ' ἐγὼ, ᾧ
 φίλε ἐταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν
 ἀρχόντων, εἴπερ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος
 ὡσαύτως ἔχει. Ἄλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δὴ; C
 Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγὼ, φαρμάκοις πολλοῖς χρῆ-
 σθαι. ἰατρὸν δέ που μὴ δεομένοις μὲν σώμασι φαρμά-
 κων, ἀλλὰ διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν, καὶ φανλότερον
 ἐξαρκεῖν ἡγρούμεθα εἶναι. ὅταν δὲ δὴ καὶ φαρμακεύειν

*gistratus nostros valde peritos esse necesse est sine ambiguitate dicat. Aliter, sensisse videtur Bernhardy synt. p. 364. hunc locum inter eos referens, qui infinitivum extra necessitatem et per accessionem adiectum habeant, qualis sit Eurip. Med. 1400: φι-
 λίου χορήσω στόματος παιδων ὁ
 τάλας, προσπυξασθαι. Plat. Euthyd. p. 282. D: τὸ μὲν ἐῦον,
 ἔφην, παράδειγμα, ᾧ Διονυσό-
 δωρέ τε καὶ Εὐθύδημε, οἶων
 ἐπιθυμῶ τῶν προτιρεπτικῶν λό-
 γων εἶμαι, τοιοῦτον. et Xenoph. Anab. V. 4, 9: τί ἡμῶν δεήσε-
 σθε χρῆσασθαι; quorum exem-
 plorum primum ac tertium, quo-
 niam infinitivum habent ad idem
 subiectum, quod verbi finiti illum
 regentis est, spectantem, cum
 hoc nostro componi non debeant.
 Neque alter ille Platonis locus
 tuto adhibetur, quia οἶων ex
 Routhii coniectura profectum est,
 codices οἶον legi iubent. Noster
 praeterea hoc proprium et nescio
 an singulare habet, quod diver-
 sae verbi construendi rationi si-
 gnificationis quoque diversitas ali-
 qua coniuncta est, quae ipsa
 structurae utriusque adhibendae
 et alteri alterius innectendae caus-
 sa existit; quam ob rem illius di-
 ctionis, etiam si secundum Rou-
 thium cum Hensdio, Heindorfio et
 Bekkero scribatur, tamen alia et
 facilior ratio sit. Ceterum quae
 Stallbaumius in sec. ed. p. 54.
 exempla contulit, pleraque talia
 sunt, quale Euripideum supra si-
 gnificatum, et ab hoc aliena; in*

verbis autem Timaei p. 33. D.
 χειρῶν δὲ — οὐκ ᾤετο δεῖν αὐ-
 τῶ προσάπτειν, quae similia no-
 stris videri possunt, genitivus ab
 omisso τι pendet, non a verbo
 δεῖν, cuius cum οἴεσθαι coniu-
 ncti significatio certa est et geni-
 tivi impatiens.

εἴπερ] εἰ Vind. E. εἴπε, e
 corr. εἰ, Vind. F.
 καὶ] om. Vind. E.

ὡσαύτως] ὡσαύτως, Vind. F.
 ἔφη· ἀλλὰ] ἔφη. Ἄλλὰ Ald. C
 Steph.

ἰατρὸν] ἰατρῶν Vat. M. et a
 m. pr. Vind. B.

ἐθελόντων.] ἐθέλουσιν Vind.
 BD. Vat. M. Flor. TV. ἐθέλόν-
 των cum ουσι super ὄντω Lob.
 „Paulo ante adscripsi margini,
 videri redundare εἶναι (et merito
 certe, quum satis sit, ἡμῖν δεῖ
 ἄκρων τῶν ἀρχόντων, ut dici-
 tur δεῖ μοι τροχῶν προ δέσμαι
 τούτου), sed hic quoque de eo-
 dem infinitivo redundante admo-
 nere debueram: quum satis sit
 ἐξαρκεῖν, absque εἶναι. Nisi
 forte putemus non ἐξαρκεῖν sed
 ἐξαρκῆ Platonem scripsisse: nam
 post ἐξαρκῆ (aut ἐξαρκη, si ita
 potius scribendum est) apte ad-
 deretur εἶναι. Verum et pro ἐθε-
 λόντων scribendum videtur ἐθέ-
 λουσι, nisi dicamus non ad prae-
 cedens σώμασι referri, sed intel-
 ligendum esse σώμασιν ἀνθρώ-
 πων ἐθελόντων διαίτη ὑπακού-
 ειν; sed ita scripsisse Platonem
 minus mihi fit verisimile.“ Steph.
 annot. p. 21. Eandem coniectu-
 ram margini, adlevit: ἐθέλουσιν.

δέη, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειότερου δεῖ τοῦ ἱατροῦ. Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις; Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγώ· συγχῶ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι
 D τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. Ἐφαμεν δὲ πού ἐν φαρμάκον εἶδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρῆσιμα εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη. Ἐν τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιίας ἔοικε τὸ ὀρθὸν τοῦτο γίνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. Πῶς δὴ; Δεῖ μὲν, εἶπον, ἐκ τῶν ὁμολογημένων τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταις συγγίγνεσθαι ὡς πλειστάκις,

Neque dubium est, quin genitivus nec masculini generis sit neque a σώμασι pendeat. Minime vero mutandus, sed pro absoluto habendus atque ab eadem sermonis mobilitate repetendus est, qua supra p. 458. D. ἀναμειγμένων pro nominativo, Leg. L. VIII. p. 855. A. in verbis παῖσι δὲ καὶ γένει, ἐὰν φύγωσι τὰ πατρῶα ἦθη, κλέος ἔστω καὶ λόγος ἐντιμος λεγόμενος, ὡς εὐτε καὶ ἀνδρείως εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διαπεφευγόντων hoc extremum pro dativo, alibi idem genitivus pro accusativo ponitur. Non magis opus est altera Stephani coniectura, quam Astius in tert. ed. suam fecit, quum in secunda vulgatum εἶναι recte explicuisset.

φαιλότατον] φαιλοτέρων cum on super ὦν Vind. F.

δέη] δέοι Flor. T.

ἴσμεν] σημεν Vind. F.

ἱατροῦ.] ἱατροῦ. ἢ γάρ; Ang. B. Flor. RT.

πρὸς τί] τί πρὸς ταῦτα Vind. D.

κινδυνεύει] κινδυνεύειν Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. ab.

δεήσειν] δεήσει Lob. Vind. BD. Vat. M.

χρῆσθαι] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἐπ' ὠφελείᾳ] ἐπωφελείᾳ Ald. Bas. ab.

ἐν φαρμάκον εἶδει] pharmaci medicinaeque loco Fic. V. L. III. p. 389. B.

γε] γ' Vind. F. Flor. RT. Idem Bekkerus in Vat. M. aliove

codice invenisse videtur. Scribit enim in commentariis: „γ' om. Vat. M.“ et in textu γε habet.

ἔοικε τὸ] ἔοικεν Lob. Vind. B. Vat. BM. ἔοικε καὶ τὸ Ang. B.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. γενέσθαι editi ante Bekkerum.

„Omnino opus est particula ἄν post γενέσθαι, ut γενέσθαι ἄν accipiatur pro γενήσεσθαι. quamvis Ficinus interpretetur Fieri,

perinde acsi legisset γίνεσθαι.“ Steph. annot. p. 21. Qui si codices praesens habere scisset,

haud dubie eo contentus ἄν non desiderasset. Scilicet magnam partem illorum mendaciorum, quae probaverant, locum in nuptiis et liberorum procreationibus habere Socrates existimat; cuius verba recte interpretatur Schleiermacherus: Bei den Hochzeiten nun und der Kindererzeugung scheint dies richtige gar nicht in geringem Maass vorzukommen.

ἐλάχιστον.] ἐλάχιστον; Bas. h. ὁμολογημένων] ὁμολογημένων Vind. E.

συγγίγνεσθαι] γίγνεσθαι Lob. Vind. B. γίνεσθαι Vat. M. et a m. pr. B. (a m. s. praepositionem habere videtur.) συγγίγνεσθαι Vind. DE. Mon. B. editi ante Astium.

τῶν μὲν] Pro τῶν Vind. F. a m. pr. τὸν habebat.

ἔγγονα] ἔγγονα Ven. C. Vind. DF. Cf. Vol. I. p. 131.

μέλλει] μέλλοι Lob. Vind. BDE. E. Vat. H. Flor. AC. μέλλει, sup. οί, Ven. B.

τοὺς δὲ φανλοτάτους ταῖς φανλοτάταις τούναντίον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μὴ, εἰ μέλλει τὸ E ποίμμιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ ταῦτα πάντα γιγνόμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ αὖ ἢ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἔσται. Ὁρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἔορταί τινες νομοθετηταί ἔσονται, ἐν αἷς ξυνάξομεν τὰς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους, καὶ θυσαί, καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις· τὸ δὲ πλῆ- 460

ἀκρότατον] „Quavis ἀκρότατον agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, Si armentum futurum sit excellentissimum: suspectum tamen habeo: et vereor ne pro ἀκεραιότατον aut ἀκρατότατον irrepserit. Dicit certe paulo post; εἴπερ μέλλει καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι.“ Steph. annot. p. 21. Sed illo loco (p. 460. C.) non nisi de excludenda prole deteriore, hic vero etiam de procuranda optima sermo est, quae si rite succrescat, non solum integrum aut incontaminatum, sed omnino perfectissimum gregem fieri necesse sit. Itaque ampliore hic nomine utitur. Cf. supra B: σφόδρα ἄκρων. et Leg. L. V. p. 730. E: καὶ τὸν μὲν μεταδιδόντα ὡς ἀκρότατον χορὴ τιμᾶν. Lucian. T. VII. pag. 236. Lehm. τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον.

πάντα] „Non dubito quin scribendum sit πάντα.“ Steph. annot. p. 21. Cui Astius ne hoc quidem concedere debebat, Ficinus ita legisse videri. Is enim haec habet: et haec omnia, dum agantur, ab omnibus praeterquam a principibus ignorari.

λανθάνειν] λαμβάνειν. Vind. F.

Ὁρθότατα] ὀρθότατα Vind. F.

νομοθετηταί] νομοθετηταί Vat. B. legibus designata (erunt) Fic.

ἔσονται] om. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACRTUV. Stallbaumius. Utique mirum, qui in tot codicibus verbum exciderit, sed magis etiam mirum, qui desiderari a librariis et, si desideraretur, futurum potius, quam praesens necessarium videri potuerit. Quamquam eo adhibito non solum plenior orationem fieri, sed etiam dubitationem de tempore tolli apparet. Itaque si non in optimo codice, aut si in eo uno legeretur, quamvis per se probabile, tamen recipiendum non putarem, accedente vero et alterius Veneti et Ficini auctoritate facere non potui, quin tenerem.

θυσαί,] Vulgo comma deest.

ἡμετέροις] ὑμετέροις Lob.

πρέποντες] πρεπόντες idem.

γάμοις] γάμοις; Bekkerus, 460 Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Idem in fine verborum Socratis γίγνηται; scribunt. Utrumque non ineptum, sed minus aptum videtur. Primum Glauco non ita respondet; deinde quod incerti Socratis oratio habet, id tempore futuro, quo utitur, satis significatum est; denique initio, si οὐκοῦν δὴ pro iam igitur accipiendum est, affirmatio magis convenit. Itaque hic colon tenui quod Astius in prima et secunda ed. pro puncto priorum posuit, in fine cum omnibus Bekkero anterioribus punctum feci.

θος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν, ἵν' ὡς μάλιστα διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀποσκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἢ πόλις κατὰ τὸ δυνατὸν μήτε σμικρὰ γίγνηται. Ὅρθῶς, ἔφη. Κλήροι δὴ τινες, οἷμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως τύχην, ἀλλὰ **B** μὴ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς γέ που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλοθὶ που γέρα δοτέον καὶ ἄθλα ἄλλα τε καὶ ἀφθονεστέρα ἢ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως

ἐπὶ] καὶ ἐπὶ Vind. D. Exempla dictionis ποιεῖν ἐπὶ τινι, quae Stallbaumius in promptu non habebat, Künocius suppeditat ad Wellerum III. b. p. 235.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Lob. Ang. B. Flor. R.

μάλιστα] κάλλιστα Vind. E.

πολέμους] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. πολέμιους reliqui codices editique ante Bekkerum. hostes Fic.

τε] Hoc in eisdem, si a Ven. C. discesseris, libris perscriptum, qui πολέμους exhibent, in reliquis autem et vulgo omissum recte Stallbaumius in sec. ed. recepit. Qui dum quatuor tantum Bekkeri codices secutum esse ostendit, ipse suarum variarum lectionum, in quibus τε ex quinque Florentinis retulit, oblitus videtur.

καὶ πάντα] om. Vind. E.

μεγάλη — σμικρὰ] *populosa nimis — vacua* Fic. Cf. L. III. p. 423. C.

δὴ] δέ Par. K. secund. Bekk. Ang. B.

ἐφ'] ἀφ' Flor. AC.

B γέ] τέ Lob. Vat. M. δέ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. TU.

νέων] γονέων Flor. T.

ἢ ἄλλοθὶ που] om. h. l. Flor. T.

γέρα] γέρας Ang. B. γέρα nominativum esse sequens nominativus ἀφθονεστέρα ἢ ἐξουσία docet, cui per enallagen, qualis Phaedon. p. 107. B. in verbis τὰς γε ὑποθέσεις, τὰς πρώτας, καὶ ἐλ πιστὰ ὄμιν εἶσιν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον sine offensione fit, post accusativum inferendo hic quidem nihil erat, quod occasionem dare posset. Iam vero non δοτέον, sed δότεια dicendum fuisse videtur. Sed idem numerus, qui verbo cum neutro pluralis constructo legitimus est, hic ad verbale transfertur, quod omnino ab adiectivorum mutabilitate remotum est. Cf. Sophist. p. 223. B: ἢ τέχνης οἰκειωτικῆς — γιγνομένη θήρα προσσητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει, σοφιστικῆ. Crat. 410. C: αἱ μὲν δὴ ἄραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον.

ἄθλα] ἄθλα δοτέον δ' αὐτοῖς Ang. B. ἄθλα ἢ ἄλλοθὶ που δοτέον δ' αὐτοῖς Flor. T.

ἄλλα τε] et alia permulta Fic. ἀφθονεστέρα] ἀφθονέστερα Lob. Vind. B. et a m. pr. F. ἀφθονωτέρα Mon. B. Flor. U.

ξυγκοιμήσεως] συγν. Vind. F.

ὡς πλείστοι] plures, quam ex aliis Fic.

ὡς πλεῖστοι τῶν παίδων ἐκ τῶν τοιούτων σπείρωνται. Ὁρθῶς. Οὐκοῦν καὶ τὰ αἰεὶ γιγνόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀνδρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμφοτέρω κοινὰ μὲν γὰρ που καὶ ἀρχαὶ γυναιξί τε καὶ ἀνδράσι. Ναί. Τὰ μὲν δὴ C τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινος τροφουὺς χωρὶς οἰκούσας ἐν τινι μέρει τῆς πόλεως, τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἕάν τι τῶν ἐτέρων ἀνάπηρου γίγνηται, ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσι ὡς πρόπει. Ἐπερ μέλλει, ἔφη, καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὐ-

σπείρωνται] σπείρονται Vind. E.

αἰεὶ] om. Fic.

ἀμφοτέρω] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. et, quod Stallbaumius in sec. ed. suspicatur, Florentini, de quibus in prima non magis, quam de ipsa lectione eiusque varietate verbum fecit. Mon. B. et reliqui codices Bekkeri cum editionibus ante Bekkerum ἀμφοτέρω habent. Cf. Crat. p. 416. C.

μὲν] om. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. Habet affirmandi vim, ut p. 459. D. post δεῖ, L. III. p. 412. C. post ὅτι, post οὐ p. 390. D.

καὶ ἀρχαὶ] om. Vind. D. γυναικῶν, sed punctis circumdatum, Vind. B. καὶ αἱ ἀρχαὶ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stallb. in pr. ed.

ἀνδράσι.] ἀνδράσιν. Bekkerus. ἀνδράσι; Ald. Bas. ab. Scilicet confirmari hanc suam opinionem Socrates a Glaucone cupiens institutum orationis cursum subito inhibuit, id quod Bekkerus signo aposiopeses post ἀμφοτέρω indicavit, sed nihilo minus eam ut sibi certam pronuntiat. Recte igitur Stephanus interrogandi notam sustulit.

C εἰς τὸν σηκὸν] εἰς τινα σηκὸν Mon. B. Flor. U. h. e. in aliquam domum, quae stabuli in-

star sit, quam quum in superioribus commemoratam non videret auctor illius recensionis, articulum ineptum putabat. Sed eam Socrates in hac rerum constitutione, haud secus paratam ponit, quam stabulum in villa, et velut praesentem designat articulo. σηκὸς secundum Timaeum p. 230. ἔπαιλις est τριγῶν seu potius θριγῶ περιεχομένη, quae glossa magis ad Theaet. p. 174. E. quam ad nostrum locum apta est. Praeter notam Ruhnkenii cf. Bekkeri anecd. p. 183, 5. In Vind. B. comma post σηκὸν positum.

τροφουὺς] τροφῆς Vind. F. Ang. B. Flor. R. Comma a Stephano et recentioribus additum sustuli, quia nulla hic appositio est.

τινι] τισι Mon. B. ante correctionem.

ἀνάπηρου] ἀνάπειρον, sup. η, Vind. F.

γίγνηται] γένηται Vind. BD. Vat. M. et, vulgato sec. Bip. in margine addito, Par. K.

ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ] in abditis locis Fic.

μέλλει] μέλλοι Par. AD. Vind. DEF. Ven. C. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. Ald. Optativo non magis hic locus, quam p. 459. E.

ἔφη] Ficinus legisse non videtur, quippe qui Socrati haec continuat.

τοι ἐπιμελήσονται τὰς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι, ὅπως
 D μηδεμία τὸ αὐτῆς αἰσθῆσεται, καὶ ἄλλας γάλα ἐχούσας ἐκπορίζοντες, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ᾧσι, καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσονται, ἀγρυπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τίτθαις τε καὶ τρο-

ἐπιμελήσονται] Ne hoc quidem commate, quod vulgo apponunt, a sequentibus divellendum visum.

σηκὸν] σικὸν Vind. E.

σπαργῶσι] Timaeus pag. 234: σπαργῶσα· σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος. Quae explicatio mirum est nisi ad hunc locum spectat. Certe reliquorum, quos Ruhnkenius indicavit, qui omnes indicasse videtur, nulli convenit. An igitur σπαργῶσαι legit? Etiam scholiastes illis verbis est usus: τούς μαστούς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως δέονται τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτό.

πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι] procurantes Fic.

D αὐτῆς] αὐτῆς Lob.
 γάλα] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἐκπορίζοντες] σκορπίζοντες Vind. F.

αὐταὶ] Ita Par. A. Vind. E. ipsae matres, quarum hoc proprium est et naturale. Vulgo αὐται, et ita Ficinus: haec. Per se satis id commodum, sed magis illo ad captum librariorum.

ᾧσι,] ᾧσι. Steph. ᾧσι· Astius in pr. et sec. ed. ᾧσι; Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. qui eadem deinde in fine periodi nota utentes hic saltem omittere eam debebant. Sed praecedens Socratis dictio pariter atque insequens et huius ipsius progressus et argumentum et quae Glauco dicit ita comparata sunt, ut neutro loco ponenda videatur.

καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται] providebunt quoque Fic.
 ὅπως] cum tribus sequentibus verbis om. Vind. F.

χρόνον] χρόνον, vulgato in mar-

gine adscripto, Par. D. χρόνον Bas. ab.

θηλάσονται] θηλάσονται Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RT. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallb. in sec. Quod L. III. p. 429. D. codicibus, L. III. p. 403. B. relatae ad οὕτως particulae ideoque adverbii potius, quam coniunctionis vi praeditae tribuimus, ut ὅπως δέξεται, ὅπως δόξει scribentes coniunctivo praeferemus futurum, id hoc loco externis internisque rationibus haud ita cogentibus faciendum non putavi. Atticos primi quoque aoristi coniunctivum cum ὅπως construxisse exempla a grammaticis collecta et a Bernhardyō synt. p. 402. sq. indicata docent; neque dubitandi ratio est, quin quod in verbis, quorum aoristus paullo longius a futuro distaret, sine soloecismo fieri poterat, idem in reliquis fecerint et quoties res, ad quam consilium et voluntas pertineret, et ipsa voluntas potius significanda, quam eius rei tempus ante oculos ponendum esset, coniunctivum aoristi potius, quam futurum usurpaverint. Hoc enim discrimen pro utriusque temporis et modi potestate statuere, ceterum in singulis locis codicum ante omnia, deinde reliquarum rerum rationem habere debemus. Veluti hoc nostro coniunctivum ideo quoque praelatum existimare licet, ut sequens futurum παραδώσουσι cum ἐπιμελήσονται coniungendum, non ad ὅπως referendum esse intelligeretur, et ut terminationis nimia similitudo evitaretur; quamquam id per se levius et adversus codices nullius momenti esse apparet. Praeterea

φοῖς παραδώσουσι. Πολλὴν ῥαστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. Πρέπει γὰρ, ἦν δ' ἐγώ. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὃ προθυμούμεθα. ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἔκμησιν τὰ εἰκοσὶν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα;

notabilis est medii usus, quem tetigit Bernhardy l. c. p. 344. pro quo Antiatticista p. 99, 13. *θηλάζειν* ex libro tertio Civitatis, in quo non legitur, afferens activum in suo codice invenisse videtur, nisi forte Atticistarum praecepto, quos Lobeckius ad Phryn. p. 468. de matribus *θηλάζειν*, non *θηλάζεσθαι* praedicandum docuisse ostendit, hunc ipsum Platonis locum opposuit et ita intelligi voluit, ut si *θηλάζειν* ἀξιοῦσιν, οὐ *θηλάζεσθαι* λέγειν scripsisset; id quod alteram eius glossam: *θηλάζει· ἀντι τοῦ διδάσκειν* *θηλήν*. *Φρόνητος* *Μονοτρόπος*. comparanti magis verisimile fit. De *lactantibus* hic agi, non de *lactentibus*, verba *αὐτῶν τούτων* demonstrant.

ἀργυπνίας] *ἀργυπνίαις* Vat. H. *ἀργυπνίαις* Flor. ACTV.

τὸν ἄλλον πόνον] *τῶν ἄλλων πόνων* Vat. H. Flor. V. *perperam*.

τίτθαις] *ταῖς τίτθαις* Ang. B. Flor. R. *τιτθαῖς* Par. A. et a m. pr. Vind. F. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallb. Cf. Vol. I. p. 56, a.

τε] *γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *τροφοῖς*] *τροφῆς* Vind. E. Has Ficinus cum illis coniungens aut Latinae linguae inopia compulsus tantum *nutricibus* posuit.

παραδώσουσι.] *παραδώσουσιν*. Bekkerus. *imperabunt* Fic.

ταῖς] *τῆς*, sup. *αἱ*, Vind. F. *γυναιξί.*] *γυναιξίν*. Bekkerus. *ἐφεξῆς*] *ἐφ' ἐξῆς* Ald. Bas. ab. *τὸ δ' ἐφεξῆς* — *καὶ φρονήσεως*. pag. 461. A. excerpit Stobaeus serm. CXV. p. 594.

ὃ] *ὦ*, sup. vulgato, Ven. B. *προθυμούμεθα*] *προμηθούμεθα* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven.

γυναικί] *γυναιξί* Flor. T.

C. et int. vers. B. Par. DK. Flor. TU. Stallbaumius in prima ed. *προϋθέμεθα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. quod sibi non displicere idem Stallb. in sec. ed. demonstravit. Vulgata lectio vera et a Ficino non male explicata est: *quod maxime intendimus*. Socrates magno cum studio et cupiditate hanc rem exponit, ut ipse p. 458. A. confitetur. *προθυμείσθαι* plerumque cum verbis, sed interdum cum pronomibus construitur. Vid. Heindorfius ad Lys. §. 11. Cf. Xenoph. Cyrop. VI. 1, 19: *πάντες ἀνιστάμενοι συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν*. Apol. Socr. §. 9: *ἐγὼ ταῦτα οὐδὲ προθυμήσομαι*.

δῆ] *δῆ ἦ*, *εἰ* a m. s. super ἦ posito, Vind. F.

ἐξ ἀκμαζόντων] *ἐξάκμ.* Lob. *ἐξάκμ.* Vind. F. *ἐξ om.* Stob. Trinc.

δεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἀληθῆ.] Aldus et Stephanus *perperam* hoc cum proximo *γίνεσθαι* continuant. In Lob. Mon. B. Bas. b. puncto interposito separatum, sed mutatae personae indicio, quod in codicibus plerisque duobus punctis (:) in editionibus (quamquam in Ald. Bas. ab. non ubique) littera maiuscula fieri solet, destitutum est. Duo puncta habent Par. A. Vind. BDEF. Ven. BC. Vat. B. maiusculam Stob. Bas. a. Astii secunda et recentiores. Neque Ficinum vera distinctio fugit.

ξυνδοκεῖ] *ξυνδοκῆ* Flor. AU. E et a m. pr. Mon. B.

εἰκοσὶν] *εἰκοσι* Vind. EF. Flor. ACRTV. Stob.

ἔτη] *ἔτι* Bas. ab.

γυναικί] *γυναιξί* Flor. T.

Τὰ ποῖα αὐτῶν; ἔφη. Γυναικὶ μὲν, ἣν δ' ἐγὼ, ἀρξά-

Τὰ ποῖα αὐτῶν;] *Quis horum modus?* Fic. Sed totius loci interpretationem Ficinianam adscripsi, quo magis eum liberius hic versatum et sententiam universam, non singula verba reddere conatum esse intelligatur. So. *An non tibi quoque videtur moderatum adulti roboris tempus esse mulieri quidem annos viginti, viro autem triginta?* Glau. *Quis horum modus?* So. *Ut videlicet mulier a vigesimo aetatis anno incipiens usque ad quadragimum pariat: vir autem, postquam acutissimum sui cursus vigorem transierit, annos scilicet triginta, inde usque ad annos quinque et quinquaginta procreet.* In his annos scilicet triginta haud dubie perspicuitatis gratia et secundum mentem Platonis a se adiecit, verba τῆ πόλει ut supervacanea praeter scriptoris mentem omisit, Glauconis autem interrogationem talem fecit, qualem superioribus atque insequentibus convenire existimaret, verborum ipsorum rationem non habuit. Quae quomodo mihi intelligenda videantur, Vol. I. p. 174, a. significavi. Quum enim Socrates aptum tempus floris mulieri vicesimum, viro tricesimum aetatis annum esse dixisset, Glaucon non quod omnino nesciret, quid Socrates sibi vellet, sed accuratorem eius rei expositionem desiderans quaerit, ad quaenam a mulieribus et viris praestanda respiciens aptum eis illud potissimum tempus dicat. Cui Socrates mulieri ad hoc aptum esse respondet, ut in publicum pariendi initio inde facto ad quadragimum annum usque eo munere fungatur, viro autem, ut maxime proclivi vitae spatio decurso indidem publice generare incipiat et per viginti quinque annos deinceps officio satisfiat. τὸ ποῖον quum alibi, tum p. 459. A. eodem modo uberiori explicationi eliciendae inservire vidimus, ne-

que accusativi aut genitivi cum eo coniuncti causam dicere mihi necessarium puto. Non minus perspicuum videtur hac demum interpretatione adhibita et articuli ad εἰκοσὶν ἔτη et τριάκοντα appositi, cuius idem usus est Tim. p. 21. A: ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐνενημόντα ἐτῶν, et infinitivorum τικτεῖν et γεννᾶν rationem constare. Denique sic consentaneum habemus, quod Leg. L. III. p. 721. A. B. et VI. 785. B. de tempore matrimonii viris ineundi praescribitur; cui quod repugnare videtur praescriptum VI. 772. D. ita conciliari potest, si a quinto et vicesimo aetatis anno circumspicere uxorem juvenis iubeatur. Verba enim sunt haec: ὁπότε τις οὖν καὶ ὀπήνικα τῶν πέντε καὶ εἴκοσι γεγονότων ἔτη σοπιῶν καὶ σοποῦμενος ὑπ' ἄλλων κατὰ νοῦν ἐαντῶ καὶ πρόποντα εἰς παίδων κοινωνίαν καὶ γένεσιν ἐξευρηκέναι πιστεύει, γαμείτω μὲν πᾶς ἐντὸς τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν· τὸ δὲ πρόπον καὶ τὸ ἀμύττον ὡς χρῆζητεῖν, πρῶτον ἐπακουσάτω. Aliter de nostro loco statuit Schleiermacherus, cuius interpretatio haec est: *Dünkt dir das nun auch die rechte Zeit der vollen Kraft, zwanzig Jahre für die Frau und dreissig Jahre für den Mann? — Aber welche? — Dass die Frau mit dem zwanzigsten Jahre anfangend bis zum vierzigsten dem Staat gebähre, der Mann aber die Zeit der grössten Stärke im Laufen übergehen lasse, und von da an dem Staat erzeuge bis zum fünf und funfzigsten Jahre.* Scilicet τὴν ὀξυτάτην δρόμον ἀκμὴν proprie dictam autumat et quia viginti illis et triginta annis non tempus ineundi, sed spatium obeundi matrimonii definitum a Socrate putat, virum supra viginti quinque annos natum vulgo ad cursum tardiozem visum statuere cogitur, ut si quis eorum duntaxat, qui

461 μένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετρακακονταέτιδος τίκτειν

valetudinis, non victoriae causa currerent, minus iam valere currere diceretur, eum statim omnes viginti quinque annis maiorem esse intellexerint ideoque Socrati pro illo aetatis anno hanc debilitatem nominare licuerit. Quod etiam si credibile esset, tamen non hic erat tali designationi locus, nisi forte ob id ipsum, quod cursui minus idonei forent, ad nuptias idoneos visos credimus. Ac vereor equidem, ne illa interpretatio nullo alio fundamento nitatur, nisi verbis τὰ ποῖα αὐτῶν ita intellectis, ut primo aspectu intelligenda videntur: *quinam sunt isti viginti mulieris, triginta viri anni?* quibus ita responderi par erat, ut initium et finis certo demonstraretur; quod quum in priore parte propriis verbis factum esset, idem in altera Schleiermacherus desiderasse eamque ob rem metaphoricum illorum verborum sensum parum aptum iudicasse videtur. Certe ipsa primae iuventutis comparatio cum prima stadii parte, quam celerrime emetiri cursores solent, nulla ratione improbari hoc loco potest, quippe quae causam significet, cur eam aetatis partem transactam esse oporteat, priusquam liberis procreandis opera detur. Nam vitae ἀμὴν sive flos duplex est, prouti vel motu concitari homo vel constituisse corpore et mente cogitatur. Hanc Plato ἀμὴν σώματος τε καὶ φρονήσεως, illam τὴν ὄξυτάτην δρόμον ἀμὴν appellat, qua vigente ac fervente minime talis esse solet vir, qualem Leg. L. VI. p. 775. et alibi in nuptiis requirit, cui consentit Aristoteles Polit. L. VII. c. 14. p. 251. Goettl. Ad rem igitur aptissima est comparatio. Neque vero nominum et verborum a curriculo ad vitam translatorum insolens est usus. Sic κάμπτειν βίον et τέλος βίον tragici dicunt, quorum locos indicavit Monkius ad Eurip.

Hippol. 86. βαλβίδα λυπηρὰν βίον legimus Medae v. 1240. Pors. ad senectutem pervenire ἐλθεῖν λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης incerto poëtae dicitur apud Iacobsium anim. in anthol. Vol. III. p. 3. p. 651. Alia eodem pertinentia collegit Dissenius ad Pind. Boeckh. p. 404. Quod genus loquendi non ita assurgere supra pedestris orationis et Platonicae modum arbitror, ut propterea verba ἐπειδὴν τὴν ὄξυτάτην δρόμον ἀμὴν παρῆ ex poëta aliquo petita censeam, quae Stallbaumii opinio est, qui in reliquis cum Schleiermachero facit, sed illa non proprie dicta agnoscit.

Γυναικί — πεντεκακονταέτους] laudant Eusebiius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 941. Sch.

μὲν] δὲ ταῦτα Ursini cod. Theod.

εἰκοσιέτιδος] Ita Par. A. Ang. B. Vat. H. εἰκοσιέτιδος Vind. EF. Flor. ACV. Stob. et a m. pr. Ven. B. εἰκοσαίτιδος Eus. Theod. εἰκοσιέτιδος Astius in secunda ed. εἰκοσαίτιδος reliqui codices et editiones. Quum praecepto Atticistarum de non mutanda numeralium in compositis terminatione, de quo Maittairius pag. 47. ed. Sturz. et Lobeckius ad Phryn. p. 407. conferendi, codex optimus cum asseclis suis (Vat. H. Vind. E.) et cum duobus diversae familiae adscriptis (Ang. B. Vind. F.) suffragetur, parere non dubitavi. De accentu autem, quem praeter grammaticos modo significatos Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1375. ab Atticis ita positum tradit, accusativus ἐξέτιν Leg. L. VII. p. 794. C. in omnibus libris exstans dubitationem nullam relinquit. Ab oxytono enim ἐξέτιδα fieri debuisset. Et Aristoph. Lys. 643. δεκέτις etiam Bekkerus edidit, qui hoc loco praeter consuetudinem vulgatae tenax fuit et Stallbaumium

τῇ πόλει, ἀνδρὶ δὲ, ἐπαίδαν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῆ, τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι
 461 πεντεκαπεντηκονταέτους. Ἀμφοτέρων γοῦν, ἔφη, αὕτη ἀκμὴ σώματός τε καὶ φρονήσεως. Οὐκοῦν ἕαν τε πρεσβύτερος τούτων ἕαν τε νεώτερος τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἀψηται, οὔτε ὄσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ

Astiumque in tertia ed. tenaces fecit.

μέχρι τετρακονταέτιδος] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Theod. in quo tamen ab Ursino suppleta sunt. Accentum nominis vulgo in penultima positum secundum Par. A. Vind. F. Vat. B. Ang. B. qui τετρακοντοέτιδος habet, et Eusebium retraxi. *zz* pro *σσ* in Par. A. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. scriptum et a Bekkero restitutum est. Astius in sec. ed. τεσσαρακοντούτιδος scripserat, in tertia Bekkero obtemperavit.

δὲ] δ' Theod.

δρόμου] δρόμον Eus. Bas. ab. δρόμην Stob. cod. A. δραμόντι Ursini codex Theod.

τὸ ἀπὸ τούτου] Haec in unum contrahunt Vind. BDE. in duo Mon. B.

πεντεκαπεντηκονταέτους] Codices mei et editiones ante Bekkerum hoc in plura divisum habent, Mon. B. cum Flor. U. πέντε καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους, Lob. Vind. BD. Eus. et tacentibus de Par. K. Bipontinis editiones πέντε καὶ πεντηκονταέτους (Astii sec. πέντε καὶ πεντηκοντούτους) Vind. EF. Stob. cod. B. et unus Ursini codex Theod. πέντε καὶ πεντηκονταετούς. In altero Ursini codice erat πέντε καὶ πεντηκονταέτου. Bekkerus praeter supra positam Monacensis libri discrepantiam nihil nisi πεντεκαπεντηκονταετούς ex Vat. M. affert, quod ipsum in Theodoro vulgatum est. Neque Stallbaumius reliquorum Florentinorum mentionem facit, ut hi quoque divisionem haud dubie vitiosam habere videantur.

Ἀμφοτέρων] Ficinus ad σὺ-461 ματος et φρονήσεως retulisse ideoque non expressisse videtur: *Profecto in iis aetatibus vigor animi corporisque consistit.*

γοῦν] οὖν Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀκμὴ] ἢ ἀκμὴ Lob. Vind. BD. τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων] εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεως Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. Lob. εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων e corr. *generationem in communi Fic.*

φήσομεν] θήσομεν Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. φήσομεν cum θη super φή Vind. D. Ven. B. Cf. ad B.

φιτύοντος] φυτίοντος Vind. E. φιτρούτος Vat. H. φύνοντος Vind. F. φύντος Ang. B. Flor. T. In Vind. D. a m. pr. vulgatum erat, sed a m. s. φυτεύντος scriptum est, quod Astius in pr. ed. exhibuit, in tertia item, nisi fallor, exhibere volens typothetae culpa φυτεύοντες dedit, fortasse offensus verbo poetico, quod tamen Leg. L. VIII. p. 879. D. (φυτῶσαι καὶ τεκεῖν) sine nota intactum reliquit. Genitivus pendet ab ἀμάρτημα.

ὄς] Huic in Vat. B. a m. sec. δ' additum.

ἄν] ἕαν Vind. E.

λάθη] Mon. B. a m. s. ρ inter ultimam et penultimam litteram superscriptum habet.

γεννήσεται] Ita Par. A. Vind. DF. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACRTV. Vulgo γενήσεται, quod quum ita demum aptum sit, si nascendi significatione accipiatur, alteram lectionem a codicibus firmiorem, quae idem significat, praetuli. Si non latuerit foetus praeter legem susceptus, ne in

ἀμάρτημα, ὡς παῖδα φυτόντος τῇ πόλει, ὅς, ἂν λάθῃ, γεννήσεται οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς, ἄς ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις εὗζονται καὶ ἱέρεια καὶ ἱερεῖς καὶ ξύμπασα ἡ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ ὀφελίμων ὀφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐκγόνους γίνεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρασίας γεγυῶς. Ὁρθῶς, B

lucem quidem edetur, sed antea opprimetur, quemadmodum infra C. de alio genere praecipitur; si latuerit, edetur quidem, sed infausto omine, quippe non inter sacrificia satus. Utrum Ficinus legerit, non apparet, quum verbum participio φύς iunxerit et pro duobus unum orietur parum accurate posuerit.

οὐχ] οὐκ Bas. b.

φύς, ἄς] φύσας Vind. F. Ven. C. φήσας, sup. φύσας, Par. K. φήσας cum ὕ sup. η et int. vers. addito φύς super vacuo spatio Vat. B. φύσας ἄς Par. A. θύσας ἄς Vind. D (vulgato in margine adscripto) E. Vat. H. Flor. ACV.

ἐφ'] om. Vind. D (in margine habet.) E. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. „pro γο habet Par. A.“ Bekk.

ἐκάστοις] Huic Vat. B. a m. s. γὰρ additum habet.

ἱέρεια] ἱέρεια Ang. B. Vat. M. editi ante Astium.

ἐξ ὀφελίμων] ἐξωφ. Vind. F. ἐξ ὀφελήμων Vind. E.

ἀεὶ] om. Fic.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. (Flor. U.) editiones ante Astium, tacentibus Bip.

B ἀκρασίας] ἀκρατίας Vind. F. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et in tert. ed. Astius. ἀκρατείας Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BHM. Par. DK. Flor. ACTUY. Stallbammius. *incontinentia* Fic. Ego editionum ante Bekkerum scripturam auctoritate Par. A. Ven. BC. Vind. E. restitui, quia dissoluta impudensque licentia, de qua hic sermo est, nomine κράσεως et temperamenti contrarium significante aptissime notari vide-

batur. παρὰ τὸ μὴ συγκεράσθαι s. συγκεκράσθαι (κεκεράσθαι, quod Lehmannus Luciani T. VIII. p. 206. pro vulgato κκεκράσθαι ex editione quadam Basileensi repetiit, vitiosum est.) dictam ἀκρασίαν lexicographi veteres, Hesychius, Suidas, Bekkerianus anecd. p. 366, 12. et Phaborinus agnoscunt, cognatamque τῇ ἀλοκασίᾳ et tamen diversam faciunt Suidas et Phaborinus, qui etiam adiectivum ἀκράσιος inde derivatum norunt. Atque hos non sui aevi consuetudine deceptos veteribus affinxisse aliquid, quod eis inauditum esset, fidem faciunt codices et editiones Demosthenis et Aeschinis consensu ἀκρασίαν exhibentes Olynth. II. p. 22. §. 18. Bekk. (τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, ubi vel μέθης vocabulum de mutatione cogitare vetat.) in Aristog. II. p. 103. §. 25. (εὐρήσετε γὰρ τὴν μὲν [παραιομίαν] τὰ τῆς μανίας καὶ τῆς ἀκρασίας καὶ τῆς πλεονεξίας, τοὺς δὲ τὰ τῆς φρονησεως καὶ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἔργα διαπραττομένους) in Timarch. pag. 281. §. 95. (ἡ δὲ βδελυρὰ φύσις καὶ ἀνόσιος ἡ τούτου ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐπεθύμει καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀκρασίας ἔτερον ἐφ' ἑτέρῳ ἐπίταγμα ἐπέταττε) ut de Aristotelis et recentiorum locis una cum illis a Lobeckio ad Phryn. p. 525. allatis taceam. Quod autem Phrynichus app. soph. p. 20. (Bekk. anecd. p. 21, 21.) ἀκρασία damnat et ἀκρατία dici iubet, non ad hoc nostrum, cuius α longum est, sed ad alterum ἀκρατέω perperam et contra ana-

ἔφη. Ὁ αὐτὸς δὲ γ', εἶπον, νόμος, εἴαν τις τῶν ἐπιγεννώτων μὴ συνέρξαντος ἄρχοντος ἄπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθον γὰρ καὶ ἀνέγγυον καὶ ἀνίερον φήσομεν αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει καθιστάναι. Ὁρθότατα, ἔφη. Ὅταν δὲ δῆ, οἶμαι, αἶ τε γυναιῖκες καὶ οἱ ἄνδρες

logiam ductum pertinet, quo usus est M. Argentarius epigr. 16. p. 245. T. II. Anthol. Jacobs. ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γεύεται ἀκρασίας, quod neque cum Stephano in thes. et Wytttenbachio anim. in Plut. I. p. 209. per syncopen factum ex ἀκρατησία, neque cum Poppone prol. in Thuc. I. p. 243. Thucydidi aliisque probis scriptoribus velut synonymum ἀκρατείας potius, quam ἀκρατία usurpatum dixerim. ἀκρατία mihi ab ἀκράτεια non aliter, quam εὐσεβία ab εὐσεβείᾳ et ὠφελία ab ὠφέλειᾳ, de quo Vol. I. p. 20, b. dixi, differre videtur, et ἡδονῶν ἀκρατία Tim. p. 86. D. vulgata et codicum tantum non omnium lectio vera, ἀκρατίας τῶν πράξεων Gorg. p. 525. A. secundum potiores libros a Bekkero in ordinem receptum est. Qui si nostro loco idem exhiberent, equidem sequi non dubitassem.

τῶν] om. Par. K.

συνέρξαντος] ξυν. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 42, b. 44, b. 95, b. 233, a.

ἀνέγγυον] incestum Fic.

καὶ ἀνίερον] om. Mon. B.

φήσομεν] Ita Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. asseremus Fic. φήσομεν cum φ super θ Vind. D. Ven. B. φήσομεν reliqui codices editique ante Bekkerum, quod ad verba ὁ αὐτὸς δὲ νόμος respicienti alicui fortasse praefendum videtur. Sed haec ipsa verba illo spectant, quod supra dictum est, οὔτε ὄσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ ἀμάρτημα, h.

c. peccatum non leve, sed facinus impium et iniustum esse dicemus; quod qui dicit, haud dubie gravissime de facinore pronuntiat et omnibus eo interdicat. Iam nostro loco similiter de alio facinore statuendum Socrates ait, eiusque iudicii rationem reddit: spurium enim et sponsaliorum ac sacrorum beneficio orbatum civitati filium ab eo exhiberi dicemus. Iuvat hic ad praestantiam codicis Parisiensis quasi digitum intendere, cuius a vestigiis aberrantes eosdem in eodem verbo librariorum supra a vero aberrantes habuimus, quos hoc loco cum eo verum videmus tenuisse.

τῇ πόλει] τῆς πόλεως, sup. vulgato, Par. K. om. Fic.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

ἔφη — ἀφήσομεν] om. Vat. B.

Ὅταν — ἐθέλωσι] citant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 941. hoc prooemio usus: τὰ δὲ ἐξῆς οὐ γέλωτος, ἀλλὰ καὶ θρήνων ἄξια καὶ πρὸς τοῦ παγκάλους ἀναλίσκοντος νόμους, λέγει γὰρ ταῦτα. Ὅταν δὲ αἱ γυναῖκες οἶ τε ἄνδρες τοῦ etc. quorum ad extrema Ursinus hanc varietatem adnotavit: γυν. καὶ οἱ ἄνδρες. ἢ ἄνδρες τοῦ.

ἐβῶσι] ἐβέῳσι Bas. b.

ἀφήσομεν] φήσομεν Ald. Bas. ab. et codices omnes uno fortasse excepto Flor. U. quem Stallbaumius discrepare a Stephano non ostendit. Etiam Ficinus dicemus. Veram lectionem ab Eusebio et

τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφήσομέν που ἔλευθέρους αὐτοὺς συγγίνεσθαι ᾧ ἂν ἐθέλωσι, πλὴν θυγατρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω C
μητρὸς, καὶ γυναῖκας αὖ, πλὴν υἱεῖ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ' ἤδη

Theodoreto servatam Stephanus tacito et incertum utrum de conjectura, an ex illis restituit.

που] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. πῶς duo Theod. codices Sylburgii, ὅπως Ursini liber.

ἔλευθέρους αὐτοὺς] αὖ. ἐλ. Ven. B. In Vat. B. δὲ a m. s. interpositum.

συγγίνεσθαι] ξυγγίν. Theod. ξυγγίν. Vind. E. cum γ inter ι et ν superscripto et Ursini codex Theod. συγγίν. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγίνεσθαι Vind. F. γίνεσθαι Vat. B.

ᾧ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. BRTV. Vat. M. et a m. pr. B. ᾧς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Theod. ὁ Vat. H. Flor. AC. et margo Vind. D. ἢ Ven. B. Vind. E. Euseb. Ficinus et editiones omnes. Masculinum ᾧ item ut proximum αὐτοὺς ad utrumque sexum relatum ferri adeoque praeferrī posse videtur; ne mulierum mentionem initio periodi parum apte factam statuere cogamur; exceptionis autem priorem partem ad viros spectare per se apparet, neque significationem eorum post πλὴν desidero. συγγίνεσθαι ad mulieres non minus, quam ad viros quadrat et a Polluce V. 92. sine discrimine cum aliis utriusque sexui communibus verbis refertur. Usus tamen viris potissimum assignavit: de muliere unum tantum locum in promptu habeo, Antonini Liber. c. 41. p. 179. Teuch. de Cephalo Procrin tentante per hospitem, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο. Sed ipsum grammaticorum silentium et verbi

origo ac significatio exemplis ut non indigeamus facit.

ἐθέλωσι] ἔλθωσι Vind. F. ἐθέλωσι Mon. B. a m. pr.

πλὴν] πρὶν Vind. E.

γυναῖκας] τὰς γυναῖκας Ven. C. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum, quam lectionem Astius in tert. ed. tenuit, ut debebat, quum in superioribus ἢ tenuisset et αὐτοὺς ad solos viros retulisset. Nobis vero, qui αὐτοὺς utrosque designare statuerimus, hic quoque optimum codicem sequi et γυναῖκας pro ὅσον αὐτῶν γυναῖκές εἰσιν accipere licet.

αὖ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῖς] ταῖς Lob. Vind. BD. Vat. HM. In Vind. F. ο cum litura scriptum.

τούτων] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. eorundem Fic. τῶν τοιούτων reliqui cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. quoque ed. quod ita defendi potest, ut eos significare statuatur, qui, quum filii patresve ipsi non sint, secundum infra dicta instar eorum haberi debeant. Sed alterum hoc loco magis perspicuum et tamen eiusdem significationis, si requiratur, capax est.

τὸ ἄνω] τῷ ἄνω Vind. E.

γ'] γε Lob. Vind. BD. γὰρ Par. K. sec. Bekk.

πάντα διακελευσάμενοι προθυμείσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κήμα μηδέ γε ἔν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι βιάσῃται, οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῶ τοιούτῳ. Καὶ ταῦτα μὲν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· πα-
 D τέρως δὲ καὶ θυγατέρως καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγε, πῶς δια-
 γινώσκονται ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δε-
 κάτῳ μηνὶ καὶ ἐβδόμῳ δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσερεῖ τὰ μὲν ἄρῶνα υἱεῖς, τὰ δὲ θήλεα θυ-
 γατέρως, καὶ ἐκεῖνα ἐκεῖνον πατέρα, καὶ οὕτω δὴ τὰ

διακελευσάμενοι — τοιούτῳ.] laudant Eusebius et Theodoretus l. c.

προθυμείσθαι] Sylburgius ad Theod. προμυθεῖσθαι aptius censebat. Solet enim fere studium, quod verbo προθυμείσθαι significatur, ad efficiendum, non, ut hic, ad evitandum et cavendum tendere ideoque verbo ipsi infinitivus sine negatione coniungi. Sed nihil obstat videtur, quo minus, ut ἐθέλειν μὴ κακὸν εἶναι et similia dicuntur, ita et προθυμείσθαι μὴ ἐκφέρειν dici potuerit: *studiose operam dare, ut ne efferant.*

μὲν] om. Theod. Sed in Ur-
sini libro erat.

μηδ' εἰς] μὴ δ' εἰς Mon. B. Ald. μηδεῖς Vind. F. μηδ' εἰ Vind. E. μὴ εἰς Euseb. Theod. probantibus Astio in sec. Stallbaumio in pr. ed. Atque Astius etiam in tertia μὴ sibi magis placere ostendit, Stallbaumius vero in sec. nihil de eo dicit. μηδὲ, *ne quidem*, satis vulgare et h. l. imprimis aptum est ob illud μάλιστα μὲν.

κήμα] Id cum reliquis Mon. B. sed correctus, et in margine γρ κήμα a m. pr. exhibet. Itaque ante correctionem aliud habuisse necesse est, quod nunc recognosci nequit.

μηδέ γε ἔν] Ita Par. A. μηδέ γ' ἔν Vind. E. Vat. H. Flor.

ACTV. μηδὲν reliqui codices, Eusebius, Theod. et editiones. Quum et magnitudo cautionis h. l. satis apte significari et μηδὲν facile ex μηδέ γε ἔν, hoc vero ex illo vix oriri potuisse videatur, Atticos autem inter omnes constet οὐδὲ εἰς et μηδὲ εἰς ubi negatio augenda esset usurpasse, optimum codicem pro interpolato abicere non sustinui, quamvis alterum particulae γε inter μηδὲ et εἰς interpositae exemplum frustra quaesivi. Nam quod Schneiderus Vinariensis Sophocli Oed. Tyr. 276. impertivit, οὐδέ γ' εἰς δύναται ἀνήρ, id soloecum est. Sed quum non solum μηδὲ, sed etiam ἔν subiici sibi encliticam γε patiat, interposita ea non magis offendor, quam particula ἂν, quae saepe istum locum obtinet.

τι] τις Ang. B. Flor. R. Theod.

τιθέναι] ἐπιτιθέναι Euseb. edittique ante Bekkerum.

λέγεται· πατέρως] λέγεται. Πατέρως editi ante Astium. In Ald. tamen πατ. minuscula scriptum.

θυγατέρως καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγε] *matres et ceteri cognati, quos memorabas Fic. Pro ἔλεγε Vind. E. ἔλεγε habet.*

ἀφ'] ἐφ' Lob. Vind. B. Vat. D M.

ἐβδόμῳ] ἐβδόμη iidem.

γέννηται] γένοιτο Flor. T.

τούτων ἔκγονα παίδων παῖδας, καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους πάμπους τε καὶ τηθὰς, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γε-
γονότα, ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐγένονον,
ἀδελφὰς τε καὶ ἀδελφοὺς, ὥστε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, E.
ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι· ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει
ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κληρὸς ταύτη ξυμπίπτῃ, καὶ
ἢ Πυθία προσαναιρῆ. Ὁρθότατα, ἢ δ' ὄς. Ἡ μὲν δὴ
κοινωνία, ᾧ Γλαύκων, αὕτη τε καὶ τοιαύτη γυναικῶν
τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξι σοι τῆς πόλεως· ὡς δὲ ἐπο-
μένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτεία καὶ μακροῦ βελτίστη, δεῖ δὴ

νείεις] νιούς Lob. Vind. BD.
Vat. M.

δὲ] om. Lob. post θήλεα Vind.
D.

θήλεα] θήλεια Vind. F. Flor.
R. θήλαια Bas. ab.

δὴ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ἐκεῖνα αὖ] ἐκεῖνοι αὖ Ang. B.
ἐκείνου αὖ Par. A. Ven. C. Vind.
F. Vat. H. Flor. AC. in quo ve-
teris scripturae EKEINAT ve-
stigium cernere mihi videor. ἐκεῖν'
αὖ Parmen. p. 154. E. ex Coislin.
Bekkerus recepit.

τηθὰς] Ita Par. A. Vind. F.
Ang. B. Flor. R. τίθας Vind. E.
τιθας cum τ super θ Ven. C.
τιτθὰς Vat. H. τίτθας reliqui
cum editionibus ante Bekkerum.
τήθας Astius in tert. ed. quem-
admodum apud grammaticos fere
legitur. Timaeus p. 256: τήθη· πα-
τρός ἢ μητρός μήτηρ, ἣν μάμ-
μην καλοῦσιν. cf. lex. ib. p. 309,
29. THΘH, avia, bis memini le-
gere in Boeckhii Inscript. Vol. I.
p. 685. n. 1449, 8. et p. 915.
n. 558, b. 3. Inde ἐπιτήθη, ἢ
μήτηρ τῆς μάμμης, Bekkeri lex.
anecd. p. 254, 10. et alibi. Cf.
quos Vol. I. p. 56, a. de altero
hic ante Bekkerum vulgato disse-
rentes laudavi, qui accentum in-
stabilem esse docent. Itaque non
est quod codici repugnetur.

δ'] δὲ Vind. F.

αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐ-
τῶν] οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες
αὐ. Lob. Vat. B. et a m. s. Ven.
B. οἱ πατέρες καὶ μητέρες αὐ.
Vind. BD. Vat. M. patres ipso-
rum matresque Fic. Non sine
ratione Plato et supra B. et hic
matres priori loco posuisse vide-
tur, quippe quarum ex aetate
potius, quam ex patrum, utrum
sorores et fratres necne essent,
diiudicari deberet.

ὄ] om. Bas. b.

κληρὸς] κληρῶν Lob. Vind. B. E
Vat. M.

ξυμπίπτῃ] συμπ. Mon. B. (Par.
DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. UV.)
Ald. Bas. ab. Steph.

προσαναιρῆ] προσανερῆ Vind.
E. Flor. ACRT. προσαναιρεῖ
Vind. F.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind.
F.

Ἡ μὲν δὴ — καλά. 465. E.]
excerpsit Stobaeus serm. XXXXI.
p. 255. sqq. cuius tamen in co-
dice A. priora usque ad ἀλίστα,
ἔφη. 462. A. desunt.

αὕτη τε καὶ] om. Fic.

ὡς δὲ] om. Lob. Vind. B. Vat.
BM. ὡδε Vind. F. Ven. C. Par.
DK. secund. Bekk. Stob. (ὡς δὲ
margo Gesn. unde Gaisfordius
recepit.) ὡς δὴ Vind. E.

βελτίστη] βελτίστη Stob. Gesn.
Ald. Bas. ab.

δεῖ] δ' εἰ Vind. F.

τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. ἢ πᾶς
 462 ποιῶμεν; Οὕτω νῆ Δία, ἢ δ' ὅς. Ἐρ' οὖν οὐχ ἦδε
 ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρέσθαι ἡμᾶς αὐτούς, τί ποτε τὸ
 μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευῆν,
 οὗ δεῑ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νό-
 μους, καὶ τί μέγιστον κακὸν, εἶτα ἐπισκέψασθαι, ἄρα
 ἂ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἔχρος ἡμῖν
 ἀρμόττει, τῷ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πάντων μά-
 λιστα, ἔφη. Ἐχομεν οὖν τι μεῖζον κακὸν πόλει, ἢ ἐκεῖ-
 B νο, ὃ ἂν αὐτὴν διασπᾶ καὶ ποιῆ πολλὰς ἀντιμῖας; ἢ

τὸ μετὰ τοῦτο] tamquam unum
 exhibent Lob. Vind. BDE. tam-
 quam duo Mon. B. Ald. Bas. ab.
 τὸ μετατοῦ Vind. F.

ποιῶμεν] ποιούμεν Vind. F.
 a m. pr. editiones ante Bekkerum,
 tacentibus Bip. (an quid) age-
 mus? Fic.

462 Οὕτω] οὐ̄ τὸ cum litura Vind.
 F.

ἢ δ' ὅς] om. Vind. F. Ang. B.
 ἐρέσθαι] Ita Mon. B. Stob.
 Trinc. Gesn. ἐρεσθαι Lob. Vind.
 BDEF. Stob. Gaisford, editiones
 ante Bekkerum.

ἔχομεν] om. Par. K. εἶχομεν
 Vind. E. Flor. ACR. In Vind.
 F. ἔχομεν cum litura in prima
 scriptum.

οὐ̄] οὐ̄ Vind. F. Par. D. ὃ
 margo Par. D.

δεῑ] δῆ Vat. H. Flor. AC. et
 a m. pr. Vind. E. Idem et στοχα-
 ζομένου pro στοχαζόμενον Gais-
 fordius in Stob. cod. A. legi te-
 statur, cui haec priora deesse
 dixerat. Itaque ad codicem B.
 utrumque referendum videtur.

καὶ τί] καὶ τι Stob. Trinc.
 ἄρα] ἄρα Vind. F. Stob. Trinc.
 Ald. Bas. ab. In Stob. Gesn.
 Gaisf. Ald. Steph. Ast. pr. et sec.
 signo interrogandi, in Stob. Trinc.
 Bekkeri et prima Stallbaumii ed.
 nulla interpunctione a proximo
 ἐπισκέψασθαι distinctum est.

ἂ] Ante hoc Stob. Trinc. Bek-
 kerii, Stallb. prima et Astii tertia
 ed. comma habent.

δῆ] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM. Stob.

ἔχρος] εἶδος Flor. T. ὄχρας
 Stob. cod. B.

ἀρμόττει] ἀρμόττειν Vat. H.
 Flor. A.

τῷ] τω Lob. τὸ Vind. DEF.
 Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob.

ἀναρμοστεῖ] Pollux III. 58:
 καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀναρ-
 μοστεῖν. Cf. Soph. p. 253. A.
 261. E. Leg. III. 718. B.

τι] τί Vind. F. Stob. τὸ Stob.
 cod. A.

πόλει] πόλεως Par. K. Bas. b.
 ἢ ἐκείνο] om. Vind. B. Vat.

M. ἢ om. Vind. D.

ἂν] om. Par. K. sec. Bip.

αὐτὴν] αὐτὴ Lob. Vat. M. et
 a m. pr. Vind. B.

ποιῆ] Ita Lob. Vind. BDE.
 Mon. B. Ven. B. Vat. M. Flor.

CTU. et a m. s. Par. A. ποιεῖ
 Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Par.
 K. Ang. B. Flor. ARV. Stob.
 (Gaisf. ποιῆ) ποιοῖ Par. D. Ald.
 Bas. ab. Steph. Ast. pr. Idem
 Astius in sec. indicativum omisso
 ἂν praeferebat, in tertia Bekke-
 rum secutus est.

ὃ ἂν] ὃ δῆ Stob. Sed ὃ δεῑ B
 cod. A.

ξυνδῆ] ξυνδεῖ Par. A. Lob.
 Vind. E. Vat. BH. Ven. C. Flor.
 ACV. Stob. ξυνδῆ Vind. F.

καὶ — ξυνδεῖ] bis deinceps
 leguntur in Vind. E.

ποιῆ] Ita Lob. Vind. BDE.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par.
 K. Ang. B. Flor. RU. et a m. s.

μείζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν ξυνηθῆ τε καὶ ποιῆ μίαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκοῦν ἢ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνηθεῖ, ὅταν ὅτι μάλιστα πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται; Παντάσῃ μὲν οὖν, ἔφη. Ἡ δὲ γε τῶν τοιούτων ιδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς C πόλεως τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει; Τί δ' οὐ; Ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιούδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ

Par. A. ποιεῖ Vind. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. Stob. ποιοῖ (Par. D. Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. — Aristoteles Polit. L. II. c. 1. pag. 28. Goettl. ἔχει δὴ δυσχερείας ἄλλας τε πολὺς τὸ πάντων εἶναι τὰς γυναῖκας κοινὰς, καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετησθαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σωκράτης, οὐ φαίνεται συμβαῖνον ἐκ τῶν λόγων. ἔτι δὲ πρὸς τὸ τέλος, ὁ φησι τῇ πόλει δεῖν ὑπάρχειν, ὡς μὲν εἰρηται νῦν, ἀδύνατον, πῶς δὲ δεῖ διελεῖν, οὐδὲν διωρίζεται. λέγω δὲ τὸ μίαν εἶναι τὴν πόλιν πάσαν, ὡς ἄριστον ὅτι μάλιστα λαμβάνει γὰρ ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Σωκράτης.

ξυνηθεῖ] ξυνηθεῖ εἰ Vat. B. ὅτι μάλιστα] μάλιστα Stob. cod. B. ὅτε μάλιστα Bas. b. πολῖται] πολῖται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. (non Gaisf.) λυπῶνται] λυτῶνται Stobaeus Trinc.

ιδίωσις] Antiaticcista Bekkeri anecd. p. 100, 21: ιδίωσις Πλάτωνος τετάρτῃ Πολιτικῶν. quod huc pertinet. Cf. ἀλλοίωσις et ὁμοίωσις p. 454. C.

ὅταν] In Vind. F. prima syllaba deleta.

γίνωνται] γίνονται Vind. F. γινώσκωνται Stob. Trinc.

παθήμασι] μαθήμασι Stob. Trinc.

C τῆς] τοῖς Vind. F.

τῇ] om. Vat. H. Post πόλει vulg. punctum faciunt. Sed hu-

ius enuntiationis forma eadem est, quae proxima.

Τί δ' οὐ;] τί μὴν: Vind. D. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B. (qui in superioribus quoque aliquoties ἄρ' exhibet pro ἄρ') Flor. RU. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. b. Ἄρ' Bas. a. Ex hoc autem —. Fic. Idem Stephanus annot. p. 21. in alia ista, quam tandem invenisse dicit, huius loci lectione positum fuisse ostendit, non ἄρ' ut sit interrogatio. Scilicet apud Cornarium, cuius eclogis illam lectionem debebat, pag. 774. ἄρ' expressum est, sed ἄρ' voluisse Cornarium ex eius interpretatione apparet: Numquid ex hoc —?

τοιούδε] τοιοῦτον Stob. cod. A. τὰ τοιάδε ῥήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro τὰ Stob. cod. B. τῇ habet, τε in Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. deest. Respexerunt huc Plutarchus et Iamblichus locis ab Astio et Stallbaumio laudatis, Plutarchus mor. p. 140. D: ὁ Πλάτων φησὶν εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν εἶναι πόλιν, ἐν ἣ τὸ ἐμὸν καὶ οὐκ ἐμὸν ἦμιστά φθεγγόμενων ἀκούουσι. 484. B: μάλιστα μὲν ὡς ὁ Πλάτων παρῆναι τοῖς πολῖταις τὸ ἐμὸν ξελαρεῖν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. 767. D: ὃ δ' ἂν Ἐρως ἐπισήψη καὶ ἐπιπνεύσῃ, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐκ ἔξει καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Iamblichus de vita Pythag. c. 30.

ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτριίου κατὰ ταῦτά; Κομίδῃ μὲν οὖν. Ἐν ἧτινι δὴ πόλει πλείστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταῦτά τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμόν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. αὕτη ἄριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἦτις δὴ ἐγγύτατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει; οἷον ὅταν πον ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινῶνία, ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-

§. 167. ed. Kiessl. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμόν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ.

ταῦτά] ταῦτα Lob. Vind. BF. Stob.

Κομίδῃ — ταῦτά] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. Ven. C. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. qui quum in margine nihil nisi ὅταν ante λέγῳσι deesse et Ficini hunc locum aliter legisse videri monuisset, in adnotatione, ut supra ostendi, Cornarii supplementum tamquam aliam lectionem atque eandem, qua usus sit Ficinus, apposuit: Καὶ μάλα γε. Ἐν ἧτινι οὖν πόλει οἱ πλείστοι πρὸς ταῦτὸ κατὰ ταῦτά. Id supplementum Astius, quum primum hos libros ederet, ob Ficini consensum (Glauc. Valde. So. In quacunque igitur civitate complurimi ad idem secundum eandem) pro genuino habens recepit; in secunda editione adhibito Stobaeo, qui locum integrum servavit, Cornarium non codice, sed Ficino duce usum intelligens ipse Stobaeum ita secutus est, ut pro δὲ, quod in eo erat, οὖν, pro σοὶ τὸ αὐτὸ, quemadmodum idem habet, πρὸς ταῦτὸ cum Cornario scriberet et cum eodem articulum ad πλείστοι adderet; in tertia denique, quum quae Bekkerus aliter quam Stobaeus exhibuisset, qua auctoritate niterentur, nesciret, οὖν cum δὲ, quod Stobaei cod. A. praebebat, commutavit, sed πρὸς tenuit et ταῦ-

τὸ, ut magis Atticum fieret, littera ν auxit, neque articulum ante πλείστοι abiecit. Bekkeri lectio ex Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. petita eadem in Vind. DEF. est, nisi quod hic initio κομίδῃ, Vind. D. ἐπιτοαυτὸ κατὰ ταῦτά habet, et in Florentinis omnibus, quibus in sec. ed. Stallbaumius singulatim enumeratis mentionem eorum adiecit, quae Stobaeus discrepantia habet, quum in prima hoc tantum ostendisset: „codices nostri et Stobaeus locum plenum exhibent.“ πλείστοι articulum non recipit, quum Socrates non id dicat, eam civitatem optime constitutam esse, in qua maximae civium parti communia ista sint, sed ut quaeque plurimos habeat communiter ista pronuntiantes, ita optime constitutam videri. ἐπὶ cum accusativo, quod Iamblichi verbis confirmari, Stallbaumius observavit, mihi aliter, quam huic, qui idem spectantes intelligit, interpretandum videtur. Nam illud spectare, cuius obiectum solet per ἐπὶ cum accus. significari, cum consilio et efficiendi conatu coniunctum est, veluti quum Aristoteles Polit. L. VII. c. 13. pag. 247, 21. Goettl. legislatorem propterea, ὅτι κρατεῖν ἤσκησεν ἐπὶ τὸ τῶν πέλας ἄρχειν, laudandum negat; quod autem proprie dicitur spectare, βλέπειν, ut possit accusativo iunctam ἐπὶ habere, quoniam idem est, quod ὄμμα φέρειν, tamen plerumque dativo iunctam habet, neque vero per ellipsin reticeri ita poterat, ut λέγειν τι ἐπὶ τι is diceretur, qui conspecta re verbum aliquod de ea praedicaret. Equidem λέγειν

χὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν D αὐτῇ, ἤσθητό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλησε μέρους πονήσαντος ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου ὄτουοῦν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς λόγος, περὶ τε λύπης πονουῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ῥαίζοντος. Ὁ αὐτὸς γὰρ, ἔφη·

τὸ ἐμὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ eodem modo intelligo, quo φέρειν ὄνομα, φέρειν τι, ἐπὶ τὸ ὄν, ἐπὶ τὸ μὴ ὄν Soph. p. 237. C. D. dictum est, *appellationem seu nomen meum in eandem rem conferre*, quod loquendi genus a Stephano in alia eiusdem loci parte inconsulte quidem requisitum nescio quo iure Heindorfius omnino ut inauditum reprobaverit. Sane ἐπὶ τοῦτον τὸν παῖδα λέγω τὸ ἐμὸν durius sonat, et dativum etiam nostro loco desiderans Wyttenbachius a Stallbaumio commemoratus communem dicendi usum sequebatur; sed aliquid tribuendum est interpositis verbis, quae dum pronuntiantur loquentis pariter atque audientis animus alio conversus nonnihil discrepans a primis verbum, modo ne proximis repugnet, non tam fastidiose recusat, quam lector facere amat. Similiter Iamblichum ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι dixisse statuo, in cuius verbis genitivum praeferenti Küstero Kiesslingius ἐπὶ τὸ αὐτὸ simul significare obicit, quod sic simpliciter dictum non probo. Ceterum pro ταῦτα Stob. Trinc. ταῦτα exhibet.

λέγουσι] λέγωσι Par. ADK. cum editis ante Astii sec. quod Cornario offensioni non fuit. μὴ λέγωσι Mon. B. Stallbaumius in utraque editione de hoc loco tacuit.

ἐμὸν] ἐμὸν τε Ven. B. οὐκ] om. Ven. C. et a m. pr. Par. D.

διοικεῖται] διοικεῖται Bas. b. ἦτις] εἴ τις Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. A.

οἶον ὅταν] porro quotiens Fic. Ante haec signum interrogandi posui motus verbis Glauconis infra D. τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς.

του] om. Ven. B. Vind. E. που Lob. Vind. BF. Vat. BM. Flor. R. et, ut videtur, Stob. cod. A. Nam quod in Gaisfordii editione haec nota: „του] που cod. A.“ ad που post ὅταν relata est, quum ibi non solum Gaisfordius, sed etiam Trincavellus et Gesnerus που ediderint, errore factum videtur.

ἢ κατὰ] καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τεταμένη] τεταγμένη Vat. B. Ven. B. Vind. E. Stob. cod. B.

εἰς] om. Vind. D. ἐν αὐτῇ] in ipsa anima Fic. D Eodem modo Schleiermacherus et Stallbaumius. Mihi αὐτῇ ad κοινωνίαν referendum videtur. ἤσθητό] ἤσθητό Vind. F. πᾶσα] post ἅμα Mon. B. Flor. U.

ξυνήλησε] καὶ ξυν. Ven. C. ξυνήλεγε Vind. E. συνήλησε Stob. πονήσαντος] ποιήσαντος Vat. H. Flor. ACV.

λέγομεν] λέγομεν Ald. Bas. ab. ὃ] om. Vind. D.

ἀλγεῖ] ἀλγῇ Mon. B. a m. pr. περὶ ἄλλου ὄτουοῦν] de quavis alia parte et passione Fic. — οὔτουοῦν Lob. Vat. B. — ὄτον οὖν Vind. F.

τῶν] τῷ Ald. Bas. ab. ὁ αὐτὸς λόγος] ὁ αὐτὸς τε λόγος Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. Ald. Bas. ab. ὁ αὐτὸς γε λ. Steph. Ast. pr. ὁ ἀπόλογος Stob. cod. A.

μέρους] μέρος Bas. ab.

καὶ τοῦτο, ὃ ἔρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα ἢ ἄριστα
 πολιτευομένη πόλις οἴκεῖ. Ἐνὸς δὴ, οἶμαι, πάσχοντος
 τῶν πολιτῶν ὅτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ τοιαύτη πόλις
 E μάλιστα τε φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον καὶ ἢ ξυνη-
 σθήσεται ἅπαντα ἢ ξυλλυπήσεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τὴν γε
 εὖνομον. Ὡρα ἂν εἶη, ἣν δ' ἐγὼ, ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ
 τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκο-
 πεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτῇ μάλιστα ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις
 463 μᾶλλον. Οὐκοῦν χρῆ, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μὲν που καὶ
 ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ
 καὶ ἐν αὐτῇ; Ἔστι. Πολίτας μὲν δὴ πάντες οὗτοι ἀλ-
 λήλους προσερούσι; Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ πρὸς τῷ πολί-

ἐγγύτατα] ἐγγυτάτω Par. K.

ἢ] ἢ Vind. F. Stob. cod. B.

Ἐνὸς] Hic Socratis sermonem
 excipere editores ante Bekkerum
 fugit, Ficinum non item.

δὴ] om. Fic.

E φήσει] φῦσει Stob. Gesn. Bas.
 ab.

τὸ πάσχον] eum, qui sic af-
 ficitur Fic.

καὶ ἢ] ἢ om. Par. DK. Mon.
 B. (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a.
 Steph. Ast. pr.

ξυνησθήσεται] συν. Lob. Vind.
 BDF. ξυνησθ. Bas. ab.

ξυλλυπήσεται] ξυλυπ. Vind.
 F. ξυλλυπηθήσεται Flor. T. Stob.
 cod. A.

Ἀνάγκη — χρῆ, ἔφη.] om.
 Stob. cod. A.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ὡρα] ἄρα Ang. B.

αὐτῇ] αὐτῇ Mon. B. Stob.
 Trinc. civitati huic (convenient)
 Fic. αὐτῇ est ea potissimum.
 Cf. L. VII. p. 516. B.

μάλιστα] omnium maxime. μά-
 λιστα Lob. Vind. BEF. Stob.

οὖν; ἔστι] οὖν ἔστι Ald. Bas.
 463 ab. De singulari cf. Vol. I. p. 122.
 που] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM.

πόλεσιν] πόλεσι Vind. E. πό-
 λει τε Lob. Vat. B. Ven. C.

δὲ] om. Vind. D.

αὐτῇ] αὐταῖς Bas. b. ταύτη
 Vind. F. Ang. B. Flor. AR. (Ad

hunc enim locum Florentinorum
 varietatem pertinere perperamque
 a Stallbaumio in V. L. ad proxima
 ἐν αὐτῇ post σκοπεῖν adscriptam
 esse ex Stobaei mentione, quem
 comitem eis adiunxit, et ex Vind.
 et Ang. consensu colligo.) Stob.
 (αὐτῇ margo Gesn.) ista Fic.
 αὐτῇ cum ictu pronuntiatum cogi-
 tati necesse est, contra ac Rei-
 sigius Coniectan. p. 96. sqq. fieri
 posse statuebat; quem hic locus
 fugerat et similis huic E: πα-
 σῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐ-
 τῇ ξυμφωνήσουσιν.

Ἔστι.] Ἔστιν. Bekkerus.

πάντες] πάντας Mon. B. Flor.
 U.

οὗτοι] om. Flor. T.

προσερούσι;] προσερούσιν;
 Bekkerus.

τῷ] τὸ Ang. B. Vat. H.

πολίτας] πολίτας εἶναι Flor.
 T. referente in sec. ed. Stall-
 baumio.

τί] ὅ τι Vind. D. τί καὶ Stob.
 cod. A. ed. Gaisf.

ὁ ἐν] οὖν Vind. E. Id suspi-
 cor ex οὖν ortum, cui simile
 τοῦπὶ Soph. p. 264. E. τοῦκεῖ
 Tim. p. 25. D. legitur.

τοὺς ἄρχοντας] om. Stob.
 Trinc. Gesn. (Gaisfordius habet
 sine nota.)

τας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγο-
 ρεῦει; Ἐν μὲν ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημο-
 κρατουμέναις αὐτὸ τοῦνομα τοῦτο, ἄρχοντας. Τί δ' ὁ
 ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δῆμος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχον-
 τὰς φησὶν εἶναι; Σωτηρὰς τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί B
 δ' οὗτοι τὸν δῆμον; Μισθοδοτάς τε καὶ τροφείας. Οἱ
 δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δῆμους; Δούλους, ἔφη.
 Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους; Ξυνάρχοντας, ἔφη. Τί δ' οἱ
 ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόν-
 των ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἴ τις τινα ἔχει προσειπεῖν
 τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλό-
 462 τριον; Καὶ πολλοὺς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς

αὐτὸ] αὐτὸ Bas. b. om. cum
 duobus sequentibus Fic.

τοῦνομα] om. Vind. F. Ang.
 B. Flor. R. post τοῦτο Stob.

τοῦτο] τοῦτ' Lob. Vind. B.
 Vat. M. τοῦτο τοὺς Vind. F.

Ang. B.

Τί δ'] Τί δαί. Stob. Trinc.

δῆμος] δῆμος τοὺς ἄρχοντας
 Stob. cod. A.

τῷ] τὸ Stob. Trinc.

πολίτας] π. εἶναι Flor. T.

φησὶν] nuncupabit Fic.

Σωτηρὰς] σωτηρὸς Ven. B.

B Οἱ δ'] οἱ δὲ Vind. F. Stob.
 Oἱδ' Bas. b. om. Lob. Vind. B.
 Vat. BM. Ven. C. καὶ Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a.
 Steph. Ast. pr.

ἄρχοντες] δὲ Lob. Vind. B.
 Vat. BM. οἱ ἄρχοντες Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. editi ante Ast.
 sec.

τοὺς δῆμους] om. Lob. Vind.
 B. Vat. BM.

Δούλους] τοὺς δ. Vind. E.

ἔφη] om. Lob. Vind. B. Vat.
 M.

ἀλλήλους] ἀλλοίλους Mon. B.

Ξυνάρχοντας] συν. Vind. E.

Flor. ACTV.

ἔφη] om. Vat. B.

Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύ-
 λακας.] om. Stob. τί δ' ἡμ. ξ.
 (omisso οἱ) Vind. D. τί δ' οἱ
 μέτεροι; συμφ. Vind. E. — συμφ.

etiam Flor. ACTV. — ξυμφύλ.
 Vind. F.

Ἐχεις] ἔχει Par. K.

ἐν ταῖς] τῶν ἐν ταῖς Vind. F.

Mon. B. Flor. RU. Bekkerus; a

quo discessionem non fecissem,

si verum esset, quod in comm.

demonstrat, nusquam se, nisi in

Vat. HM. τῶν omissum invenisse.

At omittitur etiam in Vind. B.

editisque ante Bekkerum omnibus,

omittitur in Lob. Vind. DE. Flor.

ACTV. Stob. neque a Bipontinis

ex Par. K. affertur. Itaque mag-

nam de Par. AD. Vat. B. Ven.

BC. suspicionem iniici necesse

est, quae si tamen iniusta et va-

na sit, equidem non repugnabo,

quo minus τῶν locum obtineat:

necessaria quidem repetitio arti-

culi non magis est, quam L. III.

p. 387. E. in verbis τοὺς θρη-

νοὺς τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν,

aut Criton. 47. A. τὰς δόξας τῶν

ἀνθρώπων, quo utroque loco si-

milis lectionis varietas exstat.

Stallbaumius et in tert. ed. Astius

cum Bekkero faciunt.

ἔχει] ἔχειν Vat. H. ἔχοι Flor.

T.

τὸν δὲ — οἰκεῖον] om. Vind.

E. τὸν δ' etc. Vind. D. Ang. B.

Vat. H. Stob. τῶν δ' etc. Vind.

F.

Καὶ] om. Vat. B.

οἰκεῖον] post ὡς Vind. F. Ang.

B. Cf. Bernhardt synt. p. 166.

C εαντοῦ νομίζει τε καὶ λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ εἶναι; Οὐτά. Τί δὲ οἱ παρὰ σοὶ φύλακες; ἔσθ' ὅστις αὐτῶν ἔχοι ἂν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσεπιεῖν ὡς ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γὰρ, ᾧ ἂν ἐντυγχάνη τις, ἢ ὡς ἀδελφῶ ἢ ὡς ἀδελφῆ, ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ υἱεῖ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐκγόνους ἢ προγόνους νομιεῖ ἐντυγχάνειν. Κάλλιστα, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τότε εἶπέ· πότερον αὐτοῖς τὰ ὀνό-

νομίζει τε καὶ λέγει] νομίζει τε καὶ λέγει Lob. τε om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

C τὸν δ'] τὸν δὲ Vind. F.

εἶναι;] εἶναι. editi ante Astium.

Οὐτά.] Οὐτάς. Bekkerus. οὐτά γε. Stob. Gesn. (cod. BN.)

Τί δὲ] τί δαί Par. A. τί δ' Vind. F. Ang. B. Stob.

παρὰ σοὶ] παρὰ σοι Steph. Ast. pr.

ὅστις] ὅ τις Vat. H. et cum σ super τ Vind. E. Mon. B. in quo σ a m. s. superscriptum.

ὡς] om. Ang. B. Stob. Gesn. (cod. BN.)

ἂν] om. Mon. B.

ἐντυγχάνη] ἐντυγχάνοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob. Trinc. et cum νη super νοι Par. K. Optativus vitiosus non est.

τις] om. Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. τις ἂν Mon. B. Flor. U.

ἢ ὡς ἀδελφῆ] om. Vind. E. ἢ ὡς ἀδελφῆ Vind. F. Ficinus neque hoc ὡς neque sequentium ullum reddidit.

ἢ ὡς πατρὶ] ἢ om. Vind. D.

ἢ ὡς μητρὶ] ὡς om. Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

ἢ υἱεῖ] ἢ ὡς υἱεῖ Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ θυγατρὶ] ἢ ὡς θυγατρὶ Flor. T. Stob. cod. B.

τούτων ἐκγόνους ἢ προγόνους] τῶ τούτων ἐκγόνω ἢ προγόνω Vind. B. Pro ἐκγόνους Stobaeus ἐγγόνους, sed margo Gesn. ἐκγ. habet; ἢ προγόνους om. Ang. B. Stob. cod. B.

νομιεῖ] νομιεῖ Stob. Trinc.

Κάλλιστα] μάλιστα Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλ' ἔτι — μάλιστα, ἔφη. 464. A.] om. Stob. cod. A.

αὐτοῖς] εἶναι. Vind. B. Vat. BM.

μόνον — ὀνόματα D.] om. Vind. E.

οἰκεία] οἰκείον Stob. cod. B. propinqua familiaria Fic. Conf. Vol. I. p. 260, a. et Polit. p. 276. B: μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θραπευτικῶν προσρήματος.

καὶ] om. Vind. D.

κατὰ] καὶ Stob. cod. N. Trinc. D

περὶ τε] Cornarius offensus, nisi fallor, eo, quod in sequentibus non inveniret alterum illud, quod secundum τε exspectasset, περὶ τε τοὺς ἄλλους ante haec excidisse statuebat p. 100. Fisch. cui temere assensus est Stephanus adnot. p. 21: „scribendum est potius ex vet. περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς πατέρας.“ et in sec. ed. Astius περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς πατέρας in ipso textu exhibens, in commentario autem lemmati ex prima ipsius editione petito περὶ γε τοὺς πα-

ματα μόνον οἰκεῖα νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πά-
σας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περὶ τε τοὺς πατέρας, D
ὅσα νόμος περὶ πατέρας αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας
καὶ τοῦ ὑπήκοου δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς
θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῶ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς
οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἂν, εἰ ἄλλα πράττοι,
ἢ ταῦτα; αὐταὶ σοι, ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν
πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὧτα καὶ

τέρας nil aliud, nisi Stobaenum
τε pro γε habere subscribens.
In tertia tandem in vulgata ac-
quievit. Cf. Vol. I. p. 167, a.
Quamquam h. l. ne omissum qui-
dem alterum illud, tantum paul-
lisper dilatatum et in fine sermonis
positum est: καὶ περὶ τῶν ἄλ-
λων ξυγγενῶν.

νόμος] ὁ νόμος Vind. F. Ang.
B. Flor. R.

πατέρας] πατέρα Stob. Trinç.
Hic locus obversatus videtur au-
ctori scholii Victoriani ad Hom.
II. XXIII. 371: καὶ Πλάτων
κοινὰς εἶναι τὰς γυναικας ἐπέ-
λευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς
πατέρες τιμῶνται.

τε] με Bas. b.

πέρι καὶ] περὶ Vind. E.

καὶ τοῦ] καὶ τὸ Lob. Vind.
BDEF. Mon. B. Par. D. Ang. B.
Vat. HM. Flor. ACRTUV. quod
nescio an ex eodem fonte fluxerit,
ex quo Cornarium supra con-
iecturam hausisse vidimus. Sed
ob id ipsum reprobandum est τὸ
ne obedientia erga parentes pa-
tribus opponi et alterum illorum
dici videatur, circa quae versari
debeat pietas. Nam quominus ad
νομοθετήσεις hoc referatur, τε
post περὶ impedit.

δεῖν] δεῖ Vind. E.

γονέων] γοναίων idem.

αὐτῶ ἄμεινον] αὐτῶν ἀμεί-
νονες Stob. Sed in margine
Gesn. vulgatum exstat, quod
Gaisfordius recepit.

ὅσια οὔτε δίκαια] δ. οὔτε δ.
Stob.

πράττοντος] πράττοντας Vind.
F. Flor. RT. et ante corr. Mon.
B. Pluralem Ficinus quoque et
hic et paullo post adhibuit: ut-
pote qui neque sancta neque ius-
ta agant, si contra fecerint.

ταῦτα;] ταῦτα. Ald. Steph.
qui etiam supra C. post εἰπέ tan-
tum comma posuit.

αὐταὶ] αὐταὶ Ven. C. Par. DK.
Vat. H. Flor. CT. cum editioni-
bus ante Astii sec. qui Stobaeo
duce usus est. ἢ αὐταὶ Ang. B.
ἢ αὐτῆ Flor. R. ἢ αὐτῆ Vind.
F.

σοι] om. Ang. B. in hac tua
civitate Fic.

ἐξ ἀπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

ὑμνήσουσιν] om. Ven. B. a m.
pr. Non opus est, ut ὑμνεῖν
intransitivo sensu, nedum passivo,
positum statuamus. φῆμαι illae
omnium ex ore civium prodeuntes
canere dicuntur. Cf. Leg. L. XI.
p. 927. A: πιστεύειν τε ταῖς ἄλ-
λαις φήμαις χρεῶν περὶ τὰ
τοιαῦτα οὕτω πολλαῖσι καὶ σφό-
δρα παλαιαῖς οὔσαις, πιστενεῖν
δ' αὐ καὶ τοῖς νομοθετοῦσι
ταῦθ' οὕτως ἔχειν. Neque vero
Critiae locus p. 118. B: τὰ δὲ
περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖτο
πλήθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος
παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγο-
νέναι, cuius vitiosa lectione ὑμνει
τὸ πλ. Astius in sec. ed. ad no-
strum illustrandum usus fuerat,
iterum proferri debebat a Stall-
baumio.

περὶ τὰ] περὶ τε Vind. D. περὶ
τε τὰ Lob. Vind. B. Vat. M.

τῶν] om. Vat. H.

περὶ πατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφήνη, καὶ περὶ
 E τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; Αὐταί, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἶη,
 εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεῖα ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον
 φθέγγονται. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμ-
 φωνήσουσιν ἑνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντός ὃ
 νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει,
 ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθέστατα, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν
 464 μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνα-
 κολουθεῖν τὰς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ ὀρ-
 θῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνή-
 σουσιν ἡμῖν οἱ πολῖται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι, τούτου

περὶ] *adversus* Fic. item alterum.

τις] *om.* Stob.

ξυγγενῶν;] ξυγγενῶν. Ald. Steph.

E γὰρ] *om.* Vind. D.

ἄνευ ἔργων] *sine officio* Fic.

οἰκεῖα ὀνόματα] ὄν. οἰκ. Ang. B. Stob. ὄν. οἰκεῖν Vind. F.

μόνον] μόνων Par. K. secund. Bekk. *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

μάλιστα] *om.* Vind. B. Vat. M. ξυμφωνήσουσιν] Huic in Flor.

R. οἱ πολῖται superscriptum. uno ore clamabunt omnes Fic. subrustice.

πράττοντος] πράσσοντος Par. K. sec. Bip. Vulgo commate hoc, in Ald. et Steph. etiam colo a sequentibus separatur.

ὃ] ἢ, in marg. a m. sec. ὃ, Mon. B.

νῦν] post δὴ Vind. D.

ἐλέγομεν] λέγομεν Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

ῥῆμα, τὸ] τὸ *om.* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Stob. Trinc.

ὅτι — ἢ] *om.* Vind. F. ὅτι etiam Lob. Vind. B. Vat. M. omittunt.

Ἀληθέστατα] ἀλ. ἂν Vind. F. Ang. B. ἀλ. αὐ Stob. Trinc.

Vera loqueris Fic.

464 τὰς λύπας] τὰς *om.* Stob.

καὶ] *om.* Ven. B. a m. pr.

γε] με Stob. cod. A. Sed is h. l. deficere dictus est.

τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν] *in eo invicem communicabunt* Ficin. quasi τούτου legisset. τοῦ αὐτοῦ κοινωνεῖν s. τὸ αὐτὸ κοινὸν ἔχειν ne pleonastice dictum videatur, τοῦ αὐτοῦ cum μάλιστα coniungendum est: illud, quod meum appellabunt, maxime idem omnibus commune erit.

ἡμῖν οἱ πολῖται] οἱ πολ. ἢ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. (πολίται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. Bas. b.)

ἐμὸν] ἔμμονον Vind. F.

ὀνομάσουσι] ὀνομάξουσι Stob. Gesn. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph. Codices ὀνομάσουσι, sed Ven. B. cum ζ super σ.

τούτου] τούτω Flor. U. et ante corr. Mon. B.

δὲ] δὴ Flor. RT. Stob. Trinc. τε] τῇ Stob. Trinc. *om.* cod. B.

μάλιστα] *om.* Fic. κοινωνίαν — μάλιστα] *om.* Vind. E.

ἔξουσι;] ἔξουσιν; Bekkerus et paullo post φύλαξιν; In editis ante Bekkerum ἔξουσι. et supra post ὄνομ. ubi Bekkerus et Stallbaumius interrogandi signum fecerunt, item punctum erat. ἔξουσι; etiam Stob. Trinc. habet.

Ἀρ'] ἀρ' Vind. F. Mon. B.

ἢ τῶν γυναικῶν τε] τῶν γυναικῶν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Πολὸν] πάνυ Stob.

μὲν] post οὖν Bas. b.

δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα
κοινωνίαν ἔξουσι; Πολύ γε. Ἄρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς
τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἢ τῶν γυναικῶν τε καὶ παιδῶν
κοινωνία τοῖς φύλαξι; Πολύ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη.
Ἄλλὰ μὴν μέγιστόν γε πόλει αὐτὸ ὁμολογήσαμεν ἀγα- B
θὸν, ἀπεικάζοντες εὖ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς
μέρος αὐτοῦ λύπης τε πέρι καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ
ὀρθῶς γ', ἔφη, ὁμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγα-
θοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἢ κοινωνία τοῖς ἐπι-
κούροις τῶν τε παιδῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ',
ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς πρόσθεν γε ὁμολογοῦμεν.

μὴν] μὴ Vind. D.

γε] Ita Par. A. Vind. EF. Ven.
B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
Stob. τε reliqui cum editionibus
ante Astii sec.

B πόλει] τῇ πόλει Par. K. πό-
λιν Vat. B. a m. pr. πόλεσιν a
m. s. πόλεως Bas. b.

πρὸς μέρος αὐτοῦ] πρὸς τὸ
μ. αὐ. Lob. Vind. BD. Vat. M.
πρὸς μέρος αὐ. Ven. B. cum sin-
gulis partibus suis (circa volu-
ptatem et dolorem quoquo modo
communicantis) Fic. πρὸς μέρος
αὐτοῦ Astius in secunda scripsit,
quem Bekkerus tacens et Stall-
baumius nullo Florentinorum suf-
fragante sequuntur. Quum utrum-
vis rectum sit et ad perspicuita-
tem nihil referat, ut eiusdem cor-
poris, quod modo dictum est,
non alius cuiuspiam rei partem
significari moneamur, primum co-
dicum consensus, deinde orationis
forma respicienda est. Si σῶμα
subiectum, aut pronomen post
ἔχει vel ita locatum esset, ut ne-
cessario ab eo verbo afficeretur
et cum dativo σώματι coniungi
non amplius posset, nihil obsta-
ret, quo minus reflexivum prae-
ferretur: ὡς σῶμα πρὸς μέρος
αὐτοῦ ἔχει, vel σώματι, ὡς
ἔχει πρὸς μέρος αὐτοῦ. Propius
enim haec loquendi forma ad il-
lam accederet, quae reflexivum
requirit: σῶμα ἀπέλεσε μέρος
αὐτοῦ. Sed ut nunc verba habent,
nullam offensionem accipi-

mus, quum eam rem, quam ani-
mo loquentis obiectam neque per
se constantem ex casu obliquo
agnovimus, (σώματι) porro de-
monstrari ab eo audimus.

λύπης] λύπας ante corr. Mon.
B.

πέρι] περὶ Vind. B.

γ'] γε Stob.

ὁμολογήσαμεν] ὁμ. Bas. a.

πέφανται] πέφηνεν Stob. cod.
BN. Trinc. Gesn. (πέφανται
cod. A. Gaisf.)

τῶν τε παιδῶν καὶ τῶν γυ-
ναικῶν] mulierum filiorumque
Fic. In Ven. B. Vind. E. Vat. H.
Flor. ACV. τε post παιδῶν po-
situm, in Stob. cod. A. omissum
est.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. BDF.
Stob.

μὲν] μὴν Stob.

τοῖς] ἐν τοῖς Ven. B.

γε] om. Vind. D. Par. K. Stob.
Ast. sec. (Stob. cod. A. et Gaisf.
habent γε.)

ὁμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν
Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat.
H. Stob. cod. A. et corr. Mon.
B. (ante corr. ὁμ.) Praesens Fi-
cinus quoque legit: *atqui et su-
perioribus haec consonant.* idque
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius et in Stobaeo Gaisfor-
dius receperunt. Imperfectum ad
illud tempus pertinet, quo pri-
mum hac communiione opus futu-
rum ostenderat Socrates reliquos-
que assentientes habuerat, L. III.

ἔφαμεν γὰρ πού οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι
 C οὔτε γῆν οὔτε τι κτήμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφήν
 λαμβάνοντας μισθὸν τῆς φυλακῆς κοινῇ πάντας ἀναλί-
 σκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως φύλακες εἶναι. Ὁρθῶς, ἔφη.
 Ἄρ' οὖν οὐχ, ὅπερ λέγω, τά τε πρόσθεν εἰρημμένα καὶ
 τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς ἀλη-
 θινούς φύλακας καὶ ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν τὸ
 ἔμὸν ὀνομάζοντας μὴ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἄλλον ἄλλο, τὸν
 μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὅτι ἂν δύνηται χω-

pag. 423. extr. seque tum nihil,
 quod non cum prius dictis (L. III.
 p. 416. D.) consentiret, postu-
 lasse affirmans simul id praesti-
 tum docet, quod p. 461. E. re-
 quisiverant, uti esset haec com-
 munio ἐπομένη τῇ ἄλλῃ πολι-
 τείᾳ.

ἰδίας] ἰδίως Stob. (non cod.
 A. Gaisf.) οἰκείας Vind. BD.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BD. Vat.
 M.

τι] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. Stob.

C λαμβάνοντας] λαμβάνοντες
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀναλίσκειν] ἂν — Vind. D.
 nt. vers. a m. s. scriptum habet.

μέλλοιεν] μέλλοιμεν Vind. F.

ὄντως] οὔτω Par. K. Flor. T.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

λεγόμενα] λελεγμένα Stob.
 Trinc.

ἔτι μᾶλλον] maxime Fic.

αὐτοὺς] ἑαυτοὺς Vind. D.

ἀληθινούς] post φύλακας Vat.
 B.

μὴ] οὐ Ven. B.

τὸ ἔμὸν] ταύτην Stob. Trinc.

ὀνομάζοντας] ὀνομάζοντες Vat.
 H. Flor. ATV.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἄλλον] ἄλλον Lob. Vind. BD.
 Vat. M. In Mon. B. alterum λ
 int. vers. a m. s. scriptum.

ἄλλο] ἄλλω Vat. H. ἄλλω Flor.
 ATV.

τὸν μὲν] τὸ μὲν Ven. C. Vind.
 D. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vind. F. Flor.
 A. Stob.

ἂν] ἂν Stob. cod. A. Trinc.

δύνηται] δύναται Stob. cod.
 A.

τὸν δὲ] τὸ δὲ Vind. D.

ἑτέραν] ἑταίραν Vat. M. In
 Vind. BD. αἰ super é positum,
 sed in B. correctione deletum.

καὶ γυναικᾶ] ὅτι γ. Stob. D
 Trinc.

ἑτέρους] sc. ὀνομάζοντας. In
 Mon. B. Flor. U. καὶ ἑταίρους,
 quod non reprehendere debebat
 Stallbaumius, qui hos accusativos
 ab ἔλκοντα pendere statueret.

ἐμποιοῦντας] sc. τῇ πόλει.

τοῦ οἰκείου] οὐ τοῦ οἰ. Stob.
 cod. AN. Trinc. τοῦ οἰκίου Vind.
 E.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ] ἐπιτοαντὸ Vind.
 BD. ἐπὶ τοαντὸ, gravi et leni
 deletis, Mon. B.

ὀμοπαθεῖς] ὀμοιοπαθεῖς Astius
 in sec. scripsit, in tert. scriben-
 dum coniecit, cui hic non esse
 locum Stallbaumius docuit. ὀμοιο-
 παθεῖς etiam in Stobaei ed.
 Gaisf. legitur sine nota.

εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph. qui
 in superioribus praeter necessita-
 tem post ἄλλο, οὔσαν et ἰδίας
 interrogandi signum fecit.

Κομιδῆ] κομιδῆ Stob. κομηδῆ

ρις τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐτέραν οὔσαν, καὶ γυναικὰ τε καὶ παῖδας ἐτέρους, ἡδονάς D
τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίων ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἐνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατὸν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῆ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δέ; δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχθήσεται ἐξ αὐτῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν δὴ ὑπάρχει τούτοις

Vind. F. Κομιδῆ Ald. Bas. a. Steph.

ἔφη] om. Ven. B.

Τί δέ;] τί δαί; Par. A. Stob. Trinc. τί δὲ δῆ; Lob. Vind. BD. Vat. M. τί δέ; αἰ Stob. cod. A.

δίκαι] δίκη Vind. F. Ang. B. Contra Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 37, 30. Goettl. ἐγκλήματα δὲ καὶ δίκαι καὶ ὅσα ἄλλα ταῖς πόλεσιν ὑπάρχειν φησὶ κακὰ, πάνθ' ὑπάρξει καὶ τούτοις.

ἐξ αὐτῶν] ἐξ αὐτῶν Vind. F. οἰχθήσεται ἐξ αὐτῶν Ficinus per cessabunt interpretatus est.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] omnes (controversiae accusationesque mutuae) Fic. εἰπεῖν — ὑπάρχει om. Vind. E.

μηδὲν] μηδενὶ Vat. B. μηδένα Ven. B. (Flor. C.) Stallbaumius in sec. cum editionibus ante Bekkerum. μηδένα μηδὲν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. *quandoquidem nec proprium quicquam, praeter corpus, habebit, reliqua vero communia?* Fic. Equidem non video, quid in codicum tantum non omnium et Stobaei lectione reprehendi possit, si αὐτούς ad ἐκτῆσθαι ex proximo αὐτῶν repetatur, id quod sequentia τὰ δ' ἄλλα κοινὰ si minus flagitant, certe commendant.

ἐκτῆσθαι] κεκτῆσθαι Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Stob. iidem fere, qui infra p. 469. D. eodem modo a vulgata discrepant. Sed L. VI. 505. B. unus tantum

Par. K. secund. Bekk. et Menon. p. 97. E. nullus vulgatum ἐκτῆσθαι non agnoscit. Neque Protag. pag. 340. D. aut Hipp. min. p. 375. A. C. per codices dubitare licet, quin ἐκτῆσθαι verum sit. Etiam Phil. p. 53. D. recte id a Bekkero ex Clark. Vat. A. Ven. C. quibus Lob. accedit, restitutum videtur. Sed Theaet. p. 198. D. ubi de venatione duplice agitur, *Platonem scripsisse ἢ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἔνεκα mihi Lobeckius et Schaeferus ad Phryn. pag. 762. persuadere nondum potuerunt, perlubentique accidit, quum in Lob. utrobique κεκτῆσθαι exaratum viderem. Idem liber praestantissimus p. 199. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Vat. A. Ven. C. ὁ μὲν τις ἐκτῆται, μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατόν φαμεν εἶναι edidit, vulgatum κέκτῆται tuetur. Omnino rarior apud Atticos forma legitima est, quam secundum Eustathii adnotationem ad Il. T. II. p. 272, 30. Lips. (τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστὶ καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀνῆξέως) expectari poterat. Aeschyli unum locum ex Prometh. 792. (ὅμυ' ἐκτῆμεναι) Thomas Magister pro exemplo posuit, cui alterum ex veteribus praeter Platonem qui addiderit non invenio.*

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. F. Stob.

ὅθεν] πόθεν Vat. H. Flor. V.

δῆ] δὲ Stob. Trinc.

Ε ἀστασιάστοις εἶναι ὅσα γε διὰ χρημάτων ἢ παίδων καὶ
 ξυγγενῶν κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι; Πολλὴ ἀνάγκη,
 ἔφη, ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε οὐδ' αἰκίας
 δίκαι δικαίως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. ἤλιξι μὲν γὰρ ἡλικίας
 ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην
 σωμάτων ἐπιμελεία τιθέντες. Ὅρθῶς, ἔφη. Καὶ γὰρ
 465 τόδε ὀρθὸν ἔχει, ἣν δ' ἐγὼ, οὗτος ὁ νόμος· εἴ ποὺ τίς

ἀστασιάστοις] ἀστασίαστον
 Vind. F.

ὅσα] ὅσων Vind. E. ὅσω Vat.

H.

Ε γε] γε δὴ Vind. F. Ang. B.
 καὶ] Ita Par. A. Vind. F. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἢ re-
 liqui codices, Stobaeus, editi ante
 Bekkerum et Ficinus.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E.

κτῆσιν] ἀνθρώποισιν (ἄνῳισιν)
 idem. κτῆσει Vat. H.

ἄνθρωποι] ἀνθρώποις Stob.
 cod. A.

στασιάζουσι;] Ita Lob. Vind.
 B. et ante corr. Mon. B. στασιάζ-
 ουσι. reliqui cum Mon. B. cor-
 recto editisque ante Bekkerum,
 qui suo more *v* addidit, quod h.
 l. Mon. B. linea transversa super
 ε significatum habet.

ἀνάγκη] post ἔφη Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Stob.

ἀπηλλάχθαι. Καὶ] ἀπηλλάχθαι,
 καὶ Ald. ἀπηλλάχθαι. καὶ Steph.
 (non Lugd.) Καὶ — ἀτιμάσει 465.
 A. om. Stob. cod. A.

οὐδ' αἰκίας] om. Fic. οὐδὲ αἰ.
 Stob. Timaeus lex. p. 15: αἰ-
 κίας· ὕβρεως δίκη. quae glossa
 etiam ad L. III. p. 425. D. et
 nonnullos alios a Ruhnkenio indi-
 catos locos pertinet. Aliter scho-
 liastes ad h. l.

δίκαι] om. Vind. D.

δικαίως] δικαίς Vind. E.

εἶεν] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

ἐν] ἐπ' Flor. T.

ἀμύνεσθαι] ἀμύνασθαι Ven.
 B. Flor. C. In Vind. D. verbum
 post καλὸν positum, sed inscri-

ptis litteris β α vulgatus ordo
 restitutus est.

φήσομεν] θήσομεν Stob.

ἀνάγκην] Ita Par. A. Vind.
 EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat.
 H. Flor. ACRTUV. Stob. ἀνάγκη
 reliqui codices editionesque ante
 Astii sec. (ἀνάγκη Lob. Mon. B.
 Ald. Bas. ab.)

ἐπιμελεία] Ita, vel adscripto ε
 (ἐπιμελείαι) vel omisso (ἐπιμε-
 λεία) Par. A. Ven. C. Vind. F.
 et int. vers. D. Ang. B. Vat. H.
 ἐπιμέλεια Vind. E. ἐπιμελείας
 Mon. B. Par. DK. Stob. Stall-
 baumius in sec. ed. ἐπιμελείαν
 Vind. D. cum reliquis codicibus,
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Lectio-
 nem nostram eandemque Bekkeri
 et in prima ed. Stallbaumii non
 male interpretatus est Ficinus:
*tutandis corporibus necessitatem
 imponentes h. e. tutelam corpo-
 rum necessariam esse declarantes.
 Quod ipsi tutelae necessitas poni
 dicitur, quae re vera iniungitur
 hominibus, qui sese tueri iubentur,
 insolentius fortassis, sed non
 tale videtur, ut ἐπιμελεία teneri
 nequeat. Admota ad tutelam ne-
 cessitate fit, ut non amplius ar-
 bitrio singulorum relicta, sed
 omnibus ἐν ἀνάγκη sit, quo mo-
 do locutus est Lysias in Andoc.
 p. 207. §. 8. Bekk. νῦν οὖν ὁ-
 μιν ἐν ἀνάγκη ἐστὶ βουλευσα-
 σθαι περὶ αὐτοῦ.*

τιθέντες] θέντες Lob. Vind.
 BE. Vat. BM. Ven. B.

ἔφη] ἔ. . ., ante corr. ἔχει,
 Vind. B. In Ald. comma, in
 Steph. punctum minus appositum.

τῶ θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιούτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἦττον ἐπὶ μείζους ἀν' ἰοὶ στάσεις. Πάνν μὲν οὖν. Πρεσβύτερον μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστετάξεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον, ἀν' μὴ ἄρχοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλο βιάζεσθαι ἐπιχειρήσει ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκός. οἶμαι δ' οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει· ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακε κωλύοντε,

τόδε] καὶ τόδε Stob. τό γε Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. τόδε γε Vind. D.

465 ἔχει] ἔφη Par. DK.

εἴ ποῦ] εἴποι Vind. F. Ang. B. εἴπερ Vind. E.

τῷ] τῷ Vind. F. et ante corr. Mon. B. ᾧ Vind. E. τε Lob. Vind. B. Vat. BM. γε Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.

τῷ] γὰρ Stob. Trinc. Gesn. γε margo Gesn. (τῷ cod. BN. Gaisf.)

ἐπὶ μείζους] in maiores maiorumve (transibit seditiones) Fic.

στάσεις] στάσις Stob. (Gaisf. ex Platone στάσις recepit.)

μὴν] μὲν Stob. (excepta Trinc. quae μὴν habet) cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bip. quippe Fic. Cf. B. et L. III. p. 410. B. νεωτέρων] ὅτι vs. Ang. B.

πάντων] πάντη Stob. cod. B. τάντη Trinc.

Καὶ μὴν] Constat praeterea Fic. Repetebat igitur δῆλον indeque pendere ὅτι statuebat. Contra Astius ὅτι in ὁ mutandum censet, idque Stallbaumius in sec. unice sibi placere demonstrat, quia non sine magna molestia δῆλον animo repetatur. Scilicet verba καὶ μὴν ὅτι γε ita inter se copulata et cum ea contentione dicta sunt, ut illi supplemento locus non relinquatur. Minime vero articulus, quo alter comparativus caret, contra codices intrudendus, sed ὡς τὸ εἰκός per anacoluthon pro εἰκός ἐστι accipiendum est. Similes locos ipse Stallbaumius attulit ad Phileb.

20. D. ubi durior inconsequentia est: τόδε γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν.

πρεσβύτερον] πρὸς πρ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πρεσβυτέρων Vind. F.

ἄρχοντες] οἱ ἄρχοντες Vind. E. Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. At varii sunt in civitate magistratus, neque semper eorumdem nedium omnium est, tale quid mandare iunioribus.

ἄλλο] ἄλλω Vind. DE. ἄλλον Stob. cod. N. Trinc. ἄλλως Mon. B. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Stob. cod. B. Gesn. Gaisf. editiones ante Bekkerum. om. Fic.

ἐπιχειρήσει] ἐπιχειρήσει Vind. E. ἐπιχειρήσει Lob. Vat. B.

ὡς τὸ εἰκός] in unum coniungit Vind. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF. Stob. οὐδὲ] οὐδ' Flor. ACUV. Stob.

εἰ δὲ Par. D.

ἄλλως] ἄλλος Lob. Vind. BD. (hic cum *on* super *os*) E. Vat. B. (sup. *ω*) H. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab.

ἱκανῶ] ἱκανῶ Vind. D. (sup. *ω*) E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et margo R. ἱκανῶ τε Par. K.

τῷ φύλακε] τῷ φύλακε Mon. B. τῷ φύλακει Ang. B. Flor. ACTV. τῷ φυλακικῶ Vind. E.

κωλύοντε] κωλύον τε Ald. κωλύοντες Vind. F. κωλύονται Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. A. λύνονται Vind. E. κωλύματα Ang. B. Flor. T. et margo R.

B δέος τε καὶ αἰδώς· αἰδώς μὲν ὡς γονέων μὴ ἄπτε-
σθαι εἴργουσα, δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους
βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱεῖς, τοὺς δὲ ὡς ἀδελφούς, τοὺς
δὲ ὡς πατέρας. Ξυμβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη. Πανταχῆ δὴ
ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι;
Πολλήν γε. Τούτων μὴν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων
οὐδὲν δεινὸν, μὴ ποτε ἢ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ

αἰδώς μὲν] καὶ αἰ. μ. Ang. B.
Flor. R. (ad hunc enim nota in
V. L. Stallbaumii vitiose expressa
XX. pertinere videtur.) μὲν (ο-
misso αἰδώς) Vind. F. Stob.
Gesn. (cod. BN.)

B εἴργουσα] εἴργουσα. Stobaeus
Trinc.

δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς
ἄλλους βοηθεῖν] Astius in sec.
ed. μὴ post τὸ inserendum cen-
set et τὸ βοηθεῖν seu τὸ μὴ
βοηθεῖν absolute positum statuit
ita, ut obiectum timoris conti-
neat. Stallbaumius τὸ βοηθεῖν
ab ipso nomine δέος sic regi pu-
tat, ut apud Demosthenem Θη-
βαίους α τεθνάναι τῷ φόβῳ et
ἀποστόλους α τεθνᾶσι τῷ δέει.
Denique Bernhardy synt. p. 355.
τὸ — βοηθεῖν simplicem apposi-
tionem dicit, qualis sit L. VIII.
p. 590. E. in verbis ἢ τῶν παι-
δων ἀρχῆ, τὸ μὴ ἔαν ἐλευθε-
ρους εἶναι. Quid si τὸ ad δέος
potius, quam ad βοηθεῖν refe-
ramus, ut sensus idem sit, ac si
dictum esset δέος δὲ τὸ τῆς τῶν
ἄλλων βοηθείας τῷ πάσχοντι.
δέος ἐστὶ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν
quin recte dicatur, nemo ambi-
git: quidni etiam τὸ τοὺς ἄλ-
λους βοηθεῖν δέος dicere liceat?

δὲ ὡς πατέρας] δ' ὡς πατ.
Vind. F. Ang. B.

Ξυμβαίνει] συμβ. Vind. F.
ἔφη] ἔχειν Vind. E. Ang. B.
Flor. RT. ἔχει Flor. AC.

Πανταχῆ] πανταχοῦ Par. K.
δῆ] ἄρα Ven. B. om. Lob.
Vind. B. Vat. BM.

ἄξουσι] Ita Vind. E. Flor.
ACV. ἄξουσιν Bekkerus secundum

Par. A. Ven. BC. Vat. H. scrip-
sisse demonstrat. Apud Stobaeum est ἀΐξουσι, sed in cod.
A. ἄρξουσι. Editiones ante Bek-
kerum cum reliquis codicibus et
Stob. marg. Gesn. ἔξουσι habent.
Ad interpunctionem, quae in Vind.
B. Stob. Trinc Gesn. nulla est,
sequentium caussa signum inter-
rogandi a Bekkero et Stallbaumio
positum puncto reliquorum prae-
tuli.

Πολλήν] πολύν Vind. E.

μὴν] μὲν Vind. E. Vat. H.
Stob. cod. B. μὴν, sup. ἔ, Vind.
D. autem Fic. Quod fervidiuscule
hoc Socrates affirmat, indicio
est, proximum illud, ex quo hoc
concludit, non sine interrogatione
ab eo pronuntiatum fuisse.

ἢ ἄλλη πόλις] καὶ ἄλλη π.
Vind. BD. Vat. M. civitas alia
vel Fic. ut ἢ pro ἢ legisse vi-
deatur.

ἀλλήλους] ἄλλους Lob. Vat.
BM. Vind. B. et, vulg. in mar-
gine addito, D.

διχοστατήσῃ] ζυγοστατήσει
Vind. F.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
Vind. BD. οὐ γὰρ οὖν Vind. F.
γε μὴν] γὰρ δὴ Stob. cod. A.

ἀπρέπειαν] ἀπρέπειαν, Mon. C
B. Ald. Bas. ab.

καὶ] om. Par. K.

ἄν] τὲ ἄν idem.

κολακείας] κολακίας Vind. E.
Flor. R.

πένητες] Hoc Astius in sec.
ed. ante κολακείας posuit, magis
etiam probaturus, si post ἴσχυουσι
reiiciatur; in tertia suo loco re-
liquit, sed delendum iudicavit;

πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν. Τὰ γε μὴν
 σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ λέγειν, C
 ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίων, πέ-
 νητες, ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ
 καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφήν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχυο-
 σι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρκούμενοι, τὰ δὲ
 πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναικῆς τε καὶ

cui assentiens Stallbaumius in
 utraque ed. uncinis circumdedit.
 Enimvero eiectione nomine vel lon-
 gius remoto aliquid ad perspicui-
 tatem, post εἶεν vero posito etiam
 ad veritatem sententiae desidera-
 tur. Nam quum mala ista pu-
 silla omnia ex paupertate redun-
 dent, ii, qui expertes eorum di-
 cuntur, non tamquam pauperes
 expertes facti dici possunt. Quid
 quod omnino pauperes in his cu-
 stodibus non magis, quam divites
 reperiuntur. Itaque πένητες non
 loco movendum, sed commate,
 quemadmodum Astius in pr. ed.
 fecit, a πλουσίων separandum et
 ita explicandum, ut ex verbis
 ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν sup-
 plementum structurae consimilis,
 sed sententiae diversae petatur,
 velut αἷς ἔνοχοι ἂν εἶεν, quibus
 adulationibus obnoxii forent pau-
 peres. Similem brevilocationem
 habent illa L. III. pag. 430. A:
 τὰ ῥύματα ταῦτα δεῖν ὄντα
 ἐκλύσειν, ἧ τε ἡδονῇ, παντὸς
 χαλεστραίου δεινότερα οὐσα τοῦ-
 το δρᾶν καὶ κούρας, λύπη τε
 καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παν-
 τὸς ἄλλου ῥύματος. Supple-
 mentum autem, quale nostro loco,
 adhibendum est Euthyphr. p. 14.
 E: φράσον δή μοι, τίς ἢ ὠφέ-
 λεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὐσα
 ἀπὸ τῶν δάφρων, ὧν παρ' ἡμῶν
 λαμβάνουσιν; ἂ μὲν γὰρ διδόα-
 σι, παντὶ δήλον, quorum in ex-
 tremis post διδόασι necesse est
 ἦτις τούτων ἢ ὠφέλεια τοῖς
 ἀνθρώποις τυγχάνει οὐσα se-
 cundum praecedentia subaudias.
 — Ficinus κολακείας τε πλου-
 σίων, πένητες ita interpretatus

est: adulationes certe aberunt,
 quibus adversus divites inopes uti
 solent.

ἀπορίας τε] sollicitudines item
 indigentium Fic. τε om. Stob.
 Trinc.

ἀλγηδόνας] ἀλγηδόνας Mon.
 B. quod ad expediendam nomina-
 tivi πένητες difficultatem excogi-
 tatum certe lenius Astiano reme-
 dium, ceterum eandem ob caus-
 sam et ob pluralem, qui sequi-
 tur, improbandum est.

παιδοτροφίᾳ] Ita Par. A. Vind.
 DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTUV. Stob. cod. A.
 Trinc. Bekkerus et Stallbaumius
 in pr. ed. παιδοτροφία cum αἷς
 super a Ven. B. παιδοτρόφωι
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. παιδοτροφίαις Stob.
 Ald. Bas. ab. Steph. Astius et
 Stallbaumius in sec. ed. hac ad-
 dita declaratione, numerum plu-
 ralem sibi unice placere. (in)
 filiis nutriendis Fic.

χρηματισμοῖς] σχηματισμοῖς
 Par. K. sec. Bekk.

διὰ τροφήν] διατροφὴν Lob.
 Vind. BDEF.

οἰκετῶν] οικετῶν Par. K. sec.
 Bekk. domesticorum servorumque
 Fic.

δανειζόμενοι] δανιζόμενοι Vind.
 E. δανειζόμενον Vind. F.

τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. EF. Ang.
 B. Vat. H. Stob.

ἐξαρκούμενοι] ἐξαρκούμενοι
 Stob. cod. A. Trinc. ἐξωνούμε-
 νοι Vind. E. ἐξαρκουμένου Vind.
 F.

πάντως] πάντων Vind. E.
 θέμενοι] om. Stob. cod. A.
 Seponunt praeterea Fic.

οικέτας, ταμιεύειν παραδόντες, ὅσα τε, ὦ φίλε, περὶ αὐ-
 τὰ καὶ οἷα πάσχουσι, δῆλά τε δὴ καὶ ἀγεννῆ καὶ οὐκ
 D ἄξια λέγειν. Δῆλα γὰρ, ἔφη, καὶ τυφλῶ. Πάντων τε
 δὴ τούτων ἀπαλλάσσονται ζήσουσί τε τοῦ μακαριστοῦ
 βίου, ὃν οἱ Ὀλυμπιονῆται ζῶσι, μακαριώτερον. Πῆ;
 Διὰ μικρόν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν τού-
 τοις ὑπάρχει. ἢ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἢ τ' ἐκ τοῦ
 δημοσίου τροφή τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ νικῶσι ξυμπά-463

οικέτας] γυναικας Vind. D.
 ταμιεύειν παραδόντες] παρα-
 διδόντες ταμιεύειν Stob. cod. A.
 οἷα] ὅσα Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. Bas. b.

δῆλά τε δὴ] Ita Par. A. Vind.
 D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 Bekkerus. δῆλά τε Vind. EF.
 Ven. C. Par. D. Stob. δειλά,
 sup. δῆλα, τε Par. K. δειλά τε
 reliqui codices, margo Vind. D.
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et
 sec. δειλά τε δὴ Astius in tert.
 ed. et Stallbaumius. et ipsa per
 se cuique patent Fic. Duabus de
 caussis Socrates ista enumeranda
 negat, quod et per se pateant,
 et quod parum decora sint. Qua-
 rum priori Glauco ita assentitur,
 ut nomen a Socrate pronuntiatum
 repetere videatur: δῆλα γὰρ.
 Sed aliquanto maius firmamentum
 nostrae lectionis est particula δὴ
 prouidenter ommissa ab iis librariis,
 quibus poëticum quidem, sed ne-
 scio an ob id ipsum ab hoc loco
 alienum et haud dubie sequenti
 ἀγεννῆ officiens nomen δειλά pla-
 ceret. Cuius particulae ea est
 vis, ut nominis adhibiti rationem
 et significationem apertam omni-
 bus et extra dubium positam ar-
 guat; quod utrumque in δῆλα
 convenire, ab altero abhorreere
 videtur.

ἀγεννῆ] ἀγενῆ Vind. D. Flor.
 RT.

D ἔφη] δὴ Vind. F. Ang. B.
 Πάντων τε] πάντων τὲ, nulla
 post τυφλῶ interpunctione facta,
 Ald. πάντως Stob. cod. B. Trinc.
 πάντων δὲ Vind. D. (sup. τε) E.
 Flor. ACTV. Stob. cod. A. Bas.

ab. πάντων δὴ Vat. H. πάντων
 Stob. Gesn.

δὴ] δὲ Stob. cod. B.

ζήσουσί] ζήτησοί Stob. cod. A.
 ζητήσουσί Par. K. Antiatt. Bekk.
 an. p. 97, 28: ζήσει. Πλάτων
 Πολιτείας ἔκτω, οὐ ζήσεται.
 Phryn. Pors. ζήσει· ἀντὶ τοῦ
 ζήσεται. quod hic spectare vide-
 tur.

τε] δὴ Vat. H.

μακαριστοῦ] μακαρίστου Vind.
 F. beatissima Fic.

ὃν οἱ] οἶον Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

Ὀλυμπιονῆται] ὀλυμπιονῆται
 Lob. Vind. BEF. Mon. B. Stob.
 Trinc. Gesn. ὀλυμπιονῆται editi.
 Διὰ μικρόν] διὰ μικρότε-
 ρόν Ang. B. Flor. ART. δι' ἄς
 μικρότερόν Vind. F.

εὐδαιμονίζονται] εὐδαιμονί-
 ζοντες Stob. Trinc.

ὑπάρχει] ὑπάρχοι Ald. Bas. ab.

ἢ τ'] ἢ τε Vind. F.

τοῦ] om. Vind. D.

τροφή] τροφή Stob. cod. A.

τελεωτέρα] Hic deficit Stob.
 Trinc.

γὰρ] om. Lob. Vind. BD. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ξυμπάσης] ξυναπάσης Stob.
 cod. A. ξυμπάσις Mon. B. a m.
 pr.

σωτηρίαν — πόλεως E.] bis
 deinceps scripta sunt in Vind. F.
 Pro σωτηρίαν Stob; cod. A. σώ-
 τειραν habet.

ὅσων] ὅσον Flor. R. Vind. D.
 et in prima descriptione F.

βίος] βί, sup. α, Stob. cod.
 A.

ἀναδοῦνται] ἀναιδοῦνται Stob.

σης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις
 παῖσιν, ὅσων βίος δεῖται, αὐτοὶ τε καὶ παῖδες ἀναδοῦν-
 ται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντές E
 τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Καὶ μάλα,
 ἔφη, καλά. Μέννησαι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐν τοῖς
 πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν ἐπέπληξεν, ὅτι τοὺς
 φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῦμεν, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν 466
 τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δὲ που εἶπομεν,

cod. A. Timaeus lex. p. 30: ἀνα-
 δῆσαι ταινίας ἐπιβαλεῖν.

E αὐτῶν] Ita Vind. B. et cor-
 rectus in spiritu Mon. B. αὐτῶν
 Lob. Vind. DEF. Stob. Gesn.
 Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῆς Par.
 K. sec. Bip. Ast. pr. (ab) ipsa
 (rep.), Fic.

πόλεως] πόλεων Stob. Gesn.
 ζῶντές τε] Ita Par. AD. Lob.
 Vind. BDEF. Mon. B. Ven. C.
 Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV.
 Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
 baumius in pr. ed. Reliqui codi-
 ces (Vat. B. Ven. B. Par. K. de
 quibus certe Bipontini et Bekke-
 rus tacent) editique τε cum Sto-
 baeo omittunt, atque Stallbau-
 mium in sec. ed. timor incessit,
 ne vivis sepultura paretur. Sed
 alterum participium cum suo ad-
 ditamento haud secus, quam prius
 ad γέρα δέχονται referendum
 iisque verbis summam sententiae
 comprehensam esse vel Glauconis
 responsum docet. Itaque Socra-
 tes et vivos illos et mortuos prae-
 miis a civibus suis affici demon-
 straturus afficiuntur, inquit, et
 vivi praemii et mortui condignae
 sepulturae participes fiunt.

ταφῆς] ταφῆς δ' Vind. D.

ἀξίας] ἀξία cum litura in fine
 Vind. F. ἀξια Lob. Vind. B. et
 margo D. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. ἀξίως Ang. B.
 μετέχουσι. μετέχουσιν. Bekke-
 rus.

καλά] πολλά Vind. F. καλῶς
 Stob. cod. A.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Vind. E.
 Respicit initium L. III.

466 ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind.

D. (sup. οἷ) E. Vat. H. Flor.
 ACTV. ποιοῦμεν reliqui codices
 et editiones omnes; quod quum
 per se magis legitimum, tum se-
 quenti ἔχοιεν magis accommoda-
 tum est. Sed indicativum satis
 constat in hoc loquendi genere
 frequentari ita, ut optativum vel
 subsequentem habeat vel antece-
 dentem, quo quasi temperamento
 scriptores videntur simul naturali
 sermonis vigori repraesentandarum
 rerum cupido morem gerere et
 obliquae orationis speciem servare
 voluisse. Sic L. III. p. 420. C:
 εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας
 προσελθῶν τις ἔψεγε λέγων, ὅτι
 οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶον τὰ
 κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν·
 οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὄν,
 οὐκ ὀστρεῖω ἐναληθιμμένοι εἶεν,
 ἀλλὰ μέλανι. Contra L. I. p. 337.
 A: καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη τε καὶ
 τούτοις προύλεγον, ὅτι σὺ ἀπο-
 κρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσεις,
 εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλ-
 λον ποιήσεις, ἢ ἀποκρίνοιο, εἰ
 τίς τί σε ἐρωτᾷ. pro quo aliqui
 ἔροιτο scripserunt. Multa utrius-
 que modi exempla significavit
 Matthiae gramm. p. 1031. non-
 nulla Bernhardy synt. pag. 389.
 unum nostro simile Stallbaumius
 in sec. ed. Civ. L. VI. p. 490. D.
 Iam quum ferri posse indicativum
 nulla dubitatio esset, etiam prae-
 ferri debere visus est primum
 propter codices, quorum qui opta-
 tivum exhibent, non solum omni-
 no inferiorum ordinum, sed etiam
 in sequentibus circa eandem rem
 dissidentes eoque magis suspectae
 fidei sunt, qui indicativum offe-

ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαυθις σκεψόμεθα, νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιοῦμεν, τὴν δὲ πόλιν ὡς οἰοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο εὐδαιμον πλάττοιμεν; Μέννημαι, ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπιούρων βίος, εἶπερ τοῦ γε τῶν Ὀλυμπιονικῶν πολὺ τε
B καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μή πη κατὰ τὸν τῶν σκντοτόμων φαίνεται βίον ἢ τινων ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν τῶν γεωργῶν; Οὐ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὅ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον, δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι

runt, neque alibi sic interpolati esse solent et sequentia eo modo scripta habent, ut corrigentem grammatici manum experti non videantur; deinde, quod horum librorum ductu talis optativi et indicativi per vices successio prodit, quae liberiores sermonem deceat neque tamen nullam regulam sequatur. Scilicet eorum verborum, quae interposita et quasi tertio gradu a praesentia remota sunt, omnium modus optativus est, (ἔχοιμεν, παραπίπτοι, εἶμεν) reliquorum, quae ab ὅτι pendent, indicativus, praeter extremum, (πλάττοιμεν) quod forma legitima indutum excusatione non eget.

οἷς] εἰ οἷς Vind. E.

ἔχοιεν;] Signum interrogandi Bekkerus posuit. Item post πλάττοιμεν.

δέ που] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. δὲ Vind. E. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius.

εἴ που] εἶπον Lob.

εἰσαυθις] εἰς αὐθις Mon. B. σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα Vind. BD. Vat. M. σκεψόμεθα Vat. H. σκεψόμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod ex coniectura ab Astio in sec. ed. positum et commendatum a Bekkero in comm. Stallbaumius in pr. ed. recepit.

ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind. E.

et int. vers. D. Vat. H. Flor. ACTV. ποιῶμεν Ven. B. Bas. b. „Ex vet. ποιῶμεν affertur: sed legendum itidem fuerit πλάττωμεν pro πλάττοιμεν.“ Stephan. annot. p. 21. ποιῶμεν Vind. D. cum reliquis codicibus et editionibus.

εἶμεν] Ita Par. A. Ven. C. Vat. H. Flor. ACTV. et margo Vind. D. ἡμεν Vind. E. εἰ μὲν Vind. F. Par. D. εἴημεν Mon. B. Flor. U. ἐσμέν Vind. D. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

εὐδαιμονεστάτην,] εὐδαιμονεστάτην. Ald. Steph. Pendet a πλάττοιμεν.

εὐδαιμον] τὸ εὐδαιμον Par. ADK. Flor. V. editiones ante Bekkerum; quae lectio teneri poterat, si nonnulli eorum codicum, qui optimum sequi solent, assensum praebuissent mendique suspicionem e proximo vocabulo suborti removissent. Id genus hominum, quod prae ceteris beatum est, praestantiae causa τὸ εὐδαιμον dici poterat. Conf. Leg. L. V. p. 730. D: ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἄρχουσιν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Aeschyl. Sept. 283: ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. Etiam Ficinus articulum invenisse videtur, qui verba ἀλλ' οὐκ — πλάττοιμεν ita interpretatus est: neque ad

εἰ οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαίμων γίνεσθαι, ὥστε
 μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέ-
 τριος καὶ βέβαιος καὶ, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, ἄριστος, ἀλλ'
 ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμο-
 νίας πέρι ὀρμήσει αὐτὸν διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ C
 ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦσθαι, γινώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ
 ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλεον εἶναι πως ἡμῖσιν παντός.
 Ἐμοὶ μὲν, ἔφη, ξυμβούλω χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ
 τῷ βίῳ. Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν τῶν γυναι-
 κῶν κοινωनीαν τοῖς ἀνδράσιν, ἦν διεληλύθαμεν, παι-

unam quandam eius partem, sed
 ad totam respicientes beatitudi-
 nem illam exquirere.

Μέμνημαι] μέμνησαι Vat. H.
 Τί οὖν;] om. Fic. In editio-
 nibus antè Bekkerum Τί οὖν νῦν
 etc. sine distinctione scriptum,
 deinde post βίος in Ald. punctum,
 in Bas. ab. signum interrogationis
 positum, quod Stephanus et in
 sec. Astius ante μὴ πη fecerunt.
 νῦν] post ἡμῖν Vind. DE. Ven.
 B. Vat. H. Flor. ACTV.

ὁ] ὁ Bas. b.
 εἶπερ] Ita Par. A. Vind. EF.
 et int. vers. D. Ang. B. Vat. H.
 Flor. RTV. quando Fic. ὅπερ
 Ven. C. ὄσπερ Par. K. Flor. U.
 Bas. ab. ὄσπερ Vind. D. et reli-
 qui codices, Ald. Steph. et re-
 centiores. Sed in Lob. περ int.
 vers. est.

τοῦ] του Flor. U. τοῦτο Vind.
 F. οὗτός Vind. E. om. Par. K.
 γε] post τῶν Par. K.

Ὀλυμπιονικῶν] ὀλυμπιονίκων
 Vind. DEF. Flor. ACRTV. ὀλυμ-
 πιονικῶν editi.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. τε καὶ Vind. E. Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. γε καὶ Stall-
 baumius.

μη — φαίνεται B.] om. Vind.
 F.

πη] τοι Ang. B. Flor. R. (hu-
 ius enim signum pro nota Flor.
 T. in Stallbaumii V. L. reponen-
 dum videtur.) ποι Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. Et Vind. D.
 oi super η habet.

τὸν] om. Vind. D.

ἢ τὸν] ἢ Par. K. ἢ τὸ Vind.
 D.

ἔλεγον] ἐλέγομεν Vind. F. Ang.
 B. Flor. AR.

καὶ ἐνταῦθα] κἀνταῦθα Lob.
 Vind. B. Vat. BM. Bekkerus et
 in tert. Astius. Confer Vol. I.
 p. LVII. sq.

εἰ] om. Vind. D. et a m. pr.
 Ven. B.

μηδὲ] μὴ Flor. T. non Fic.

μηδ'] μὴ δὲ Bas. ab.
 ἀρκέσει] ἀρκέση Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACV.

φαμὲν] Ita Par. A. Vind. DEF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 asserimus Fic. ἔφαμεν reliqui et
 editiones ante Bekkerum.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

καὶ μειρακιώδης] post δόξα
 Flor. T.

πέρι ὀρμήσει] περὶ ὀρμήσει
 Vind. B. πέρι ὀρμήση Vind. D.
 περιορμήσει Lob. Vat. M. ut etiam
 Ficinus legisse videtur: sed insa-
 na et puerilis exorta felicitatis
 opinio rapiat eum.

αὐτὸν] αὐτήν Vind. DE. Flor.
 AC.

οἰκειοῦσθαι] οἰκιοῦσθαι Lob. C

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. DE.
 om. Vat. H. — Locus Hesiodi
 est "Erg. 40.

ξυμβούλω] συμβ. Mon. B. Par.
 DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab.
 Steph.

μενεῖ] μένει Vind. F. μένοι
 Ang. B.

δείας τε πέρι καὶ παιδῶν καὶ φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, κατὰ τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν καὶ ξυνθηρεῦειν ὥσπερ κύνας
 D καὶ πάντα πάντα κατὰ τὸ δυνατόν κοινωνεῖν, καὶ ταῦτα πρᾶττούσας τὰ τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρσεν, ἢ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω κοινωνεῖν; Συγχωρῶ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατόν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωσίαν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπη δυνατόν; Ἐφθης, ἔφη, εἰπὼν ἢ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ

καὶ παιδῶν] Astius in tert. καὶ delendum censet probante in sec. Stallbaumio et Ficinus quoque aliud quid hic legisse suspicante. Nodum in scirpo.

πολιτῶν,] πολιτῶν; Stephanus, Bekkerus et Stallbaumius. Sed quae sequuntur epexeGESI inserviunt.

δεῖν] δεῖ, sup. ἦ, Lob. Vat. M. δὴ Vind. BF. Ang. B. Ficinus haec inde a κατὰ τε πόλιν liberius reddidit: *ut una cum viris in pace gubernent, in bello militent, custodiant una.*

κύνας] κύνα Par. K.

D πάντα] πάντα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut solent. Cf. Vol. I. p. LXI. κοινωνεῖν,] κοινωνεῖν; Stephanus et recentiores.

καὶ ταῦτα — κοινωνεῖν;] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὴν τοῦ θήλεος] τοῦ θηλέως Par. K.

ἢ] ἢ Vind. F. ἢ Vind. D. ἀλλήλω] ἀλλήλων Ven. B.

Συγχωρῶ] ξυνχωρῶ Flor. T. ὥσπερ] ὥσπερ καὶ Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. Flor. U. et Stallbaum. inductus ab Heindorfio ad Phaedon. p. 64. C: hunc constantem prope Graecorum usum affirmante. Non rarum est alterum καὶ ad nostrum sensum sine necessitate additum, sed Plato saepius

etiam omittere solet. En tria ex uno Phaedone exempla: p. 87. B: εἰκόνας γὰρ τινος, ὡς ἔοικε, καὶ γὰρ ὥσπερ Σιμμίας δέομαι. pag. 88. E: πότερον κἀκεῖνος, ὥσπερ ὑμᾶς φησ, ἐνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος, ἢ οὐ. p. 100. C: σὸς περὶ δὴ, ἔφη, τὰ ἐξῆς ἐκεῖνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί.

ἢ] ἢ Vind. F. εἰ Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. ὃ Ven. B. Bas. b. Steph. Ast. (anticipasti,) quod (ego interrogaturus eram.) Fic. Ad εἰπὼν supplere licet τὴ ταύτην, ut Glaucō ab eadem parte sermonem se excipere atque in eandem dirigere voluisse dicat, quam Socrates praeoccupaverit. Cf. L. I. p. 338. D: ταύτην ὑπολαμβάνεις, ἢ ἂν κατορηγῆσαις μάλιστα τὸν λόγον.

γὰρ] om. Fic.

τῶν] om. Vat. H. Est neutrum.

τῷ] om. Par. K.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Vat. E. M.

πολεμήσουσι.] πολεμήσουσιν. Bekkerus.

"Ὅτι κοινῇ στρατεύονται] militabunt profecto communiter, tam mares quam feminae Fic. — κοινῇ — Vind. F. — στρατεύονται Ven. B. — στρατεύουσι Vind. E. Flor. C.

πρὸς γε] om. Fic.

πολέμῳ, οἶμαι, ἔφην, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. E Πῶς; ἢ δ' ἔς. Ὅτι κοινῇ στρατεύονται καὶ πρὸς γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄδρῳι, ἢ ὡσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεῶνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν· πρὸς δὲ τῇ θεᾷ διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ θε- 467
ραπεύειν πατέρας τε καὶ μητέρας. ἢ οὐκ ἦσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας, οἷον τοὺς τῶν κεραιμέων παῖδας, ὡς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἄπτεσθαι τοῦ κεραιμεῖν; Καὶ μάλα. Ἡ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδεύειν, ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὐτῶν ἐμπειρίᾳ τε

εἰς] ἐκ, e corr. ἐς, Mon. B.

ἄδρῳι] ἄδρῳι Vind. BDE. ἀνδρεῖοι Mon. B. Flor. U.

ἢ] ἢνα Flor. U.

οἱ] om. Vind. DF.

δημιουργῶν] δημιουργοὶ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.

ταῦτα] *patrum suorum opera* Fic.

δημιουργεῖν] Astius ex praegresso ἢνα coniunctionem ὡστε repeti iubens, a qua sequentes infinitivi pendeant, pro colo comma posuit; quae ratio neque ad mutandam interpunctionem valet, qua tamen cavendum erat, ne διακονεῖν et ὑπηρετεῖν ad δεήσει referrentur, neque vero omnino probabilis est, quum consilium potius, quam effectum hoc loco significandum esset. Contra Stallbaumius infinitivos per genus quoddam attractionis e proximo δημιουργεῖν originem ducere statuens nihilo minus colon reliquit, pro quo comma facere debebat, ne proximum illud exiguum aut nullam ad sequentia vim habuisse videretur. Ego infinitivum δημιουργεῖν hoc tantum effecisse arbitror, ut, quum ad priorem consilii partem indicandam ἢνα cum coniunctivo adhibitum esset, ad posteriorem infinitivus non tamquam alienus ab ea significa-

tione quasi per vim arcesseretur, sed utpote eadem praeditus sua sponte sese offerret. Scilicet ἄξουσι τοὺς παῖδας διακονεῖν, etiamsi nullus intercessisset infinitivus, tamen idem significaret, quod ἄξουσιν, ἢνα διακονῶσι, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1040. c. Itaque de duabus loquendi formulis rem efficiendam pariter designantibus altera coniunctionem ἢνα cum coniunctivo habens ut magis perspicua in priori parte posita, altera solo infinitivo utens in posteriori recepta est, quum interiectum δημιουργεῖν mutandi sermonis occasionem praebuisset. Nullo autem interiore et syntactico nexu inter δημιουργεῖν et διακονεῖν obtinente colon aptius esse commate apparet.

πρὸς δὲ] καὶ πρὸς Lob. Vind. BD. Vat. M. et a m. s. B.

ἢ] ἢ Flor. V. et corr. Mon. B. 467 (a m. pr. ἢ)

ἦσθησαι] ἦσθησαι Vind. F.

τὰ] τοὺς Par. K. sec. Bip.

τὰς τέχνας] τῆς τέχνης Lob. Vind. BD. Vat. M.

οἶον] οἱ Vind. E.

χρόνον] χρόνων Bas. a.

θεωροῦσι] *singentes patres spectant* Fic.

Ἡ] ἢ Lob. Vind. BDE.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BDF.

καὶ θεὰ τῶν προσηκόντων; Καταγέλαστον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἶη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖται γε πᾶν ζῶον διαφε-
 B ρόντως παρόντων ὧν ἂν τέκη. Ἔστιν οὕτω. κίνδυνος
 δὲ, ὃ Σώκρατες, οὐ μικρὸς σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πο-
 λέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι
 καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν
 δ' ἐγὼ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν ἡγή παρασκευα-
 C στέον τὸ μὴ ποτε κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς. Τί δ'; εἴ που
 κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κατορθοῦντες;
 Διήλον δὴ. Ἀλλὰ μικρὸν οἶε διαφέρειν καὶ οὐκ ἄξιον
 κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον παῖδας

Καταγέλαστον] καταγέλαστος
 Vat. B. Ven. C. Par. K. secund.
 Bip.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B.
 μὲν τ' ἂν editi ante Ast. sec.
 Cf. Vol. I. p. 177, a.

καὶ] om. Bas. b.
 μαχεῖται] μάχεται Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. pugnat Fic.

ζῶον] ζῶον Ald. Bas. ab. ut
 interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.

B ὧν] ὧν Vind. F.
 οὕτω.] οὕτως Bekkerus.
 κίνδυνος] ἰνδυνος Vind. F.
 Κίνδυνος Steph.

μικρὸς] μικρὸς Lob. Vind.
 BDE. Flor. ACTV. Par. K. sec.
 Bip. nam Bekkerus de eo non
 magis, quam de Vindobonensi aut
 alio suorum ullo significationem
 dedit. Itaque vereor, ut vulgata
 lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I.
 p. 287.

σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E.
 σφαλοῦσιν cum ei super οὔ Vind.
 D. σφάλλουσιν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

δὴ] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

παῖδας] καὶ τοὺς παῖδας Ang.
 B. Flor. RT.

πρῶτον] forsam imprimis Fic.
 μὲν] om. Vind. E. μὲ Mon. B.
 a m. pr.

ἡγή] ἡγεῖ Mon. B. Astius, Bek-
 kerus et Stallbaumius.

μὴ ποτε] μήποτε Ald. (Conf.
 p. 473. D.) μηδὲ ποτε Bas. b.
 μηδέποτε Ven. B.

κινδυνεῦσαι;] κινδυνεῦσαι.
 editi ante Astium.

Τί δ'; εἴ που] τί δὴ. ποῦ
 Ven. B. τί δὴ που Vind. E. Vat.
 H. Flor. ACV. τί δὴ εἴ που Flor.
 T. τί δ' ἢ που, subscripto a m.
 s. ei sub ἡ; Mon. B. Τί δ' εἴ
 που editiones ante Bekkerum.

βελτίους] βελτίως Ald. Bas.
 ab.

δὴ. Ἀλλὰ] δὴ, ἀλλὰ Ald.

οἶει] εἶη Vind. D.

καὶ] om. Vind. E. Ven. C.
 Par. DK. Vat. H. Flor. AC.

ἄξιον] ἄξιος Flor. AC.

κινδύνου] κίνδυνον Par. K.
 sec. Bip.

παῖδας] τοὺς παῖδας Lob.
 Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.
 Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. h. e. eos pueros, qui — vel
 nostros pueros; quorum neutrum
 ineptum. Sed remoto articulo
 Socrates plurimum referre dicit,
 ut qui adulti bellicosi futuri sint,
 iam pueri res bellicas spectent;
 id quod non minus aptum videtur.
 Scholiastes utrum articulum lege-
 rit, an non legerit, ex scholio,
 quale Bekkerus et Ruhnkenius
 ediderunt, perspicere nequit: ὁ
 νοῦς οὕτος. Ἄρα, ὃ Γλαύκων,
 ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος
 τὸ τοὺς μέλλοντας γενήσεσθαι
 (Ruhnken. γενήσεσθαι) παῖδας
 ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον
 αὐτοπτειν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλε-
 μον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὀμηρικὸν
 παραφράζει. Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν

τοὺς ἀνδρας πολεμικοὺς ἔσομένους; Οὐκ, ἀλλὰ διαφέρει πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεαροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν, καὶ καλῶς ἔξει. ἢ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἀνδρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν, ὅσα τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι; Εἰκὸς, ἔφη. Εἰς D μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται. Ὅρθῶς. Καὶ ἄρχοντάς γέ που, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ τοὺς φανλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρία τε καὶ ἡλικία ἱκανοὺς ἠγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρέπει

ἄξιον, διδασκόμενος πολέμοιο, εὐφορβος. (II. XVI. 811.) In quibus παῖδας si post μετὰ χρόνον transtuleris, nobiscum facientem scholiasten habebis, si ante μέλλοντας ponatur, articulum tuetur, sed alterum τοὺς post παῖδας male omisisse statuendus est; sin locum suum obtineat, τοὺς παῖδας πολεμικοὺς, omissis τοὺς ἀνδρας, legisse et παῖδας adolescentem intellexisse videtur. Atque hoc magis probabile ex eo, quod Euphorbi mentionem iniicit, quod simul indicio est, v. 810. eum καὶ γὰρ δὴ ποτε φάσας εἰκοσι βῆσεν ἀφ' ἑππων, non cum Aristarcho καὶ γὰρ δὴ τότε etc. legisse.

ἀνδρας πολεμικοὺς] milites Fic.

Οὐκ — ἢ γάρ;] om. Vind. D. et, ut videtur, is, quo usus est auctor scholii ad proxime sequens Οὐκοῦν adscripti.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. F. a m. pr. διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. referre Fic. qui in superioribus Num parum interesse censet posuit.

λέγεις. Τοῦτο] λέγεις, τοῦτο Ald.

πολέμου] post τοὺς παῖδας Ven. B. Vind. E.

προσμηχανᾶσθαι] προμηχανᾶσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δε, Mon. B.

καὶ] ἢ καὶ Lob. η καὶ Vat. M.

In Vind. B. nonnihil spatii ante καὶ vacuum.

ἔξει] ἔξη Bas. b.

ἢ γάρ] ἢ γάρ Lob. om. Mon. B. Fic.

Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν. (Bekk. ὑπόκρισιν) scholiastes, quasi οὐκὸν legisset et post ἦν δ' ἐγὼ plene interpunxisset, quemadmodum factum est in Bas. ab. in quibus etiam Πρῶτον maiuscula initiali exstat. Quod utrumque ita demum tolerabile videri poterat scholiastae, si superiora illa Οὐκ — ἢ γάρ; in suo codice non invenerat.

αὐτῶν] post οἱ πατέρες Lob. Vind. BD. Vat. BM.

γνωμονικοὶ] γνώμοιο Vat. B. στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. (quibus in castris (periculum insit, quibus non insit periculum.) Fic.

ὅσα] ὅσοι Vind. F. cum litura in altero o.

ἐπικίνδυνοι;] ἐπικίνδυνοι. Ald. D Bas. ab. Steph. quod et ipsum ferri potest.

Εἰς] In Vind. D. s int. vers. est.

ἄρα] ἄρ Vind. E.

ἄξουσιν] ἔξουσιν Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et cum ἄ super ε Lob.

εὐλαβήσονται] εὐλαβηθήσονται Lob. Vind. BD. Vat. M. (ad alia) minime Fic.

αὐτοῖς] αὐ. Flor. T.

γάρ. Ἀλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα, ὦ φίλε, περοῦν χρηὴ παιδία ὄντα εὐθύς, ἵν' ἂν τι δέη
 E πετόμενοι ἀποφεύγωσι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἧν δ' ἐγὼ, ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδαχθέντας ἵππεύειν ἐφ' ἵππων ἀπτεῖον ἐπὶ τὴν θείαν

Ἀλλὰ γάρ] γάρ om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. DE. παραδόξων Lob. Vind. B. Vat. M.

περοῦν] περοῦν Ang. B. Iulianus in laudem Constantii p. 14. ed. Schaefer. καθάπερ ὁ γενναῖος ἠξίωσε Πλάτων οἰοεὶ περὰ τοῖς παισὶ (γρ ποσὶ Spanhem.) χαριζόμενον καὶ ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀνάγοντα (Wytttenbachius malebat ἀναθέντα) ἄγειν εἰς (id Schaeferus ex margine Sp. pro vulgato ὡς suadente Wytttenbachio recepit) τὰς μάχας θεατὰς ἐσομένους ἂν οὐκ εἰς μακρὰν ἀγωνιστὰς ἐχρῆν καταστῆναι.

ἵν'] ἵνα Vind. F.

δέη] δέοι Lob. Vind. B. Vat. BM.

πετόμενοι] πετόμενοι Vat. B. Ven. C. Vind. F. Conf. Vol. I. p. 132, b.

ἀποφεύγωσι.] ἀποφεύγωσιν. Vind. F. Flor. R. Bekkerus.

E διδαχθέντας] Ita secundum Lob. Vind. B. et int. vers. D. Ven. B. Vat. BM. Flor. RT. et int. vers. Ang. B. cum Bas. b. et Astii sec. scripsi pro διδαζομένους, quod Ang. B. et reliqui codices exceptis Vind. D. et Mon. B. et editiones Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. exhibent, quodque Stephanus annot. p. 25. (ad L. VII. p. 537. A.) et Schediasm. L. I. p. 19. frustra tuetur, quasi nondum edoctos, sed edocendos demum equitandi artem et ob id ipsum, ut doceantur, ad belli spectaculum in equis duci pueros iubeat Socrates. Ita enim interpretatur: *Iam inde a prima pueritia tollendi sunt in equis: ducendique in equis ad belli spectaculum, ut eos*

equitare doceamus. Quod quum a Socratis mente pariter atque ab ipsa re abhorreat, διδαζομένους non aliter nisi transposita post ἵππεύειν particula καὶ tolerari posse apparet; cui rationi praeter codicum auctoritatem hoc obstat, quod, quo consilio equis imponendus statueret; Socrates sine causa doceret, quales effectos et quid edoctos ad bellum duci vellet, quod magis dicto opus erat, non demonstraret. Hoc igitur reiecto διδαχθέντας e secundi ordinis codicibus recepi, longius sane illud ab optimorum vestigiis remotum, sed tamen meo iudicio et significatione vero proximum et inter ea, quae codices habent, maxime probabile. Nam διδαχθησομένους, quod Vind. D. cum έντας super ησομένους exhibet, verum videri nequit: διδαζομένους, quod in Mon. B. a manu secunda, ut videtur, e διδαζομένους factum Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius praetulerunt, eo displicet, quod praeter expectationem et temere mutata accusativi potestate pro puerorum descriptione, quales sint in bellum ducendi, magistrorum negotium describit; quo functos esse oporteat, priusquam eos illo ducant. Neque credibile est διδαζομένους non solum in διδαχθέντας, sed in διδαζομένους corrigendi causa mutatum esse. Itaque casu et errore hoc in optimos irrepsisse dicendum erit; si διδαζομένους pro genuino habeatur. Mihi vero codicum indolem et varietatem consideranti admodum verisimile fit Platonem δεδιδαζομένους scripsisse, cuius formae insolentioris et depravatio

μη θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐημιωτάτων. οὕτω γὰρ κάλλιστα τε θεάσονται τὸ αὐτῶν ἔργον καὶ ἀσφαλέστατα, ἂν τι δέη, σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἐπόμενοι. Ὅρθως, ἔφη, μοι δοκεῖς λέγειν. Τί δὲ δὴ, εἶπον, τὰ περὶ 468 τὸν πόλεμον; πῶς ἐκτέον σοι τοῦς στρατιώτας πρὸς

in didaxομένους et explicatio per didaxθέντας et didaxθησομένους aequae proclivis erat. Nec aliter Ficinus, immerito fortasse reprehensus l. c. a Stephano, haec interpretatur; *Equitare consuescent primis ab annis pueri, cumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur.*

ἐφ' ἵππων] ἐφίππων Vind. F. ἐφ' ἵππων, Vind. BD. Steph.

ἀλλ' ἔτι] ἀλλῶ, e corr. ἀλλῶ, Vind. F. ἀλλὰ Flor. R. Ang. B. ἀλλ' ὅτι Bas. a. (Stallb. sec.)

οὕτω γὰρ] atque ita Fic. κάλλιστα] μάλιστα Bas. b.

τε] om. Par. K. sec. Bekk. αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF.

Ald. Bas. ab. δέη] δέοι Lob. Vat. BM. et cum ἡ super οι Vind. B.

Ὅρθως, ἔφη, μοι] Ὅρθως ἔφη μοι Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius in pr. Ὅρθως (ἔφη) μοι Steph. Ὅρθως, ἔφη, μοι Ast. pr. et sec. Cf. Vol. I. p. 35, b.

468 Τί δὲ δὴ] — δὴ int. vers. habet Vind. D. Τί δαι δὴ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod recepit Bekkerus. Me quo minus idem facerem quum ea deterruerunt, quae Vol. I. pag. 155. de dubia optimi codicis in hac re auctoritate exposita sunt, tum quod causam non viderem, cur Socrates novam hancce digressionem maiori cum affectu exordientiam putaverit. Nec nihil tribuendum continuatae orationi videbatur. Quamquam enim erraverit Planudes apud Bachmannum anecd. II. 81. in prosa oratione formulae τί δαι nonnisi ante interpunctionem locum concedens, quum Aristophanem saepe τί δαι σύ; ut Lys.

136. Av. 136. Ach. 768. Bekk. τί δαι σύ φῆς; Av. 1615. 1674. τί δαι φέρεις; Ach. 730. et similia dixisse constet, quae a poetica licentia metrive necessitate repetere temerarium sit, tamen Platonis in dialogis fatendum est codices saepius illi sententiae favere, quam adversari. Tim. p. 18. A. vulgatam τί δαι τροφήν; quatuor tantum libri, Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. tuentur, reliqui omnes τί δὲ exhibent. Paulo firmior Crat. p. 383. B. item vulgata lectio τί δαι Σωκράτει; habetur, sed maior pars codicum δὲ habent. Criton. p. 49. C. τί δαι δὴ; numero et praestantia librorum commendatur, et tamen, quum sequatur τί δὲ; alterum, quod in XV. circiter codicibus exstat; praefereendum videtur. Magis etiam incerta haec sunt, quae Bekkerus exhibuit: Theaet. p. 170. E: τί δαι αὐτῶ Πρωταγόρα; pag. 204. B: τί δαι δὴ; Crat. p. 409. A: τί δαι ἡ ἀεληνῆ; p. 423. D: τί δαι δὴ τόδε; ut unius duorumve codicum ductu mutata Euthyphr. p. 14. A. Apol. p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et alibi taceam.

ἐκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. EFB. quem Bekkerus una cum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B. ἐκτέον exhibere tradens ne in reliquis quidem spiritus rationem habuisse videtur. ἀκτέον Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. quae servanda militibus et ad se invicem et adversus hostes. Fic. ἀκτέον sensu carere non dixerim, quum et regendi s. instituendi et agendi s. vivendi significationem habere possit, quam utramque habet nomen

αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους; ἄρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνε-
ται, ἢ οὐ; Λέγ', ἔφη, ποῖ' ἄν. Αὐτῶν μὲν, εἶπον, τὸν λι-
πόντα τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλόντα ἢ τι τῶν τοιούτων ποιή-
σαντα διὰ κάκην ἄρα οὐ δημιουργόν τινα δεῖ καθιστάναι
ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πο-
λεμίους ἀλόντα ἄρ' οὐ δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι
B χρῆσθαι τῇ ἄγρῳ ὅτι ἄν βούλωνται; Κομιδῆ γε. Τὸν
δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα οὐ πρῶτον μὲν

ἀγωγή. Sed codicum caussa uti-
que praeferendum est ἐκτέον,
quod Astius in sec. ex Bas. b.
recepit.

αὐτούς] Lob. Vind. BD. Mon.
B. αὐ. Vind. EF. Ald. Bas. ab.
Steph. Ast. pr. quod ad priorem
lectionis ἀκτέον significationem
non ineptum erat.

ἄρ'] ἄρα Vind. E. ἄρα Vind.
F.

ποῖ' ἄν] Ita Par. K. Vind. E.
Flor. AC. Bekkerus. ποῖ' ἄν Par.
A. Vat. H. πῆ' ἄν Flor. T. ποῖαν
Vind. F. ποῖαν Lob. Vind. BD.
Vat. BM. Ven. C. Par. D. ποῖα
Ven. B. Ang. B. Flor. R. ποῖον
Mon. B. Flor. UV. cum editioni-
bus praeter Bekkerianam. *quid-
nam?* Fic. (omisso λέγει.) ποῖ' ἄν
breviter dictum accipio pro ποῖα
ἄν ὄντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον
ὀρθῶς ἔχειν λέγεις. ἄν ad ποῖα
pertinet et rerum illarum condi-
tionem, quia incertum erat, qualis
Socrati placeret, incertam et
fortuitam ponit. Simili brevilo-
quentia Sophocles. Philoct. 568:
πρὸς ποῖον ἄν τόνδ' αὐτὸς οὐ-
δυσσεὺς ἔπλει; Cf. Hermannus
de particula ἄν L. III. cap. 4.
pag. 11248. sq. et L. I. cap. 9.
p. 11198. ad calcem thesauri Ste-
phaniani ab Anglis editi.

Αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Vind.
BDEF. Ven. B. Par. K. secund.
Bekk. Ang. B. Vat. HM. *arbitror
cum, qui — esse transmittendum*
Fic. Inest in αὐτῶν significatio
prioris ex duobus, quae exponen-
da suscepit Socrates, quemadm-
modum ipsi inter sese agere debeant
milites.

τάξιν] τὴν τάξιν Flor. T.
τι τῶν τοιούτων] τοιοῦτό τι
Vind. BD.

κάκην] κάκην Vind. E. Ti-
maeus. lex. p. 152: *κάκη ἢ κα-
κία, ὡς πλάνη καὶ ζάλη*, ubi cf.
Ruhnkenius, a quo laudatus Eu-
stathius ad II. XIII. 623. huius
significationis, quae nostro loco
obtinet, usum magis communem
existimasse videtur, dum scribit:
*κάκη γὰρ οὐ μόνον ἢ κακία κα-
τὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ
ἢ δειλία*. Sed neutra Platoni pro-
pria. Cf. praeter locos a Ruhn-
kenio allatos Eurip. Belleroph.
apud Stob. serm. X. pag. 127.
Aeschyl. Sept. 192.

ἄρα] ἄρα Vind. F. Ald. Bas.
ab. ἄρ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

δεῖ] δὴ Vind. F.

καθιστάναι] καθεστάναι Vind.
E. Flor. C. καθιστάναι Vind. F.

γεωργόν] γεωργῶν Vat. H. a
m. pr.

εἰς] ἐς Mon. B. cum litura.
ab (hostibus) Fic.

τοὺς] om. Ven. B.

πολεμίους] πολεμίον Par. D.
ἀλόντα ἄρ'] ἀλ. ἄρ' Vind. F.

θέλουσι] γέλουσι Vind. E. Fi-
cinus hoc perperam cum *δωρεὰν*
διδόναι construens verbum a se
adiccit: *etiam gratis reddere vo-
lentibus relinquendum*.

Κομιδῆ] κομηδῆ Vind. F. B

γε. Τὸν] γε, τὸν Ald.

ὑπὸ] ἐπὶ Par. K.

464 ἐπὶ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατενομένων μειρακίων τε καὶ παίδων ἐν μέρει ὑπὸ ἐκάστου δοκεῖ σοι χοῖναι στεφανωθῆναι; ἢ οὐ; Ἐμοιγε. Τί δέ; δεξιωθῆναι; Καὶ τοῦτο. Ἄλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκέτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλησαί τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προστίθημί γε τῷ νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ᾧσι τῆς στρατείας· καὶ μηδενὶ ἐξεῖ- C
ναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν· ἵνα καὶ ἐάν

συστρατενομένων] στρατενο-
μένων Ven. B. a m. pr.

σοι] σει, sup. οι, Mon. B.

στεφανωθῆναι] στεφανωθῆ-
ναι Vind. F.

Τί δέ;] τί δαί; Par. A. Vat.
H. Flor. ACV. quod si a prima
manu sine correctione perscrip-
tum est in Par. recipiendum pu-
to, ut cum rei gravitate vocis in-
tentio crevisse significetur. In
Ald. Bas. ab. Τί δέ δεξ. sine in-
terpunctione legitur.

δεξιωθῆναι] δεξιαθῆναι Lob.
Vind. F. Vat. B. Ven. C. ξξια-
θῆναι γο Par. A. secund. Bekk.
ξξιασθῆναι idem in margine sec.
Faehsium.

τόδ',] τόδ' editi ante Bekke-
rum.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. DE.
Mon. B.

φιλησαί τε καὶ] om. Mon. B.
Fuisse qui φιλεῖν hac de re dici
nollent, Antiatticista Bekk. docet
p. 115, 22. et apud Valcken. ad
Ammon. p. 137. ed. Lips. φιλεῖν
φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυ-
χὴν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσαι τὸ
διὰ τοῦ στόματος.

στρατείας] στρατίας, super-
scripto et rursus deleto ει, Mon.
B. στρατίας Par. ADK. Ven. B.
Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab.
quod vitium etiam Timaei lexicon
p. 239. invasit, ubi cf. Ruhnke-
nius.

C καὶ μηδενὶ] Ita Par. ADK. sec.
Bekk. Lob. Vind. BF. Vat. BM.

Ang. B. Mon. B. Flor. U. Reli-
qui cum Ald. Bas. ab. Steph.
Astio et in pr. ed. Stallbaumio
omiserunt καὶ, quod non intelli-
gerent ita positum esse, ut Glau-
co legem hoc capite augendam
recitare videatur. Similiter δὲ
post prooemium initio legis ipsius
speciem anacoluthi prae se fert
Leg. L. VIII. p. 854. D: τῷ
μὲν πειθομένῳ τὸν νόμον ἔξῃ
σιγῇ δεῖ, τῷ δὲ ἀπειθοῦντι με-
τά τὸ προοίμιον ἄδειν μέγα· ὅς
δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῆ, — ἐκ-
βληθήτω. Infinitivum ἐξεῖναι pro
imperativo accipere licet, comma-
tis autem loco, quod vulgo post
στρατείας faciunt, colon ponen-
dum idemque signum post φιλεῖν
tenendum fuit, ubi Astius et re-
centiores comma fecerunt. Sic
sensus hic est: *quin etiam novum
legi caput in huius expeditionis
tempus adicio: et ne cui liceat
negare, si quem osculari velit.*
Ceterum Aristotelem, Lucianum,
Maximum et Plutarchum huc re-
spexisse monens Astius de Ari-
stotele erravit, si eundem eius
locum (nam numeros typhotheta
vitiavit) in mente habuit, quem
Vol. I. p. 274, b. retuli. Pseu-
doplutarchi locus est p. 11. E:
τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος σπουδῆ καὶ
χαριεντισμῷ μειγμένον οὐ πα-
ραλειπτέον. ἐξεῖναι γὰρ φησι
δεῖν τοῖς ἀριστεύσασιν ὃν ἂν
βούλωνται τῶν καλῶν φιλησαί.
Lucianus (T. III. p. 110. Lehm.)
et Maximus (dissert. XXIII. 4.)
Socratem huius legis auctorem
perhibentes Platonis sententiam,
non verba, referunt.

τίς του τύχη ἐρῶν ἢ ἄρρενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ ἀριστεῖα φέρειν. Καλῶς, ἣν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῶ ὄντι γάμοι τε ἔτοιμοι πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις, καὶ αἰρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἵν' ὅτι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίνωνται, εἴρηται ἤδη. Εἶπομεν γὰρ, ἔφη. Ἄλλα μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων
 D ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νότοισιν Ἄλαντα ἔφη διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκίαν οὖσαν τιμῆν τῷ ἠβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν ἀυξήσει. Ὅρθότατα, ἔφη. Πεισόμεθα ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, ταῦτα γε

του] τούτου Par. K. secundum Bekk.

ἀριστεῖα] τ' ἀρίστεια Vind. F. ἀριστεῖον Vind. D. Ang. B. Vat. H. ἀριστεῖον Vind. E. Flor. ACT. τὸ ἀριστεῖον Ven. B.

τῶν τοιούτων] Ita Ven. B. sed superscriptis ου ου.

ἐκ τοῦ τοιούτου] ex his Fic.

γίνωνται] γίνονται Vind. E.

Ἄλλα μὴν — ἀυξήσει. D.] laudat Hermogenes de ideis L. II. p. 406. ed. Laur. inter exempla παραπλοκῆς τῶν ποιημάτων.

Ὅμηρον] Ad hoc Mon. B. in inferiore margine a m. pr. scripta habet haec, quae ita, ut ibi exarata sunt, subieci. καὶ ποῦ ἂν εὔρωμεν Ὅμηρον, προπαιλοῦ φιγάδα ὄντα, ἢ πῶς πεισόμεθα τὸν ἄνδρα μὴ οἰδόταις μήται ταῦτα μήτ' ἄλλα ταριθύντα παρκεῖνον· μᾶλλον μὲν οὖν σόλωνα εἶδομεν χάρην, ἢ σὲ τὸν φιγαδεύσαντα:

τοῖς τοιοῖσδε] τοὺς τοιούτους Hermog. eiusmodi (iuvenes) Fic. Dativus est neutrius generis pendens ille a τιμᾶν et ad sequentia referendus, quod fefellisse videtur Bernhardyus synt. p. 94. non fefellit Schleiermacherum.

ὅσοι ἀγαθοί] om. Fic.

D Ἄλαντα] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. ante νότοισιν exhibet Flor. T. post ἔφη Lob. Vind. B. Vat. BM. post γεραίρεσθαι Her-

mogenis ed. Laur. sed codex Rehdigeranus post νότοισιν.

ἔφη] om. Vind. D. Locus Homeri est II. VII. 321.

διηνεκέεσσι] διηνεκέεσι Lob. Vind. E. Flor. ACV. Et in Mon. B. prius σ int. vers. est. διηνεκέεσι Vat. B. διηνεκέεσι Ven. B. Vat. H. Flor. T. Animi causa Francogalli La Pilloniere interpretationem huius loci apponere placuit: *Aiax porté sur les épaules de ses camarades en triomphe.*

ταύτην] τοιαύτην Hermogen. cod. Rehd.

οἰκίαν] om. Vind. B. Vat. M. post οὖσαν Hermog.

ἠβῶντί] ἠβ. Vind. F.

ἐξ ἧς] ἐξ ἧς idem.

Ὅρθότατα] ὀρθώτατα idem. ἔφη. Πεισόμεθα] ἔφη πεισόμεθα Vind. B.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. B. ἄρ' Vind. E.

ταῦτά] ταυτά Steph. quem errorem ex male intellecto verbo πεισόμεθα profectum Astius in sec. correxit.

τοὺς ἀγαθοὺς] om. Vind. E.

καθ' ὅσον] καθ' ὅσον Mon. B.

νῦν δὴ] δὴ νῦν Lob. Vat. B. Flor. T. In Vind. E. δὴ int. vers. est. Cf. Vol. I. p. 318.

τιμῆσομεν] τιμήσωμεν Vind. E. et ante corr. F.

ἔδραϊς] ἔδρας Ald. V. II. VIII. 162.

Ὅμηρον. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἐν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις
 πᾶσι τοὺς ἀγαθοὺς, καθόσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται, καὶ
 ὕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τιμήσομεν, πρὸς δὲ
 τούτοις ἔδραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ πλείους δεπάεσσιν, ἵνα
 ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ
 γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν. τῶν δὲ δὴ
 ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας ὅς ἂν εὐδοκιμήσας τελευ-
 τήσῃ, ἄρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν τοῦ χρυσοῦ γένους
 εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἄλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιό-
 δω, ἐπειδὴν τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν,
 ὡς ἄρα οἱ μὲν δαίμονες ἄγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, 469
 Ἔσθλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων; Πει-

E κρέασιν ἰδὲ] κρέασιν, — ἰδὲ Steph. Ast. sec.

πλείους] πλείους Vind. B. Par. K. Vat. M.

δεπάεσσιν] δεπάεσσιν Vind. D. In Lob. prius σ int. vers. scriptum.

τοὺς] om. Lob. Vind. B.

τῶν δὲ δὴ — κριθῶσι; 469. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 387. Priora usque ad Πάντων γε μάλιστα tamquam ex decimo Civitatis libro refert Theodoretus Therap. Lib. VIII. p. 914. Sch. Eadem sine varietate exhibet Clemens Alex. Strom. L. III. p. 571, 3. Pott. Τῶν δὲ δὴ etc. Ald. Steph. Ast. pr. sec. Idem in tert. post Εἶεν comma fecit.

ἐπὶ στρατείας] ἐπὶ στρατιᾶς Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. ἐπιστρατιᾶς Vind. F. ἐπὶ (in uno Ursini cod. ἐν) στρατείας Theodor.

τελευτήσῃ] τελευτήσοι Lob.

ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

φήσομεν] post εἶναι Theodor.

Πάντων] πᾶν Euseb.

γε] om. Theod. excepto uno Ursini codice.

Ἄλλ' οὐ — μὲν οὖν. 469. A.] laudat Hermogenes l. ad C. citato. Deinde Hesiodo fide adhibita asseremus etc. Fic.

Ἡσιόδω,] Ἡσιόδω; Stephan. Locus Hesiodi est Ἔργ. 121. de

quo conf. Buttmanni Mythologus Vol. II. p. 22.

ἐπειδὴν — τελευτήσωσιν] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τοῦ τοιούτου] τοῦ om. Hermogenes.

ἄρα] ἄρα Hermog. cod. Rehd. οἱ] ἢ Bas. a. quae cum Ald. 469

Bas. b. haec omnia sine distinctione ut prosam scripta habet. Contra Stephanus et recentiores duo versus quasi in editione poetarum fecerunt. Cf. Vol. I. p. 130, a. τελέθουσιν] τελέθωσιν Vind. D. καλέονται Hermog. cod. Rehd. quo verbo Plato Crat. p. 397. E. in eodem Hesiodi versu est usus. Sed apud Theodoretum p. 915. in illo Cratylī loco optimus Sylburgii codex totum versum ita exhibet, ut apud Hesiodum legitur: Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.

μερόπων] θνητῶν Hermogen. cod. Rehd. et Plato in Cratylō, ut codices Hesiodi. Atque haec quidem discrepantia levior et qualis memoriter recitantem decet: illud gravius, quod, quum Hesiodus hoc altero versu Ἔσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων naturam, sedem, munus daemonum singulis singula nominibus significasset, Socrates ei tria ad naturam eorum spectantia ἄγνοὶ, ἔσθλοὶ, ἀλεξίκακοι tribuit; cuius mutationis seu emen-

δόμεθα μὲν οὖν. Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ, πῶς
 χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι δια-
 φόρῳ, οὕτω καὶ ταύτῃ θήσομεν, ἢ ἂν ἐξηγῆται; Τί δ' οὐ
 μέλλομεν; Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων,
 B οὕτω θεραπεύσομεν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς
 θήκας; ταῦτά δὲ ταῦτα νομιοῦμεν, ὅταν τις γῆρα ἢ τινι
 ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ
 βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι; Δίκαιον γοῦν, ἔφη. Τί δέ; πρὸς
 τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; Τὸ

dationis fundamentum in Cratylo
 iactum, indoles autem et consi-
 lium ethicum et simile illi est,
 quo eiusdem poëtae fabulam de
 aureo genere supra L. III. p. 415.
 mutatam vidimus. Aliter hac de
 re Buttmannus l. c. p. 24. in no-
 ta iudicavit. Ceterum huc refe-
 renda sunt Procli verba T. II.
 p. 200. Cous. οὕτω γὰρ, οἶμαι,
 καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης δαι-
 μονας ἐκάλεσε τοὺς εὐ βεβιωκό-
 τας καὶ ἐς ἀμείνω λῆξιν μετα-
 στάντας καὶ τόπον ἀμώτερον.
 scilicet ita, ut κατὰ σχέσιν δαίμο-
 νας diceret, propter similitudinem.
 ἀνθρώπων — τοῦ θεοῦ] om.
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. Mon. B. Flor. U. Post
 ἀνθρώπων editi ante Bekkerum
 punctum habent.

πῶς] ἂν πῶς Ven. C. ἢ πῶς
 reliqui, qui proxima illa omit-
 tunt.

τίνι διαφορῳ] quibus insigni-
 bus praecipue decorare Fic.

οὕτω] ἢ οὕτω Mon. B. Flor.
 U.

ταύτῃ] ταύτην Euseb.
 ἢ] ἢ Vind. F. ἢ ἢ Lob. Vind.
 B. Vat. M.

ἂν ἐξηγῆται] ἐκεῖνος ἐξηγεῖ-
 ται Mon. B. Flor. U. (nam quod
 in sec. ed. Stallbaumius ἂν ἐκεῖ-
 νος ἐξηγῆται in Mon. B. Flor. U.
 scriptum tradit, properanti exci-
 dit.) Pro signo interrogandi edi-
 tiones ante Bekkerianam punctum
 habent.

Τί — κριθῶσι; B.] laudat Theo-
 doretus l. c. et inde a τὸν λοι-

πὸν Cyrillus adv. Iulian. VI.
 p. 204. B. atque in illius editio-
 nibus et codicibus praeter unum
 Ursini cum Platonicis consentien-
 tem priora ita leguntur: Τί δέ;
 (sic etiam Ursini liber et inter
 nostros Vind. E.) οὐ μέλλομεν
 τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς δαίμονας
 γεγονότας οὕτω θεραπεύειν τε
 (id Urs. cod. om.) καὶ προσκυν-
 εῖν αὐτῶν τὰς θήκας;

δαίμόνων] εὐδαιμόνων Vind.
 BE. Vat. HM. Flor. AC. δαίμο-
 νας γεγονότας Euseb. δαίμονας
 γεγονότας τεθνεῶτας Cyrill.

θεραπεύσομεν] θεραπεύσωμεν
 Par. A.

τε] γε Mon. B. Par. DK. sec.
 Bekk.

προσκυνήσομεν] προσκυνήσω-
 μεν Par. A. Vind. E. in qua le-
 ctione neque aoristus ad verba
 τὸν λοιπὸν χρόνον, neque con-
 iunctivus ad interrogationem aptus
 est.

θήκας;] θήκας. Ald. Bas. ab. B
 Steph. θήκας. Ast. sec. tert.
 quod et ipsum probari potest,
 dummodo in fine sermonis signum
 interrogandi fiat.

ταῦτά] Ita Vind. D. Ang. B.
 et, ut ait in utraque ed. Stall-
 baumius, Flor. ACRTV. Reliqui
 codices quidem omnes et editi
 ante Astii sec. ταῦτα habent. τὰ
 αὐτὰ Euseb. Theod. (ταῦτα unus
 Ursini cod. ταύτῃ Iunt.) Cyr.
 secundum quos Astius accentum
 correxit.

δέ] δὴ Cyr.
 ταῦτα] ταῦτά Ven. B. ταύτῃ

ποιον δὴ; Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ περὶ δοκεῖ δίκαιον Ἑλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ μὴδ' ἄλλη ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐδίξιεν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν; Ὄλω καὶ παντὶ, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι. Μὴδὲ Ἑλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι μήτε αὐτοὺς τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω ξυμβουλευεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· μᾶλλον γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποντο, ἑαυτῶν δ' ἀπέχοντο. Τί δέ;

Par. K. Mon. B. Flor. U. editi ante Astii sec. om. Theod.

ὅταν] καὶ ὅταν Flor. T. Theod. (in quo Sylburgius καὶ uncinis inclusit) Astius in sec. et Stallbaumius.

τινι ἄλλω] ἑτέρω τινι Cyr.

τελευτήσῃ] - τελευτήσει Lob. Flor. T. Ald. Bas. ab.

ἂν] om. Lob. Vind. B.

κριθῶσι;] κριθεῖεν. Vind. B. κριθῶσιν; Bekkerus. κριθῶσι. priores et Astius in tert. contra atque Glauco respondet.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Cf. Vol. I. pag. 155, b. Τί δὲ cum commate post πολέμιους Ald. Bas. ab.

περὶ] Vulgo comma additum est (in Ald. punctum) quod ad perspicuitatem non inutile, sed grammatica ratione destitutum cum Astio in pr. et sec. ed. sustuli.

ἄλλη] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Par. D. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. ἄλλην Par. K. ἄλλοις Ang. B. Flor. RT. margo Par. D. Stallbaumius. ἄλλο Bas. b. ἄλλω Bas. a. ἄλλω Ald. Steph. Astius cum reliquis codicibus. (an potius ut neque) ab aliis (fieri istud permittant). Fic. Quum Graecos, qui Graecas civitates servituti addicere vetantur, non singulares, sed civitatis vinculo et ipsos consociatos cogitari necesse sit, recte eis *aliam civitatem* opponi nemo non intelliget.

κατὰ τὸ δυνατὸν] ac pro viribus obstent Fic.

Ἑλληνικοῦ] ἑλληνικοῦ Vind. E. εὐλαβουμένους] εὐλαβουμένους Vind. F.

διαφέρει] διαφέρειν Vat. B. φείδεσθαι. Μὴδὲ] φείδεσθαι, μὴδὲ Steph. Μὴδὲ — ἀπέχοντο laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 358.

ἐκτῆσθαι] ἐκτῆσασθαι Vind. F. Ang. B. Flor. AR. κεκτῆσθαι Vind. D. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Euseb. Cf. ad p. 464. D.

ξυμβουλευεῖν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. συμβ. Mon. B. (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Stephan. et Stallbaumius de Florentinis et de Bekkero tacens. In secunda tamen ed. parum subtiliter sensum huius loci interpretans pro τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω ξυμβουλευεῖν simpliciter μήτε τοὺς ἄλλους dici potuisse scribit. — Signum interrogandi ab editionibus ante Bekkerum abest.

μᾶλλον] *facilius ac fortius* Fic.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. ante corr. μὲν Euseb.

οὖν] om. Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. K. Vat. HM. Flor. ACT.

ἑαυτῶν] ἑαυτῶ Vind. F.

δ'] δὲ Euseb.

δέ;] δαί; Par. A. Bekkerus. δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.

σκυλεύειν, ἣν δ' ἐγὼ, τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὄπλων, ἐπειδὴν νικήσωσιν, ἢ καλῶς ἔχει; ἢ οὐ πρόφασιν μὲν
D τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὡς τι τῶν δεόντων δρῶντας, ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπιάζωσι, πολλὰ δὲ ἤδη στρατόπεδα διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν ἀπόλετο; Καὶ μάλᾳ. Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοκρήματον νεκρὸν συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ, λειοπότος δὲ ᾧ ἐπο-
E λέμει; ἢ οἶε τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας

σκυλεύειν] τὸ σκ. Flor. T.
 νικήσωσιν] νικήσουσιν Mon. B.
 ἢ] ἢ Vind. F. Mon. B. om.
 Ang. B.
 ἔχει;] ἔχει, Ald. Steph. Ast.
 pr. ἔχει Bas. ab. Ast. sec.
 ἢ οὐ] ἢ οὐκ ἢ Ven. B. Vat.
 H. ἢ οὐ; ἢ Flor. ACRTV. an-
 non? an Fic. ἢ οὐ. ἢ Vind. DE.
 ἢ οὐ. Lob. Vind. BF. Ald. ἢ οὐ;
 Mon. B. et reliquae editiones ante
 Bekkerum, qui tacite falsam in-
 terpunctionem sustulit tacitosque
 asseclas Astium in tert. et Stall-
 baumium nactus est.

ἔχει] ἔχον Mon. B. om. Lob.
 Vind. B. Vat. BM.

τὸν] τῶν Ald. Bas. ab. pro
 quo Stephanus τὸν in textu po-
 nens in annotatione p. 21. dubi-
 tat, an τὸ ponendum sit. τὸν co-
 dices verum esse docent, τὸ tan-
 tum in Flor. R. et, ut videtur,
 in Ang. B. exstat, quem Bekke-
 rus in comm. τὸ in hoc versu
 omittere ostendit.

D τι] τε Vind. D. (τ superscripta
 vocali.)

ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυ-
 πιάζωσι] — κυπιάζωσι Ven. C.
 quando inter cadavera volutantur
 Fic.

δὲ] δὲ δὴ Vat. H.
 διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν]
 rariendi cupiditate Fic.

ἀπόλετο] ἀπόλητο Mon. B.
 Signum interrogandi a Bekkero
 est.

Ἀνελεύθερον — διακωλύσεις;

E.] habet Stobaeus serm. CXXIII.
 p. 620.

τε] om. Stob. Trinc. Gesn.
 (Gaisf. ex cod. AB. receipt.)

σμικρᾶς] σμικρᾶς Vind. F.
 Bas. b.

τὸ πολέμιον] τὸ om. editi ante
 Bekkerum.

τι] τί Vind. F. Mon. B. Stob.
 Trinc.

διάφορον] διάφορον Par. K.
 sec. Bip. διάφορον Ang. B. δια-
 φέρον Flor. R.

κυνῶν] κοινῶν Stob. Trinc. E
 οἷς] om. Vind. D. Stob. cod.
 A. Trinc.

βάλλοντος] βαλόντος Par. A.
 Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
 baumius in sec. ed. quod, si de
 percussis canibus sermo est, prae-
 ferendum, ceteroquin unius codi-
 cis licet optimi testimonio non sa-
 tis tutum censeo. Videtur autem
 Socrates non de percussis tantum,
 sed de omnibus canibus omnino
 cogitasse eorumque hanc consue-
 tudinem dicere, ut in lapides, qui-
 bus percussi fuerint, saeviant,
 iacentem ipsum neminem aggre-
 dianitur. Nam ita demum similes
 per omnia his illi sunt, qui mor-
 tuos spoliant, vivis non solum il-
 lis, sed quibuslibet manum inferre
 non audent, quos ob id ipsum
 parvo et muliebri animo praedi-
 tos dicit. Itaque praesens Sto-
 baei quoque et Ficini auctoritate
 munim tenui tenendumque in
 Aristotelis loco Rhetor. L. III.
 c. 4. existimo, ubi de similitudi-

τῶν κυνῶν, αἱ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι τοῦ βάλλοντος οὐχ ἀπτόμεναι; Οὐδὲ σμικρὸν, ἔφη. Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις; Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νῆ Δία. Οὐδὲ μὴν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὄπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐάν τι ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας εὐνοίας· μᾶλλον δὲ καὶ φο- 470
βησόμεθα, μὴ τι μίαισμα ἢ πρὸς ἱερόν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν, ἐάν μὴ τι δι' ὃ θεὸς ἄλλο λέγη. Ὁρθότατα, ἔφη. Τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς

nis (εἰκόνοσ) usu in prosa oratione disserens hoc exemplum commemorat: οἷον τὸ ἐν τῇ Πολιτεία τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεώτας σκυλεύοντες εἰκόνασι τοῖς κυνῶσι, ἃ τοὺς λίθους θάκνει τῶν βαλλόντων οὐχ ἀπτόμεναι quem locum Stallbaumius in nota laudans secundum nonnullos βαλλόντων scribit. Ceterum quod Toupii coniecturam emend. in Suid. p. 349. Lips. pro τοῖς λίθοις χαλεπαίνουσι secundum Suidae locum τοὺς λίθους περιχαίνουσι scribentis codices non confirmarunt, neque mirum est neque dolendum.

οὐχ ἀπτόμεναι] om. Stobaeus Trine.

καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] victoriae namque ob- sunt Fic. quem Stephanus in annot. p. 21. vere iudicat non aliud legisse, sed Platonis sensum assecutum non esse. In Vat. H. Flor. AV. super κωλύσεις scriptum est σκυλεύσεις. Signum interrogandi Bekkero debetur, quem Astius sequi noluit.

ἔφη] post νῆ Δία Vind. BD.

πρὸς τὰ ἱερὰ] in templum Fic. μέλη] μέλλη Flor. ACT. μέλει Par. K. sec. Bip. Lob. Flor. U.

τοὺς] om. Par. K.

470 μᾶλλον δὲ καὶ] maxime vero Fic.

φοβησόμεθα] Ita Par. AK. Vat. BH. Flor. ACTV. φοβηθήσόμεθα reliqui cum editis, quod

non minus probum, sed ob codices posthabendum erat, ut ὄφελθηθῶσιναι L. I. pag. 343. B. εὐλαβηθῶσιναι L. III. p. 410. A. et huius libri pag. 467. D. ἀχθεσθήσεται L. X. p. 603. E. et ipsum φοβηθήσομαι Apol. p. 29. B. quod nescio quam ob rem Bekkerus ex paucis codicibus pro vulgato φοβήσομαι recepit. Quamquam nostro loco partim meorum librorum ratio, partim quod Bekkerus vulgatam intactam reliquit, nonnihil dubitationis de Par. A. et Vat. BH. iniicere potest. Ceterum in contrariam quoque partem librarii nonnquam errarunt, ut Phaedon. p. 115. C. ubi προθυμηθῶσόμεθα, et Symp. p. 194. B. ubi διορυθηθήσεται tenendum videtur.

ἢ] ἢ Vind. F.

ἱερόν] τὸ ἱ. Mon. B. Flor. U. τὰ τοιαῦτα] ταῦτα Lob. Vind. B. Vat. BM.

φέρειν] φέρον Vind. B. φέρη Vat. M.

λέγει. Ὁρθότατα] λέγει: ὀρθότατα Vind. F.

Τί δέ;] Τι δαι; Par. A. Bekkerus. Τι δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab. et in sec. ed. Stallbaumius, qui post ἐμπρησεως signum interrogandi fecit, ubi in illis et in reliquis commia est. Mihi τε inter γῆς et τμήσεως interpositum et haud dubie ad sequentia spectans eorumque movens expectationem artiori horum genitivorum et proximorum τι δέ;

καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως ποιῶν τί σοι δράσουσιν οἱ στρα-
τιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαι-
νομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν, ἦν
B δ' ἐγὼ, δοκεῖ τούτων μηδέτερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέ-

iuncturae obstare eosque magis cum inferioribus illis ποιῶν τί σοι δράσουσιν coniungere videtur. Atque eodem modo Socrates p. 469. B. et C. τί δέ; usurpavit. Ficinus Τί δέ; — πολεμίους; ita interpretatus est: *An tui milites Graecorum, quibuscum pugnant, agros depopulabuntur ac domos incendunt?*

τε τμήσεως] *τετμήσεως* Mon. B. Ald. Bas. ab. *τε καὶ τμήσεως* Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Quod Stephanus annot. pag. 21. *πᾶρι* addendum existimat, eius praepositionis haud raro compendium fieri constat. Cf. Matthiae gramm. p. 650.

τῆς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰκιῶν] *οἰκῶν* Vind. E. ἀποφαινομένου] *ἀποφαίνομεν* οὗ Vind. F.

μὲν] *om.* Vind. D. Vat. H. Flor. TV.

δοκεῖ] *om.* Flor. T. *δοκεῖς* Vind. E. Flor. AC.

B μηδέτερα] *γρᾶι μητέρα* margo Flor. A.

ἀφαιρεῖσθαι,] Ex Ald. Bas. ab. comma revocavi, quod Stephanus et recentiores in punctum mutaverunt. Sententia sua declarata Socrates sine magno intervallo se ad rationem eius reddendam paratum ostendit.

σοι] *σει* Mon. B. a m. pr.

Φαίνεται μοι — ἄλλοτριῶν πόλεμος.] excerptis Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed in editione Trinc. omitta sunt.

ταῦτα — εἶναι δύο] *om.* Vind. D. Post ταῦτα Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. cum Stobaeo editisque ante Bekkerum articulum τὰ addiderunt, quo scilicet pronomen istud carere non posse videretur.

Neque non ferri aliquo modo possit. Sed eo deleto verborum constructio haec est: φαίνεται μοι ταῦτα, πολεμὸς τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ὀνόματα, οὕτω καὶ εἶναι δύο. quae faciliorem interpretationem habent, quam illa: φαίνεται μοι ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο, οὕτω καὶ εἶναι δύο. Quamquam concedendum est proxime sequens ὄντα ita comparatum videri, ut ad ταῦτα τὰ ὀνόματα potius, quam ad ταῦτα referri debeat. Sed quoniam πόλεμος et στάσις, quae per ταῦτα significantur, tam nomina, quam res sunt, illud ὄντα eatenus referri ad ea potest et debet, quatenus nomina sunt. Sic codicum auctoritatem retinere licet.

δυοῖν] *δυεῖν* Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et in tert. ed. Astius; vereor, ut satis re explorata. δυοῖν a Platone pariter atque ab reliquis illius aetatis scriptoribus pro legitima genitivi et dativi forma usurpatum esse multorum locorum certa et varietatis experts scriptura testatur. Eorum partem Rückertus ad Symp. p. 113. indicavit, quos hic repetere aliisve addendis augere inutile putavi. Contra pauci reperiuntur, quibus δυεῖν non dicam omnium, sed meliorum librorum auctoritate ita commendetur, ut a Platone profectum videatur. Tales sunt Symp. p. 192. E. penult. ubi Clark. Coisl. Vat. A. Vind. A. Ang. C. Ven. E. ἐν δυεῖν εἰς γενέσθαι exhibent. Ib. p. 211. C: ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ πάντα, quae vulgata eademque optimorum, quamvis non plurimorum librorum lectio est. Leg. L. I. p. 638. E: (ἔθνη) ἀμφισβητούντα ἡμῖν πόλεσι δυεῖν τῷ λόγῳ διαμάχουτ' ἄν. Ita Par. A.

τειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ὧν ἕνεκα, βούλει σοὶ λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεται μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινῶν διαφοραῖν. λέγω δὲ

Vat. CM. Vind. C. Ricard. B. Flor. AMW. Voss. Ibid. L. VI. p. 754. E: (τίμημα) *δυεῖν μναῖν*, secundum Par. A. Vat. CM. Ang. B. Flor. A. Ald. Lovan. Ib. p. 774. D. ubi eadem verba in Par. A. Vat. CM. Flor. A. leguntur; superscripta tamen in Vat. C. diphthongo *oi*. Ib. L. VIII. p. 846. C: *εἴτ' ἐπὶ δυεῖν εἴτ' ἐφ' ὀπόσων* (masculino) secundum Par. A. Vat. CM. Pal. C. Ricard. B. Flor. ACMW. Civ. L. VIII. p. 546. C: (*διαμέτρων*) *ἀρρήτων δὲ δυεῖν* secundum Par. A. Ven. C. Flor. C. Tim. p. 79. D: *δυεῖν δὲ ταῖν διεξόδοιιν οὐσαιν* secundum optimum Vind. CCCXXXVII. Lob. Flor. BL. Par. SY. Amb. B. Vat. M. Euthyd. p. 306. A: *ἐκ δυεῖν κακοῖν* secundum Clark. Flor. B. et fortasse ib. paullo ante *ἐκ δυεῖν ἀγαθοῖν* secundum Vat. B. Flor. B. Paullo frequentiores ii loci sunt, quibus ita ut nostro secundi tertique ordinis codices *δυεῖν* habent, quod fortasse pro maiori eorum vel numero vel pretio hic illic contra optimos recipiendum esset, si grammatici id aut magis Atticum aut nominatim Platoni usitatum tradidissent, aut denique ita commendassent, ut sufficiente ratione et lectione nisam secuti viderentur doctrinam. Sed is, qui optime de hac re praecepit, lexicus rhetorici auctor apud Eustathium ad Il. T. II, pag. 333, 8. 15. 17. Lips. nihil aliud tradidit, nisi Atticos interdum *δυεῖν*, pro *δυοῖν* dixisse, apud veteres raro id inveniri, esse tamen a Thucydide usurpatum, et recentiores contra analogiam dualis ita scribere. Neque Phrynichus Ecl. p. 210. Lob. *δυεῖν* alteri praefert, tantum *probum* esse dicit, et simul eos reprehendit, qui pro dativo utantur, quum genitivus sit; cui praecepto

in scholiis Viteberg. ad Eurip. Hec. 45. repetito Platonis locus Leg. L. I. supra significatus repugnat. Artioribus etiam finibus non magis probabiliter usum eius circumscribit grammaticus a Bachmanno editus anecd. T. II. p. 372, 2. *δυεῖν δίχα τοῦ ἀρθρου γενικῆς ἐπαγομένης* dici tradens. Denique Heraclides apud Eustathium ad Od. T. II. p. 257; 35. *δυεῖν* recentissimis Atticis proprium, certe Platoni alienum censuisse videtur, dum docet τοὺς Ἀττικοὺς τῆν *οι δίφθογγον εἰς τῆν εἰ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἴκοι οἴκει, καὶ τὸ ποῖος πείος*. Nulla igitur causa est, cur nostro loco Platonem *δυεῖν* scripsisse statuamus eamque formam ei unius adeo aut paucorum non optimorum codicum gratia impertiamus, quod Bekkerus plerumque fecit. Cf. Criton. p. 52. A. 162, 16. (ubi Stallbaumius de codicibus vehementer falsus est.) Gorg. 473. D. 59, 7. 481. D. 77, 19. (quo loco *δυεῖν* Bekkerō eo magis suspectum esse debebat, quod in glossemate iteratum videret.) 493. D. 101, 13. Theaet. 187. B. 271, 5. (ubi Stallbaumius *δυοῖν* tenens parum sibi constitit.) Crat. 418. D. 75, 21. (ubi idem vulgatam in nullo codice praeter Par. E. et Zittav. exstantem recte deseruit.) Symp. 192. E. 4. 408; 12. (ubi Bekkerus falso in Clark. *δυεῖν* legi perhibet.) Phaedon. 101. B. 93, 10. 102. D. 96, 15. Civ. VIII. 587. B. Tim. 53. C. 66, 19. 56. E. 73, 5. 63. C. 85, 14. Axioch. 366. C. 509, 33. Parm. 142. E. 36, 1. quo loco Bekkerus coniunctis Ven. A. Par. I. tribuit, quod singulis ib. 129. A. 8, 6. 143. D. E. 37, 19. 38, 1. 4. et Ambrosiano Civ. I. 351. E. concedendum non putavit. Eandem

τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκειὸν καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκειοῦ ἔχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Καὶ οὐδὲν γ', ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε C πρὸς τρόπου λέγω. φημί γάρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκειῷ εἶναι καὶ ξυγγενές, τῷ δὲ βαρβαρικῷ ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε, ἔφη. Ἑλληνας μὲν ἄρα βαρβάρους καὶ βαρβάρους Ἑλλησι πολεμεῖν μαχομένους τε φήσομεν καὶ πολεμίους φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον. Ἑλληνας δὲ Ἑλλησι, ὅταν τι τοιοῦτο δρωῖσι, φύσει μὲν φίλους εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ τοιοῦτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιά- D ξειν, καὶ στάσιω τὴν τοιαύτην ἔχθραν κλητέον. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, συγχωρῶ οὕτω νομίζειν. Σκόπει δὴ, εἶπον,

fere, quam nos in Platone, in Thucydidē normam sequitur Pop- po Vol. I. p. 224. sed Phrynichi sententiam de dativo fortassis haud spernendam dicit.

ὀθνεῖον] Pollux III. 55: τὸ δὲ ὀθνεῖος ποιητικώτερον. Πλάτων δὲ αὐτῷ κέχρηται. Harpocratio: ὀθνεῖος: Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς καὶ παρὰ Πλάτων ἐν πρώτῳ Νόμων. (p. 629. E: τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον.) Photius: ὀθνεῖος ἀλλογενής, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Cf. Protag. p. 316. C.

οὖν] om. Ven. B. Vind. DE. Mon. B. Vat. H. et in sec. edit. Stallbaumius, quod haud dubie ex glossemate ortum sit. Temere.

τῇ τοῦ οἰκειοῦ] τῇ Mon. B. tantum in margine et, ut videtur, a m. s. habet.

οὐδὲν] οὐδέ Vind. F. Ang. B. Vat. H.

γ'] γs Lob. Vind. BEF. Flor. ACTV.

ἄπο τρόπου] ἀποτρόπου Bas. ab. Cf. Bastius ad Gregor. p. 211.

καὶ εἰ] καὶ Vind. F. εἰ καὶ Mon. B. Ang. B. καὶ, εἰ Astius in pr. et Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. 134. b.

C τρόπου] τρόπου Par. D.

αὐτὸ] om. Mon. B.

αὐτῷ] αὐ. Vind. F.

γε] γ. Ang. B.

πολεμεῖν μαχομένους]. Ita Mon. B. sed superscriptis β. α. μαχομένους πολεμεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. et margo A. quem verborum ordinem scriptor non quod πολεμεῖν μαχομένους plane in unam notionem coeant, quemadmodum Stallbaumius statuit, sed ideo improbasse videtur, quod non tantum pugnantes, sed omni tempore πολεμίους φύσει Graecos et barbaros significare vellet.

φήσομεν] post καὶ Par. K.

πολεμίους] πολέμους Vind. F.

τοιοῦτο]. Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et in tert. Astius. τοιοῦτον reliquas cum reliquis codicibus editiones.

φύσει μὲν] post φίλους Vat. B.

νοσεῖν] νοσεῖ cum litura in fine Vind. F.

δ'] δὲ Lob. Vind. B.

τῷ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ στάσιω — νομίζειν.] om. D Lob. Vind. B. Vat. BM.

συγχωρῶ] ξυγγ. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et recentiores edd.

ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένη στάσει, ὅπου ἂν τι τοιοῦτον γένηται, καὶ διαστῆ πόλις, ἐὰν ἐκάτεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἢ στάσις εἶναι, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν· ἀλλὰ μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαι-
 465 ρεῖσθαι τοῖς κρατοῦσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖ- E
 σθαι ὡς διαλλαγνομένων καὶ οὐκ ἄει πολεμησόντων. Πολὺ γὰρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὕτη ἢ διάνοια ἐκείνης. Τί δὲ δῆ; ἔφην· ἦν σὺ πόλιν οἰκίζεις οὐχ Ἑλληνίς ἔσται; Δεῖ γ' αὐτήν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἡμεροὶ ἔσονται; Σφόδρα γε. Ἄλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ οἰκίαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται οὐδὲ κοινωθήσουσιν ἄν-
 περ οἱ ἄλλοι ἱερῶν; Καὶ σφόδρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς

οὕτω νομίζειν] ἔντω νομίζειν
 Mon. B. om. Fic. (Assentior equidem.)

Σκόπει δῆ] vides —? Fic.
 ἐν τῇ νῦν — διαστῆ πόλις] in
 seditiosa civitate Fic.

ὁμολογουμένη] ὁμολογουμένη
 Vat. H. ὁμόνημένη cum ὡ super
 ὁ et int. vers. addito η post γ
 Vind. D.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
 τοιοῦτο reliqui cum editis ante
 Bekkerum.

ἐκάτεροι] ἐκατέροις Vind. E.
 τέμνωσιν] τέμνωσιν idem.
 ὡς] om. idem. Est anacoluthon.

ἀλιτηριώδης] ἀλιτ. Vind. B.
 Timaeus lex. p. 23: ἀλιτηριώδης
 ἀμαρτωλὸν ἢ πλάνον. ἀλιτ γὰρ
 ἢ πλάνη καὶ ἢ ἀμαρτία. An igitur
 neutrum hoc loco invenit? Cf.
 reliqui loci à Ruhnkenio laudati,
 qui plura de hac voce ad scholia
 dicturus erat, et quos citavit
 Wernsdorfius ad Himer. p. 138.
 perniciosus Fic. immo impia.

ποτε] ποτ' Vind. F. Ang. B.
 μέτριον εἶναι] satis esse fa-
 ctum putarent Fic. Similiter Ste-
 phanus annot. p. 21. ἡγοῦντο vel
 ἐνόμιζον aut aliud eiusdem signi-
 ficationis verbum deesse putabat.

Mihi infinitivus ad praegressum
 δοκεῖ referendus videtur.

τῶν κρατουμένων] aliorum Fic. E
 διαλλαγνομένων] διαλλαγη-
 σομένων Ven. B. a m. pr. in
 Πολὺ] πολλή, in marg. a m.
 s. ἡ, Mon. B. profecto Fic.
 γὰρ] om. Vind. D.

ἡμερωτέρων] ἡμερωτέρα Vind.
 E.
 ἐκείνης. Τί δὲ δῆ;] om. Fic.
 οἰκίζεις] νομίζεις Par. K. sec.
 Bekk.

Ἑλληνίς] Ἕλληνες Vind. F.
 ἔσται] om. Fic.
 γ' γε Vind. F.
 ἔφην] ἔφην Vind. D.
 ἡμεροὶ] ἡμέτεροι Vind. F. Ang.

B.
 ἔσονται] om. Fic. In Vind. B.
 nulla interpunctio; in Aldo punctum est.
 Ἄλλ' οὐ] Quare —; Fic.
 φιλέλληνες] φιλλέλληνες Vind.
 E.

οὐδὲ] οὐδέ Vind. F. Ang. B.
 Flor. R. nempe —. Fic.
 οἰκίαν] οἰκίαν Ven. B.
 ἄνπερ] ὥσπερ Vind. BD. ut
 Fic.

οἱ ἄλλοι] οἱ om. Ven. C. Par.
 DK. Vind. F. Mon. B. Ang. B.
 Flor. U. editi ante Bekkerum.
 Καὶ] om. Vat. H.

- 471 τοὺς Ἑλληνας διαφορὰν, ὡς οἰκείους, στάσειν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίονται; Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σωφρονοῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονισταὶ ὄντες, οὐ πολέμιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἑλληνες ὄντες κερῶσιν οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἐκάστη πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους αἰεὶ ἐχθροὺς
- B τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς, καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν, ἀλλὰ μέγχι τούτου ποιή-

471 τοὺς] om. Flor. T.
οἰκείους] οἰκείων Vind. D.
ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Vind.
F. ante corr.

Εὐμενῶς δὴ σωφρονοῦσιν] εὐ
μὲν ὡς δὴ σωφρονοῦσιν Vind. F.
σωφρονοῦσιν etiam Ald. Bas. a.
habent. *ria itaque sententia et
temperato animo rem agent Fic.*
δουλείᾳ] δουλείαν Vind. BF.
Vat. M.

ἐπ' ὀλέθρῳ — πολέμιοι] ἐπο-
λέθρῳ — πολέμιοι Vind. F. ἐπο-
λέμιοι, omisiss mediis; Ang. B.
In Ald. Bas. ab. Steph. comma
post ὀλέθρῳ omissum et post κολ-
άζοντες positum est.

σωφρονισταὶ] om. Fic.
οὐ πολέμιοι] ὡς οὐ π. Vind.
E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτοῖς] Ita Mon. B. Flor. T.
sibi Fic. om. Lob. Vind. B. Vat.
BM. Ven. B. αὐτοῦς Ven. C. Par.
DK. αὐτοῖς Vind. DEF. (Par. A.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACUV.)
cum editis; quod, quum proxime
sequens εἶναι cogitationem reverti
ad verbum ὁμολογήσουσιν iubeat,
minus aptum videtur.

αἰεὶ] om. Lob. Vind. B. Mon.
B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
Flor. U. admodum Fic.

B διαφορᾶς] διαφθορᾶς Vind. F.
Vat. H. Idem exhibere videntur
Flor. ACV. e quibus Stallbaumius
διαφορᾶς pro varia lectione af-

fert. Vulgo maiorem interpunctio-
nem addunt.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Vind.
BDE.

τὴν] om. Lob. Vind. BD. Vat.
BM.

ἐθελήσουσι] ἐθελήσουσιν Bas.
ab. ἐθέλουσι Ven. B. Vind. E.
Vat. H. Flor. ACV.

οἰκίας] οἰκείας Ald. Bas. ab.
μέγχι οὐ] Ita Par. A. Vind. F.
Ven. C. Par. D. Ang. B. Mon. B.
Flor. RU. μέγχι Lob. Vind. BD.
Vat. M. μέγχι οὐ reliqui et edi-
tiones ante Bekkerum.

ἀναιτίων] ἀν — Vind. D. a m.
s. int. vers. habet. ἀναιτίως, quod
docto cuidam viro in mentem ve-
nisse Stallbaumius narrat, non
optimae notae vocabulum et vix e
codicibus recipiendum; nedum e
coniectura vulgatae, quae nihil
offensionis habet, substituendum
videtur. Ceterum nescio an hoc
respexerit Proclus T. III. pag. 62.
Cous. διὰ ταῦτα καὶ ὁ ἐν Πολι-
τεία Σωκράτης ἀξιοῦ δύναμιν
ἔχειν τὴν πόλιν τοσαύτην, ὅση
καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς γείτονας αὐ-
τῆς ἀδικουμένους ὑπ' ἀλλήλων
δύναται σώζειν, ὡς τοῦ πολεμι-
κοῦ τέλους ἄντος τοῦ δικαίου
καὶ οὐ τῆς νίκης οὐδὲ τῆς λαφυ-
ραγωγίας οὐδὲ ἄλλον τινὸς τοι-
οῦτου.

ἀλογόντων] ἀλογῶντες Bas. b.
Etiam Lob. Ven. B. es super *ων*

σονται τὴν διαφορὰν, μέχρι οὗ ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων δοῦναι δίκην. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι, πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους. Τιθῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι, μήτε γῆν τέμνειν C μήτε οἰκίας ἐμπιπρᾶναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν. ἀλλὰ γάρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, εἰάν τις σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπη λέγειν, οὐδέποτε μνησθῆσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρῳασάμενος πάντα ταῦτα εἶρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ αὕτη ἢ πολιτεία γενέσθαι, καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατὴ. ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ

exhibent. Ficinus hoc praetermisit: *quatenus, qui discordiae causam dederunt, insontibus poenas solvant*. Significatur autem necessitas innocentibus quoque damnum inferendi, quo nocentes punire et ad pacem adigere cogantur.

μὲν] μὲν οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖν] δὴ Vind. D.

ἐναντίους] Ἕλληνας Mon. B. Flor. U. quem dum Stallbaumius in pr. ed. pro τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμ. habere ait τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν δὴ τοῖς Ἕλλησι μήτε — triplicem varietatem, quae prorsus eadem in Mon. B. exstat, perperam hunc unum in locum coniecit, atque in sec. pro δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους Monacensem et Florentinum πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν exhibere docens errorem non correxit, sed auxit. Ἕλληνας etiam Ficinus legisse videtur, qui οὕτω — προσφέρεσθαι ita esse Graecis pugnantibus repugnandum interpretatus est.

τοὺς ἡμετέρους] τοὺς om. Bas. b. προσφέρεσθαι,] προσφέρεσθαι: Mon. B. ante corr. προσφέρεσθαι. e corr. ut Ald. Bas. ab. Atque ita saepe in illo codice punctorum, quae personae mutationem indicant, alterum erasum est.

Stephanus, Bekkerus, Stallbaumius et in tert. Astius colon fecerunt.

ἀλλήλους.] ἀλλήλους: καὶ τοῦτο. Mon. B. Ficinus quum προσφέρεσθαι non recte intellexisset, hic aliquid interpolavit: *contra barbaros autem ita animatos esse debere, ut nunc Graeci contra Graecos affecti sunt*.

Τιθῶμεν — νίεις· D.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed Trinc. omisit.

καὶ] om. Fic.

τοῖς φύλαξι] τοῖς Ἕλλησι Mon. B. commate non postposito, sed anteposito. Eandem interpunctionem in Bekkeri editionem typothetae, opinor, culpa illatam Astius in tert. et Stallbaumius in utraque adsciverunt.

ταῦτά τε] ταῦτά γε Lob. Vind. C BDE. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV. Bas. b.

γάρ] om. Stob. cod. A.

μοι] om. Vind. E.

τίς σοι] τι σοι Ang. B. Flor. R. τισι Vind. F.

ἐπιτρέπη] ἐπιτρέποι Vat. B. Lob. ἐπιτρέπει Flor. V. ἐπιτρέπειν Ven. C.

μνησθῆσεσθαι] μνησθῆσεται Vat. H. et, sup, σθ, Flor. T. μνήσεσθαι Stob. cod. A.

ταῦτά] ante πάντα Lob. Vind. B. Vat. M: τὰ τοιαῦτα Ven. C.

γε] om. Flor. T.

γένοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει ἢ γένοιτο, καὶ ἂν
 D σὺ παραλείπεις, ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἄριστ'
 ἂν μάχονται τῷ ἡμῖστα ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώ-
 σκοντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαν-
 τούς, ἀδελφούς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ συ-
 στρατεύοιτο, εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὀπισθεν
 ἐπιτεταγμένον, φόβων τε ἔνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἴ ποτέ
 τις ἀνάγκη βοήθειας γένοιτο, οἶδ', ὅτι ταύτη πάντη

πάντ'] πάντα Lob. Vind. BD.
 πάν, omisso τ' et sequentibus sex
 vocibus, Ang. B.

εἴη] οἴει Flor. C.
 ἀγαθὰ πόλει] ἀγαθῇ πόλις
 Vind. BD. In Lob. et Vat. M. η
 super ἂ et is super ει adscriptum.
 ἀγαθὰ πόλεως Vat. B.

ἢ γένοιτο] om. Stob. cod. A.
 In Mon. B. punctis sunt notata.
 Ficinus h. l. non dubito addens,
 deinde ἐγὼ λέγω omittens sensum
 non male reddidit. Atque etiam
 in Graecis verbum, quo ὅτι γε
 etc. spectent, mihi non, ut Astio
 et Stallbaumio, omissum, sed per
 anacoluthon mutatum videtur, pro
 ὁμολογῶ vel alio similis significa-
 tionis illato λέγω, quod quum ob
 praepositum ἐγὼ nihil amplius,
 quam supplementum verborum ἂ
 σὺ παραλείπεις exhibere et per
 copulam eis coniunctum esse de-
 beret, omissa copula, quemadmo-
 dum in contrā positis solet omitti,
 in locum verbi ὁμολογῶ successit.
 Similiter Latine si dicas: nam fu-
 turum esse, ut, haec si exstiterit
 rei publicae forma, ei civitati, in
 qua exstiterit, omnia bona con-
 tingant, etiam quae tu praeter-
 mittis, ego edico, expectationi
 verbis primis motae extremum
 edico utcumque satisfaciat. Itaque
 comma post παραλείπεις a recen-
 tioribus omissum restitui. Stall-
 baumius in sec. ed. verba ἂ σὺ
 παραλείπεις ἐγὼ λέγω lineis trans-
 versis ab reliqua oratione separa-
 vit.

D μάχονται] μάχοιτο Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACTV. Stob. Gesn.
 Ald. Bas. ab.

τῷ] τὸ Vind. F. Vat. H.
 ἀπολείπειν] ἀπολίπειν Vind.

D.

γιγνώσκοντές] γνώσκ. Lob.
 Vind. BD. Mon. B. (Flor. ACTUV.)
 Stob. Ald. Bas. ab. Steph. tacen-
 tibus Bip. V. ad p. 472. A. co-
 gnoscentes se invicem esse propin-
 quos Fic.

τε] om. Vind. D.

ἑαυτούς] Ita Par. A. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod.
 A. ἑαυτοῖσους Ang. B. ἑαυτοῖς
 reliqui codices, Stob. Gesn. et
 editi ante Bekkerum; quos sequi-
 tur Matthiae gramm. p. 770. Mihi
 accusativus quum ob cōdices prae-
 ferendus, tum ad γιγνώσκοντες
 concinnior et per se exquisitior
 videtur. Conf. Bernhardy synt.
 p. 122.

ἀδελφούς] δελφούς Vind. F.
 συστρατεύοιτο] στρατεύοιτο
 Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῇ] αὐτῆ Ald. Bas. ab.
 ὀπισθεν] int. vers. Vind. F.

ἐπιτεταγμένον] ἐπιτεταγμένον
 idem. ἐπιτεταγμένον Mon. B.

φόβων] Vind. F. v int. vers.
 additum habet. φόβου Vind. D.
 Flor. R.

ποτέ] ποτὲ Vind. F.

ταύτη πάντη] π. τ. Ang. B.
 Flor. R. . . . π. ταῦτι (ex emend.
 ταῦτι) Vind. F.

ἄμαχοι] ἄμαχον Vind. F.

οἴκοι] οἴκη idem.

γε] τς Lob. Vind. BF. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B.
 Flor. RU.

ἂ παραλείπεται] Haec Step-
 hanus, qui in textu cum prioribus
 commate post γε facto post ἀγα-

ἄμαχοι ἂν εἶεν· καὶ οἴκοι γε ἂ παραλείπεται ἀγαθὰ,
ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς, ὁρῶ· ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος E
πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἂν, καὶ ἄλλα γε μυρία, εἰ γένοιτο
ἢ πολιτεία αὕτη, μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε, ἀλλὰ
τοῦτο αὐτὸ ἤδη πειρώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς πείθειν, ὡς
δυνατὸν καὶ ἢ δυνατὸν, τὰ δ' ἄλλα χαιρεῖν ἐῷμεν.
Ἐξαίφνης γε σὺ, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ καταδρομὴν 472
ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγινώσκεις

Θὰ nulla interpunctione usus est, in annot. p. 21. mavult quasi per parenthesis posita accipere, qua ratione contra verborum ordinem ἀγαθὰ ab ἂ divellitur artiusque cum ὅσα coniungitur. Ad sensum quidem verba ita construenda sunt: ὁρῶ, ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς ἀγαθὰ οἴκοι, ἂ παραλείπεται. Sed quoniam belli mentio praecessit, οἴκοι primum locum cum particula γε accepit, quam inversionem consimilis reliquorum verborum transiectio secuta est, ut iam hoc dici videatur: *ac domestica quoque praetermissa a te bona, quanta eis contingerent, video.*

ὅσα] ὅς Vind. F. Ang. B.

E πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R. om. Par. DK. Mon. B. ταῦτα πάντα reliqui codices editique ante Bekkerum et in-pr. ed. Stallbaumius.

γε] om. Par. K. sec. Bekk.

ἢ] om. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT.

αὕτη] τοιαύτη Ang. B. Flor. RT.

αὐτὸ] post ἤδη Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὐτοῖ Par. K. sec. Bekk.

472 ὥσπερ] post καταδρομὴν Lob. Vind. B. Vat. BM. iterum (invasisti) Fic.

συγγινώσκεις] γινώσκεις, praeposito a m. s. σὺ, Vat. B. συγγινώσκεις Mon. B. συγγινώσκει Vat. H. συγγινώσκεις Astius. συγγινώσκεις Bekkerus et Stallbaumius, cuius silentium Florentinos codices omnes cum Stephano et prioribus γ ante ν omittere signi-

ficat; solet enim magis Atticam huius verbi scripturam exhibentes singulatim indicare, ut paullo ante p. 471. D. γινώσκοντες in Flor. R. scriptum esse testatus est. Bekkerus negligentior in hac re fuit nec aliter, nisi per gravioris discrepantiae occasionem praetermissum in suis codicibus γ illud ostendit, ut hoc ipso loco de Vind. B. Mon. B. Par. K. tacens Vaticanum B. γιν. habere fortuito prodidit. Similiter Menon. p. 71. B. (326, 17.) vulgatam γινώσκει per codices retinendam non fuisse declaraturus γινώσκει in quinque suorum, γινώσκει in septem esse refert. Iam quum ipse ubique γινώσκει scribat, eam scripturam videri potest saltem in uno omnium optimo constanter servatam invenisse. Verum tamen in simili re animadversam optimi constantiam silentio non praeteriit et Parisiensem A. semper γίνομαι habere ad Civ. L. I. p. 329. D. adnotavit. Quod quum memorandum putaverit, profecto verbi γινώσκει scripturae certe non minus controversae tantam auctoritatem detraxisse non videtur. Iure igitur, quum nusquam contrarium demonstratum sit, sumere licebit, quemadmodum Clarkianus interdum, ut Menon. l. c. Phaeton. p. 60. A. 116. C. 8. 82. D. 100. C. (his duobus in locis altero γ superscripto) γινώσκει exhibet, idem in Par. A. nonnunquam legi, ideoque per codices non ubique nec simpliciter, ut γίνομαι, reiiciendum putare. Non magis grammaticorum causa reiiciendum videtur.

στραγγευσμένω· ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα, ὅτι μόγις μοι τῷ δύο

Idem Eustathius, qui γινώσκω rectius et Atticis usurpatum dicit, alterum et suavius sonans et antiquius et Homero frequentatum statuit ad Il. T. III. pag. 327, 32. Lips. Τὸ δὲ γινώσκει καὶ ἀπλῶς τὸ γινώσκω οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γινώσκω φασιν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι γίνεσθαι. Ὁμηροῦ μὲντοι ἀρχαιώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δευτέρου γάμμα. ἔστι δὲ ὅμως ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφρονότερον τὸ τοῦ Ὁμήρου. Moeris autem Atticista, qui γίγνεται Ἀττικῶς, γίνεται Ἑλληνικῶς dici observat, de simili inter γινώσκω et γινώσκω intercedente discrimine tacet. Denique ad rationem quod attinet, vera haud dubie meritoque a Valckenario ad Eurip. Phoen. 1396. probata est Heraclidis doctrina apud Eustathium ad Od. T. II. p. 25, 6. sqq. prioris γ in γίγνομαι et γινώσκω originem ab altero duplicato repetentis alterumque proinde necessarium et primitivum statuentis; et tamen hoc alterum γ temporis progressu in utroque verbo paulatim vel euphoniae gratia vel originis ignorantia obliterari coeptum tandem prorsus evanuisse recentioris aevi monumenta demonstrant. Quum igitur de certo quodam scriptore quaeritur, utrum veterem an recentiorem consuetudinem secutus esse videatur, si codices satis vetusti fideque digni supersunt, ad eos rem redire apparet; eorumque testimonio Plato γίνομαι nunquam, γινώσκω interdum, sed raro scripsisse censendus est. Quibus tamen in locis scripserit, Bekkeri culpa factum est, ut diiudicari nondum possit: nostro, quamquam Vat. H. alterum γ habeat, quum sex mei totidemque Florentini et Vat. B. et secundum Bipontinorum silentium Par. K. et editiones antiquae id omittant, certe non temere idem fecisse arguar.

στραγγευσμένω] Hanc ab I. Casp. Orellio in epist. crit. Conr. Orellii Memnoni addita p. 334. ex coniectura propositam, a Stallbaumio in pr. ed. probatam, in secunda receptam lectionem vulgatae στραγευσμένω, quae in omnibus codicibus exstat, a manu antiqua in Vind. F. subscriptam huius libri auctoritate ad ipsius probabilitatem accedente alteri praefendam putavi quamquam et ipsi tolerabili. Poterat enim Socrates operam in describenda re militari positam cum ipsius militiae laboribus comparans licentiam, quae militibus in expeditionibus permitti solet, sibi negatam, vel dum ipse belli causa peregre abesset, incursionem in suos fines factam iocose conqueri, vel defatigationis suae rationem non habitam dolere, quomodo Ficinus στραγευσμένω interpretatus est militiae laboribus iam defesso. Verum sequentia docent eorum, quae militanti ignosci aut condonari debeant, nihil eum de se confiteri: cumtationi et timori suo ignoscendum fuisse dicit, ὅτι εἰκότως ἄρα ὠκνονύ τε καὶ ἐδεδοίκεν οὐτὰ παράδοξον λέγειν λόγον. Quae ita comparata sunt, ut explicacionem verbi στραγγευσέσθαι continere videantur. Cf. Valckenarius animadv. ad Ammon. L. II. c. 13. ubi inscius huius loci interpretem et lectionis nostrae patronum egit: adeo omnia, quae de verbi origine, significatione, usu, in primis de eius perpetua et tantum non ubivis facta cum altero στρατεύεσθαι permutatione disputat, huc cónveniunt. — Astius στραγευσμένω coniiciebat, quod ad significationem non multum differt, ad mutationis facilitatem cum illo non comparandum est.

οὐκ οἶσθα] οὐκοῖ, in marg. vulgata a m. s. adscripta, Mon. B.

μοι] punctis notatum est in Mon. B.

δύο] Ita Ven. B. Vind. DE.

κύματε ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς

Vat. H. Reliqui codices editique ante Bekkerum *δύω*, quam formam a veteribus grammaticis Fischerio ad Well. II. p. 155—158. et Sturzio ad Maitt. p. 46. commemoratis sine dubitatione Atticis concessam, a Dawesio et recentioribus, quos Matthiae gramm. p. 262. enumerat, poetarum potissimum auctoritate et metri necessitate negatam Platonis codices singulares vel bini nonnunquam, plures et potiores perpauca in locis nec usquam, nisi fallor, non dissentientibus quibusdam minime malis exhibent, ut fere abiudicanda ab eo videatur. Nam Phaedr. pag. 237. D. ut ab eis initium faciam, in quibus *δύω* vulgatum erat, *δύω τινὲ ἐστὸν ἰδέα* ex XX. Bekkerianis tantum tres, Vat. A. Ven. C. Par. E. tuentur, reliqui cum Lob. Goth. Mon. Stob. *δύο* habent, ut, etiamsi verum sit, quod Stallbaumius de Florentinis significat, in uno C. *δύο*, in reliquis sex *δύω* legi, tamen illud satis tutum habeamus. Idem statuendum de Symp. p. 178. B. ubi *δύο τούτω* a Bekkero secundum XII. inter XVII. repositum et in Lob. et Zitt. repertum a Stallbaumio ex nullo Florentinorum aut Vindobonensium allatum est. Et Epist. VII. p. 333. D. inter novem Bekkeri codices unus Vind. B. ex quinque Florentinis duo *ἀδελφῶ* *δύω* cum Stephano, reliqui *δύο* habent. Non magis vulgatum *δύο* unius vel paucorum dissensione dubium fieri potest his locis: Symp. 180. D: *ἐπεὶ δὲ δὴ δύω ἐστὸν* Par. K. Ib. *δύω τῷ θεῷ* Par. DK. Apol. 20. A: *δύω νίεε* Par. D. Vind. B. Hipp. mai. 301. D: *οὐ γὰρ εἰς ἐμὲν, ἀλλὰ δύω* Par. e. Gorg. 481. D: *δύω ὄντε* Par. V. Soph. 228. E: *δύω παθήματα* Ven. A. Phaeton. 60. B: *δύω ὄντε* Ven. B. Civ. II. 360. B: *δύω τοιούτω δακρυλίω* Vind. B. Par. DK. III. 391. C: *νοσήματα δύω* Vind. B. 411. E: *δύω τέχνα* Vind. BE. Flor. T. III.

439. E: *δύω ἡμῶν ὀρίσθω εἶδη* Vat. M. Polit. 265. A: *δύω τινὲ ὀδῶ* Lob. Iam pauci supersunt secundum codices magis vel dubii vel contrariam in partem inclinantes: Tim. 31. B: *δύω δὲ μόνω* secundum Vat. B. Ven. C. Vind. A. et superscripto *δύο* Flor. BC. et int. vers. Par. SY. Lob. *δύο* — secundum reliquos, Par. A. Vind. F. CCCXXXVII. etc. qui praevalent. Soph. 254. D: *τῷ γέ δύω* sec. Clark. Coisl. Ven. AB. Vind. A. Par. CFH. — *δύο* sec. Vat. A. Ven. CD. Par. BE. Lob. (Flor.) Phileb. 53. D: *ἐστὸν δὴ τινε δύω* sec. Clark. Coisl. Ven. AD. Par. BCFH. — *δύο* secund. Vat. A. Ven. BC. Par. E. Ang. C. Lob. (Flor.) Polit. 269. E: *δύω τινὲ θεῷ* sec. Coisl. Ven. BD. Vind. A. Par. BCFH. Lob. (qui *τινὲ* primo loco ponit.) *δύο* — sec. Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. E. (Flor.) Postremo Hipparch. 228. E. ubi Bekkerus vulgatum *δύο* etiam *τώπιγράμματε*, quod tamen etiam in Lob. legitur, infirma Barberini et Pal. B. auctoritate contra Clark. Coisl. Vat. A. Ven. BCD. Par. BCEFG. Ang. C. Stallbaumius vero tacens de Clark. pariter atque de VII. Flor. unoque Vind. tenuit. Hic sane *δύω* scribendum erat. Sed nostro loco, quamvis a codicibus multo firmiter *δύω* primo aspectu videtur, non frustra Ven. B. et Vind. E. Vat. H. ab optimo, quem ille in multis, hi in plerisque sequuntur, discessionem fecerunt, quum idem Par. A. L. VI. p. 509. D. inter omnes unus *δύω αὐτῷ εἶναι* exhibens huius rei arbiter non incorruptus appareat. Et Vaticani quidem dissensio suspecta eo esse potest, quod L. III. p. 393. A. in versu Homerico *Ἄτρεϊδα δὲ μάλιστα δύο* cum Amb. C. habet: in Vind. et Ven. nulla eiusmodi suspicio cadit. Denique aliquid tribuendum erat Vindobonensi D. diversi generis libro. *ἐκφυγόντι*] *ἐφυγον. τί* Par.

τρικνμίας ἐπάγεις· ὃ ἐπειδὴν ἴδης τε καὶ ἀκούσης, πάνυ συγγνώμην ἔξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ὠκνοῦν τε καὶ ἐδεδοίκειν οὕτω παρὰδοξον λέγειν λόγον τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Ὅσῳ ἂν, ἔφη, τοιαῦτα πλείω λέγης, ἤττον ἀφεθήσῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν, πῆ δυνατὴ γίνεσθαι αὕτη ἢ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν τὸδε χρὴ ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδικίαν δεῦρο ἤμομεν. Χρὴ· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν.

DK. Mon. B. Flor. U. φηγόντι margo Par. D. ἐκφυγόντες Vind. D. ἐκφύγοντι Bas. b.

τρικνμίας] τρικνμίας Vind. E. ἐπάγεις] ἐπάγεις; Mon. B. ἐπάγεις, recentiores.

πάνυ συγγνώμην] π. γε συγγ. Vind. D. πανσυγγνώμην, συ in m. a m. s. addito, Mon. B.

ὠκνοῦν τε καὶ] om. Fic.

ἐδεδοίκειν] ἐδεδοίκειν Flor. V. ἐδεδοίκη Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet Par. A. Ven. C. in ultima correcti sunt. Confer Vol. I. p. XXXXII. sq.

λέγειν λόγον] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. λέγειν λέγειν ante corr. ut videtur, Mon. B. λόγον λέγειν idem correctus cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum, quos in pr. ed. Stallbaumius secutus in sec. invitus, ut ex eius annotatione colligitur, deseruit. Ficinus pro verbis λέγειν τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν unum ingredi posuit.

λέγης] λέγεις Lob. Vind. BF. Mon. B. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.

ἀφεθήσῃ] ἀφεθήσει Flor. R. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. In Vind. D. ε secundae syllabae e corr. accessit.

ὑφ' ὑπὸ Vind. F.

B εἰπεῖν] λέγειν Lob. Vind. B. Vat. BM. et γρ Ven. B.

γίνεσθαι] γίνεται Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. γίνεται Vind. D.

καὶ] om. Par. K.

Οὐκοῦν] Ad hoc in m. Mon. B. a m. pr. ἀπὸ τῶν ἐνταῦτα λόγων μέχρι τέλους τῆς ε βίβλου ἀναγγέον ὅλον adscriptum est, quae verba iudicium de huius partis argumento ad summam totius operis gravissimo continere videntur, si quidem ἀναγγέον pro ἀναγκαῖον accipere licet.

τὸδε χρὴ] Ita Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus et in tert. ed. Astius. Reliqui χρὴ praepositum habent.

ζητοῦντες] ζητοῦντι Vat. H.

ἀδικίαν] ἀδικία Vat. B. Ven. C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. a.

ἤμομεν.] ἤκομεν; Astius in pr. et sec. Bekkerus et Stallbaumius; quod ad sequentia minus aptum videtur. Nam interrogatus Glaucō, an hoc primum reputandum esset, aut sine dubitatione utpote re perpensa affirmare, aut sibi non liquere, quo illa interrogatio spectaret, respondere debebat: affirmanti assentire et tamen, cur tunc potissimum illud urgendum esset, ambigere poterat.

Χρὴ· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν. ἀλλ'] χρὴ: ἀλλὰ τοῦτο ἔφη οὐδέν: ἀλλ' Vind. F. cum litura post ἔφη. Χρὴ. Ἀλλά. etc. Steph. In Vind. E. χρὴ omisum, in Par. A. γ' ad τοῦτο adiectum et a Bekkero receptum, a Stallbaumio propterea repudiatum est, quod nusquam in hac formula additum reperitur. Con-

ἀλλ' ἐὰν εὐθώμεν, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη, ἄρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιόσομεν μηδὲν δεῖν αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῆ τοιοῦτον εἶναι, οἷον δικαιοσύνη C ἐστίν; ἢ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ἢ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχη; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Παραδείγματος ἄρα ἔνεκα, ἦν δ' ἐγὼ, ἐζητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως δίκαιον, εἰ γένοιτο, καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ ἀδικίαν αὖ καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους

ferri iubet Gorg. 448. B. 497. E. et Charm. 164. A. quos ipsos locos Heindorfius cum hoc nostro comparaverat et per ellipsin verbi διαφέρει, quod Civ. I. 349. A. in plena dictione exstet; explicandos docuerat ad locum Charmidae §. 25. Mihi, quemadmodum in τί μοι τοῦτο Schaefero ad Lamb. Bosium pag. 598. et, quem is laudavit; Valckenario, ita in hac dictione et in simili τί τοῦτο; Hipp. mai. p. 293. A. verbum substantivum subaudiendum videtur: quid hoc est? quam vim habet? quid sibi vult? Neque vero causam video, quae γε in tali interrogatione pronomini addi minus patitur, quam in aliis, e. g. Hipp. mai. p. 289. B: τίς γὰρ ἂν ἀντίποι τούτω γε, ὦ Σώκρατες; Crat. p. 383. D: οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχεις εἰπεῖν —; quem utrumque locum Bekkerus ita secundum codices constituit. Itaque non quo linguae usui particula repugnet, omittendam puto, sed quod minime necessaria h. l. et unius libri auctoritate parum tuta est, praesertim quum L. III. p. 395. A. etiam minus probabiliter in eodem codice item uno addita legatur. Cf. L. VIII. p. 554. B.

ἐστὶ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐστὶ Vind. F.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Vind. D. Mon. B.

δεῖν] om. Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Ald. Bas. ab.

δικαιοσύνη] ἢ δικ. Flor. T. ipsa iustitia Fic.

ἐγγύτατα] post αὐτῆς Lob. C Vind. BD. Vat. M.

μετέχη] μετέχοι Lob. Vind. B. ἔφη.] Maiorem interpunctionem Bekkerus posuit. In prioribus aut nulla aut minor erat.

ἐζητοῦμεν] ζητοῦμεν Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Mon. B. Flor. RU.

αὐτό] Ita Mon. B. a m. pr. αὐτήν a m. s.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Par K. sec. Bekk.

οἷόν ἐστι] εἶναι Vind. D.

τελέως] Id ex Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. accessit, in reliquis et in editionibus ante Bekkerum deest.

εἰ γένοιτο] Bekkerus ex coniectura ἢ γένοιτο scripsit Astiumque in tert. et Stallbaumium assecras nactus est. Nescio, quid in vulgata omnium librorum lectione eos offenderit, quae mihi non sollicitanda videtur. Virum perfecte iustum quaesituri ea conditione rem susceperant, si fieri et existere talis posset. Quis enim quaerat, quod esse non posse statuat? Utrum recte an secus illud ponerent, tum quidem parum curaverant. Sed qua ratione vir iustus efficeretur, ἢ γένοιτο, non quaesiverant.

ἀποβλέποντες, οἷοι ἂν ἡμῖν φαίνονται εὐδαιμονίας τε
 πέρι καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκαζώμεθα καὶ περὶ ἡμῶν
 D αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὃς ἂν ἐκείνοις ὅτι ὁμοιότατος ἦ, τὴν
 ἐκείνης μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξειν, ἀλλ' οὐ τούτου ἕνεκα,
 ἵν' ἀποδείξωμεν, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι. Τοῦτο
 μὲν, ἔφη, ἀληθὲς λέγεις. Οἷει ἂν οὖν ἤττον τι ἀγα-
 θὸν ζωγράφου εἶναι ὃς ἂν γράψας παράδειγμα, οἷον
 ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ πάντα εἰς τὸ γράμ-

φαίνονται] φαίνονται Bas. b.
 ἀναγκαζώμεθα] ἀναγκαζόμεθα
 Vind. F. Ald. Bas. ab.

D ὅτι] om. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM.

ἐκείνης] Ita Par. ADK. Lob.
 Vind. EF. Vat. B. Ven. C. Flor.
 ACV. Ald. Bas. ab. ἐκείνοις reli-
 qui codices cum Stephano et re-
 centioribus. Et in Lob. οἷς su-
 per ης adscriptum est. ὁμοιος,
 ut Latinorum *similis*, cum geni-
 tivo construi posse quum ratio et
 analogia persuadet, tum gram-
 maticorum testimonia docent. Pri-
 scianus T. II. pag. 182. Krehl.
 Illi φίλος αὐτοῦ καὶ αὐ-
 τῷ, ὁμοιος, προσήκων,
 ξένος, συγγενής, ἀδελφι-
 δοῦς καὶ τὰ ὅμοια. Nos
 quoque *similis illius et illi, affi-
 nis, cognatus, hospes, necessa-
 rius, patruelis et similia*. In qui-
 bus quae Aldina et eius asseclae
 post ὅμοια addita habent ὁμοιος
 εἰμί σοι καὶ ὁμοιος τοῦ πατρὸς,
 eorum alterum nescio an ex So-
 phoclis Aiace 546. petitum sit:
 ὦ παῖ, γένοιό πατρὸς εὐτυχέστε-
 ρος, τὰ δ' ἄλλ' ὁμοιος. Acce-
 dit Thomas Mag. p. 649. et qui
 περὶ συντάξεως scripsit Bekkeri
 anecd. p. 161, 1. qui ὁμοιότατος
 dativo iunctum ex Demosthenis
 or. in Androt. §. 32. Bekk. affe-
 rens haud dubie alterius constru-
 ctionis gnarus et memor fuit.
 Exempla quidem rara sunt et
 quae citari solent nec lectionis
 omnia nec interpretationis satis
 certae, velut Herodoti loco a

Thoma laudato L. III. c. 37. ubi
 de Cabirorum status sermo est,
 Thomas ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια
 τοῦ Ἡραίστου cum parte codi-
 cum nostrorum legit, alii iique
 potiores τοῖσι post ὅμοια inse-
 runt, quod etiamsi omissum a
 scriptore fuerit, nihilo minus ge-
 nitivus non ab adjectivo, sed a
 repetendo ex superioribus statua-
 rum nomine regi videtur. Xenoph.
 Anab. L. III. c. 1. §. 17. ὥστε
 ἡ πορεία ὅμοια φυγῆς ἐγένετο
 τοῖς ὀπισθοφύλαξι vulgata lectio,
 sed in duobus optimis codicibus
 φυγῆ pro φυγῆς scriptum est.
 Aristoph. Pac. 519. (531.) quem
 locum una cum Xenophonteo Bern-
 hardy synt. p. 140. huc retulit,
 μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρα-
 τιωτικῶ; vel interpositum καὶ
 indicat γυλίου pendere a verbo
 πνεῖ ex antecedentibus οἷον δὲ
 πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδί-
 ας, γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρα-
 τείας καὶ μύρου facile ascenden-
 do. Unus est adhuc extra dubi-
 tationem positus Aeliani locus ab
 Oudendorpio ad Thomam adhibi-
 tus H. A. L. VIII. c. 1. extr.
 τέτταρας ὁμοίους ἐκείνου νύνας
 ἔδωκέν οἱ. cuius tamen scriptoris
 auctoritas non ea est, qua Pla-
 tonicī loci scriptura dubia confir-
 mari possit. Sed analogia respi-
 cienda et codicum dignitas et ipsa
 genitivi difficultas, qui post prius
 ἐκείνοις librariis facile cum hoc
 permutandus, contra eius in lo-
 cum de coniectura substituendus
 nemini videri poterat. His de
 caussis ἐκείνης in ordinem recepi.
 ἵν'] ἵνα Lob. Vind. BF.

μα Ικανῶς ἀποδοῦς μὴ ἔχη ἀποδεῖξαι, ὡς καὶ δυνατὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τί οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμὲν, παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ E ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γε. Ἦττόν τι οὖν οἶε ἡμᾶς εὖ λέγειν τούτου ἔνεκα, ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδεῖξαι, ὡς δυνατὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι, ὡς ἐλέγετο; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τὸ μὲν τοίνυν ἀληθές, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω· εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδεῖξαι, πῆ μά-

Οἶε] οἶε Steph.

ἄν] post οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οἶον] οἶαν Vind. E. οἶος Mon. B. Flor. U. et editiones ante Bekkerum et in pr. Stallbaumius, cui elegantius videbatur. Neutrum masculino iunctum inelegans non dixerim; sed mihi quoque οἶον minus placere fateor, quia praecedit παράδειγμα, ad quod referri non potest et tamen referendum videtur. Sed codices servari neutrum iubent. Certe Bekkerus in com. οἶος uni Stephano, cui tamen Monacensem addere debebat liquido οἶος exhibentem; assignavit, οἶον a Bipontinis ex Par. K. a Stallbaumio ex Flor. ACRTV. enotatum, a me in Lob. Vind. BDF. inventum est.

εἴη] ἦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

ὁ] ον, sup. litura, Vind. F.

ἔχη] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἔχον, e corr. ἔχων, Vind. D. ἔχοι reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἀποδεῖξαι] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. (non RT. ut in sec. ed. Stallbaumius suam ipsius priorem adnotationem pervertens dicit.) ἐπιδεῖξαι reliqui codices et editiones ante Bekkerum.

ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. BF.

φαμὲν] om. Fic. — Proclus in

Civ. p. 394, 13. a fine: παράδειγμα δέ, φησιν ὁ Σωκράτης, πολιτείας ὀρθῆς καὶ τελείας γράφουμεν.

οὖν] om. Bas. b.

E

εὖ] post λέγειν Mon. B. Flor. U. Bekkerus; qui quum vulgatum verborum ordinem reliquis codicibus suis cum Stephano communem esse non significaverit, alterum in pluribus reperisse vel repertum a se credidisse videtur, quos singulatim indicare vel neglexerit vel non potuit. Nam Monacensem, quamvis magni eum faceret, reliquis omnibus ab eo praelatum, aut insolentiorum illam adverbii collocationem adeo pulchram ei visam esse vix credibile est.

οἰκῆσαι] οἰκίσαι Vind. E. οἰκεῖσαι Bas. ab.

Τὸ μὲν — δημοσίᾳ. 473. E.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. priora usque ad κατακλύσειν 473. C. desunt, Trincavellus duo prima (Τὸ μὲν) et posteriora inde a γνησίως τε 473. D. et Gesnerus extrema a verbis δοκῶ δὲ ib. omisit.

οὕτω] οὕτως Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. T. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 398, a.

δῆ] δεῖ Par. K. secund. Bekk. om. Stob.

δεῖ] χρεῖ Stob. In Vind. F. post δεῖ, non post χάριν comma est.

λιστα καὶ κατὰ τί δυνατώτατ' ἂν εἶη, πάλιν μοι πρὸς
 τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν τὰ αὐτὰ διομολόγησαι. Τὰ ποῖα;
 473 ἸΑρ' οἷόν τε τιπραχθῆναι ὡς λέγεται, ἢ φύσιν ἔχει
 προᾶξιν λέξεως ἣττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, κἂν εἰ μὴ
 τῷ δοκεῖ; ἀλλὰ σὺ πότερον ὁμολογεῖς οὕτως, ἢ οὐ;
 Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζέ με, οἷα
 τῷ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασι καὶ τῷ ἔργῳ
 δεῖν γιγνόμενα ἀποφαίρειν· ἀλλ' ἐὰν οἶοί τε γενώμεθα
 εὐρεῖν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε,
 φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι,
 Β ἂ σὺ ἐπιπάττεις. ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων;

δυνατώτατ'] δυνατώτ' Vind.
 E. δυνατώντες Bas. b. δυνατόν
 τ' Lob. Vind. BD. Vat. M. δυνά-
 τώτατα Stob. Superlativus fac-
 ultatem, quam relativam dicunt,
 indicat.

εἶη] Pro eo lacuna est in Vind.
 E.

τοιαύτην] αὐτήν Par. K. Ast.
 pr.

διομολόγησαι] διαμολόγησαι
 Vind. DE. Stob. διομολογήσαι
 Lob. Vind. B. Vat. M. margo
 Gesn. Ald. Bas. ab. δεῖ ὁμολο-
 γῆσαι Vind. F. διαλόγησαι Mon.
 B. corr. (vulgatam in marg. a m.
 pr. adscriptam habet.) ὁμολόγη-
 σαι Ang. B.

ἸΑρ'] ἸΑρ' Vind. F.

473 ἢ] ἢ Stob. (ἢ margo Gesn.
 Gaisf.)

ἔχει προᾶξιν] ἔχει προᾶξιν,
 (—χει e corr.) Vind. B.

λέξεως] post ἣττον Vind. E.

δοκεῖ] Ita Ven. C. Vind. F.
 Mon. B. Flor. R. et in sec. Stall-
 baumius. δοκοῖ Ven. B. Bekke-
 rus, Astius in tert. et Stallbau-
 mius in pr. δοκῆ Par. A. sed cor-
 rectus, reliqui codices cum Ald.
 Bas. ab. Steph. Ast. pr. et omis-
 so in antecedentibus εἰ sec. Quum
 coniunctivum ab ipsis codicibus
 parum firmum esse appareat, non
 est, quod h. l. in eo excusando
 et a soloecismi macula purgando
 laboremus: inusitatum in hoc di-
 cendi genere et a Platonis sermo-

ne alienum ultro fatemur. Sed
 de reliquis modis, qui solent cum
 particulis κἂν εἰ construi, indica-
 tivus, qui esse quosdam ab hoc
 placito dissentientes significat,
 optativo tantum fieri posse, ut
 dissentiat aliquis, declaranti co-
 dicum causa praeferendus erat,
 non quod rei ipsi accommodatior
 esset, quemadmodum Stallbau-
 mius statuit. ἂν quomodo expli-
 candum videatur, Vol. I. p. 294,
 b. ostendi; de indicativo cf. ibid.
 p. 90, b. Optativum infra habes
 p. 477. A. coniunctivum L. VIII.
 p. 579. D. codices tenent.

σὺ] om. Par. DK. Mon. B.
 Flor. U.

πότερον] πρότερον Lob. Vind.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. et
 a m. pr. D. Stob. Trinc.

ὁμολογεῖς οὕτως,] ὁμολογεῖς,
 οὕτως; Mon. B.

Τοῦτο] τοῦτο Vind. E. τού-
 τῳ Stob. (τοῦτο m. Gesn.)

ἀνάγκαζέ με] ἀνάγκαζε μὴ
 Vind. E.

οἷα] ἂ Vind. D.

δεῖν] Ita Par. A. Vind. DEF.
 Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. H.
 Stob. Trinc. Bekkerus. δεῖ Lob.
 Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. Stob. Gesn. Ald.
 Bas. ab. δὴ Stob. Gaisf. Steph.
 Astius et Stallbaumius, qui in
 prima ed. quum e Florentinis li-

466 ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπήην. Καὶ γὰρ ἐγὼ, ἔφη. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, πειρώμεθα ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύειν, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται, δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ τίνος ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἑνὸς, εἰ δὲ μὴ, θνοῖν, εἰ δὲ μὴ, ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἐνὸς μὲν τοίνυν, ἦν C δ' ἐγὼ, μεταβαλόντος δοκοῦμέν μοι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπίεσοι ἂν, οὐ μὲντοί σμικροῦ γε οὐδὲ ῥαδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐπ' αὐτὸ δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἴμι,

bris nihil a Stephano discrepans allatum videret, non temere δὴ tamquam illorum lectionem retulit et retinuit, in secunda vero, quum didicisset, quid Bekkeriani haberent, silentio isti diffidere, non iterum sine dubitatione omnibus sex Florentinis δὴ assignare, nedum Venetum B. quem Bekkerus δειν exhibere docet, comitem ejs adiungere debebat. Ceterum δὴ ferri potuisse, si per codices liceret, in promptu est; sed δειν nihilo deterius et ob anacoluthiae speciem post ἀνάγκης mutatum a Stephano videtur. Non male, quod ad hoc attinet, Ficinus: *ne me cogas igitur, ut, qualia verbis haec figuravimus, talia penitus digito indicare debeam.*

εὐρεῖν] om. Vind. D. εὐρῶν Stob. Trinc.

οἰκήσειε] οἰκήσειεν Vind. F.
φάναι] φᾶναι Vind. DF. Licet infinitivum hunc cum illo δειν ad μὴ ἀνάγκης referre ita, ut ἐπίτρεπε vel simile quid subaudiatur; quod si placet, post ἀποφαινεῖν comma pro colō pōnendum est. Malim tamen cum Stallbaumio pro imperativo accipere.
ἔξευρημέναι] ἔξευρημέναι Vind. F.

B ἂν] om. Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob.

ἐγὼ] ἐγαγε Stob.

Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο] in unum contracta exhibet Vind. E. τὸ δὲ

δὴ μετατοῦτο Vind. DF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύειν] declarare Fic. τε om. Par. K. — ἀποδεικνύειν Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

δι' ὃ] διὸ Vind. EF. Flor. ACTV.

μεταβαλόντος] μεταβαλλόντος Par. K. sec. Bip.

ἔλθοι] ἔλθη. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Stob. Trinc.

ὀλιγίστων] ὀλιγίστων Flor. T. a m. pr. ὀλιγοστῶν Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk.

σμικροτάτων] πιμροτάτων Vind. B. Vat. M.

μεταβαλόντος] μεταβαλλόντος C Ven. C. μεταβαλλόντος Ven. B. Vind. E. Vat. H.

δοκοῦμέν] δοκεῖ μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Stob. margo Gesn. Veram lectionem Astius in pr. ex Ven. C. Par. K. restituit.

μοι] om. Vind. B. Vat. M.
μεταπίεσοι] μεταπίεσοι iidem et Par. D.

σμικροῦ] μικροῦ Stob.

δέ. Τίνος] δέτινος Vind. F.
αὐτὸ] αὐτῷ idem et Ang. B.
δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat.

BM. Flor. T. δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ'] ἦν Flor. R.

εἴμι] εἴμι Vind. F. εἴμι Mon. B. a m. pr.

ὁ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν καὶ ἀδοξία κατακλύσειν. σκόπει δὲ ὁ μέλλω λέγειν. Λέγε, ἔφη. Ἐὰν μὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασι-

ὁ τῷ] ὄτῳ Stob. Trinc.
 προσηκάζομεν] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. R. προσεικάζομεν Stob. προσεικάζομεν Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. U. Bekkerus. παρεικάζομεν Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. margo Gesn. Ald. Bas. ab. Stephan. Astius et Stallbaumius. Denique προσηκάζομεν Bekkerus in comm. legendum statuit; cui Stallbaumius nihil nisi Symp. p. 216. C. et Gorg. p. 493. C. ubi augmentum pariter omissum sit, et Buttmannum gramm. I. p. 328. obicit, de altera lectionis illius parte, cui codices magis, quam vulgatae favere videret, sententiam ferre supersedit. Mihi verbum προσεικάζειν huic loco convenire non videtur, quum ea significatio, qua utique aptum esset, si pro ἐν τῷ πρόσθεν εἰκάζομεν accipi posset, ab eo aliena, ea vero, quam potest habere, ut comparationem antea, quam res ipsa apparuisset, factam demonstraret (*im voraus vergleichen*, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est) hic quidem inutilis sit. Nam eo ipso loco, quo primum τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας commemorabatur, p. 472. A. fluctus ille tam propinquus erat, ut caussa non esset, quod exiguum temporis spatium inter comparationem et rei ipsius repraesentationem interpositum peculiari verbo eoque rarissimo in memoriam revocaretur. Iam si προσεικάζομεν vera scriptura non est, tamen verae proxima habenda et inter reliquas secundum eam electio instituenda est. Itaque προσηκάζομεν elegi, quod quam facile in προεικ. abiire potuerit, Bastius ad Grego-

rium p. 712. demonstravit. De augmento dubium non est, quin Plato id interdum omiserit. Certe Symp. I. c. εἴκασα, Phaedr. pag. 248. A. εἴκασμένη, Polit. p. 260. E. εἰκάζομεν in omnibus, Gorg. I. c. ἀπήκασε idque superscripto εἰ in uno Par. W. legitur. Sed propterea non ubique abstinuisse censendus est eo, quod grammatici magno consensu Atticum perhibent. Cf. Moeris eiusque interpretes p. 182. et scholiastes Dionysii Bekkeri anecd. p. 804, 30. Neque Stallbaumius Leg. L. VIII. p. 857. C. unius Flor. A. suffragio ancipiti (nam εἰ superscriptum habet) adiutus Bekkerum sequi dubitavit, qui ἀπηκάζομεν et ἀπηκάζομεν ex Ang. B. et Vat. C. in quo item superscriptum est εἰ, pro ἀπεικ. quod Par. A. utrobique correctus exhibet, reposuit. Etiam Tim. p. 79. D. ὁ δὲ καὶ προσηκάζομεν τῷ τοῦ κύρου πλέγματι secundum optimi libri manum primam a Bekkero editum est, quod sine litura scriptum in Vind. F. invenit.

κύματι] σχήματι Stob. (κύματι m. Gesn.)

δ'] om. Par. K.

μέλλει] μέλλοι Vind. BD. Mon. B.

γέλωτί τε] γέλως τέ τις Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Etiam Astius hic haesit et ad coniecturam prolapsus est. Socrates, quum id, quod iamiam dicendum erat, cum fluctu comparavisset, qui aqua salsa perfundere et submergere nautas solet, nihilo minus dicturum se profiteretur, etiamsi

λεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἰκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταῦτόν ξυμπέσῃ, δύνამις τε πολιτικῇ καὶ φιλοσοφίᾳ, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ'

fore videat, ut veritas comparationis eventu comprobetur et dictum illud prorsus fluctus in modum, quocum comparasset, in se erumpens risu acerbo et ignominia sese obruat. Minus recte Ficinus: *quanquam suspicor, ne effusiore incredulorum risu inundante penitus obruatur.* sed haud dubie vulgatam lectionem secutus.

ἀδοξία] ἀταξίαν Stob. (ἀδοξία m. Gesn.) ἀδοξία (Lob.) Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

κατακλύσειν] καταλύσειν Stob. (κατακλ. m. Gesn.)

δὲ] δὴ Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

Ἐάν] ἐάν δὲ Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐάν δὴ Vind. B. Mon. B. Flor. U. Hoc πολυθρόλλητον illud τοῦ Πλάτωνος, quemadmodum in margine codicis Lob. dicitur, a multis postea commemoratum, quos Astius ad h. l. et Ruhkenius ad Rutil. Lup. p. 21. sq. indicarunt. Addo Alcinoium isag. c. 33. p. 122, 1. Fisch.

βασιλεύσωσιν] βασιλεύσωσιν Stob. cod. A. et scholiastes Aristidis p. 266. Fromm. ἐπεὶ Πλάτων ἐφη, ὅταν βασιλεύσωσιν οἱ φιλόσοφοι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, τότε εὐδαιμονήσωσιν τὰς πόλεις. Etiam Ficinus dominentur posuit, quum sit reges facti fuerint. Sic Pausan. I. 11, 6. Πύρρος βασιλεύσας, et Herodotus I, 14. Γύγης τυραννεύσας, et Plato paullo post φιλοσοφήσωσι, et L. III, p. 421. D. πλουτήσας χυτρεύς, Aristoph. Plut. 569. πλουτήσαντες, Thuc. II. 42. πλουτήσειν, Plato Phaedr. 231.

D. εὖ φρονήσαντες, Hippocr. T. II. p. 528. Kühn. φρονησάσης τῆς ἀνθρώπου, Lysias adv. Sim. §. 43. Brem. ἐπειδὴν βέλτιον φρονήσωσιν, Plato Civ. III. 443. D. ἄρξαντα αὐτὸν αὐτοῦ, Herod. I. c. ἐπεὶ τε ἤρξε.

ταῖς — φιλοσοφήσωσι D.] om. Stob. cod. B.

πόλεσιν] πόλεσι Stob. Trinc. D Gesn.

βασιλεῖς] Ita codices omnes etiam Par. A. Ven. C. sed hi in ultimis litteris correcti, quo nisis Bekkerus βασιλῆς ab Astio in sec. ex coniectura positum edidit. Idem fecit in sec. Stallbaumius codicum duorum illorum, ut sibi visus est, auctoritate. V. Vol. I. p. 157. cl. p. XXXXII. sq.

νῦν] post λεγόμενοι Flor. T.

καὶ δυνάσται] om. Stob. Trinc. ante λεγόμενοι Stob. Gesn.

φιλοσοφήσωσι] φιλοσοφήσωσι Mon. B. φιλοσοφήσωσιν Stob. cuius ed. Trinc. h. l. deficere supra ostendi. Neque Gesnerus proxime sequentia γνησίως — ἀποκλεισθῶσιν habet. (φιλοσοφήσωσι Gaisf.) Praeter mentem Platonis Iustinus M. Apol. I. p. 54. C. postulationem extendit: ἐφη γὰρ πον καὶ τις τῶν παλαιῶν, ἀν μὴ οἱ ἄρχοντες φιλοσοφήσωσι καὶ οἱ ἀρχόμενοι, οὐκ ἂν εἴη τὰς πόλεις εὐδαιμονῆσαι.

τε] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ταῦτόν] ταυτὸ Ven. B. Vind. E. Flor. ACT. Stob. cod. A.

ξυμπέσῃ] ξυμπέσει Vind. F. et, sup. η, Flor. R.

ἐκάτερον αἱ πολλὰ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ᾧ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρώπινῳ γένει, οὐδὲ αὐτῇ ἢ πολι-
E ταία μὴ ποτε πρότερον φηῖ τε εἰς τὸ δυνατὸν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ, ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν, ὃ ἐμοὶ πάλαϊ ὄκνον ἐντίθησι λέγειν, ὁρῶντι, ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται. χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν, ὅτι οὐκ ἂν

ἐκάτερον] ἐκατέρων Vind. F.
 φύσεις] φύσις Vind. E.

ἐξ ἀνάγκης] om. Stob. cod. A.
 ἐξάν. Lob. ἐξάν. Vind. DF.

ἀποκλεισθῶσιν] ἀποκαθισθῶσι
 Stob. cod. A. Ficinus haec inde
 a τῶν δὲ νῦν ita interpretatur:
*neque (quod nunc fit) a diversis
 duo haec tractentur ingeniiis. At
 sensus hic est: nisi maxima pars
 ingeniorum, quae nunc ad alte-
 rutrum separatum ab altero acce-
 dunt, necessario ab utrovis exclu-
 sa fuerint.*

παῦλα] ante κακῶν Flor. T.
 παύλα Ald. Bas. ab. Plutarchus
 Numa p. 73. D: ἐναργῆς ἐξήνεγκε
 παραδειγμα καὶ τεκμήριον τῆς
 Πλατωνικῆς φωνῆς, ἣν ὕστερος
 ἐκεῖνος οὐκ ὀλίγοις χρόνοις γε-
 νόμενος ἐτόλμησεν ἀφείναι περὶ
 πολιτείας, ὡς μία κακῶν παῦλα
 καὶ λύσις ἀνθρώποις ἔστιν ἔν-
 τινος τύχης θείας εἰς ταῦτο δια-
 νοίᾳ φιλοσόφῳ βασιλικῇ συμπε-
 σοῦσαν δύναμιν ἐγκρατῆ καὶ
 ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρε-
 τὴν καταστήσει. Idem compar.
 Demosth. et Cicer. p. 887. E. de
 Cicerone: ἐμαρτύρησεν ἅμα τῷ
 Πλάτωνι μαντευομένῳ παῦλαν
 ἕξειν κακῶν τὰς πόλεις, ὅταν
 εἰς ταῦτο δύναμις τε μεγάλη καὶ
 φρόνησις ἔν τινος τύχης χρη-
 στήσις ἀπαντήσῃ μετὰ δικαιού-
 νης. Utrumque locum indicavit
 Astius. Quod Plutarchus fortunae
 mentionem fecit, ad Epist. Plat.
 VII. p. 326. A. referendum vide-
 tur: λέγειν τε ἡναγκάσθην ἐπαι-
 νῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, ὡς
 ἐν ταύτῃ ἔστι τὰ τε πολιτικὰ
 δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάν-
 τα κατιδεῖν· κακῶν οὖν οὐ λή-
 ξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν

ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρ-
 θῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρ-
 χὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὸ
 τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πό-
 λεσιν ἔν τινος μοίρας θείας ὄν-
 τως φιλοσοφήσῃ.

ᾧ φίλε Γλαύκων] om. Stob.
 Gesn. Fic.

ταῖς πόλεσι] civitati Fic. ταῖς
 πόλεσιν Stob. Gesn. (qui h. l.
 deficit) et editiones ante Bekke-
 rum.

δοκῶ] ἀλλὰ μὴ δοκῶ Stob.
 cod. A. Gaisf.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.

γένει,] γένει. Ald. Steph.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

μὴ ποτε] μήτε Stob. cod. A.
 Gaisf. φῆ τε Lob. φη τε Vind.
 B. φη τε Vat. M. μήποτε Ald.
 Bas. ab. Steph. Ast. Sed est ne
 unquam, non nunquam. Conf.
 p. 467. B: τὸ μὴ ποτε κινδυνεύ-
 σαι, ut ne unquam periculum su-
 beant.

φη τε] φητε Ald. Bas. ab.
 φη τε Lob. Par. K. sec. Bekk.
 φήται Vind. F. Ang. B. Flor.
 T. φύει τε Vind. B. Vat. M.

εἰς] ἐς Stob. cod. A. Gaisf. E
 ἴδῃ] ἴδοι Lob. Vind. B. Vat.
 M.

ἣν] καὶ Stob. cod. A. Gaisf.
 ἣν δῆ Vind. E.

πάλαϊ] πάλιν Lob. Vind. B.
 Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec.
 Bekk.

ὁρῶντι] ὁρῶντε Stob. cod. A.
 παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind.
 E. παραδόξων Stob. cod. A.

χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] „Magis
 placet quae assertur lectio, χαλε-
 πὸν γὰρ πεῖθειν ὅτι οὐκ ἂν etc.“
 Steph. annot. p. 21. Ea fuit Cor-

ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν οὔτε ἰδίᾳ οὔτε δημοσίᾳ. Καὶ ὃς ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σε πάνυ πολλοὺς τε καὶ οὐ φάλους νῦν οὕτως οἶον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια γυμνοὺς 474 λαβόντας ὅτι ἐκάστω παρέτυχεν ὄπλον, θεῖν διατεταμένους ὡς θανατάσια ἐργασομένους· οὓς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφρεύξει, τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην.

narii coniectura ecl. p. 100. Ficini interpretationem nam haud facile persuadetur secuti, quam contra omnes codices sine ratione Astius et in sec. ed. Stallbaumius receperunt.

ἄλλη] ἄλλη Mon. B. quod, si solum τις pro feminino haberi et de civitate accipi tuto posset, etiam praeferrī deberet. Nam de ea, quae proxime dicta est πολιτεία, ἄλλη intelligi nequit, sed referendum ad illam est, in qua philosophi regnent, quod ipsum ob interiectam huius civitatis mentionem paullo durius videtur. Adde L. VI. p. 500. E.

εὐδαιμονήσειεν] εὐδαιμονήσειεν Ald. εὐδοκιμήσειεν Vat. H. Flor. ACT. et, γο vulgato, Ven. B. et, in marg. εὐδαιμονήσειεν, Vind. D. εὐδοκίσειεν Vind. E.

ὃς] om. Vind. F.

ἐκβέβληκας] ἐμβέβληκας Flor. T. Ast. sec. Stallb. pr. ἐκβέβληκε, e corr. —ας, Vind. D.

ἐπὶ σε] ἐπὶ σε Vind. BD. Ald. Bas. ab. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum grammatici praecipunt. Et solet pronomini momentum gravius esse, quam praepositionis. Sed h. l. res aliter habet, quum de persona nulla dubitatio existere et pronomen salva perspicuitate etiam abesse possit.

οὐ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οἶον] om. Vind. E.

ῥίψαντας] ῥίψαντες Bas. b. 474 γυμνοὺς] γυμνοῦν Vat. H. Flor. AC.

διατεταμένους] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. HM. Flor. ACUV. διατεταμέ-

νας, delete a m. s. priore μ, Mon. B. διατεταγμένους reliqui codices et editi ante Astium, qui in sec. verum de coniectura edidit. Eadem in eodem verbo discrepantia est L. VI. p. 501. C. ubi haec repetuntur. Ficinus pro hoc et proximo θεῖν impetum in te facturos posuit.

ἐργασομένους] ἐργασαμένους Ven. C.

οὓς εἰ μὴ] οἷς εἰμι Vind. E.

ἀμυνεῖ] ἀμυνῆ Vind. BD. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. et A. sed correctus, Vat. M. Flor. TUY. ἀμυνεῖ, sup. η, Lob. ἀμύνῃ Vind. F. ἀμύνῃ Ald. Bas. a. ἀμυνεῖς Vind. E. ἀμύνεις Ang. B.

ἐκφρεύξει] Ita Vind. F. Flor. R. ἐκφρεύξη, sup. ει, Lob. ἐκφρεύξη Vind. BDE. Mon. B. Ald. ἐκφρεύξη Bas. ab. Steph.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. DE.

τωθαζόμενος] θαναταζόμενος Vind. E. τωθαναζόμενος Vind. F. τωθαζόμενος Ald. cui similis error glossam Hesychii θαζόμενος· σκώπτων peperit. Timaeus lex. p. 261: τωθάζων· χλευάζων, σκώπτων, διασύρων. Vid. ibi Ruhkenius, qui hoc et altero Platonis loco Hipp. mai. p. 290. A. ubi medium τωθάζεται legitur, significato ad utrumque conferri iubet scholiasten. Sed noster scholio caret, alteri adscriptum est σιώπει, λιοδορήσει, χλευάσει, quibus κανχάται addunt Suidas et Photius, ἐρεθίζει, κατακανχάται, θοπεύει, κανολογεῖ Hesychius. Cf. Piersonius ad Moer. p. 366. et Schneiderus ad Aristot. Polit. VII. 15; 8.

Οὐκοῦν σὺ μοι, ἦν δ' ἐγὼ, τούτων αἴτιος; Καλῶς γ',
 ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλὰ τοί σε οὐ προδώσω, ἀλλ' ἀμυ-
 νῶ οἷς δύναιμαι· δύναιμαι δὲ εὐνοίᾳ τε καὶ τῷ παρακε-
 B λεύεσθαι, καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελέστερόν σοι ἀπο-
 κρινοίμην. ἀλλ' ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν πειρῶ τοῖς
 ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι, ὅτι ἔχει ἢ σὺ λέγεις. Πειρα-
 τέον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην ξυμμα-
 χίαν παρέχει. ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν πη

ἦν δ' ἐγὼ] post τούτων Par.
 K.

γ'] γε Vind. F. Flor. R.

ἀλλὰ τοί] ἀλλὰ τοῖς Vind. F.
 ἀλλ' ἀτοῖς Ang. B.

τῷ] τὸ Vat. H.

B ἀποκρινοίμην] ἀποκρινοῦμαι
 Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἢ] ἢ Vind. E.

σὺ οὕτω] σοι οὕτω Vat. H.
 σοὶ o. Flor. AC.

παρέχει] Ita Ven. C. Vat. H.
 Flor. ACV. παρέχει Lob. παρέ-
 χη Vind. BDEF. Vat. BM. Ven.
 B. Ang. B. Flor. RT. et correc-
 ctus Par. A. παρέχεις Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. cum editis ante
 Bekkerum.

οὖν] om. Fic.

μέλλομέν] μέλλοιμί Mon. B. a
 m. sec. μέλλει (vel μέλλη) μή a
 m. pr.

πη] ποι Vat. B. om. Fic.

ἐκφεύξασθαι] ἐκφεύξασθαι
 Flor. AC.

οὓς λέγεις] eos Fic.

λέγοντες] λέγοντας Vat. H.
 λέγομεν Vind. F.

τολμῶμεν φάναι] post δεῖν
 ἄρχειν Flor. T. τ. φάναι idem
 cum Vind. DF. Ald. Bas. ab.

γενομένων] γινομένων Lob.
 Vind. BD. Vat. BM.

φύσει] om. Lob. Vind. BD.
 (hic in m. habet.) Ven. B. Vat.
 M.

C φιλοσοφίας] φιλοσοφία Vat. B.
 τ'] τε Lob. Vind. B.

ἐν πόλει] Ita Par. A. Vind. F.
 Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor.

RV. Bekkerus et in tert. Astius.
 ἐν πολέμῳ Vind. B. Vat. M. ἐν

πολέμει, ex emend. —ω, Lob.
 ἐν τῇ πόλει reliqui codices et

editi ante Bekkerum, quos Stall-
 baumius sine ratione sequitur.

ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ]
 sed ducentibus illis obtemperare
 Fic.

εἶη] post ἔφη Lob. Vind. BF.
 Vat. M. Ang. B. Flor. R.

τῇδε] τόδε Vind. E. Flor. C.
 ἀμηγέπη] Ita Vind. F. Ald.

Steph. tacentibus de Par. K. Bi-
 pontinis. ἀμηγέπη Lob. Vind.

BDE. Mon. B. Bas. ab. Ast. pr.
 et secund. ἀμῆ γέ πη Bekkerus.

ἀμηγέπη Ast. tert. ἀμηγέπη Stall-
 baumius. Timaeus lex. pag. 29:

ἀμηγέπη· ἐν γε τρόπῳ, ἢ ὅπω-
 σοῦν. Suidas et lexicon Bekkeri

anecd. pag. 387, 16: ἀμηγέπη·
 ὅπωςδῆποτε, καθ' ὅτιοῦν. λέγε-
 ται δὲ καὶ ἀμωσγέπῳ καὶ ἀμό-

θεν. Moeris pag. 50: ἀμηγέπη,
 Ἀττικῶς. ἀμωσγέπῳ, Ἑλληνι-

κῶς. Thomas pag. 40: ἀμηγέπη
 κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπῳ, δηλοῖ δὲ

τὸ καθ' ἓνα τινὰ τρόπον. Sed
 haec sufficiunt ad vulgatam ho-

rum scribendorum consuetudinem
 demonstrandam, a qua discidens

Bekkerus hoc loco de codicibus
 nihil nisi in Vat. B. Ven. C. Vind.

B. Par. K. ἀμηγέπη legi monet,
 quasi qui in reliquis non solum

asperum, sed etiam circumflexum
 et in tria divisionem invenerit.

Atqui Parisiensem A. ad Leg. V.
 736. E. p. 390, 4. ostendit ἀμη-

γέπη solere exhibere, et sic ubi-
 que in Ang. B. scriptum esse ad

Leg. VIII. 861. C. p. 135, 1.
 testatur. Similiter ἀμωσγέπῳ

in Par. A. Vat. C. esse solere ad
 Leg. I. 641. E. p. 213, 6. declara-

rat. Itaque quemadmodum Polit.
 p. 278. D. ἀμῆ γέ πη et Protag.

ἐκφεύξεσθαι οὐς λέγεις, διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν, ἵνα διαδήλων γενομένων δύνηται τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος, ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει ἄπτεσθαι τε φιλοσοφίας ἡγεμονεύειν τ' ἐν πόλει, τοῖς δ' ἄλλοις μήτε C ἄπτεσθαι ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ. "Ὁρα ἂν εἴη, ἔφη, ὀρίξεσθαι. "Ἴθι δὴ, ἀκολουθήσόν μοι τῆδε, ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. "Ἄγε, ἔφη. Ἄνα-

p. 323. C. et Phaedr. p. 223. C. ἀμῶς γέ πως scripsit, et in comment. ad Polit. scripturam Veneti A. et Par. BCF. ἀμηγέπη, ad Protag. Coisl. Vat. B. Ven. BD. Ang. C. Pal. B. ἀμωσγένεως tamquam suae fundamentum commemoravit, ad Phaedrum autem Clarkianum, Coisl. Vat. A. Ven. A. Par. BCDFH. asperum, nil amplius, dedisse adnotavit, quo quidem loco Clarkianus secundum Gaisfordium ἀμωσγένεως exhibet, ita hoc nostro reliquos VII. codices in spiritu secum facere, de accentu et divisione nihil significare voluit. Quid quod Leg. V. 736. A. pag. 388, 17. in comm. Stephano ἀμῶς tribuit, a quo ipse secundum Ven. B. Vat. C. Ang. B. discedens ἀμῶς (γέ πως) scripserit, quum Stephanus illo loco non minus, quam in reliquis, ἀμωσγένεως in unum vocabulum coniuncta habeat. Iam quod ad spiritum attinet, optimis codicibus repugnandi causam non inveni, etsi Ionicum vel Doricum AMOΣ, quod pronomini indefiniti vim habere dicitur, a quo grammatici illa repetunt, fere ubique ἀμὸς scribi solet, et ἀμόθεν vulgo Homeri Od. I. 10. ἀμηγέπη apud Lucianum Lexiph. T. V. p. 178. Lehm. et ἀμωσγένεως apud Lysiam in Agor. §. 7. et Aristoph. Thesmoph. 429. etiam a Bekkero editum est. Sed Acharn. 583. Bekkero teste codex Ravennas asperum habet, non lenem, quem Invernizzius (615.) vidit, et apud Eustathium in Od. Vol. I. p. 8, 32. sqq. Lips. post simplicia cum leni scripta haec

composita cum aspero scribuntur, et in scholio ad Leg. VII. 798. B. quod Ruhnkenius ad Tim. p. 26. edidit, omnia asperum habent. Quem si quis ab altero AMOΣ, quod ἡμέτερος est, perperam in hoc translatum statuat, non minus probabiliter lenem, quem illud in Homericis carminibus prae se fert, cum hoc communicatum vel discriminis causa inventum a grammaticis statui posse concedat. In hoc igitur Bekkerum vel potius codices sequor. Sed divisioni primum obstat, quod ἀμῶς, ἀμῆ, ἀμόθεν neque apud Platonem neque, si ab extremo seniel apud Homerum exstante discesseris, alibi usquam seorsum dicta inveniuntur. Nam grammaticos, Eustathium l. c. Apollonium Bekkeri anecd. 566, 3. 5. alios de origine compositorum disputantes simplicibus uti necesse erat. Deinde in hac parte aequae atque in priore codices respiciendi sunt; qui etsi nonnunquam duplicem accentum impositum habent, ut Clarkianus Protag. 331. D. 8. (ἀμηγέπη) et fortasse Par. AFY. Vat. B. Tim. 52. C. ubi in optimo Vind. ἀμῶς γέ πως legitur, plerumque ipso Bekkero teste unum exhibent. Sic Clarkianus Phaedri l. c. et Soph. p. 259. D. ubi Stephanus cum Aldo ἀμηγέπη, Bekkerus tacens, ut Leg. V. 739. C. et paullo post haec nostra D. ἀμῆ γέ πη dedit. De ι non subscripto v. Vol. I. p. LXI.

ἐξηγησώμεθα] αὐτὸ ἐξ. Vind. E. ἐξηγησώμεθα Vind. F. "Ἄγε] ἄγ' Vind. F. ἄγε δὴ Ven.

μιμνήσκειν οὖν σε, ἦν δ' ἐγὼ, δεήσει, ἢ μέμνησαι, ὅτι
 οὐκ ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτὸν, ἐὰν ὀρθῶς
 λέγηται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μὴ, ἀλλὰ
 πᾶν στέργοντα; Αναμιμνήσκειν. ἔφη, ὡς ἔοικε, δεῖ· οὐ
 D γὰρ πᾶν γε ἐννοῶ. "Ἄλλω, εἶπον, ἔπρεπεν, ᾧ Γλαύ-
 κων, λέγειν ἂ λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρόπει
 ἀμνημονεῖν, ὅτι πάντες οἱ ἐν ᾧρα τὸν φιλόπαιδα καὶ

B. Vind. E. Ang. B. Vat. H.
 (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab.
 Steph. Ast. et in pr. Stallb.

ἔφη. Αναμιμνήσκειν] ἔφη ἀν.
 Ald.

ἦν δ'] ἦν δε Lob.

φιλεῖν τι, δεῖ] φιλεῖν. τί δεῖ

Par. A. φιλεῖν, τί δεῖ Ald. Bas.
 ab.

πᾶν] πάντα Vind. F. et a m.
 s. Flor. A.

Ἀναμιμνήσκειν] Αναμνησκειν
 Ald.

ἔφη] τοίνυν Lob. Vind. B.
 Vat. BM.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor.
 RV.

δεῖ] δὴ Vind. F.

D ἐννοῶ] In Mon. B. alterum v
 a m. s. int. vers. adiectum.

"Ἄλλω] ἄλλ' ᾧ Vind. F. ἄλλ'
 ὡς Par. D. ἄλλον margo Par. D.
 Ald. Bas. a.

ἐρωτικῷ] qualis Glaucō etiam
 L. III. p. 402. E. apparuit.

πάντες οἱ ἐν ᾧρα] Plutarchus
 Mor. p. 44. F: οἱ γοῦν ἐν ᾧρα

πάντες, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων,
 ἀμνηστέον δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν·

καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀ-
 νακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς,

καὶ τὸν γοῦν βασιλικόν, καὶ
 τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὄ-
 χροδὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρον

ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. Idem ib.
 p. 56. C: ὡς πού καὶ Πλάτων

φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν
 ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν σιμὸν

καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γοῦν
 βασιλικόν, (βασιλιτικόν cod. Lob.)

μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς
 δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρον

ὅλας ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι
 ὑποκοριζόμενον καὶ εὐκόλως φέ-

ροντος τὴν ὄχρότητα. Cf. Wyt-
 tenbach. anim. T. I. p. 388. ubi
 Lucretium, Horatium, Tibullum,
 Aristaenetum, Philostratum et Li-
 banium hunc Platonis locum re-
 spexisse ostendit. In margine
 Mon. B. haec adscripta sunt:
 θαναμάζω, τὸ παράδειγμα ὃ ἐχρί-
 σω, ᾧ ἄριστε:

τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν]
 puerorum amatorem Fic.

ἀμνηστέον] in codicibus meis et
 in editionibus prorsus eadem va-
 rietate, qua supra C. scriptum
 est.

δάκνουσί] δάκνουσί Vind. F.
 ποιεῖτε] ποιεῖται idem. In se-
 quentibus quod vulgo post καλοῦς

positum est interrogandi signum,
 cum Astio in sec. ed. post παι-
 δας εἶναι posui, ubi reliqui col-
 lon vel punctum habent.

σιμὸς] Pollux II. 73: ῥινός
 δὲ σήματα, γοῦν, ἐπίχρονος,
 ὃν καὶ βασιλικόν οἰοῦται· σιμὸς

δὲ, ὃν εὐχαριν νομίζουσι. Πλά-
 τῶν δὲ καὶ σιμοπρόσωπον εἶπεν

ἐπὶ ἵππου. scilicet Phaedr. p. 253.
 E. ubi etiam ἐπίχρονος de equo

praestantiori dicitur. Nostrum lo-
 cum memoriter a Polluce laudari

atque ita εὐχαριν pro ἐπίχαριν
 ortum videri Kühnius observavit.

Tamen mirum, si etiam scripto-
 ris oblitus est.

ἐπαινεθῆσεται] ἐπαινεῖται Vind.
 DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

laudatur Fic.

ὑμῶν] ἡμῶν Par. DK. secun-
 dum Bip.

τὸ] om. Vind. E.

δὴ] om. Vind. BDE. Mon. B.
 Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor.

TU. Ast. pr. Stallb. pr. Omisit

ἔρωτικὸν ἀμηγέπη δάκνουσι τε καὶ κινουῖσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὐτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς· ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι, τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς E δὲ θεῶν παῖδας εἶναι; μελιχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἶει

etiam Aristaenetus, qui Epist. I. 18. p. 86. Boiss. hunc locum ita in suum usum convertit: καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφησ· τὸν (cod. Vind. τὸ) δὲ διὰ μέσου (ita cod. μέσου edd. ante Abresch.) τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότατα (cod. et edd. ἐμμετρότητα, quod Boiss. ex Pauwii coniectura correxit.) ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας. μελιχρῶτους δὲ οἶει τοῦνομα τίνος ἄλλου ποιήμα εἶναι, ἢ τοῦ ἐνότος σοι πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ἀχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρα προσῆ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούτων ἐν ὥρα, ὥσπερ τοὺς φιλοῖνους ὀρῶμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπασζομένους.

διὰ μέσου] διαμέσου Vind. DEF.

ἐμμετρότατα] ἐμμετρότατα Vind. F. ἐμμετρότατα Bekkerus et in tert. Astius. Cf. ad p. 457. A. Vindobonensis auctoritas in aliis minime spernenda in hoc eo levior est, quod etiam ὀρθώτατα ubique exhibet.

E μελιχλῶρους] Ita γο Par. A. (in margine, secundum Faehsium) et scholiastes ad L. VI. p. 485. B. (φιλοτιμῶν καὶ ἐρωτικῶν] ὅτι ἔλεγεν, ὅτι τριτταρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλάνις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλῶρους

καλοῦσι τοὺς ἀχρούς.) μελιχλῶρον Flor. U. quem licet Stallbaumius in sequentibus a Stephano discrepare non monuerit, tamen probabile est cum Mon. B. consentire, qui verba μελιχλῶρους — ἐραστοῦ in Par. DK. prorsus omissa hunc in modum supplet: τὸ δὲ μελιχλῶρον τίνος ἄλλου τοῦνομα οἶει εἶναι ἢ ἐραστοῦ. Ipse Par. A. et reliqui codices excepto Vind. D. in quo μελαγχλῶλους legitur, cum Ald. Bas. ab. Steph. μελαγχλῶρους exhibent, quod quia blanditiarum nihil in se habet, haud dubie vitiosum in μελιχλῶρους mutandum esse primus statuit Lambinus ad Horat. Sat. I. 3, 38. deinde Stephanus annot. p. 21. litterarum vicinitate et Theocriti loco motus Id. X. 26: Βομβύνα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τυ πάντες, Ἰσχάν, ἀλιόκανστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελιχλῶρον. Atque ita Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius scripserunt. Antea Stephanus μελιχρῶους vel μελιχρῶου coniecerat, quorum prius in margine Platonis una cum altero et in thesauro Tom. II. p. 378. D. simul cum Lambiniano propositum et Plutarchi loco posteriori commendatum a Stephano recipiendum censuerunt Boeckhiius in Min. pag. 139. et Astius in sec. praeter Plutarchum Lucretii auctoritate usi, qui L. III. v. 1154. indicem vocabulorum ab amantibus ad extenuanda amatarum vitia adhibitorum ita orditur; Nigra μελιχρῶος est, immunda et foetida ἀκροσμός. Idem censuit Iacob-

τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ ἔραστοῦ ὑποκοριζομένου
 τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὦρα ἦ;
 475 καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθῆ τε καὶ πά-
 σας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀν-
 θούντων ἐν ὦρα. Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ
 τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου
 χάριν. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ
 ταῦτα ποιοῦντας ὀρεῖς· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφά-
 σεως ἀσπαζομένους; Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους γε,
 ὡς ἐγῶμαι, καθορῆς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνανται,

sius ad Philostrati Ic. I. 4: γρά-
 φει μειράκιον οὐ λευκὸν οὐδ' ἐκ
 τρουφῆς, ἀλλ' εὐψυχον καὶ πα-
 λαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν
 μελιχρόων ἀνθός, οὗς ἐπαινεῖ
 ὁ τοῦ Ἀριστῶνος. quem et ipsum
 non aliter atque Plutarchum με-
 λιχροῦς Platonis in verbis legisse
 dicas. At minime recentem ab
 huius loci lectione Philostratum
 illa exarasse patet, quippe qui
 fortitudinis et palaestrae speciem
 in mellis colore praeditis lauda-
 tam hic putaverit, quae potius
 nigris tribuitur. Neque vero Plu-
 tarchus, nam Lucretium non vi-
 deo qua ratione Boeckhiius sua
 ad Platonis normam composuisse
 statuerit, quum inter decem Grae-
 ca, quae addit, nullum hinc repe-
 titum sit, sed ne Plutarchus
 quidem de scripto videtur Plato-
 nica retulisse, ut pro lectionis
 teste citari possit. Magis id de
 Aristaeneto credibile, cuius μελι-
 χρώτους aequae facile in μελιχλώ-
 ρους atque in μελιχρόους muta-
 veris. Sed ut Plutarchus in co-
 dice suo μελιχρόους legerit, ni-
 hilo minus ex nostris μελιχλώρους
 scribendum est. Nam illud no-
 men, nihil a vulgari sermone dis-
 crepans, neque forma neque si-
 gnificatione tale erat, ut statim
 amatoris figmentum agnoscendum
 dici posset: hoc utique mirum et
 ad palloris dulcedinem indicandam
 excogitatum ab aliquo, cuius pal-
 lidae deliciae essent, videri de-
 bebant. Accedit, quod μελαγχλώ-

ρους multo facilius ex hoc, quam
 ex illo oriri potuit.

δὲ] τε δὲ Vind. F.

οἶει] εἴη Vind. D.

τίνος] Ita Mon. B. Flor. U.
 Bekkerus et in pr. Stallbaumius.
 τίνος Lob. Vind. BDEF. (Flor.
 ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. et in sec. Stallb. quod scri-
 ptor si ponendum putaret, potius
 post ἄλλου (v. ad L. VI. p. 493.
 D.) positurus erat, librarii vero
 propter antecedens οἶει interro-
 gativo praeferre poterant. Cf.
 L. VIII. p. 573. A. Etiam Fi-
 cinus τίνος legit, qui verba με-
 λιχλώρους — ὦρα ἦ; sic reddi-
 dit: pallidum autem adolescentem
 quis appellavit, nisi amator ipse
 blandiens quodammodo, et semi-
 pallidi appellatione in ephēbis
 pallorem facile ferens?

ὠχρότητα] ὠχρόσητα Ald. ὀ-
 χρότητα Bas. b.

πάσας] post προφάσεις Vind.
 F. Flor. R.

προφασίζεσθῆ] προφασίζεσθαι
 Vind. F. et, sup. ε, E.

οὕτω ποιοῦσι] ποιοῦσιν οὕτω 475
 Par. K.

Τί δ';] τί δαί Par. A. τί δε
 Vind. EF. τί δέ Flor. ACRTV.
 Signum interrogandi, quod Bas.
 ab. post φιλοίνους, Stephanus
 et Bekkerus post ὀρεῖς habent,
 cum Stallb. sec. hic potius po-
 nendum neque tamen cum eodem
 δέ scribendum putavi.

ἦν δ'] ἦν Par. K. sec. Bip.
 Flor. U.

τριτυναρχοῦσι, καὶ μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων B ,
 τιμῶνται, ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φανλοτέρων τιμώμενοι
 ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Κομιδῆ
 μὲν οὖν. Τοῦτο δὴ φάσι, ἢ μὴ· ἄρ' ὃν ἂν τινος ἐπι-
 θυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἴδους τούτου φήσομεν
 ἐπιθυμεῖν, ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ; Παντός, ἔφη. Οὐ-
 κοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν
 εἶναι οὐ τῆς μὲν, τῆς δ' οὐ, ἀλλὰ πάσης; Ἀληθῆ. Τὸν
 ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ C
 νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ

ποιούντας] ποιούντα Lob.
 Vat. M.

ὄραξ·] ὄραξ, Bas. ab. Stallb.

Καὶ μάλα.] om. Vind. D.

φιλοτίμους] φιλοτίμως Vind.
 E. Vat. H. Flor. AC.

γες] om. Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

τριτυναρχοῦσι] τριτύνάρχουσι
 Vind. F. Vulgatum Mon. B. in
 contextu, sed in m. a m. pr. τρι-
 τυαρχοῦσι habet, quemadmodum
 Timaei lex. p. 260. τριτύς· φυ-
 λῆς μέρος τρίτον, et in Harpo-
 crationis cod. Vratisl. item τριτύς
 ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς
 scriptum est. Contra τριτύς,
 τριτύναρχοι in lexico Bekkeri
 anecd. p. 306, 24. 25. et in scho-
 lio ad h. l. legitur. Ceterum ap-
 posite, nisi fallor, ad mores isto-
 rum scriptor etiam tertium ab
 imperatore gradum eis, si amplio-
 rem consequi nequeant, sufficere
 significat. Valesio tamen ad Har-
 pocrat. p. 399. Lips. pro στρα-
 τηγῆσαι melius φυλαρχῆσαι di-
 cturus fuisse videbatur.

μειζόνων] μειζόνως Ald.

τιμῶνται] τιμᾶσθαι Lob. Vind.
 BF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B.
 Par. D. Flor. U. Ald. Bas. a. et,
 sup. ὦνται, Ang. B. τιμῶμαι
 Bas. b. De Flor. CT. Stallbau-
 mius nihil significavit, reliquos
 tres cum Stephano consentire
 ostendit.

ὑπὸ — ἀγαπῶσιν] honorem ab
 ignobilibus exigunt Fic.

ὅλως] ὅλος Ven. C.

τιμῆς] om. Flor. C.

ἐπιθυμηταὶ] ἐπιθυμητέοι Vind.
 F.

Κομιδῆ] κομιδῆ idem.

Τοῦτο] om. Vind. E. καὶ τοῦ-
 το Ang. B. Flor. RT.

δῆ] om. Vind. E. Flor. C. δε
 Vind. F. δεῆ Ang. B.

φάσι] φᾶσι Mon. B. Vind. D.
 φασθι Vind. F. φασθι Lob. Cf.
 Vol. I. p. 407, b.

μῆ·] μῆ; Ald. Bas. ab. Fate-
 beris hoc, an non? Fic.

ἄρ'] ἄρα Vind. EF.

ὄν] ὄν Ven. C. sec. Bekk. οὐ
 Mon. B. et e corr. Flor. U. οὐν
 Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph.
 qui in m. ὄν, in annotat. p. 22.
 οὐν ὄν scribendum coniecit. ὄν
 Astius iam in pr. secundum Ven.
 C. dedit.

τινος] τινα Mon. B. et e corr.
 Flor. U.

παντὸς τοῦ εἴδους τούτου]
 om. Fic. In Flor. T. τούτου
 post ἐπιθυμεῖν positum est.

σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν]
 φ. σ. ἔ. Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. σ. ἔ. φ. Vind. D.

τί τε] τί δὲ Vind. F.

C

μή, οὐ φήσομεν φιλομαθῆ οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμέν οὔτ' ἐπιθυμῆν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. Καὶ ὁρθῶς γε φήσομεν. Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλοντα παντὸς μαθήματος γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν λόντα καὶ ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ' ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. ἢ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη· πολ-
D λοὶ ἄρα καὶ ἄτοποι ἔσονται σοι τοιοῦτοι. οἳ τε γὰρ φιλοθεάμονες πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν

φήσομεν — ὥσπερ] *om.* Vind. F.

φιλομαθῆ] φιλομαθεῖν Par. K. sec. Bekk.

δυσχερῆ] δυσχαιρεῖ cum η super εἰ Vind. E.

πεινῆν] Ita hoc loco Ald. non omisso, ut plerumque, ι subscripto. Cuius clarum vestigium in plurimorum codicum scriptura διαταιν pro διαττᾶν a Bekkero ad Sophist. 226. B. p. 146, 13. commemorata superstes eis, quae Vol. I. p. LVIII. notavi, addendum.

σιτίων] σιτίου Vind. B. Vat. M.

φιλόσιτον] In Vind. D. η super ὀ positum.

δὴ] μή Vind. E. *om.* Flor. T. τοῦτον δ'] δ' *om.* Vind. D.

ἐν δίκῃ] ἐνδίκως Flor. T.

φήσομεν] θήσομεν Vind. F.

Ang. B. Flor. R. — Ad hunc locum respexisse Plutarchum in Cic. p. 861. E. Astius monuit. Eius verba de Cicerone haec sunt: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγου μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἰδος; ἐξόχῃ πως προθυμότερον ἐπὶ ποιητικῇ.

ἢ] ἢ Vind. F.

πολλοὶ] πολὺ Vat. H. Flor. ACV.

D σοι] *om.* Fic.

οἳ τε] ὥστε Ald. Bas. ab. Stephan. Correxerit in pr. Astius secundum Par. K. Ven. C.

πάντες] παντὶ Vind. E.

τῷ] τὸ Vind. F.

καταμανθάνειν] μανθάνειν Ven. B. quod ad disputationem aptius, sed a veritate alienum. Cf. L. VII. p. 529. B.

ὥς γ'] ὅσδ' Vat. H. δς δ' Flor. ACV. ὡς οὖς δεῖ γ' Ang. B. οὖς δεῖ Flor. T. et margo R. ut Stallbaumius in pr. demonstrat; quod magis verisimile, quam quod in sec. ait, ὡς οὖς δεῖ in illis exstare.

τοιαύτην] τὴν τοιαύτην Vind. E.

περιθέουσι] ἐπιθέουσι Mon. B. Flor. U.

κατὰ πόλεις] κατὰ κώμας Vind. E. in urbe Fic. Verum non Atticis solis urbana et ruralia erant Dionysia. Cf. Leg. L. I. p. 637. A. B.

κώμας] πόλεις Vind. E.

τούτους] — φιλοθεάμονας. E.] laudant Clemens Alex. Strom. L. I. p. 373. Cyrillus adv. Iulian. V. p. 179. E. Theodoretus Theop. L. I. p. 703. Schulz.

πάντας καὶ] ἅπαντας καὶ τοὺς Theodor. τοὺς Astius in sec. recepit.

ἄλλους] ἄλλων Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

τοιούτων] *om.* Vind. E.

τινῶν] τινᾶς Vind. B. Vat. M. et, sup. ὧν, Lob. Vind. D.

μαθητικῶς] Ita Lob. Vind. B. E. et a m. pr. Par. A. Vat. M. μαθηματικῶς (Par. A. Vat. M. a

χαίροντες τοιοῦτοι εἶναι, οἳ τε φιλήμοιοι ἀτοπώτατοι
 467 τινές εἰσιν ὡς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι· οἳ πρὸς μὲν
 λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν ἐκόντες οὐκ ἂν ἐθέλοιεν
 ἔλθειν, ὥσπερ δὲ ἀπομεμθωκότες τὰ ἅτα ἐπακοῦσαι
 πάντων χορῶν περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις οὔτε τῶν κα-
 τὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. τούτους
 οὖν πάντας καὶ ἄλλους τοιούτων τινῶν μαθητικούς καὶ E
 τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους φήσομεν; Οὐδαμῶς,
 εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις. Τοὺς δὲ ἀληθινούς,

m. s.) reliqui codices, Clem. Cyr. Theod. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. μαθητικούς Stephanus in m. adscriperat, sed in annot. p. 22. de altero tolerabilius sentit: „Si mendo caret haec scriptura, dicendum erit μαθητικούς non alios esse quam μαθητικούς. quos nimirum et φιλομαθεῖς videtur appellare. Sic autem ἐρωτηματικός antea non alium quam ἐρωτητικός significare vidimus.“ Id pertinet ad locum Cratyli p. 398. E. ubi quum in contextu pro corrupto ἐρωτικοῖ secundum Cornarium ἐρωτηματικοῖ posuisset, in annot. pag. 15. an potius ἐρωτητικοῖ scribendum fuerit, dubitat; quam dubitationem codices confirmarunt. Quamquam illo loco ἐρωτηματικοῖ, [quod in Clarkiano repertum videtur, non magis vitiosum est, quam διηγηματικοῖ apud Aristotelem Eth. Nic. L. III. 10, 2. ubi Zellius διηγητικούς scripsit, quandoquidem sermo est de iis, qui omnino interrogationibus, narrationibus uti solent. Similiter μαθητικοῖ, quum rei discendae ratio non habetur, μαθηματικοῖ dici poterunt, neque reprehendum puto Stallbaumium, qui Sophist. p. 219. C. optimis codicibus μαθηματικὸν (εἶδος τεχνῶν) pro μαθητικὸν praebentibus vulgatae secundum eos mutaverit. Ubi vero obiecti s. rei, cui quis discendae vel deditus vel idoneus sit, significatio per genitivum vel alio modo accedit, ibi vereor ut

μαθηματικός recte dicatur, quippe quod obiectum (μαθήματα) etiam per se solum indicet. Plutarchus quidem Mor. p. 513. D. ita locutus videtur: οἶον οἱ στρατιωτικοῖ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοῖ. Sed διηγήματα magis incerti generis et definitione indigentia sunt, quam μαθήματα, neque secundum Plutarchum de Platonis sermone statui potest. Itaque μαθητικούς praetuli.

τοὺς] om. Clem. excepto Hoeschelii codice.

τῶν] om. Cyr.

τεχνυδρίων] Vind. E. q̄ int. vers. habet. — τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους hinc petiit Athenaeus loco ad ἐπαμφοτερίζουσιν p. 479. C. significato.

φήσομεν — φιλοσόφοις] om. Cyr. Pro φήσομεν Vind. F. Flor. R. Clem. Theod. θήσομεν, Ang. B. Flor. T. et margo R. εἶπωμεν exhibent.

μὲν] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. Theod.

φιλοσόφοις] φιλοσόφους Vind. F.

Τοὺς δὲ — φιλοθεάμονας.] iterum sine auctoris nomine laudat Clemens L. V. pag. 654, 1. Idem L. I. et Theod. τοὺς δ' initio habet.

ἀληθινούς] ἀληθινούς Vind. E.

ἔφη, τίνας λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἣν δ' ἐγὼ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτο μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς αὐτὸ λέγεις; Οὐδαμῶς, ἣν δ' ἐγὼ, ῥαδίως πρὸς γε ἄλλον· σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιόνδε. Τὸ 476 ποῖον; Ἐπειδὴ ἐστὶν ἐναντίου καλὸν αἰσχροῦ, δύο αὐτῶ εἶναι. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐπειδὴ δύο, καὶ ἐν ἐκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος· αὐτὸ μὲν ἐν ἑκαστον εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνία πανταχοῦ φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἕκαστον. Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ταύτη τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, διαιρῶ, χωρὶς μὲν οὐς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτι- B κούς, καὶ χωρὶς αὐτῶ περὶ ὧν ὁ λόγος, οὐς μόνους ἄν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οἱ μὲν που, ἣν δ' ἐγὼ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες

ἔφη] post τίνας Vind. D. post λέγεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Clemens L. V. φιλοσόφους addit.

λέγεις] om. Cyr.
ἣν δ' ἐγὼ] om. idem.
φιλοθεάμονας — ἣν δ' ἐγὼ] om. Vind. E.

τοῦτο] τοὺς Vat. H.
γ'] γε Lob. Vind. B.
αὐτὸ] αὐτῶ Vat. H. αὐτῶ Flor. ACV.

ἄλλον] ἄλλον Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἐστὶν] ἐστὶν Lob.

καλὸν αἰσχροῦ] καλῶ αἰσχροῦ Vind. E. Vat. H. καλῶ αἰσχροῦν Ang. B. αἰσχροῦ καλὸν Flor. RT. turpi pulchrum Fic.

δύο] δύο Vind. F. δύο Flor. RT.

αὐτῶ] αὐτῶ Vind. D.

476 εἶναι.] εἶναι; Vind. B.
ἐκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ] ἐκάτερον, καὶ τοῦτον καὶ Ald.
ἐκάτερον; Καὶ τοῦτο, Καὶ Bas. a. ἐκάτερον. Καὶ τοῦτο. Καὶ Steph. Prius καὶ om. Vind. F. Ang. B. Pro τοῦτο. Καὶ Vind. F. τούτω καὶ habet.

περὶ] περὶ δὴ Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C.

ἐν] om. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACR. post ἕκαστον ponit Ang. B.

τῇ] Ita Vind. D. a m. s. τὸ a m. pr.

πανταχοῦ] In Ven. B. ἢ super οὐ adscriptum. πολλαχοῦ Lob. Vind. BD. Vat. M.

Ταύτη — λέγεις; B.] om. Vind. E.

φιλοθεάμονάς] φιλοθεάμονές Vind. F.

πρακτικούς] πρακτικούς idem. Ficinus hos tres ita descripsit: curiosos ad videndum, audiendum artesque tractandas.

προσείποι] προσείπη Vind. B. B Ven. B. Vat. M. προσείπη Flor. C.

που] ποι unus vel plures Bekkeri, quorum significationem omisit.

τὴν φύσιν] τὸν νοῦν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. et correcti Ven. BC.

τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χροῖας καὶ σχήματα
καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ
δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διάνοια τὴν φύσιν
ιδεῖν τε καὶ ἀσπάζεσθαι. Ἐχει γὰρ οὖν δὴ, ἔφη, οὐ-
τως. Οἱ δὲ δὴ ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἰέναι τε καὶ
ὄραϊν καθ' αὐτὸ ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν; Καὶ μάλα. C
Ὁ οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος
μήτε νομίζων μήτε, ἂν τις ἠγῆται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐ-
τοῦ, δυνάμενος ἔπεσθαι, ὄναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ σοι ζῆν;
σκόπει δέ. τὸ ὄνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν, εἴαν τ' ἐν
ὑπνω τις εἴαν τε ἐρηγορῶς τὸ ὅμοιον τῶ μὴ ὅμοιον,
ἀλλ' αὐτὸ ἠγῆται εἶναι ὃ ἔοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἂν, ἢ δ' ὄς,
φαιῖν ὄνειρώττειν τὸν τοιοῦτον. Τί δέ; ὁ τάναντία
τούτων ἠγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος
καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐξείνου μετέχοντα καὶ οὔτε D
τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ μετέχοντα ἠγούμενος,

ιδεῖν τε καὶ ἀσπάζεσθαι] at-
tingere Fic. τε om. Vind. D. —
ἀσπάζεσθαι Vind. E.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. F. ὑπ'
αὐτὸ Mon. B.

καθ' αὐτὸ] καθ' ἑαυτὸ Lob.
Vind. BD. Mon. B. Ang. B. Vat.
M. καθ'ἑαυτὸ Vind. F.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. F. Flor.
RU.

σπάνιοι] Prius ι Mon. B. int.
vers. habet.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Mon.
B. Par. DK. Vat. M.

C εἶεν] εἶεν Ald. οἶεν Bas. ab.
αὐτὸ δὲ κάλλος] αὐτὸ δὲ κάλ-
λος Vind. B.

ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ] „Post-
sunt haec verba vel praecedenti-
bus vel sequentibus iungi, eodem
manente sensu.“ Steph. annot.
p. 22. At ipsa verborum collo-
catio indicat, utris iungenda sint.

ὑπαρ δοκεῖ] ὑπαρδος κει Vind.
E.

δέ] igitur Fic. δὲ sine inter-
punctione Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρα Vind. F. Flor. ACV.

εἴαν τ'] εἴαν τε. Lob. Vind.
BDEF. Flor. ACRT.

τις] ἐστίν Par. DK.

τε ἐρηγορῶς] τε ρηγορῶς,
corr. τ' ἐργ. Vind. D. τε ἐρηγο-
ρῶς Vind. F.

τῶ μὴ] τὸ μὴ cum punctis sub
τὸ Mon. B. μὴ τὸ Par. K.
ἠγῆται] ἠγείται Vind. BD.
Flor. ACTV.

ὃ] ὃ Vat. H.

Ἐγὼ γοῦν] ἐγὼ γ' οὖν Vind.
EF. ἔγωγ' οὖν Lob. Vind. BD.
Mon. B. (Florentini) cum editis
ante Bekkerum, qui tacito Ἐγὼ
γοῦν scripsit. Cf. Vol. I. p. 30.
τὸν] τὸ Par. K. sec. Bekk.

δέ] δ' Vind. BD. δὲ sine in-
terpunctione Ald. Bas. ab.

ἠγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν]
ἠγούμενος. τί αὐτοκαλὸν Vind.
BD. (hic αὐτὸ καλὸν.) τε omit-
tit etiam Vat. M. et αὐτοκαλὸν
pro uno exhibet Vind. F. (qui
contra affectus est) intelligitque
quid ipsum pulchrum Fic.

καὶ οὔτε — ἠγούμενος] om. D
Vind. B. καὶ ante οὔτε om. Vind.
DE. Vat. H. Flor. AC.

ὑπαρ ἢ ὄναρ αὖ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι ζῆν; Καὶ μάλα, ἔφη, ὑπαρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος γνώμην ἂν ὀρθῶς φαῖμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, εἰάν ἡμῖν χαλεπαίνῃ οὗτος, ὃν φαμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν, καὶ ἀμφισβητῆ, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν; **E** ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἡρέμα ἐπικρουπτόμενοι, ὅτι οὐχ ὑγιαίνει; Δεῖ γέ τοι δῆ, ἔφη. Ἴδι δῆ, σκόπει, τί ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ὡδε πυνθανώμεθα παρ' αὐτοῦ, λέγοντες, ὡς εἴ τι οἶδεν,

αὖ καὶ οὗτος] *om.* Fic.
μάλα] μάλ' Lob. Vind. BDF.
Ang. B. Vat. M. Flor. R.
γινώσκοντος] γινώσκοντος
Vind. E. γιγνώσκοντες Vind. B.
Vat. M. γινώσκοντες cum o super e Vind. D.

γνώμην] Ita Vind. F. a m. pr.
γνώσιν Ang. B. Flor. T. et a m.
rec. Vind. F.

τοῦ δὲ] τοῦδε Vind. F.

δοξάζοντος] δόξαντος Vind.

D.

Τί οὖν] *om.* Fic.

χαλεπαίνῃ] χαλεπήνῃ editi ante Bekkerum, qui praesens ex Par. ADK. Vat. B. Ven. C. Vind. B. Mon. B. Ang. B. restituit. Idem est in Vind. DF. Flor. RU. χαλεπαίνειν habent Lob. Vat. M. χαλεπήνῃ. Vind. E. et, ut videtur, Ven. B. Vat. H. de quibus Bekkerus nihil ostendit, cum Flor. ACTV.

γινώσκειν] γιν. Vind. DE.
Flor. ACTV.

οὐκ ἀληθῆ] οὐκ ἄλλως Bas. b. οὐ καλῶς Lob. Vat. M. Vind. BD. (hic ἀληθῶς in m.)

λέγομεν;] Vulgo comma faciunt, quasi illud. Τί οὖν etiam ad sequentia pertineat.

ἔξομέν] ἔξομέν Ald.

E καὶ πείθειν ἡρέμα ἐπικρουπτόμενοι] *sensimque et blande persuadebimus* Fic. In Vind. F. ἡρέμα scriptum est. Cf. Vol. I. p. 350, b.

ὑγιαίνει] ὑγιαίνει Vind. BD.
Ἴδι δῆ] δῆ *om.* Par. K.

σκόπει] σκοπῶμεν Lob. Vind. BD. (hic cum vulg. int. vers.)
Mon. B. Vat. BM. Flor. U. σκοποῦμεν Ven. C. Par. DK.

ἢ βούλει] *si vis* Fic.
πυνθανώμεθα] πυνθανώμεθα
Ven. B.

φθόνος] φθόνος Vind. E.

ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδόμενα τι] *sed gratum erit nobis et ipsum scire aliquid et, quid sciat, novisse* Fic.

ἡμῖν] ἡμῖν Bas. ab.

εἰπέ] εἶπε Vind. D. In Vind. B. post εἰπέ comma, post τόδε vero ut in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est.

ὁ γινώσκων] ὁ γιν. Vind. DE.
οὐ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

γινώσκει] γιν. Vind. DE. Mon. B. Par. K. sec. Bip. (γινώσκει sec. Bekk.) Ald. Bas. ab. γινώσκειν Lob. Vind. B. Vat. BM.

γινώσκων cum ei super altero ω Ven. C. Par. D. Vulgatam tuetur Proclus in Civ. p. 424, 24:

ἐπειδὴ δὲ ἀρχόμενος τοῦ περὶ αὐτῶν σκέμματος δύο πεποιήται ἐρωτήσεις, ἄξιόν τι καὶ περὶ τούτων φάναι. τὴν μὲν οὖν προτέραν τοιαύτην πεποιήται, εἰ

πᾶς ὁ γινώσκων τὴν γινώσκει, ἢ οὐδέν. ἀντίφασις γὰρ τὸ τίς καὶ τὸ οὐδεὶς, ὡς τὸ πᾶς καὶ τὸ οὐ πᾶς. λαβῶν δὲ, ὅτι γινώσκει τὴν πᾶς ὁ γινώσκων, ἠρώτησε πάλιν δευτέραν ἐρώτησιν, εἰ ὁ τὴν γινώσκων ὃν γινώσκει, ἢ καὶ μὴ ὄν ὡς διαφε-

οὐδείς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα
 τι· ἀλλ' ἡμῖν εἰπέ τόδε· ὁ γινώσκων γινώσκει τι, ἢ
 οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρίνου. Ἀποκρι-
 νοῦμαι, ἔφη, ὅτι γινώσκει τι. Πότερον οὖν, ἢ οὐκ
 οὖν; Ὁ· πῶς γὰρ ἂν μὴ οὖν γέ τι γνωσθῆι; Ἰκανῶς 477
 οὖν τοῦτο ἔχομεν, κὰν εἰ πλεοναχῆ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ
 μὲν παντελῶς οὖν παντελῶς γνωστὸν, μὴ οὖν δὲ μηδαμῆ
 πάντη ἄγνωστον; Ἰκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ τι οὕτως
 ἔχει, ὡς εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο
 τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὐ̄ μηδαμῆ ὄντος; Με-

ρουσιν αὐτήν τῆς πρὸ αὐτῆς
 ποιησάμενος τὴν ἐρώτησιν. οὐ
 γὰρ ἂν, εἰ τὸ τι καὶ τὸ οὐκ αὐ-
 τὰν ἦν, καὶ τὸ οὐδέν καὶ τὸ μὴ
 οὐκ, εἴχε λόγον ἐρωτᾶν, εἰ ὁ τι
 γινώσκων ἢ οὐκ ἢ μὴ οὐκ γινώ-
 σκει. αὐτὸν γὰρ ἦν αὐτὰ ἐρω-
 τᾶν καὶ εἰ ὁ τι γινώσκων γινώ-
 σκει τι, ἢ οὐδέν· ἂ δὴ πάντως
 ἄτοπα.

μοι] μοι Bas. b.

γινώσκει] γιν. Vind. DE. Mon.
 B. Ald. Bas. ab. οὐ γινώσκει
 Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐκ] οὐ Bas. a.

οὐκ, οὐκ; Ὁ·] οὐκ οὐκ Par. K.
 οὐκ οὐκ. Lob. Vind. B. Vat. M.
 οὐκ οὐκ: Vind. D.

477 οὐκ γέ] οὐκ γέ Vind. E. οὐκ γέ
 Ald. Bas. a.

οὐκ] ἂν Vind. D. om. Fic.
 κὰν εἰ] si Fic. Immo etiamsi.
 Cf. p. 473. A. et quae ibi adno-
 tavi. Sensum loci minime obscu-
 rum bene declaravit Schleierma-
 cherus: Astius et Stallbaumius
 caeci fuerunt.

πλεοναχῆ] πλεοναχῆ Ven. B.
 Vat. H. Flor. ACV.

σκοποῖμεν] σκοποῦμεν Ven. B.
 Par. K. sec. Bip. σκοπῶμεν Vind.
 B. et cum οἱ super ω D.

παντελῶς γνωστὸν] παντελῶς
 om. Vind. E.

μηδαμῆ] μηδαμῆ Vind. F.
 (μηδαμῆ editi ante Bekk.)

ἄγνωστον;] ἄγνωστον. editi
 ante Astii sec.

Ἰκανώτατα] Ἰκανώτατα Mon.
 B. Ald. Bas. ab.

Εἶεν] om. Fic.

ἔχει] ἔχει Bas. b.

ἂν κέοιτο — Μεταξὺ.] om.
 Vind. E.

εἰλικρινῶς] Ita Vind. BDF.
 Mon. B. Ald. εἰλικρινοῦς Par. K.
 sec. Bekk. εἰλικρινῶς Lob. Bas.
 ab. Steph. et recentiores, inter
 quos Bekkerus de aspero in Vind.
 B. Mon. B. h. l. et p. 478. D.
 E. 479. D. VIII. 549. B. et in
 Mon. B. (Lob. Vind. F.) Tim.
 p. 45. B. conspicuo tacens ne re-
 liquorum quidem codicum hacten-
 us rationem in his posterioribus
 libris videtur habuisse. Alibi qui-
 dem habuit. et Symp. p. 211. E.
 εἰλικρινῆς in plerisque, Phaedon.
 p. 66. A. 1. εἰλικρινεῖ in Par. I.
 ib. 2. εἰλικρινῆς in Clarkiano,
 Phileb. p. 53. A. et 59. C. idem
 in Coisl. scriptum esse adnotavit,
 quibus omnibus locis etiam Lob.
 et altero Phaedonis Flor. I. aspe-
 rum habet. Sed Lob. praeterea
 Phaedon. 81. B. εἰλικρινῆ, Symp.
 181. C. εἰλικρινῶς, Phileb. 29.
 B. εἰλικρινῆς exhibet, mirum, si
 solus et ab omnibus, quos in his
 dialogis multo quam in Civitate
 praestantior liber comites habere
 solet, derelictus, quod Bekkeri
 et Stallbaumii silentio nondum
 credo. Tamen, ne quid dissimilem;
 Phaedon. p. 67. A. etiam in
 illo, et Tim. p. 45. B. in Vind.
 CCCXXXVII. εἰλικρινῆς legitur,
 ut vulgo Axiöch. p. 370. C. Xe-
 noph. Cyrop. VIII. 5, 14. Mem.
 II. 2, 3. Aristot. de anima L. III.

ταξὺ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γινῶσις ἦν, ἀγνοσία
 B δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ τούτων
 μεταξὺ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι
 τυγχάνει ὄν τοιοῦτον; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν λέγο-

p. 51, 27. Sylb. et *ἐλλικρινεῖται*
 apud eundem de mundo cap. 5.
 pag. 15, 2. Atque usitatam ali-
 quando hanc pronuntiationem fuis-
 se compositum *ἀπειλικρινεῖσθαι*
 docet, quod ex Synesio citavit
 Matthaei Lect. Mosq. II. 79. a
 Creuzero ad Plotinum de pulchro
 p. 266. laudatus et Schneiderus
 in lexico. At nihilominus simplex
 aspirari potuit, ut *εἰλεῖν* et alia
 Buttmanno gramm. I. p. 76. et
 in addendis commemorata, quo-
 rum in compositis asperi ratio ne
 ab Atticis quidem habetur. Iam
 quum origo nominis, quo ante
 Platonem et Xenophontem qui
 usus sit non invenio, satis pro-
 babiliter ab *εἰλη* repetatur, qua
 de re cf. Etym. p. 298, 56. quem
 locum Rückertus ad Symp. p. 56.
 adhibuit, et Ruhnkenius ad Tim.
 pag. 264. *εἰλικρινῶς* non minus
 verum videtur, quam *εἰλήσεων*
 Vol. I. p. 197. et 276. Neque
 si cum Guyeto et Valckenario,
 quibus Stallbaumius ad Phaedon.
 p. 52. (Bibl. Gr. Vol. I. sect. II.)
 assentitur, a *volvendo* derivare
 malis, ut proprie volubili agita-
 tione secretum atque adeo cribro
 purgatum significare statuatur,
 asperum repudiare cogaris. Nam
εἰλεῖν Atticis non inusitatum fuisse
 constat. V. Buttmani Lexilogus
 II. p. 157. 19. quem merito se-
 cutus est in tertia lexicæ editione
 Passovius in *εἰλέω*, recte idem
 nostro nomini utrumque spiritum
 attribuens.

μηδαμῆ] *μηδαμῆ* Vind. F.

ἐπὶ μὲν] *εἰ ἐπὶ μὲν* Mon. B.
 Flor. U. Stallbaumius, omissa in
 sequentibus post *τῷ μεταξὺ* par-
 ticula δὲ, quam reliquorum quo-
 que codicum pars maxima, Par.
 ADK. sec. Bip. Lob. Vind. EF.
 Ven. C. Flor. ACV. Vat. HM. et
 a m. pr. B. omittunt, alii, Ang.

B. Flor. R. et per additamentum
 a m. pr. Vind. F. ante *τῷ μετα-*
ξὺ ponunt, alii denique, Vind.
 BD. in *ἄρα* mutatam habent, ut
 duorum tantum, Ven. B. et Flor.
 T. et antiquarum editionum au-
 ctoritate niti videatur. Nam ne
 Ficinus quidem δὲ expressit:
circa id, quod est, cognitio ipsa
versatur: ignoratio ex necessitate
circa id quod non est, circa me-
dium istorum medium quoddam
investigandum, scientiam inter et
ignorantiam, si quid huiusmodi
reperitur. Tamen haec quoque
 auctoritas multo potior illa, cui
 Stallbaumius paruit, ideoque le-
 ctio vulgata, quum semel ab eis,
 quos sequi solemus, codicibus
 discedere cogamur, illi quamvis
 per se probabili praeferenda. Com-
 memorato illo inter id, quod est,
 et quod non est, interposito So-
 crates medium ei quoddam inter
 scientiam et inscientiam attribu-
 turus *an igitur*, inquit, *ita se*
res habet: extremis quidem extre-
ma; ei, quod est, scientia, quod
non est, necessario inscientia as-
signanda erat, medio vero me-
dium inter utramque quaerendum
est? quorum posterius, quoniam
 priore efficiebatur, tamquam al-
 teram eius partem affert et par-
 ticula *μὲν* initio prioris innexa
 quasi praenuntiat. Quam parti-
 culam non posse ad δὲ post *ἀγνο-*
σία referri et alterum δὲ post al-
 terum *ἐπὶ* requirere non contem-
 derim: immo vulgatam lectionem
 et eam, quae in Vind. F. Ang.
 B. Flor. R. exstat, tali opinioni
 acceptam referendam videri posse
 sentio; verum pari certe iure li-
 cet *εἰ* pro interpolato habere; at-
 que id, quod haud dubie in hac
 periodo excidit, post *μεταξὺ* po-
 tius, quam post *οὐκοῦν* excidis-
 se varia librariorum circa illam

μέν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὐ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης, ἢ τὴν αὐτὴν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς. Οὕτως. Οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν

partem tentamina persuadent, qui si nullam ibi lacunam invenissent, non illuc potissimum alii aliud supplementi caussa coniecissent.

ἦν] ἦν Vind. F. a m. pr.

δ'] δὲ Lob. Vind. BD.

ἔξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἔξαν. Vind. BF. ἔξ ἀνάγκη Vind. E.

ἐπὶ μὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Reliqui codices cum editionibus τῶ interpositum habent, quod non magis necessarium, quam paullo ante in verbis μὴ ὄν δὲ μηδαμῆ post τὸ μὲν παντελῶς ὄν.

ὄντι] ὄντα Flor. R.

τῶ] τὸ Vind. E.

τούτῳ] Ita Par. AK. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. BC. Mon. B. Flor. ACTUV. Ald. Bas. ab. τούτων Vind. BDF. Flor. R. et, ut videtur, Par. D. Ang. B. cum Ficino, Stephano et Astio.

τι] om. Ang. B.

καὶ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τε] om. Vind. BD.

τι] post ὄν habent Ang. B. Flor. R. Vind. F. isque τί et int. vers. a m. s. additum.

τυγχάνει] τυγχάνοι Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

τοιούτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM. τοιοῦτος, deleto per lineam directam s, Mon. B. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

λέγομεν] post τι idem et Flor.

R. ἄλλην — τὴν αὐτὴν] eandem — diversam Fic.

κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς] Vulgo ante Astii secund. legebatur κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς, quemadmodum scriptum est in Vind. E.

Vat. H. (Flor. ACRTV.) lectumque a Ficino: *vel secundum potentiam eandem, vel secundum eandem utraque sui ipsius potentiam*. Astius in Par. K. et Bas. b. quatuor priora, in hac etiam quintum ἦ et antepenultimum ἑκατέρα omitti videns κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς edidit, quam scripturam Bekkerus et Stallbaumius Par. A. Mon. B. Flor. U. auctoritate firmatas tenuerunt. Recte haud dubie, quod ad priora, Astius locum constituit, et verba κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν etiam in reliquis novem codicibus, qui ἦ retinent (Ven. B. haec omnia omisit) desunt, sed quomodo potentia utriusvis propria eadem dici et τὴν αὐτὴν δύναμιν scribi a Platone potuerit, neque Astius docuit neque alius, opinor, docebit. Peropportune igitur accidit, quod αὐτὴν a Vind. F. abest, quod etiam de coniectura delendum erat, utpote ex vetere glossemate, quale vulgata ante Astium exhibebat, superstes. Fuerant enim qui male repetita nominis ἐπιστήμη littera extrema et responsione Glauconis inducti his verbis ἦ κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς alteram interrogationis partem contineri statuentes priorem supplendam putarent atque ita κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν in margine post ἐπιστήμη interpolarent, unde αὐτὴν etiam in eos codices immigravit, qui ἦ non receperunt. Unus autem ille, qui ab hoc errore immunis mansit, non solum ἦ cum plerisque, sed etiam καὶ post ἦ inter versus additum habet, quod in locum vitiosi ἦ substituendum alicui poterat videri. Ceterum pro τὴν post ἑκατέρα Lob. Vind. BD. Vat. BM. τῆς, pro αὐτῆς Lob.

- ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γινῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν; μᾶλλον δὲ ὧδέ μοι δοκεῖ πρότερον ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι.
- C Πῶς; Φησόμεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἃ δυνάμεθα, καὶ ἄλλο πᾶν ὅτιπερ ἂν δύνηται; οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοήν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἀλλὰ μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὃ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμεως γὰρ ἐγὼ οὔτε τινὰ χροῶν ὄρω οὔτε σχῆμα οὔτε τι τῶν τοιούτων, οἷον καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων ἕνια διορίζομαι παρ' ἔμαν-
- D τῷ, τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· δυνάμεως δ' εἰς ἐκείνο μόνον βλέπω, ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπερογάζεται, καὶ ταύτῃ ἐκάστην αὐτῶν δυνάμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τεταγμένην καὶ τὸ αὐτὸ ἀπερογαζομέ-

Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. et a m. pr. Mon. B. cum Ald. Bas. ab. αὐτῆς exhibent.

Οὕτως.] Ita Vind. DF. Flor. RT. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum οὕτω. Bekkerus, ut solet, tacet.

ἐπιστήμη] ἐπιστήμης editi ante Ast. sec. tacentibus de Par. K. Bip.

ἐπὶ] In Vind. F. εἰ super l adscriptum.

γινῶναι] commate a praecedentibus cum Stallb. sec. distincti. Cf. p. 478. A.

ἔστι] ἔστι Vind. D.

ὧδέ] ὧδέ Vind. F. ᾧδέ Bas. ab.

πρότερον] πρώτον Par. K. secundum Bekkerum.

Πῶς;] sine interpunctione Vind. B.

C γένος τι] γένος δὴ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἃ δυνάμεθα] om. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὅτιπερ] Vulgo in tria dividitur.

δύνηται;] δύνηται. Ald. Bas. ab. Steph. δύνηται. Astius pr. sec. δύνηται, Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. quorum nihil ad φήσομεν aptum videtur.

ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος] quod loquor Fic. Super εἶδος in Vind. F. τὴν ἰδέαν αὐτὴν, in Flor. R. ἦγονν τὴν ἰδέαν αὐτὴν, et paullo post super δυνάμεως in utroque ἦγονν ἰδέας· ταύτην γὰρ καλεῖ δυνάμιν legitur. — Proclus in Civ. p. 417, 16: δυνάμεως γὰρ φησιν οὔτε χροῶν οὔτε σχῆμα ὄραν. Idem p. 425, 18: δυνάμεως γὰρ φησι μήτε σχῆμα μήτε χροῶμα ὄραν.

οὔτε σχῆμα] οὔτε τι σχ. Vind. E.

οὔτε] τέ οὐ Bas. b.

οἷον] οἷον Lob. Vat. BH. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Aug. B. Flor. TVV.

ἀποβλέπων] βλέπων Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BDF. D
τέ ἐστι] τε ἔστι Vind. F. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Sed praepositionis maior hic vis est, quam verbi.

τῷ αὐτῷ] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. τὸ αὐτὸ cum reliquis editisque ante Bekkerum Lob. sed utriusque ὃ superscripto ω.

τεταγμένην] τεταμένην Vind. B. Vat. M. Flor. ACV. In Vind. D. γ int. vers. est.

καὶ τὸ αὐτὸ ἀπερογαζομένην]

νην τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπερ-
 γαζομένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς; Οὕτως, ἔφη.
 Αεῦρο δὲ πάλιν, ἦν δ' ἐγὼ, ᾧ ἄριστε. ἐπιστήμην πό-
 τερον δύναμιν τινα φῆς εἶναι αὐτὴν, ἢ εἰς τί γένος
 τίθης; Εἰς τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐξῴωμενε- E
 στάτην. Τί δέ; δόξαν εἰς δύναμιν, ἢ εἰς ἄλλο εἶδος
 οἶσομεν; Οὐδαμῶς, ἔφη. ᾧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ
 ἄλλο τι, ἢ δόξα ἐστίν. Ἀλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον γε πρότε-
 ρον ὠμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δό-
 ξαν. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, τό γε ἀναμαρτήτων τῶ μὴ
 ἀναμαρτήτων ταυτὸν ποτέ τις τοῦν ἔχων τιθείη; Καλῶς,
 ἦν δ' ἐγὼ. καὶ δῆλον, ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα ὁμο- 478
 λογεῖται ἡμῖν. Ἐτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα ἕτερόν τι δυ-
 ναμένη ἐκατέρω αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγκη. Ἐπιστήμη μὲν

om. Lob. Vind. B. Vat. M.

δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ Vind. BDE.
 Vat. HM.

ἀπεργαζομένην] ἀπεργασομέ-
 νην Vind. F. a m. pr.

ἄλλην] ἄλλον Lob. ante corr.

τινα] τινὰς Ald. τινὸς Bas. a.

φῆς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I.

p. 42, a.

αὐτὴν] „negotium lectori fa-
 cessere non debet, quum et alibi
 talis eius pleonasmus inveniat.“
 Steph. annot. p. 22. Cf. Hein-
 dorfius ad Gorg. §. 84. quam-
 quam illorum locorum ratio eo
 diversa ab nostro est, quod no-
 men longius a pronomine remo-
 tum habent. Itaque post ἐπιστή-
 μην paullisper subsistendum.

εἰς τί] εἰς τι Lob. Vind. B.
 εἰς τι Ald. Bas. ab. Steph. qui
 proinde εἰς τι γένος ἄλλο requi-
 rebat l. c. an in genus aliud re-
 fers? Fic.

τίθης] τιθεῖς Vind. F.

Εἰς] εἰ Lob. Vind. B. Vat. M.

E τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. (hic
 vulgatum in m. habet.) E. Vat.
 H. Flor. ACTV.

γε] om. Vind. E.

ἐξῴωμενεστάτην] Mon. B. al-
 terum ρ int. vers. a m. s. habet.

δέ] δαί Par. A. δὲ sine inter-
 punctione Vind. BD. Ald. Bas.

ab. Post δόξαν vero Vind. D.
 punctum, Ald. Bas. ab. cum Ste-
 phano comma habent.

οἶσομεν] θήσομεν Vind. BD.
 Vat. M. (an aliud quiddam esse)
 dicemus? Fic.

ᾧ] ὁ, sup. ᾧ, Vind. D.

ἐστίν. Ἀλλὰ] ἐστίν, ἀλλὰ Ald.
 Similiter paullo post δόξαν, πῶς
 etc.

ὀλίγον] ὀλίγω Mon. B. ὀλίγω
 Flor. U.

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὠμολόγεις] ὠμολογεῖς Bas. b.

τῶ μὴ ἀναμαρτήτων ταυτὸν]

om. Ang. B. Ficinus inverso or-
 dine quod falli potest et quod non
 potest.

ποτέ] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

Καλῶς, ἦν δ' ἐγὼ. καὶ δῆλον]
 Glau. Optime quidem. So. Con-
 stat itaque Fic. sec. Bekkerum.
 In Veneta 1517. omnia Socrati,
 ut debent, assignantur.

ἐπιστήμης δόξα] δόξα ἐπιστή- 478

μης Ven. B. Vind. E. (Flor. C.)
 editi ante Bekkerum.

ὠμολογεῖται] ὠμολογῆται Bas.
 b.

ἄρα] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

Ἐπιστήμη μὲν] ἐπιστήμην
 Vind. D.

γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὄν γινῶναι ὡς ἔχει; *Nal.* 468
 Δόξα δὲ, φαιμέν, δοξάζειν; *Nal.* Ἡ ταῦτόν, ὅπερ ἐπι-
 στήμη γινῶσκει; καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστόν τὸ
 αὐτό; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον, ἔφη, ἐκ τῶν ἀμολογη-
 μένων· εἶπερ ἐπ' ἄλλῳ ἄλλῃ δύναμις πέφυκε, δυνάμεις
 B δὲ ἀμφοτέραι ἔστων, δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ
 ἑκατέρα, ὡς φαιμέν. ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγκωρεῖ γνωστόν
 καὶ δοξαστόν ταῦτόν εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὄν γνωστόν,
 ἄλλο τι ἂν δοξαστόν, ἢ τὸ ὄν εἴη; Ἄλλο. Ἄρ' οὖν τὸ
 μὴ ὄν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τό γε μὴ ὄν;
 ἐννόει δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τι φέροι τὴν δόξαν; ἢ

γέ] γάρ Par. K.

ἔχει] ἔχη Bas. a.

Δόξα] Ita Par. A. et a m. pr.
 D. Lob. Vind. BDEF. Vat.
 BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACT.
 δόξαν reliqui cum editionibus ante
 Bekkerum.

φαιμέν] *om.* Fic. (*opinio autem
 opinari.*) Ante Bekkerum commata
 necessario aberant: δέ φαιμεν
 δόξ.

Ἡ] ἢ Vind. F.

ὅπερ] ὡςπερ Par. D. a m. pr.
 γινῶσκει] γιν. Vind. D. Mon.
 B. Ald. Bas. ab. Steph. γινῶ-
 σκειν Vind. F.

ἢ ἀδύνατον] καὶ ἀδ. Vat. B.
 Ἀδύνατον] *om.* Ang. B.
 ἔφη, ἐκ] ἔφ, ἠὲκ Ald.

ἀμολογημένων] ὁμολογημένων
 Vind. E. Bekkerus, Ast. tert. et
 Stallb. commate hoc a sequenti-
 bus distinguunt, quae tamen epex-
 gesin continent.

δυνάμεις] δυνάμεις Vind. E.
 et ante corr. F.

ἔστων] ἔστι Lob. Vind. B. Vat.
 M.

B ὡς φαιμέν] Ita Par. A. Vind.
 DE. Vat. H. Flor. ACTV. Vul-
 go ὡς φαιμεν, quod Vind. D. in
 margine et reliqui libri habent
 et Ficinus legit: *ut est dictum.*
 Praeteritum magis ad illud ἐκ τῶν
 ἀμολογημένων accommodatum vi-
 detur; sed haud dubie etiam tum
 in ea sententia erant, cui rei si-

gnificandae praesens inservit. Cf.
 p. 466. B. ubi res paullo eviden-
 tior et Bekkerus codicem optimum
 sequi non veritus est.

δὴ] *autem* Fic.

ταῦτόν—δοξαστόν] *om.* Vind.
 F. Pro ταῦτόν Lob. το αὐτό,
 Vind. BD. Vat. B. τὸ αὐτό habent.
 ἂν] *om.* Lob. Vat. BM. post
 ὄν ponit Vind. B.

εἴη;] εἴη ἢ Vind. F. est di-
 cendum? Fic.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] οὐκ οὖν Vat. H. οὐκοῦν
 Vind. E.

δοξάζει] δοξῶζει Ald.

καὶ] *om.* Fic.

τό γε] γε *om.* Lob. Vind. BF.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. Ang. B. Flor. RU.

ἐπὶ τι] ἐπί Mon. B. ἐπί τι re-
 liqui mei et editi.

οἶός τε] οἶόν τε Vind. DEF.
 Mon. B. Ven. C. Par. DK. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
 Astius et Stallbaumius. *possibile
 est* Fic. Non caussa videtur, cur
 negligentius locutum Socratem sta-
 tuamus.

δοξάζειν μὲν, δοξάζειν] δοξά-
 ζει μὲν, δοξάζει Vind. D.

γέ τι] τέ τι Mon. B.

δοξάζει] post ὁ δοξάζων Ven.
 B. Vind. E. Flor. C.

οἷός τε αὐ̄ δοξάζειν μὲν, δοξάζειν δὲ μηδέν; Ἀδύνατον.
 Ἄλλ' ἔν γε τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Ναί. Ἄλλα μὴν μὴ
 ὄν γε οὐχ ἔν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθότατ' ἂν προσαγορευ- C
 οῖτο. Πάνυ γε. Μὴ ὄντι μὴν ἄγνοϊαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέ-
 δομεν, ὄντι δὲ γνῶσιν. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ὄν
 οὐδὲ μὴ ὄν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα ἄγνοια οὔτε
 γνῶσις δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἔοικεν. Ἄρ' οὖν ἐκτὸς τού-
 των ἐστίν, ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηεῖα ἢ ἄγνοϊαν
 ἀσαφεία; Οὐδέτερα. Ἄλλ' ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, γνώσεως
 μὲν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φα-
 νότερον; Καὶ πολὺ γε, ἔφη. Ἐντὸς δ' ἀμφοῖν κείται; D

μὴ ὄν — μηδέν] om. Ang. B.
 Pro ὄν Lob. ὄν habet.
 ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F.
 C Πάνυ γε.] πανύγε. Lob. In
 Ald. Bas. ab. comma pro puncto
 est.

μὴν] μὲν Vind. E. quidem Fic.
 μὴν paullo cupidius hoc ut valde
 ad rem pertinens proximo iungit:
 ipsa quidem argumentatio sequens
 οὐκ ἄρα ὄν οὐδὲ μὴ ὄν δοξάζει
 prius et hoc loco poni iubebat.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἐξαν.
 Vind. BDF.

ἀπέδομεν] ἀποδώσομεν Flor.
 T.

γάρ. Οὔτε] γάρ, οὔτε Ald.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἐκτὸς] post τούτων Par. K.

ἐστίν,] Comma Stallbaumius in
 sec. posuit.

σαφηεῖα — ἀσαφεία] σαφή
 εἶναι — ἀσαφεία Vind. F. σαφή-
 νεια — ἀσαφεία Par. DK. Vind.
 E. Vat. H. (Florentini) cum editis;
 ante Astii sec. qui Ficino duce
 verum restituit. Cf. L. VI.
 p. 509. D.

Οὐδέτερα] Ita Par. A. Lob.
 Vind. BDEF. Mon. B. Ven. B.
 Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab.
 Οὐδέτερα cum reliquis Steph. et
 Astius in pr.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. BDF.

PLATONIS OP. II.

φανότερον] Ita Par. A. Vind.
 D. Vat. H. Flor. V. φανώτερον
 Mon. B. Flor. TU. φανερώτερον
 reliqui et editiones ante Bekke-
 rum. Cf. p. 479. D.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ἐντὸς] Ita Par. A. Vind. DE.
 Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTV. ἐνός Lob. Vind. BF.
 Ven. C. Par. DK. secund. Bekk.
 Vat. M. ἐν Vat. B. a m. s. ἐν
 μέσῳ Mon. B. Flor. U. quam le-
 ctionem qui olim argumentorum
 vi et codicum auctoritate veram
 demonstraturus erat, censor Ie-
 nensis Schützii (1808. N. 70.
 p. 556.) ab Astio citatus, pro-
 misso non stetit. El Ald. Bas.
 ab. Steph. Ast. pr. el Ast. sec.
 cum commate post ἔφη, ut Glau-
 conis sermo continuetur. Confer
 Vol. I. p. 417.

δ'] δὲ Vind. B. γ' Ast. sec.

ἀμφοῖν] ἀμφοῖν μεταξὺ editi D
 ante Bekkerum et Stallbaumius
 in pr. ubi Flor. ACUV. μεταξὺ
 post ἀμφοῖν servare ostendit. In
 sec. idem de Flor. ACRV. et de
 Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H.
 praedicat, quos libros Bekkerus
 satis perspicue cum reliquis omni-
 bus μεταξὺ ignorare declaravit.
 Stephanus in margine ἢ δ', in
 annot. p. 22. τί δέ; pro εἰ δ'
 legi posse autumabat, quin με-
 ταξὺ sanum esset non dubitans.
 κείται; Ναί.] κείται. Ast. sec.

Ναι. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτων δόξα. Κομιδῆ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἶον ἄμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κείσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῶ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὐ φανέν ἄγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὁρθῶς. Νῦν δέ γε πέφανται μεταξὺ τούτων ὃ δὴ καλοῦμεν δόξα. Πέφανται. Ἐκεῖνό δὴ λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὑρεῖν,

Μεταξὺ ἄρα] „Potius fortasse scribendum ἄρα, quo significetur Itáne: ut post δόξα interrogatio- nis nota ponatur.“ Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. ab. nec prorsus inepta erat, quamquam conclusioni affirmatio congruit. Sed ἄρα hoc loco ferri non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: καὶ αὐτὴ μὲν ἡ δύναμις (ἡ δόξα) λόγος οὐσα ὡς πρὸς τὴν αἰσθησιν. ἄλογός ἐστιν ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ὄντως ὄντων· ἡ δὲ αἰσθησις ἀπλῶς ἄλογος. διὸ καὶ ἐν Πολιτεία μέσον αὐτὴν τὴν δόξαν λέγων γνώσεως ἀπεφήνατο καὶ ἄγνοίας.

τούτων — φανείη] om. Vind. E.

δόξα] ἡ δόξα (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῆ] κομιδῆ Vind. F.

ὄν τε] οὔτε Ald.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰλικρινῶς] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ald. εἰλ. Bas. ab. et sequentes, tacentibus de Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] om. Flor. T.

πάντως] παντελῶς idem.

ὄντος,] ὄντος. Ald. ὄντος; Bas. ab. Steph.

οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν] οὔτ' ἐπ. οὔτ' ἄγν. Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ] τῷ Lob. τῶ Vind. B. Vat. M.

φανέν] φαμέν Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Bas. b.

γε] om. Flor. T.

τούτων] τούτων Vind. E. τούτην Mon. B. a m. pr.

ὃ] ἡ Mon. B. a m. pr. ἦν a m. s.

Πέφανται — ἔοικε, τὸ E.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὴ] δὲ Ven. B.

λείποιτ'] λείποιτ' Ald.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F.

εἰλικρινῆς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. εἰλ. Vind. E. Bas. ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἵνα — προσαγορεύωμεν] Mon. B. bis deinceps scripta, sed sub prioribus puncta habet, ut si nobis pateat, opinabile quiddam merito nuncupemus Fic. veram inter-punctionem secutus, quae Schleiermacherum non fefellit. Vulgo non post φανῆ, sed post εἶναι comma faciunt magno veritatis detrimento. Cf. p. 479. D. Vind. F. utrobique comma habet. Pro ἵνα in Lob. Vind. B. Vat. M. ἵν' exstat.

προσαγορεύωμεν] προσαγορεύωμεν Vind. B.

ἄκροις] ἄκροισι Flor. V. In Vind. F. ἄκροις cum commate scriptum est ita, ut parum ab ἄκροισι differat. Conf. Vol. I. p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] ἀποδιδόντι Vind. E.

ἦ] ἡ Vind. B. Ald. Bas. ab.

Οὔτω.] Οὔτως. Bekkerus et Astius in tert. Idem est in Vind. F.

λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστός] percontabor eum Ficinus, qui paullo post inter οὔτω et τούτων percontabor,

ὡς ἔοικε, τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον, ἵνα ἐὰν φανῆ, δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ προσαγορευόμενον, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω. Τούτων δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστὸς, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐ- 479 τοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται ἀεὶ μὲν κατὰ ταῦτά

inquam, hunc in modum interposuit, liberius quidem ille, sed a mente scriptoris minime aberrans. Scilicet φήσω hic non, ut alibi et ut infra φήσομεν post ὃ ἄριστε, ipsi alloquio insertum neque ad formam verborum, sed ad argumentum et sententiam referendum esse ex eo intelligitur, quod λεγέτω et ἀποκρινέσθω, non λέγε et ἀποκρίνον circumposita habet, quibus formis compellans bonum virum Socrates necessario uti debebat, poteratque hic locus ad oppositam quandam eiusdem verbi rationem L. III. p. 415. A. illustrandam adhiberi. Itaque Socrates his positis ad dicendum sibi-que respondendum excitaturum h. e. percontaturum sese dicit illum, quem primum describit verbis ὁ χρηστὸς etc. usque ad τὰλλα οὕτω, deinde ut praesentem, qualem iam hic fingit, alloquitur ex descriptione petito interrogandi exordio: τούτων γὰρ δὴ, ὃ ἄριστε etc. in quibus γὰρ nihil aliud significat, nisi esse hanc continuationem sermonis iam inchoati, neque alio spectat, nisi ad haec nostra λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω, quae consequentiam habere perperam negat Schleiermacherus, novam a verbis πολλὰ δὲ τὰ κατὰ structuram fieri statuens, nihil curans particulam μὲν inter αὐτὸ et καλὸν interiectam. — Pro ἀποκρινέσθω Lob. ἀποκρινέτω habet.

479 ὃς αὐτὸ] ὃς αὐτὸ, e corr. αὐτῶ, τὸ Vind. F. αὐτὸς Bas. a. quem errorem notans Stephanus „in quodam veteri libro“

καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse perhibet pag. 22. αὐτο Vind. B. sine accentu et linea infra ducta cum καλὸν iunctum habet, ut p. 476. C. αὐτο δὲ κάλλος.

τινὰ] unam Fic. αὐτοῦ] αὐ τοῦ Lob. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τοῦ Vind. B. κάλλους] καὶ κάλλους Bas. b. ἡγεῖται] ἡγῆται Vind. F. Mon. B. Ven. B. Flor. ACRUV. ἡγῆται Par. DK. sec. Bekk.

ἀεὶ μὲν] Particulam μὲν vulgo et in maiore codicum parte omissam ex Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. recipiendam putavi, quia repetita discriminis inter id, quod esse iste negat et qualia statuit esse, intercedentis significatio minime ab hoc loco aliena neque alio modo commodius faciendi, codicum autem dissensio potius praeternissionem particulae a librariis, qui eam superfluum existimarent, profectam, quam interpolationem alibi sane, ut L. VI. p. 492. A. semel et iterum, factam aut calami errorem arguere videbatur. Exemplis iterati μὲν a Dorvillio ad Charit. p. 399. sq. et p. 543. Lips. collatis non utor, quippe partim corruptis, ut huius libri p. 473. C. δοκεῖ μὲν, Herodot. L. VI. c. 101. ἐπιπτον μὲν, partim ita comparatis, ut utrique μὲν suum respondeat δὲ vel expressum vel cogitatione addendum, ut Leg. L. V. p. 735. D. καὶ τὰς μὲν τύραννος μὲν ὦν etc. Isocr. Paneg. p. 57. extr. Bekk. Xenoph. de venat. 13, 10. neque alterum nostro geminum

ὡσαύτως ἔχουσαν, πολλὰ δὲ τὰ καλὰ νομίζει, ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ οὐδαμῇ ἀνεχόμενος, ἄν τις ἐν τὸ καλὸν φῆ εἶναι καὶ δίκαιον καὶ τᾶλλα οὕτω. τούτων γὰρ δὴ, ὦ ἄριστε, φήσομεν, τῶν πολλῶν καλῶν μῶν τι ἔστιν, ὃ οὐκ αἰσχροὺν φανήσεται; καὶ τῶν δικαίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ τῶν ὀσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὐκ, ἀλλ' **B** ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλά πως αὐτὰ καὶ αἰσχροῖα φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾶς. Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἤτ-

novi; sed quod perspicuitatis gratia Phaedon. p. 108. B. factum videmus in verbis τὴν μὲν ἀνάφαρτον καὶ τι πεποιηκῆσθαι τοιοῦτον, ἢ φόνων ἀδικῶν ἡμμένην ἢ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἢ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει, ubi codex Augustanus alterum μὲν post ταύτην omittit, idem insigniendae et distinguendae notionis causa h. l. fieri potuisse videtur. Hanc enim vim μὲν communem habet cum γε, quod quia solum αἰεὶ afficeret neque de opposito cogitari iuberet, minus aptum hic erat. Cf. Vol. I. p. 229, a. et p. 310. sq.

κατὰ ταῦτὰ] κατὰ ταῦτα Vind. BF. κατὰ ταῦτα Lob.

ὡσαύτως ἔχουσαν] ὡ σῶκρατες ἔχουσαν Lob. Vat. M. ἔχουσαν ὡ σῶκρατες Vind. B.

ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Haec verba, quae Ficinus et pulchris rebus spectandis deditus interpretatur, in Ven. B. omitta, Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. uncis incluserunt; cuius suspitionis ego nullam excusationem invenio, nisi in corrupta veterum editionum interpunctione, quas illi post ἔχουσαν punctum vel colon, post νομίζει nullam incisionem, post φιλοθεάμων comma habentes in altero tertioque et ipsi (Stallbaumius etiam in sec.) secuti offensionem accipere potuerunt. Iam

commate post νομίζει posito locum per se cuius clarum fore spero.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. (οὐδαμῇ Steph.)

ἄν] ἔάν Par. K. sec. Bekk.

τᾶλλα] τᾶλλα Lob. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

τι ἔστιν] τί ἔστιν Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. Bas. ab. τι ἔστιν Steph. Ast. pr. sec.

οὐκ αἰσχροὺν] οὐ καὶ αἰσχροὺν Mon. B. Flor. U. non turpe etiam Fic.

καὶ — ἄδικον;] om. Vat. H.

ὀσίων] ὀσίον Bas. b.

ὃ] om. Vind. F.

ἀλλ' ἀνάγκη] ἀλλὰ ἀνάγκη Lob. ἄλλανἀνάγκη Vind. F.

Τί δέ; τὰ πολλὰ] τὰ δὲ τὰ B πολλὰ Vind. F. Flor. R. τί δαὶ τὰ π. Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. Τί δὲ τὰ π. Ald. Bas. ab. δὲ Ficinus omisit.

ἡμίσεια] ἡμίσεια Vind. F.

διπλάσια] διπλασία idem.

δὴ] δὲ Flor. T.

μᾶλλον ἢ] ἄλλο ὃ Vind. E.

φήσομεν] φήσομεν Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab. ἢ ἄν φήσομεν, ταῦτα Ficinus talia interpretatus est.

τάναντία] τούναντία Vind. E.

Οὐκ, ἀλλ' αἰεὶ] οὐκ ἄλλα εἰ Vind. F.

τόν τι ἡμίσεια, ἢ διπλάσια φαίνεται; Οὐδέν. Καὶ με-
γάλα δὴ καὶ σμικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρέα μὴ τι μᾶλ-
λον ἂ ἄν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθῆσεται, ἢ τάναντία;
Οὐκ, ἀλλ' αἰεὶ, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἔξεται. Πότε-
ρον οὖν ἔστι μᾶλλον, ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολ-
λῶν τοῦτο, ὃ ἄν τις φῆ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἐστι-
άσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε καὶ τῷ τῶν παί- C
δων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι

ἔξεται] ἔχεται Vind. F. et cum
ξ̄ super χ Ang. B.

οὖν] om. Fic.

ἔστι] ἔστι Vind. BD. Ald. Bas.
ab. Steph. ἐστὶ Vind. F. Ast. pr.
sec.

τοῦτο] τοὺς Bas. b.

ταῖς] ταῖ Ald.

ἐστιάσεσιν] ἐστ. Mon. B.

C ἐπαμφοτερίζουσιν] Timaeus
lex. p. 107: ἐπαμφοτερίζουσι· εἰς
ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.
quam glossam Ruhnkenius ad ver-
ba Euthyd. p. 300. D. ὁ ἀδελ-
φός σου ἐξημφοτέρηκε τὸν λόγον,
in quibus Timaeus ἐπημφοτέρηκε
legerit, pertinere ostendens ve-
rissime ad nostrum locum ineptam
esse innuit. Nam ut possit ἐπαμ-
φοτερίζειν transitivam significa-
tionem habere, quam lexicon Bek-
keri anecd. p. 258, 4. ei tribuit,
ἐπαμφοτερίζουσι τὸ τὰ σαφέστερα
εἰς ἀμφιβολον περιστῆσαι iisdem
verbis, quibus Etymologicum
ἐξαμφοτερίζουσι, interpretans, hic
certe intransitivum est et ambi-
guas enuntiationes ipsas eandem
rem negantes atque affirmantes
et in convivii ioci causa propo-
ni solitas denotat, quale aenigma
de eunūcho est, quod exempli
loco subiicitur, τὸ συμποσιακῶν
ἐκείνο γριφῶδες πρόβλημα, ut
Eustathius in H. T. II. p. 209,
7. Lips. appellat. Verum tamen
fieri potuit, ut Timaeus secus
statueret et generis indicio an-
cipiti, quod plerumque ad mascu-

linum spectare solet, deceptus
τοῖς ἐπαμφοτερίζουσιν pro ma-
sculino haberet. et. verbum, ut
iam debebat, transitiva potestate
praeditum, atque eodem fere mo-
do, quo in Euthydemo, explican-
dum putaret. Simile quid Athe-
naeo accidisse videmus, qui I. X.
p. 452. C. hoc ipsum aenigma,
Panarcis secundum Clearchum in-
ventum, a Platone in quinto Le-
gum commemorari his verbis scri-
bit: τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλο-
σόφους (ex huius libri p. 475.
E.) τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν ἔφη
ἐπαμφοτερίζουσιν ἑοικέναι καὶ
τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι, τῷ
περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς
πέρι τῆς νυκτερίδος, ἧ καὶ ἀφ'
οὗ αὐτὸν αὐτὴν (id cod. Pal. et
ed. pr. omittunt) αἰνίττονται βα-
λεῖν.

ἔοικε] ὡς ἔοικε Lob. Vind. B.
Vat. M.

αἰνίγματι, τῷ] αἰνίγματι ἔοικε
καὶ iisdem et Vat. B.

τοῦ] τῶν Vind. E.

βολῆς] βουλήs Ald. Bas. ab.
quod praecedente Ficino et in ecl.
p. 100. Cornario correxit Step-
hanus.

πέρι] περὶ codices a me visi
et editiones ante Bekkerum. Ste-
phanus in annot. pag. 22. ubi ab
Eustathio ad H. I. c. exhibitam
aenigmatis solutionem celato au-
ctoris nomine proponit; περὶ,
quod antea inter τῆs et νυκτερί-
δος collocari voluerat, plane tol-
lendū censet, eumque Astius in

τῆς νυκτερίδος, ὡς καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αὐλιττονται βαλεῖν· καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παρίως νοῆσαι οὔτ' ἀμφοτέρα οὔτε οὐδέτερον. Ἔχεις οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ,

prima ed. secutus est ita, ut simul καὶ ante τῆς βολῆς insereret, cuius additamenti auctorem Ficinum habere putans Grynaeum habebat, qui illius interpretationem aenigmati puerorum circa eunuchum de vesperilionis percussione in aen. puer. de eunuchō et vesperilionis percussione mutavit. In sec. Stephanum simpliciter sequi maluit, in contextu tamen ἐννοῦχου βολῆς καὶ περὶ τῆς νυκτ. posuit, partim Cornario duce, qui τῶ περὶ τῆς τοῦ ἐννοῦχου βολῆς, καὶ περὶ τῆς νυκτ. scribendum coniecit. Nihil praeter accentum mutandum esse primus, quod sciam, Benedictus ostendit in Coniecturis a. 1805. editis p. 11. atque ita scripserunt Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Cf. Bernhardy synt. pag. 163. et pag. 201.

ὡς] om. Par. K. sec. Bip. φ Flor. ACRTY. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Athen. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius. Idem ex Athenaeo recipiendum statuerat Stephanus annot. p. 22. secutusque est Schleiermacherus ea ratione, quod Plato simplicioreni aenigmatis formam praeter eunuchum et vesperilionem nihil nisi fruticem, ut ipse interpretatur, et pumicem continentem respexisse videatur. Sed hoc ipsum illud est, de quo dubitatur. Quamquam enim simplicissimum quodque in hoc genere idem et antiquissimum esse a vero non abhorret ideoque eam formulam non immerito primam dixeris, quam Athenaeus ante verba supra relata et scholion alterum ad nostrum locum et Suidas in αἰνός exhibent, tamen Platoni secundam in priori scholio et in fine Anthologiae exstantem atque ab

Eustathio l. c. et ab anonymo περὶ τρόπων pag. 7. sq. (Musei crit. Vratislav. 1820.) explicatam nondum cognitam aut respectu non dignam visam fuisse pro certo affirmari nequit. Athenaei verba haec sunt: καὶ τὸ Πανάγκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν τῶ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλω τε καὶ οὐ ξύλω καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ λίθω τε καὶ οὐ λίθω, τούτων γάρ ἐστι τὰ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ νυκτερίς, τὸ δὲ ἐννοῦχος, τὸ δὲ κίσσηρις. καὶ Πλάτων δ' ἐν πέμπτῳ Νόμῳ μνημονεύει· τοὺς τῶν τεχνυδρίων etc. Hic si nihil praetermisit, hosce versus ante oculos habere potuit, quos ex margine Par. A. a Ruhnkenio et Bekkero editos secundum Broendstedii emendationem in Bredovii Epistolis Parisiensibus pag. 132. propositam subscripsi: Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὄμας, Ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθ', ὄμας ὄρνιθα δὲ, Ἐπὶ ξύλων τε κοῦξ ξύλων καθημένην λίθω βαλὼν με κοῦξ λίθω διώλεσεν, quorum fortasse primo praefixus erat is, qui loco primi apud Suidam est: Αἰνός τις ἔστιν, ὡς ἀνήρ τε κοῦξ ἀνήρ, extremus autem idem, quem Suidas extremum ponit: λίθω τε κοῦξ λίθω βαλὼν διώλεσεν. Secunda formula in priori scholio haec est: Κλέαρχου γρίφος· Αἰνός τις ἔστιν, ὡς ἀνήρ τε κοῦξ ἀνήρ Ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθ' ἰδὼν τε κοῦκ ἰδὼν Ἐπὶ ξύλων τε κοῦξ ξύλων καθημένην λίθω τε κοῦξ λίθω βάλοι τε κοῦξ βάλοι. in quibus tertio versui assutum τε κοῦξ καθημένην quamvis ab Eustathio et anonymo receptum et in margine codicis Mon. B. (ἀνήρ κοῦκἀνήρ, ὄρνιθ κοῦκ-

ὅτι χρήσιμ, ἢ ὅποι θήσεις καλλίω θέσει τῆς μεταξύ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; οὔτε γάρ που σκοτωδέστερα μὴ ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι φανήσεται οὔτε φανότερα ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι. Ἀληθέστατα, D

ὄρνυ, καθημένην κοῦκαθημένην. βάλε κοῦβάλε. λίθο κοῦλίθοφ.) etiam reliquis duobus tamquam magis ad rem pertinens praelatum, iure delerunt Broendstedius et Bekkerus, neque in suo exemplari invenit Brunckius. In hac igitur sex habes ἐπαμφοτερίζοντα non inepte composita, quorum dimidiam partem Plato unico illo ὡς breviter et tamen intelligentibus satis perspicue significare potuit, instrumentum dico et conditionem facientis et eventum. Itaque quum codices optimi eam particulam praebeant, non solum auctoritas eorum observanda, sed etiam res dubia secundum eos decernenda et notitia alterius formulae Platoni ad iudicanda videtur.

καὶ ἐφ' οὗ] καὶ ἐφ' οὗ Lob, κέπρον Vind. B. Vat. M. καὶ φάντες Par. DK. φάντες Mon. B. Flor. U.

αἰνίττονται βαλεῖν] βαλεῖν αἰνίττονται καὶ οὐ βαλεῖν Mon. B. Flor. U.

ταῦτα] καὶ ταῦτα Mon. B.

ἐπαμφοτερίζειν] Ita Mon. B. sed cum duobus punctis sub *v.* ἐπαμφοτερίζει Vind. E. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. et Schleiermacherus. (*haec enim*) *ambigua sunt* Fic. Infinitivus a verbo *ἔοικε* pendet, quod non ita multo ante item post ἐπαμφοτερίζουσιν positum hic eo facilius intelligitur; nisi forte MAVIS ex sequente δυνατὸν colligere cognatum ἀνάγκη loquentis animo obversatum infinitivi causam existisse. Stallbaumius ex verbo αἰνίττονται per zeugma οἶονται vel simile quoddam intelligendum statuit, quasi haec vulgaris quac-

dam multorum opinio, non ex ipsis penetralibus Platonicae philosophiae deprompta sententia sit.

αὐτῶν] αὐτὸ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δυνατὸν] om. Vind. D.

παγίως] Nescio an non casu acciderit, quod Phrynichus Bekkeri anecd. p. 41, 16. in explicando verbo ἐπαμφοτερίζειν hoc ipso vocabulo usus est: τὸ μὴ παγίως ἐν τι βουλευέσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τὸς καὶ τὸς δε διανοεῖσθαι.

νοῆσαι] responderi Fic.

οὔτ'] οὔτε Vind. DF. Flor. AC.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδέτερον] οὐδέτερα Mon. B.

οὖν] om. Fic.

χρήσιμ] χρήσιμ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ὅποι] ὅπη Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. ὅπου Par. DK. Mon. B. Flor. U.

θήσεις] θείσεις Bas. ab.

σκοτωδέστερα] σκοτωδεστέρα Vind. F. obscurior Fic.

μὴ ὄντος] τοῦ μὴ ὄντος Mon. B.

πρὸς — φανήσεται] om. idem.

μὴ εἶναι — μᾶλλον D.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

φανότερα] Ita Par. A. Ven. D. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. φανώτερα Mon. B. Flor. V. Ald. Bas. ab. Idem et paullo post ὄντας pro ὄντος in Ven. C. legi

ἔφη. Εὐρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν πολλῶν
πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων μεταξύ που
κλυιδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς.
Εὐρήκαμεν. Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι τοιοῦτον
φανείη, δοξαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι,
τῇ μεταξύ δυνάμει τὸ μεταξύ πλανητὸν ἀλισκόμενον.
E Ὁμολογήκαμεν. Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐ-
τὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὀρῶντας μηδ' ἄλλω ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι
δυναμένους ἔπεσθαι, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δί-
καιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα,
γιννώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔφη. Τί

perhibet Astius in sec. quem co-
dicem Bekkerus haec omnia omite-
re testatur. Fortasse in mar-
gine scriptam habet lectionem Al-
dinam. φανερώτερα reliqui codi-
ces, Steph. Ast. pr. sec. ut
p. 478. C. clarior Fic. perperam
utrumque comparativum ad θεῖον
referens.

ὄντος] ὄντως Ald. Bas. ab.
τοῦ ὄντος idque ante φανερώτερα
Mon. B.

νόμιμα] νόμημα Vind. E.

τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄν-
τος εἰλικρινῶς. Εὐρήκαμεν.] Vind.
E. (Ven. B.) Flor. AC. et editio-
nes ante Bekkerum: τοῦ τε ὄν-
τος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. Εἰλικρι-
νῶς εὐρήκαμεν. Nec aliter Fic-
inus: (media inter) omnino ens
et omnino non ens voluntur.
Glauc. Invenimus plane. Bekke-
rus mutata secundum codices ne-
gationis sede interpunctionem eam,
quam in Mon. B. et fortasse in
aliis viderat, adhibuit et locum
in integrum restituit. In Vind. F.
neque post ὄντος neque ante Εὐ-
ρήκαμεν interpunctio est. εἰλι-
κρινῶς ego secundum Lob. Vind.
BDF. Mon. B. Ald. scripsi. V.
ad p. 477. A.

τοιοῦτον] τοῦτον Ven. C. τού-
των Lob. Vind. BD. (hic vulg.
in m.) Vat. BM. Par. DK. Mon.
B. Flor. U.

λέγεσθαι] λεγέσθαι Par. K. sec.
Bip. [μεταξύ] μεταξύ Vind. E.
τῇ μεταξύ] His praepositum
in editis ante Bekkerum καὶ unus
Par. D. a m. s. habet expressit-
que an sua sponte inseruit Fic-
inus: et cum medium pervagetur,
media comprehendi potentia. In
appositione, cuius haec instar
sunt, neque καὶ ferri, neque ἄτε,
quod Stallbaumius pro eo deside-
rat, desiderari debet.

πλανητὸν] πλανητῶν Vind. E.
ἀλισκόμενον.] ἀλισκόμενον;
Lob. Vind. B.

Ὁμολογήκαμεν] ὁμολογήσαμεν
Ven. B. cum editis ante Bekke-
rum.
πολλὰ καλὰ] pulchra haec mul-
ta Fic.

δὲ τὸ καλὸν] δὴ τὸ κ. Lob. E
Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B.
ἄλλω] ἄλλο Vind. F.
τὸ δίκαιον] καὶ δίκαιον Ang.
B.

πάντα] alia Fic.

φήσομεν ἅπαντα,] φήσομεν;
ἅπαντα. Lob. Vind. B. φήσομεν:
ἅπαντα: Vind. D.

γιννώσκειν] γιν. Vind. E.

οὐδέν.] οὐδέν; Lob. Vind. B.

Τί δὲ αὐ τοὺς] Stephanus et
Astius in pr. et sec. post αὐ si-
gnum interrogandi, deinde post
ὄντα cum Ald. Bas. ab. comma

δὲ αὐ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ αἰεὶ κατὰ ταῦτὰ ὁσαύτως ὄντα; ἄρ' οὐ γινώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν; Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαι τε καὶ φιλεῖν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν, ἐφ' οἷς γινῶσις ἐστίν, ἐκείνους δὲ, ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν, ὅτι φωνάς τε καὶ χροῶς καλὰς καὶ τὰ τοιαῦτα ἔφαμεν τούτους φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέχεσθαι ὡς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσομεν φιλοδόξους καλοῦντες αὐτούς μᾶλλον, ἢ φιλοσόφους; καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν; Οὐκ, ἂν γ' ἐμοὶ πείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀλη-

posuerunt. Pro δὲ in Par. A. Vat. H. Flor. ACV. *δαλ* legitur, Stephanus et recentiores δ^δ habent. δὲ non solum in Lob. Vind. DEF. Flor. U. Ald. Bas. ab. sed etiam in Vind. B. Mon. B. exstat, quod tacens Bekkerum idem in aliis neglexerit. Quamquam de Par. K. Bipontini quoque tacent, et Flor. RT. cum Stephano facere videntur. Pro αὐ τοὺς Lob. Vind. BF. αὐτούς exhibent.

καὶ αἰεὶ] καὶ *om.* Fic.

ταῦτα] Ita Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACV. τὰ αὐτὰ reliqui cum editionibus ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. LVIII.

οὐ] Ita Mon. B. a m. pr. οὐν a m. s. *om.* Ven. B.

γινώσκειν] γιν. Vind. D. (Flor. RU.) Ald. Bas. ab. Steph. δοξάζειν Flor. T.

ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ μὴ Lob. Vind. BD. Vat. M. ἀλλὰ Vat. BH. Vind. E. Flor. ACTV.

δοξάζειν] γινώσκειν Flor. T.

Οὐκοῦν — ταῦτα] *om.* Vind. E.

καὶ ἀσπάζεσθαι] καὶ *om.* Fic. 480 δὲ ἐφ'] δ' ἐφ' Vind. F. Ang. B.

καλὰς] τινὰς Vind. DE. Vat. H. Flor. ACV. (colores) quosdam Fic.

τοιαῦτα] τοιαῦτ' Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV.

πλημμελήσομεν] Ita Vindob. BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. RTU. et corr. Par. A. *πλημμελήσωμεν* reliqui cum editis ante Astium, qui in pr. ed. secundum Ven. C. et Stephani coniecturam in margine propositam verum restituit.

καλοῦντες] post αὐτούς Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

καὶ καὶ Ven. B. Bas. b. Ast. pr.

ἄρα] Ita Vind. F. Flor. RT. et correctus in accentu Mon. B. Reliqui mei et Flor. cum editis ante Bekkerum ἄρα habent, quod Stephanus in m. cum illo permittendum aut καὶ ἄρα, quod in quibusdam exemplaribus sit, scribendum censebat. Ficinus pro utroque *quamquam* posuit.

χαλεπανοῦσιν] χαλεπαινοῦσιν Vind. D. et ante corr. F.

λέγωμεν;] Ita Mon. B. λέγωμεν. editi ante Astii sec.

ἂν γ' ἐμοὶ] Ita Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. ἂν γέ μοι reliqui editique ante Bekkerum. Cf. Vol. I. p. 7.

πείθωνται] πείθονται Vind. F. et, sup. ω, E.

Θεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ
 ὄν ἀσπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλη-
 τείον; Παντάπασι μὲν οὖν.

ἀσπαζομένους] qui — admi-
 rantur et diligunt Fic.

κλητέον;] Ita Lob. κλητέον.
 editi ante Bekkerum.

οὖν.] οὖν. οἱ μὲν δὴ φιλόσο-
 φοι: ἣν δ' ἐγώ: Vind. F.

Τέλος πολιτειῶν: Lob. τέλ:
 ε. Vind. D. a m. s. Τέλος
 τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δι-
 καίου πέμπου (πέμπτου Bas.)
 λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.

469 Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ Γλαύκων, καὶ οἱ 484
 μὴ διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθόντος λόγου μόγις πως
 ἀνεφάνησαν, οἳ εἰσιν ἐκότεροι. Ἴσως γὰρ, ἔφη, διὰ
 βραχέος οὐ ῥάδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἐτι

Πλάτωνος πολιτειῶν, στί. Lob.
 πολιτειῶν λόγος ἕκτος Vind. B.
 §. Vind. E. ἕκτος: Vind. F. Flor.
 R. πλάτωνος πολιτειῶν ἕκτη Mon.
 B. Flor. U. (πολιτειῶν hic.) ΠΛΑ-
 ΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, ἢ ΠΕ-
 ΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.
 Ald. Bas. ab. Flor. ACV. ΠΟΛΙ-
 ΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕκτος Ste-
 phan. § Bekkerus et Stallb. pr.

Glauconis responsō, ita in his
 Socratis verbis id significare vi-
 detur, cuius quasi adminiculo non
 sine labore effectum esset, ut
 philosophorum indoles tandem ap-
 pareret. Nec frustra additum est
 διεξελθόντος. Non prius enim
 apparuerat, quam ad finem per-
 venisset longa disputatio:

πως] που Vind. B.

484 Οἱ] ι Vind. E.

διὰ] om. Ven. B. a m. pr.

μακροῦ] μικροῦ Vat. H. Flor.
 AC.

διεξελθόντος] διεξελθόντες
 Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius
 in sec. ed. cuius in *addendis* no-
 minativum hunc absolutum statuit,
 refragante verborum dispositione.
 διεξελθόντος Mon. B. Flor. U.
 quamquam hunc Stallbaumius in
 pr. ed. διεξελθόντος, in secunda
 ἐληλυθόντος, quam lectionem Bek-
 kerus e Monacensi perperam re-
 fert, exhibere demonstrat.

λόγου] τοῦ λόγου Vind. E.
 (Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.)
 cum editionibus ante Astii sec.
 Articulum Stallbaumius, qui διε-
 ξελθόντος non a praepositione
 διὰ regi, sed absolute positum
 esse et λόγον ipsum *δια μακροῦ*
 τινὸς διεξελθεῖν dici putaret,
 omittere non debebat. Sed pro-
 nomen quoque τινὸς isti inter-
 pretationi obstat. Mihi διὰ ut in

ἀνεφάνησαν] ἀν' ἐφάνησαν
 Vind. F.

οἳ] Ita Par. A. et a m. pr.
 Ven. C. quos secutus est Bekke-
 rus. Reliqui codices editionesque
 οἱοὶ exhibent, cuius interdum lo-
 co ὅς poni a Platone Heindorfius
 ad Phaedr. §. 46. demonstravit.
 Aliud exemplum est infra p. 493.
 B. et L. VIII. p. 559. A: προε-
 λόμεθα δὴ τι παράδειγμα ἐκ-
 τέρων (ἐπιθυμιῶν) αἳ εἰσιν, ἵνα
 τύπω λάβωμεν αὐτάς; et Menon.
 p. 92. C: τούτους γοῦν οἶδα,
 οἳ εἰσιν. ubi secundum unum
 Coisl. parum constanter οἱοὶ prae-
 ferentem Bekkerum merito dese-
 ruit Buttmanus. Cf. Hermannus
 ad Soph. Ai. 1233. — Ficinus:
*Quales philosophi sint, et quales
 qui alieni a philosophia, o Glau-
 cō, vir tandem longa oratione
 constitit.* Is quidem οἱοὶ legisse
 videtur, sed eius auctoritas nihil
 contra illos codices valet.

γοῦν] οὖν Vind. E. vero Fic.

δοκεῖ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει
 ζηθῆναι, καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελεθῆναι μέλλοντι κα-
 B τόψεσθαι, τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. Τί οὖν,
 ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ
 τὸ ἐξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτά
 ασαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ, ἀλλ'
 ἐν πολλοῖς καὶ πάντως ἴσχυσι πλανώμενοι οὐ φιλόσο-
 φοι, ποτέρους δὴ δεῖ πόλεως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν
 λέγοντες ἂν αὐτὸ, ἔφη, μετρίως λέγοιμεν; Ὅποτεροι ἂν,

δοκεῖ] δοκοῖ Lob. Vind. B.
 Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

βελτιόνως] Ita Par. A. Mon.
 B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
 et a m. sec. Vind. F. βελτιόνος
 cum ω super o Vind. E. βέλτιον
 ως Ven. C. Par. DK. et a m.
 pr. Vind. F. βέλτιον reliqui co-
 dices cum editis ante Bekkerum
 et Astio in tert. Cf. Buttmanus
 gramm. II. p. 269. qui tamen Al-
 cib. I. p. 127. E. βελτιόνως σχη-
 σομεν a Bekkero ex uno Coisl.
 pro βέλτιον σχ. receptum recte
 non admisit.

τούτου μόνου] μόνου τούτου
 Vind. F. Ang. B. Flor. R. τούτο
 μόνου Lob. Vind. B. Vat. M.

πολλὰ τὰ] πολλάτα Par. K.
 sec. Bekk. πόλλ' ἅττα Mon. B.
 μέλλοντι] μᾶλλον τι Flor. RT.

B βλος] post δίκαιος Vind. B.
 Vat. M.

τὸ] om. idem et Lob. το Mon.
 B.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
 B. Mon. B. Ald. Bas. ab.
 δ'] om. Fic.

τὸ ἐξῆς] το ἐξῆς Lob. τὸ ἐξῆς
 Ald. Bas. ab. Hoc internam, με-
 τὰ τοῦτο contra ac Rückertus ad
 Symp. pag. 27. statuit, externam
 consequentiam significat.

ταῦτά] ταῦτά Lob.

ἀσαύτως] ἀσαύτος Mon. B.
 a m. pr.

E. δυνάμενοι] διανοούμενοι Vind.

T. ἐφάπτεσθαι] ἄπτεσθαι Flor.
 T.

οἱ] εἰ Vat. M. et a m. pr.
 Vind. B.

πάντως] παντοίως Vind. E.
 Flor. R. et γο Ven. C. Id re-
 ponendum suspicabatur in sec. ed.
 Astius, reposuit in utraque Stall-
 baumius, quem non reprehendami.
 Sed tamen quod ita comparatum
 est, ut πάντα γίνεσθαι, quod-
 libet fieri, non recuset, πάντως
 ἔχειν, omnimodis se habere, dici
 potuisse videtur. Certè non multo
 aliter τὸ πάντως χρίσθαι dicitur
 Gorg. p. 495. B. et πάντως προ-
 ηλακτεῖ ib. p. 527. A. Ficinus
 haec πάντως an παντοίως ἴσχυον-
 τα mutabilia interpretatus est.

ἴσχυσι] ἔχουσι Vind. E. ἴσχυον-
 σιν idque post πλανώμενοι Lob.
 Vind. B. Vat. BM.

οἱ] οἱ Lob. Vat. BM. et a m.
 pr. Vind. B.

δὴ δεῖ] δεῖ δὴ Par. DK. et
 corr. Vind. E. cum editis ante
 Bekkerum. δὴ δὴ Vind. E. ante
 correctionem.

εἶναι;] εἶναι, Ald. εἶναι. Steph.
 non vitiose; nam interrogatio non
 directa, et totum hoc ἐπειδὴ φι-
 λόσοφοι — ἡγεμόνας εἶναι de-
 claratio illius est, quod τὸ ἐξῆς
 dictum erat; quam ipsam ob rem
 δὴ δεῖ potius, quam δεῖ δὴ scri-
 bendum fuit. Itaque unum inter-
 rogandi signum post ἐξῆς posi-
 tum, vel, ibi si colon fieret, (ut
 L. I. p. 349. C. extr.) hic post
 εἶναι ponendum sufficiebat: ta-
 men perspicuitatis caussa utrobil-
 que poni praestat. Cf. L. III.
 p. 396. B. pr.

ἦν δ' ἐγὼ, δυνατοὶ φαίνονται φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους καθιστάναί φύλακας. C Ὁρθῶς, ἔφη. Τόδε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὄξυ ὄρωντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὅτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἡ οὖν δοκοῦσί τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῶ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως καὶ μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παρὰδειγμα μηδὲ δυνάμενοι ὥσπερ γραφῆς εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες ἀκείσε ἀεὶ ἀναφέροντές τε καὶ

δυνατοὶ φαίνονται] *possunt*
Fic. δ. φαίνονται Vind. E. Bas.
ab.

τε] *om.* Vind. BE. Vat. H.
Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.
πόλεων] *civitatis.* Fic.

C καθιστάναί] *sc. λέγοντες,* h.
c. κελύοντες.

Ὁρθῶς] δῆλον Ang. B. Vind. F.
Τόδε δὴ] Ita Vind. E. Flor.
T. Stallbaumius in pr. ed. τόδε
δὲ Vind. F. Flor. ACRY. Stallb.
in sec. τόδε δ' Lob. Vind. B.
Mon. B. Flor. U. qui duo dein-
ceps ἦν γ' ἐγὼ exhibent, quorum
medio librarius Monacensis littera
α, praecedenti autem δ' littera β
imposita τόδε γ' ἦν δ' ἐγὼ legi
voluit. Τὸ δὲ δὴ editiones ante
Bekkerum, qui Τόδε, omisso δὴ,
edidit atque in comm. τόδε in
Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat.
BHM. Ang. B. τόδε γ' a m. sec.
in Mon. B. τόδε δ' in Vat. M.
τόδε δὲ in Ang. B. τὸ δὲ δὴ apud
Stephanum exstare docet, de Ven.
B. nihil, de Par. K. silentio Bi-
pontinorum suspectum, de Mon.
B. mancum, de Vind. B. falsum,
de Vat. M. et Ang. B. repugnan-
tia tradens. Neque vero abrup-
tum illud τόδε per se probabile
est. Itaque quum esset inter δὴ
et δὲ seu δ' eligendum, prius
ob codices potissimum optimaе fa-
miliae adscriptos, tum ipsius caus-
sa secundum ea, quae Vol. I.
p. 147, a. observata sunt, prae-
tuli. Idem legisse videtur Fi-
cinus: *Hoc itaque perspicuum*
est —.

ἄρα] ἄρα Flor. R. Bekkerus
et Stallbaumius, hic cum signo
interrogandi post ὅτιοῦν, quod
in Bekkeri editione, nisi forte
ἄρα ipso incscio pro ἄρα irrepsit,
operarum culpa omissum videtur.
Sed interrogationi minus convenit
Glaucōnis responsum, quam affir-
mationi, cui ἄρα, *scilicet*, inser-
vit.

ὄξυ] Ita Mon. B. sed cum
obelo sub ὄ et superscripto a m.
s. υν.

ὄρωντα] ὄραν Par. DK. Mon.
B. Flor. U.

φύλακα] h. e. *custodis loco.*
τὸν φ. Ven. B. Vind. E. Flor. C.
editi ante Bekkerum.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. B. Vat. HM.
εἰ Vind. F. εἰ Ang. B.

οὖν] *om.* Fic. οὖν οὐ Flor.
U. et cum punctis a m. s. sub
οὐ factis Mon. B.

τι] *om.* Lob. Vind. B. Vat.
BM. Par. DK. et a m. pr. Ven.
C. σοι Mon. B. Vind. E. (Ven.
B. Vat. H. Flor. CU.) cum edi-
tis ante Bekkerum. *tibi* Fic. Cf.
Vol. I. p. 167. extr.

διαφέρειν] οὐ δ. Mon. B. Flor.
U.

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E.

γραφῆς] Ita Par. ADK. sec.
Bekk. Lob. Vind. B. et a m. pr.
F. Vat. BHM. Ven. BC. Flor.
ACV. Reliqui et Vind. F. a m.
s. editique ante Bekkerum γρα-
φείς. Cf. Vol. I. p. 157, a.

εἰς] *om.* Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

D θεώμενοι ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν τε περὶ καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τίθεσθαι τε, εἰάν δέη τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες σώζειν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἣ δ' ὅς, οὐ πολὺ τι διαφέρει. Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα, ἣ τοὺς ἐγνωκότας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρία δὲ μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας; Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἰρεῖσθαι, εἴ γε τᾶλλα μὴ ἐλλείποντο· τούτῳ γὰρ αὐτῷ
485 σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν. Οὐκοῦν τοῦτο δὴ

D *περί]* *περὶ* Vind. E.
Δία] *δί'* Lob. Vind. BE. Vat. HM.

διαφέρει] *διαφέρειν* Mon. B. Flor. TU. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *διαφέρει* impersonale est, ut pag. 496. A. ubi etiam meliores libri *διαφέρειν* exhibent, errore satis frequenti. Vid. L. V. p. 467. C. 469. C. Sed nostro loco a manu emendatura illatum videtur in Mon. B. et Flor. U.

οὖν] *om.* Fic.

τὸ ὄν] *quod vere est* Fic.

δὲ] *quoque* idem.

μηδ' ἐν] *μηδὲ ἐν* Vind. E. sed elevato nonnihil priori ē. *μὴ δὲ ἐν* Vind. F.

μηδενί] *μηδαι* Mon. B. a m. pr.

τᾶλλα] *τὰ ἄλλα* Vind. E. *τᾶλλα* Vind. B. et a m. pr. F. Mon. B. Steph.

τούτῳ γὰρ αὐτῷ] *τούτο γὰρ αὐτὸ* Vind. F. Ang. B. γὰρ Ficinus omisit.

προέχοιεν] *προσέχοιεν* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et a m. pr. Vind. B.

485 *λέγομεν]* *λέγομεν* Lob. Vat. BH. Flor. ACTV.

ἔσονται] *ἔσόμεθα* Par. K.

ἔχειν;] *ἔχειν.* Ald.

ἀρχόμενοι] L. V. p. 474. B.

δεῖ] Pro eo *δεῖν* Bekkerus in Par. AD. Vat. B. Ven. BC. et Vind. B. Stallbaumius in Flor. T. cui in sec. ed. codices AC.

addit, scriptum esse testantur, quemadmodum legitur in Ald. Bas. ab. Sed Vind. B. cum reliquis quatuor a me collatis *δεῖ* exhibet, cui propter finitam post *καταμαθεῖν* periodum, et quod L. V. l. c. hoc *primum* considerandum esse dictum non fuerat, accedente nonnulla de quinque codicibus istis suspicione *δεῖν* praeferre non sustinui. Etiam Stallbaumius sensisse huiusmodi aliquid videtur.

εἰάν] *ὅτι εἰάν* Vind. E. non male. *εἴ τι εἰάν* Vind. F. Flor. AC.

οὐκ ἄλλους] *οὐκ ἄλλους* Vind. F.

Τούτο μὲν δὴ — φθορᾶς.] Hoc loco usus est Themistius ab Astio laudatus or. XXI. p. 250. B. C. Hard. hunc in modum: *Τὰ δὲ λοιπὰ ζητητέον σύμβολά τε καὶ γνωρίσματα, ἃ πᾶσα ἀνάγκη τοῦ φιλοσόφου ἐγκεχαράχθαι τῇ διανοίᾳ μᾶλλον, ἣ τοῖς Πελοπίδαις τὸν ἐλεφάντινον ὄμον. τί δὴ μετὰ ταῦτα ὁ πάνσοφος Πλάτων ἐπίσημον ποιεῖ τῆς τῶν ψυχῶν εὐγενείας; ἐγὼ ὑμῖν ἀναγνώσομαι ἐφεξῆς ἐκ τῶν ἐκείνου ῥημάτων, ὥσπερ ἐν τοῖς διηιστηρίοις οἱ ῥήτορες ἐκ τῶν τοῦ νόμου γραμμάτων. Τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογεῖσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως περὶ ὅτι μαθημάτων δεῖοι οὗτοι παντὸς, ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνην δηλοῖ τῆν οὐσίαν, τῆν ἀεὶ οὖσαν καὶ μὴ*

λέγωμεν, τίνα τρόπον οἰοί τ' ἔδονται οἱ αὐτοὶ κάκεινα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ μὲν οὖν. Ὁ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγομεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ καταμαθεῖν. καὶ οἶμαι, ἐὰν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἰοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοὶ, ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμόνας δεῖ εἶναι, ἢ τούτους. Πῶς; Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ ὁμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε αἰεὶ ἐρῶσιν, ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας, τῆς αἰεὶ B οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς.

πλανωμένην ὑπὸ φθορᾶς καὶ γενέσεως. Ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα, ὧν ἐραστὰς χρεῶν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαροῦντος συγγεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν. quae quum non de scripto, sed memoriter recitata esse appareat, ad nostrum locum, praesertim sanum, emendandum nihil faciunt, ipsa leviter corrupta sic emendanda videntur: φύσεως περὶ, ὅτι μαθήματός γ' ἐρᾶ, οὔτοι παντός, ἀλλ' etc. Etiam Plutarchus Cic. p. 861. E. huc simul atque ad L. V. p. 475. C. respexit: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγου μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐξόρῳ πως προθυμότερον ἐπὶ ποιητικῆν.

ὁμολογήσθω] *primum constet* Fic. ὁμολογεῖσθω Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. In Lob. et Vat. M. ὁ et εἰ super ὦ et ἡ scripta sunt.

αἰεὶ] ἂν Lob. Vind. B. Vat. M. B ὁ] Ita Par. A. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. Reliqui codices editionesque ante Bekkerum ὅσα habent, quod sine offensione tulerunt Stephanus adnot. p. 22. Astius in commentario et Matthiae grammat. p. 811. Non desunt exempla numeri pluralis similiter post singu-

larem illati. Cf. Vol. I. p. 169, b. Tim. p. 38. A: τὸ δὲ αἰεὶ κατὰ ταῦτα ἔχον ἀκινήτως οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον προσήκει γίνεσθαι — τὸ παράπαν τε οὐδὲν ὅσα γενεσις τοῖς ἐν αἰσθησεί φερομένοις προσῆψεν. Sed adverbii αἰεὶ ea vis est, ut certam quandam unoquoque tempore ab illis amatam disciplinam cogitari iubeat, cuius indolem et naturam potius, quam universi generis, in quo continetur, complexum definiri consentaneum est, praesertim quum coniunctivus particulae ἂν iunctus sequatur. Neque eos, qui ὁ in ὅσα mutarunt, si mutatio consulto est facta, ad praecedentia respexisse, sed genitivo, qui sequitur, prospicere eumque, quia cum verbo δηλοῖ construi non posse videretur, ab ὅσα regi voluisse puto. Est vero ille partitivus rectissimeque declaratus ab Astio l. c. minus recte ad ipsum δηλοῦν relatus a Bernhardyo synt. p. 151. perpetuam denique a Stephano l. c. ab omisso φύσεως repetitus, quod praecessisset „genitivus pluralis φύσεων, licet non de eadem re dictus;“ cuius erroris sui iterum errans participem facit Picinum haec ita interpretatum: *quod semper cum diligunt disciplinam, qua illis notior fiat natura illa, quae semper est neque generatione et corruptione mutatur.*

αὐτοῖς] αὐτῆς Lob. Vind. B. Vat. M.

ὁμολογήσθω. Καὶ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ὅτι πάσης αὐ-
 τῆς, καὶ οὔτε μικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου
 οὔτε ἀτιμοτέρου μέρους ἐκόντες ἀφίενται, ὥσπερ ἐν τοῖς
 πρόσθεν περὶ τε τῶν φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν διήλθο-
 μεν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο
 σκόπει εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἷ ἂν
 C μέλλωσιν ἔσεσθαι οἴους ἐλέγομεν. Τὸ ποῖον; Τὴν ἀψεύ-
 δειαν καὶ τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ
 ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εἰκὸς
 γε, ἔφη. Οὐ μόνον γε, ὦ φίλε, εἰκὸς, ἀλλὰ καὶ πᾶσα
 ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγε-
 νές τε καὶ οἰκειὸν τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς, ἔφη.

ὁμολογήσθω] ὁμολογείσθω
 Vind. B. Ven. B. Vat. M. Flor.
 ACTV. ὁμολογήσθω Vind. E.
 ὁμολογείσθω Vat. H. ὁμολογή-
 σθω cum ὁ et εἰ super ὦ et ἡ
 Lob. et Ven. C.

καὶ ὅτι] καὶ om. Lob. Vind. B.
 Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

πάσης αὐτῆς] scil. οὐσίας;
 quod quum proximum et tale sit,
 ut sensu salvo subaudiri possit,
 imperite faciunt, qui μαθήσεως
 seu ἐπιστήμης ex illo μαθήματος
 scilicet eruendum eoque haec re-
 ferenda statuunt. Eius enim, quod
 est, τῆς οὐσίας, multae secun-
 dum Platonem partes sunt, quas
 ideas appellabat et dignitate quo-
 que, decore, praestantia inter se
 differre censebat, quarum aliae
 aliarum ope disciplinarum inda-
 gantur atque cognoscuntur, uni-
 versae vero ipsam illam οὐσίαν
 efficiunt, cuius amantes necessa-
 rio disciplinas quoque omnes amo-
 re complectuntur. Simul intelli-
 gitur, cur paullo ante δηλοῖ τῆς
 οὐσίας dicere maluerit, quam τὴν
 οὐσίαν.

καὶ] om. Par. K.

μικροῦ] μικροῦ Flor. V.

οὔτε ἀτιμοτέρου] om. Bas. b.

μέρους] γένους Flor. T. mar-
 go Flor. R. et γο Ang. B.

ἐν τοῖς πρόσθεν] L. V. p. 474.
 D. sqq.

τε] γε Par. DK. Ald. Bas. ab.

Steph. Ast. sec.

καὶ] om. Par. D. a m. pr.

Τόδε] τὸ δὲ Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μετατούτο Mon.
 B. Ald. Bas. ab.

οἷ] Ita Vind. F. a m. pr. ἡ

a m. s.

ἐλέγομεν] λέγομεν Lob. Vind. C
 BF. Mon. B. Par. DK. sec. Bip.
 Ang. B. Vat. M. Flor. U.

Τὸ ποῖον;] om. Vind. B. Se-
 quentia adhibuit Themistius ab
 Astio laudatus or. XXI. p. 257.

C: τέταρτον δὲ τύπον εἶναι φα-
 σιν τὴν ἀψευδίαν καὶ τὸ ἐκόντας
 εἶναι μηδὲν μηδαμῇ προσδέχε-
 σθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν,
 τὴν δὲ ἀλήθειαν στέργειν. ἀγα-
 μαι οὖν ἐγὼ καὶ ταύτη τὸν νο-
 μοθέτην etc.

ἐκόντας] ἔκοντα Flor. T.

μηδαμῇ] μηδαμῇ editiones ante
 Bekkerum.

γε] δὴ Vind. E. γ' Vind. F.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTY.
 Stallb.

γε] om. Vind. E.

φίλε] φίλος Lob. Vind. B.
 Vat. M.

του] τοῦ Lob. ante corr. τῇ
 Par. DK.

Ἡ οὖν οικειότερον σοφία τι ἀληθείας ἂν εὖροις; Καὶ πῶς; ἢ δ' ὅς. Ἡ οὖν δυνατὸν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλοσοφὸν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα D τῷ ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθύς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἓν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τᾶλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεῦμα ἐκείσε ἀπωχετευμένον. Τί μὴν; Ὡς δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐξῆρμήμασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶεν ἂν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείποιεν, εἰ μὴ πεπλάσμενως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σῶφρων μὴν ὅ γε E

ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς] ἀγαπᾶν, ὀρθῶς Ald.

Ἡ] ἢ Vind. F.
οὖν] om. Fic.

ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. M. ante ἀληθείας Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

Ἡ] ἢ Bas. b. ἢ Vind. F.

τῷ ὄντι] om. Fic. τῶντι Vind. E. τῶν ὄντι Ven. B. δεῖ] δὴ Vind. F. ante corr. ὅτῳ] Ita Vind. F. sed correctus.

ἴσμεν που ὅτι] om. Fic.
τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BEF.
Mon. B. Steph.

ὥσπερ] ὡς Par. D. corr. Sed magis crediderim ad sequens Ὡς eam varietatem spectare, et vero post illam, quae ad ἀπωχετευμένον spectat, in commentariis Bekkeri posita et tamen eo versus numero notata est, ut huc referri debeat.

ἐκείσε] alio Fic.

ἀπωχετευμένον] ἀποχετευόμεναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallb. pr. ἐπωχετευμένον Par. K. sec. Bekk. Mon. B. et in Par. D. ἔ super ἄ positum. ἀποχετευόμενον (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Genus participii ad proximum nomen accommodatum est, ut L. III. p. 401. D.

PLATONIS OP. II.

ἄγονσα. Similia, non eadem, illa sunt, quae Vol. I. p. 320, b. notavi. Ceterum lectionem a Stallbaumio in prima ed. receptam Themistius secutus videtur or. XXII. p. 269. D: ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἓν τι τοιοῦτον (κυβείαν, κινθαριστικὴν etc.) αἱ ἐπιθυμίαι πᾶσαι ῥέπουσι, τούτῳ δὲ οὐκ ἂν εἰς τὰ μείνω γίγνοιτο φιλία ἰσχυραί, ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸ πρᾶνέστερον ἀποτετραμμέναι. Sed idem or. XXI. p. 260. A. πᾶσαι αὐτοῦ, inquit, αἱ τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαι ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐκείσε ἐποχετεύονται ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸν πρᾶνέστερον τόπον.

δὴ] δὲ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. αὐτῆς] τὴν Ang. B. Flor. R. καθ' αὐτὴν] καθ' αὐτὴν Vind. F. καθ' αὐτὴν Flor. R. εἶεν] εἰς ἓν Vind. F.

ἐκλείποιεν] ἐκλείποιεν Vind. B. Cupiditates illius totae ad disciplinas conversae animique voluptatem appetentes circa corporis voluptates flaccescere dicuntur. Ad τὰς repetendum ex superioribus est περὶ. Cf. Vol. I. p. 365, a. b.

πεπλάσμενως] πεπλασμένος Par. K. et a m. s. Flor. C.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

μὴν ὅ γε] γε μὴν ὅ Par. K. E Flor. U. γε μὴν ὅγε Mon. B.

K

τοιούτος καὶ οὐδαμῇ φιλοχρήματος· ὦν γὰρ ἔνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἄλλω τινὶ μᾶλλον, ἢ τούτῳ προσήκει σπουδάζειν. Οὕτω. Καὶ μὴν
 486 που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλης φύσιν φιλοσόφον τε καὶ μὴ. Τὸ ποῖον; Μὴ σε λάθῃ μετέχουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώτατον γὰρ που μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐπορέξεσθαι θείου τε καὶ ἀνθρώπινου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἢ οὖν ὑπάρχει διανοία μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἶε τούτῳ μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἢ δ' ὅς.
 Β Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος;

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Steph. Huc respexit Proclus in Alcib. T. II. p. 255. Cous. ἐπεὶ καὶ ἐν Πολιτεία στοιχεῖον ἔφατο καὶ τοῦτο τῆς φιλοσόφου φύσεως εἶναι, τὸ τῶν χρημάτων ὑπεροπτικόν.

μετὰ πολλῆς δαπάνης] Oxy-morum.

ἄλλω τινὶ] post μᾶλλον Flor. T. ἄλλωι τι Lob. ἄλλό τι Vind. B. Vat. M.

προσῆκει] om. Vind. F.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus et Stallbaumius.

486 μέλλης] μέλλεις Flor. V. μέλλη Par. D. Etiam in Mon. B. s a m. s. demum expressum.

φύσιν] φύσει Flor. T.

Μὴ] μὴ γε Vind. F.

λάθῃ] λ. ψυχῇ Ang. B. Flor.

RT.

ἀνελευθερίας] ἔλενθερίας Lob. Vind. B. Vat. M. Conf. Vol. 1. p. 232, a.

μικρολογία] μικρολογία Vind. E. Flor. ACTV. Alcinous isag. c. 1: ἐναντιώτατον γὰρ μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ θεωρεῖν τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα.

ἐπορέξεσθαι] ἐπορέγεσθαι editi ante Bekkerum.

Ἢ — διανοία] ὦ — διάνοια Vind. E. Vat. M. hic cum altero acuto super oi et as super ultima. ἢ — διάνοια Vat. H. ὦ — διανοίας Vind. B. Mon. B. Ang. B. Flor. RTUV. et ὦ super ἢ

scriptum habent Lob. Ven. C. Par. D. as super α Lob. Ωι — διανοίας Astius in secunda et Stallbaumius receperunt, Ficini quoque interpretatione et M. Antonini auctoritate adducti, qui τῶν εἰς ἑαυτὸν L. VII. c. 35. hoc Πλατωνικὸν posuit: Ωι οὖν ὑπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπῆς καὶ θεωρία — οὐσίας, ἀρα οἶε τούτῳ — Ἢμιστό γε. quae non ad verbum descripta ex codice esse apparet. Ficinum quidem non intercedo quo minus ὦ et διανοίας legisse credamus, quamquam in sequentibus paullo liberius versatus videtur: Nemp̄ cui cogitationis adest magnificentia et totius temporis totiusque substantias contemplatio, humana vita magnum quid videri non potest. Glau. Non profecto. So. Num mortem hic terribilem existimabit? Glau. Minime. Sed facile intelligitur, quid illam lectionem pepererit. διάνοια non facultatem actionemve mentis, sed ipsam mentem significat, ut infra E: ἔμμετρον ἀρα καὶ εὐχαριῶν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διανοίαν φύσει. multisque locis, quos indicat Heindorfius ad Phaedr. §. 34. Huic igitur τούτῳ recte et quasi sua sponte succedit. Sic Gorg. p. 523. E: καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτῇ τὴν ψυχὴν θεω-

470 Ἡμιστά γε. Δειλῆ δὴ καὶ ἀνελευθέρω φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἂν μετείη. Οὐ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμος καὶ μὴ φιλοχρημάτων μὴδ' ἀνελευθέρος μὴδ' ἀλαζών μὴδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπη ἂν δυσξέμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; Οὐκ ἔστι. Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθύς νέου ὄντος ἐπισκέψει, εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἡμερος, ἢ δυσκοινωνήτος καὶ ἀργία. Πάνν μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγῶμαι. Τὸ ποῖον; Εὐμαθῆς, ἢ δυσμαθῆς. C ἢ προσδοκᾷς ποτέ τινά τι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πρῶτων ἂν ἀλγῶν τε πρᾶττοι καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύταν; Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μὴδὲν ἄν μάθοι σώζειν δύ-

ροῦντα ἑξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου, ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ κἀταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκείνου τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἢ κρίσις ἢ. ubi non offendit Stallbaumius. Ceterum huc pertinent verba Procli in Parm. T. V. p. 90. Cous. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ ταῖς φιλοσόφοις φύσει ἀπονέμει τὸ μεγαλοπρεπές, ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀντεχομένας.

οἶει] post τούτῳ Vind. E. εἴη Par. K.

δοκεῖν] δοκεῖ Ald. Bas. ab. In Mon. B. — εἶν correctum exstat, in Vind. F. v altera scriptione additum est.

B τοιοῦτος;] τοιοῦτος. Ald. Stephan.

δῆ] Ita Par. A. Mon. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTUV. δὲ reliqui libri cum editis ante Bekkerum.

ὡς ἔοικεν] ante ἀληθινῆς Lob. Vind. B. Vat. BM. om. Fic.

μετείη] μετήει Vind. F. μετείοι Par. K. sec. Bip. μετέρη Ald. Bas. a.

Τί οὖν;] om. Fic.

ὅπη] ὅποι Par. K. sec. Bekk. Conf. 487. A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 271.

δυσξέμβολος] δυσξέμβουλος Vind. F.

Οὐκ ἔστι] οὐκ ἐτι Vat. H. Οὐκ ἔστιν Bekkerus.

ἐπισκέψει] Ita Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Themistius or. XXI. p. 254. B. cuius verba, quia nullo negotio possunt ab unoquoque emendari, sic ut vulgo leguntur adscripti. ἀλλ' εὐ δὴ ποιῶν ὁ λόγος μεταβέβηκεν ἐφ' ἕτερον τῶν γνωρισμάτων, μάλιστα καὶ τοῦτο ψυχὴν ἐξετάζον φιλόσοφόν τε καὶ μὴ. ἐπισκέψει γὰρ ἢ κοινωνική τε καὶ ἡμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινωνήτος δὲ καὶ ἀργία. — Reliqui codices et editiones ante Astium ἐπισκέψη habent.

δικαία] δίκαιά Vind. F.

δυσκοινωνήτος] τε vulgo ante Bekkerum et in Astii tertia ed. additum non nisi in Lob. Vind. B. Ven. B. et Vat. BM. legitur, a Themistio tamen et ipso lectum videtur.

ἢ δυσμαθῆς] om. Mon. B. C τι] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. illud Fic.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἀλγῶν] ἀργῶν Flor. T.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F.

ἀνύτων] ἀνύττων Ven. B. Vat. H. Flor. UV. editiones ante Bekkerum. Soph. pag. 230. A. unus ex undeviginti Par. F. ἀνύττειν, 261. B. quatuor cum Stephano ἀνύττων, Symp. 217. C. unus Par. F. ἡνυττον, Leg. VIII.

ναιτο, λήθης ὦν πλέως, ἄρ' ἂν οἶός τ' εἴη ἐπιστήμης
 μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόνητα δὴ πονῶν οὐκ, οἶει,
 ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύ-
 D τὴν προᾶξιν; Πῶς δ' οὐ; Ἐπιλήσιμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς
 ἰκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονι-
 κὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Παντάπασι μὲν οὖν.
 Ἄλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύ-
 σεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαῖμεν ἔλκειν, ἢ εἰς ἀμετρίαν. Τί
 μὴν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρία ἡγῆ ξυγγενῆ εἶναι, ἢ ἔμμε-
 τρία; Ἐμμετρία. Ἐμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριῶν ζητῶμεν
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος
 E ἰδέαν ἐκάστου τὸ αὐτοφυῆς εὐάγωγον παρέξει. Πῶς

881. A. Ven. B. et Stobaeus
 ἀνύττουσι, Axioch. 369. D. nul-
 lus e Bekkeri codicibus ἀνύττει,
 quod vulgatum est, habet. Sed
 lenem omnes ubique tenent.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. a m. pr.
 Signum interrogandi Bekkerus po-
 suit.

πλέως] πλέος Mon. B. a m.
 pr. ἀνάπλεως Vind. F. Ang. B.
 Flor. T. et in m. A.

ἄρ'] ἄρ' Vind. F. — nonne
 erit scientia vacuus? Fic.

Ἀνόνητα] ἀνόητα Par. A. (ad-
 scripta sec. Faehsium in margine
 vulgata) et a m. pr. Ven. C. Ea-
 dem varietas est Tim. p. 44. C.
 ἀνήνυτα, quod Astius ad Leges
 p. 213. et in tert. ed. a Platone
 profectum suspicatur, minus aptum
 est. Nam ἀνήνυτος πόνος Phry-
 nicho interprete Bekk. anecd.
 p. 13, 26. ὁ πολὺς est καὶ ὄν
 οὐχ οἶόν τε διανύσαι.

δῆ] δὲ Ven. C. Mon. B. Par.
 DK. editi ante Bekkerum; non
 minus recte. vero Fic.

οἶει] om. Fic. οἶει ὡς Flor.
 T. (οἶει) Steph. Astius in pr. et
 sec. et Stallb. in sec. comma prius
 non ante οἶει, sed ante negationem
 ponentes inusitatum loquendi genus
 introducunt. Cf. L. VII. p. 530.
 B. et Hipp. mai. pag. 298. A:
 εἰ ἀποκρινάμεθα τῷ θεράσει
 ἐκείνω ἀνθρώπῳ — οὐκ ἂν, οἶει,
 αὐτόν τοῦ θεράσεως ἐπίσχοιμεν;

In tert. Astius et in pr. Stallbau-
 mius secundum Bekkerum utrum-
 que comma sustulerunt. Priores
 tantum post πονῶν incidunt.

ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθή-
 σεσθαι Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. K. Flor. U.

τελευτῶν] τελευτῶν Lob. Vind.
 BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.
 αὐτόν] αὐ. Vind. BEF.

ἐγκρίνωμεν] ἐνκρ. Vind. F. D
 κρινόμεν editi ante Bekkerum,
 tacentibus de Par. K. Bipontinis.
 ζητῶμεν δεῖν εἶναι] εἰ. δ. ζ.
 Flor. T. Pro δεῖν Ven. B. a m.
 pr. et Vind. E. δεῖ habent.

μὴν] μὴ Par. A. Ang. B. edi-
 tiones ante Bekkerum, tacentibus
 Bipontinis, quod Astius in comm.
 ad L. I. p. 365. ad φῶμεν tum
 vulgatum referens, si ἂν cum
 ἔλκειν construebat, recte sine of-
 fensione tulit, ferrique etiam nunc
 recepto optativo φαῖμεν ad eum-
 que relata, ut debet, particula
 ἂν posset, si Socrates verendum
 negaret, ne illud aliqua conditio-
 ne proposita statuere possent. Cf.
 Vol. I. p. 116, b. Sed conditio-
 nis significatio etsi non omnino
 inepta, tamen non ita necessaria
 h. l. erat, ut dictione minus usi-
 tata οὐ μὴ φαῖμεν ἂν uti scri-
 ptorem cogeret. Neque vero co-
 dices magnam dubitationem re-
 linquunt. Ἄλλ' οὐ μὴν sequente

δ' οὐ; Τί οὖν; μή πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἔκα-
στα διεληλυθέναι καὶ ἐπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ
τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελείως ψυχῇ μεταλήψεσθαι;
Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅπη μέμψῃ 487
τοιούτου ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ' ἂν τις οἶός τε γένοιτο
ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής,
μεγαλοπρεπής, εὐχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενῆς ἀληθείας,
δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος,
ἔφη, τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγὼ, τε-
λειωθεῖσι τοῖς τοιούτοις παιδεία τε καὶ ἡλικία ἄρα οὐ
μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος Ὡ-
Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἶός τ' B

γε bis deinceps legitur Polit.
p. 290. A. B.

τε] om. Vind. E. et a m. pr.
Ven. B.

ἄλλοσέ] ἄλλο σέ Ald. Bas. a.
ποι ἂν] ποίαν Vind. F. a m.
pr. πη ἂν Vind. E. Mon. B. Par.
DK. editiones ante Bekkerum.

φάμεν] Ita Par. A. Lob. Vind.
B. Vat. BM. Ven. BC. Bas. b.
φαμὲν Vind. F. Ang. B. θείμεν
Vind. E. θέμεν Vat. H. φῶμεν
Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a.
Steph. Ast. pr. et sec. De Flo-
rentinis Stallbaumius tacet. Vix
credi potest omnes φῶμεν habere.

ἀμετρίαν.] ἀμετρίαν; Ald. Bas.
ab. Pollux III. 167. τὴν ἐν τῷ
ποδὶ καὶ πρὸς τῇ λύρα ἀμετρίαν
ex Platone affert. — Ficinus hanc
Socratis ὁῆσιν ita interpretatur:
*Absona praeterea et inconcinna na-
tura ad intemperiem semper trahit.*
ἡγῆ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B.
recentiores.

ἡ ἔμμετρία;] an cum temperie
potius? Fic.

Ἐμμετρία.] om. Lob. Vind. F.
Vat. M.

ἦν] ἦ Mon. B. cum litura.

ἰδέαν] εἰδέαν, sup. a m. s. l,
Vind. F.

E εὐάγωγον] καὶ εὐάγ. Vind. E.
Flor. RT.

Τί οὖν;] om. Fic.
δοκοῦμέν] δοκοῦμέν Lob. Vind.
B. Vat. M.

οὐκ ἀναγκαῖα] οὐκ ἀναγκαῖα
Vind. E.

τελείως] τελείως Mon. B. Flor.
U.

Ἀναγκαιότατα] ἀναγκαιότατον
Mon. B.

οὖν] om. Fic. 487

μέμψῃ] μέμψει Vind. F. Ang.
B. Flor. R. recentiores.

ἱκανῶς] ἱκανός Lob. Vind. BE.
Vat. M.

μνήμων, εὐμαθής] perspicax,
memor Fic.

τε] δὲ Vind. F.
ξυγγενῆς] συγγ. Vind. E. Flor.
ACV.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind.
F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf.

Vol. I. p. 115. et quae ad p. 490.
C. notavi. — Hanc virtutum enu-
merationem respicit Proclus T. II.

p. 289. et T. V. p. 184. Cous.

τοιούτου] τοιοῦτο Lob. Vind.
B. Vat. BM.

Ἄλλ', ἦν] ἄλλην Vind. F. a
m. pr. ἀλλ' ἦν Vind. E. Parti-
culam Ficinus omisit.

τελειωθεῖσι] τελειωθῶσι Par.
K. sec. Bip.

παιδεία — ἡλικία] παιδεία —
ἡλικία Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρα Vind. EF. om. Mon.
B.

ἂν] om. Vind. E. Vat. H. Flor.
T. et a m. pr. Ven. B.

ἐπιτρέποις] ἐπιτρέπεις Flor. T.
et, sup. oi, Vind. E.

εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἐκάστοτε ἢ νῦν λέγεις· ἡγούνται δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ' ἑκάστου τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι ἀθροισθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ

C τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅτι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅτι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὐτῆς τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτη ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. νῦν γὰρ φαίη ἂν τίς σοι λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἑκάστου τὸ ἐρωτῶμενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὀρθῶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλο-

B ἀντειπεῖν] ἀντιπεῖν Vind. E. τοιόνδε τι] τοῖον δέτι Vind. F. ἔ] int. vers. habet idem. νῦν] om. Fic. τε] om. Vind. EF. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV. ὑπὸ τοῦ λόγου] om. Fic. ἀπὸ τ. 2. Ald. Bas. a. τὸ ἐρώτημα] om. Fic. παραγόμενοι] παραγενόμενοι Vind. EF. παραγόμενοι Ang. B. ἀθροισθέντων] ἀθρ. δὲ Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.

σμικρῶν] μικρῶν Flor. ACV. ἐπὶ τελευτῆς] ἐπιτελευτῆς Vind.

E. μέγα τὸ σφάλμα] μετὰ τὸ σφ. Flor. ACV. post errorem atque fallaciam Fic.

ἀναφαίνεσθαι] ἀποφαίνεσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Est analcoluthon.

ὥσπερ] ὡς Ven. C. a m. pr. **C** ἀποκλείονται] ἀποκλείονται cum duobus punctis sub priori v Mon. B. ἀποκλείουσι Vind. B. coërcentur et concluduntur Fic.

φέρωσιν] Ita cum editis unus Vind. E. Reliqui codices omnes φέρουσιν habent, neque aliter ante correctionem scriptum fuit in Mon. B. sed ex emendatione factum est λέγουσιν, cui statim

subiungitur ὑπὸ πεττείας etc. decem vocabulis omissis.

σφεῖς] σφᾶς Par. K. secundum Bekk.

τελευτῶντες] τελευτῶντας idem sec. Bekk. et Vat. M. et a m. s. Par. D. Etiam Lob. — τῶντας superscriptum vulgato habet. τελευτῶν τε Ald. Bas. a.

ἀποκλείεσθαι] cogi concludique Fic.

ἔχειν] ἔχουσιν Vat. B.

λέγωσιν] ἂν λέγωσιν Flor. T. λέγουσιν Flor. U. (Mon. B.) λέγοιεν Vind. B.

αὐ] οὖν Par. K. sec. Bekk.

λόγοις,] λόγοις. Ald. Bas. ab. Steph.

τό γε] τό γ' Vind. F. Ang. B.

ταύτη] ταύτην Par. A. Vind. E. Vat. H. Cf. var. lect. L. V. p. 469. A. ex Eusebio notatam.

Scilicet — ηἰ non minus facile in ην corrumpi poterat, quam — ωι in — ων, de quo cf. interpretes ad Gregor. Cor. p. 266. ταύτη est eo modo, quo Socrates rem habere dicat et disputandi arte evincat. Prorsus ab huius loci sensu aberravit Ficinus haec inde ab ὑπὸ πεττείας ita interpretatus: *verbis veluti calculis circumclusos: quandoquidem verum sit*

σοφίαν ὀρηθήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδευῆσθαι ἔνεκα ἀψάμε- D
νοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττονται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδια-
τριψάσι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γι-
γνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιει-
κεστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτο γε ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεύ-
ματος, οὗ οὐδὲ ἐπαινεῖς, πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πό-
λεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας Οἴει οὖν, εἶπον,
τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; Οὐκ οἶδα, ἢ δ' ὅς·
ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Ἀκούοις ἂν, E
ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τάληθῆ λέγειν. Πῶς οὖν, ἔφη,
εὗ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ
πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς
ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾶς, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔρωτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης.

nihil haec duo inter se discrepare.
Cf. quae Schaeferus in adnotatione
ad Grégor. Cor. pag. 60. de
Steinbrychellii explicatione huius
loci retulit.

ἔχειν] ἔχει Flor. T.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BF.
δὴ ᾗς Vind. E. ante corr. δ' εἰ
Mon. B. a m. pr.

ἀποβλέψας.] In Bas. ab. pun-
ctum ante hoc participium posi-
tum est. Astius, Bekkerus et
Stallbaumius colon fecerunt.

τίς σοι] τί σοι Vind. F. τισοι,
inserto a m. s. altero σ, Mon. B.
τίς, omisso σοι, Ang. B. Flor.
T.

λόγῳ] λόγῳ Vind. E.

καθ' ἑκαστον τὸ ἐρωτῶμενον]
his quae pronomuntur Fic. καθ' ἐκ.
τ. ε. Vind. EF.

φιλοσοφίαν] φιλοσοφίας Ald.
Bas. ab.

πεπαιδευῆσθαι] παιδεύεσθαι
Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor.
ACTV. προπεπαιδευῆσθαι editi
ante Bekkerum.

ἀπαλλάττονται] ἀπαλλάττον-
ται Vind. F. Flor. RTV.

ἐνδιατριψάσι] ἐνδιατριψάσιν
Vind. B.

ἀλλοκότους] *absurdos et a re-
būs hominum alienos* Fic. Timaeus

lex. p. 24: ἀλλόκοτον· ἐξηλλα-
γμένον. Cf. Ruhnkenius et Bek-
keri anecd. pag. 14. Blomfield.
Gloss. in Aesch. Sept. v. 804.

παμπονήρους] Pollux VI. 162.
παμπόνηρον in magno numero
verborum ex πᾶν a Platone com-
positorum refert.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H. om.
Vind. F.

ὅμως] ὁμῶς Lob. Vind. B.
ὅμως δὲ Vind. F. Ang. B. Flor.
R.

ὑπὸ] ἐπὶ Lob. Vind. B. Vat.
BM. Ven. C. Par. DK. secundum
Bekkerum.

ἐπιτηδεύματος] ἐπιτιδεύματος
Mon. B.

ἐπαινεῖς] ἐπαινῆς Ald. Bas.
ab.

ἢ δ' ὅς·] Recentiores pro colo
comma habent.

τὸ σοι] τό σοι Ast. sec. per-
peram.

Ἀκούοις ἂν] *His Ficinus. addit E*
si id roges.

Πῶς—λέγειν] om. Lob. Vind.
B. Vat. BM. Eorum loco Vat.
B. a m. s. καὶ habet. Pro ἔχει
in Bas. b. ἔχεις legitur.

ἐγὼ] ἠγὼ Ald. ἐγὼ τὸ Par. K.
εἰκόνας] εἰκόνως Vind. E.

D

Σὺ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν.
 Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὕτω
 488 δυσαπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνοσ, ἵν' ἔτι μᾶλ-
 λον ἴδῃς, ὡς γλίσχρωσ εἰκάξω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ
 πάθος τῶν ἐπιεικεστᾶτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεισ πεπόνθα-
 σιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἔν οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθὸσ,
 ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάξοντα καὶ

δέ γε] δ' Lob. Vind. B. Vat. BM. (quos tres Bekkerus tantum γε omittere dicit.) λέγε Vind. F. εἰκόνων] οἰκόνων Vind. F. εἰκόνοσ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. per similitudinem Fic.

Εἶεν] om. Fic.

σκώπτεισ] σκώπτει Ven. C. σκώπτει Lob. σκώπτει Vind. B. Vat. M. et, sup. εις, B.

δυσαπόδεικτον] δυσαπόδεικτον Ang. B.

488 γλίσχρωσ] γλίσχρωσ Ald. γλίσχρωσ εἰκάξων est γλιχόμενοσ τοῦ εἰκάξειν (ut Phaedon. p. 117. A. γλιχόμενοσ τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενοσ οὐδενὸσ ἔτι ὄντοσ cl. Criton. pag. 53. E. γλίσχρωσ ἐπιθυμεῖν ζῆν) qui tanta cupiditate comparandi tenetur, ut aegre ab eo divelli se patiatnr nec prius simile dimittat, quam cum pulvisculo excusserit, unde fit, ut vel ieiunae, exiles, anxie quae-sitae, vel putidae, verbosae, audientibus taedium creantes comparationes existant. Cf. Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 269. sq. Bekkeri anecd. p. 32, 8. 348, 32.

γὰρ] om. Fic.

τὸ πάθοσ] πάθοσ Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. quod displicere non minus debet, quam si Latine dicatur *tam iniqua conditio optimorum est ea, qua apud civitates utuntur*. Atque ut possit articulus mora inter χαλεπὸν et πάθοσ interiecta sine ambiguitate omis-sus videri, quemadmodum est L. III. pag. 413. E. et locis ibi Vol. I. p. 316. citatis, tamen li-brariorum potius, quam scriptoris

negligentia omissum crediderim, praesertim quum Faehsio teste in margine codicis optimi exstet. Nam quod Bekkerus simpliciter narrat in Par. A. legi γε πληθὸσ (pro πάθοσ) ille τὸ πληθὸσ in eius margine scriptum refert. Ceterum infra p. 491. C. extr. eosdem codices Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. in aperto vitio consentientes vide-mus.

ὥστ'] ὥστε Vind. BEF.

οὐδ'] οὐκ Vind. E.

ἔν οὐδὲν] ἔν οὐδενὶ Lob. Vind. B. et addito ἰ altera scriptione F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. s. Ven. C.

ἄλλο] ἄλλω Vind. B. Mon. B. Par. K. Vat. M. et a m. s. Ven. C.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τοιούτω Par. K. sec. Bekk. τοιοῦτό τι Vind. B. τοιοῦτο Mon. B. Flor. U. (Par. D.) cum editis ante Bekkerum.

πεπονθὸσ] πεπονθὸσ Vind. F. πάθοσ Vind. E. In Mon. B. punctis notatum est.

ἀλλὰ] quare Fic.

δεῖ] δῆ Vind. F. et ante corr. E.

ἀπολογούμενοσ] ὑπεραπολο-γούμενοσ Vind. F. ὑπὲρ ἀπολ. Ang. B. Ficinus verba εἰκάξον-τα καὶ ἀπολογούμενοσ ὑπὲρ αὐ-τῶν ita convertit: *comparare cum his denique, et cuiusque in-vicem explicare rationem*.

γραφεῖσ] γραφῆσ Astius in sec. et tert. ed. et Bekkerus, contra codices. Cf. Vol. I. p. 157, a.

ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γραφεῖς τραγελά-
φους καὶ τὰ τοιαῦτα μινύντες γράφουσι. νόησον γὰρ
τοιουτοῖ γενόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς·
ναύκληρον μεγέθει μὲν καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηϊ
πάντας, ὑπόκωφον δὲ καὶ ὀρῶντα ὡσαύτως βραχὺ τι καὶ B
γιννώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύ-
τας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως,

μινύντες] μινύντες Vind. F.
Mon. B. Ald. Bas. ab.

νόησον] νοητὸν Vind. E.

γὰρ] om. Fic.

τοιουτοῖ] τοιοῦτον Vind. F.
Ang. B. τουτοῖ Vind. E. Vat.
H.

μιᾶς] μιᾶς, Lob. Vind. B.
Vulgo post μιᾶς nulla interpunctio-
ne utuntur et post ναύκληρον
comma ponunt, quasi πολλῶν
νεῶν πέρι ναύκληρος dici possit
eodem sensu, quo ναύκληρος
πολλῶν νεῶν, quemadmodum ἀρε-
τῆς πέρι διδασκάλους Plato dicit
Menon. p. 90. B. εἶδος λόγων
πέρι Civ. L. III. p. 392. A, et
alia, quae, etsi summo sensu
salvo carere praepositione pos-
sunt, nexum tamen laxiorem mi-
nusque necessarium, quam qui
solo genitivo indicatur, significant
et fere additum verbum habent,
quo praepositio aequae atque ad
nomen respiciat. Sed dominum
inter et rem possessam nexum in-
tercedit vel maxime necessarius,
eoque minus hic periphrasi isti
locus erat, quod plurimum ille an
unius navis dominus esset nihil
referre diceretur, quae enuntiatio
simplicem rationis ipsius, cui ge-
nitivus inservit, declarationem
postulabat. Neque vero ad ver-
bum respicere praepositio potest,
quum γίνεσθαι νεῶν πέρι ναύ-
κληρον non magis, quam εἶναι
probabile sit, τοιοῦτον γίνεσθαι
autem sensum prorsus alienum
exhibeat et dominum cogitari iu-
beat talem erga naves sese prae-
stantem, qualem sequentia do-
cent. Accedit, quod ad univer-
sam pluribus scilicet partibus

constitutam similitudinem potius,
quam ad unam eius partem nec
ipsam gravissimam advertendus
Adimantus erat, qui sensus no-
stra interpunctione efficitur: *Fac
huiuscemodi aliquid de multis na-
vibus, sive de una navis, acci-
disse: dominum robore omnes su-
perare nautas etc.* Atque ita fere
finita comparatione infra E. τοιοῦ-
των δὲ περὶ τὰς ναῦς γιννομέ-
νων dicit: quum talia navibus ac-
cidunt. Initio vero comparatio-
nis genitivo utitur, quia nihil
aliud nisi fines, intra quos γενό-
μενον illud versetur, describere
et de navibus sermonem futurum
demonstrare vult: exposita re pro-
pius idem ad naves admovet ipsas-
que eo affici accusativo significat.
Quod discrimen quum ex utrius-
que casus natura prodit, tum lo-
co Leg. L. VIII. pag. 869. E.
confirmatur: καὶ τὰ μὲν δὴ βιαιά
τε καὶ ἀκούσια καὶ κατὰ τὸν θυ-
μὸν γινόμενα περὶ φόνοὺς
μετρίως εἰρήσθω· τὰ δὲ περὶ
τὰ ἐκούσια καὶ κατ' ἀδικίαν
πᾶσαν γινόμενα τούτων πέ-
ρι καὶ ἐπιβουλῆς δι' ἧττας ἡ-
δονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ
φθόνων, ταῦτα μετ' ἐκεῖνα ἡ-
μῖν λεπτέον. Hic eandem rem
primum accusativo (φόνοὺς), dein-
de, quia idem casus ad eius rei
partem (τὰ ἐκούσια) adhibitus
est, genitivo (τούτων) utpote la-
tius quid designante positam vi-
demus. Conf. Bernhardy synt.
p. 261. et 262. et quae ex Stur-
zii disputatione Schaeferus in in-
dice Apollonii refert p. 672.

πάντας] ἀπαντας Vind. E.
(Ven. B. Flor. C.) cum editioni-
bus ante Bekkerum.

ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνεῖν, μήτε μαθόντα πώποτε τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδειξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα, ὡς δι-
C δακτὸν, ἐτοιμοὺς κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ ἀεὶ τῷ ναυκλήρῳ περιεχύσθαι δεομένους καὶ πάντα ποιοῦντας, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίοτε δ', ἂν μὴ πεῖθωσιν, ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτινύντας ἢ ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεῶς, τὸν δὲ γενναῖον

B μήτε ἔχοντα] μήτ' ἔχοντα Flor.

T. ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν Bas. b.

ἐμάνθανε] ἐμάνθανεν Vind.

F. ὡς διδακτὸν] ὡς δυνατὸν Par.

K. ἐτοιμοὺς] ἐτοιμοὺ Bas. b.

C ἀεὶ] om. Fic. i

περιεχύσθαι] περιεχύσθαι Ald.

ἂν σφίσι] ἂν σφίσι Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. Sed oppositi his alii sunt.

ἐπιτρέψῃ] ἐπιστρέψῃ Bas. b. Reliquae editiones ante secundam Astii cum Par. D. Mon. B. Flor. U. ἐπιτρέψῃ habent. Cf. Engelhardtus ad Lach. p. 15. sq. δ'] δὲ Vind. F. om. Ang. B.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. B. ἄλλα Bas. b. et scholiastes in lemmate apud Ruhnkenium et Bekkerum: ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον πεῖθωσιν, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀποκτινύντας] ἀποκτεινύντας Vind. F. Ang. B.

ἐκβάλλοντας] ἐκβαλόντας Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. AC.

νεῶς] νεῶς Vind. E. et paullo post.

μανδραγόρα] μανδραγόρα Ald. De mandragora cf. Wyttienbachius anim. in Plut. T. I. p. 179. et Sprengelius ad Dioscoridem L. III. c. 76.

ἢ μέθῃ] ἢ μέθη Vind. F.

ἢ τινι ἄλλῳ] om. Fic.

συμποδισαντας] ξυμπ. Flor.

T. Stallb.

ἐνοῦσι] ἐνοῦσιν Vind. B.

πλεῖν ὡς] πλείονως Bas. b.

πλείον ὡς Lob. Vind. BF. Mon.

B. Vat. BM. Ven. BC. Flor. U.

πλήν ὡς Vind. E. Vat. H. Flor.

ACV. πλεῖν εἰς Vind. F. Aug.

B. Flor. R.

τὸ εἰκὸς] τοεικὸς Lob.

τοὺς τοιούτους] scil. πλεῖν.

In Vind. B. legitur τοῖς τοιούτοις, quod etiam Stephanus in inargine pro v. l. posuit. Ficinus haec inde a πλεῖν, pro quo πλήν legisse videtur, sic interpretatus est: sed ita ducentes, ut huiusmodi homines ducere verisimile est.

ξυλλαμβάνειν] συλλ. Lob. Vind. **D** B. ξυλαμβ. Vind. F.

ἢ] ἢ Vind. E.

ἄρξουσιν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H.

Flor. ACRTUV. ἄρξουσιν reliqui et editiones ante Astii sec. Cf.

Vol. I. p. 371, a.

πέρι] Eius loco lacuna est in Vind. F. περι Vind. BE.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐπαίοντες] Ita Par. A. Vind. E. et a m. pr. F. Vat. BH. Ven.

BC. Flor. ACTV. Reliqui codices et editiones omnes ἐπαίοντας

(Ald. Bas. ab. ἐπαίωντας) habent, quod per syntaxin necessarium scribarum errore, qualem

p. 487. C. a quibusdam commis-

ναύκληρον μανδραγόρα ἢ μέθη ἢ τινα ἄλλω συμποδίσαντας τῆς νεῶς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι, καὶ πίνοντάς τε καὶ εὐωχομένους πλεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας, ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ D
 471 ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μὴδ' ἐπαίοντες, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν

sum vidimus, in optimis codicibus depravatum videri poterat, nisi infra E. οἰόμενοι pro vulgato οἰόμενος in omnibus libris manu scriptis (unius Par. D. in margine οἰόμενον legitur, in Mon. B. οἰόμενοι vitio illi familiari scriptum est) et in Bas. b. exstaret idque nulla ratione librariis imputari posset. Nam quod Stallbaumius in sec. ed. „re diligentius considerata“ (in prima enim non quidem ἐπαίοντες, sed consensu codicum permotus οἰόμενοι receperat) errorem scribendi natum exinde arbitratur, „quod librarii, praecedens illud ὅπως ἄρξουσιν ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι in animo retinentes, subiecti, quod vocant, diversitatem non satis diligenter“ animadverterint, unde omnes οἰόμενοι, multi etiam ἐπαίοντες scripserint, quis illos credat, quum proximum ψέγοντας intactum reliquissent, primum in ἐπαίοντας nonnullos eosque diligentissimos, deinde longo intervallo omnes in οἰόμενος offendisse? Contra si Plato ἐπαίοντες scripserat et οἰόμενοι, fieri vix poterat, quin prius vitiosum quibusdam et in accusativum mutandum videretur: alterum ipsa distantia tutum erat. Sed quae a rebus externis petuntur veritatis indicia, ea nostrae lectioni supersunt. Ad sensum vero dura quidem est nominativi successio, sed non sine exemplis. Phaedr. p. 241. D. quum Socrates dixisset ἀλλ' ἤδη σοι τέλος

ἔχεται ὁ λόγος, Phaedrus καίτοι ὄμην γε, inquit, μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρώντος, ὡς δεῖ ἐκείνω χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων ὅσα αὐ ἔχει ἀγαθά. quasi in proximo non ὄμην μεσοῦν αὐτὸν, sed ἐδόκει μοι μεσοῦν vel simile quid pronuntiasset. Ad eum locum Heindorfius alium adscripsit per eandem enallagen etiam ambiguum factum, Leg. L. X. p. 885. C: ἀξιοῦμεν δὴ, καθάπερ ὑμεῖς ἠξιώκατε περὶ νόμων, πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς ὑμᾶς, πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν καὶ διδάσκειν, ὡς εἰσὶ θεοὶ, τεμηρία λέγοντες ἱκανά. quorum extrema ita conformata sunt, ut initio non hos, qui loquuntur, sese aliquid velle demonstrasse, sed illis, quos alloquuntur, idem iniunctum esse credas per imperativum περιᾶσθε. Similiter nostro loco periodi prae longae eoque facilius mutationem recipientis finis ita institui potuisse videtur, ut si principium νοεῖσθε σοι τοιουτοῦ γενόμενον fuisset. Ac nescio, an ipsi nominativi illi, quos Stallbaumius commemorat, quibus perperam diversos aliquos ab hisce ignorantibus et opinantibus significari statuit, substituendi casus eiusdem occasionem non librariis, sed scriptori dederint. Qui si etiam ψέγοντες posuisset, ne excusatione quidem egeret: nunc ψέγοντας propter ἐπαινοῦντας tenuit, mox velut impatiens tenoris diu servati paullisper de via deflexit.

ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὠρῶν καὶ οὐρανοῦ
καὶ ἄστρον καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῆ τέχνη
προσηκόντων, εἰ μέλλει τῶ ὄντι νεῶς ἀρχικὸς ἔσεσθαι,
E ὅπως δὲ κυβερνήσει, ἐάν τε τινες βούλωνται ἐάν τε
μῆ, μήτε τέχνην τούτου μήτε μελέτην οἰόμενοι δυνατόν
εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν. τοιούτων δὲ
περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν
οὐχ ἡγῆ ἂν τῶ ὄντι μετεωροσκόπου τε καὶ ἀδολέσχην
489 καὶ ἄχρηστόν σφισὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω
κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα, ἔφη ὁ
Ἀδελμαντος. Οὐ δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, οἶμαι δεῖσθαι σε ἐξε-

ὠρῶν] ὄρῶν Vind. F. ὄραι
anni tempestates sunt, quarum
suum cuique ingenium est, quem-
admodum et anno ipsi, qui pro-
pterea ab eis distinguitur; ne quis
ὠρῶν per abundantiam aut per
ἐν διὰ δυοῖν adiectum aut de sin-
gulorum dierum partibus cum
Schleiermachero et Stallbaumio
dictum putet.

τῆ] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
R.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Flor.
T.

τῶ ὄντι νεῶς] τῶντι νεῶς
Vind. E.

δὲ] τε Lob. Vind. B. Vat. BM.
Ven. B. et in sec. ed. Stallbau-
mius Astii coniecturam in tert.
propositam secutus, non animad-
vertens hoc, quod verbis ὅπως
κυβερνήσει, ἐάν τε τινες βού-
λωνται ἐάν τε μῆ continetur, mi-
nus etiam artis exercitationisve
rem atque ipsum illud, quo ars
gubernatoria constet, istis videri,
quam quae in proximis vero gu-
bernatori necessaria esse demon-
stratum est, ideoque recte, post-
quam ne illa quidem necessaria
intelligere dicti sunt, ita conti-
nuari orationem: *ut vero guber-
net, seu qui velint seu nolint, id
neque arte neque exercitatione
effici putant, quarum qui compos
factus sit, simul gubernatoriam
artem teneat.* Et tamen nulla
est regendi ars, quin regendorum

assensum dissensionemque nihil
curans id unice respiciat, quod
eis commodum et utile est. Quae
Platonis sententia pluribus expli-
cata legitur Polit. p. 293. qui lo-
cus nostrum, praecipue verba
ἐάν τε τινες βούλωνται ἐάν τε
μῆ, egregie illustrans ab inter-
pretibus negligi non debebat.

κυβερνήσει] κυβερνήση Lob.
Vind. BEF. Mon. B. Par. DK.
sec. Bekk. Ang. B. Vat. HM.
Flor. ACRTUV. Tantus consen-
sus dubitationem de reliquis qua-
tuor codicibus Bekkeri iniicit.
Nihilo minus coniunctivus ferri
nequit, quum ὅπως ad τούτου
spectans modum et rationem po-
tius, quam finem significet. Cf.
Vol. I. p. 274, a.

βούλωνται] βουλεύονται Par. E
DK. sec. Bekk.

οἰόμενοι] Ita Bas. b. Ast. sec.
Stallb. pr. et omnes codices. Cf.
quae supra ad ἐπαῖοντες dicta
sunt. οἰόμενος Ald. Bas. a.
Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stall-
baum. sec.

τοιούτων] τοιοῦτον Vind. F.
δὲ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων]
om. Ang. B. δὲ π. τ. ν. γιγνομέ-
νον Vind. F.

ὡς] om. Vind. E. Vat. H. et
a m. pr. Ven. B.

ἡγῆ] ἡγοῖ' Ang. B. Flor. R.
ἡγεῖ, sup. ἡ, Vind. F. ἡγεῖ Ast.
sec. tert. Bekk. Stallb.

ταξομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν ὃ λέγω. Καὶ μάλ', ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκείνου τὸν θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ πειρῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο. **B** Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τάληθῆ λέγεις, ὡς ἄχρηστοι τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· τῆς μὲντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶσθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπιεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, οὐδὲ

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E. τῶ ὄντι Mon. B.

μετεωροσκοπόν τε] μετεωροσκόπον τε Ald.

489 κατέσκενασμέναις] κατασκευασμέναις Vat. H.

μάλα] μάλ' Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. R. maxime quidem Fic.

Οὐ] Ita Vind. F. a m. pr. οὕτω a m. s.

ἦν δ' ἐγὼ] post οἶμαι Vind. E.

δεῖσθαι σε] δ. σοι Vind. F. σε δ. Par. K.

τὴν] διὰ τὴν Ven. B. Vind. EF. Flor. AC. — Ficinus haec Οὐ δὴ οἶμαι etc. ita explicuit: *Haudquaquam opus esse arbitror, ut tibi latius explicem, quemadmodum ad propositae comparationis imaginem ita in civitatibus affecti sunt adversus veros philosophos cives, ut in eiusmodi navibus ad verum gubernatorem nautae: sed intelligere te existimo.*

μανθάνειν] μανθάνεις Lob. Vind. B. Vat. M. λείπει χρῆ a m. s. sup. habet Vind. F.

μάλα] μάλα Vind. EF. Flor. ACRTUV. Stallb.

διδασκέ τε] διδάσκειται Vind. F. a m. pr.

B λέγεις] λέγειν Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et, sup. σ, Ven. B.

Idem legit Ficinus: *Adiicias et hoc praeterea, vera loqui eos, qui dicunt. Sed ὅτι cum infinito stare h. l. non potest. Neque vero λέγεις quum praecedentium caussa, tum ob sequens κέλευε stare posse videtur, ideoque λέγει a Stephano in margine commendatum primum ab Astio in sec. deinde in Par. D. inventum a Bekkero et Stallbaumio receptum est; quorum nullum in his, quae infra D. leguntur, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν, offendisse miror, quae haud dubie ad illa p. 487. E: ἀκούοις ἂν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τάληθῆ λέγειν referenda, si Adimanti personam ubique ab eo, quem loquentem facit, accurate distingui volumus, pro vitiatil habere et, id quod Schleiermacherum non fugit, σε in γε mutare debemus. Sed distinguendi necessitas nulla erat, quum Adimantus illius sententiam ita retulisset, ut ipse minime alienus ab ea videretur. Itaque Socrates non irridicule praeter expectationem persona mutata animum eius perspectum sibi significans dicas illi, inquit, *verum to dicere inutiles vulgo optimos eorum, qui philosophantur, dicentem.**

ὑφ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτῶν Par. DK. ὑπ' αὐτοῦ Vind. E. Mon. B. (Vat. H. Flor. ACUV.) cum editis ante Bekkerum.

τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἵεναι, ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν, ἴαν τε πλούσιος ἴαν τε πίνης κάμνη, ἀναγκαῖον C εἶναι ἐπὶ λατρῶν θύρας ἵεναι, καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχειν δυναμένου, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, οὐδ' ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ἦ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικούς ἀρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἀμαρτήσῃ, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρηστοὺς λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὁρθότατα, ἔφη. Ἐκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥάδιον εὐδοκίμειν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπι-

ἐπὶ] εἰς Lob. Vind. B. Vat. M.
πλουσίων] πλησίον Vat. B.

ὁ τοῦτο κομψευσάμενος] qui hoc primus iactavit. Fic. Pro τοῦτο Vat. B. et Lob. τούτου cum circumflexo super acuto et o super ultima habent. Verbum κομψεύεσθαι, quod iam ad L. III. pag. 436. D. monendum erat, Timaeus in lexicon retulit p. 154: κερκόμψενται· πεπιθάνευται. ubi cf. Ruhnkenius. In scholio ad nostrum locum Eubulus nescio quis cum Socrate colloquens τοὺς σοφοὺς ὀρεῖν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις καθεύδοντας ideoque malle se divitem esse, quam sapientem dixisse dicitur. Mihi Plato Simonidem potius tetigisse videtur, quem Aristoteles Rhetor. L. II. c. 16. Hieronis uxori eadem fere respondisse tradit, quo divitias prae sapientia expetendas esse doceret. Cf. Civ. L. I. p. 335. E.

κάμνη] κάμνης Vind. E.
C ἵεναι] εἶναι Vind. F. Ang. B.
ναύταις] αὐταῖς Vind. F. a m. pr. In Mon. B. v a m. sec. int. vers. additum.

ἀμαρτήσῃ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἀμαρτήσεις Lob.

Vind. B. Vat. BM. Ven. B. ἀμαρτήσῃ (Par. DK. Flor. TU.) Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

μετεωρολέσχας] μετωρ. Ald.

ὡς] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὁρθότατα] ὀρθάτατα Vind. F.

βέλτιστον] μέγιστον Vind. B. Vat. M.

ἐπιτηδευόντων·] ἐπιτηδευόντων, recentiores.

πολὺ] πολλή Par. K. D

γίγνεται] γίν. Vind. BE.

φιλοσοφία] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. (tac. Bipont.) Ven. C. Vat. H. quibus accedunt Mon. B. Vind. EF. Astius in tert. et Stallbaumius secundum Flor. UV. pro φιλοσοφίας, quae reliquorum et priorum editionum lectio non deterior est, scripserunt. Ang. B. φιλοσοφίαν habet.

τὰ τοιαῦτα] τοιαῦτα Bas. b. ταῦτα Vind. E. τὰ τοιαῦτα adversus τάναντία positum.

φῆς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.

δὲ] δ' Vind. BE.

ἀληθῆ] ἀληθῆς Lob. Vind. BF. Flor. R. τἀληθῆς Vat. B. Ven.

τηδεύοντων· πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ D
 γίγνεται φιλοσοφία διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπι-
 τηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φησὶ τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ
 λέγειν, ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν λόγτων ἐπ' αὐ-
 τήν, οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα
 ἀληθῆ σε λέγειν. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν
 ἐπιεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν; Καὶ μάλα.
 Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ
 μετὰ τοῦτο διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου φιλοσοφία
 αἰτία, ἂν δυνώμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. E
 Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες, ὅθεν
 διῆμεν τὴν φύσιν, οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλόν τε

C. quibus perperam Vind. B. ad-
 dit Bekkerus.

σε] τε Lob. Vind. BF. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.
 γε Mon. B. Flor. U. V. ad λέ-
 γεις B.

ἦ] ἦ Vind. F.
 αἰτίαν] ἔτιαν Mon. B. a m.
 pr.

διεληλύθαμεν] ἐληλύθαμεν
 Vat. H. Flor. AV.

Τῆς δὲ] τῆςδε Ald. Τῆςδε Bas.
 ab.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
 Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. τὸ
 μετατοῦτο Vind. F. Bas. ab.

διέλθωμεν] διέλθομεν Ald.
 Bas. ab.

τούτου] τούτους cum ων su-
 per ους Vat. B.

E Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν] ἀ-
 κούομεν δὴ λέγομεν Vind. F. Per-
 gamus ad haec Fic.

διῆμεν] διῆειμεν editi ante
 Bekkerum, quam formam (διῆει-
 μεν) h. l. Lob. Vind. B. Vat. BM.
 L. I. p. 328. B. (ῆειμεν) paullo
 plures, sed ne ibi quidem optimi,
 Epist. VII. p. 345. A. (διεξῆει-
 μεν) unus Par. b. Phaedonis vero
 p. 59. D. (εἰσῆειμεν vel ῆειμεν)
 Augustano excepto omnes exhibent.
 Reliquis locis, quos Mat-
 thiae gramm. pag. 417. indicavit
 (Civ. X. 609. B. διῆμεν. Prot.
 316. A. προσῆμεν. 362. Euthyd.

304. B. ἀπῆμεν.) nulla est de
 contracta forma librorum dissen-
 sio, nisi quod Clarkianus in fine
 Protagorae ἀπῆμεν sic ut Phae-
 don. l. c. Augustanus et Civ. L. I.
 Vind. E. ῆειμεν habet. Platonis
 igitur codices non obstare viden-
 tur, quo minus Elmsleii a Mat-
 thiae l. c. relata diphthongi
 improbationem in hac quidem per-
 sona probemus. Et Bekkerus quo-
 que in Phaedone εἰσῆμεν edidit.
 Ad interpunctionem quod attinet,
 comma a plerisque editoribus (u-
 nus Bekkerus, quem in pr. ed.
 Stallbaumius ut fere in omnibus
 huc spectantibus imitatur; verba
 ἀκούωμεν δὴ usque ad ἐσόμενον
 sine ulla incisione scripsit) ante
 τὴν φύσιν positum post ea verba
 collocavi, quia cum sequentibus
 construi sine molestissima tauto-
 logia nequeunt et haud dubie ad
 praecedentia ἀναμνησθέντες et
 διῆμεν, quin etiam ad ἀκούωμεν
 et λέγωμεν referri debent, hoc
 sensu: audiamus igitur et dica-
 mus illinc memoria repetentes,
 ubi exposuimus naturam, qua
 praeditus esse debeat vir bonus
 et honestus futurus. Nam ὅθεν
 per attractionem pro ὅπου posi-
 tum videtur. Denique inter διῆ-
 μεν et τὴν Vind. F. ησται vel
 ηστα superscriptum habet, quod
 quid sibi velit non video.

φῦναι] φῦναι Lob. Vind. E.

490 ἀγαθὸν ἐσόμενον. ἤγειτο δ' αὐτῶ, εἰ νῶ ἔχεις, πρῶ-
τον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ πάντη
ἔδει, ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῆ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀλη-
θινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο
σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις περὶ
αὐτοῦ; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπο-
λογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἶη ἀμιλλᾶσθαι
ὁ γε ὄντως φιλομαθῆς καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξα-

ἀγαθὸν] ἀγ. editi ante Ast.
καὶ ἀγαθὸν Vind. F.

490 ἤγειτο] ἤγειτω Lob. ἤγει τῶ
Vat. H.

δ'] δὲ Vind. EF.

αὐτῶ] αὐτῶν Vind. EF. Ang.
B. margo Flor. A. αὐτοῦ Mon.
B.

νῶ] ἐν ῶ margo Flor. A. ἐν
νῶ Flor. RT. Vind. EF. Ang. B.
et int. vers. a m. s. adscripta
praepositione Vind. B. Mon. B.
Eandem a Stephano in m. com-
mendatam Astius ne in tertia qui-
dem ed. omittendam putavit. Vul-
gam et ratio et linguae usus
tuetur. Quemadmodum in dictio-
nibus νῶ λαβεῖν (Herodot. III.
143. V. 91. VIII. 19. cl. III. 41.
51. ubi codices quidam ἐν ad-
dunt) φρενὶ λαβεῖν (Herod. VIII.
10. ubi item sunt qui ἐν additum
habeant) λόγῳ λαβεῖν (Leg. I.
638. C. et saepe. cf. Boeckhiius
ad Min. p. 124.) λογισμῶ λαβεῖν
(Parmen. 130. A.) ita in hac da-
tivirus instrumenti est, quo perce-
ptum animo, τὸ εἰλημμένον, quo
minus excidat, retinetur. Atque
ita Euthyphr. p. 2. B. quem lo-
cum etiam Bekkerus in comm.
conferri iussit, εἴ τινα νῶ ἔχεις
Πιπθέα Μέλητρον vel Μέλιτρον
omnes libri uno Ven. B. excepto
pro vulgato εἴ τι' ἐν νῶ ἔχεις
habent, et Herodot. V. 92. cuius
Stallbaumius mentionem fecit, Περ-
ρίανδρος δὲ συνιῆς τὸ ποιηθῆν
καὶ νόῳ ἴσχω, ὡς οἱ ὑπετίθε-
το Θρασύβουλος τοὺς ὑπειρό-
χους τῶν ἀστῶν φρονεῦσαι con-
stans et certa lectio est. Sed
ubi infinitivus sequitur, ut supra

L. I. pag. 344. D. (ἐν νῶ εἶχε
ἀπιέναι) II. 362. D. (ἐγὼ μὲν ἐν
νῶ εἶχόν τι λέγειν) praepositio
abesse nequit.

πάντως] πάντων Lob.

ἔδει] ἔδη Mon. B. a m. pr.
debet Fic.

ἀλαζόνι ὄντι] ἀλαζόνιόντι Lob.
Timaeus lex. pag. 21: ἀλαζόν·
ψευδής. Cf. Ruhnkenius et sy-
nag. Bekkeri anecd. p. 374, 20:
Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντι τοῦ
ψεύστους.

μηδαμῆ] μηδαμῆ editi ante
Bekkerum.

ἐν] ἐν Vind. F. a m. pr.

μὲν] μὲν οὖν Par. K. secundum
Bekk.

οὕτω] ante σφόδρα Lob. Vind.
B. Vat. BM. male. οὕτω ex Adi-
manti verbis repetitum et prae-
cise dictum est pro οὕτω λεγό-
μενον ἦν.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind.
E. Quod opinionibus opinionem
tribuit, cui id repugnet, quod
ipsi dixerint, negligentius fortasse
factum est, sed minime tale, ut
corruptelae suspicionem iniicere
possit, non magis, quam illud
οὕτω, in quo Stallbaumius hae-
sit. παρὰ δόξαν idem significat,
quod ἐναντίον. Conf. L. VII
p. 534. A.

αὐτοῦ;] αὐτὸν. Lob. Vind. B.
Vat. M. αὐτοῦ. editi ante Bek-
kerum.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
Ἄρ' ἄρ' Vind. F.

ἀπολογησόμεθα] ἀπολογηθη-
σόμεθα Par. K. Astius in sec.
offensus optativis sequentibus ἀπε-
λογησάμεθα scripsit, quod si in

ζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀ- B
βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν
ἐκάστου τῆς φύσεως ἀψασθαι, ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐφά-
πτεσθαι τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλη-
σιάσας καὶ μίγεις τῷ ὄντι ὄντως γεννήσας νοῦν καὶ ἀλή-
θειαν γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῶη καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω
λήγοι ὠδίνος, πρὶν δ' οὐ; Ὡς οἶόν τ', ἔφη, μετριώτατα.
Τί οὖν; τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν, ἢ πᾶν τοῦ-

codicibus esset, probari posset. Quamquam enim Socrates tum, quum primum philosophi naturam describeret, non sui defendendi causa, quippe nondum a quoquam impugnatus, eum id, quod est, non posse non amare dixerat, postea tamen, quum esset ob vehementiorem veri amorem philosopho contra omnium sententiam attributum reprehensus, eadem illa descriptione ad sese defendendum usus iam egisse causam suam asseverare poterat. Sed libri omnes in futuro consentiunt, et vere futura erat, nondum praeterita; defensio. Itaque recte habet ἀπολογησόμεθα. Quoniam vero id, quo constituta esset defensio, iam dictum, et Socratis intererat hoc significare, nihil novi aut inauditi ad illud παράδοξον tuendum requiri, sed sua sponte id ex ante dictis et concessis effici, pro indicativis, quos futurum sequi oportebat, optativos posuit, εἴη et ἐπιμένοι, eundemque modum in reliquis tenuit, quae quamvis totidem verbis supra nondum dicta, argumento tamen eis, quae dicta erant, adeo coniuncta sunt, ut ea quoque iam dixisse sibi videretur.

πεφηνῶς] πεφηνός a m. pr. Vind. B. et Mon. B. habebant; idem a m. s. in Vind. E. scriptum est.

ὄντως] οὕτως Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. οὕτω Vind. B. Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἐπιμένοι] ἐπιμένει Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. B. Par. K.

δοξαζομένοις] δοξαμένοις Bas. ab.

ἀβλύνοιτο] Cf. Vol. I. p. 427, B a.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E. Flor. ACTV. et Themistius Or. XXI. p. 256. B. ubi verba ἴοι καὶ usque ad ἔρωτος de alia re usurpavit.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν editi ante Bekkerum.

προσῆκει] προσήμοι Vat. H. cum editionibus ante Bekkerianam.

τοιούτου·] τοιούτου. Ald. Bas. ab. Steph. τοιούτου — Ast. pr. τοιούτου, Ast. sec. τοιούτου; Bekk. Ast. tert. Stallb. qui omnes infra post πρὶν δ' οὐ punctum habent.

ξυγγενεῖ] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. In Ven. B. editisque ante Bekkerum ὄντι post ὄντως legitur.

γεννήσας] γεννήσασι Par. DK. sec. Bip.

γνοίη τε] γνοίη τε ἂν Mon. B. Flor. U.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. E.

ζῶη] ζ. τε Vind. F. Ang. B.

οὕτω] οὕτω δὴ iidem et Flor. R.

λήγοι] λήγει Lob. Vind. B. Vat. BM. λήγη Vind. F. Flor. R.

Τί οὖν;] om. Fic.

τούτῳ τι] τι τούτῳ Vind. F. In Flor. R. editisque ante Bekkerum τι omissum, in Lob. Vind. BE. Mon. B. cum acuto scriptum est.

μετέσται] μελέσθαι Par. K. sec. Bip.

C ναυτίον μισεῖν; Μισεῖν, ἔφη. Ἦγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαῖμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι. Πῶς γάρ; Ἄλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, ᾧ καὶ σωφροσύνην ἔπεσθαι. Ὁρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν; μέμνησαι γάρ που, ὅτι ξυνέβη προσῆμον τούτοις ἀνδρία, μεγαλοπρέπεια, εὐμά-

C Μισεῖν] om. Vind. F. Ang. B. Ἦγουμένης — ἀκολουθῆσαι.] excerptit Stobaeus serm. XI. p. 137.

δὴ] δὲ Vind. E. Stob. cod. A. ed. Gaisf. δὲ τῆς Stob. Gesn. δὲ καὶ Trinc.

ποτε] ποτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οἶμαι] οἶμε Mon. B. a m. pr. φαῖμεν] φαμέν Vind. F. Stob. χορὸν] χορῶν Vind. E. ante corr.

ἀκολουθῆσαι] ἀκολουθῆσειν Mon. B. Flor. U.

Πῶς γάρ;] „Ab eadem persona fortasse continuari haec possent πῶς γάρ; ἄλλ' ὑγιές τε etc.“ Steph. adn. p. 22. Possent; sed paulo tamen maiore cum animi motu, quam qui huic loco conveniret.

δίκαιον] μέτριον cum editis ante Bekkerum unus Ven. B. qui tamen δίκαιον pro varia lectione adscriptum habet, quod plane necessarium est, ne una omnium praestantissima iustitia omissa sit, neve temperantia moderationem, a qua non differt, sequi dicatur. Quod autem supra pag. 485. E. eadem secundum inter virtutes et proximum a veritatis amore locum obtinet, iustitia post fortitudinem demum commemoratur, qua in re Stallbaumius offendit, additum ὑγιές docet Socratem hic alteram quasi faciem veritatis respicere eiusque amorem eum intelligi velle, qui non rebus, ut sunt, cognoscendis, sed dictorum factorumque constantiae a dolo et fallacia abhorrenti studeat. Conf. Leg. I. p. 630. B: πιστὸς μὲν

γάρ καὶ ὑγιές ἐν στάσει οὐκ ἂν ποτε γένοιτο ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς.

δεῖ] δὴ Bas. b.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip.

ἀναγκάζοντα] Ita omnes codices praeter Ven. B. qui ἀναλαμβάνοντα cum editis habet. Etiam Ficinus pro hoc et sequente τάττειν unum recensere ponens videtur ἀναγκάζοντα potius, quam ἀναλαμβάνοντα legisse et non reddidisse, quia non intelligeret. Ego vero non intelligo, quid recentiores a codicum lectione recipienda absterruerit. Quum in superioribus Socrates inde a p. 485. B. omnia, quibus indolem philosopham exornaverat, bona necessario ex ipso sapientiae amore deinceps progredi et naturali inter se vinculo contineri probasset, ita ut etiam adversarii, quorum deinde Adimantus partes susceperat, unumquodque concedere cogentur, quumque in proximo verbis ἄλλ' ὑγιές τε etc. alteram quoque viam ad idem probandum patere innuisset, nunc iteratam eius rei expositionem supervacaneam diciturus quid opus est, inquit, reliquum philosophae naturae ornamentorum agmen denuo cum necessitatis demonstratione ordinare? ἀναγκάζειν et hominem et sermonem, qui argumentis vincat assensionemque quasi expugnet, satis frequenter dici inter omnes constat. Neque in hoc sententiarum nexu et post illa, quae Adimantus p. 487. dixerat, metuendum erat, ne quis ἀναγκάζοντα ad χορὸν referen-

θεια, μνήμη. καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγ-
 κασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἑάσας δὲ τοὺς λό- D
 γους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας, περὶ ὧν ὁ λόγος, φραῖη
 ὄρῃν αὐτῶν τοὺς μὲν ἀχρηστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κα-
 κούς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπι-
 σκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ νῦν γερόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ
 κακοὶ, καὶ τούτου δι' ἕνεκα πάλιν ἀνειλήφαμεν τὴν τῶν

dum putaret, quasi singulae vir-
 tutes in chorum cogi, non au-
 dientes ad assentiendum adigi di-
 cerentur. ἀναλαμβάνοντα vero
 haud dubie ἐνειλήφαμεν, quod
 infra D. legitur, factum est ab
 aliquo, qui ἀναγιάζοντα non in-
 telligeret.

τάττειν] τίττειν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

που] ὅμ. iidem et Vat. B.

τούτοις] τούτους Ald. Bas. a.
 ἀνδρεία] ἀνδρεία Lob. Vind.
 BF. Flor. ACRTV. Stallb. Pro-
 bium esse ἀνδρεία etiam Aristop-
 hanis locus docet Nub. 506:
 ἀλλ' ἴθι χαιρών τῆς ἀνδρείας
 οὔνεα ταύτης. Hoc tamen loco
 Vindobonensis E. cum vulgata
 consensus magis, quam Bekkeri
 silentium ab eo recipiendo me de-
 terruit.

εὐμάθεια] εὐμαθία Ang. B.
 Flor. RT.

μνήμη] om. Ang. B.

σοῦ] τοῦ Vind. E.

D ἑάσας δὲ τοὺς λόγους] ἑάσαι
 δὲ τ. λ. Vind. E. verbisque nostris
 omissis Fic.

φραῖη] Cf. ad L. V. p. 466. A.

τοὺς μὲν] μὲν om. Par. A.
 Vind. E. Vat. H. Flor. AC. (par-
 tim Fic.)

τοὺς δὲ πολλοὺς] partim Fic.
 ut πολλοὺς non legisse videatur.

ἤδη] om. Par. A. Vind. EF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 sane Fic. Stephanus in m. pro
 τῆς ἤδη vel τῆς δὴ, quod Stall-
 baumius in pr. ed. probabat, vel
 potius τῆσδε τῆς, quod Astius in
 tert. commendavit, scribendum
 esse coniecit, quorum neutrum
 codices comprobarunt. Neque vero

eiicienda secundum optimum co-
 dicem particula, sed errore si-
 mili ei, quo paullo ante μὲν, in
 eo eiusque asseclis omissa, cete-
 rum cum Stallbaumio in sec. paul-
 lulum traiecta statuenda et ad
 ἐπισκοποῦντες, non cum Bern-
 hardyo synt. p. 323. ad διαβολῆς
 referenda videtur. Pro interpola-
 ta enim ob ipsam collocationis
 insolentiam haberi nequit, ad δια-
 βολῆς autem relata criminationem
 ex eo demum, quod iste alios
 philosophantium inutiles, pleros-
 que vero pessimos dixisset, na-
 tam significaret; aliud enim ἢ
 ἤδη διαβολῆ nihil esse potest,
 nisi quae iam exstitit et esse
 coepit, quum antea nulla fuisset;
 id vero, quod iste dixerat, tan-
 tum abest, ut occasionem crimi-
 nandae philosophiae dederit, ut
 ipsum criminationem iam divulga-
 tam continuerit, quemadmodum
 Socrates pag. 489. C. ostendit;
 contra cum ἐπισκοποῦντες con-
 structa sensum optimum praebet:
 quum tu illud obiecisses, nos iam,
 quod proximum faciendum vide-
 batur, ad investigandam crimi-
 nationis causam conversi nunc
 ad hanc pervenimus quaestionem.
 Ad positurae licentiam simile est
 Sophocleum Oed. Tyr. 1245: κα-
 λει τὸν ἤδη Λαίιον πάλαι νεκρόν.
 διαβολῆς] μεταβολῆς Ang. B.
 Flor. T.

ἐπισκοποῦντες] ἀποσκοποῦν-
 τες Mon. B. Flor. U.

ἐπὶ τούτῳ] ἐπιτούτων Vind. E.
 ἐπὶ τόντων Ang. B. ἐπὶ τούτων
 Vind. F.

πολλοὶ κακοὶ] καλοὶ πολλοὶ
 Bas. b.

- ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὠρισάμεθα.
 E Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. Ταύτης δὴ, ἣν δ' ἐγὼ, τῆς φύ-
 σεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθορὰς, ὡς διόλλυται ἐν πολ-
 λοῖς, σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηροὺς,
 ἀχρήστους δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς μιμου-
 491 μένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένους αὐ-
 τῆς, οἵαι οὔσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μείζον
 ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα πολλαχῆ πλημμελοῦσαι
 πανταχῆ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφίᾳ
 προσῆψαν. Τίνας δὲ, ἔφη, τὰς διαφθορὰς λέγεις; Ἐγὼ
 σοι, εἶπον, ἂν οἷός τε γένωμαι, πειράσομαι διελεθεῖν.
 τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην
 φύσιν καὶ πάντα ἔχουσαν, ὅσα προσετάξαμεν νῦν δὴ, 472
 B εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλιγάκις ἐν ἀν-
 θρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἶε; Σφόδρα γε.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. B. Mon.
 B. Flor. U. Stallb. pr.

E ἐξ ἀνάγκης] ἔξαν. Vind. BE.
 θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang.
 B.

φθορὰς] φθορᾶς Vind. F.
 διαφθορὰς Ang. B. Flor. RT.
 διόλλυται] διώλλυται Vind. F.
 διόλλυται Vind. E. διόλλυται
 Par. K. sec. Bip. In Mon. B.
 alterum λ a m. s. int. vers. ad-
 ditum.

οὓς δὴ] Ante haec Ficinus
 nempe et hoc animadvertendum
 addidit.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
 BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὐ τὰς] αὐτὰς Vind. F. et
 scholiastes sec. Ruhnk. (αὐ τὰς
 sec. Bekk.)

491 αὐτῆς] αὐτοῖς, sup. ης, Vat.
 B.

φύσεις] φύσης Mon. B. a m.
 pr.

ἀφικνούμεναι] ἀφικόμεναι
 schol. In Mon. B. o a m. pr.
 omisum.

πολλαχῆ] πολλαχοῦ Par. K.
 πανταχῆ] πανταχοῦ idem. pas-
 sim Fic.

καὶ ἐπὶ πάντας] καὶ ἐπιπάντ.
 Vind. E. om. Fic.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφία Ald.
 Bas. ab.

δὲ] δὴ Vind. B. Vat. M.
 διαφθορὰς] διαφορὰς Vat. B.
 διαφορὰς Vind. E.

ἂν] ἔαν Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

πειράσομαι] πειράσσομαι Vind.
 F. Ang. B. Flor. R.

ὁμολογήσει] ὁμολογήσει Vind.
 F.

πάντα] πάντ' idem et unus
 vel plures Bekkerianorum, qui
 notam omisit. Fuerit Ang. B.

προσετάξαμεν] προετάξαμεν
 Par. K.

δὴ] δὲ, sup. η, Vind. F.

τελέως] τελείως Mon. B. Flor.
 U.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec.
 Bip. Astius in tert. et Stallbau-
 mius praeunte Matthiaeogramm.
 p. 942. et Heindorfium ad Parmen.
 §. 71. conferri iubente, qui
 nonnulla exempla dictionis εἰ μέλ-
 λει apposuit, in quibus indicati-
 vus ita, ut ipso Parm. loco, sane
 requiritur. Nostro loco etsi ferri
 μέλλει posset, tamen μέλλοι ob
 praeteritum προσετάξαμεν plene
 legitimum est.

Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὄλεθροι καὶ μεγάλοι. Τίνες δὴ; Ὁ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι ἐν ἕκαστον ὧν ἐπηγέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾶ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρίαν, σωφροσύνην καὶ πάντα, ἃ διήλθομεν. Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἔτι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, C πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾶ, κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχυρὸς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐξῶμενη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκίαι· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν λέγω. Ἐχω, ἔφη· καὶ ἠδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἂ λέγεις πυθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καὶ σοι εὐδηλὸν τε φανεῖται, καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν. Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντός, ἦν D δ' ἐγὼ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε

B ὀλίγας] Stephanus in m. ὀλίγοις coniecit vel ἐν ὀλίγοις, quemadmodum Ficinus legerit: raro in paucisque oriri. Sed haec Ficini verba sensum vulgatae codicumque omnium lectionis accurate declarant.

ἦ] ἦ Vind. E. Ἡ Ald.

καὶ μεγάλοι] om. Vind. E. *maximique* Fic.

Ὁ μὲν] *Nam quod* Fic.

θαυμαστότατον] θαυμασιώτατον Vind. E.

ἀποσπᾶ] *pospā* idem. *plerumque detorquet* Fic.

ἀνδρίαν] ἀνδρίαν Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. ad p. 490. C. notata.

ἃ διήλθομεν] ἃ νῦν δὴ δι. Vat. M.

τοίνυν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic. ἔτι τοίνυν, *porro vero*, in enumerationibus dici solet ubi enuntium est ad aliquid, quod maxime argumento coniunctum maximeque nunc commemorandum et superioribus addendum videtur. Sic paullo post p. 493. A. Criton. p. 52. C: ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι

φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβούλου. Phaedon. p. 109. A: πρῶτον μὲν τοίνυν, ἦ δ' ὅς, τοῦτο πέπεισμα. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι εἶναι αὐτό.

κάλλος] om. Mon. B.

ὧν] ὧν Vind. B. Vat. M.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πυθοίμην] *ποιθοίμην*, sup. a m. s. v, Vind. F.

τοίνυν] om. Fic.

εὐδηλὸν τε] ἔνδηλόν τε Vind.

B. Vat. M. τε om. Vat. B.

ἄτοπα] ἄτοπον Par. DK.

δόξει] *δοξάζει* Bas. b.

προειρημένα] *dicta* Fic.

αὐτῶν] αὐτοῦ Lob. Vind. BF.

Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.

DK. Ang. B. Flor. RTU.

Παντός] πάντως Par. A. Vind.

E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

Contrario errore Tim. p. 51. A.

Par. A. Vind. CCCXXXVII. et

pauci deterioris παντός pro πάν-

τως scriptum habent.

σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ] φ. D

π. ἢ σπ. Mon. B. Flor. U. ἢ φυ-

τοῦ om. Fic.

ἐγγείων] ἀγγείων Flor. AC.

et, sup. ε, Vat. H.

C

D

τῶν ζώων, ἴσμεν, ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς, ἧς προσήκει ἐκάστῳ, μηδ' ὄρας μηδὲ τόπου, ὅσῳ ἂν ἐρῶμεν ἐβέστερον ἢ, τοσοῦτ' αὖ πλειόνων ἐνδεῖ τῶν προεπόντων· ἀγαθῷ γὰρ που κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Πῶς δ' οὐ; Ἐχει δὴ, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρα οὔσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φάουλῆς. Ἐχει. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίνεσθαι; ἢ οἶει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φάουλῆς, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομέ-

ἐρῶμενέστερον] ἐρῶμενέστερος Vat. H. Flor. AC. ἐρῶμενέστερας Vind. E. generosius ac vehementius Fic.

ἐν ἀλλοτριωτέρα οὔσαν τροφῇ] ἐν ἄ. οὔσα τρ. Vind. F. si sub adversa forma nutriatur Fic. Inde Heusdus spec. pag. 29. ἐν ἀλλοτρίῳ τραφεῖσαν τροφῇ scribendum coniecit, parum eleganter, ut mihi videtur, et male offensus comparativo, qui propriam h. l. vim obtinet. Socrates enim hoc dicit, ex duabus naturis, quarum una optima, altera vilis sit, ubi neutri conveniens nutritio obtigerit, optimam peius ea re affici et maius detrimentum capere, quam vilem, quia magis adversa et aliena nutritione utatur, quam illa. Pluribus enim opus habens plura sibi deesse sentiat necesse est: πλειόνων ἐνδεῖ τῶν προεπόντων.

κάκιον ἀπαλλάττειν] deteriorem evadere Fic. Id vero neque ex antecedentibus efficitur neque omnino verum neque verbis Graecis significatum est, quae quomodo intelligenda putem, modo dixi. Minime igitur probandum, quod ex Boeckhii coniectura in Min. p. 103. proposita Stallbaumius in textum recepit, κακίον ἀπαλλάττειν.

φάουλῆς. Ἐχει.] φάουλῆς ἔχειν. Lob. Vind. B. Nec aliter in Vat. M. scriptum videtur, ex quo Bek-

kerus ut ex Vind. B. ἔχειν enotavit, de interpolatione tacuit.

παιδαγωγίας] παιδαγωγίας E Vind. B. Pollux II. 20: καὶ ἡ παιδαγωγία παρὰ Πλάτωνι. Cf. Tim. p. 89. D.

γίνεσθαι;] γίν. Vind. B. γίνεσθαι. Ald. Steph.

ἄκρατον] ἀκροτάτην γρ Ven. B. extremam Fic.

τροφῇ] μορφῇ Flor. C. om. Lob. Vind. B. Vat. M.

διολομένης] Ita Par. A. Ven. C. Flor. C. (ut quidem in sec. Stallbaumius docet; in pr. διεχομένης in Flor. C. διολυμένης in Flor. V. a m. s. scriptum idque a Bekkero receptum tradiderat.) et, sup. a m. s. v. Vind. F. corrupto (ingenio) Fic. διελομένης Vat. H. διεφθαρεμένη Vind. E. διολλυμένης reliqui codices editionesque praeter Bekkerianam; quod ferri nequit. Non dum corruptitur natura, sed quum corrupta est, egregia illa facinora edit. Nostram lectionem tuetur et Pausaniae locus ab Astio iam significatus L. VII. c. 17. §. 3. Bekk. ἀπιδόντι οὖν ἐς τοῦτό μοι τοῦ Νέρωνος τὸ ἔργον ὀρθότατα εἰρηκέναι Πλάτων ἐφαίνετο, ὁ Ἀρίστωνος, ὅποσα ἀδικήματα μεγέθει καὶ τολμηματί ἐστίν ἰπερρηκότα, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων εἶναι ταῦτα ἀνθρώπων, ψυχῆς δὲ γενναίας ὑπὸ ἀτόπου παιδείας διεφθαρεμένης.

γίνεσθαι] γενέσθαι Flor. T.

νης γίνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὐκ, ἀλλὰ, ἢ δ' ὄς, οὔτως. Ἦν τοίνυν ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν 492 μὲν, οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχη, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη ἀξαναομένην ἀφικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφηται, εἰς πάντα τάναντία αὖ, ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχη. ἢ καὶ σὺ ἡγή, ὥσπερ οἱ πολλοὶ, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δὲ τινὰς σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὅτι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σο- B

οὔτε — οὔτε] *vel — vel* Fic. ἔσεσθαι;] ἔσεσθαι. Ald.

Οὐκ, ἀλλὰ] οὐκ ἀλλὰ Vind. E. οὐκ ἄλλα Vind. F. Ficinus Adimantum Non certe respondentem fecit.

Ἦν] ἦν Vind. E.

492 μὲν] μὴ Lob. Vat. M. et punctis circumpositis Vind. B.

τύχη] τύχοι Lob. Etiam Vind. F. *oi* super *η* adscriptum habet. ἀρετὴν] ἀρετὴν μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἀξαναομένην] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. de quo Bipontini tacent, Ven. C. Vat. BM. Vind. B. Mon. B. Ang. B. quibus accedunt Lob. et Vind. F. ἀξομένην Vind. E. et quantum ex Bekkeri et Stallbaumii silentio efficitur, Ven. B. Vat. H. Florentinique omnes cum editis ante Bekkerum. *semper proficiendo* Fic. Immo dum adolescit.

μὴ ἐν] ἐν μὴ editiones ante Bekkerum, qui secundum eosdem codices, qui ἀξαναομένην prae-buerunt, μὴ ἐν scripsit, de Ven. B. Vat. H. iterum nihil ostendit. μὴ ἐν mei quoque et Florentini omnes habent et Bipontini ex Par. K. enotarunt. Cf. Leg. L. II. p. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθροῦβων. Eurip. Phoen. 536: οὐκ εὖ λέγειν χρῆ μὴ πῖ τοῖς ἔργοις καλοῖς. et alia exempla inter ea, quae Fischerus contulit ad Criton. p. 187. sq.

σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα]

Haec Astius in tert. uncis inclusit, quum in pr. et sec. sine nota tramisisset. Neque vero dubitandum est, quin Socrates eis usus sit, ut statim ab initio vitae educationem vim suam exserere demonstraret. — In Ven. C. *te* omissum est.

αὐτῇ βοηθήσας θεῶν] αὐ. θ. β. Lob. θ. αὐ. β. Vat. M. θ. αὐ. τῶ β. Vind. B. αὐτῇ βοηθήσας (a m. s. id correctum in —ήσας) θεῶν Vind. F.

τύχη] τύχοι Lob.

ἢ] ἢ Lob. Vind. B.

ἡγή] ἡγεί Vind. F. et recentiores.

διαφθειρομένους] δ. μὲν Mon. B. Flor. U. Stallb. μὲν saepe interpolatum est. Cf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. 184, a. n. 1.

ὅτι καὶ ἄξιον λόγου] Haec verba Ficinus non omisisse, sed perperam intellexisse videtur, quum ita sit interpretatus: *An tu quoque putas, quemadmodum multi, verum esse quosdam adolescentes a sophistis corrumpi, corruptores vero eorum sophistas quosdam esse privatos: ac non eos potius etc.* Inter recentiores unus Astius in tert. verum sensum assecutus est: — *et corruptores esse sophistas privatos, adeo ut sit dignum quod commoretur.* Scilicet nonnullam corrumpendi vim sophistas Socrates concedit, sed hoc ipsum corrumpere rem nullius momenti esse

φιστάς, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἷους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δὴ; ἢ δ' ὅς. "Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἶ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηγοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχουσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαί-

- ostendit. — καὶ om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.
 τοὺς] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
- B** παιδεύειν δὲ τελεώτατα] π. τε τελ. Ang. B. Flor. R. Vind. F. docere item prorsus Fic. νέους] νέουσι Vind. E. ἄνδρας] ἀνδρῶσι Ald. δὴ] δὲ Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B. ξυγκαθεζόμενοι] συγκ. Vind. F. Flor. R. ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια] δικ. ἢ εἰς ἐκκλ. Lob. Vind. B. Vat. M. θέατρα] εἰς θ. Flor. T. πλήθους] τοῦ πλ. Mon. B. ξύλλογον] σύλλ. Vind. B. Mon. B. Flor. U. ξὺν] σὺν Vind. F. ψέγωσι] ψέγουσι idem et Flor. T. πραττομένων.] πρατταμένων Ald. δὲ] δ' Vind. E. Vat. H. ἐπαινῶσιν] ἐπαινοῦσιν Vind. F.
- C** δ' αὐτοῖς] δὲ αὐ. Vind. E. Flor. ACTV. αἶ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν] parietes quoque et laquearia Fic. Videntur rupes foro Attico imminentes et theatrum Atticum significari. — Pro πέτραι in Mon. B. a m. pr. erat παύτραι. παρέχουσι] παρέχουσι Vind. F. τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου] lau-
- dantium ipsorum vituperantiumque Fic. Inter ψόγον et καὶ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. cum editis ante Bekkerum τε interpositum habent. δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et, sup. δὴ, Par. K. Matthiae gramm. p. 1209. hunc locum inter eos referens, qui δὴ in apodosi habeant, non animadvertit ὅταν-initio proximi sermonis ad πότε δὴ referendum ideoque post ἐπαίνου plene interpungendum esse. τῷ τοιούτῳ] τοῖς τοιούτοις Ang. B. Flor. R. In Vind. F. οἷς —ois a m. s. superscriptum est. τὸ λεγόμενον] τὸν λ. Vind. E. Vat. H. (adolescentem) illum Fic. „Affertur et alia lectio, τὸν λεγόμενον: sed mendosam esse putato. Sic supra [p. 13. ad Theaet. 209. B.] τῶν λεγομένων, pro illis ipsis verbis τὸ λεγόμενον, quae proverbis praefiguntur, irrepsisse ostendimus.“ Steph. annot. p. 22. τίνα] τίνα ἂν Mon. B. Flor. U. ἴσχειν] ἔχειν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b. αὐτῷ] rumoribus hisce (obsistere) Fic. Referendum est ad νέον. ἰδιωτικὴν] ἰδιώτην Vind. F. κατακλυθεῖσαν] κατακλυθεῖσαν Lob. Vat. B. Par. K. sec. Bekk. κατακλυθεῖσαν sec. Bip. κατακλυθεῖσαι Vind. E.

νου. ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου φόβου ἢ ἐπαίνου οἰχῆσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἕπερ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἢ δ' ὅς, ὡς Σώκρατες, ἀνάγκη. D
Καὶ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, οὕτω τὴν μερίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἐν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ παιδευταί τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ

τοῦ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰχῆσεσθαι] οὐκ οἰχ. iidem et Bas. b. οὐκ ante οἰχῆσεσθαι „ex quodam vet.“ afferri monuit etiam Steph. p. 22. eamque particulam ita tantum locum habere posse statuit, si loco suo pellatur ea, quae est ante κατακλυσθεῖσαν. „nam duas quidem negationes apud Graecos in multis loquendi generibus magis negare non ignoro, verum hae non diversis eodem tamen pertinentibus verbis iungerentur, sed uni eidemque οἰχῆσεσθαι. neque enim οὐ quae est ante participium κατακλυσθεῖσαν cum ipso iungitur, sed cum οἰχῆσεσθαι: quanvis non scribatur, οὐκ, sed οὐ.“ cuius adnotationis extrema pars mihi parum digna Stephano videtur.

φερομένην κατὰ ῥοῦν] κ. ῥ. φ. Ven. B. κ. νοῦν φ. Vind. E.

ἢ] οἶ Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb. pr.

φέρῃ] φέροι Ven. B. Vind. E. In Ald. punctum, in reliquis fere editionibus signum interrogandi appositum est, cuius loco ob sequentium nexum artiosem cum Ast. pr. sec. comma feci. Nam quod verbi φήσειν aliud atque verbi οἰχῆσεσθαι subiectum est, non obstat, quo minus verba ipsa pariter ad οἶει referenda et non aliter distinguenda sint, quam si legeretur: οὐκ οἶει τὴν παιδείαν αὐτῷ οἰχῆσεσθαι, καὶ αὐτὸν

φήσειν. Quid quod ne commate quidem dirimenda forent, nisi interiectum esset ἢ ἂν οὗτος φέρῃ. Nam illud αὐτὸν non per ellipsin omissum, sed ex superioribus repetendum est, quasi οὐκ οἶει αὐτὸν τῆς παιδείας ἐπιχῆσεσθαι vel ἐκπεσεῖσθαι praecessisset. Simili modo subiectum mutatur Phaedon. p. 64. E: Οὐκοῦν ὅπως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἢ τοῦ τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθόσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι; Ἐμοιγε. in quibus verbum δύναται sequentia ἀφεστάναι et τετράφθαι ad τὸν τοιοῦτον. potius, quam ad eius πραγματείαν pertinere docet.

ἐπιτηδεύσειν] ἐπιτηδεύειν Ald. Bas. ab. In Vind. F. σ int. vers. a m. pr. positum.

οὗτοι,] οὗτοι; Steph.

τοιοῦτον;] τοιοῦτον. Ald. Bas. ab.

προστιθέασι] τιθέασι Flor. T. D Praepositio ad eos spectat, quibus necessitas admovetur. Perperam Stallbaumius in sec. comma, quo Stephanus non inepte post προστιθέασι erat usus, post λόγῳ posuit alterumque post μὴ πείθοντες addidit et haec verba sic interpretatus est: quam ipso facto orationi adiungunt, non utentes persuasione, prudentes isti magistri atque sophistae. quasi οὐ πείθοντες esset.

ἢ] ἢ Lob.

οἶσθα, ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρημασί
καὶ θανάτοις κολάζουσι; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Τίνα
οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἶει ἢ τοίους ἰδιωτικὸς λόγους
E ἔναντία τούτοις τείνοντας κρατήσῃ; Οἶμαι μὲν οὐδένα,
ἢ δ' ὅς. Οὐ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν
πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίννεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν
μὴ γένηται ἀλλοῖον ἤθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τού-
των παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὃ ἑταῖρε·
θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιροῶμεν λόγου· εὖ
γὰρ χρὴ εἰδέναί, ὅτιπερ ἂν σωθῆ ἢ τε καὶ γένηται οἶον
493 δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ

τὸν] τὸ Par. A. Vat. H. Flor.
ACV. quod non omnino ineptum,
sed multo deterius est.
μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
Τίνα] τίν' iidem et Flor. R.
τοίους] quos alios Fic.
τούτοις] τούτους Ald. Bas. ab.
E τείνοντας] τείνοντα Par. K.
sec. Bekk. πείθοντας Lob. Vind.
B. Vat. M.
κρατήσῃ] κρατῆσαι Vind. E.
Vat. H. Flor. ACTV.
Οἶμαι μὲν οὐδένα] Nullius cer-
te orationem Fic. Fortasse οὐ-
δένας legit.
ἦν δ' ἐγὼ] om. Lob. Vind. B.
Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
DK. Flor. U.
γίννεται οὔτε γέγονεν] γέγο-
νεν οὔτε γίννεται Mon. B. Flor.
U. (neque enim) fuit unquam nec
est Fic.
οὐδὲ] οὐδ' Vind. BE. Conf.
Vol. I. p. 206, a.
πεπαιδευμένον] παιπαιδ. Vind.
E.
ἐξαιροῶμεν] excipiamus Fic.
ἐξαιρῶ Vind. E. (Ven. B. Flor.
CT.) Ald. Bas. ab. Steph. ἐξαι-
ροῶ Ast. sec. quemadmodum vul-
gatam corrigendam esse ostende-
rat Heindorfius ad Theaet. §. 51.
ἐξαιροῦμεν Vind. F. Par. DK. Ang.
B. Flor. R. Ven. C. sec. Ast.
ἐξαιροῦμεν Mon. B. Flor. U.
ἐξαιρῶμεν Par. A. Lob. Vat.
BHM. Vind. B. Flor. AV. Ven.
C. sec. Bekk. quod servatum in
pr. Astius in tertia ed. et Stall-

baumius praecunte Bekkero pro-
perispomenon fecerunt. Cf. Rū-
ckertus ad Symp. p. 24. quem
iam Vol. I. p. 240, a. in eadem
re citavi.

λόγον] λόγον Lob. Ald. Bas.
ab. „in praeced. edit. male λό-
γον. unde male quidam interpret-
tantur cum Erasmo, Divinum ex-
cipio sermonem.“ Steph. in m.
σωθῆ ἢ τε] σωθῆτε Ald. Bas. ab.
τε om. Flor. T.

δεῖ] δῆ Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

αὐτὸ] αὐτὸς Vind. F. Ang. B. 493
καπῶς] καπῶν Ald. Bas. a.

Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως] οὐδὲ μοι
ἀλλ' ὡς Vind. E.

Ἐκαστος] Ἐκαστον Ang. B.
Steph. Ast. sec. In Mon. B. s
cum litura, sed a m. pr. exara-
tum est. „In praeced. edit. scrip-
tum est ἐκάστος, quum tamen
sequatur παιδεύειν et καλεῖν. At
Fic. quum deberet ἕκαστον mu-
tare in ἕκαστος [immo ἕκαστος
in ἕκαστον] maluit, retinendo
ἕκαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν
facere παιδεύει et καλεῖ. vertit
enim, Quisque eorum qui priva-
tim accepta mercede homines eru-
diunt, quos quidem sophistas et
aemulos artium appellant, nihil
aliud docendum putat, quam mul-
torum sententias, in quibus con-
sentiunt, quoties congregantur:
atque hanc sapientiam vocat. Ge-
nuina tamen lectio est ἕκαστον
cum illis infinitivis, quia pen-

σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Οὐδ' ἔμοι ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ. Ἔτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τούτοις καὶ τὸδε δοξάτω. Τὸ ποῖον; Ἐκαστος τῶν μισθαρνούντων ιδιωτῶν, οὓς δὴ οὗτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν, ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξάζουσιν, ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργὰς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπη τε προσελθεῖν χορὴ καὶ ὅπη B ἄψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τίνων γίνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστοτε

dent haec a verbo δοξάτω.“ Steph. p. 22. Qui si paullo minus festinasset, neque nominativum non ferendum, neque Ficinum non alio in errore versatum statuisset. Nam δοξάτω σοι ἕκαστος παιδεύειν nullam reprehensionem habet; Ficinus autem procul dubio ita legebat: ἕκαστος τῶν μισθαρνούντων ιδιωτῶν, οὓς δὴ σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους, ἡγοῦνται μὴ ἄλλα παιδεύειν etc. et ἡγοῦνται pro οἰόνται δεῖν accipiebāt.

οὓς] οὓς τε Vind. F. In Flor. A. ὅτε super οὓς δὴ scriptum est.

ταῦτα] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

δόγματα] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Vat. B.

εἰ] ἢ Vind. F. a m. pr.

κατεμάνθανεν] κατελάμβανεν Flor. T.

B ὅπη τε] ὅποι τε Vind. E.

αὐτοῦ] αὐ. Lob.

χαλεπώτατον] χαλεπώτατα Par.

K.

πραότατον] πραότατα idem. πραότερον Vind. B. et, sup. τ super ερ, Vat. M. (πρα. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.)

τίνων] Mon. B. extremum v int. vers. a m. s. habet.

ἐφ' οἷς ἐκάστοτε] Ita Vind. E. ἄς ἐφ' ἐκάστοις Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius. ἐφ' οἷς ἕκαστος reliqui codices

editionesque praeter Astii secundam, in qua ἄς ἐφ' οἷς ἐκάστοτ' ex coniectura scriptum est. „For- sit me hic locus tum propter ἕκαστος, et οἷς; quod ad verborum ἀκολουθίαν seu orationis structuram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad sensum attinet: tandem vero suspicatus sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέγγεσθαι mutari debere. ut sit hic loci huius sensus, Et voces quas quum effert unumquodque illorum animalium (quamvis singulari antea usus fuerit) solet demulceri. Id est, quas quum effert, indicant ipsum demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi legeretur, καὶ φωνὰς δὴ ἄς ἕκαστος ἐφ' ἐκάστοις εἶωθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος etiam retinet: quamvis non habeamus (ut opinor) quo referre possimus. Verum ita ille, Voces item quas in singulis quisque solet exprimere, quum tamen haec praecesserint, Veluti si quis vasti cuiusdam animalis. bruti, robusti admodum, et ab homine enutriti, iras et cupiditates singulas observaverit, quāve ratione adire hoc deceat, qua atrectare: item quando vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus caussis tale fiat. Quodsi extaret in quopiam exemplari haec lectio, καὶ φωνὰς ἄς ἐφ' ἐκάστοις ἕκαστον εἶωθε φθέγγεσθαι, minime reiiciendam censerem.“ Steph. ann. p. 22. sq.

εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἷας αὖ ἄλλου φθεγγομένου ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθῶν δὲ ταῦτα πάντα ξυνουσία τε καὶ χρόνου τριβῇ σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο, μηδὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ὅτι καλὸν ἢ αἰσχροὺν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, ὀνομάζοι δὲ πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χάρσοι ἐκεῖνο, ἀγαθὰ

Nisi sequentia οἷας αὖ ἄλλου φθεγγομένου nostrum φθέγγεσθαι ad ipsum animal referri iuberent, ἐφ' οἷς ἕκαστος retineri et pro ἐπὶ τούτοις ἢ ἕκαστος accipi atque ita explicari posset, ut animal ad ea, quae quisque adeuntium pronuntiare soleat, et ipsum voces quasdam emittere dicatur. Ac nescio an non aliter Ficinus haec intelligi voluerit et voces exprimere ea significatione dixerit, qua ab optimis quibusque et a Caesare Gall. L. I. c. 32. §. 3. dictum est. Verum et sequentia obstant, et ipsum εἴωθε multo magis animali, quam adeuntibus convenire apparet. Quum igitur vulgata et codicum plurimorum lectio ferri non posse videretur, quam minime ab ea discedendum et secundum librum haud contemnendum ἐκάστοτε pro ἕκαστος scribendum, Monacensem vero emendationem quamvis speciosam procul habendam putavi. οἷς, ut initio huius libri οἷ, pro οἷοις positum, et sensus loci hic est: atque etiam voces animalis cognosceret, quibus occasionibus eas quoties offerantur mittere soleat. Quod qui novit, ex vocibus colligere potest, quid animali acciderit et quo modo affectum sit, idque etiam utilius nutricio isti videri debet, quam ex occasionebus colligere posse, quas voces animal missurum sit, qui sensus Monacensis lectionis est.

οἷας] οἷαις Mon. B. Par. DK. Vat. HM. Flor. U. cum editis ante Bekkerum, quod aequale probabile erat.

ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει] irritatur vel placatur Fic. Stephanus annot. p. 23. particulam καὶ (immo utramque, τε καὶ,) in ἢ mutandam vel pro ea accipiendam statuit, quorum neutrum verum. τε καὶ est vel — vel.

καταμαθῶν δὲ] Nescio, cur Matthiae gramm. p. 1247. de repetita post parenthesin particula δὲ agens hunc locum conferri iusserit, nisi forte optativos, qui sequuntur, non ab illo εἰ ante θρέμματος, quod cum indicativo κατεμάρανθεν constructum videret, sed a verbis οἷον περ ἂν pendere statuens haec omnia (εἰ θρέμματος — ἀγριαίνει) parenthesis loco habuit. Sed illud ἂν non esse ad καλέσειε referendum subiecti defectus arguit, quum οἷον περ ἂν τις, εἰ καταμάθοι dicendum fuisset, eodemque modo, quo in κἄν εἰ et ὡσανεὶ, ad omissum εἶη pertinet vel nulli verbo adiunctum per se fere (etwa) significat. Optativus autem in sequentibus plane legitimus, indicativus in praecedentibus ideo positus videtur, quod neminem sanum illi rei cognoscendae operam dare simul significaret. Eum vero, qui daret, sapientiam hanc vocare magis iam credibile erat.

ταῦτα πάντα] singula Fic. πάντα om. Ven. B. a m. pr.

ξυνουσία] συν. Vind. F.
καλέσειε] καλέσειεν idem.

ἐπὶ διδασκαλίαν] ἐπιδιδ. Vind. E. ἐπὶ διδασκαλία Par. K. sec. Bip.

καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κακὰ, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχει
 λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τὰναγκαῖα δίκαια καλοῖ καὶ
 καλὰ, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον
 473 διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἐωρακῶς εἶη μήτε ἄλλῳ δυνατὸς
 δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὢν, πρὸς Διὸς, οὐκ ἄτοπος ἂν σοι
 δοκεῖ εἶναι παιδευτής; Ἐμοίγ', ἔφη. Ἡ οὖν τι τούτου
 δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυ- D
 νούντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοηκέναι σοφίαν ἡγού-

C ὀνομάζοι δὲ] ὀνομάζει δὲ Lob.
 Vind. B. Ven. B. Vat. M. (nisi
 forte Bekkerus Venetum perpe-
 ram pro Vindobonensi, quem omi-
 sit, significavit.) ὀνομάζοι τὲ Ang.
 B. Flor. R. ὀνομάζεται, ἑ corr.
 ὀνομάζει τὲ; Vind. F.

πάντα ταῦτα] singula Fic.
 ταῦτα πάντα Lob. Vind. BEF.
 Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang.
 B. Flor. ACRTV. Stallb. πάντα
 haud dubie gravius h. l. quam
 ταῦτα, contra ac paullo ante,
 ubi ταῦτα merito in omnibus co-
 dicibus priorem locum tenuit, qui
 hic alteri recte in Par. A. Mon.
 B. Ven. C. Par. D. Flor. U. edi-
 tisque reliquis assignatur. Sensus
 enim non is, quem Matthiae
 p. 1168. et Stallbaumius statuunt,
 quem alibi dictio ὀνομάζειν τι
 ἐπὶ τινι habet, sed hic videtur:
 omnibus his nominibus secundum
 magni animalis opiniones utere-
 tur, ita ut eis utens totus pen-
 deret ab istis opinionibus; quem-
 admodum ἐπὶ τινι εἶναι et simi-
 lia dicuntur.

χαίροι] χαιρει Lob. Vind. F.
 Ven. C. Par. K. Vat. HM. Flor.
 ACRT. In Vind. B. χαίροι cum
 corr. in o scriptum est.

ἐκεῖνο] ἐκεῖνα Flor. AC. et,
 commate anteposito, Vind. E.

ἀγαθὰ] ἀγαθὸν Vat. B. Vind.
 F. et; sup. ἄ, Lob.

ἔχει] ἔχει Vind. F. Flor. RT!
 τὰναγκαῖα] τὰναγκαῖα Ald.

καλοῖ] καλοῖη Vind. B. καλεῖ
 Vind. F. Vat. M. Flor. RT. et,
 sup. οἷ, Par. K.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.

ἄλλῳ] alius Fic.

δυνατὸς] δυνατὸν Bas. b.

δεῖξαι.] δεῖξαι. Astius. Mat-
 thiae gramm. p. 1017. etiam mi-
 nore cum interpunctione haec le-
 gere videtur.

ὢν] ὄν Vind. F.

δοκεῖ] Ita Par. A. Vind. F.
 Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTUV. Bekkerus et in pr.
 Stallb. δοκῆ reliqui codices Bek-
 kerii, Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab
 Steph. Ast. pr. δοκοῖη Ast. sec.
 probante Matthiae l. c. δοκοῖ
 Vind. E. Ast. tert. Stallb. sec.
 videbitur Fic. Cf. L. III. p. 422.
 B: εἰς πύκνης ὡς οἶόν τε κάλλι-
 στα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος
 θνοῖν μὴ πύκταιν; πλουσίον δὲ
 καὶ πιόνον οὐκ ἂν δοκεῖ σοι
 ἐξιδίως μάχεσθαι; quo loco item
 δοκῆ in parte codicum et in edi-
 tionibus antiquis legitur, neque
 Stallbaumius ἂν ad infinitivum
 pertinere non vidit, quod nostro,
 cuius prorsus eadem ratio est,
 negat.

Ἐμοίγ'] ἔμοιγε Lob. Vind. B.

Ἡ] ἦ Vind. EF.

οὖν] om. Fic.

τι] τί Vind. E. om. Vind. F.

τούτου] τοῦτο, a m. s. τού-
 τω, Vind. F.

ὁ] ὅ Vind. E. Idem in Vind.
 F. ante lituram fuisse videtur.

ὅτι Lob. Vind. B. Par. DK. Vat.
 M. et a m. pr. Vat. B. Ven. C.

ὁ τὸ Mon. B. Flor. U. et a m.
 s. Vat. B. ὅστις margo Par. D.

σοφίαν] σοφίας Mon. B. D

μενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γὰρ, εἴαν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσιν ἢ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἢ Διομίδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῶ ταῦτα, ἂ ἂν οὗτοι ἐπαινωσίν· ὡς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ

εἴτ' ἐν μ.] εἴτ' ἐμ. Mon. B.

δῆ] δὲ Vind. E.

ὅτι μὲν γὰρ] patet enim quod Fic. supplens quod scriptorem omisisse putaret. Etiam Stallbaumius ellipsis statuit verborum δῆλον seu φανερόν ἐστι, eamque comparat illi, quae post εἰ μὲν usitata est. Sed *Diomedeam, qualis in proverbio sit, necessitatem illi iniungi manifestum* dicere Socrates vix poterat ita, ut hoc manifestum supplendum relinqueret, neque exemplum talis ellipsis a Stallbaumio aut ab aliquo eorum, quos citavit, allatum est. Itaque constructione potius excidisse scriptorem, et quum ὅτι μὲν γὰρ, εἴαν τις τούτοις ὁμιλῇ, ταῦτα ποιεῖ, οὐ θαναμαστόν, ἀλλὰ καὶ πάνν ἀναγκαῖόν ἐστι vel simile in animo habuisset, ad necessitatis significationem augendam posteriora conformasse et particulae ὅτι initio positae oblitum esse dixerim.

ὁμιλῇ] ὁμιλοῖ ante corr. Vind. F.

ἢ] om. Ald. Bas. a.

τινα ἄλλην] ἄλλην τινα Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. minus bene. τις praeponi solet, ubi certi notio, ἄλλος, ubi diversi praevalent. Sic paullo ante p. 492. B. ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον. 496. C: ἢ γὰρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἐμπροσθεν γέγονε, et saepe alibi; ideoque fit, ut, quoties particula comparans ἢ sequitur, fere ἄλλος τις, certe multo frequentius hoc, quam τις ἄλλος dictum inveniat. Cf. Phaedr. p. 245. E. 258. A. 268. D. Contra semel in

eodem dialogo p. 273. A: — Ficinus *τινα ἄλλην δημιουργίαν alterius artis opus interpretatus τινα neglexit.*

πόλει] πόλεως Bas. b. Idem in Flor. T. super vulgato adscriptum et a Stephano in m. ut melius notatum est. („Malim πόλεως, ut in uno vet.“). Cf. Bernhardy synt. p. 93.

αὐτοῦ] Ita Bekkerus unum Ven. B. antestatus, de reliquis et de vulgata scriptura tacens. Etiam Mon. B. αὐτοῦ, Vind. B. punctum pro spiritu super a positum, reliqui mei cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. αὐτοῦ habent, quod Ficino quoque placuit, qui exhibeatque vulgo iudicandi operis auctoritatem ultra necessaria scripsit. αὐτοῦ Astius et Stallbaumius ad praegressa ποιήσιν, δημιουργίαν et διακονίαν referentes et verba πέρα τῶν ἀναγκαίων sequentibus iungentes necessitatis significationem ultra modum et inaudito loquendi genere augent, contra illius, qui sese multitudini probari studet, abiectionem non satis notant. Quamvis enim perum digne faciat qui multitudinis iudicio opera sua subiiciat idque ratum habeat, quod illi de eis iudicaverint, et quamvis credibile sit eiusmodi artificem nihil facere, quod populo minus placere suspicetur, dici tamen nequit nullo modo fieri posse, quin ea faciat, quae illi placent, quia inter faciendum oblivisci decretorum multitudinis et ingenii sui impetu ferri ad alia et meliora potest. Sed qui semetipsum et totum potestati

καλὰ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἤδη πάποτε τοῦ ἤκουσας αὐ-
τῶν λόγον διδόντος οὐ καταγέλαστον; Οἶμαι δὲ γ', ἢ
δ' ὄς, οὐδ' ἀκούσομαι. Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐννοήσας F.
ἐκεῖνο ἀναμνήσθητι· αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ
καλὰ, ἢ αὐτό τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἔσθ'
ὅπως πληθὸς ἀνέξεται ἢ ἠγῆσεται εἶναι; "Ἡμιστά γ', ἔφη. 494

ejus tradiderit, eum quasi man-
cipium oportet in omnibus eius
sententiam sequi. Verum enim-
vero quodammodo omnes, qui
opera sua vel artis vel virtutis
spectari et publice exstare vo-
lunt, populi iudicio se subicere
approbandique et reprobandi ar-
bitrium ei permittere coguntur:
ipsi probare vulgi approbationem
non coguntur; et si quis tamen
huius quoque rei necessitatem
sibi imponit, is πέρα τῶν ἀναγ-
καίων κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς
πολλοὺς dici potest. Itaque cum
Bekkerō et αὐτοῦ scribendum et
comma, quod Ald. Bas. ab. et
Astius post πολλοὺς, Stephanus
et in sec. Stallbaumius ibidem et
post ἀναγκαίων posuerunt, priori
loco delendum putavi.

Διομήδεια] Ita Lob. Vind.
BEF. et a m. s. Mon. B. item
Ald. Bas. ab. Διομηδεῖα Mon. B.
a m. pr. Steph. et recentiores,
tacito analogiam vulgarem secuti,
quam huc non pertinere docet
Aristophanis versus Eccles. 1029:
Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστι; B.
Διομηδεῖά γε. Itaque ad ἠδυνέ-
πεια et reliqua, quae Passovius
in tabula prosodica II. ff. recen-
suit, hoc adnumerandum, cete-
rum quod scholiastes Aristophanis
de Thracum rege Diomede com-
mentus est, illius loci gratia
fictum et magis probabile id vi-
detur, quod in scholio ad nostrum
locum de Tydei filio narratur.

λεγομένη] λ. ἢ Lob. Vind. B.
Vat. M. λ. ἢ Vat. B. λ. ἢ Ven.
C. λ. ἢ Ven. B. In Vind. F. post
λεγομένη et post ἀνάγκη litura
est.

ποιεῖν] ποιεῖ Vind. F. cum
litura in fine.

ταῦτα] πάντα (Ven. B.) editi
ante Bekkerum.

ὄς] εἰ Lob. Vind. B. εἰς Vat.
M.

δὲ καὶ] καὶ om. Vind. F. Flor.
R. et Astii pr. et sec. ed. typo-
thetæ negligentia. Bekkerus, qui
δὲ καὶ cum reliquis edidit, in
comm. crit. δὲ καὶ pro δὲ in Vat.
HM. legi tradens, nisi erravit,
ὡς δὲ καὶ καὶ in utroque inve-
nerat.

ἀγαθὰ καὶ καλὰ] καλὰ καὶ ἀ.
Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang.
B.

του] om. Par. K.

δὲ γ'] δὲ γε Vind. EF.

Ταῦτα τοίνυν πάντα] πάντα E
τοίνυν ταῦτα Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ἐκεῖνο] et illud Fic.

ἀναμνήσθητι.] ἀναμνήσθητι,
Steph. Ast. pr. sec. Priorēs nul-
lam, posteriores plenam inter-
punctionem habent.

καλὰ,] om. Ven. B. a m. pr.
καλά. Ald. Bas. ab. Steph.

αὐτό τι] αὐτόθι Steph. Ast.
pr. tac. Bip.

καὶ] καὶ ἀλλὰ Ang. B. Flor.
RT. quamquam hi utrum habeant
καὶ, an omittant, Stallbaumius
ambiguam reliquit.

ἕκαστα] ἕκαστα. Ald. ἕκαστα,
Bas. ab. Steph.

ἢ] om. Vind. F.

γ'] γε Lob. Vind. B.

Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἣν δ' ἐγὼ, πλῆθος ἀδύνατον εἶ-
 ναι. Ἀδύνατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη
 ψέγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ
 τῶν ιδιωτῶν, ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκειν αὐτῶ
 ἐπιθυμοῦσι. Δῆλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὁρᾶς σωτη-
 ρίαν φιλοσόφῳ φύσει, ὥστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείνα-
 σαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν; ἐννόει δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.
 Β ὡμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀν-
 δρία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως. Ναί.
 Οὐκοῦν εὐθύς ἐν πᾶσιν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἔσται ἐν
 ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῇ προσφρερῆς τῇ

Φιλόσοφον] φιλοσόφῳ Vind.
 E. Verba φιλόσοφον μὲν οὖν,
 ἣν δ' ἐγὼ, πλῆθος ἀδύνατον
 γενέσθαι sine auctoris nomine
 posuit Clemens Al. Strom. L. V.
 p. 655, 11. Bekkerus et Stallb.
 haec et proxime sequentia Socra-
 tem interrogantem faciunt, illa
 vero καὶ ὑπὸ τούτων etc. quo-
 rum tamen ratio eadem, non
 item. Mihi propter μὲν haec
 omnia affirmationi propria videntur.
 Ceterum post εἶναι etiam
 Lob. interrogationis notam habet.

ἄρα ἀνάγκη] ἀν. ἄρα Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

ψέγεσθαι] ψεύδεσθαι Par. K.
 sec. Bekk.

ὑπ' αὐτῶν] ὑπ' αὐτοῦ Bas. b.
 ab eo (sc. vulgo) Fic. Cf. Bern-
 hardy synt. p. 288.

Ἀνάγκη.] καὶ ἀνάγκη Vind. F.

αὐτῶ] αὐτὸ Vind. F. a m. pr.
 αὐτοῦ Flor. AC.

ἐπιθυμοῦσι.] ἐπιθυμοῦσιν. Bek-
 kerus. Ficinus hanc Socratis ῥῆ-
 σιν ita contraxit: Et a quibusque
 populo placere volentibus.

Β ἀνδρία] ἀνδρεία Lob. Vind.
 F. Flor. ACRTV. Stallbaum. ut
 p. 491. B.

ταύτης] ταύτη Vind. E.

φύσεως.] φύσεως; Ald. Bas.
 ab.

ἐν πᾶσιν] apud omnes Fic.
 Potius inter omnes sc. aequales.
 Recte vero hoc masculinum esse
 statuit Ficinus, quod circumpo-
 sita εὐθύς et ὁ τοιοῦτος arguunt,
 quorum prius etiam ineuntis aeta-
 tis significationem continet, ut
 propterea opus non sit Geerii
 coniectura diatr. in politices Plat.
 principia p. 58. παιδῶν pro πᾶσιν
 requirerentis, quod Astius in sec.
 edidit, in tertia, ut Stallbaumius,
 probabile sibi videri ostendit, ad-
 dita tamen altera coniectura εὐ-
 θύς ἐκ παιδός. Neque vero ambiguitas
 ob sequens ἐν ἅπασιν
 vulgato adversaria, immo minor,
 quam in Geerii lectione est, si
 πᾶσιν masculinum esse certum
 est. Similiter πᾶσιν et ἅπασιν
 ad diversas res spectare videntur
 Leg. L. III. p. 723. C: τὸ μὲν-
 τοι μεγάλων περὶ λεγομένων νό-
 μων καὶ μικρῶν εἰ ὁμοίως προ-
 ομιάζεσθαι προστάττοιμεν, οὐκ
 ἂν ὁρθῶς λέγοιμεν. οὐδὲ γὰρ
 ἄσματος οὐδὲ λόγον παντὸς δεῖ
 τὸ τοιοῦτον ὁρᾶν, καίτοι πέφυ-
 κέ γε εἶναι πᾶσιν, ἀλλ' οὐ χρη-
 στέον ἅπασιν. sc. προοιμίως.

ὁ τοιοῦτος—ἅπασιν] om. Vind.
 B. Vat. M.

πρῶτος] post ἔσται Par. K.
 Antiatt. Bekk. an. pag. 111, 16:
 πρῶτους τοὺς ἀρίστους. Πλά-
 των Πολιτεία, Ἡρόδοτος πρῶ-
 τῶ.

ψυχῆ; Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Βουλήσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὴν πρεσβύτερος γίγνηται, ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἷ τε οἰκίῳ καὶ οἱ πολῖται. Πῶς δ' οὐ; Ἰσοκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, προ- C καταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίνεσθαι. Τί οὖν οἶει, ἦν δ' ἐγὼ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχη μεγάλης πόλεως ὧν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος καὶ ἔτι εὐειδῆς καὶ μέγας; ἄρ' οὐ πληρωθήσεσθαι ἀμηγάνου ἐλπίδος, ἡγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων

ἐν ἄκασιν] Haec verba Mon. B. punctis ab antecedentibus et a sequentibus distincta quasi Adimanti exhibet; cui rationi ad ambiguitatem, de qua supra dixi, evitandam excogitatae proxime sequentia repugnant.

φνῆ] φνῆ προσφνῆ cum linea sub altero Mon. B.

προσφερέης] προσφέρεις Vind. F. προσμερέης Vind. E. Vat. H. Flor. C. προσφερέης Vind. B. Flor. AUV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. „Legitur etiam προσφερέης τῆ ψυχῆ: quam lectionem alteri praefero.“ Steph. annot. pag. 23. Utrum Ficinus legerit, ambiguum est: si corpus natura nactus sit animo conforme. Masculinum Stephanus non sine caussa praeferebat, quia longius ab interpolationis specie remotum est, elegantiusque verbum φνῆ ad prius subiectum, quam ad novum (σῶμα) idque genitivo αὐτοῦ aegre carens refertur.

ἐπειδὴν πρεσβύτερος γίγνηται] cum adoleverit Fic. Pro γίγνηται Par. DK. Mon. B. Flor. U. editique praeter Bekk. omnes γένηται habent, quod Stallbaumio unice verum videtur, quia sententia haec sit: quum aetate magis provectus fuerit. Eam tamen sententiam nihil obstat quo mi-

nus ita declararet Socrates: quum primum provectoris aetatis esse incipiat. ἐπειδὴν etiam alibi cum praesente poni constat; eius vero temporis, quo quis πρεσβύτερος dici possit, initium incertum est; denique illorum intererat tali iuvene primo quoque tempore uti. Simili fere modo πρεσβύτεροι γιγνόμενοι L. II. p. 378. D. dicuntur.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

πολίται.] πολῖται. Lob. Vind. E. πολῖται; Ald. Bas. ab.

ἄρα] δὲ ἄρα Ven. B. Vind. E. C Vat. H. Flor. ACRTV.

δύναμιν] virtutem atque potentiam Fic.

γοῦν] om. Fic.

οἶει] post ἦν δ' ἐγὼ Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

ἦν] om. Ven. C.

ποιήσιν,] ποιήσιν. Ald. ποιήσιν; Bas. ab. Steph. Ast. pr. μέγας;] μέγας. Ald. Bas. ab. ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

πληρωθήσεσθαι] πληρωθήσεται Ven. B.

ἐλπίδος,] ἐλπίδος; Ald. Bas. ab. Steph.

Ἑλλήνων — βαρβάρων] β. — ἐ. Lob. Vind. B. Vat. M.

- D *δικανὸν ἔσεσθαι πράττειν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὲ οὕτω διατιθεμένῳ ἂν τις ἡρέμα προσελθὼν τάληθῆ λέγη, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, δεῖται δὲ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κήσει αὐτοῦ, ἄρ' εὐπετέες οἶε εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσοῦτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἢ δ' ὄς. Ἐὰν δ' οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ*
- E τὸ ξυγγενὲς τῶν λόγων εἰς αἰσθάνηται τέ πη καὶ κάμ-

δικανὸν ἔσεσθαι] *ἰ. εἶναι* Vind. B. Vat. M. *sufficere* Fic.

πράττειν,] *Ita* Ald. *πράττειν.* Bas. ab. *πράττειν;* Steph. et recentiores. Sed *ἐξαίρειν* cum *πληρωσθήσεσθαι* potius, quam cum *ἔσεσθαι* aut *πράττειν* construendum esse satis per se liquet.

- D *ἐξαίρειν*] *ἐξάρειν* Vind. F. *ἐξαρεῖν* Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. quemadmodum Stephano annot. p. 23. scribendum videbatur. Cf. Vol. I. p. 52, b. et Bernhardy synt. p. 371.
- αὐτὸν*] *αὐ.* Vind. EF. *ἐαυτὸν* Mon. B.

σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ] *φρ. κε. καὶ σχ.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Similes dictiones congressit Wytttenbachius ad Plut. I. pag. 70. Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 245.

ἄνευ νοῦ] Prinstererius Protopogr. Plat. p. 105. Stallbaumio referente haec verba ex glossate orta suspicatur, cui suspicioni ansam praebere potuit Themistius, qui or. XXI. p. 251. B. hunc locum imitatus ista omisit: *καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐξουσίᾳ ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, φρονηματισμοῦ ἐμπιπλάμενον.* Sed quae sequuntur, *ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ*, ea genuina esse docent, eademque Damascius apud Suidam in *Εὐπειθίῳ*, quem locum Wytttenbachius indicavit, legisse videtur: *κενοῦ φρονήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον.* Ceterum Petavius ad locum Themistii hunc nostrum citans nescio quo auctore

ita scribit: *καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν σχήματος κενοῦ, ἄνευ νοῦ, ἐμπιπλάμενον. et φρονήματος pro σχήματος scribendum censet.*

μάλ'] *μάλα* Vind. E.

δῆ] *μὴ* Lob. Vind. B. Vat. M. om. Fic.

διατιθεμένῳ] *Ita* Lob. sed superscriptis *ε* super *τι* et *ει* super *θε*. Praesens istarum rerum, quae animum adolescentis corrumpunt, continuationem demonstrat.

ἡρέμα] *ἡρ.* Mon. B. ante corr. Ficinus hoc cum tribus sequentibus ita declaravit: *amicè moneat dicens.*

τάληθῆ] *τάληθῆ* Ald. Bas. ab.

ἔνεστιν] *ἔστιν* Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

τὸ δὲ] *τόδε* Vind. E. om. Vind. F.

κτητὸν] *τακτὸν* Ald. Bas. a.

δουλεύσαντι τῇ κήσει] *δουλεύσαντα τῇ κίσει* Vind. F.

εἰσακοῦσαι] Pollux L. II. 82: *Πλάτων δὲ ξυνήμοσι καὶ εἰσακοῦσαι.* Est audiendo quasi introtrusus ad se recipere.

δεῖ] om. Vind. EF.

δ' οὖν] om. Vind. B. Vat. M.

ξυγγενὲς] *συγγ.* Mon. B. (Par. DK. Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. In Mon. B. cominate perperam a *τῶν λόγων* distingui-

πιηται καὶ ἔλκηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἰόμεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρείαν τε καὶ ἑταιρείαν; οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ πεισθῆ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἶός τ' ᾗ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάντας; Πολλή, ἣ δ' ὄς, ἀνάγκη. Ἔστιν οὖν ὅπως 495 ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Οὐ πάνυ. Ὅρα οὖν, ἣν δ' ἔγω, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς

tur. Cf. L. III. p. 402. A: δι' οὐκείότητα.

εἰς αἰσθάνηται] οἷς αἰ. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. ἢ δ' αἰ. Lob. Vind. B. Vat. M. εἰσαίσθ. Vind. F. αἰσθ. (emisso εἰς) Ang. B. διαισθάνηται Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, nesciens, quid isto εἰς faciendum sit. Scilicet τὸν οὕτω διατιθέμενον ex superioribus in mente habens non videbat hic non iam eundem, sed unum aliquem ex eodem numero designari eumque ἕνα dici, quia de pluribus idem praedicari non posse videretur.

E τέ] ex Par. A. Ven. C. a Bekkero additum et a Stallbaumio in sec. receptum est, quod utique illorum librorum auctoritati tribui debet. Reliqui eo carent.

ἔλκηται — δράσειν] ἤλεγκται — δράσειν Vind. F.

ἀπολλύναι] ἀπολλύναι idem. Ficinus hoc cum sex sequentibus perperam monitoris illius usu et consuetudine adolescentem corrupti interpretatus ideoque a Stephano p. 23. notatus est.

ἑταιρείαν] ἑταιρίαν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. M. Cf. Vol. I. p. 137, a. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. comma appositum habent.

οὐ] καὶ Bas. b. Idem Stephanus p. 23. „in uno vet. exemplari“ legi ostendens vulgatae postponit, ea tamen servata infi-

nitivum διατελέσειν vel οὐ παύσεσθαι in fine periodi post καθιστάντας desiderat, quia δράσειν haud apte repeteretur. Contra Astius in comm. participia, quae sequuntur, ad οἰόμεθα refert et infinitivorum loco posita statuit, quasi οἶμαι σε λέγοντα idem significare possit, quod οἶμαι σε λέγειν, atque, ut possit, hic non futuri potius, quam praesentis temporis participia ponenda fuissent. Mibi haec participia gerundiorum vim habere et appositionis modo ad verba τί δράσειν referenda videntur: quemadmodum illos transacturos putas? non omnia tentando etc.?

δ' ἔπος λέγοντας] δὲ προσλέγοντας Ven. C. Par. DK. δὲ ῥήμα προσλέγοντας Mon. B. et a m. s. Flor. U. δ' ἔπη λέγοντας Vat. B. In margine Par. D. λόγον scriptum est.

αὐτὸν] αὐτῶν Vind. F.

ἀγῶνας] ἀγῶνα Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

φιλοσοφήσει] φιλοσοφήση Vind. 495 F. Mon. B.

Οὐ] Καὶ Bas. b.

Ὅρα] ἄρα Par. A. Vind. E. ἄρα Flor. AC.

οὖν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic.

ἣν] int. vers. a m. s. Vind. F. ἐλέγομεν] λέγομεν Vind. E.

Vat. H. Flor. T. Cf. p. 491. B. ὡς — ὅταν] om. Vind. F.

καὶ αὐτὰ] om. Fic.

φιλοσόφου φύσεως μέρος, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια τρόπον τινα τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδείουματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γὰρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δὲ, εἶπον, ὧ θανμάσιε, ὄλεθρός τε καὶ δια-

B φθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν. καὶ ἐκ τούτων δὲ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τὰ γαθὰ, οἱ ἂν ταύτη τύχωσι ἑυέντες· σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἧ

C δ' ὅς. Οὗτοι μὲν δὲ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα

κακῇ] post τροφῇ Mon. B. Flor. U.

γένηται] Huic in Vind. F. int. vers. a m. s. γε praescriptum.

αἴτια] αἰτία Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk.

τρόπον] τρόπον Ald. Bas. a. τρόπος Bas. b.

ἐπιτηδείουματος,] ἐπιτηδευμάτος; Steph. Bekk. Stallb.

πλοῦτοί] πλουτεῖ Vind. F. παρασκευή] παρασκευή Ald. Bas. a.

Οὐ] οὐ Mon. B. Ald. Bas. ab. γὰρ,] γὰρ: Vind. E. γὰρ; Vind. B.

δὴ] om. Fic.

διαφθορὰ] φθορὰ Mon. B. τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη] talis ac tanta Fic. τε om. Par. K.

B ἄριστον] ἀρίστον ante corr. Vind. F.

ἐπιτήδευμα,] Perperam Stephanus p. 23. comma delendum censet, ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα. Verba εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα ad ὄλεθρος et διαφθορὰ referenda esse quum ipsorum collocatio ostendit, tum praepositionis εἰς usus et significatio docet.

ὀλίγης] om. Flor. T.

καὶ ἄλλως] admodum Fic.

φαμέν] diximus idem.

καὶ τοὺς ἰδιώτας] om. Par.

DK. Mon. B. Flor. U. καὶ τοὺς ἰδιώτας Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. -C.

οἱ τὰ γαθὰ] οἱ τὰ γ. Vat. B. Ven. B. Par. D. οἱ τ' ἀγαθὰ Ald. Bas. ab. οἱ τὰ γ. Stephanus, quocum Bekkerus Ang. B. Vat. HM. et Mon. B. consentire tradit; sed in Mon. οἱ τὰ ἀγαθὰ legitur, et οἱ mei omnes habent.

οἱ ἂν] οἶον Vind. F. οἱ ἂν Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. unde Stephanus in m. coniecit οἱ vel ἧ ἂν τύχωσι, ταύτη. qua mutatione opus non esse Astius docuit, recte sensum vulgatae hunc declarans: si qui forte huc (ad bonum et virtutem) feruntur. Minus recte Schleiermacherus; neque Ficinus haec satis intellexisse videtur, verba καὶ οἱ τὰ γαθὰ usque ad ἑυέντες ita interpretatus: atque item qui sunt et privatis et civitatibus bonorum ingentium auctores.

φύσις] φύσαν Ang. B.

μὲν] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

προσῆκει] οὐ πρ. Lob. Vind. C. B. Vat. M. quod verum putat Stallbaumius: „etenim vix ex antecedentibus τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα commodè hic repetieris.“ Sane verba τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδείουματος longius remota

ἐπιτηδείουματος longius remota

προσῆκει, ἔρημον καὶ ἀτελεῖ φιλοσοφίαν λείποντες αὐτοὶ
 τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ ὥσπερ
 ὄρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ἤσχυ-
 νάν τε καὶ ὄνειδη περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ φῆς ὄνειδίξειν
 τοὺς ὄνειδίζοντας, ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός,
 οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἀξιοὶ εἶσι. Καὶ γὰρ οὖν,
 ἔφη, τὰ γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ', ἦν δ' ἐγὼ,
 λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν
 χώραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ
 προσχημάτων μεστὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ
 ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν
 ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἳ ἂν κομφότατοι ὄν-
 τες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τέχνιον. ὁμῶς γὰρ δὴ

sunt, sed nihil obstat, quo mi-
 nus ex proxime sequentibus φιλο-
 σοφία hic referatur. Neque ap-
 paret, cur μάλιστα οὐ dicere ma-
 luerit, quam ἤκιστα. Ficinus
 Οὔτοι usque ad αὐτοὶ τε sic
 convertit: Cum plerique ad phi-
 losophandum natura idonei ab hoc
 studio detorquentur, philosophiam-
 que imperfectam et desolatam de-
 stituunt.

λείποντες] λειπόντες Ven. C.
 λιπόντες (Par. DK.) Ald. Bas. a.
 Steph. Ast. pr. sec.

ἀληθῆ] ἀλθῆ Ald.
 ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E. Flor.
 ACV.

ἐπεισελθόντες] ἐπεισιόντες
 Vind. B.

φῆς] φῆς Vind. F. commemo-
 tabas Fic.

οἱ μὲν] οἱ μὲν οὖν Vind. F.
 κακῶν] καλῶν Vind. E.
 εἰσί.] εἰσίν. Bekkerus.

ταῦτα] τοιαῦτα Vind. E. In
 Vind. F. cum sex sequentibus ob
 homoeoteleuton excidit.

γ'] γε Vind. E. Flor. ACRTV.
 γὰρ ἄλλοι] γὰρ οἱ ἄλλοι Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. profecto alii
 plerique Fic. γὰρ αὐ' ἄλλοι Mon.
 B. Flor. U. Bekkerus et Stall-
 baumius.

προσχημάτων] Timaeus lex.
 p. 221: πρόσχημά· προκαλύμια
 τοῦ ἡθους, ἢ πρόφασίς. quorum

neutrum ad nostrum locum qua-
 drat, posterius ad Hipp. mai.
 p. 286. A. haud ineptum videtur.
 Hic vero idem est, quod καλλώ-
 πισμα, quò nomine declarat a
 Thoma Mag. p. 758. Cf. Vol. I.
 p. 135, b.

εἰργμῶν] εἰργκῶν Par. K. D
 ἄσμενοι] In Ald. Bas. ab. com-
 ma post ἄσμενοί, non ante id
 positum.

καὶ οὗτοι] om. Fic.
 τὴν] om. Vind. B. Vat. H.
 Flor. V.

οἳ ἂν] οἳ ἂν Par. D. Ald. Bas.
 ab. οἷα cum litura Vind. F.

τυγχάνωσι] τυγχάνουσι Vind.
 F. περιτυγχάνωσι Lob. Vind. B.
 Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

τὸ αὐτῶν] αὐτὸ Par. DK. τὸ
 αὐτὸ Lob. Vind. B. Vat. BM.
 Ven. C. τὸ αὐτῶν Vind. EF. Ald.
 Bas. ab. non vitiose.

τέχνιον] Ita Par. K. sec. Bip.
 Lob. Vind. BEF. Mon. B. τεχνίον
 editi. Bekkerus et Stallbaumius
 de codicibus tacent. Cf. Butt-
 mannus gramm. II. pag. 334. qui
 τεχνίον unius loci Diphili apud
 Athen. L. II. p. 55. D. scriptura
 vulgata satis tutum habere non
 debebat. Nunc et ibi τέχνιον
 scribendum videtur, uti scripsit
 Dindorfius, qui de codicibus et
 vetustis editionibus pariter atque
 Schweighaeuserus τεχνίον exhi-

πρός γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πρακτοῦσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὐδὲ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τε-

bens tacet, et Sueton. Ner. c. 40. τὸ τέχμιον πᾶσα γαῖα τρέφει pro vulgato τεχνίον restituendum. Ceterum quod ante τέχμιον in Mon. B. Flor. U. interpolatum est ἀεὶ, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt, non magis h. l. mihi genuinum videtur, quam L. II. p. 360. A. aut III. 397. B. ubi iidem ex eisdem id scriptori obtruserunt.

πρός γε] πρόσ τε Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a.

μεγαλοπρεπέστερον] μεγελοπ. Ald.

ἐφιέμενοι] ἐφιέσμενοι Ald. Bas. ab.

δὲ] in Vind. F. deletum.

τε] δὲ Vind. F.

δημιουργιῶν] τῶν δ. Lob. Vind. E. Vat. M. δημιουργῶν Vat. B.

E συγκεκλασμένοι] συγκεκλεισμένοι Vat. H. Flor. ACV. συγκεκλειμένοι Vind. E. ξυγκεκλασμένοι Par. A. Bekkerus; quem sequi non dubitasset, si vel unus reliquorum codicum accederet, quo minus scribae potius, quam familiae deberi hoc ξ videretur.

ἀποτεθρυσμένοι] ἀποτεθρυσμένοι Mon. B. ἀποτεθρυσμένοι Stephanus in m. ut variam lectionem habet. Idem in Flor. U. exstare videtur, quamquam Stallbaumius eam lectionem in utraque editione cum Bas. b. communicat, quae ἀποτεθρυσμένοι habet, ut videri possit hoc potius, quam ἀποτεθρυσμ. scribere et in Flor. U. Bas. b. reperiuntur significare voluisse. Sed quoniam ipse Basileensem posteriore non magis, quam priorem aut Aldinam Stephanianamve oculis suis perlustravit, sed Astius in earum lectionibus referendis secutus est, Astius autem h. l. Basileensem b. „ἀποτεθρυσμένοι (ἀποτεθρυσμένοι?)“ exhibere scripsit (etiam Bipontini ἀποτεθρυσ-

μένοι ex illa editione attulerunt) Stallbaumio rem incertam ita definire placuit, ut ἀποτεθρυσμένοι, quod ex Flor. U. enotatum videret, etiam in Bas. b. legi decerneret. Sed ea, ut dixi, ἀποτεθρυσμένοι habet, et in Lob. super antepenultima vulgatae αν scriptum est. Utrumque ex interpretatione vulgatae originem ducere videtur. Magis anceps iudicium est de alia lectione, ἀποτεθρυσμένοι, quam Stallbaumius in pr. ed. marginem Flor. A. in sec. marginem Flor. U. exhibere dicit, quamque Timaeus in suo codice inventam bis in lexico posuit, p. 44: ἀποτεθρυσμένοι ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τεθρῶν, ἅπερ εἰσὶν ἄγωνα καὶ ἄγρια φυντά. et p. 248: τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυσμένοι ἀντὶ τοῦ ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι. Ad priora Ruhnkenius: „Cum Timaeo ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS.“ (Bekkeri anecd. p. 437, 3: ἀποτεθρυσμένος ἀπηγριωμένος. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρῶν, ἅπερ ἐστὶν ἄγωνα καὶ ἄγρια φυντά. — θρῶν Bekkerus de Ruhnkenii coniectura scripsit pro τεθρῶν, quod in codice est.) „At Suidas et ex eo Apostolius Proverb. p. 40. legunt ἀποτεθρυσμένοι et τεθρῶν, Apostolius etiam λάχανα pro φυντά. Eandem glossam sic scriptam e Timaeo repetiit scholiastes Platonis: ἀποτεθρυσμένοι ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρῶν, ἃ ἐστὶ βοτάνη τις ἄγρια καὶ ἄγονος.“ Mihi non fit verisimile auctorem huius scholii ἀποτεθρυσμένοι legisse, neque insolentia verbi ἀποθρυσθῆναι, aut adiuncto συγκεκλασμένοι, aut denique Philonis loco τεθρυσμένου καὶ κατεαγόςτος καὶ αἰσχίστος

χρῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμ- E
μένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ ἀνάγκη;

βίον componentis tantum effici puto, quantum Ruhnkenius, qui Timaeum monstro lectionis decipi se passum miratur. Quod autem Hemsterhusio interpretationem et procurationem monstri tentanti atque ἀποθροῦσθαι ut ἀπορνεῖσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι eum dici statuenti, qui in iuncam quasi et insensilem omnis boni naturam mutetur, contra ἀποτεθρυμμένην ψυχήν pro τεθρυμμένην non magis, quam defractus mores pro fractos ferenti Ruhnkenius obiecit, ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι non minus dicere licuisse, quam ἀποθραύεσθαι pro θραύεσθαι, et si tamen displiceat, levissima mutatione legi posse ἀποτεθρυμμένοι, attriti, confecti, id quo iure egregie disputatum contra Hemsterhusium dixerit Stallbaumius, non assequor, quum et praepositionis, qua ille maxime offendebatur, vis ab eo neglecta et vulgatae patrociniio deserto etiam nova lectio proposita sit. Quid quod ne Toupium quidem satis refellere Ruhnkenius videtur, cuius interpretationem lectionis ἀποθρυμμένοι emend. in Suid. T. III. p. 191. (p. 467. ed. Lips.) exhibitam: *qui animas habent demissas et in terram more iunci palustris declinatas* propterea prorsus alienam pronuntiat, quoniam rei naturae repugnet: iuncum enim tam rectum stare, ut ne ventorum quidem vi sternatur. Verum hoc, neque Toupio incognitum; sed is de capite iunci in terram prono cogitabat atque inde metaphoram ductam statuebat. Parum sane probabiliter; sed eam ob causam, quod capitis inclinatio in iunco minime insignis nec talis est, ut ideo animum demissum habens in iuncum mutatus dici possit. Atque omnino θρόνον, quamvis ἄγονον et ἄ-

γονον, quum neque humi serpat, neque rigoris aut asperitatis quicquam in se habeat, non facile verbo ad humilem aut insensilem animum notandum idoneo, quale hic requiritur, originem dare potuit. Praeterea valde mirum, quod, si Plato illos ἀποτεθρυμμένους dixerat, nemo eorum, qui verbis Platonice saepe et multum utuntur, ut Themistius et reliqui, hoc item usurpavit. Contra ἀποτεθρυμμένοι τὰς ψυχὰς propria verbi θρύπτειν et praepositionis significatione servata dici possunt ii, quorum animis quasi arboribus cacumina defracta et vires ad entendum necessariae debilitatae sunt; idque alteri, συγκεκλασμένοι, multo magis convenire liquet. Has igitur ob causas ἀποτεθρυμμένοι servandum putavi. Idem Astio, qui in pr. ed. Timaei lectionem receperat, in sec. et tert. placuit; sed quod in comm. ait ἀπὸ in compositione significare rei perfectionem vel confectionem, ideoque ἀποτεθρυμμένους esse prorsus seu penitus fractos seu confractos, quemadmodum Ficius interpretatus sit, non animadvertit ad ea verba, quae primitivam praepositionis significationem admittant, translata illam adhiberi non posse, θρύπτειν autem h. l. non ita dici, ut Latini *frangere* metaphorice dicebant (quo sensu Stephanus in thesauro Tom. I. p. 1594. A. hunc locum respiciens ἀποτεθρυμμένον fractum deliciis, luxu corruptum, mollem redditum et imbecillum, velut fractas deliciis vires habentem interpretatur) quod ab opificibus et βαναύσοις prorsus alienum est. — Ficino utrum συγκεκλασμένοι an ἀποτεθρυμμένοι confracti visi sint, non constat: habet *depressi atque confracti*.

τὰς] τῆς Mon. B.

Καὶ μάλα, ἔφη. Δοκεῖς οὖν τι, ἣν δ' ἐγὼ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκῆος φαλακροῦ καὶ μικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένον, ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουρογὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ
496 δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ' ἅττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ; τοὺς 474

βαναυσίας] βαναυσίας Vind. B. τυγχάνουσαι] τυγχάνουσαι Mon.

B. Flor. U.

ἦ] ἦ Lob.

οὐκ ἀνάγκη] οὐκ ἀνάγκη Vind. E.

οὖν] om. Fic.

φαλακροῦ καὶ μικροῦ] *parvo caluque idem. φαλ. καὶ μικροῦ καὶ μικροῦ* Vind. E. Hunc locum respexit Themistius ab Ast. laudatus or. V. p. 64. C: τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκῆας, τοὺς ἐπιτιθέμενους τῇ δεσποίνῃ ὄφρα νευθεῖσθαι, οὐκ ἐποίει Πλάτων δημιουργοὺς ἀνθρωπίνης μακαριότητος. et or. XXI. p. 246. D: τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, πρὸς Διὸς, ἢ (id delendum videtur) ὁ χαλκῆος ἐκείνος, ὁ φαλακρὸς καὶ μικρὸς, ὁ νεωστὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ὁ τὸ σεμνὸν ἱμάτιον περιθέμενος, μέλλον ἐπιχειρεῖν τῇ δεσποίνῃ;

ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένον] om. Vind. B. Vat. M. Pro βαλανείῳ Vind. E. ante corr. βαλανίῳ habebat.

νεουρογόν] Timaeus lex. p. 185: νεουρογόν] νεωστὶ εἰργασμένον. Eandem glossam Photius (Pors. p. 295, 21.) et Suidas a Ruhnkenio citati exhibent.

ἱμάτιον] ἱμάτιον Ald.

παρασκευασμένου] παρασκευασμένου Bas. a.

μέλλοντος γαμεῖν] (qui) in matrimonium sibi coniunxit Fic.

496 διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. differre existimo Fic.

Ποῖ' ἅττα] ποῖ' ἅττα Vind. E. ποῖ' ἅττα nulla interpunctione

praecedente Ald. Ποῖ' ἅττα Bas. ab. ποῖ' ἅττα Lob. Vind. B. ποῖ' ἅττα Vind. F.

οὖν] om. Vat. H. Fic.

τοιούτους;] τοιούτους Ald. Bas. ab.

δέ] δαλ Par. A. Vat. H. Flor. ACV.

αὐτῇ] αὐτοῖ Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Ald. Bas. ab. et cum litura Vind. F. αὐτοῖς Vind. E.

μῆ] om. Vind. E. Flor. ACT. κατ' ἄξιαν] καταξίαν Vind. EF.

ποῖ' ἅττα] ut supra Lob. Vind. BEF. Bas. ab.

διανοήματά] Pollux L. II. 228: καὶ διανοήσεις, ὡς Πλάτων. καὶ διανοήματα. Cf. pag. 504. E. Tim. p. 71. B.

ἄρ] ἄρ Vind. EF.

οὐχ ὡς] οὕτως Vind. F.

οὐδὲν] οὐδὲ Vat. H. Flor. ACV.

οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον] οὐδὲ φρ. ἄξιον ὡς ἀλ. ἐχ. Ven. C. οὐδὲ φρ. ἀλ. ὡς ἄξιον ἐχ. Vind. F. Flor. R. οὐδὲ φρ. ἀλ. ἄξιον ἐχ. Ang. B. nihil dignum, nihil prudentiae veracem conveniens Fic. Ficini auctoritate Stephanus in m. coniecit οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον, quibus Astius in pr. ed. locum in contextu concessit. Idem in sec. et tert. veterem lectionem restituit; sed ἄξιον in sec. ut insititium uncis inclusit, quod Stallbaumius imitatus est, in tert. suspectum sibi videri sub contextu demonstravit. Quum vera sententia pariter digna vera

ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὀμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννηῶν διανοήματά τε καὶ δόξας; ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Πάνσμι- κρον δὴ τι, ἔφην ἐγώ, ὧ' Ἀδείμαντε, λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὀμιλούντων φιλοσοφία, ἣ που ὑπὸ φυγῆς B καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τετραμμένον ἦθος, ἀπορία

intelligentia atque ei coniuncta dici possit, quidni utroque nomine simul appellatam a scriptore statuamus? praesertim quum coniuncta illi esse nequeat, nisi ea digna est. Itaque ἄξιον appositionis modo ad ἐχόμενον referendum, ut τέλειον ad λελεγμένον Polit. p. 280. E: ἀλλ' οὐκ ἔστι πῶ τέλειον, ὧ παῖ, τοῦτο λελεγμένον. πολὺ ad γιγνόμενον Leg. L. I. pag. 633. B: τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀληθόνων πολὺ παρ' ἡμῶν γιγνόμενον. et similia haud rara, eademque brevitate Latine dicere liceat nihil, quod vera dignum intelligentia nitatur.

Πάνσμικρον] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. πᾶν σμικρὸν Lob. Par. K. Vind. F. πάνν σμικρὸν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Formam a Bekkero receptam bis ut Platoniam commemorat Pollux L. III. 163. et L. VI. 163. Eadem vulgata est Leg. L. X. p. 903. C. et Theaet. pag. 174. E. pro πάνν σμικρὰ ὀπτιμὶ codices πάνσμικρὰ exhibent, quod Bekkerus merito praetulit.

ἔφην ἐγώ] ἔφη ἦν δ' ἐγώ Par. A. Vat. H. ἦν δ' ἐγώ Ven. B. Vind. E. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Illud non inusitatum, (cf. p. 507: A. L. I. p. 337. E: 341. D. III. 399. A. 413. A. III. 425. E: 426. B. 427. E. 428. D. 439. C.) sed tamen aliquantō rarius, quam hoc, citius in hoc corrumpi a librariis, quam effingi ex eo potuit.

λείπεται] om. Ven. B. a m. pr.

κατ' ἀξίαν] καταξίαν Vind. EF.

ἣ που] ἣ που cum circumflexo super ἣ Lob. ἣ ποῦ Vind. F. ἣ που Ald. Steph. Ast.

ὑπὸ φυγῆς] ὑποφυγῆς Vind. E.

καταληφθὲν] καταλειφθὲν Vind. EF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius in sec. et Stallbaumius in pr. ed. qui otium ad philosophiam (exilio) nanciscuntur Fic. In sec. Stallbaumius καταληφθὲν restituit et secundum C. Fr. Hermannum interpretatur ab exsilio deprehensōs seu quibus exsiliū accidit, quo sensu ξυμφορὰ dicitur aliquem καταλαβεῖν. Cui interpretationi non solum ὑπὸ φυγῆς, pro quo φυγῆ ponendum erat, sed etiam hoc obstat, quod huiusce modi viro exsiliū minime calamitosum, sed opportunum potius et faustum videri debet. Equidem καταλαβεῖν eadem significatione, qua paullo post κατέχειν dictum accipio et per exsiliū retentos intelligo, qui, si in civitate mansissent, haud dubie philosophiam deseruissent, et oxymorum hoc arbitror simile illi, quod p. 485. E. notavi. Ceterum καταλειφθὲν, quod etiam Heusdio placuisse Geerius de polit. Plat. p. 68. refert, non damno, modo ne ὑπὸ cum illo in ἀπό mutetur, qua mutatione facta ex fuga superstites dicerentur, quum ii, quibus exsiliū retinendae philosophiae causam attulerit, ὑπὸ

τῶν διαφθερόντων κατὰ φύσιν μεῖναν ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐν
 σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυχῇ καὶ ἀτιμάσασα τὰ
 τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δὲ πού τι καὶ ἀπ' ἄλλης
 τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐφρὺς ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη
 δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐταίρου Θεάγου χαλινὸς οἷος
 κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρε-
 C σκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἢ δὲ τοῦ σώ-
 ματος νοσοτροφία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν

φυγῆς καταλειφθῆναι sc. τῇ
 φιλοσοφίᾳ dici potuisse videan-
 tur.

γενναῖον] Primum *v* Mon. B.
 inf. vers. a m. s. habet.

ἀπορία τῶν διαφθερόντων]
 philosophiae adversis occupationi-
 bus liberi Fic. — διαφερόντων
 cum θ super ϵ Vat. B.

κατὰ φύσιν] καταφύσιν Vind.
 E.

σμικρᾷ] μικρᾷ idem.
 ψυχῇ] ψυχῇ Vind. EF.
 ὑπερίδῃ] ὑπερίδοι Lob.

πού τι] τι που Ang. B. Vind.
 F. Flor. R.

ἀπ' ἄλλης] πάλλης Vind. F.

τέχνης] τέχ. μεταλαβοῦσα Ang.
 B.

ἀτιμάσαν] ἀτιμάσασα Par. DK.
 Vind. F. Flor. U. Idem in Mon.
 B. scriptum, sed punctis notatum
 fuit, quibus a m. s. deletis ulti-
 mae syllabae linea subiecta et in
 m. littera *v* posita est. Ficinus
 haec a βραχὺ inde sic convertit:
 ac multo magis contemptis reli-
 quarum artium opificiis. quo duce
 Stephanus p. 23. τὰ ante ἀπ'
 ἄλλης inserendum et ante εὐφρὺς
 hypostigmen ponendam, vel etiam
 καὶ τὸ ἐπ' ἄλλας τέχνας δικαίως
 ἀτιμάσαν εὐφρὺς, legendum pu-
 tat. Frustra. Obiectum partici-
 pii ἀτιμάσαν nullo negotio e ver-
 bis ἀπ' ἄλλης τέχνης petendum.

ἂν ἔλθοι] Ante Astii sec. ἀ-
 νέλθοι scribebatur, quod ille ex
 coniectura divisit, divisumque le-
 gitur in Ven. B. Mon. B. Ste-

phanus l. c. ἀνέλθῃ malebat, quod
 in Vind. B. Vat. M. exstat. Re-
 liqui ἀνέλθοι habent.

ἐταίρου] ἐτέρου Bas. ab.
 κατασχεῖν] κατάσχη Vind. F.
 παρεσκεύασται] in co statu
 fuerant Fic.

νοσοτροφία]: Aelianus V. H. C
 L. III. c. 15: λέγει δὲ καὶ Πλά-
 τωνα τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι'
 οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσοτρο-
 φίαν. εἰργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη
 τῶν πολιτικῶν συνήλασεν εἰς τὸν
 τῆς σοφίας ἔρωτα.

οὐκ ἄξιον] οὐδ' ἄ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. nunc non decet
 Fic.

οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Cf.
 Apol. p. 17. B: οὗτοι μὲν οὖν,
 ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ἢ τι ἢ οὐδὲν
 ἀληθὲς εἰρήκασιν. in quibus ver-
 ba ἢ τι ἢ vulgo omissa ex codi-
 cibus optimis, inter quos Lob.
 est, recipienda fuisse Bekkerus
 sero intellexit. Similiter iam He-
 rodotus L. III. c. 140: ἀναβέβη-
 κε δ' ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ παρ' ἡ-
 μέας αὐτῶν. tum Xenophon et
 alii, quos Valckenarius significa-
 vit.

οἱ γενόμενοι καὶ γενσάμενοι]
 Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind.
 F. Vat. B. Ven. C. Flor. RU.
 et cum εὐο super ενό Lob. οἱ
 γενόμενοι Ang. B. οἱ γενόμενοι
 Ven. B. a m. pr. quicunque gu-
 stant Fic. οἱ γενόμενοι καὶ γε-
 σάμενοι reliqui codices (Mon. B.
 in prioris participii litteris *eu*
 correctus) et editi omnes, quasi
 inter paucos illos esse possint,

κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημεῖον· ἢ γὰρ πού τινα ἄλλω ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιὲς ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει, οὐδ' ἔστι ξύμμαχος, μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῶ δι- D
καίῳ βοήθειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὥσπερ εἰς θηρία ἄν-

qui non experiantur signum divinum, quod tamen eis contigit, a quibus proinde discerni debuerint ii, qui experiantur; aut, si γενομένοι eodem pertineat, quo γευσάμενοι, et rei dulcedinem suavitatemque experientes significet, num inter eos, qui quum maxime vel identidem experiantur, et qui aliquo tempore experti sunt, tantum discrimen intercedit, ut praesens vel crebra experientia simul cum praeterita tribuenda eis fuerit? Nonne satis est vel semel illud gustasse? Itaque γενομένοι praetuli: *horum paucorum in numerum relati*, seu quibus contigit inter eos referri et partem eorum fieri. Sic Leg. L. VI. p. 754. D: οἱ δὲ δὴ γενομένοι τῶν ἐπτά καὶ τριάκοντα. et supra L. II. p. 360. A: τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Neque sine causa sic potius, quam οὔτοι δὴ οἱ ὀλίγοι, γευσάμενοι scriptum est. Scilicet non per se, sed divino numine tales facti et illorum in numero constituti sunt. αὖ ἱκανῶς] om. Fic.

τὰ] om. Par. K.
πράττει] πράττοι Lob. Vind.
BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor.
ACTV.

ἔστι] ἔτι Vind. F. ante corr.
ξύμμαχος] socius aliquis et adiutor Fic.

μεθ' ὅτου] μεθότου Vind. BF.

D τὴν τῶ δικαίῳ βοήθειαν]. Pro τὴν βοήθειαν. (βοήθειαν Ald.) Mon. B. Par. DK. Flor. U. τὴ βοήθεια; pro τῶ δικαίῳ autem omnes, ut videtur, codices cum editis τῶν δικαίων exhibent, uno

Vind. F. excepto, qui τῶ δικαίῳ a m. pr. scriptum et v a m. sec. int. vers. utriusque additum habet. Cuius libri satis vetusti et boni auctoritatem secutus sum, quia earum significationum, quas vulgata habere potest, nulla apta, ea vero, quae apta est, vulgatae non certo inesse videtur. Nam ἢ τῶν δικαίων βοήθεια auxilium est vel a iustis vel rebus in iustis (cf. Xen. Mem. II. 6, 25: τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν) vel contra iustos seu iusta (cf. Plat. Gorg. p. 509. C: βοήθειαν δευτέρων τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ καὶ τρίτην τὴν τοῦ τρίτου) latum vel ferendum: iustis vel hominibus vel rebus ferendum nescio an Platoni quidem semper ἢ τοῖς δικαίοις βοήθεια dicatur. Sic Gorg. p. 522. D: αὕτη γὰρ τις βοήθεια ἐαντῶ πολλῶν ἡμῖν ἀμολόγηται κρατίστη εἶναι. Theaet. p. 168. C: τῶ ἐταίρω σου εἰς βοήθειαν. Alcib. I. p. 116. A: τὴν ἄρα ἐν τῶ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν. Omnino Platonem hanc dativi structuram frequenter usurpasse ad p. 493. D. observatum est; neque ea, quae Matthiae gramm. p. 681. commemoravit, τὰ τῶν θεῶν θύματα, ἢ τοῦ θεοῦ λατρεία et similia cum hac dictione comparari possunt, quum substantiva illa non actionem, sed rem vel statum, et genitivi non obiectum, sed possessorem vel originem significant. Ceterum facillime —ωι in —ων mutari ad p. 487. C. monui.

σώζοιτ'] σώζοι τ' Vind. E. Ald.

θρωπος ἐμπεσῶν οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ὦν εἰς πᾶσιν ἀγροῖσι ἀντέχειν, πρὶν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνηῆσαι, προαπολόμενος ἀνωφελῆς αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, ταῦτα πάντα λογισμῶ λαβῶν ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων, οἷον ἐν χειμῶνι κοριοροῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους
 E ἀνομίας ἀγαπᾷ, εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσιῶν ἔργων τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἰλεῶς τε καὶ εὐ-

ἐμπεσῶν] ἐπιπεσῶν Vind. E.

εἰς] τοῖς Par. DK. et, ut videtur, Flor. T. quem Stallbaumius in pr. ἱκανὸς ὦν πᾶσιν cum Par. K. exhibere tradit.

προαπολόμενος] προσαπολόμενος Vind. EF. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γένοιτο,] In editionibus ante Bekkerum plenius hic interpungitur, Bekkerus autem, quem Stallbaumius et Astius secuti sunt, commati lineam abruptae constructionis indicem addidit. Sed numeri mutatio proximis tam est accommodata, ut omnia legitimo tenore procedere videantur.

λαβῶν] λαβόντες Flor. R. λαβῶντες Ang. B. λαβῶν, sup. a m. s. ὄντες, Vind. F. Similiter in sequentibus ἔχοντες, πράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν et αὐτοὶ καθαροὶ Flor. R. ἔχοντες, πράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν cum α super penultima, αὐτοῖς et κατὰ τοῖς coniunctis utrisque lectionibus Ang. B. ὄντες super ultimis participiorum ἔχων et πράττων, ντες super ultima in ὑποστάς, (pro quo ὑποστάσεις in Flor. R. scriptum esse dicitur) τες super ultima in ὁρῶν, πῶσιν super ἀγαπᾷ, οἱ et οἱ super αὐτὸς et καθαρὸς Vind. F. a m. s. habet, et Ficinus quoque ubique pluralem loco singularis posuit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

ζάλης] Photius Pors. pag. 44. Lips. ζάλη· μεγάλη ἄελλα. ἀπὸ

τοῦ σφόδρα ἀλίξεσθαι. καὶ ζά-
 πλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος. Πολιτεία οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κοριοροῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑποτειχίον ὑποστάς. Eadem fere Suidas habet in ζάλη, quae in ed. Basili ita scripta sunt: Ζάλην· μεγάλην ἄελλα ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίξεσθαι· καὶ ζάπλουτος, ὁ σφόδρα πλούσιος· πλάτων πολιτεία· οἷον ἐν χειμῶνι ἀπὸ κοριοροῦ, καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ὑποστάς. Longius a nostris codicibus et a veritate discedit Themistius or. VIII. p. 104. C. hunc locum ita laudans: ὅσπερ ἐν ζάλη κοριοροῦ, φησὶν ὁ Πλάτων, ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὁρῶντες τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀδικίας τε καὶ ἀνόμων ἔργων αὐτοῖς στάντες ὑπὸ τειχίον τό γε μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν τοῖς πολλοῖς κέρδος ἡγήσονται. Longissime vero Maximus Tyr. diss. V. p. 34. Steph. (XXI. p. 416. Lips.) συνυποσταλεις, φησὶν ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τὸ τειχίον τοὺς ἄλλους ὁρῶ ζάλη καὶ ἀμυχανία κινωμένους. Ficinus haec οἷον — φερομένου parum accurate interpretatus est: ac velut in procella, dum et turbo agitur et venti perflant et offunditur pulvere coelum. ζάλη hic imbrem significat vento agitato, μετὰ ὄμβρου πνοῆν, ut est apud Hesychium, cuius prima explicatio, συστροφή ἀνέμων μεγάλων (μεγάλη ἄελλα Photii) ad alterum Platonis locum Tim. pag. 43. C.

μενῆς ἀπαλλάξεται. Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὄς, οὐ τὰ ἐλάχιστα
 ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ 497
 μέγιστα, μὴ τυχῶν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ
 προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον ἀυξήσεται καὶ μετὰ τῶν
 ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ἂν
 ἔνεκα διαβολὴν εἴληφε, καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν
 δοκεῖ μετριῶς εἰρησθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ.
 Ἀλλ' οὐδέν, ἦ δ' ὄς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν
 προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν;
 Οὐδ' ἤντιναοῦν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, B

apposita est, quem post nostrum
 laudant Suidas et Photius. χαλά-
 ζης, quod Astius in sec. pro ζά-
 λης h. l. scribendum coniecit, ab
 merito in tert. ed. non iterum
 proposuit, neque ζάλη ita intelli-
 gendum est, quod Stallbaumius
 statuere videtur, qui Astio glos-
 sam lexicī Coislin. obiicit: ζάλη·
 ἡ παραχῆ, τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ
 χάλασα.

ὑπὸ πνεύματος] ὑποπνεύμα-
 τος Vind. E.

ὑπὸ τειχίον] ὑποτευχίον idem.
 ὑπὸ τείχιον Vind. F. a m. pr.
 ὑπὸ τοιχίον Mon. B. Flor. U.
 intra parietes Fic.

ἀποστάς] Ita Par. A. Vind. F. et
 Basilus loco ab Astio comm. p. 544.
 relato. στάς Flor. V. ὑποστάς re-
 liqui cum edit. ante Bekkerum.
 tuti permanent Fic. Cf. Polit.
 p. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιω-
 πὴν ἀπέστη. Sympos. 175. B:
 ἐνίοτε ἀποστάς ὅποι ἂν τύχη,
 ἔστηκεν. Vid. Schaeferus ad He-
 cubam Porsoni Lips. 1824. p. 61.
 sq. Eadem significatione Latini
 absistere dicunt. Sic Plautus alibi
 et Mil. II. 2, 46: illuc sis vide,
 quemadmodum abstittit.

E τὸν τε ἐνθάδε βίον] om. Fic.
 βιώσεται] βιώσονται Flor. R.
 et, sup. ε, Ang. B. In Vind. F.
 on super ε a m. s. scriptum est.
 αὐτοῦ] αὐτῶν Flor. R. et,
 sup. οὔ, Ang. B. αὐτοῦ, sup. a
 m. s. ὦν, Vind. F.

ἔλεός] Vind. F. ωι a m. sec.
 super ως habet; item εἰς super
 ultima nominis εὐμενῆς.

ἀπαλλάξεται] ἀπαλλάσσονται
 Flor. R. et, sup. ε, Ang. B.
 ἀπαλλάσσεται, sup. on, Vind. F.
 ἂν] om. Lob. Vind. BE. Ven.
 B. Vat. HM. Flor. ACTV.

ἀπαλλάττοιο. Οὐδέ] ἀπαλ- 497
 λάττοιο. οὐδέ Ald. ἀπάλλάτ-
 τοιο, οὐδέ Bas. ab.

ἀυξήσεται] proficiet emicabit-
 que Fic.

μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ] Ita
 Par. AK. sec. Bekk. et corr. in
 μετὰ D. Vind. F. Mon. B. Ang.
 B. Flor. RU. et margo A. et a
 m. pr. Ven. C. τὰ τῶν ἰδίων τὰ
 κοινὰ Ald. Bas. ab. τὰ τῶν ἰδίων
 καὶ τὰ τῶν κοινῶν Lob. Vind.
 BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor.
 ACTV. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ κοι-
 νὰ Steph. Ast. pr. sec.

ἐμοὶ] ἐμοὶ Vind. F.
 εἰρησθαι,] εἰρησθαι. Bas. ab.
 Bekk. εἰρησθαι. Steph.

ἔτ'] ἔτι Lob. Vind. BE.

τούτου] τούτω Vind. F.

αὐτῇ] αὐτοῖς Lob. Vind. BE.

Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. phi-
 losophis Fic. αὐτῆς Ald. Bas. ab.
 quod Stephanum ex coniectura
 correxisse eius annotatio p. 23.
 docet, in qua dubitat, utrum
 αὐτῇ, an αὐτοῖς secundum Fici-
 num scribendum sit.

τίνα] τίνα Vind. F.

τῶν] τῆς Par. K.

πολιτειῶν;] πολιτειῶν. Ald.
 Steph.

ἤντιναοῦν] ἤντιν' οὔν Vind. B

F. Ang. B. ἤντιν' οὔν Flor. R.

ἀλλὰ — ἐπιτηδευμάτων C.] ex-

μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλο-
 σόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφεσθαι τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι
 αὐτὴν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῆ ἄλλῃ σπειρόμενον
 ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἴεναι, οὕτω
 καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν τὴν αὐτοῦ δύ-
 ναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν· εἰ δὲ λήψεται
 C τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ ἀριστόν ἐστι,
 τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο μὲν τῶ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ

cepserit Stobaeus serm. XXXXI.
 p. 259. om. Trinc.

τῶν] τὴν Par. K. Stob. excep-
 to cod. A. secundum quem Gais-
 fordus τῶν scripsit.

κατάστασιν — διὸ] κατάστα
 διὸ, omissis mediis, Ang. B.

ὥσπερ] utque Fic. Et καὶ ante
 ὥσπερ inserendum coniecit in m.
 Stephanus. Contra Stallbaumius
 haec appositionis modo addita
 censet et colo a praecedentibus
 distinguit, quae ratio alibi iniri
 potest, huic loco propter maio-
 rem sequentium ambitum, praeci-
 pue vero propter illud μὲν post
 νῦν, quod deinceps dicendis in-
 tentum magis, quam antea dicto-
 rum explicationem molientem ani-
 mum prodit, non convenit. ὥσπερ
 arte cum praecedentibus cohaeret,
 minus arte οὕτω, sed ita, ut ne
 hoc quidem pleniorum interpun-
 ctionem admittat. Refertur enim
 ad ὥσπερ, non aliter ac si id
 nullo cum superioribus nexu con-
 iunctum, sed ipsius adverbii de-
 monstrativi caussa positum esset;
 quae negligentia sermonem fami-
 liarem haud dedecet et in his
 dialogis frequentissima est.

γῆ] τῆ Vind. F.

ἐξίτηλον] ἐξίτιλον idem.

τὸ γένος] τὸ om. Vind. E.

ἴσχειν] ἴσχον, omissa post δύ-
 ναμιν particula ἀλλ', Stobaeus
 (excepto cod. A. qui ἴσχειν et
 ἀλλ' habet) et editi ante Bekke-
 rum, qui de Ven. B. tacet, reli-
 quos infinitivum et particulam

habere testatur. Accedunt his
 Florentini meique omnes. Bipon-
 tini ex Par. K. tantum ἴσχειν,
 non etiam ἀλλ' enotaverunt. Fi-
 cinus ἴσχον legisse videtur: ita
 et hoc genus, propria nunc amis-
 sa virtute, in alienam speciem
 permutatur. Neque Astius in tert.
 ed. Bekkerum sequi voluit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἦθος] Ita Par. A. Ven. C.
 Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A.
 Reliqui codices cum editis εἶδος
 habent, quod satis bonum et ad
 γένος magis accommodatum videri
 non nego. Sed tamen philosopha
 indoles, quamvis retinere vim ac
 virtutem suam nequeat, nunquam
 ita mutari potest, ut in aliud ge-
 nus aliamque naturam transeat,
 non magis, quam ex semine pere-
 grino indigenae plantae species
 provenit. Itaque εἰς ἀλλότριον
 εἶδος ἐκπίπτει non proprie di-
 cetur, sed metaphoricè, in alieni
 generis similitudinem abire; atque
 id ipsum proprie dictum est εἰς
 ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν, a sui
 generis more desciscere et alien-
 um induere. Ceterum Budaeus
 comm. p. 745. ed. Basil. 1556.
 hunc locum laudans nescio qua
 auctoritate εἰς ἀλλότριον εἶδος
 τῆς πολιτείας ἐκπίπτει scripsit,
 quod prorsus ineptum est addita-
 mentum.

ἐκπίπτειν] ἐκπίπτει Lob. Vind.
 BE. Vat. BHM. Ven. BC. Flor.
 ACTUV.

τότε] ποτε Stob. cod. A. C
 μὲν] μὲν τι Par. K. Ast. pr.
 sec.

ἄλλα ἀνθρώπινα, τὰ τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδεύ-
μάτων. δῆλος δὴ οὖν εἶ, ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει, τίς
αὕτη ἢ πολιτεία. Οὐκ ἔγνωσ, ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἔμελλ-
λον, ἀλλ' εἰ αὕτη, ἣν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες
τὴν πόλιν, ἢ ἄλλη. Τὰ μὲν ἄλλα, ἣν δ' ἐγὼ, αὕτη·
τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐρρήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεῖσοι τι αἰεὶ
ἐνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχου τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν, D
ὄνπερ καὶ σὺ, ὁ νομοθέτης, ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις.

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E.

δέ] om. idem.

καὶ τῶν] καὶ τὰ τῶν Vind.

BF. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

Ast. sec.

δὴ οὖν] autem Fic.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.

BE.

ἐρήσει] Ita Par. A. Ven. C. et
a m. pr. Vind. F. Reliqui mei
(et Bekkeriani) cum editis ante
Astium ἐρήση.

Οὐκ ἔγνωσ] οὐκ ἔγνω, addita
a m. s. s, Mon. B. οὐκ ἔγνωσ
Vind. E. Flor. ACT. οὐκ ἔγνωσε,
in m. ἄλλως· οὐκ ἔγνωσ, Flor.
R. ἄλλον οὐκ ἔγνωσ οὐκ ἔγνωγ'
Ang. B. In Vind. F. ἔγνωσ· a
m. s. in ἔγνωσε mutatum est.

ἔμελλον] ἔμελλον Ald.

εἰ] ἢ Vind. B. Vat. M.

αὕτη] Ita Par. A. αὐτῇ Ven.
C. αὐτῇ reliqui editionesque ante
Bekkerum, quod multo est dete-
rius. Et αὕτη in responsione
est.

ἣν] ἣν Lob.

ἄλλα] ἄλλὰ Ald.

αὕτη — ἐνεῖναι] om. Mon. B.
Par. DK. Flor. U. Pro αὕτη
Vind. E. αὐτῇ habet.

αὐτὸ] om. Fic.

τότε] Videtur L. III. p. 423.
E. respici.

δεῖσοι] Ita Par. A. Vind. F.
Ven. C. Ang. B. Flor. R. Bek-
kerus, Astius in tertia et Stall-
baumius in sec. ed. Ceteri δεῖ-
σει.

ἐνεῖναι] ἐν εἶναι Par. A. Vind.
F. Ang. B.

ἔχου τῆς] ἔχοντα τῆς Par. DK.

Mon. B. ἔχων τῆς Vind. F. ante

corr. ἔχοντες Vind. E. τῆς Vat.

B.

ὄνπερ] ὄσπερ Vind. F. Ang. D
B.

ἐτίθεις] ἐτίθησ Par. K. Bek-
kerus et in tert. Astius. Eandem
formam optimo iure Bekkerus
L. VII. p. 528. D. restituit et
Gorg. p. 500. B. vulgati ἐτίθουν
loco secundum meliores codices,
quibus Lob. Vind. G. et ἐτίθειν
exhibentes Flor. FP. accedunt,
ἐτίθην scripsit. Sed Menex.
p. 236. B. συνετίθει non videtur
cum συνετίθη, quod Par. EF. et
a m. pr. Ven. B. habent, permu-
tandum, multo vero minus ἐτίθει
Leg. I. 630. E. et 631. A. con-
tra omnes codices veteresque edi-
tiones corrigendum fuisse, quod
Bekkeri exemplo fecit Stallbau-
mius, ἐτίθη sine nota in contextu
ponens et tamen in Menexeno
συνετίθει retinens. Eodem modo
statuendum de ἠφίει Lys. p. 222.
B. pro quo Bekkerus ex conie-
ctura scripsit ἠφίη, et de ἐφίει
Lach. p. 183. E. cuius termina-
tionem intactam reliquit, initium
secundum Ven. B. Par. G. auxit
et κατηφίει edidit. Quod autem
ad ἠφίειν attinet, quod Euthyd.
p. 293. A. unius Ang. C. aucto-
ritate Bekkerus in ἠφίην muta-
vit, rationes a Buttmano gramm.
I. p. 542. ad vulgatam defenden-
dam allatas probare non possum
et vel sine codice ἠφίην scribi
debuisse censeo.

Ἐξόρηθη γὰρ, ἔφη. Ἄλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβάνομενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾶστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ

E τῷ ὄντι χαλεπά. Ἄλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γενομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' εἶπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρῶν δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἶση. σκοπεῖ δὲ καὶ νῦν, ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τούναντίον, ἢ νῦν. δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἄπτεσθαι. Πῶς; Νῦν μὲν, ἦν δ' ἐγὼ,

ἐδηλώθη] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Idem in Mon. B. ante correctionem erat.

καὶ χαλεπὴν] post αὐτοῦ Par. K.

ἀπόδειξιν,] ἀπόδειξιν. Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ] *om.* Fic.

πάντως] Bekkerus πάντων requirit. Contra Stallbaumius πάντως hic similiter cum superlativo iunctum monet, ut διαφερόντως Tim. p. 23. C. et πάνν quibusdam Luciani locis. Non opus est exemplis, ut πάντως ῥᾶστον omnino et omnibus modis facillimum dici potuisse demonstratur. Quo enim alio modo dicerent? Neque illud metuendum, ne res, quae omnino facillima esse negetur, partim esse facillima affirmari videatur. Nam eadem moderatione οὐ πάντως ῥᾶστον dicebant, qua οὐ πάνν ῥᾶδιον.

δὴ] *om.* Vind. B.

τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά] Cf. scholiastes ad Cratyl. p. 334. A. qui in Civitate quoque hoc proverbio usum Platonem animadvertit. Usus est iam supra L. III. p. 435. C. — τῶντι — Vind. E.

E εἶπερ,] Comma Astius in sec. ponendum ostendit. Antea deerat.

τὸ] τῷ Vind. F. τῷ τὸ Ang. B.

διακωλύσει] κωλύσει Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip.

γ' ἐμὴν] γε μὴν Vind. F. Ald. Bas. ab.

εἶση] εἶσει Vind. F. Flor. R. et, sup. η, Ang. B. cum recentioribus.

σκοπεῖ] σκόπη Vind. E.

δὲ] age Fic.

ἢ] οὐ Vind. E.

πόλιν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Vat. M. et fortasse a m. pr. B. Ven. C. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. πάλιν Ven. B. Vat. H. (et a m. s. B.) Ald. Bas. ab. Steph. quod frustra tueri conatus est Grossmannus, theologus Lipsiensis, vir praestantissimus, epistolae ad Matthiaeum et Ramshornium Altenburgi III. Kal. Febr. MDCCCXXVII. datae p. 7.

ἄπτεσθαι] μὴ ἄπτ. Vind. B.

Νῦν μὲν] Porro nunc Fic.

οἶ] οὐ Bas. b. εἰ Ang. B. Flor. R. Vind. E. et a m. s. F.

καὶ] punctis notatum in Mon. B. *om.* Fic.

τὸ μεταξὺ] τομεταξὺ Lob. 498 Vind. E. et a m. s. B. Ald. Steph.

οἰκονομίας] οἰκονομίας τε Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus de Par. K. Bip.

οἱ καὶ ἀπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ με- 498
ταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάζαντες αὐτοῦ
τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιού-
μενοι· λέγω δὲ χαλεπωτάτον τὸ περὶ τοὺς λόγους· ἐν
δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πραττόντων παρα-
καλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι, μεγάλα ἡγοῦν-
ται, πάρεργον οἴομενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ
γῆρας ἐκτὸς δὴ τινων ὀλίγων ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλ-
λον τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίον, ὅσον αὐτίς οὐκ ἐξάπτου- B
ται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τούναντίον· μειράκια μὲν
ὄντα καὶ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν
μεταχειρίζεσθαι τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε
καὶ ἀνδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑψηροσίαν φιλο-

αὐτοῦ] αὐτῷ Par. K. In Ang.
B. ὦ super οὐ positum.

χαλεπωτάτῳ] Hoc in textu per
compendium scriptum in Mon. B.
sed in m. adscripto χαλεπωτάτον
explicatum est.

ἀπαλλάττονται] paulo post
discedunt Fic. Respicere debe-
bat μειράκια ὄντα.

οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι]
οἱ φιλοσοφώτατα ποι. Vind. E.
etiam qui sapientiae apprime stu-
diosi fore existimantur Fic. Pro
ποιούμενοι Astius in sec. δοκού-
μενοι coniecit, cuius significatio-
nem illud h. l. ut L. VII. p. 538.
C. (τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰ-
κείων) et VIII. 573. B. (ἐπιθυ-
μίας ποιουμένης χρηστᾶς) habere
videtur. Nam fieri φιλοσοφώτα-
τοι, ut Stallbaumius interpreta-
tur, dum philosophiae valedicunt,
non amplius possunt. Cf. Passo-
vii lexicon in ποιῆν 3, b.

τοὺς] om. Mon. B.

καὶ] om. Fic. Male Stephanus
et Astius in pr. et sec. comma
anteposuerunt. ἐὰν καὶ ἐθέλωσιν
coniungenda sunt.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. B.

ἡγοῦνται] ἡγούμενοι Ven. B.
Flor. V. Cornarius ecl. p. 100.
ἡγοῦνται in ἀγαίονται vel ἀρ-
νοῦνται mutandum censebat, quas
coniecturas Stephanus p. 23. iure
improbat.

ἀποσβέννυνται] ἀποσβέννυνται
Vind. F. Flor. R.

πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτε-
ου] μᾶλλον πολὺ τοῦ Ἡρακλειτου
iidem et Ang. B. πολλὴ etc. Ald.
οὐκ] οὐχ Bas. a.

δὲ] ergo Fic.

Πᾶν τούναντίον] om. Vind. B.
Vat. M. Bekkerus et Stallbau-
mius interpunctione sublata se-
quentibus haec iungunt, cui rati-
oni μὲν adversatur. Ego pro
puncto priorum colon cum Astio
posui.

παῖδας] παῖδες, sup. ας, Ven.
B.

φιλοσοφίαν] σοφίαν Vind. F.
Ang. B.

τῶν τε σωμάτων] τῶν δὲ σ.
Vind. F. Non aliter scriptum
videtur in Flor. R. de quo Stall-
baumius ita: τῶν δὲ σωμάτων]
τε Flor. R.

ἀνδροῦται] Ita omnes codices
uno Ven. B. excepto, qui cum
Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus
Bip.) ἀδροῦται habet, quod a
Bekkerō servatum Astius quoque
in tert. ed. et Stallbaumius ser-
varunt. Quum haec omnia ad
pueros spectent, corpora eorum
adolescentia ἀνδροῦσθαι dici posse
videntur, h. e. virilia et virili ro-
bore praedita fieri. Neque prop-
pterea, quod alibi fere homines
ipsi ἀνδροῦμενοι, ἀνδρωθέντες,

σοφία κτωμένους· προοιούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ἣ ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνά-
C σια· ὅταν δὲ λήγη μὲν ἡ θώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρα-
τειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέντους νέμεσθαι καὶ
μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅτι μὴ πάροργον, τοὺς μέλλοντας
εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ 475
βιβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρόπουσαν. Ὡς
ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε προθύμως, ὃ Σώ-
κρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων
προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὁπωστιοῦν πεισομέ-

ἡνδραμένοι, ἔξανδρούμενοι etc. appellari solent, veluti Eurip. Herc. fur. 42. Phoen. 32. Suppl. 713. Aristoph. Eq. 1238. Herodot. I. 123. III. 10. 155. V. 92, 19. VI. 52, 9. Aristot. Eth. Nic. X. 9, 9. Zell. verbum a corporibus alienum pronuntiaandum et contra codices agendum puto.

εὐ μάλα] om. Fic.

ὑπηρεσίαν] ὑπηρεσία Lob. Vind. BE. Vat. HM. ὑπηρεσίη Flor. AC.

φιλοσοφία] φιλοσοφίαν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Basilus M. T. II. pag. 182. C: τοσοῦτον ἀνθεκτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) ὅσον, φησὶ Πλάτων, ὑπηρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους. Et ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους formula hinc petita dicit Themistius or. XXI. p. 260. A.

ἐν ἣ] His Par. K. μάλιστα superscriptum habet.

τελειοῦσθαι] τελεοῦσθαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRTUV. Bekkerus et Stallbaumius, quae forma usitatio Platoni sine codicum discrepantia L. V. p. 466. E. paucis non optimis dissentientibus Leg. L. II. p. 672. C. Symp. 192. A. paullo pluribus neque malis alteram exhibentibus (in his Mon. B. a Bekkero praetermisso) supra L. II. p. 377. B. legitur. Item τέλειος et τελέως in his dialogis multo frequentiora sunt. Conf.

Rückertus ad Symp. p. 180. Sed τέλειος infra L. VIII. p. 546. B. et Leg. V. 730. D. et τέλειον Phaedon. pag. 110. A. codicum omnium consensu firmantur, atque ipsum τελειοῦσθαι huius libri pag. 487. A. extra dubitationem positum videmus. Similiter poetas Atticos utroque usos esse constat. Itaque res ad codices redit, quorum optimus nostro loco cum uno bono (Ven. B.) alteroque diversi generis (Ang. B.) insolentius tenens non contemnendus, nedum L. VIII. p. 587. E. in τελειοῦσθαι, pro quo tantum Vat. B. Ven. C. Par. DK. et Lob. τελεοῦσθαι exhibent, deserendus videtur. De Polit. p. 272. D. mihi non liquet, utrum cum Bekkero ἐτελειώθη secundum Clark. Vat. A. Ven. C. an cum reliquis ἐτελειώθη scribi praestet, sed prius tutius puto.

ἐπιτείνειν] ἐπιτείνει Vat. H. Flor. ACV.

ἐκείνης] ἐκείνων Vind. E. Flor. ACTV.

λήγη] λέγη Ald. Bas. a. Lob. Vind. B. Vat. M.

στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ven. B. Par. DK. Vat. H. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. στρατιωτῶν Lob. Vind. B. Vat. M.

ἤδη] om. Vind. F.

βιώσεσθαι] βιώσασθαι Mon. B. ante corr.

τελευτήσαντας] τελευτήσασθαι Bas. b.

μοῖραν] μοίραν Vind. E.

vous, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ διάβαλλε, ἦν δ' ἐγὼ, ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας, D οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροῦς ὄντας. πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἡ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν βίον, ὅταν αὐτίς γενόμενοι τοῖς τοιούτοις ἐντύχωσι λόγοις. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη, ὡς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πειθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν· οὐ γὰρ πώποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ

ἐπιστήσειν] ἐπὶ στήσειν Lob.
ἔφη] ἔφη Par. K. sec. Bip.
γε] τε Vind. EF. Flor. ACR.
om. Vat. H. Flor. T.

ἀντιτείνειν] Huic in m. Mon. B. a m. s. ἂν praepositum est. Stephanus in m. ἀντιτενεῖν coniecit, quam coniecturam Astius quum in comm. Ficini quidem interpretationi (*arbitror autem plurimos, cum haec audiverint, promptius quoque repugnaturus, abs te minime persuasos*) congruere, sed, quia praesens rem certius significet, necessariam non esse statuisset, in tertia ed. ipse suo nomine proposuit atque in interpretatione secutus est. Mihi praesens alium eumque minime ineptum sensum efficere videtur hunc: tu magno cum studio agis, sed maius etiam eorum studium puto, qui a te dissentiant, hoc est, plerorumque, qui talia dicentem te audiunt.

ἀπὸ Θρασυμάχου] ἀποθρασυμάχου Vind. E.

διάβαλλε] διάβαλε Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F.

Θρασύμαχον] ἀρξαμένους addunt Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Flor. U. Mon. B. (hic cum punctis) et Bas. b.

D γεγονότας] In Lob. εἶναι super νότας legitur.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Steph.

πείρας] πείρας Vind. F.

πείσωμεν] πείσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R.

ἄλλους] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ποιήσωμεν] ποιήσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R. — Proclus in Alcib. T. II. pag. 226. Cous. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης περὶ Θρασυμάχου φησὶν, ὅτι εἰ καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὴ πέπεισταί μοι, πρὸς γε τὸν ἔπειτα βίον εἴη ἂν τι προὔργου γεγονός. — Sequentia usque ad λόγους Ficinus ita convertit: *ad eam vitam, in quam cum pervenerint, haec dicta reperient.*

μικρόν] μακρόν Ang. B. Flor. R. μικρόν cum α super i Vind. F. μικρόν Ven. B. Flor. C. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, a. ubi Flor. C. oblitus sum.

γ'] γε Lob. Vind. B.

εἴρηκας. Εἰς] εἴρηκας, εἰς Ald.

οὐδὲν μὲν] Ita Mon. B. ante corr. οὐδέν' e corr.

εἶδον] ἴδον Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRTUV. de quibus quidem Bekkerus et Stallbaumius tacent, ut consentire cum Stephano videantur.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus εἶδον habere testatur. ἴδον ferri non posse Matthiae gramm. p. 313. pr. ed. iam observaverat, sed πώποτ', quod idem probabili coniectura ductus a Platone positum etiam sec. ed. p. 449. suspicatur, codices non confirmarunt.

Ε πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ὥσπερ νῦν συμπεσόντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελείως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρῃ τοιαύτῃ, οὐ πάποτε
 499 ἐωράκασιν οὔτε ἓνα οὔτε πλείους. ἢ οἶει; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὖ λόγων, ὃ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἔλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γερόνασιν, οἷων ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γινῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψά τε καὶ ἐριστικά καὶ μηδαμῶσε ἄλλοσε τείνοντα, ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν, καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν

πολὺ] πολλοὶ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. om. Fic.

Ε τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα Lob. Vind. BF. τοιαῦτα ἄττα Vind. E. τοιαντὶ γρ Par. A. αὐτομάτου] αντ. Ald. cum leni super v.

συμπεσόντα] ξυμπ. Vind. EF. Flor. ACTV. Stallb.

παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον] παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένου Vat. B.

ἔργῳ τε καὶ λόγῳ] Comma a prioribus editoribus ante haec positum Bekkerus recte postposuit. Vitiosam interpunctionem etiam Ficinus secutus est: *virum autem, quoad fieri potest, virtute perfectum, ac summopere factis et dictis tali quadam in civitate potentem.*

499 οἶει] καὶ οἶει Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔλευθέρων] ἔλευθερίων Par. K. sec. Bip.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἐπήκοοι] ἐπεικοὶ Bas. ab.

γερόνασιν] γερόνασιν Vind.

Ε.

οἷων] Ita Par. A. (cum o super ω.) Mon. B, Flor. U. et a m. s. Vat. B. οἶον, sup. ων, Ven. B. οἶον reliqui cum editis ante Astii sec.

ξυντεταμένως] συντ. Vind. F. Flor. R. ξυντεταγμένως Lob.

Vind. B. Vat. M. ξυντεταμένως ante corr. Mon. B.

τρόπου] προσώπου Par A. adscripto tamen, ut Faehsius tradit, in m. vulgato.

ἐριστικά] ἐρειστικά Vind. EF. καὶ μηδαμῶσε] καὶ om. Ald. Bas. a. Fic. Ast. sec. In tert. restituit, sed eiciendum suspicatur.

δόξαν] opinioem, inanem gloriam Fic.

ἀσπαζόμενων] ἀσπαζόμενοι Vind. E.

τότε] om. Fic.

δεδιότες] δεδειότες Vind. F. ante corr.

ἀληθοῦς] τοῦ ἀληθοῦς Vind. EF. Flor. ACR. τῆς ἀληθοῦς Vat. H.

οὔτε πόλις] ὅτε π. Vind. E.

οὐδέ γ' οὐδ' Vind. E. Flor.

T. Etiam in Ven. B. Vat. H. γ' omissum esse Bekkerus refert.

μή ποτε] μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad L. V. p. 473. D.

τέλεος] τέλος Vind. F. Vat. H. τέλειος Vind. E. Ang. B. Flor. RT.

ὀλίγοις] τε addunt Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

κεκλημένοις] κεκληρωμένοις Lob. Vind. B. Mon. B. (hic cum punctis sub ρω.) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ficinus haec a verbis καὶ οὐ πονηροῖς ita interpretatus est: *qui nec mali*

ιδίαις συνουσίαις πόρρωθεν ἀσπαζομένων. Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι χάριν; ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ταῦτα B
προορώμενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν ὑπὸ
τᾶληθοῦς ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία
οὔδ' ἔ' ἀνὴρ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλος, πρὶν ἂν
τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ πονηροῖς,
ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημένοις ἀνάγκη τις ἐκ τύχης πα-
ραβάλῃ, εἴτε βούλονται εἴτε μὴ, πόλεως ἐπιμεληθῆναι
καὶ τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ξυ δυνα-
στεῖαις ἢ βασιλείαις ὄντων νίεσιν ἢ αὐτοῖς ἐκ τινος C
θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἕρως C

nec inutilēs sunt, ut vulgo existi-
mantur.

παράβλη] Ita Ven. B. Vat. H. Flor. AC. cum editis. contigerit Fic. παράβλη Vind. E. παράβλη Flor. T. περιβάλλη Vat. B. περιβάλλη reliqui codices, quod quamquam defensionem recipit, quum περιβάλλειν significationem iniungendi et imponendi habeat (e. g. Eurip. Ion. 843: τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἐμελλε γῆς) et substantivi loco infinitivus (ἐπιμεληθῆναι, γενέσθαι) certe non vitiosus videatur, tamen alterum ut per se probabilius et reliquis dictionibus ἕρως ἐμπέση, ἀνάγκη γέγονεν. (C) ἀνάγκη γένηται (500. D.) accommodatius neque a codicibus prorsus infirmum, in facillima illarum praepositionum permutatione, de qua Vol. I. p. 436, a. dixi, sine periculo teneri potest.

κατήκοοι] κατήκοοι Ven. C. Scholiastes: κατήκοοι, ἀντὶ τοῦ κατακονόμενοι. In eandem sententiam Ficinus (vel a civibus exaudiantur) et Schleiermacher haec interpretati sunt, sed Schleiermachero pro κατήκοοι Plato κατακόφω scripsisse videtur, cui assentitur Stallbaumius, simul conferri iubens illa p. 502. B: ἀλλὰ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, εἰς ἰκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πειθόμενην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστοῦμενα. At eo ipso loco civium

obedientia tamquam res non solum facultate non magis, quam philosopha principis natura carens, sed etiam sua sponte et sine ulla vi securata proponitur, ut vix videatur nostro loco tamquam necessitate aliqua fortuita exprimens commemorari et ita curae civitatis a philosophis suscipiendae coniungi potuisse. Haec vero cura, utpote ab invitis et civitatis alioquin periturae gratia suscipienda, obedientia erga civitatem appellari eamque suscipientes τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι dici poterant, etiam si non ipsa civium voce vocarentur ad rei publicae administrationem. Quum autem haec quoque vox accessura et legislator philosophis gubernaculum civitatis traditurus esset, multo magis illam dictionem probabilem videri necesse est. Iam confer illa L. VII. p. 520. D: ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἷε, οἱ τροφίμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ ἐθέλησουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; et quae sequuntur usque ad εὐ οἰκουμένην p. 521. A. et κατήκοοι non sollicitandum esse intelliges. Nam quod ad nominativum attinet, pro quo datus expectari poterat, interpositum βούλονται idoneam excusationem praebet.

νίεσιν] νίεσιν Vind. F.

- ἐμπέση. τούτων δὲ πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρω ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημὶ ἔχειν λόγον. οὐτῶ γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν πόλεως τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ πόρρω που ἐκτὸς
- D** οὔτι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἢ εἰρημένη πολιτεία καὶ ἔστι καὶ γενήσεται γε, ὅταν αὕτη ἢ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατὴς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύ-
- C** δὲ πότερα] δ' ὀπότερα Mon. B. δὲ ὀπότερα Ven. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. (a m. pr. δὲ π.) cum editis ante Bekkerum, quemadmodum infra p. 509. A. et alibi. Sed πότερον eadem significatione dici Heindorfius ad Theaet. p. 145. A. docuit.
- ἐστὶν] ἔστιν Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab.
- ἔχειν] post λόγον Vind. E.
- ἂν] om. Vat. B.
- καταγελώμεθα] καταγελώμεθα (Lob.) Ald. Bas. ab.
- λέγοντες] λέγονται Mon. B. ante corr.
- Οὕτως] om. idem.
- ἄκροις] ἄκρ σ Vind. B.
- τις] τε Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
- ἀνάγκη] εἰς ἀνάγκην Par. K. om. Lob. Vind. B. Vat. M.
- ἐπιμεληθῆναι] ἐπεμελήθη Par. DK. sec. Bekk.
- ἢ] ἢ Bas. b.
- τῷ παρεληλυθότι] Cf. Vol. I. p. 147, a. b.
- ἐστὶν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. νῦν vim maiorem habet.
- που ἐκτὸς] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. ἐκτὸς om. Ven. B. editi ante Bekkerum.
- D** περὶ τούτου] in hoc certe rerum statu Fic.
- εἰρημένη] ἡμετέρα Vind. E.
- αὕτη] αὕτη Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
- ἢ] om. Vind. F. Ang. B.
- γένηται] εἴναιτι Vind. E.
- ἀδύνατος] ἀδύνατον Flor. T. et editiones ante Bekkerum, qui de Par. A. Ven. B. tacet, reliquos ἀδύνατος habere testatur. Ficinus utrum legerit, incertum, sed videtur ἀδύνατον legisse: fieri certe id potest.
- ὁμολογεῖται] concessa fuerunt Fic. In Ald. non punctum, sed comma appositum.
- καὶ] om. Vat. B.
- ἔτι] om. Ald. Bas. ab. Steph. ἐρεῖς;] Ita Vind. E. Ald. Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. ἐρεῖς. reliquae editiones.
- κατηγόρει.] κατηγόρει, Steph. E. Ast. pr. tert. κατηγόρει. Ast. sec.
- ἄλλοιαν τοι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἀλλ' οἶαν τοι Vind. F. Bas. b. ἀλλ' οἰ αὐτοῖ Vind. E. ἀλλ' οἶαν τοι Lob. Vind. B. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert. verum quid (eos opinaturos existimas) Fic. De reliquis Bekkeri codicibus non constat. Verum Astius in sec. de coniectura exhibuit.
- ἔχουσιν] ἔχουσιν Lob. Vind. B. Ven. B. Flor. T.
- ἐάν] Ita Par. A. Vat. H. ,, et fortasse Ven. C. " ἐν reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Stallb. pr. εἰ Ast. sec. ἐάν etiam scholiastes legit, cuius explicatio haec est: ὅτι εὐμετάβολον τὸ τῶν πολλῶν πλῆθος, δηλοῖ καὶ "Ομηρος ἀπεινάζων τὴν

νατος γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτω δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ, ἐρεῖς; Ἰσως, ἔφη. Ὡ μακάριε, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ πάνυ E οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρει. ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔξουσιν, ἐὰν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν, ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύη οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίξῃ ὥσπερ ἄρτι τὴν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτηδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶν- 500 ταί σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶν- ται, ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ

ὁρμὴν αὐτῶν κῆμασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι καὶ λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείξεται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, καὶ αὐτῶ ἔργῳ τοιοῦτος ἢ φαινόμενος, ἡ- δῶς ἂν πείσει αὐτούς, καὶ το- σοῦτῳ ῥᾶον, ὅσῳ ἂν εἰεν πλεί- ον. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξία ἀναλογουῦσι καὶ μᾶλλον εὐάλωτοι πρὸς ἐκά- τερα, ἢ περ οἱ ὀλιγότεροι. Nec non Ficinus: si non contentionis studio, sed amicis monitis, dissoluta philosophiae adversa calu- pnia, ostendas, quos potissimum viros appellas philosophos, et, ut nuper, distinguas etc.

αὐτοῖς] αὐτοῖς Ven. B. Par. K. sec. Bip. Ast. tert. Stallb. pr. ἔξουσιν ἐν αὐτοῖς, etiam Butt- mannus coniecerat teste Morgen- sternio symb. crit. 1815. p. 4.

μη] εἰ μη Mon. B. Par. K. Stallb. pr.

τὴν] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

φιλομαθείας] φιλομαθείας Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.

ἐνδεικνύη] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἐνδει- κνύει Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. ἐνδεικνύειν Vind. E. ἐν- δεικνύ Flor. T. ἐνδεικνύε Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. BM. (Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. ἐνδεικνύς Ast. sec. Stallb. pr.

οὓς] οἴους Ang. B. Flor. RT. λέγεις] ,, λέγεις vel λέγει Flor. AC.

διορίξῃ] Ita iidem, qui ἐνδει- κνύη habent, et Flor. TUV. διο- ρίξει iidem, qui ἐνδεικνύει, et Ast. sec. Stallb. pr. διορίξεν Vind. E. διορίζον Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Idem in reliquis Bekkeria- nis exstare videtur, de quibus nihil ostendit.

τὴν τε] τε om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἢ καὶ] καὶ Vind. EF. Ven. B. 500 Ang. B. Flor. ACRT. probante Schleiermachers et sine interro- gatione haec dicta existimante. ἢ οὐκ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ἢ καὶ Astius in sec. et tert. cum colo post ἀποκρινεῖσθαι, ubi Ald. punctum habet. Ficinus: vel si ita conceperint, falli eos opi- nione dixeris nec ad proposita respondere? Si vulgatam lectionem sequimur, hanc ἀλλοίαν δόξαν diversam ab illa, quam Socrates plerosque habituros esse asseve- raverat, eique et veritati contra- riam intelligere debemus. Id, quia notio τοῦ ἀλλοίου necessario re- lativa et ubique ad proximum re- ferenda est, fieri posse videtur. Quemadmodum igitur Socrates ἀλ- λοίαν τοι δόξαν ἔξουσιν inquires respexerat illa, quae Adimantus de vulgi opinione ominatus fue- rat, eamque diversam et philoso- phiae faventem fore, si vera eis

ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἶε τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονεῶν ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἠγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω
 B φύσιν γίνεσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίμαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακείσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆγον ἐπεισκευομακότας, λοιδορουμένους τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ αἰεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥμιστα

philosophi imago ostenderetur, pro certo pronuntiaverat, ita Adimantus, etiam si veram imaginem videant, nihilo minus aliter eis, atque Socrates speret, visum iri affirmaturus simili confidentia ἄλλοιαν τοι δόξαν λήφονται καὶ ἄλλα ἀποκρινούονται dicere idque num facturus sit, a Socrate interrogari poterat. Quae interrogatio quum negationis vim habeat, non expectato responso altera item negativa adiicitur: ἢ οἶε etc. Ceterum ne reliquae quidem lectiones, quarum alteram Schleiermacherus, alteram Stallbaumius secutus est, ad sententiam ineptae, sed perquam languidae videntur.

οὕτω] αὐτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. αὐτὸ Flor. T. αὐτὰ Vind. E.

τοι] τε Ang. B. Stallbaumius in sec. probante Schleiermachero, cuius tamen rationi τοι non ita ut Stallbaumio obstabat. Servatis vero verbis ἢ καὶ hoc quoque servandum esse apparet. Nec frustra codices etiam qui cum Ang. B. facere solent, id retinent.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι Par. A. Vat. H. Conf. Vol. I. p. 52, b. collecta, secundum quae, si unus et alter illius familiae liber accessisset, praesens recipi poterat.

ἢ οἶε] an censes, inquam Fic.

ἄφθονον] Antiaticcistes Bekk.

pag. 81, 29: ἄφθονον· τὸν μὴ φθονοῦντα. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. quod ad nostram locum pertinere puto.

γάρ σε] γὰρ σὲ Vind. E. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius, quasi Socrates ἐγὼ μὲν dicens non omnino aliis, sed Adimanto soli sese opponeret.

γίνεσθαι] γενέσθαι Vind. E.

ἀμέλει] om. Fic. Bekkerus et Stallbaumius commate a praecedente ἐγὼ separant, quo admissio non iam adverbii, sed imperativi vim habere statuendum est, cui usus repugnat. Cf. Schneiderus ad Cyrop. V. 2, 13.

ξυνοίει] ξυνοίον Mon. B. Flor. B. U. In Ald. nulla interpunctio, in Bas. ab. Steph. interrogandi nota apposita est.

τοῦ] τὸ Vind. B.

διακείσθαι] διακοεῖσθαι Lob. ante corr.

ἐκείνους] post αἰτίους Vind. E.

οὐ] ὡς μὴ Mon. B. Flor. U. Par. K. οὐ μὴ Ald. Bas. ab. Steph. Idem a m. s. in Par. D. positum videtur, quem Bekkerus a m. pr. οὐ προσῆγον cum reliquis habere testatur.

ἐπεισκευομακότας] ἐπεισκευομακότας, sup. ω, Vind. E.

λοιδορουμένους] λοιδορουμένους Vind. F. λοιδορουμένη Par. K.

αὐτοῖς] Vulgo αὐτοῖς, quod

φιλοσοφία πρόπον ποιούντας. Πολύ γ', ἔφη. Οὐδὲ γὰρ
 που, ὧ Ἀδείμαντε, σχολὴ τῶ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς
 οὔσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώ-
 πων πραγματείας καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου τε καὶ C
 δυσμενείας ἐπιπλάσθαι, ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἅττα καὶ
 κατὰ ταῦτ' αἰετὶ ἔχοντα ὁρῶντας καὶ θεωμένους οὔτ'
 ἀδικοῦντα οὔτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ
 πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμῆσθαι τε καὶ
 ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἷε τινα μηχανὴν εἶναι,
 ὅτω τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ μιμῆσθαι ἐκεῖνο; Ἀδύνα-

Ficinus *homines conviciis passim
 lacessunt* interpretatus ad τοὺς
 πολλοὺς, Stallbaumius ad philo-
 sophos refert per synesin ex præ-
 cedenti φιλοσοφίαν petendos.
 Neutrum in istos ἐπεισεικεωμακό-
 τας, quales supra p. 495. C. de-
 scripti sunt, cadere videtur, quip-
 pe qui et vulgo placere et ob phi-
 losophiam, quam profitentur, mag-
 ni fieri cupiant. Invicem vero
 obtrectare, alter alteri philosophi
 nomen tribuendum negare, ita
 philosophiae ipsi magnam invi-
 diam conflare solent. Itaque ἀ-
 τοῖς scripsi.

ποιουμένων,] ποιουμένους;
 Steph.

πρόπον] πρόποντας Par. DK.
 πρόποντα Mon. B. Flor. U. Stall-
 baumius.

ποιούντας.] Vulgo ποιούντας;
 Ita scilicet initium periodi com-
 paratum erat, ut cum interroga-
 tione terminatum iri videretur.
 Sed Adimantus ei, quod Socrates
 in fine dixerat, assentiens inter-
 rogationem paulatim in affirma-
 tionem abisse docet, quemadmo-
 dum Vol. I. p. 228. in negatio-
 nem conversam vidimus. Atque
 ipsa illa οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο
 ξυνοίει ita pronuntiarī poterant,
 ut magis affirmantis essent, quam
 dubitantis; et οὐκοῦν a scholiaste
 per τοιγαροῦν explicatur.

C πραγματείας,] πραγματείας.
 Ald.

φθόνου] φόνου Vat. H.
 ἐπιπλάσθαι] ἐπιπλάσθαι

Vind. F. Ald. Bas. ab: ἐπιπλά-
 σθαι Ven. B. Cf. Vol. I. p. 233.
 εἰς] εἰ Vind. F.

τεταγμένα] τεταγμέν' Vind. F.
 Ang. B.

ἅττα] ἅττα Lob.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

ὁρῶντας καὶ θεωμένους] con-
 templatur Fic.

ἀδικούμενα] ἀδικούμενον Par.

AK. Lob. Vind. BE. Vat. BHM:

Ven. C. Flor. ACTV. Etiam

Par. D. vulgatum cum litura et

Ven. B. on super ultima eius syl-

laba exhibet. Erroris originem

demonstrat Bastius comm. pal.

p. 818.

καὶ] om. Vat. B. a m. pr.

μιμῆσθαι] μιμῆσθαι Ald.

Bas. a. Ad hos infinitivos expli-

candos zeugnate opus non vide-

tur: οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σχολὴ κά-

τω βλέπειν, ἀλλὰ μιμῆσθαι per

se clara sunt.

ὁμιλεῖ] ὁμιλεῖ Vind. E.

ἀγάμενος] Ita Lob. sed cum o

super α. ἀγάμενος Ald. Bas. a.

quo Stephanus p. 23. ἀγάμενος

postquam multo aptius esse do-

cuit, „ideo, inquit, veteri libro

de eo in contextum recipiendo

sum assensus, praesertim quum

et Fic. agnoscat.“ (cui cum amore

admirabundus adhaeret.) ἀγασθαι

tamen ποιητικόν, saltem ποιητι-

κώτερον fatetur; quod Platoni

secus visum. Cf. L. I. p. 329.

D. II. 367. E.

μῆ] om. Vind. F. Vat. H. Flor.

AC:

τον, ἔφη. Θεῶν δὴ καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν
D κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ γίνεταί·
 διαβολή δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάσῃ μὲν οὖν. Ἄν
 οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται ἢ ἐκεῖ ὄρα, με-
 λετηῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἦθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τιθέ-
 ναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἄρα κακὸν δημιουρ-
 γὸν αὐτὸν οἶει γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἡμιστά γε,
 ἦ δ' ὅς. Ἄλλ' ἐὰν δὴ αἰσθάνονται οἱ πολλοὶ, ὅτι ἀληθῆ
E περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις

Θεῶν δὴ — Θεοφιλή ποιήσῃαν.
 501. C.] laudat Eusebius praep.
 L. XII. p. 348: θεῶν δὴ καὶ κό-
 σμῳ ὃ γε etc.

ὃ γε] ὅτε Bas. b.

κόσμιός τε καὶ θεῖος] *divinus
 ipse atque decorus* Fic.

D γίνεταί] γίνεται Euseb.

δ'] δὲ Vind. F. Euseb.

πᾶσι] πάσῃ Vind. F. ante
 corr.

οὖν] int. vers. a m. s. Vind.

E. γένηται] γίνεταί idem.

μελετηῆσαι] μελέτοσαι Mon. B.
 καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν] *neque
 se tantum, sed et alios* Fic. Pro
 μόνον Vind. F. πόνον habet.

ἄρα] ἄρα Flor. ACV. ἀλλὰ
 Vat. B. a m. pr.

κακὸν] Priorem syllabam Vind.
 F. int. vers. a m. s. habet.

δημιουργὸν] δὴ δημ. Euseb.
 Ast. sec.

αὐτὸν] post οἶει Ven. B. Vind.
 E. Vat. H. Flor. ACTV.

δημοτικῆς] δημοτικῆς Mon. B.
 δεσμοτικῆς Vind. F.

Ἄλλ' ἐὰν δὴ] Si Fic.

αἰσθάνονται] αἰσθόνται Flor.

R.

F ἀπιστήσουσιν] ἀπιστήσουσιν
 Vind. F. ante corr. *Sequentia
 Hierocles de providentia L. II.
 apud Photium cod. CCLII. p. 464,
 b. 13 — 27. Bekk. hunc in mo-
 dum contracta exhibet: καὶ τοῦ-
 το ἐν Πολιτείᾳ παραδίδωσι, τοὺς*

φιλοσόφους λέγων ἀρχόντας ταῖς
 πόλεσιν ἐφεστάναι, ἵνα λήξωσί
 ποτε τῶν κακῶν, καὶ ὡς οὐκ ἂν
 ποτε εὐδαιμονήσειε πόλις, (ita
 Bekkerus secundum codices pro
 vulgato εὐδοκίμησειε πόλις scri-
 psit.) εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψῃαν
 οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρω-
 μένοι. τίς δ' ὁ τρόπος τῆς δια-
 γραφῆς; ὅτι λαβόντες ὡς περὶ πί-
 νυκα πόλιν τε καὶ ἦθη ἀνθρώ-
 πων πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιή-
 σῃαν, καὶ μετὰ τοῦτο ὑπογρά-
 ψαντο ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολι-
 τείας, ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργα-
 ζόμενοι αὐτὴν πυκνὰ ἂν ἐκατέ-
 ρωσε ἀποβλέποιν, πρὸς τε τὸ
 φῦσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σω-
 φρον. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 πρὸς (ὡς in codicibus est.) ἐκεῖ-
 νο αὐτῷ, ὃ τοῖς ἀνθρώποις ἐμποι-
 εῖ, (id codices omitunt.) ὡς καὶ
 (ita codices pro καὶ ὡς) Ὀμηρος
 ἔφη, τὸ θεοειδὲς τε (v. τι) καὶ
 θεοείκελον, καὶ τὸ μὲν ἐξαλεί-
 φοιν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιν,
 ἐς ὅτι (ὅτον cod. Paris. bombyc.)
 μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα ἦθη θεο-
 φιλή ποιήσῃαν.

ἂν ποτε] ἀπόντε Ven. C. Ad
 sequentia cf. L. V. p. 473. E.

παραδείγματι] παραδείματι
 Ald.

ἦ] ἦν Mon. B. Flor. U.

ἐάνπερ] ἐὰν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

δὴ] post τίνα Vat. B.

καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἣ δ' ὅς, ἐάνπερ αἰσθάνται. ἀλλὰ δὴ τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Λαβόντες, ἦν δ' ἐγὼ, 501 ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἥθη ἀνθρώπων πρώτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἂν, ὃ οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλ' οὖν 476 οἶσθ', ὅτι τοῦτ' ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, τῷ μῆτε ιδιώτου μῆτε πόλεως ἐθειλῆσαι ἂν ἄψασθαι μηδὲ γράφειν νόμους, πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοῖ

501 διαγραφῆς; Λαβόντες] διαγραφῆς λαβόντες sine interpunctione Vind. E. Alteri Vind. F. a m. sec. οἱ φιλόσοφοι superscriptum habet.

ἥθη] post ἀνθρώπων Flor. T. ἂν, ὃ] ἂν ὅθεν Flor. R. ὅθεν, e corr. ὅθεν, Vind. F. ὅθεν Ang. B. Pro commate, quod cum Astio interposuimus, reliqui editores punctum fecerunt.

ἀλλ' οὖν οἶσθ'] an nescis? Fic. cuius auctoritate Astius ἀλλ' οὐκ οἶσθ' —; scripsit, idem in Bas. b. exstare falso nuntians. Quod Socrates Adimantum hoc iam scire ponit, id eodem, quo alia in his sermonibus, pertinet, ut prius habita cum eo colloquia respicere videatur. — οἶσθα Lob. Vind. B.

εὐθὺς] praecipue Fic.

διενεγκεῖν] διενέγκοιεν Mon. B. Flor. U. Bekkerns et Stallbaumius. διενέγκαιεν Euseb. ex quo Astius in sec. et tert. διενέγκειαν fecit, parum tenax eius, quod recte ad Alcib. p. 305. observaverat. Stephanus p. 24: ὅτι aut expungendum, aut sicuti post οἶδα, εὐ οἶδα, ἴσθι, εὐ ἴσθι, ita etiam post οἶσθα posse πλεονάζειν statuendum censebat. Cf. Phaedon. p. 63. C: νῦν δὲ εὐ ἴστε, ὅτι παρ' ἀνδρας τε ἐπιζῶ ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δυσχρησαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεούς δεσπότας πάνυ ἀγαθούς ἤξειν, εὐ ἴστε, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων,

δυσχρησαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ad quem locum Heindorfius duo Xenophonteos ex Cyropaedia adscripti nostro simillimos L. V. c. 4. §. 1: ἐκ δὲ τοῦ Γαδάτα Ἰππικίου τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν ἐπεὶ ἐώρα αὐτὸν ἀφεστηκότα ἀπὸ τοῦ Ἀσσυρίου, ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. οὕτω δὴ — κελεύει — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν Γαδάταν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. quae quum optimorum codicum fide merito pro veris habentur, ne nobis quidem διενεγκεῖν mutare et orationem particulae ὅτι causa, quam saepe obliquae addi constat, erigere licebit. Etiam quia significantem infinitivus in obliqua oratione sequitur Epinom. p. 982. D. τοῦθ' ἡμῶν τοῖς πολλοῖς αὐτὸ τούναντιον ἐδοξεν, ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως πράττειν, ψυχὴν οὐκ ἔχειν. Eusebium autem iam supra L. I. p. 347. A. pro infinitivo vidimus usitatiorem modum exhibere, quo loco Mon. B. perperam a Bekkero cum Stephano consentire traditur. Habet cum plerisque δεῖν, non δεῖ.

ιδιώτου] ιδιώτην Vat. H.

ἐθειλῆσαι ἂν] ἐθειλῆσαιεν Euseb.

γράφειν] γράφει Vind. E.

πρὶν ἢ] πρὶν ἢ Vind. F. Ald. Bas. ab. ἢ πρὶν Vat. B.

καθαρὰν] haec purgata Fic.

ποιῆσαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἷε
 ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί' μὴν;
 B Ἐπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσε ἀπο-
 βλέπειεν, πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σω-
 φρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὖ, ὃ ἐν
 τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν, ξυμμειγνύντες τε καὶ κεραν-
 νύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκεί-
 νου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς

ποιῆσαι.] ποιῆσαι; Ald. Bas.
 ab. (Ast.)

γ'.] γε Euseb.

Οὐκοῦν] οὐκ ἂν Vat. H. Flor.
 ACV.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob.
 Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.
 οἷε] εἶη Vind. E.

ὑπογράψασθαι] ὑπογράψεσθαι
 Ang. B.

B ἐκατέρωσε] Ita Vind. F. Mon.
 B. Ang. B. Flor. RU. Hierocles,
 Euseb. Ast. sec. ἐκατέρωσ' Bek-
 kerus, Astius in tert. et Stallbau-
 mius. ἐκατέρωσ reliqui codices et
 editiones.

ἐκεῖνο] Ita Vind. F. ante corr.
 ἐκεῖνω e corr.

αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμ-
 ποιοῖεν,] Ita Ven. B. Ald. Bas.
 a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast.
 pr. et sec. αὐτὸ ἐν τ. ἀ. ἐ. Lob.
 Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat.
 M. Bas. b. αὖ τὸ ἐν τ. ἀ. ἐ. re-
 liqui codices, inter quos Flor. T.
 ἐμποιοῖεν, Mon. B. τὸ linea nota-
 tum et pro eo ὃ a m. s. in marg.
 scriptum habet. atque iterum ad
 humana: et ad superioris illius
 exemplar humana disponent Fic.
 qui et ipse τὸ legisse videtur.
 Idem Bekkerus, Astius in tert. et
 Stallbaumius receperunt et post
 ἀνθρώποις incisionem fecerunt,
 quo facto ἐμποιοῖεν ad sequentia
 relatum copula caret, qua cum
 ἀποβλέπειεν iungatur. Itaque
 Astius καὶ ποιοῖεν pro eo scri-
 bendum, Stallbaumius ἀποβλέ-
 ποιεν in ἀποβλέποντες mutan-

dum, Schleiermacherus, qui et
 ipse Bekkeri lectionem sequitur,
 τε ante ξυμμειγνύντες ponendum
 suspicatur: quorum nihil non du-
 rius longiusve a codicum scriptura
 distans, quam vulgatum vide-
 tur. Accedit quod, quum alterum
 illud, quo pictores respiciant,
 aliud esse non possit, nisi ipsa
 imago, quam informant, seu si-
 mulacrum iusti, pulchri et reli-
 quorum, quod efficere in tabula
 rasa student, id ipsum non sine
 magna ambiguitate τὸ ἐν τοῖς ἀν-
 θρώποις diceretur, quibus verbis
 propter opposita τὸ φύσει δίκαι-
 ον καὶ καλὸν vel virtutum illarum
 species in vivis hominibus obvia
 potius, quam adumbrata in ta-
 bula, vel idea quaedam humanae
 iustitiae pulchritudinisque diversa
 ab illo natura iusto pulchroque
 significari videretur. His de causis
 vulgatam lectionem restitui,
 in qua sensus certus et aptus,
 optativus autem ad hypotheticam
 orationis formam legitime accom-
 modatus est.

ξυμμειγνύντες] συμμ. Vind. E.
 ξυμμειγνύντες Vind. F. Mon. B.
 Eus. Ald. Bas. ab.

τε] om. Vind. E.

κεραννύντες] κεραννύντες Vind.
 F. Mon. B. Eus.

ἀνδρείκελον] Timaeus lex.
 p. 36: ἀνδρείκελον· χρῶα ἐπιτη-
 δεῖα ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.
 quae explicatio non magis in hunc
 locum quadrat, quam in alterum
 Cratyli p. 424. E. ubi pictores
 interdum multos colores miscere
 dicuntur, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον

ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον.
 Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφουεν, τὸ
 δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη C
 εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Καλλίστη γοῦν
 ἄν, ἔφη, ἢ γραφὴ γένοιτο. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πεί-
 θομέν πη ἐκείνους, οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα
 ἵεναι, ὡς τοιοῦτός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότ'
 ἐπηνοῦμεν πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκείνοι ἐχαλέπαινον, ὅτι

σκενάζωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιού-
 των. Utrobique hominis imaginem
 significat.

ἐγγιγνόμενον] ἐγγιν. Vind. E.

θεοείκελον] θεοείκελλον Lob.
 θεοείκελον Ald. Bas. a.

C ἕως] ὡς Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Quod vulgo additum legitur
 ἄν, quum nonnisi in Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. et apud Euse-
 bium exstet; recte omissum est a
 Stallbaumio in sec. ed. Cf. Leg.
 L. VI. p. 752. C: εἰ δὲ μείναι-
 μέν πως τοσοῦτον χρόνον, ἕως
 οἱ γενεάμενοι παῖδες τῶν νόμων
 καὶ ξυντραφέντες ἱκανῶς ξυνη-
 θεις τε αὐτοῖς γενόμενοι τῶν
 ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει πάση κοι-
 νωνήσειαν. Phaedon. p. 59. D:
 περιεμένομεν οὖν ἐκίστοτε, ἕως
 ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτήριον. Ib.
 101. D: ὡσαύτως ἂν διδοίης (λό-
 γον) ἄλλην αὐτὴν ὑποθέσειν ὑποθέ-
 μενος — ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἔλ-
 θοις. Quibus omnibus locis id,
 quoad usque facere aliquid aliquis
 ostenditur, intra eiusdem cogita-
 tionem quidem futurari, sed sine
 dubitatione ei futurum esse vel
 fieri tamen posse videri significa-
 tur. Sed ubi id tale est, ut a
 facientis voluntate pendeat, arbi-
 trarii significatio per particulam
 ἄν accedere potest. Itaque et
 nostro loco ferri quodammodo po-
 terat ἄν, et Phaedonis loco pro-
 ximo paullo ante verba citata
 recte habet vulgata: εἰ δὲ τις
 αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο,
 χαίρειν ἕως ἄν καὶ οὐκ ἀποκρι-
 ναιο, ἕως ἄν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρ-
 μηθέντα σκέψαιο. neque opus

est, ut ἄν in αὐτὴ mutetur, quem-
 admodum Stallbaumius opinatur,
 qui, dum ἄν optativo ab ἕως pen-
 denti iungi posse simpliciter ne-
 gat, discrimen significationis ne-
 glexit et nostrum ἕως cum altero,
 quod est quamdiu, confundens
 dissimiles locos Theaet. p. 155.
 A. et Menon. 97. C. pro simili-
 bus habuit.

ἀνθρώπεια] τὰ ἀ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Euseb. (Hier.)
 Ast. sec. tert. male. ὅτι μάλιστα
 non pleonastice additum, sed ad
 ἀνθρώπεια referendum est, quod
 Schleiermacherum non fugit.

Καλλίστη] καλλήστη Vind. E.
 ἔφη] om. Ven. B. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACTV.

ἦ] om. Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἦν δ'] om. Vind. E.

πείθομέν] πνθόμενοι idem.
 πειθομένη Vat. H. Flor. AC.
 Male Stephanus p. 24. πείθομεν
 desiderat.

ἐκείνους] κείνους Vind. F. Ang.
 B. ἐκείνοι Vind. E.

διατεταμένους] διατεταμμέ-
 νους, e corr. διατεταμένους,
 Mon. B. διατεταγμένους Ven. B.
 Ang. B. (Flor. RT.) cum editis
 ante Astii sec. V. L. V. p. 474.
 A. In Vind. F. super δια a m.
 s. ἀντι scriptum est.

τότ'] τότε Vind. F.

ἐπηνοῦμεν] ἐπαινοῦμεν Flor.
 T. ἐπονοῦμεν Vat. B. Mon. B.
 superscripto alter η, alter αι su-
 per πο.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

τάς πόλεις αὐτῷ παρεδίδομεν, καί τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν
 ἀκούοντες πρᾶννονται; Καὶ πολὺ γε, ἣ δ' ὄς, εἰ σω-
 D φρονοῦσι. Πῆ γὰρ δὴ ἔξουσιν ἀμφισβητῆσαι; πότερον
 μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλο-
 σόφους; Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἴη. Ἄλλὰ μὴ τὴν
 φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἣν ἡμεῖς διήλ-
 θομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν
 προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι
 καὶ φιλόσοφον, εἶπερ τινὰ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσειν
 E μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν; Οὐ δὴ ποῦ. Ἔτι οὖν
 ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν, ὅτι πρὶν ἂν πόλεως τὸ φι-
 λόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, οὔτε πόλει οὔτε πολί-

καί τι] Ita Vind. E. Flor. ACTV. καὶ τί Par. A. Vat. H. καὶ ἔτι reliqui codices editique, quod qui retinent, ita interpretari necesse habent, ut placati animi, quo illi nunc utantur, tranquillitas maior dicatur indignatione, qua antea usi sint. Nam quod ipsa verba suadent, ut ad ἔτι μᾶλλον cogitetur ἢ τότε, ὅτε αὐτὸν ἐπηρεάζομεν πρὸς αὐτούς, id ob sequentia δι' ὃν ἐκείνοι ἐχάλεπαινον fieri nequit, nisi eodem tempore et χαλεπαίνειν et πρᾶννεσθαι eos dici statuimus. Illi vero interpretationi ea, quam nostra lectio simplicem et facilem habet, ob id ipsum haud dubie praeferenda, neque codicum auctoritas ita comparata est, ut deteriorem sequi cogamur. Itaque cum Schleiermachero ti praetuli, cui etiam Adimanti πολὺ melius, quam vulgato respondet. Nec aliter Ficinus: nunc vero aequiori animo hoc audiunt?

αὐτὸ] om. Ang. B. Vind. F. αὐτῷ Mon. B.

πρᾶννονται] πρᾶννονται Ald.

πολύ] maxime Fic.

εἰ σωφρονοῦσι] ἦ, e corr. εἰ, σωφρονοῦσι Vind. F. ἦν σωφρονοῦσι Lob. εἰ φρονοῦσι, sup. σω inter εἰ et φρ, Vat. B. ἦν σωφρονοῦσι Ven. B. Vind. B.

Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. εἰ σωφρονοῦσιν Bekkerus. ἦν σωφρονοῦσι non vitiosum, sed minus usitatum. Cf. Vol. I. p. 376, a.

γὰρ δὴ] nunc Fic.

τοῦ ὄντος] eorum quae vere sunt idem.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. E. Mon. B. μὲν τᾶν Vind. F.

ἔφη] post εἴη Vind. E.

δέ] δαί Par. A.

ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Ald. Bas. ab.

τινὰ] τιν' Vind. F. τὴν' Ang. B.

φήσειν] φύσει Vind. F. Ang. B. φήσεις Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Bekkerum. (vel eos) probabunt (magis) Fic. Quamquam huius infinitivi eadem, quae proximi ἔσεσθαι ratio reddi potest, ut ab ἔξουσιν λέγειν pendere statuatur, quam dictionem a Socrate in locum eius, quam posuerat, ἔξουσιν ἀμφισβητῆσαι substitutam esse ex eo colligitur, quod οὐκ ἀγαθὴν, non μὴ dixit, qua ratione probata sensus minime incommodus procedit hic: poteruntne dicere hanc naturam non perfecte bonam et philosopham futuram, aut sese illos praetuturos esse, quos nos exclusimus? tamen φή-

ταις κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἣν μυθολο-
γοῦμεν λόγῳ, ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἦττον.
Βούλει οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, μὴ ἦττον φῶμεν αὐτούς, ἀλλὰ
παντάσασι πράους γεγυμέναι καὶ πεπεισθαι, ἵνα εἰ μὴ 502
τι ἄλλο, αἰσχυρθέντες ὁμολογήσωσι; Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη. Οὗτοι μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, τοῦτο πεπεισμένοι
ἔστων· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσῃ, ὡς οὐκ ἂν
τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς
φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἰς, ἔφη. Τοιούτους δὲ
γενομένους ὡς πολλὴ ἀνάγκη διαφθαρήναι, ἔχει τις λέ-
γειν; ὡς μὲν γὰρ χαλεπὸν σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγγω-
ροῦμεν· ὡς δὲ ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτε B

σειν ob ἔσεσθαι pro φάναι rece-
ptum, hoc autem pariter cum illo
λέγειν ad ἔξουσι referendum sta-
tuere malim: poteruntne hos non
fore perfecte bonos dicere, aut
illos potius tales futuros affirma-
re? Aliter Stallbaumius: „φήσειν
dicitur perinde ac si praecessis-
set Πῆ γὰρ οἷε ἔξειν αὐτούς
ἀμφισβητήσαι, κ. τ. λ.“ cui sub-
scriberem, si μὴ ἀγαθὴν prae-
cessisset.

E δῆ] δέ Vat. H.

οὖν] om. Fic.

ὅτι] om. Ald. Bas. ab.

φιλόσοφον] φιλόσον Vind. E.

πόλει] πόλεως Par. K.

πολιτεία] πολιτία Mon. B.

μυθολογοῦμεν] μυθολογῶμεν
Vind. B. Vat. M.

οὖν] om. Lob. Vind. B. Vat.

BM.

ἦν] ἦν Vind. E.

μὴ] om. Lob. Vind. B. Vat.

BM. Ven. C. Par. DK.

ἵνα] ἵν' Vind. E.

502 εἰ] om. Vat. H. Flor. V. et
Ficinus: ne forte erubescentes ali-
quid aliud confiteantur.

ἄλλο] Astius in tert. ἀλλὰ
coniecit; non male. V. p. 509. C.

ὁμολογήσωσι;] ὁμολογήσωσιν;
Bekkerus.

τοῦτο] τοῦτον Vind. F. Ang.
B.

ἔστων] ἔσταν Vind. E.

τις] τίς Vind. E. Ald. Bas. ab.
τίς Lob. Vind. B. Mon. B. Steph.
Ast. pr. sec. τῆσ Vind. F. In-
terrogativum per se haud ineptum
ei, quod Adimantus respondet,
minus convenit.

ἀμφισβητήσῃ, ὡς] ἀμφισβη-
τήσεως Vind. F.

ἔκγονοι] ἔγγονοι Vind. F.

τὰς] οἱ τὰς Lob. Vind. B. Vat.
M. Bas. b. Steph.

πολλῇ] πολλοῦς, sup. ἢ, Par.
K.

τις] τίς Vind. B.

λέγειν; ὡς etc.] Ita Lob. Vind.
BE. Mon. B. Bekkerus et Stallb.
λέγειν. ὡς etc. Ald. Bas. ab. Steph.
λέγειν. ὡς etc. Ast. pr. sec. λέ-
γειν (ὡς — ξυγγοροῦμεν), Astius
in tert. pessime ὡς μὲν et ὡς δὲ
divellens. Socrates ita interrogat,
ut Adimantum negaturum exspe-
ctet, eiusque expectationis ratio-
nem addit: ὡς μὲν γὰρ etc.

γὰρ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ξυγγοροῦμεν] συγχ. Mon. B.
Vind. F. Flor. RU.

δὲ] δ' Lob. Vind. BE. Vat.
HM.

οὐδέποτε] οὐδέποτε Vind. EF. B

οὐδ' ἂν εἰς σωθείη, ἔσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; Καὶ πῶς; Ἀλλὰ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, εἰς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πειδομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπι-
 C στούμενα. Ἰκανὸς γάρ, ἔφη. Ἄρχοντος γὰρ που, ἣν δ' ἐγὼ, τιθέντος τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἀ διεληλύθαμεν, οὐ δὴ που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὅπωςτιοῦν. Ἀλλὰ δὴ ἅπερ ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἶ-
 C μαι ἔγωγε, ἣ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγῶμαι, διήλ-
 θομεν. Ἰκανῶς γάρ. Νῦν δὴ, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει

οὐδ' ἂν εἰς] οὐδ' ἂν εἰς Vind. F. ἂν οὐδεὶς Lob. Vind. B. Vat. BM.

ὅστις] ὅστις Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat H. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B.

ἀμφισβητήσει] Ita Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. ἀμφισβητήσεως Ven. C. ἀμφισβητήσει reliqui codices cum editionibus ante Astii sec. qui in addendis vel ἂν adiciendum vel ἀμφισβητήσει scribendum docuit. Cf. Vol. I. p. 91, a. Pro signo interrogandi Stephanus punctum habet.

Καὶ πῶς;] om. Mon. B.

γενόμενος] om. Mon. B. natura sic institutus Fic.

πάντ'] πάντα Lob. Vind. B.

ἐπιτελέσαι] ἐπιτελέσει Par. DK. sec. Bip. Vind. E.

Ἄρχοντος γὰρ που] Porro si princeps aliquis Fic. ἄ. γὰρ δὴ που Lob. Vind. B. Vat. M.

τιθέντος] τιθέντα Par. K.

διεληλύθαμεν,] διεληλύθαμεν; Vind. B.

πολίτας. Οὐδ'] πολίτας οὐδ' Vind. E.

ὅπωςτιοῦν.] ὅπωςτιοῦν. Vind. E. ὅπως. τί οὐν. Vind. F.

δὴ ἅπερ] μὴν ὅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. μὴν ἅπερ Ald. Bas. a. Steph. Ast.

καὶ] Ita Mon. B. a m. pr. ἂν a m. s.

θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον]

θ. τε κ. α. Vind. E. Mon. B. Par. DK. Flor. TU. θ. τ. κ. α. Vind. B. θαυμαστά καὶ ἀδύνατα Bas. b. „Legitur etiam θαυμαστά τε καὶ ἀδύνατα“ Steph. in m.

Οὐκ οἶμαι ἔγωγε] Non, ut arbitrator. Fic.

γε] om. Lob. Vind. BE. Vat. C BM.

βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ,] βέλτιστα: Vind. E.

περὶ τῆς νομοθεσίας] Rectius in Ald. Bas. ab. Steph. comma his postpositum, quam in Astii pr. et sec. antepositum est.

λέγομεν] ἐλέγομεν Vat. H. Flor. C.

Ξυμβαίνει] ξυμβαίνειν Par. K. sec. Bekk.

Οὐκοῦν] om. Fic.

τοῦτο] τοῦτο idque post μόγης Vind. E.

μόγης] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. μόγης reliqui et editiones ante Bekkerium, qui uno Axiochi loco p. 368. B. μόγης cum omnibus codicibus tenuit, in reliquis paucis, quibus idem vulgatum erat, μόγης scripsit, partim iubentibus codicibus, ut hic et L. X. p. 620. C. Apol. 21. B. 27. C. Phaedon. 108. B. partim refragantibus, ut Theaet. p. 142. B. ubi γ tantum in tribus Parisiensibus CEF. super-

ἡμῶν περὶ τῆς νομοθεσίας ἄριστα μὲν εἶναι ἃ λέγομεν, εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μὲντοι ἀδύνατά γε. Συμβαίνει γὰρ, ἔφη. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόγις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα τρόπον ἡμῶν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἐνέβουται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἕκαστων ἀπτόμενοι; Λεκτέον μὲντοι, ἔφη. Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο τὴν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδότει, ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι ἢ

scriptum, et p. 160. E. ubi in uno Par. B. a m. s. et in duobus CH. et Hipp. min. p. 364. C. ubi in Ven. BD. quibus Flor. R. accedit, 'μόγις invenit, et Tim. 85. C. 86. A. quorum locorum priori omnes, posteriori plerosque μόλις cum Stephano exhibere ostendit. Sed in Theaeteto praestantissimus Lob. et bini Florentini, in Timaeo vero optimus Vind. CCCXXXVII. formam a Bekkero receptam magnopere commendat, qua quum alibi Platonem crebro usum esse codicum consensus doceat (supra L. I. p. 350. D. Phaedr. 240. E. 254. C. Symp. 190. C. 213. D. Lys. 222. B. Epist. II. 313. C. 314. A. singuli aut bini, summum quatuor dissentiunt) in Hippia quidem, ut in Axiocho, μόλις ferendum, in ceteris μόγις scribendum videtur. Unus est Euthydemii locus p. 282. D. (415, 6 Bekk. τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — τοιοῦτον, ἰδιωτικὸν ἕως καὶ μόγις διὰ μακρῶν λεγόμενον) ubi nescio an μόλις, in quo omnes libri, undeviginti numero, in iisque Clarkianus consentiunt, servari debuerit. Nam et alia Plato singularia habet, ut θαλάσσης, de quo cf. Vol. I. p. 21, a. et in hoc ipso vocabulo Thucydides, qui plerumque μόλις usurpavit, alteram tamen formam semel et iterum admisit. Cf. Bekkerus ad

Thuc. L. I. c. 12. et Poppo Vol. I. p. 208.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τίνα — Λεκτέον D.] om. Vind. E. Pro τίνα Ang. B. ὄντιαν, Vind. F. Flor. R. ὄντιαν habent.

καὶ ἐκ] καὶ om. Vind. F. Ang. D. B.

ἐνέβουται] ἔσονται Ven. B. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekk. instructi erunt Fic.

ἐκαστων] ἐκαστω Vind. F. ἀπτόμενοι;] Signum interrogandi Bekkerus fecit.

μὲντοι] μὲν τοι Steph. Οὐδὲν] οὐδὲ Vat. B. a m. pr.

σοφόν] σώφρον Lob. Vind. B. Vat. B. Mon. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως Lob. Vind. B. Vat. BM. difficultatem atque molestiam Fic.

παραλιπόντι] παραλείποντι Ald. Bas. a. παραλείποντι Vat. H. Flor. TV.

εἰδότει] εἰδ' ὅτι Vind. E. τε] om. Vind. F. Ang. B.

χαλεπὴ] χαλεπὰ Ald. Bas. a. γίγνεσθαι] γίγνεται Vat. B. Mon. B. γίγνεσθαι cum τ super sθ Ven. B. λέγεσθαι Vind. F.

ἦ] Ita Ven. B. et e corr. Vat. B. ἦ Vind. E. εἰ καὶ Mon. B. Flor. U. Stallb. ἦ reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ἦ in textu posuit, in comm. ἦ a Stephano in m. primum, tum

παντελῶς ἀληθής· νῦν γὰρ οὐδὲν ἦτιον ἦλθε τὸ δεῖν
 E αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν γυναικῶν τε καὶ παί-
 δων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων ὡσπερ ἐξ ἀρχῆς
 μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ', εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς
 503 φιλοπόλιδάς τε φαίνεσθαι βασανιζομένους ἐν ἡδοναῖς τε
 καὶ λύπαις καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μὴτ' ἐν πόνοις μὴτ' ἐν
 φόβοις μὴτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκ-
 βάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ παν-
 ταχοῦ ἀκίρατον ἐβαίνοντα ὡσπερ χροσὸν ἐν πυρὶ βασανι-
 ζόμενον στατέον ἄρχοντα καὶ γέρα δοτέον καὶ ζῶντι
 καὶ τελευτήσαντι καὶ ἄθλα. τοιαῦτ' ἄττα ἦν τὰ λεγό-

annot. p. 24. commendatum rece-
 pisse profitemur, in tert. vero
 praeunte Bekkero recepit, quo
 nihil verius. Neque illud Ste-
 phanum fugit, verba ἢ παντελῶς
 ἀληθής tantum ad τῶν ἀρχόν-
 των κατάστασιν pertinere. Scilicet
 magistratum constitutionem
 Socrates L. III. p. 414. A. ita
 pertractaverat, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ
 δὲ ἀκριβείας, εἰρησθεῖν, quibus
 verbis accuratiorem quandam eius
 rei expositionem designabat, quam
 h. l. invidiae et difficultatis ti-
 more adhuc subterfugisse confite-
 tur. ἢ ineptum esse apparet,
 etiamsi cum Cornario εἰδοῖσι ὡς
 ἐπίφρονά τε καὶ χαλεπὰ γίνε-
 σθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆ scriba-
 tur, neque a Ficino apte reddi
 potuit: *noscebam enim, quam in-
 vidiosa res esset factuque diffi-
 cilis, vel omnino vera.* Sed εἰ καὶ
 non magis probabile videtur,
 quam accuratissimum quodque ob
 id ipsum et difficillimum factu
 esse soleat.

γὰρ] *autem* Fic.
 E αὐτὰ] αὐτὴν Vind. F. Ang. B.
 Flor. AR. αὐτὸ Stallb. sec. per
 incuriam.
 δῆ] *om.* Vind. E.
 τῆ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor.
 U.
 ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς Lob. Vind.
 BF.
 μνημονεύεις] μνημονεύειν Vind.
 F.

μὴτ' ἐν πόνοις] μὴτε ἐν π. 503
 Flor. R. μὴτ' ἐν φόβοις Bas. b.
 μὴτ' ἐν ἄλλῃ] μὴτε ἐν ἄ. Vind.
 F.

μεταβολῇ] μεταβολῆ *idem.*
 πανταχοῦ ἀκίρατον ἐβαίνον-
 τα] *qui passim sincerus et incor-
 ruptus evadit* Fic.
 γέρα] γέρας Lob. Vind. B.
 Vat. M. Antiatt. Bekk. p. 87, 22 :
 γέρα Πλάτων ἐκτὸ Πολιτείας.
 Etiam L. III. p. 414. A. V. 460.
 B. 465. D. VII. 516. C.

τελευτήσαντι καὶ ἄθλα.] τελευ-
 τήσαντι καὶ ἄθλα Ald. τελευτή-
 σαντι. καὶ ἄθλα Bas. ab. τελευ-
 τήσαντι. καὶ ἄλλα Vind. E — ἄ-
 θλα. Mon. B. Vitiosa interpun-
 ctione post τελευτήσαντι deceptus
 Ficinus sequentia perperam sic
 convertit: *Praemia vero talia
 sint, qualia communiter dicta
 sunt, breviter hoc percurrente et
 quasi tergiversante sermone, quip-
 pe cum res, ut nunc sunt, movere
 timeremus.*

τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα Vind.
 EF. Ald. Bas. a. τοιαῦτα ἄττα
 Vind. B. Flor. T. τοιαῦτα ἄττα
 Lob.

παρακαλυπτομένου] „παρα-
 κάμπεσθαι fortasse Par. A.“
 Bekk.

πεφοβημένου] πεφοβημένον B
 Ald. Bas. a.

Ἀληθέστατα] *Vera* Fic.

μῆμνημαι] μῆμνησαι Flor. U.
 et, sup. a m. s. μ, Mon. B.

μενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, Β λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὀκνος γάρ, ἔφην, ᾧ φίλε, ἐγὼ, εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετολησθῶ εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Εἰρήσθω γάρ, ἔφη. Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοι. ἦν γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς ταῦτ' ἑμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες C καὶ ἀρχῖνοι καὶ ὄξεις καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται, οἷσθ',

Ὀκνος] Ita cum reliquis omnibus (nam de Par. K. quem Bekkerus omisit, Bipontinorum exstat testimonium) Mon. B. a m. pr. et scholiastes, qui ὄκνος· ἀνάδυσις, εὐλάβεια, ἀναβολή ad h. l. adscripsit. ὄκνον margo Par. D. et, ᾧ in margine posito, a m. s. Mon. B. ὄκνονν editiones omnes. Cf. L. V. p. 450. D: διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἀπτεσθαι. quae de hac eadem re dicta nullam dubitationem relinquunt, quin ὄκνος genuinum sit. De ellipsi imperfecti ἦν Schaeferus melet. p. 44. egit. Addo Aeschin. adv. Ctes. §. 71. Bekk. νῦξ ἐν μέσῳ, καὶ παρήμην τῇ ὑστεραία εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ἔφην, ᾧ φίλε, ἐγὼ,] ᾧ φίλε ἔφην ἐγὼ Vind. F. Ang. B. ἔφην ἐγὼ ᾧ φίλε Vind. B. Comma post ἐγὼ Stephanus et recentiores omittentes pronomen ad ὄκνονν referunt, quod longius distat et facile eo caret. Servata vero codicum lectione necessario ad ἔφην referendum est, cui aliquoties additum ad p. 496. A. ostendi. Neque interpositus vocativus ullam offensionem habet. Conf. Heindorfius et Stallbaumius ad Phaedon. p. 78. A.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F.
μὲν] μὲν δὴ idem et Ang. B. Flor. R.

καθιστάναι] καθεστάναι Lob. Vat. B. Bas. b. Id Stallbaumius in sec. recepit, quia absurdum

sit dicere eos, qui sint diligentissimi civitatis custodes, reddi oportere philosophos. At sensus vulgatae idem est atque si dixisset ὅτι τὸν τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας καθιστάναι μέλλοντα φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Ficinus quoque minus accurate haec interpretatus est: Nos vero in praesentia id asserere audeamus, quod custodes diligentissimi optimi esse debent philosophi.

ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοι] quam pauci tales erunt Fic.

ἦν γάρ] εἰ γάρ Vind. F. ἦν γάρ δὴ Vind. E. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum.

εἰς] οἷς εἰς Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐτῆς] αὐτοῖς Ang. B. Vat. H.

ἐθέλει] ἐθέλειν Vind. F.

τὰ πολλὰ] ταπολλά Lob. Steph.

διεσπασμένη] διεσπαρμένη Vind. E. διεσπασμένα Ang. B.

Flor. T. Steph. Ast. Stallb. pr.

„In praeced. edit. διεσπασμένη: alteram autem lectionem agnoscit et Fic.“ Steph. p. 24. (partes)

disiunctae (nascuntur) Fic. Ut hic φύσιν, ita μονάδα Phileb. pag. 15. B. διεσπασμένην dicit.

Ceterum διεσπασμένα, si per codices licuisset, ferri potuisse apparet.

φύεται] φαίνεται Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται] C om. Fic.

ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι καὶ νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπη ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὐτὰ ταῦτα ἦδη καὶ οὐκ εὐμετάβολα, οἷς ἂν τις

D μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρήσαιο, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα πρὸς τὰς μαθήσεις αὐτοῖς ποιῆ ταυτὸν· δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπονειρακωμένα, καὶ ὕπνου τε καὶ χάσματος ἐμπίπλυνται,

καὶ νεανικοὶ] καὶ νεανίσκοι Vind. E. Flor. ACTV. Heindorfius ad Theaet. p. 144. A. καὶ hoc loco delendum et ante οἷοι inserendum suspicabatur, quod utrumque Astius in sec. et tert. fecit, quasi iuvenilis animus et magnificus tranquillitatis et stabilitatis amans esse solet. Stallbaumius in pr. nostrum καὶ uncis inclusit et οἷοι secundum duos codices in οἷους mutavit, in sec. uncus removit et καὶ οἷοι cum Heindorfio et Astio diversa tamen sententia scripsit. Vulgatam sanam esse perspexit recteque explicuit Schleiermacherus, sed nominativis εὐμαθεῖς, μνήμονες, ἀγγίνοι, ὀξείς, νεανικοὶ, μεγαλοπρεπεῖς subiectum significari statuens duo postremos perincommode locatos et subiecti descriptionem verbis ad praedicatum pertinentibus inscite interpellatam fateri coactus est. Mihi praedicati significatio eis inesse, subiectum verbis οἷοι κοσμίως — ἐθέλειν ζῆν declarari videtur, hoc sensu: *Qui ita a natura comparati sunt, ut moderate, tranquille, graviter vivere velint, simul dociles, memores, sagaces, acuti animoque iuvenili et magnifico praediti esse non solent.* Sic omnia usque ad τὰς διανοίας unum enuntiationis membrum efficiunt, nec sine ratione duo extrema utpote mores spectantia a quatuor prioribus ad intellectum referendis separata sunt.

οἷοι] οἱ οὐ, vulgato in margine adscripto, Flor. T. οἷους Par. DK. Flor. U. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. οἷοι idem a m. s. habet.

κοσμίως] κοσμίω Vind. F.

ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος] ἡσυχίας καὶ ἡμερότητος Lob. Ven. B. Vat. M. Bas. b. ἡμερότητος καὶ ἡσυχίας Vind. B. ἡμερότητος in Flor. T. int. vers scriptum et a Stephano in m. pro varia lectione notatum est.

οἱ τοιοῦτοι] οὐ τοιοῦτοι Vat. B. οὐ τοιοῦτοι οἷοι Lob. Vind. B. Vat. M. Sunt ii, qui tales sunt, quales tranquillitatis amantes non esse consueverunt.

ὑπὸ] ὑπ' Vind. F. Ang. B.

ὅπη] ὅποι Vind. E. (Ven. B.) editiones ante Bekkerum.

αὐτῶν ἐξοίχεται] ταυτῶν ἐξοίχεται Vind. F. ταυτῶ ἐξέρχεται Ang. B. ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται Flor. T. ἐξ αὐτῶν οἷχεται Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) Ald. Bas. ab Steph. Ast. Verbo ἐξοίχεσθαι usus est Homerus II. VI. 379: ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται —; et Sophocles Oed. Col. 863. Reis. — Ficinus: *stabilitatis omnis et gravitatis expertes.*

οὐκ εὐμετάβολα] οὐ μετὰβολα Ven. B. a m. pr.

μᾶλλον] maxime Fic.

χρήσαιο] χρήσεται Lob. Vind. D

ὅταν τι δέη τοιοῦτον διαπονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἴμεῖς δέ γ' ἔφαμεν ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῶ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὁρθῶς, ἢ δ' ὄχι. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἶε ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὐ; Βασανιστέον δὴ ἐν τε οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις E καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὁ τότε παρεῖμεν, νῦν λέγομεν, ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεργεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. 504

B. Vat. BM. χρήσεται Ven. C. Par. DK.

καὶ] τὰ καὶ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ast. sec.

δυσκίνητα] δυσκύνητα Vind. E.

ἀπονεαρρωμένα] νεαρρωμένα Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. C. νευερωμένα Lob. Vind. B.

καὶ χάσμεν] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

ἐμπίπλανται] ἐμπίπλονται Mon. B. ἐμπίπλονται Flor. C. a m. s.

Ἔστι ταῦτα, ἔφη] ἔστιν ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις Ang. B. Ἀληθῆ, ἔφη, ταῦτα λέγεις margo. Flor. B.

γ' ἔφαμεν] ἔφαμεν Vat. B. γε φαμέν Vind. F. Ang. B. margo Flor. R. γε ἔφαμεν Vind. E.

σπάνιον] ἐπανὸν Vind. F. Βασανιστέον] βασανιστέα Mon. B. Par. D. Flor. U.

τε οἷς] τους Ang. B.

ὁ τότε] ὅτε Vind. B. Vat. M. ὁ Vind. F. in m. a m. s. habet.

παρεῖμεν] ἐπαρεῖμεν Vind. F. a m. pr. παρῆμεν Ven. B. Flor.

T. Bekkerus, nescio quo grammatico auctore.

λέγομεν] λέγωμεν Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. T.

Cf. L. V. p. 471. C. extr.

πολλοῖς] plurimis Fic.

γυμνάζειν] Hunc locum Proclo T. V. p. 266. Cous. obversatum opinor, dum verba Parmenidis p. 135. D. ἔλκυσον δὲ σαντὸν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δο-

κούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας explicaturus πρὸ πάντων ἄξιον, inquit, ἐκεῖνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς διαλεκτικῆς ταύτης· καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτεῖα Σωκράτης γυμνάζειν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. quamquam ad rem aequae appositus erat ille L. VII. p. 539. D: ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελεχῶς καὶ συντόμως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένοις τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις ἔτη διπλάσια, ἢ τότε;

δυνατῆ] In Ven. B. super ultima scriptum est. ὁς, et δυνατὸς requirit Stallbaumius in sec. quia ad δυνατῆ vix ex antecedentibus ἢ φύσις αὐτοῦ intelligatur. Sane nomen φύσις longius abest, et verbi ἀποδειλιάσει subiectum hominem ipsum potius, quam eius naturam esse additum οἱ ἀποδειλιῶντες arguit. Nihilominus, quum ferendi facultas naturae sit, et per totum hunc locum eiusdem subiecti significatio varie fiat, et quae primum φύσις et φύεσθαι dicta erat, pro ea mox homines ipsos, tum ἡθῆ, deinde rursus homines (ἐμπίπλανται), post hominem (αὐτῶ), denique ἡθὸς (αὐτό) dici videamus, vulgatam retinendam censeo;

ἀποδειλιάσει] ἀποδειλιάσει Vind. F.

ἀποδειλιῶντες] trepidant ut- 504 que deficiunt Fic.

Πρέπει γέ τοι δὴ, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μὲν που, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι τριττὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυμβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἶη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἡ καὶ τὸ
 B προῶδηθεν αὐτῶν; Τὸ ποῖον δὴ; Ἐλέγομέν που, ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη μακροτέρα εἶη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἐπομένας ἀπο-

δὴ] *om.* Par. K. Flor. T.

ἔφη] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἀλλὰ] Ἄλλα editiones ante Biontinam et Astius in pr. Etiam in Vind. E. ante ἀλλὰ signum mutatae personae exstat.

μέγιστα; Μνημονεύεις] μέγιστα; *μν.* Ald.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

ξυμβιβάζομεν] *συν.* Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Timaei glossam p. 241. *συμβιβάζει*. (*συμβιβασεί* est apud Photium Porsoni) *εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἔλθειν περὶ τινος* a Ruhkenio male huc relatum, neque *συμβιβάζειν*, ut ille putabat, neutraliter hic positum esse recte monuit Astius. Cf. L. III. p. 427. E. sqq. quo loco variis rationibus componendis virtutum definitiones, quales in civitate esse viderentur, quasi conquirebant, quo facto simili methodo usi p. 441. E. sqq. colligebant, quid eadem in singulari homine essent; atque hunc ipsum conatum Socrates nunc designat.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. F. Ang. B.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRT. Stallb.

εἶη.] εἶη; Vind. B.

λοιπὰ] λοιπ' Vind. F. Vat. M. Flor. R.

εἶην] εἶη Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.

μὴ ἀκούειν] His Ficinus *abs te* inseruit. Post ἀκούειν Bas. ab. comma habent.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. BEF.

καὶ] *om.* Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U. in m. habet Par. D.

προῶδηθεν] προσρηθὲν Par. K. προσρηθὲν Ald. Bas. ab.

ὅτι] ὡς, sup. a m. pr. ὅτι, B Vind. F.

ὡς μὲν δυνατὸν ἦν] ὡς ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. E. ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. F. δυνατὸν μὴν ἦν Bas. b. δυνατὸν μὲν ἦν (Ven. B.) Steph. Ast. tacentibus Bip. ἦν ut ἐχρηῆν et similia dictum.

κάλλιστα] μέλλιστα, in m. a m. s. κ, Mon. B.

ἄλλη] ἀλλ' ἦ Par. D. ἀλλ' ἦ Ven. C. ἀλλ' εἰ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bip. ἀλλὰ Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. a m. s. (ἀλλη a m. pr.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. Vol. I. p. 394, b. ἀλλη etiam Ficinus legit, ceterum totum locum ita pervertit: *Diximus certe ampliori quodam alio orationis circuitu exactius ea posse cognosci; verum commodius esse, ut demonstrationes superioribus magis consentaneas induceremus.*

δείξεις οἶόν τ' εἶη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐρῶρήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἐλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῶν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἴποιτε. Ἄλλ' ἔμοιγε, ἔφη, μετρίως· ἐφαίνετο C μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἄλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγὼ, μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολείπον καὶ ὀτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πᾶν μετρίως γίνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκεῖ δ' ἐνιοτέ τισιν ἱκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν. Τούτου δέ γε, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦ

περίοδος] ἡ π. Lob. Vind. B. Vat. M.

περιελθόντι] περιῖ εἰθόντι Ald.

τῶν] τῶ Vind. E. De genitivo ab ἐπομένως pendente cf. Bernhardy synt. p. 148.

οἶόν τ' εἶη] οἶόν τε εἶναι, praeposito int. vers. ὡς, Vind. F. ὡς οἶόν τ' εἶναι Ang. B. ὡς οἶόν τε εἶναι Flor. R.

οὕτω] οὕτε Vind. F.

ἐφαίνετο] φαίνεται ante corr. Vind. F.

ὑμῶν ἀρεσκόντως] om. Ang. B.

εἴποιτε] εἴπητε Lob. Vind. B. Ven. B.

ἔφη] om. Vat. B.

μὴν] om. Vat. H. μὲν Vind. E. μὴ Bas. b. δὲ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Suum assensum Adimantus quum ita declarasset, ut de reliquis nihil affirmare velle videretur, hos quoque assensus recordatus *profecto*, inquit, *videbatur et reliquis*. Cf. L. III. pag. 410. B: αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια etc. Ficinus neque hanc particulam neque interpunctionem post *μετρίως* curans Adimanto haec tribuit: *At moderate dictum et mihi et aliis est visum*.

et, ut Faehsius refert, margo Par. A. ἀπολείπον Par. A. ipse; Vind. E. Ven. B. Vat. H. ἀπολειπών Ven. C. ἀπολιπων cum ὁ super ω Lob. Vat. B. ἀπολιπὸν Vind. B. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U.

ὀτιοῦν] ὀτουοῦν Vind. E. Etiam Mon. B. ι cum litura habet.

τοῦ ὄντος] τοιοῦτος γο Par. A. Idem Faehsius in eius codicis margine exstare testatur.

μετρίως] μέτρον γο Par. A. (in m. teste Faehsio.) Id Bekkerus in textum recipiens ex lepide dicto frigidum effecit. Nam quum Adimantus *commode* sibi exponi visa dixisset illa, quibus tamen ad veritatem nonnihil desset, pro modo et mensura harum rerum imperfectum quoddam et a veritate remotum posuerat, idque Socrates *parum commode* fieri demonstrat.

μέτρον] μέτρον Lob. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a. μέτρος Bas. b. μετρίως, quod Bekkerus et Stalibaunius vulgatum ferunt, nusquam exstat.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.

μάλ'] μάλια Lob. Vind. B.

δέ γε] δὲ Ficinus non reddidit. γε om. Bas. b.

ἀπολείπον] Ita cum editis Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV.

παθήματος ἥμιστα προσδεῖ φύλακι πόλεως τε καὶ νόμων.
 Εἰκός, ἢ δ' ὄς. Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ᾧ ἐταῖρε,
 D ἔφην, περιτέον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἦτιον μανθάνοντι
 πονητέον, ἢ γυμναζομένῳ· ἢ ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ
 μεγίστου τε καὶ μάλιστα προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ
 τέλος οὔποτε ἦξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ'
 ἔτι τι μεῖζον δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν; Καὶ
 μεῖζον, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν
 δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπερ-
 γασίαν μὴ παριέναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμι-

ἥμιστα προσδεῖ φύλακι] Ita
 Par. DK. Mon. B. Flor. TU.
 ἥμιστα προσδεῖται φύλακι Par.
 A. Lob. Vind. BEF. Ven. C.
 Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRV.
 ἥμιστα προσδεῖται φυλακῇ Vat.
 B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. sec. ἥμιστα προσδεῖ τῷ φύ-
 λακι Ast. pr. a custode — esse
 debet alienissimum Fic. Quum
 optimorum codicum lectio integra
 servari non posset, φύλακι ut
 simplicius et sequenti τῷ τοιού-
 τῳ convenientius ex ea servare
 malui, quam προσδεῖται. Idem
 fecit Bekkerus, Astius in tert. et
 Stallb.

πόλεως τε] τε καὶ πόλεως
 Par. K. superpositis, ut Bekke-
 rus tradit, duobus punctis super
 τε.

ἢ δ' ὄς] ἦν δ' ἐγὼ Vind. B.
 Vat. M. et ante corr. Lob.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Vat.
 M.

D μανθάνοντι] μανθάνουσι Ald.
 Bas. a.

πονητέον] ποιητέον Mon. B.
 Par. K. sec. Bip.

ἢ γυμναζομένῳ — μεγίστου τε]
 om. Par. A. ἢ γυμναζομένῳ etc.
 Ald. ἢ γυμναζομένῳ etc. Bas. b.
 Pro altero ἢ Par. K. εἰς habet.

μάλιστα] μάλα Par. D. μόνον
 Mon. B. Flor. U.

ἔτι] ἔστι Ven. B. Par. K. sec.
 Bekk. ἔστι sec. Bip.

τι] om. Lob. Vind. BF. Ang.
 B. Vat. M.

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

Καὶ] καὶ Mon. B. Flor. U.

μεῖζον] μ. τούτων Par. K.

αὐτῶν τούτων] sc. δικαιοσύ-
 νης τε καὶ ὧν διήλθομεν. quod
 Stallbaumium fugere non debebat.

νῦν] νῶ Par. K.

τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν
 μὴ παριέναι] absolutam rationem
 comprehendere Fic.

ἢ] ἦς Vind. F. In Vind. E.
 mutatae personae signum prae-
 fixum.

ἄλλοις] ἄλλον Vind. F. Flor.
 AC.

σμικροῦ] Ita Par. A. Vind. F.
 Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 RTUV. μικροῦ reliqui et editio-
 nes ante Astii sec. Cf. Vol. I.
 p. 287, b. in rebus minimis Fic.

ἀξιόις] ἀξιοῖς Vind. F.

ἀκριβέστατα καὶ καθαρῶτατα] E
 καθαρῶτατα καὶ ἀκριβέστατα
 Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ] οὐ Par. K. om. Vat. H.
 Flor. AC.

ἀξιοῦν] post εἶναι Vind. E.

Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ δια-

κροῦ ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντετινομένους, ὅπως ὅτι ἀκρι- E
βέστατα καὶ καθαρῶτατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ με-
γίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα, ἔφη,
ἄξιον τὸ διανόημα. ὃ μέντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ
ὅτι αὐτὸ λέγεις, οἷε τιν' ἂν σε, ἔφη, ἀφείναι μὴ ἐρω-
τήσαντα, τί ἐστιν; Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ καὶ σὺ
ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλίγαις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ
οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὖ διανοῆ ἔμοι πράγματα παρέχειν ἀντι- 505
λαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἢ
τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας,

νόημα] καὶ μάλ' ἔφη ᾗ. τὸ δ.
Vind. BF. Ang. B. *Ridiculum*
prorsus Fic. Ea, ut videtur, in-
terpretatione seducti Astius, Schleier-
macherus, Stallbaumius verba
ἔξιον τὸ διανόημα eiicienda vel
improbanda vel corrigenda existi-
marunt; qui si Adimantum haec
non tam respondere quaerenti an-
ne ridiculum istud sit Socrati,
quam contrarium postulanti suf-
fragari statuisent, nullam, opi-
nor, offensionem accepissent. Certe
maximarum rerum accuratissimas
fieri debere explanationes sententia
sapienti non indigna videtur.
Nomen vero διανόημα inter Pla-
tonica relatum supra vidimus
p. 496. A.

μέγιστον] μέγιστον Vind. B.

περὶ ὅτι] περιότι Vind. F. a
m. pr.

οἷε] om. Vat. H. οἰού Bas. b.

τιν'] τίν' Vind. B. Ald. Bas.
ab. τίνα, a m. s. τινα, Vind. F.

ἂν] om. Vind. F. Ang. B.

σε] om. Ang. B. sese aliquem
contenturum Fic.

μὴ] μὲν Flor. C.

ἐρωτήσαντα] ἐρωτήσατα Vind.
B.

ἀλλὰ] Ἄλλὰ Ald. Bas. ab.
Steph.

ἐρώτα] ἐρώτα Ald. Bas. ab.

πάντως] Vind. F. int. vers. a
m. s. γὰρ addit, quod additum

est in Aeschyli Prom. 333: καὶ
νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω·
πάντως γὰρ οὐ πείσεις νυν. Et
inest in Socratis verbis ironica
causae, cur interrogare eum iu-
beat, significatio. Ei vero solum
πάντως sufficere exempla ab
Heindorfio ad Theaet. §. 3. a
Rückerto ad Symp. pag. 8. et a
Stallbaumio ad h. l. adscripta
docent. Similiter Aeschylus Prom.
1050: πάντως ἐμὲ γ' οὐ θανα-
τώσει.

νῦν δὲ — ἀκήκοας 505. A.]
om. Vind. B. Vat. M.

ἢ οὐκ] ἢ om. Vind. E. Mon.
B.

ἢ αὖ] vel potius Fic. αὖ ad
initium libri V. spectat et ad in-
iectam ab eodem Adimanto de
uxorum communione quaestionem
operosissimam, quo loco Socrates
verbo ἐπιλαμβάνεσθαι usus erat
p. 450. A.

διανοῆ] διανοεῖ, sup. a m. s.
ἦ, Vind. F. διανοεῖ recentiores.

ἀντιλαμβανόμενος.] ἀντιλαμ- 505
βανόμενος: Vind. E.

ἰδέα] εἰδέα Vind. F. a m. pr.

μέγιστον] μέγιστο Ald.

πολλάκις ἀκήκοας] πολλάκις
μὲν αὐτοὺς ἤδη καὶ πρότερον
ἀκηκοῦναι φησὶν, ὡς ἄρα τοῦτο
ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, οὐ πάντα ἐφίε-
ται. Proclus in Civ. p. 425, 20.
a f.

ἢ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχορησάμενα χορήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίννεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ', ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα ἐπιστάμεθα, οἶσθ', ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ' B εἰ κεκτῆμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἶει τι πλέον εἶναι πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι; μὴ μέντοι ἀγαθὴν; ἢ πάντα τᾶλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν

ἢ] ἢ Vat. H. et a m. pr. Vind. F.

δίκαια καὶ] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. δὴ καὶ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T. καὶ δίκαια καὶ reliqui codices cum editis. Paulo auctius etiam Proclus l. c. p. 426: εἰπὼν γὰρ, ὅτι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μάλιστα τὸ μέγιστον ἐστίν, ἢ καὶ τὰ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχορησάμενα χορήσιμα καὶ ὠφέλιμα ἀποτελεῖται, καὶ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν etc. cuius tamen auctoritas, quam potius rem spectaverit, quam verba, neque ad recipiendum articulum, quem in secunda Stallbaumii ed. V. C. F. Rostius sine ratione desiderabat, neque ad tuendam particulam καὶ adversus optimos codices valet.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E. οἶσθ'] scito Fic. item paullo post.

τούτῳ] τοῦτο Vat. H. εἰ δὲ μὴ ἴσμεν] om. Ven. B. a m. pr.

ἄνευ δὲ ταύτης] et sine ipsa Fic. Repetito δὲ offensus Morgensternius symb. 1815. pag. 18. ἄνευ γε ταύτης malebat, assentiente in tert. Astio, dissentiente Stallbaumio in sec. et verborum εἰ δὲ μὴ ἴσμεν sententiam cum quadam gravitate iterari statuentem; sed exempla, quibus utitur, minus apta esse ipse sensit. Sunt enim partim talia, quae Apol. p. 38. A. εἰν τ' αὐ λέγω, ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὃν

ἀνθρώπῳ τοῦτο, ἐκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, — ταῦτα δ' ἔτι ἤττον πείσεσθ' ἐμοὶ λέγοντι. quae ad anacoluthon pertinent; partim bimembrem habent enuntiationem alteri item bimembri sic oppositam, ut membrum utrumvis suo δὲ instructum sit, velut Phaedon. p. 78. C: οὐκοῦν ἄπερ αἰεὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὡσανύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα; Nostro vero loco id, cui alterum δὲ insertum est, ad prius membrum ita se habet, ut hoc ipsum ad antecedentia, nec quicquam offensionis esset, si omisso altero εἰ verba sic continuarentur: εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης ἄλλο ὅτι οὐκ ἐπιστάμεθα, οἶσθ', ὅτι etc. Itaque non particulae δὲ, sed coniunctionis εἰ repetitae ratio reddenda est, quae quum primum cum indicativo, deinde cum optativo constructa sit, alteram conditionem aliter atque priorem comparatam et ignorantem quidem boni ut rem in facto positam, cognitionem autem reliquorum absque boni scientia ut probabilitate si minus facultate carentem cogitam esse consequitur, quae ipsa repetitae voculae conditionalis caussa exstitit.

τᾶλλα] τᾶλλα Vat. H. „ut solet.“ τᾶλλα idem, qui supra. τ' ἄλλα Vind. E.

καὶ τότε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομποτέροις φρόνησις. Πῶς δ' οὐ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγρούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ μάλα, ἔφη, γελοίως. Πῶς γὰρ οὐχί, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ὄνειδίζοντές γε, ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν, λέγουσι πάλιν ὡς εἰδόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὐτὸ ξυνιέντων ἡμῶν, ὅτι λέγουσιν, ἐπειδὴν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθιέγξονται ὄνο-

ἐπιστάμεθα] ἐπιστάμεθα Vind.

F. Flor. RT.

οὐδ' εἰ] οὐδεῖ Vind. F.

B κεντήμεθα] κεντήμεθα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Indicativus, quem Bekkerus plerosque cum Stephano exhibere ostendit, non minus probandus hic, quam paullo ante in εἰ δὲ μὴ ἴσμεν.

ἦ οἴει — τοῦ ἀγαθοῦ] om. Vind. E.

πλέον] πλεῖον Lob. Vat. B.

εἶναι] εἰδέναι Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. εἶναι et εἰδέναι non raro a librariis confusa sunt, e. c. Phaeton. pag. 101. B. Cf. Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 249.

ἐπηῆσθαι] κεντήσθαι Par. K. sec. Bekk.

τᾶλλα] τᾶλλα iidem, qui supra.

ἀνευ τοῦ ἀγαθοῦ] Haec verba Stallbaumius in sec. uncis inclusit ut spuria, Morgensternii suspicionem l. c. propositam secutus. Mihi non supervacanea videntur. Eo enim, quod quis reliqua omnia excepto bono intelligit, efficitur, ut nihil, quod pulchrum et bonum sit, intelligat.

Μὰ Δί'] μάδι' Ald.

ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF.

τόδε γε] τόδε γ' Ang. B. Vat. H. γε om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ficinus initium horum (Ἄλλὰ μὴν — πολλοῖς) praeter

consuetudinem contraxit: Pluribus vero. — Proclus in Civ. p. 426: τούτων οὖν ῥηθέντων ἐπήγαγεν, ὅτι τὸ ἀγαθόν οἱ μὲν φρόνησιν, οἱ κομποτέροι, λέγουσιν, οἱ δὲ ἡδονὴν· οἷς καὶ ὁ ἀκρατής ὡς γνωρίμοις συνεχώρησε καὶ ἡξίωσεν γινῶναι τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ τούτων κρίσιν. ὁ δὲ, ὅτι μὲν οὐκ ἔστι τὸ ἀγαθόν φρόνησις οὐδ' αὖ ἡδονή, συντόμως ἔδειξεν. ἐρωτώμενοι γάρ, φησιν, οἱ ταῦτα διορίζοντες, εἰ πᾶσα φρόνησις τὸ ἀγαθόν, οἷον καὶ ἡ τῶν ξυλίλων σκευαστῶν καὶ ἡ τῶν ἄλλων, οὐκ ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ προστιδέασιν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φρόνησιν ἀγαθόν εἶναι, γελοῖόν τι πάσχοντες, ἐν τῷ ὄρω τοῦ ζητουμένου τὸ ζητούμενον αὐτὸ παραλαβόντες, καὶ αὐθις τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν τιθέντες ἀναγκάζομενοι ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι τινὰς κακὰς περιέργονται εἰς τὸ λέγειν εἶναι τινὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν· τοῦτο δὲ ἀδύνατον.

Πῶς δ' οὐ; — φρόνησις,] om. Ang. B. Inter δεῖξαι et ἥτις φρόνησις Ficinus si interrogentur interpolavit.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἀναγκάζονται] ἀναγκάζονται cum punctis sub altero να Mon. B. ἀναγκάζονται Ald.

φάναι] φάναι Vind. F.

οὐκ ἴσμεν] οὐκίσμεν Mon. B. C ἀγαθοῦ] ἀγαθόν Vind. E. Ast. sec. tert. Stallb. pr. Cf. Proclus, ἐπειδὴν τὸ] τὸ om. Flor. T. φθιέγξονται] φθιέγξονται Vind.

E.

μα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι μῶν μὴ τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἐτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακὰς; Σφόδρα γε. Ἐνυβαίνει δὴ αὐτοῖς, οἶμαι, D ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταῦτά. ἢ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλαι καὶ πολλαὶ ἀμφισβητήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί δέ; τότε οὐ φανερόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιντο τὰ δοκοῦντα, κἂν μὴ ἦ, ὅμως ταῦτα πράττειν καὶ κεκτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα

Ἀληθέστατα] *Vera loqueris* Fic.

Τί δαί;] Ita Par. A. Flor. ACV. quod huic loco valde aptum cum Stallbaumio in sec. vulgato τί δέ praetuli. τί δὴ Mon. B.

μῶν] μὴν. Vind. F.

μὴ τι] μὴ τοι Vind. E.

πλάνης] in m. a m. s. habet Mon. B.

ἔμπλεοι] ἔμπλεω Lob. Vind. B. Vat. M. ἐπλεοι Vind. F.

ἐτέρων] ἐταίρων Vind. E. Vat. H.

ἦ] ἦ Lob. εἰ Vind. E.

οὐ] om. Lob. Vind. BE. Vat. HM. οὐ. Ald. οὐ; Bas. ab. omnes cum commate post ἐτέρων.

ἡδονὰς — ὁμολογεῖν] om. Vind. E.

Ἐνυβαίνει] *Συμβαίνει* Steph. a quo Bekkerus Par. A. Mon. B. dissentire non ostendit. Sed Mon. B. cum reliquis habet ξ. Contra de Par. K. tacent Bipontini.

οἶμαι] om. Par. K. Flor. R. ante αὐτοῖς positum est in Vind. F.

D κακὰ] κατὰ Vind. F.

ταῦτά] ταῦτα Lob. Vind. B. τὰ αὐτά Vind. F. Flor. R.

ἦ] ἦ Vind. F. et editi ante Astii sec.

Τί δέ; — καλὰ] om. Vind. F. Τί δὲ τότε etc. Ald. Bas. ab. quae utraque post φανερόν signum interrogandi habet. τί δαί etc. Vat. H. Flor. ACV. quod Stallbaumius in sec. ascivit. —

Proclus l. c. p. 426: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐδίδαξεν ἐπαγαγὼν, ὅτι δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιντο καὶ τὰ δοκοῦντα κεκτῆσθαι, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσιν.

καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

κἂν μὴ ἦ] Ita Lob. Vind. B. Vat. BM. κἂν μὴ εἶη reliqui cum editionibus ante Astii sec. qui κἂν εἰ μὴ εἶη de coniectura scripsit idque in tert. tenuit. Nec aliter Stallbaumius in pr. Idem in sec. cum Bekkero coniunctivum recepit.

ταῦτα] ταυτὰ Mon. B. qui in antecedentibus comma non post εἶη, sed post ὅμως habet.

καὶ κεκτῆσθαι] καὶ om. Vat. B.

καὶ δοκεῖν] et videri hominibus haec habere Fic. Quidni absolute dictum sumamus: et speciem praese ferre? Certe Astii coniectura καὶ διώκειν nihil opus est.

δὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κτᾶσθαι] χρᾶσθαι Par. D. χρῆσθαι Par. K.

ζητοῦσι] omnes quaerunt Fic. ἦδη] om. idem.

ἀτιμάζει;] ἀτιμάζει. Ald. μάλα] maxime quidem Fic.

ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ὁ δὲ διώκει μὲν Ἐ
 ἅπαντα ψυχὴ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα πράττει ἀπομαν-
 τενομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν
 ἱκανῶς, τί ποτ' ἐστίν, οὐδὲ πίστει χρῆσασθαι μονίμῳ,
 οἷα καὶ περὶ τᾶλλα, διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν
 ἄλλων, εἴ τι ὄφελος ἦν, περὶ δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ το-
 σοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτᾶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς 506
 βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν; Ἰκι-
 478 στά γ', ἔφη. Οἴμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ
 ἀγνοούμενα ὅπῃ ποτὲ ἀγαθὰ ἐστίν, οὐ πολλοῦ τινοῦς
 ἄξιον φύλακα κεντῆσθαι ἂν ἑαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγνοοῦν-

Ὁ δὲ] ὁ δὲ Ven. B. *Bonum quidem* Fic.

Ε πάντα] om. Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

πράττει] Ita Vind. F. sed cum litura in fine.

τι εἶναι] „τι εἶναι pro τὰ εἶ-
 ναι Flor. T.“ An τὰ pro τι ha-
 bet?

ἀποροῦσα δὲ] *dubitat tamen* Fic.

ποτ' ἐστίν] *ποτεστίν* Vind. F.
ποτε ἐστίν Vind. E.

χρῆσασθαι] *χρησθαι* Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
 Bas. b.

οἷα] οἶαι, e corr. οἶαι, Vind.
 F. οἶαι Bekkerus in decem suis
 invenisse ait, de uno Ven. B. ta-
 cens, sed Vind. B. habet οἷα, ut
 Lob. Vind. E. et Ald. et in Mon.
 B. legitur οἷα. οἶα Bas. ab
 Steph. Ast. pr. sec. tacentibus
 Bipontinis et de Florentinis Stall-
 baumio.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BF. Mon.
 B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Vind. E.
 Flor. ACTV.

διὰ τοῦτο δὲ] *διατοῦτο* δὲ
 Lob. Vind. BF. *διὰ τοῦτο* δὲ
 Mon. B. *διατὸ το* δὲ Ald. *διὰ τὸ*
τόδε Bas. a. *διὰ τοῦτο* Bas. b.
atque iccirco Fic. De repetito δὲ
 supra ad A. dictum; hic tamen
 non per anacoluthon illatum, sed
 perspicuitatis gratia iterum positum
 videtur, de quo genere Buttman-

nus egit in excursu ad Demosthe-
 nis Midianam p. 152.

εἴ τι ὄφελος ἦν] *cum quid
 utile sit iudicare pergit* Fic. Pro
 εἴ in Vind. E. ὄν, in Vat. H.
 Flor. ACV. ὄ legitur.

δὴ] δὲ Par. K.

τοιοῦτον] *τοιούτο* Vind. E.
 Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor.
 U.

ἐγχειριοῦμεν] *committimus* Fic. 506
 γ'] *γε* Vind. B.

ἀγνοούμενα] Ficinus addidit
ut nunc fere accidit.

ποτὲ — φύλακα] om. Vind. F.
 In φύλακα reliqui mei et Flo-
 rentini cum plerisque Bekkeria-
 nis et Bas. b. consentiunt: φύ-
 λακι, quod reliquae editiones ante
 Bekkerum exhibent, tantum in
 Par. DK. de quibus Bipontini et
 Bekkerus tacent, repertum vide-
 tur. Id Stephanus in m. ita re-
 tinendum censebat, si ἄξια lege-
 retur: „ut dicat illorum bonorum
 possessionem non magno pretio
 fore custodi.“ Scilicet nesciebat,
 quid post κεντῆσθαι in codicibus
 esset.

ἂν ἑαυτῶν] Ita Par. ADK.
 Vind. F. Mon. B. Ven. C. Flor.
 UV. ἑὼν ἑαυτῶν Vat. B. ἂν ἑαυ-
 τῶι Lob. Vind. B. Ang. B. Vat.
 M. Flor. RT. ἂν ἑαυτὸν Ven. B.
 Vat. H. Flor. AC. (*haud multi
 faciendum sane custodem*) *se
 ipsum exhibere posse* Fic. *αὐτῶν*
 Vind. E. εἰπερ εἰκὸς γινῶναι αὐ-

τα· μαντεύομαι δὲ μηδένα αὐτὰ πρότερον γνώσεσθαι
 ἱκανῶς. Καλῶς γὰρ, ἔφη, μαντεύη. Οὐκοῦν ἡμῖν ἢ
 πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, εἰάν ὁ τοιοῦτος αὐτῆν
 Β ἐπισκοπῆι φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Ἀνάγκη, ἔφη.
 ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πρότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγα-
 θὸν φῆς εἶναι, ἢ ἡδονήν, ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὐ-
 τος, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνὴρ καλὸς, ἦσθα καὶ πάλαι καταφα-
 νῆς, ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ

τὰ Ald. Bas. ab. Steph. et Astius, qui simul ἀγνοοῦντα pro ἀγνοοῦμενα scribendum et μὴ inter τοῦτο et ἀγνοοῦντα inserendum in tert. suspicatur, in secunda et φύλακι et ἀγνοοῦμενα servavit, μὴ vero post τοῦτο inseruit, quarum lectionum neutra non inepta videtur. Aldinam in promptu est originem debere illi φύλακι, quo recepto quum cognitio iustorum et pulchrorum, nisi rationis, qua eadem bona essent, cognitio accederet, nullius pretii futura custodi civitatis dici videretur, verba ἂν ἐαυτῶν pro ineptis et vitiosis haberi necesse erat, et quoniam in sequentibus Socrates ipsam iustorum et pulchrorum cognitionem ne contingere quidem eis, qui rationem illam perspectam non habeant, posse demonstrat, existit qui iam hic eandem sententiam cum dubitatione pronuntiatam ab eo existimans illorum in locum haec εἴπερ εἰκὸς γνῶναι αὐτὰ substitueret. Aliud glossema paullo post deprehendemus. Ceterum ἐαυτῶν ad φύλακα referendum, non ad ἀγνοοῦντα, quo retulit Bernhardy synt. p. 151. interiectum articulum non respiciens.

τοῦτο] μὴ ταῦτα Vind. E.
 ἀγνοοῦντα·] ἀγνοοῦντα; Vind.
 BE.

δὲ] δὴ Vind. F. Flor. AR.
 μηδένα] μὴ Vind. F. μηδ' ἂν
 ἔνα Mon. B. (μῆδ') Flor. U.
 Stallbaumius.

πρότερον] post γνώσεσθαι Mon.
 B. (Par. DK.) cum editis ante
 Bekkerum, qui perperam Mon.

inter mutati ordinis auctores refert, de Par. DK. nihil ostendit. Sed Bipontinorum silentium et ipsorum librorum indoles et cognatio consentire eos cum Mon. et editionibus antiquis verisimile facit.

ἱκανῶς] Mon. B. et a m. sec. margo Flor. U. πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τὰγαθοῦ ὅ ἐστι γνῶ addunt, quod glossema ineptum est. Nam ipsam boni naturam Socrates et supra p. 505. A. satis perspectam hominibus negavit et infra D. E. explicare recusat. Itaque ad πρότερον ex superioribus supplendum est πρὶν ἂν ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ ἐστι γνῶ. Etiam Ficinus quam bonum addens a vero aberravit.

μαντεύη] μαντεύει Vind. F. et recentiores.

τελέως] παντελῶς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACU. Bekkerus et Stallbaumius. (perfecte Fic.)

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald. Bas. ab. B Steph.

φῆς] φῆς Mon. B. Vind. F.

ἢ ἡδονήν,] ἢ ἡδονήν; Steph. Bekk. Ast. in tert. et Stallb. quod Adimanto e Socrate non tam utrum ex duobus, quorum neutrum ei placere iam sciret, quam quid omnino bonum statueret, sciscitanti minus aptum videtur.

παρὰ ταῦτα] παραταῦτα Vind. E.

Οὔτος] οὕτως Vind. F. Ang.

αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, φαί-
νεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ δ'
αὐτοῦ μὴ, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμε- C
νον. Τί δ'; ἦν δ' ἐγὼ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ
ᾧ τις μὴ οἶδε, λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ', ἔφη, ὡς
εἰδότα, ὡς μέντοι οἰόμενον ταῦθ', ἃ οἶεται, ἐθέλειν
λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ἤσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης
δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί; ᾧ αἱ βέλτισται τυφλαί; ἢ

B. *Iam diu compertum habeo, Adimante, etc.* Fic.

ἀνὴρ καλὸς] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. TV. cuin editionibus praeter Bekkerianam, quae secundum reliquos codices καλῶς pro καλὸς exhibet, ut maior post ἀνὴρ, quo loco Vind. E. etiam punctum habet, quam ante ἡσθα pausa facienda sit: *heus, inquam, tu, probe iam dudum apparebat* etc. cui rationi, si codices iuberent, accedere non recusarem, quamquam illud οὐτος ἀνὴρ paullo severius sonans (cf. Gorg. pag. 467. B. 489. B. 505. C.) et interpositum ἦν δ' ἐγὼ assensum nonnihil remoraretur: nunc vulgatam optimi codicis auctoritate munitam teneo, ut compellatio magis benevola simul et iocosa sit: *heus tu, inquam, vir eximie, iam dudum apparebat* etc. verborum autem dispositio similis illi Symposii initio: ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Pronominis et casus usum explicuit Lennepius ad Phalar. ep. 19. De epitheto καλὸς cf. Heindorfius ad Hippiae initium. Quod ad interpunctionem attinet, signo exclamandi, quo Astius et Stallbaumius post καλὸς usi sunt, non magis hic locus est, quam post ᾧ Σώκρατες et similia.

ἡσθα] οἶσθα Vat. H. et ante corr. Vind. F.

σοι] σοι editiones ante Astii secundam.

ἀποχρήσοι τὸ] ἀποχρήσοιτο

Vind. F. ἀποχρήσει τὸ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. T.

Οὐδὲ γὰρ] *Haud* Fic.

ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

μὲν] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

τὰ δ'] τὸ δ' Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

αὐτοῦ] αὐτοῦ Vind. EF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τοσοῦτον] post χρόνον Ang. B. Flor. R. et commate appposito Vind. F.

περὶ ταῦτα πραγματευόμενον] *in his versatum* Fic.

Τί δ';] τί δαι Par. A. Vat. H. C Flor. ACV. τί δὲ Vind. E. Flor. T. Τί δ', Steph. Priores nullam interpunctionem habent.

Οὐδαμῶς γ'] οὐδ. γε Vind. E. γ' *om.* Mon. B.

ταῦθ'] ταῦτα Vind. F.

Τί] τὲ Vind. B. Haec usque ad δοξάζοντες excerpit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. fr. 35. Heer. p. 200. Cant.

δέ] δαι Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. ne hic quidem interpunctio est.

εἶπον] *om.* Stob.

ἐπιστήμης] ἐπιστήμης Vind. E.

πᾶσαι] ἅπασαι Stob.

αἰσχραί;] αἰσχραί. Ald. αἰ-

σχραί, Stob. Bas. ab. Ast.

ᾧ] τῷ Vat. H. Flor. AC.

τυφλαί;] τυφλαί. Stallb. sec.

δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευο-
 μένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθῆς τι δοξάζοντες; Οὐδὲν, ἔφη.
 Βούλει οὖν αἰσχροῦ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιά,
 D ἔξον παρ' ἄλλων ἀκούειν φανὰ τε καὶ καλά; Μῆ πρὸς
 Διὸς, ἣ δ' ὄς, ᾧ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ
 τέλει ᾧν ἀποστῆς. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν, κἂν ὥσπερ δικαιο-
 σύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διήλθες,
 οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθης. Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν
 δ' ἐγὼ, ᾧ ἐταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ
 οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα
 ὀφλήσω. ἀλλ', ᾧ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ
 E ἀγαθόν, εἰδῶμεν τὸ νῦν εἶναι· πλεον γὰρ μοι φαίνεται,
 ἣ κατὰ τὴν παροῦσαν ὀρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦν-

τί] post τυφλῶν Flor. T.
 σοι] τῶν Stob. Heer. om. Cant.
 τυφλῶν] τυφλῶ Stob. Cant.
 (τυφλῶν cod. Augustan.)
 διαφέρειν] διαφέρει Ald.
 πορευομένων] πορευόμενον
 Vind. F.
 νοῦ] οὐχ Stob. Cant. (νοῦ
 et ἦ pro οἱ cod. Aug. et Vatic.)
 δοξάζοντες] δοξάζονσι Flor.
 T.

οὖν] Ita Par. A. Lob. Vind.
 BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang.
 B. Flor. ACRT. γοῦν reliqui
 editique ante Bekkerum.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E.
 Comma in editis ante Bekkerum
 appositum et ab hoc sublatum
 recte Stallbaumius in sec. resti-
 tuit.

ἔξον] ἔξ ᾧν Vind. F.

D φανὰ] φᾶννά Vind. F. φάναι
 Par. K. sec. Bekk. φανερά Ven.
 B. Vind. E. Vat. H. Ang. B.
 Flor. ACRT.

τε] om. Ang. B.

ἣ δ' ὄς] post ᾧ Σώκρατες
 Par. K.

ὥσπερ ἐπὶ τέλει ᾧν] ὥσπερ
 ἐπιτελείων Lob. Vat. M. ὥσπερ
 ἐπὶ τελείων Vind. BF. Vat. B.
 Par. D. ὥσπερ ἐπὶ ἡλείων Par.
 K. cum prope calcem perveneris
 Fic.

ἀποστῆς] ἀπιστῆς Ven. B.
 Vat. H. Flor. AC.

ἀρκέσει] ἀρέσκει Flor. T.

ἡμῖν, κἂν] Ita Ald. Bas. ab.
 ἡμῖν κἂν, Steph. quam interpun-
 ctionem Stallbaumius, qui in pr.
 ἡμῖν κἂν sine commate cum Bek-
 kero scripsit, in sec. propterea
 repetiit, quod καὶ in κἂν „ad
 universam, quae deinde enuntia-
 tur, sententiam refertur, perinde
 ac si scriptum esset ἀρκέσει γὰρ
 ἡμῖν καὶ τοῦτο, ἐάν, ὥσπερ δ.
 ζ. τ. λ.“ Recte; sed hac ratione
 comma inter ζ et ἂν ponendum
 esset. Quod quum fieri non pos-
 sit, ἂν potius, quam καὶ respi-
 ciendum videtur.

πέρι] περὶ Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἂν, adscri-
 pto in m. a m. s. ἐγὼ, Mon. B.
 ἐταῖρε] ἐταῖρε καὶ περὶ τοῦ
 ἀγαθοῦ διέλθης: cum linea sub
 supervacaneis Mon. B.

ἀρκέσει] ἀρέσκει Mon. B. ἀρέ-
 σκει Vind. E. Post hoc Vind. F.
 γὰρ ἡμῖν etc. usque ad hoc ἀρ-
 κέσει iterum habet.

οὐχ] οὐχ Ald. Bas. a.

ἀλλ', ᾧ etc.] Proclus in Civ.
 p. 426: ἀλλὰ τὸ ἀπλῶς (ἀγαθόν)
 δεδηλωκεν εἰπών· ἀλλ', ὡ μακά-
 ρις, αὐτὸ μὲν τί ποτέ ἐστι τὸ
 ἀγαθόν, εἰδῶμεν τὸ νῦν εἶναι·

τοσ ἔμοι τὰ νῦν· ὅσ δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ φαίνε-
ται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνω, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν
φίλον, εἰ δὲ μὴ, ἔστω. Ἄλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαυθις γὰρ
τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Βουλοίμην ἂν, εἶ-
πον, ἔμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομί- 507
σασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνου. τοῦτον
δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ
κομίσασθε· εὐλαβεῖσθε μέντοι, μὴ πη ἔξαπατήσω ὑμᾶς
ἄκων κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλα-
βηδόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διο-
μολογησάμενός γ', ἔφην ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ
τε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὀηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλὰν
εἰρημένα. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλὰ, ἦν δ' ἐγὼ, Β

πλέον γὰρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ
τὴν δοκοῦσαν ὀρημὴν ἀφικέσθαι
τοῦ γε δοκοῦντος ἔμοι νῦν.

ἔστι] ἔστιν Vind. F.

τὸ ἀγαθὸν] τὰγαθὸν Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius. V. Vol. I. p. LVII. sq.
ἔάσωμεν] ἐάσωμεν Ang. B.
Ald. Bas. ab. et ante corr. Vind.
F.

τὸ νῦν] τονῦν Vind. BE.

E πλέον — τὰ νῦν] *est enim,*
ut mihi videtur, praesentem su-
pra contemplationem Fic. — τα-
νῦν Mon. B. — τανῦν Lob. Vind.
BEF. cum editis ante Astii sec.

ὁμοιότατος] ὁμοιότατος Vind.
F. a m. pr.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC. Bas. ab.

ἔστω] ἔάν Bas. a. ἔω Mon. B.
Flor. U.

Ἄλλ', ἔφη, λέγε] ἀλλὰ λέγε
ἔφη Vind. E. In Ven. B. λέγε
a m. pr. omissum.

εἰσαυθις] εἰς αὐθις Vind. F.
εἰσαυθις Vind. E.

ἀποτίσεις] ἀποτίσειν Vat. H.
Flor. AV. patrem vero postea
declarabis Fic.

507 τοῦτον] τοῦτο Lob. Vat. B.
Par. DK. Ven. BC. Ald. Bas. ab.
δὲ] om. Par. K.

PLATONIS OP. II.

οὖν] om. Vind. F. Ang. B.
κομίσασθε] κομίσασθαι Vind.
EF. Vat. H.

εὐλαβεῖσθε] εὐλαβεῖσθαι Vind.
F. Vat. H. om. Bas. b. — Pro-
clus l. c. pag. 427: πρῶτον μὲν
παρακελεύεται τοῖς ἀμφοταῖς
παραφυλάττειν, μὴ κίβδηλον
ἀποδῶ τὸν λόγον τοῦ τόκου,
τὸν μὲν ἥλιον τόκον ἀποκαλῶν,
τὸ δὲ κίβδηλον ἀπὸ τῶν ἐν νο-
μίμασι τύπων μεταγεγόν.

πη] πῆ Vind. F. om. Vat. H.
Flor. AC.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Flor. AC. Bas.
ab.

Εὐλαβησόμεθα] Εὐλαβασόμε-
θα Ald.

Διομολογησάμενός γ'] γ' om.
Mon. B. Par. DK. Flor. U. δ'
eius loco est in Ven. B. Vind. E.
Vat. H. Flor. ACTV. editisque
ante Bekkerum. Conf. Phaedr.
p. 228. D: τὴν μέντοι διάνοιαν
— δειμι ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ
πρώτου. Σω. Δείξας γε πρῶτον,
ὡ φιλότης, τί ἄρα ἐν τῇ ἀρι-
στερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἡματίῳ.

ἀναμνήσας] ἀναμνήσαι Vind.
F.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Lob. Vind. B.
Vat. BM.

τὰ τε] τὰ τ' Lob. Vind. EF.
Ang. B. Vat. HM. τὲ τ' Vind. B.
αλλοτε] ἄλλο τε Ald. Bas. ab.

P

καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναι φημέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φημέν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἑκάστου ὡς μιᾶς οὔσης τιθέντες ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν. Ἔστι ταῦτα. Καὶ τὰ μὲν δὴ ὁράσθαι φημεν, νοεῖσθαι C δ' οὐ, τὰς δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὁράσθαι δ' οὐ. Παντάπασι μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὁρῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί μὴν; Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐννεόηκας τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργὸν, ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁράσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν;

B καὶ ἕκαστα] καὶ om. Par. K. perperam probante Schleiermacher. Quemadmodum pulchra et bona, ita iusta et reliqua omnia, quae praedicari possunt, multa sunt, quorum singula genera duobus illis nominatis per copulam adduntur.

εἶναι φημέν] Vulgo εἶναι φημέν. Item paullo post ὁράσθαι φημέν.

αὐτὸ δὴ καλὸν] αὐτοδημιουργὸν Vind. B. αὐ. δὲ n. Mon. B.

αὐτὸ ἀγαθὸν] αὐτοαγαθὸν Vind. B.

ἃ τότε] αὐτό τε Vind. F. τότε, quod Ficinus omisit, ad eam, quae modo facta est, multorum commemorationem spectat. Sic infra p. 510. B. τοῖς τότε τηθεῖσιν.

κατ' ἰδέαν] κατιδέαν Vind. F. ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν codices mei et editiones ante Bekkerum.

προσαγορεύομεν] προσαγορεύομεν Vind. E. προσαγορευόμενον Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

Ἔστι ταῦτα.] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumio in utraque editione testante Flor. ACRTU. Sed quum in pr. idem in Flor. U. προσαγορευόμενον καὶ τὰ μὲν deinceps

legi tradat, non ex eo, sed ex Flor. V. ἔστι ταῦτα a Furia enotatum fuisse, in Flor. U. ut in compari Mon. B. et in reliquis codicibus editisque ante Bekkerum utrumque deesse videtur. Vera haec sunt. Fic. ex quo Astius in sec. Ἀληθῆ finxit, in tert. hoc ipsum vel Ἔστι ταῦτα sibi interponendum videri demonstravit, codicum inopia neutrum recipere ausus.

Καὶ τὰ — ὁράσθαι δ' οὐ. C.] laudat Proclus l. c. p. 427.

δὴ ὁράσθαι] διοράσθαι Ang. B. δὴ om. Proclus. δὴ, ὁράσθαι δ' οὐ Mon. B. undecim mediis omissis.

δ' οὐ] δὲ οὐ Procl. item altero loco.

δ' αὐ] δὲ idem.

ιδέας] εἰδέας Vind. F. a m. pr.

Παντάπασι] πάντα πᾶσι Vind. F.

Τῷ οὖν — τὰ ὁρώμενα;] Qua potentia e multis, quas habemus, quae patent oculis, cernimus? Fic.

ἀκουόμενα] ἀκουόμενα; Steph. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

τὸν τῶν] τὸ τῶν Vat. B. Ven. C. Vind. F. Flor. T.

τὴν τοῦ] τοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

C

Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἄλλ' ὥδε σκόπει· ἔστιν ὅτι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἢ μὲν D οὐκ ἀκούσεται, ἢ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δὲ γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα μὴ εἶπω, ὅτι οὐδεμιᾶ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔρωγε, ἦ δ' ὄς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὁρατοῦ οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὄμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρούσης δὲ χροῶς ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο F πεφυκός, οἶσθα, ὅτι ἢ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τὰ τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη, τούτου;

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. ὁρᾶσθαι] τοῦ ὁρ. *iidem et* Vat. B.

προσδεῖ] πρὸςδεῖ Vind. E. ἀκοῇ καὶ φωνῇ] ἀκοῇ καὶ φωνῇ Vind. F.

ἄλλου εἰς] ἄλλου: εἰς Vind. E. τὴν δὲ] Ita codices mei et Florentini cum Ald. Bas. ab. τὴν δ' Steph. Ast. et Bekkerus, qui de suis tacet.

ἀκούεσθαι,] ἀκούεσθαι; Lob. Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb. ἀκούεσθαι. Ald.

D οὐκ ἀκουσθήσεται] οὐκ ἀκουσθήσεται Vind. EF.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἄλλαις] ἄλλως Ang. B. Non αἰσθήσεσι supplendum est, quippe quae non amplius tres supersint, sed δυνάμεισι vel δυνάμεων συζεύξεσι.

οὐδεμιᾶ] οὐδεμία Vind. F.

οὐδενός.] οὐδενός: Vind. E.

σύ τινα] σύ τινα Lob.

ἔχεις] ἔχει Vind. E.

οὐκ ἐννοεῖς — χρῆσθαι αὐτῇ]

om. Vat. B.

Πῶς; Ἐνούσης] πῶς ἐνούσης Ald.

ὄμμασιν] σώματι Vind. E.

τοῦ] *om.* Par. K.

ἔχοντος] ἔχον Ven. C.

αὐτῇ] αὐτῇν Vat. H. Flor.

ACV. αὐτοῖς, a m. s. — ἦ, Mon. B.

χροῶς] χροῶς Vind. F. χροῶς Flor. A.

ἐν αὐτοῖς] *om.* Fic. (*praesente item colore*) Praepositione offensi Morgensternius, Astius et Stallbaumius ille commate post χροῶς posito ἐν αὐτοῖς ad sequentia referri, horum prior in tert. ἐπ' pro ἐν scribi, posterior in sec. ἐν deleri iubet: quorum nihil necessarium et ἐν retinendum proprieque accipiendum esse placita de coloribus Tim. p. 67. C. sqq. exposita intuenti patebit. Nec aliter Homericæ dictio ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι intelligenda videtur.

μὴ] μὴν Ald. Bas. ab.

γένος] γένος τι Mon. B. Flor.

U.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. E. E

οἶσθα] οἶσθ' Vind. EF. Ang.

B. Vat. H.

ἀόρατα.] ἀόρατα: Vind. E.

(h. e. ἀόρατα; cum signo mutatae personae.)

ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat.

BM.

τούτου] *om.* Vind. E. In Vind. F. Socrati assignatur, non omnino male, nisi δὴ post ὃ obstaret, cui tertius locus minus, quam secundus convenit. Itaque τούτου cum τίνος construendum, more Platoni usitato, quo e. g. Criton.

“Ο δὴ σὺ καλεῖς, ἦν δ’ ἐγὼ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ μικροῦ ἄρα ἰδέα ἢ τοῦ ὀραῖν ἀσθησις καὶ ἢ τοῦ
 508 ὀραῖσθαι δύναμις τῶν ἄλλων ξυζεύξεων τιμιωτέρῳ ζυγῶ
 ἐζύγησαν, εἴπερ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη,
 πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι
 τῶν ἐν οὐρανόφ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς
 ὄψιν τε ποιεῖ ὀραῖν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὀρώμενα ὀρα-
 σθαι; Ὀνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ
 δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς. Ἄρ’ οὖν ὧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς

p. 43. C. Phaedon. 71. E. τίνα ταύτην; dixit, genitivus autem a nomine γένος repetendus.

σὺ καλεῖς — τότε ὀρώμενα L. VII. p. 515. D.] in Ven. C. excisis foliis duobus desunt.

μικροῦ ἄρα ἰδέα] Ita Par. A. Lob. (μικροῦ — ἰδέαι) Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. (μικροῦ — ἰδέαι) μικροῦ ἄρα ἰδέαι ἰδέαι reliqui codices editionesque excepta Bekkeri, qui unus videtur sensum scriptoris perspexisse. Scilicet ut L. II. p. 373. E. οὗ τι μικροῦ, ἀλλ’ ὄλω στρατοπέδῳ μεῖζον πόλις civitas non paullo, sed integro exercitu auctior, ita hic ζυγὸν οὐ μικροῦ ἰδέα τιμιώτερον vinculum non exiguo rerum genere excellentius dicitur, cuius praestantia tali genere nititur s. continetur per ipsumque efficitur. ἰδέα idem est, quod γένος, ut Polit. p. 289. B. ἢ τοῦ νομίσματος ἰδέαι, neque dativus offensionem habere potest. Ceterum non male, ut contra veritatem, Stephanus in m. οὐ μικροῦ ἄρα ἦδε ἢ τοῦ ὀραῖν coniecit: illud minus perite fecit, quod ibidem, quum Ficinus μικροῦ ἰδέα legisset ex eius interpretatione (non exigua quadam specie) collegisset, ei scripturae aequae ac vulgatae magnum subesse errorem pronuntiavit. Cf. L. VIII. p. 579. C.

ἢ] ἢ τε Mon. B. Flor. U. om. Par. DK. Ang. B. Vat. M.

ἢ] ἢ καὶ Ald. Bas. ab. om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. (qui perperam Ven. C. inter omittentes retulit, Vind. B. Mon. B. omisit.) Flor. RU.

ὀραῖσθαι] ὀραῖν Lob. Vind. B. Vat. M.

ξυζεύξεων] Ita Bekkerus se-508 cundum Par. ADK. de quo Bip. tacent, et Vat. B. Mei libri cum Ald. Bas. ab. Steph. συζ. habent.

Τίνα οὖν] οὖν Ficinus omisit.

οὐ] ὄς Mon. B. Par. K. sec. Bip. et a m. s. Flor. U.

φῶς] παρέχων addit Mon. B. et a m. s. Flor. U.

ὅτι] om. Vind. F.

ὀρώμενα] om. Ven. B. a m. pr.

ἔφη] ἔφησ Vind. E.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor. R. δηλονότι reliqui mei (et Flor.) cum editis ante Astii sec.

ἐρωτᾷς] ἐρωτᾷς Vind. F.

Ἄρ’] Ita Lob. Vind. B. Mon. B. ἄρ’ Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. ἄρ’ Vind. E. Bas. b. Ita vero —. Fic.

θεόν;] Ita Lob. Vind. B. θεόν. reliqui mei cum editis ante Astii sec.

Πῶς; Οὐκ] πῶς οὐκ Vind. F.

τοῦτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. Οὐ B γὰρ οὖν. Ἄλλ' ἠλιοειδέστατόν γε, οἶμαι, τῶν περὶ τὰς αἰσθησεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμεινομένην ὥσπερ ἐπίθούτου κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὧν αὐτῆς ὁράται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἣ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, φάναι με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τὰγαθὸν

ἥλιος] *om. idem.*

ἦ] ἦ *Vind. E.*

οὔτε αὐτῆ] *Ita Vind. F. a m. pr. οὔτε αὐτῆ a m. s. Ficinus utrunque omisit, item Bekkerus, sed hic per errorem, non, ut Hermannus in annotatione ad Eurip. Med. p. 401. statuebat, codicum auctoritate, quae si adesset, teneri potuisse Hermanno concedendum.*

B ὄμμα] ὄνομα *Ang. B.*

Οὐ γὰρ οὖν.] οὐγαροῦν. *Lob. et e corr. Vind. F. οὐ γὰρ οὖν, Bas. b.*

ἠλιοειδέστατόν] ἠλιοειδέστατόν *Ald. Bas. a.*

οἶμαι] *Vulgo sine commatis.*

Οὐκοῦν] οὐκ οὖν *Vind. F.*

ταμεινομένην] ταμεινομένη *Mon. B. Par. D. Ald. Bas. ab. et Par. K. sec. Bekk. ταμεινομένης sec. Bip.*

Ἄρ' οὖν — τὰ ὀρώμενα. *C.] laudat Eusebii praep. L. XI. p. 318. Pro ἄρ' οὖν οὐ Vind. E. ὃ, idque sine interpunctione cum proximis cohaerens, Vind. F. ἄρ' οὐρανοῦ, Ang. B. ἄρ' οὐ habet. Quin etiam sol —. Fic.*

ὁ ἥλιος] ὁ *om. Flor. T. In Mon. B. ad h. l. in m. a m. pr. adscriptum est: πλὴν ὁ μὲν ἀσαφὴς καὶ ἀδιλος, ὁ δὲ τὰναντία τούτων.*

ἔστιν] ἔστι *Steph. Ast. pr. sec.*

ὁράται] ἀρεταί *Vind. F. ante corr.*

Οὕτως] οὕτω *Vind. E. om. Vind. F.*

Τοῦτον — ὀρώμενα. *C.] laudat Iulianus or. III. pag. 133. A. Spanh.*

τοίνυν] *om. Fic.*

φάναι με] φᾶναι μὲν *Vind. F. φαινόμενος. Iuliani cod. Voss. φάθι με Mon. B. Flor. U. quod ipsum Stephanus in m. dubitabat an hic et p. 509. B. reponendum esset. Sed cf. Matthiae gramm. p. 1072.*

ἔκγονον] *Proclus in Plat. theol. p. 380: διὸ καὶ ὁ ἐν Πολιτεία Σωκράτης ἔκγονον αὐτὸν (scil. τὸν ἥλιον) ἀποκαλεῖ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δημιουργοῦ τοῦ γεννητοῦ καὶ παντὸς τοῦ ἐγκοσμίου φωτὸς ὑποστάτην. Idem in Tim. p. 119, 6. a f. δεύτερον δὴ κεφάλαιον ἐπὶ τούτῳ τὸ δεικνύον, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων ἐπὶ μίαν ἀρχὴν ἀνάγει πάντα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Πολιτεία λόγων, ἐν οἷς τὸν μὲν ἥλιον αἰτιᾶται τῶν ὀρατῶν, τὸ δὲ ἀγαθὸν τῶν νοητῶν, αὐτὸν δὲ αὐτὸ πάλιν τὸν ἥλιον ἔκγονον τοῦ ἀγαθοῦ προσαγορεύει. Ib. p. 259, 14: ὁ μὲν γὰρ ἥλιος, ὡς ἐμάθομεν ἐν Πολιτεία, τῆς ἀληθείας εἰκόνα τὸ φῶς ὑπέστησεν.*

ὃν τὰγαθὸν] ὃν τὸ ἀγ. *Vind. F. ὃν τὸ ἀγ. Eus. ὃν ἀγ. Iuliani cod. Voss. ὄντ' ἀγ. Vind. E. ὃν τὰγ. Vat. H.*

C ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῶ, ὅτιπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρὸς τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς; ἔφη· ἔτι διελθῆ μοι. Ὁφθαλμοί, ἦν δ' ἐγὼ, οἷσθ', ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεινὰ τις αὐτοὺς τρέπη, ὧν ἂν τὰς

C ἀνάλογον] post ἑαυτῶ Lob. Vind. B. Vat. BM. λόγον Iuliani cod. Voss. ἀνά λόγον Astius In sec. et tert. scriptis praeceunte Heindorfio ad Phaedon. §. 136. qui adiectivum omnino improbare videtur. At extra dubitationem positum est Tim. p. 69. B. ἀνάλογα καὶ σύμμετρα, et h. l. aptius dictione adverbiali, ut indolem geniti potius, quam gignendi rationem describi appareat. Ceterum huc respexit scholiastes ad Gorg. p. 506. C. (130. 9. Bekk.) ἐν Παρμενίδῃ δὲ, inquiring, τελεώτερον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινοῦς, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιῆται τὸν λόγον, ἐν Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλογίας τινοῦς.

ἑαυτῶ] ἑαυτοῦ Mon. B. Quod Stephanus in m. addendum censebat καὶ, id Stallbaumius necessarium esse recte negat et sequentia epexegesis antecedentium facere statuit, sed minus recte ea ad remotius λέγειν refert, quum mea quidem sententia ad ἐγέννησεν referenda sint: τὸ ἀγαθὸν ἐγέννησε τὸν ἥλιον τοῦτο ἐν τῷ ὁρατῷ τόπῳ, ὅπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ ἐστίν, ut esset idem in loco visibili, quod ipsum est in cogitabili. Placitum ipsum tamquam suum proposuit Celsus apud Origenem L. VII. p. 363: οὐσία καὶ γένεσις νοητὸν, ὁρατὸν. μετὰ οὐσίας μὲν ἀλήθεια, μετὰ δὲ γενέσεως πλάγη. περὶ ἀλήθειαν μὲν οὐκ ἐπιστήμη, περὶ δὲ θάτερον δόξα. καὶ νοητοῦ μὲν ἐστὶ νόησις, ὁρατοῦ δὲ ὄψις. γινώσκει δὲ νοητὸν μὲν νοῦς, ὁρατὸν δὲ ὀφθαλμός. ὅπερ οὐκ ἐν τοῖς ὁρατοῖς ἥλιος οὐτ' ὀφθαλμὸς ὧν οὐτ' ὄψις, ἀλλ' ὀφθαλμῶ τε τοῦ ὁρᾶν αἴτιος καὶ ὄψει τοῦ δι' αὐτὸν συνίστασθαι καὶ ὁρατοῖς τοῦ

ὁρᾶσθαι, πᾶσιν αἰσθητοῖς τοῦ γίγνεσθαι καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῶ τοῦ βλέπεσθαι, τοῦτο ἐν τοῖς νοητοῖς ἐκείνοις, ὅπερ οὔτε νοῦς οὔτε νόησις οὐτ' ἐπιστήμη, ἀλλὰ πῶς τε τοῦ νοεῖν αἴτιος καὶ νοήσει τοῦ δι' αὐτὸν εἶναι καὶ ἐπιστήμη τοῦ δι' αὐτὸν γινώσκειν καὶ νοητοῖς ἅπασιν.

αὐτὸ] αὐτῷ Vat. H. γὰρ αὐτὸ Vind. B. Vat. M. et correctus in o Lob. ἑαυτὸ Iulian.

τε νοῦν] τε om. Iul. τε νῦν Ald. Bas. ab.

τοῦτο τοῦτον] τοῦτον Vind. F. Eus. τοῦτο Ang. B. Flor. R. Cf. L. VIII. p. 581. B: καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἡμιστά τούτων τούτῳ μέλει. Apol. 23. A: (κινδυνεύει ὁ θεὸς) ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν.

καὶ τὰ ὁρώμενα] πρὸς τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλε et super βλε ὁρώμενα, Vind. B.

ἔτι διελθῆ] ἐπιδιελθῆ Vind. F. Cf. ad L. V. p. 449. C. dicta.

Ὁφθαλμοί] Proclus in Civ. p. 428, 6: εἰπὼν γὰρ Ὁφθαλμοί, ἦν δ' ἐγὼ, ὅταν τις αὐτοὺς μὴ ἐπέκεινα τρέπη, ὧν τὰς χροῶς ἡμερινὸν φῶς ἐπέχει, ἀμβλυώτουςιν, ὅταν δὲ ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπη, σαφῶς ὁρῶσι. ταῦτ' οὐκ ἐπὶ τῶν ὁρατῶν διελόμενος, χροῶς, ὀφθαλμοῦς, ἥλιον ἐπήνεγκεν τὰ ἀνάλογον καὶ ἐπὶ νοουμένων λέγων· οὕτω καὶ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ὃ δὴ νοεῖ, ὅταν μὲν τρέπη τις οὐ τὸ ὄν καὶ ἡ ἀλήθεια λάμπει, νοεῖ καὶ γινώσκει, ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κενραμμένον, τὸ γιγνώμενον καὶ τὸ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει.

οἷσθ', ὅτι] οἷσθα ὅτι Lob. Vind. BF. porro Fic.

χροάς τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχη, ἀλλὰ ὦν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουςί τε καὶ ἐγγυὺς φαίνονται τυφλῶν, ὡςπερ οὐκ ἐνουῶς καθαράς ὄψεως. Καὶ μάλα, ἔφη. Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπη, σαφῶς D ὁρῶσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὁμμασιν ἐνοῦσα

ὅταν] ὅτ' ἄν Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἐπ' ἐκείνῃ] ἐπέκεινῃ Vind. EF. Vat. H. ἐπ' ἐκείνα Ald. Bas. a. ἐπ' ἐκείνοις Mon. B.

τρέτη] πρέπη Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἡμερινὸν φῶς] Antiatt. p. 98, 29: ἡμερινὸν φῶς· Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. immo ἔκτῳ.

ἐπέχη] ἐπέχει Lob. Ven. B. ἐπέχει Vind. F. Flor. R. illuminat ostenditque Fic. potius obtinet.

ὦν] ὡς Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK.

φέγγη] φέγη Flor. T. In Vind. B. alterum η in fine int. vers. additum est.

ἀμβλυώττουςι] ἀβλυώττουςι Vind. E. Ald. ἀμβλυωποῦσι Vind. F. Idem Flor. A. vulgato superscriptum habet. caecutiunt hallucinanturque Fic.

τε] γε Ven. B. Vind. E. Flor. ACTV.

φαίνονται] φαίνονται Vind. F. φαίνεται Vind. E. Vat. H. Idem in Flor. CT. repertum videtur, quos Stallbaumius in pr. refert pro φαίνονται aliquid habere, quod nihili faciendum sit, quid habeant, non docet.

καθαράς] καθαρῶν Ald. Bas. a. Eandem terminationem Bas. b. in ima pagina, quem custodem dicunt, exhibet.

ὄψεως.] ὄψεως; Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. ἔφη] ἔφης Vat. H.

γ'] γε Mon. B.

ὦν] οὐ idem et Flor. U.

D καταλάμπη] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. B. Flor.

ACTV. (Proclis.) καταλάμπει reliqui cum editis. Quum Atticos non tantum poetas, sed etiam scriptores satis constet in describendo genere solum nonnunquam coniunctivum pronomini relativo addere, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1025. cuius exemplis addo Leg. L. V. p. 728. A: ὅς ἄπερ ἂν νομοθέτης αἰσχροὶ εἶναι καὶ κακὰ διαριθμούμενος τάττη καὶ τούναντιον ἀγαθὰ καὶ καλὰ, τῶν μὲν ἀπέχεσθαι μὴ ἐθέλη πάση μηχανῇ, τὰ δὲ ἐπιτηδεύειν ξύμπασαν κατὰ δύναμιν, οὐκ οἶδεν ἐν τούτοις πᾶσι πᾶς ἀνθρώπος ψυχὴν θειότατον ὄν ἀτιμότητα καὶ κακοσχημονέστατα διατιθεῖς. Ib. p. 737. B: ἀνεγκλήτους γὰρ δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι ἀμωγέπας, ἢ μὴ προϊέναι πρότερον εἰς τούμπροσθεν ἐόντα εἶναι τῆς ἄλλης κατασκευῆς, οἷς ἢ παλαιὰ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν μετῆ. nostro loco codicibus optimis eo magis obtemperandum est, quo facilius ex antecedentibus ὦν ἂν τὰς χροάς τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχη particula relativo addi solita repeti potest. Cf. Vol. I. p. 410, a. — In Ald. sequentis vocabuli syllaba priore huic coniuncta καταλάμπεισα φῶς legitur.

ἐνοῦσα] Ita Vind. F. a m. pr. ἐόντα a m. s. Quod Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius ante hoc inseruerunt ὄψις, quamquam durius absente nomen concedo, tamen codicum Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et Ficini auctoritatem ad recipiendum sufficere non puto. Accedit, quod non solum ὄψις, sed καθαρὰ ὄψις suppleendum videtur.

φαίνεται. Τί μὴν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὡςδε νόει 479
 ὅταν μὲν οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς
 τοῦτο ἀπερείσῃται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν
 ἔχειν φαίνεται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον,
 τὸ γιγνόμενον τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμ-
 βλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον καὶ ἔσι-
 κεν αὐτὸ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν τὸ
 E τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γινωσκομένοις καὶ τῷ γι-
 γνωσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδόν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν
 φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας
 ὡς γινωσκομένης μὲν διανοοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφο-
 τέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλ-

φαίνεται.] φαίνεται; Vind. B.
 Mon. B. Ald. φαίνεται: καὶ μάλ'
 ἔφη: Flor. RT.

ὡςδε νόει] ὡ δὴ νοεῖ Proclus.
 μὲν] enim Fic.

οὐ] οὐ Vat. H. οὖν Flor. AC.
 αὐτὴν Ang. B. Flor. T. et mar-
 go R. om. Vind. E.

καταλάμπει] καταλάμπη Vind.
 BE. Vat. H.

ἐνόησέ τε] ἐνόησατε αὐτὸ
 Vind. F.

ἔχειν] ἔχον Mon. B. Flor. U.
 δέ] δ' Vind. F. Ang. B.

κεκραμένον] κεκραμένον Vind.
 E. Flor. R. (Procl.)

δοξάζει τε] om. Fic.
 ἀμβλυώττει] ἀμβλυώτει Vind.
 B. Synag. Bekk. anecd. p. 386,
 31: ἀμβλυώττει· τυφλώττει. Cf.
 L. VII. p. 516. E.

μεταβάλλον] μεταβαλλον Vind.
 F. μεταβάλλον Vind. E. μετα-
 βαλὸν Lob. Vind. B. Par. DK.
 sec. Bekk. Vat. M. μεταβαλὼν
 Vat. B.

αὐ] om. Fic.

Τοῦτο — φάθι εἶναι E.] lau-
 dat Eusebius praep. L. XI. p. 319.
 respiciunt Proclus in Parm. T. V.
 p. 155. Cous. et Damascius ἀπορ.
 καὶ λύσ. p. 66. et 90. Kopp.

E γινωσκομένοις] γινουμένοις
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

τῷ] τὸ Euseb.

γινώσκοντι] γινώσκοντι Vind.
 E.

ἀποδιδόν] ἀποδιδούν Euseb.
 ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. a m.
 pr.

φάθι] Ita Lob. Vind. BF.
 Mon. B. Euseb. φάθι Par. A. a
 m. s. Vat. B. a m. pr. Ast. sec.
 tert. Priorcs cum Vind. E. φάθι
 habent. Cf. Vol. I. p. 407, b.

αἰτίαν δ' — διανοοῦ] Quom
 bonum veritatis etiam tamquam
 ideae caussa sit, quippe quod
 omnibus ideis hoc, ut sint, im-
 pertiat, idem veritatis tamquam
 cognoscendae caussam ostendere
 non ita supervacaneum erat, ut
 visum est Astio, qui in comm.
 haec verba glossematis manifesta
 esse et nihil nisi praegressa re-
 petere statuit, extrema vero ὡς
 γινωσκομένης μὲν διὰ νοῦ, quem-
 admodum ante Bekkerum legeba-
 tur, miris modis languere idem
 recte censuit. Nam veritatem
 alia re nulla, nisi intellectu co-
 gnosci post ea, quae supra de
 intelligibili et visibili dicta sunt,
 denuo inculcandum non erat. Ita-
 que propius a vero abesse vide-
 tur Astius in tert. haec extrema
 delenda existimans, quam Stall-
 baumius, qui ea ob id ipsum re-
 tinet, quod intellectus commemo-
 ratio recte abesse non possit.
 Praeterea particulae δὲ et μὲν
 cum illa lectione consistere ne-
 queunt, quare priorem Stall-
 baumius aut eiiciendam aut cum

λιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήση· ἐπιστή-
 μην δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιο- 509
 ειδῆ μὲν νομίζειν ὀρθόν, ἥλιον δὲ ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς
 ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ'
 ἀμφοτέρω ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν
 οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
 ἔξιν. Ἀμύχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν
 καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν·
 οὐ γὰρ δὴ πού σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφῆμει,
 ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὥδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπι-
 σκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὀρωμένοις οὐ μόνον, B
 οἶμαι, τὴν τοῦ ὀραῖσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ

Astio, cuius et ipsius cōiecturae repugnat, in γε mutandam putat, posteriorem iam Stephanus p. 24. aut expungendam aut potius ad aliquid, quod post διὰ νοῦ exciderit, quae etiam Geerii diatr. p. 82. opinio est, referendam arbitratur, Stallbaumius autem nescio quo modo explicandam autumat. Equidem cum Bekkero pro διὰ νοῦ, quae Vind. E. Ven. B. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. eademque Ficini (scientiae et veritatis, quae per intellectum percipitur, causam) lectio est, scribendum putavi διανοοῦ, quod Par. A. Vind. F. et a m. s. Vat. B. exhibent, a quo διὰ νόον, quod in Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Vat. M. et a m. pr. B. legitur, parum aut nihil differt, atque hanc sententiam de bono scientiae et veritatis tamquam cognoscendae causa primum veluti continuationem et explicationem prioris, qua cognoscendis veritatem, cognoscenti facultatem eius rei imperitire declaratum erat, per δὲ adiectam, deinde vero ut oppositam sequenti, quae ipsum diversum a scientia et veritate ac pulchrius utraque praedicat, per μὲν significatam statuo; cuius particulae quum propius locus post αἰτίαν esset, ut διανοοῦ δὲ αἰτίαν μὲν οὔσαν etc. scribi deberet, con-

cinnitatis gratia, quoniam in praecedenti sententia imperativus (φάθι) post obiectum collocatus est, hic quoque obiectum initio positum eique δὲ copulans subiunctum, μὲν autem finitae obiecti descriptioni additum est. — Pro δ' in Vind. F. δὲ, pro γινωσκομένης in Vind. E. γινωσκομένης, in Flor. U. γινωσκομένην, in Mon. B. γινωσκομένων legitur.

ἡγήση] ἡγήσει Ang. B. Flor. R. et recentiores.

ἐπιστήμην] καὶ ἐπ. Vind. EF. Ang. B. Flor. AC.

ἐκεῖ] om. Fic.

μὲν] om. Vat. H.

δὲ] δ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV.

οὕτω] καὶ οὕτω Lob. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. BF.

μειζόνως] Cf. Vol. I. p. 344, a. *augustior enim est ipsius boni maiestas.* (ἀλλ' — ἔξιν.) Fic.

εἰ — λέγεις] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δὲ Vind. F.

κάλλει ἐστίν] κάλλει εἰ ἔστιν idem. κάλλιστον Flor. RT. In Vat. H. η super ei scriptum.

Εὐφῆμει] εὐ⁵, a m. s. οὔ, φημι Vind. F.

ἀλλ' ὥδε μᾶλλον] atque ita planius Fic.

Τὸν ἥλιον — ὑπερέχοντος.] B

καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὔξησιν καὶ τροφήν, οὐ γένεσιν αὐ-
τὸν ὄντα. Πῶς γάρ; Καὶ τοῖς γινωσκομένοις ταῖνυν
μὴ μόνον τὸ γινώσκεισθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ πα-
ρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναι τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκει-
νου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ,
ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεία καὶ δυνάμει ὑπερέ-
C χουτος. Καὶ ὁ Γλαῦκων μάλα γελοίως Ἀπολλων, ἔφη,

laudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. Proclus in Tim. p. 130: εἰ μὴ καὶ ἄρα καὶ θρέμματα πάντα δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ κέ-
γειν ὡς τρεφόμενα πάντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν ὄρατῶν διὰ τῆς τοῦ φωτὸς μεταδόσεως, ὃ καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τρο-
φῆς αἴτιον εἶπε καὶ γενέσεως πᾶσιν, ὅσα φωτίζει. τρέφεται γὰρ ἕκαστα τελειούμενα διὰ τοῦ φωτὸς.

αὔξησιν] αὔξησιν Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα] om. Vind. B. καὶ γ. αν. ὀ. Lob. Vat.

M. οὐ γ. αὐτὰ ὀ. Par. K.

Πῶς γάρ] π. γ. οὐ Vind. B. γινωσκομένοις] γινωσκ. Vind. E. γινωσκ. Euseb. et paullo post γινώσκεισθαι.

φάναι] φάναι Vind. F. Conf. p. 508. B.

ἀλλὰ — προσεῖναι] om. Euseb. — εἶναι τε τὴν οὐσίαν ὑπεκείνου — Vind. F.

οὐκ οὐσίας] οὐκουσίας Vind. F.

ἔτι] om. Euseb.

ἐπέκεινα] ἐπ' ἐκεῖνα Vind. E. Antiatt. p. 94, 6: ἐπέκεινα, ἐπιτάδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς, p. 112. B. quo loco Bekkerus ἐπ' ἐκεῖνα scripsit. Dictionem et sententiam hanc Proclus aliquoties commemoravit in dissertatione περὶ τοῦ ἐν Πολιτείᾳ λόγου τοῦ δεικνύοντος, τί ποτέ ἐστι τάγαθόν, primum p. 425, 9. a f. ubi varie de bono disputare Socratem docet: ποτέ μὲν ὡς περὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀγαθοῦ, ποτέ δὲ ὡς περὶ τοῦ εἴδους τῶν ἀγαθῶν πάντων, ποτέ δὲ ὡς περὶ ἄλλου τινὸς οὔτε ἐν ἡ-

μῦν ὄντος οὔτε εἰδητικὴν ἔχουτος οὐσίαν οὐδ' ὅλως οὐσίαν, (v. οὐσία) ἀλλ' ἐπέκεινα, καθάπερ φησὶ, τοῦ εἶναι καὶ οὐσίας ὑπάρχουτος. tum p. 429, 24: τάγαθόν δὲ οὐκ ἄλλο μόνον τῆς οὐσίας εἶπεν ὁ Σωκράτης ἐπέκεινα, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι. iterum ib. 7. a f. εἰ οὖν τὸ ὄν ἐπιστητὸν, τὸ δὲ ἀγαθὸν οὐκ ἐπιστητὸν, τὸ ἄρα ἀγαθὸν οὐκ ἔστιν ὄν, (v. ἐπιστητὸν) καὶ αὐτὸς ἔλεγε οὐσίας αὐτὸ λέγων ἐπέκεινα καὶ τοῦ εἶναι. Item in Tim. p. 93: Ἀττικὸς δὲ αὐτόθεν τὸν δημιουργὸν εἰς ταῦτόν ἄγει τάγαθόν, καίτοι ἀγαθὸν μὲν καλεῖται παρὰ τῷ Πλάτωνι, τάγαθόν δὲ οὐ, καὶ νοῦς προσαγορεύεται, τάγαθόν δὲ αἴτιον πάσης οὐσίας καὶ ἐπέκεινα τοῦ ὄντος ἐστίν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν. Similiter Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 55. Kopp. ἀλλ' οὐ τί γε τὸ πάντων τούτων ἐπέκεινα (hic Koppius perperam punctum fecit.) ἐν οὐδαμοῦ ἀπέφησεν οὐδαμῶς. διὸ καὶ ἐν Σοφιστῇ τίθησιν αὐτὸ ὡς ἐν πρὸ τοῦ ὄντος, καὶ ἐν Πολιτείᾳ ὡς τάγαθόν ἐπέκεινα πάσης οὐσίας. Eodem respexit Origenes c. Cels. L. VI. p. 320: ἢ εὐρεθῆ, πότερον ἐπέκεινα οὐσίας ἐστὶ πρεσβεία καὶ δυνάμει ὁ θεὸς μεταδιδούς οὐσίας οἷς μεταδίδωσι κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ αὐτῷ λόγῳ, ἢ καὶ αὐτός ἐστιν οὐσία.

τῆς] om. Euseb.

μάλα γελοίως] Proclus in Civ. C p. 424: ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἐπομέ-
νοῖς λόγοις εἰπόντος τοῦ Σωκρά-
τους τάγαθόν πρὸ οὐσίας ὑπε-
στάναι καὶ αὐτὸ παράγειν τὸ ὄν

δαιμονίας ὑπερβολῆς. Σὺ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἔμοι δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύσῃ, εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὐτῶ διεξιῶν, εἴ πη ἀπολείπεις. Ἄλλὰ μὴν, εἶπον, συχνά γε ἀπολείπω. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπῃς. Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πολὺ ὅμως δὲ ὅσα γε ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, ἐκὼν

Ἀπολλων, ἔφη ὁ Γλαύκων, δαιμονίας ὑπερβολῆς, εἰς τὸ ὑπερούσιον ἐνατενίσαι μὴ δυναθεῖς. κατέγνω (f. καὶ κατέγνω) τοῦ θανάτου ὁ Σωκράτης μάλα γελοῖως τοῦτο εἰπὼν ἀποφύψαι τὸν Γλαύκωνα, καὶ πολλά φησι τῶν δοκούντων αὐτῷ περὶ ἐκείνων σιωπήσεσθαι. Ib. p. 426. sq. διὸ καὶ ἐξῆς εἰπὼν ὑπερούσιον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ Γλαύκωνος δαιμονίαν εἶναι φάντος τὴν ὑπερβολὴν ἐπέπληξε γελοῖως (v. γελοῖος) αὐτὸν εἰπὼν ἀποφηνάμενος, εἰδ' ὡς κενεβατοῦντος πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ πάντων ἐπέκεινα πάλιν πολλά φησι παραλείψειν ἐκὼν εἶναι τῶν ἐναντῶ δοκούντων καὶ μόνην τὴν περὶ τὸν ἥλιον ἀναλογίαν γυμνάσειν.

περὶ αὐτοῦ] τὰ περὶ αὐτοῦ
Vat. H. Flor. V.

γ'] γε Vind. E.

εἰ μὴ τι, ἀλλὰ] Pro ἀλλὰ Par. A. Vind. F. ἀλλὰ, Vind. E. Ang. B. et a m. s. Flor. R. ἄλλο exhibent, quod Stephanus pag. 24. non videns, quid post εἰ μὴ τι subaudiri possit, a Platone profectum coniecit. Atque ita p. 502. A. scriptum vidimus: ἵνα, εἰ μὴ τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσι. Sed omisso ἄλλο adhibitoque ἀλλὰ, ut nostro loco, Menon. p. 86. E. legitur εἰ μὴ τι οὖν, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. quo exemplo adversus Stephanum usus est Stallbaumius. Minus etiam feliciter idem Stephanus ibidem conieciat παύσῃ ἔμοι ἐτι ἄλλην τὴν περὶ etc. Ficinus haec usque ad διεξιῶν ita interpretatus est:

sed absolute praecipue solis comparationem.

αὐ] αὐτοῦ Vind. F. Ang. B. εἴ] ἢ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. ἢ Par. D. om. Vind. E.

πη] ποι Ven. B. Stephanus pag. 24. pro eo fortasse τι legi posse monet, sed vulgata lectio nem defensionem recipere concedit. Stallbaumius vero haud dubie scribendum esse εἴ πῃ τι ἀπολείπεις pronuntiat idque in Ven. B. scriptura latere suspicatur. Ego neque Ficini interpretationem si quid est praetermissum, neque quod Socrates συχνά ἀπολείπειν fatetur, quibus argumentis Stallbaumius usus est, tantum valere crediderim, ut illud τι a librariis potius, quam ab ipso scriptore omissum statuere debeamus, praesertim quum alia ellipsis in eodem verbo Platoni quoque satis frequens sit, e. g. Gorg. p. 497. C: ὅθεν οὖν ἀπέλιπες, ἀποφρονίον. et locis ab Heindorfio ibi citatis.

ἀπολείπεις] ἀπολείποις Lob. Vat. B. ἀπολείπῃς Par. K. sec. Bekk. ἀπολίπῃς Vind. B. Vat. M. In Flor. A. i super εἰ scriptum.

εἶπον — Οἶμαι μὲν] om. Flor. RT.

γε] τε Par. K.

τοίνυν] om. Fic.

παραλίπῃς] παραλείπῃς Vind. EF. Ang. B. Flor. ACV. His Flor. T. addit Stallbaumius, quem supra haec omittere ostendit.

ἦν δ' ἐγὼ] τοίνυν ἦν δεγὼ Vind. E.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.

γε] γ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stallb.

D οὐκ ἀπολείψω. Μὴ γὰρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, ὥσπερ λέγομεν, δύο αὐτῶ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὄρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπὼν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὄρατόν, νοητόν. Ἐχω.

οὐκ ἀπολείψω] οὐπάπολείψω
Vind. E.

D τοίνυν] om. Fic.
ὥσπερ λέγομεν] om. Vat. H.
Flor. V. Fic.

δύο] δύο Par. A. Conf. ad
L. V. p. 472. A. observata.

αὐτῶ] αὐτῷ Vind. E. αὐτὸ
Vind. F.

τὸ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R. Proclus in Tim. p. 70;
ἐν οἷς καὶ περὶ τὰγαθοῦ διαλεγόμενος ἔλεγεν αὐτὸ βασιλεύειν ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ, καθάπερ ἐν τῷ ὄρατῷ τὸν ἥλιον.

τόπου] τρόπον Lob. Vind. B.
Vat. M.

αὖ] om. Flor. T.

οὐρανοῦ] ὄρατοῦ Lob. οὐρανοῦν Par. A. Vind. E. Flor. ACTV. Cf. Gorg. p. 521. D: οἶμαι μετ' ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ. Ceterum accusativum non omnino vitiosum arbitror. sub coelo Fic.

σοι] σοὶ Steph. Ast. pr.

ἔχεις] habeas Fic. recte, si idem quod habere te opinor esse voluit. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius post νοητόν signum interrogationis fecerunt, quod etiam Mon. B. habet, cui ἀλλ' οὖν refragatur. Vid. ad L. VII. p. 526. D.

ἄνισα] εἰς ἕσα Ang. B. ἄν, ἕσα Vind. F. ἄν ἕσα Vind. E. Flor. ACRTV. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. ἀν' ἕσα idem in sec. Vulgo olim, sed iam tum dissentientibus codicibus, ἕσα vel εἰς ἕσα lectum fuisse scholion ad h. l. docet, quod ex Archytae, Brontini et Iamblichi commentariis excerptum dicitur. Eius initium hoc est: γραμμῆν δίχα τὸ πρῶτον τετμημένην, εἴτε εἰς ἕσα

τμήματα κατ' Ἀρχύταν καὶ τὸν Χαλκιδεῖα Ἰαμβλίχον, εἴτε καὶ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν τῶν τισὶν ἀντιγράφοις τοῦ Πλάτωνος εὗρηται, τὰ ὅντα πάντα δηλοῦσθαι εἰς δύο κατὰ πρώτην διαίρεσιν τεμνόμενα, τὸ νοητὸν δηλονότι καὶ ὄρατόν. εἰ μὲν εἰς ἕσα, διὰ τε τὴν τῶν λόγων μετουσίαν καὶ τῶν εἰδῶν καὶ τὴν τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότητα καὶ τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτὴν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων· εἰ δὲ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν ἄλλοις εὗρηται, διὰ τὴν τῶν νοητῶν πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἕσως ὑπεροχὴν καὶ ἀνομοιότητα. Eandem lectionis discrepantiam respicere videtur Proclus in Civ. p. 431, 10: μίαν μὲν οὖν γραμμῆν διὰ ταῦτα λαμβάνει, τέμνει δὲ δίχα ταύτην οὐκ εἰς ἕσα μέρη τέμνων, ἀλλ' εἰς ἄνισα, δύο δὲ ὅμως. Cuius iudicium et codicum nostrorum auctoritate et re ipsa plane confirmatur. Quomodo enim aequales partes existere possunt, si in dividendo perspicuitatis et veritatis rationem habere atque ita lineam secare iubemur, ut quantum alterius partis particulae duae perspicuitate et veritate inter se differant, tantundem inter ipsam et alteram discriminis obtineat? quod quidem aperte declaratum est verbis καὶ σοι ἔσται σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὀρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνες, τὸ δὲ ἕτερον ὃ τοῦτο ἔοικε, et certius etiam illis ἢ καὶ ἐθέλοις ἄν αὐτὸ φάναι διηρησθαι ἀληθεία τε καὶ μῆ; An forte cum Stallbaumio magnitudinem partium seu ambitum loci utriusque, visibilis et cogitabilis, parem a Socrate statui ideoque ἕσα τμήματα significa-

Ὡσπερ τοίνυν γραμμὴν δίχα τετμημένην λαβὼν ἄνισα τμήματα πάλιν τέμνε ἐκάτερον τὸ τμήμα ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τό τε τοῦ ὀρωμένου γένους καὶ τὸ τοῦ νοουμένου, καὶ σοι ἔσται ἴσα φηναίκα καὶ ἀσαφείκα πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὀρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνας. F.

tionem vulgari dici credimus? At hoc ipso ideae a rebus sensui subiectis maxime differunt, quod illae unac, hae multitudine infinitae sunt, atque harum rursus unaquaeque infinita umbrarum simulacrorumque multitudine repraesentari, neque ipsarum idearum numerus cum theorematum mathematicorum numero comparari potest. Itaque vel sic ἄνισα τμήματα dicenda erant. Verum de ambitu cogitandum non esse sequentia illa docent, quae divisionis rationem aperte demonstrant. Non magis ea, quae in scholio commemorantur, aequalitatem praestant. Nam quae primo loco ponitur, ἢ τῶν λόγων μετουσία καὶ τῶν εἰδῶν, communio, quae rebus visibilibus et inferioribus cum superioribus, notionibus (ἐκαστος λόγος οὐκείου πλήθους ἡγείται secundum Proclum T. III. p. 107.) et ideis, intercedit, utrarumque complexum parem efficere non aliter potest, nisi ut unaquaeque idea in totidem partes, quot res visibiles eius participes sunt, divisa statuatur, quo facto una, h. e. idea esse desinit. Similitudo autem inferiorum et superiorum, ἢ τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότης, non est aequalitas, neque vero propterea partes duae aequales dici possunt, quod eadem ratione in binas particulas divisae sunt, τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτὴν πῶς εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων. Denique, quod gravissimum est, nihil horum sequentibus convenit. His de caussis Procli iudicium et codicum auctoritatem cum Bekkeri et Schleiermacheri secutus sum. ἄν, quod Astius recepit, ineptum esse apparet.

Pro ἀν' ἴσα, quod Stallbaumio placuit, Platonem, si praeter consuetudinem ea praepositione uti vellet, ἀνὰ ἴσα dicturum fuisse arbitror. εἰς ἴσα cum Ang. B. et vulgatis olim libris Stallbaumius scribere debebat.

τὸ τμήμα] om. Vat. H. τμήμα Par. AK. sec. Bekk. quod ferri posse videtur. Sed quum in proximis utrumque τμήμα commemoratum sit, articulum a tot codicibus oblatum tenere malui. Cf. Apol. p. 36. A: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαναμάζω ἐκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμὸν.

ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον] His potissimum verbis inductus Stallbaumius ἴσα τμήματα facienda putavit. „Nec profecto“ inquit „recte subiiceretur ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, si universe dictum esset ἄνισα τμήματα, nec ratio aliqua accuratius definita.“ Contra Schleiermacher alteram in aequales partes divisionem nimis exquisitè ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον faciendam dici statuit, recte; quamquam id ferendum esset, si accuratior, quam Stallbaumius desiderat, rationis definitio non sequeretur et aequalitas omnino locum haberet.

γένους] γένος Vind. B. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Ast. pr. sec.

σαφήνεια καὶ ἀσαφεία] Ita Par. A. Flor. A. Vat. H. (hunc enim per m, pro quo m esse debebat, significatum in Bekkeri commentariis opinor.) σαφήνεια καὶ ἀσαφεία Mon. B. σαφήνεια οὐκ ἀσαφεία Bas. b. γρ οὐκ (prò καὶ) margo Steph. Idem οὐκ super καὶ scriptum est in Lob. qui cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum pro dativis

510 λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς ὄσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοεῖς. Ἀλλὰ κατανοῶ. Τὸ τοῖνυν ἕτερον τίθει ὃ τοῦτο ἔοικε, τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθῃμι, ἔφη. Ἡ καὶ

nominativos σαφήνεια et ἀσάφεια exhibet, quo modo eadem nomina L. V. pag. 478. C. in nonnullis libris corrupta vidimus. Vitiosam scripturam prava in editionibus sequebatur interpunctio post πρὸς ἄλλα, qua sublata Bekkerus omnia sana intellectuque facilia praestitit: *per claritatis et obscuritatis inter utraque obinentem rationem visibile in imagines et in ea, quorum imagines sunt, divisum habebis*. Dativus, ut solet, caussam continet. Cf. Bernhardy synt. p. 102. Ficinus ὡσπερ τοῖνυν usque ad πρὸς ἄλλα ita interpretatus: *perinde ac si acceperis lineam in duas aequales sectam portiones et utramque rursus partem simili ratione divideris, ita nunc oblatum tibi genus unum visibile, intelligibile alterum in duo rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distingue*. sequentibus verbum addere coactus est: *in genere quippe visibili portio una imagines continebit*. Ceterum in Stallbaumii sec. σαφεία pro σαφηνεία excusum in textu et in annotatione correctoris diligentiam fefellit.

510 σκιὰς] σκιᾶς Vind. F.
ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ] om. Ang. B. Post καὶ editiones ante Bekkerum tacentibus Bip. ἄπερ addunt, quod in uno Ven. B. repertum quamvis haud inelegans recte Bekkerus omisit. Ficinus utrum legerit, an non, incertum est: deinde simulacra, quae in aquis apparent, et quae in corporibus densis, laevibus, ter-

Ἀλλὰ] om. Fic.

Τὸ] Καὶ editi ante Bekkerum tacentibus Bip.

τίθει ὃ τοῦτο] τοῦτο, θείω Lob. τοῦτο, θείω Vind. B. Vat. BM. Ficinus pro τίθει comprehendet et tamen pro τίθῃμι, quod sequitur, sic pono posuit.

πᾶν] Pro eo lacuna est in Vind. E. om. Ficinus et Proclus in Civ. p. 431. verba ὃ τοῦτο ἔοικεν usque ad ὅλον γένος citans.

καὶ τὸ] τὸ om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἡ] ἢ Vind. E. ἢ Vind. F.

ἔθέλοισ] θέλοισ Vind. F. Flor. R. θέλεισ Ang. B. ἐθέλεισ Vind. E. Flor. T.

αὐτὸ] genus hoc Fic. Recte. Est genus visibile, cuius secundum claritatem et obscuritatem facta divisio nunc secundum veritatem eiusque contrarium instituta dicitur. Scilicet claritas sequitur veritatem, quemadmodum L. V. p. 477. A. sqq. demonstratum est, ideoque pari iure ἀληθεῖα τε καὶ μὴ atque σαφηνεία καὶ ἀσάφεια divisum illud dici poterat. Ex eadem libri V. disputatione repetitum est, quod Socrates divisionem generis visibilis porro illustraturus similem inter duas eius partes atque inter δοξαστὸν et γνωστὸν rationem intercedere docet, qua de re p. 479. D. sermo fuerat. Itaque Glauco sine haesitatione assentitur. Verba autem extrema οὕτω τὸ ὁμοιωθῆν πρὸς τὸ ὃ ὁμοιωθῆ perspicuitatis causa ad explicandum αὐτὸ addita sunt. Aliiter Schleiermacherus, qui αὐτὸ φάναι die Sache selbst behaupten reddens αὐτὸ illa vi praeditum statuit, quam initio positum vel ante relativum haud raro habet,

ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι, ἣν δ' ἐγὼ, διηροῦσθαι ἀληθεία
τε καὶ μὴ, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ
ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ὅ ὁμοιώθη; Ἐγὼ γ', ἔφη, καὶ μάλα. B
Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τμητέον.
Πῆ; Ἡ τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι
χρωμένη ψυχῇ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ'

(cf. Matthiae gramm. pag. 869.)
rem ipsam vero hanc dicit, dass
Bild und Ding durch dieselbe
Theilungsart entstanden ist, durch
welche Denkbare und Sichtbare,
eaeque sententia ipsam harum di-
visionum omnium normam et rati-
onem contineri arbitratur.

φάνει] φάναι Vind. E. In
Vind. F. ad circumflexum additus
est acutus.

ἀληθεία] ἀλήθειά Vind. F.
οὕτω] οὕτω καὶ Flor. T.
ὁμοιώθη] ὁμοιώθη Bas. ab.
Ἐγὼ γ'] ἐγάγε Lob. Vind. B.

B δῆ] δὲ Mon. B. Par. K. sec.
Bekk. Flor. U. Bas. ab. om. Fic.
ἢ τμητέον] ἢ τ. Vind. F. om.
Fic.

Ἡ] ἦ Vind. F. H Bas. b.
Cf. Vol. I. p. 386, a. et L. II.
p. 376. B: Ἀλλὰ μὴν κομψόν γε
φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς
φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσο-
φον. Πῆ δῆ; Ἡ, ἣν δ' ἐγὼ,
ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐ-
χθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν
καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῆσαι.

τμηθεῖσιν] τμηθεῖσιν Vind. F.
μμηθεῖσιν Par. A. et Proclus in
Civ. p. 432, 2. quod, quum ani-
mus mathematicis quaestionibus
occupatus non omnibus, quae in
genere visibili continentur, sed su-
periore tantum eius parte seu iis,
quorum imagines sunt, tamquam
imaginibus utatur, si τὰ τότε μι-
μηθέντα eadem dici possint, quae
infra p. 511. A. τὰ ὑπὸ τῶν κά-
τω ἀπεικασθέντα dicuntur, vul-
gato praefendum videatur. Iam
quod ad formam verbi attinet, a
passiva significatione eam non
abhorreere quum multiplex analo-
gia, de qua cf. Matthiae gramm.
p. 931. sq. tum loci L. X. p. 599.

A. et Leg. L. II. p. 668. B. do-
cent, quorum prior τὸ μιμηθη-
σόμενον, posterior etiam τὸ μι-
μηθὲν item passive dictum exhibet.
Quid quod ne potuisse quidem
aliter intelligi ex frequenti
medii μιμήσασθαι usu satis pro-
babiliter colligas. Sed ipsum ver-
bum μιμῆσθαι vereor ut natu-
ralem illam, de qua hic agitur,
formarum repetitionem, qualis in
umbris et speculis cernitur, si-
gnificet. Certe neque h. l. alte-
rum eius exemplum exstat, neque
L. III. et X. ubi frequentissime
usurpatur, aliam nisi artificiosam
imitationem designat. Accedit quod
quae in priore divisione, ἐν τῇ
τοῦ ἐλάσσονος διατρέσει, ut Pro-
clus ait, exemplarium locum ab
inferioribus adumbratorum obti-
nuerunt, non sine obscura et vi-
tiosa brevitate τὰ τότε μιμηθέντα
dici potuisse videntur. Itaque vul-
gatum retinendum et hoc quidem
loco universum genus, in quo
illa, quibus animus tamquam ima-
ginibus utatur, comprehensa sint,
infra vero illa ipsa accuratius a
Socrate definita existimo.

εἰκόσι] post χρωμένη Flor. T.
ζητεῖν] om. Lob. Vind. B.
Vat. BM. Ven. B.

ἐξ ὑποθέσεων] ἐξυπ. Mon. B.
Vind. F. ἐξ ὑποθέσεως Vat. B.
Ven. B. Flor. TV.

οὐκ ἐπ' ἀρχὴν — ἐξ ὑποθέ-
σεως] om. Vind. B. οὐκ ἐπαρχῆν
etc. ἐπιτελευτήν etc. ἐξυποθέσε-
ως Vind. F. — ἐξ ὑποθέσεων
Lob. Vat. BM. Ven. B. In Ang.
B. v super s scriptum. τὸ post
ἔτερον, quum in omnibus codi-
cibus exstet, delere ausus non
sum, quamquam quomodo expli-
cem non habeo. Nam pro τὴν

ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτῆν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα καὶ ἄνευ ὧν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων αὐτοῖς εἶδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη. Ταῦτ', ἔφη, ἂ λέγεις, οὐχ ἰκανῶς C ἔμαθον. Ἄλλ' αὐθις, ἦν δ' ἐγώ· ῥᾶον γὰρ τούτων προειρημένων μαθήσῃ. οἶμαι γὰρ σε εἶδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τὸ τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἶδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἐκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰ-

ὀδὸν accipere per usum linguae non licet, neque appositionis instar verba τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον haberi possunt, quemadmodum Stephanus post ea incidens fecisse videtur, quum et sententiae et dictionis ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα et oppositorum οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη ratio ἰούσα cum ἐπ' ἀρχὴν construi iubeat. Cetera vero tam plana et apta sunt, ut gravioris corruptelae aut lacunae suspicio existere nequeat, liberiusque, ut interdum facit, versatus esse Ficinus, non aliquid, quod hodie exciderit, legisse censendus sit, quum verba ἦ τὸ μὲν usque ad ἰούσα sic converterit: *unum quidem ipsius generis est, quod inquirat animus, his utens velut imaginibus, quae prius divisa sunt, compulsus ex suppositionibus non ad principium, sed ad finem procedere. alterum vero, quod excogitat animus ex suppositione procedens ad principium non suppositum.* Quo tamen duce, si coniecturae locus detur, lenissima mutatione ὁ pro τὸ scribi et maiori veterum editionum interpunctione post τελευτῆν adhibita τὸ ἕτερον pro nominativo accipi possit. Atque supra p. 501. B. ὁ a plerisque in τὸ corruptum videmus. Quod Hermannus, apud quem olim de hoc loco disputabamus, me articulum delente pro eo scribendum videbatur λόγῳ, quam coniecturam deinde in praefatione ad Draco-

nem p. XXVIII. proposuit, propterea minus probo, quod in prioris partis descriptione facultas animi, quia eam cognoscamus, non commemoratur, quam si eandem statueret Socrates, ibi potius, quam hic significare debebat, quo facilius ad utramque partem pertinere intelligeretur, sin diversam, nihil causae erat, quin priori aequae ac posteriori suam tribueret. Est vero eadem, nec aliter partes distinguuntur, nisi quod alteram imaginum ope ac descendendo, alteram ascendendo et sine imaginibus ratio cognoscat. Itaque infra p. 511. B. quo loco Hermannus coniecturam suam tuetur, non λόγος simpliciter, sed αὐτὸς ὁ λόγος, ratio per se ipsa et sola, hanc partem attingere dicitur. Etiam Astius τὸ eiiciendum putat, et Stallbaumius in sec. uncis inclusit. Ceterum nescio, an hunc Platonis locum respexerit Aristoteles Eth. Nic. L. I. c. 4. §. 5. Zell. *μη λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. εὐ γὰρ καὶ Πλάτων ἠπόρει τοῦτο καὶ ἐξήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστὶν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρασ, ἢ ἀνάπαλιν.* quorum extrema Aristotelis, non Platonis videntur.

ἰούσα] ἰούσι Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ὧν περὶ] Ita Par. A. et ante

δότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτὰ, οὐδένα λόγον οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιοῦσι περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερωῶν, ἐν τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη D διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρηθήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς ὀρωμένοις εἰδεσι προσχωρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται οὐ περὶ τούτων διανοοῦμενοι, ἀλλ' ἐκείνων πέρι, οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἣν γράφουσι,

corr. Vind. F. ὄνπερ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. τῶν περὶ Vind. F. e corr. et reliqui cum editis, quod explicationem faciliorem habet. Sed ne illud quidem impeditum aut dubium, quin pro ἄνευ τούτων, αἷς περὶ ἐκείνο. τὴν μέθοδον ποιεῖται per attractionem poni potuerit. Ficinus: nec imaginibus utens, quibus ad genus alterum uti solemus, sed ipsis speciebus per ipsas progrediens.

αὐτοῖς] αὐτῆς, sup. οἷς, Par. K.

ποιουμένη] ποιουμένην Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐθις] sc. λεγέσθω vel λέξω, idque cum praemonitione. Astius in sec. εὐθὺς scripsit; in tert. scribendum suspicatus est. Stallbaumius αὐθις cum εἰσαὐθις confundens exemplorum multitudinem inutilium congessit.

C γὰρ] om. Vind. E. Flor. ACTV. et Ficinus, qui pro ἀλλ' αὐθις—μαθήσει haec habet: At enim facilius per haec intelliges.

προσειρημένων] προσειρημένων Vind. F.

μαθήσει] μαθήσει recentiores. γὰρ] om. Fic.

τὸ ἄρτιον] τὸ om. Flor. T.

καθ' ἐκάστην] καθ'εξ. Vind. EF.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B.

PLATONIS OP. II.

Flor. R. In Mon. B. τ a m. s. in θ mutatum.

αὐτοῖς] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔτι] ἔτ' Vind. E.

ἀξιοῦσι] ἀξιοῦμεν Lob. Vind. B. Vat. BM.

φανερωῶν] φανερόν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Ficinus haec inde a ταῦτα μὲν ita convertit: his positis, tanquam cuilibet manifestis, rationem de his nullam exigendam putant.

δ'] δὲ Vind. F.

ἤδη] εἰδη Par. K. sec. Bekk. D ὁμολογουμένως] om. Fic. ἐπὶ τοῦτο] ἐπιτ. Vind. F.

ἐπὶ σκέψιν] ἐπίσκειψιν idem et Vind. E.

ὀρηθήσωσιν.] ν cum Bekkero (et Astio in tert.) secundum Lob. Vind. BF. adieci.

τοῖς ὀρωμένοις] εἰρημένοις Ang. B. τοῖς εἰρημένοις Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. et margo Par. D. supra dictis Fic.

πέρι] περὶ Vind. BE.

τοὺς λόγους] καὶ τοὺς λ. Vind. F. Flor. AC.

γράφουσι — τε καὶ E.] om. Vind. F. Contra in Vind. E. haec eadem bis deinceps scripta sunt.

Q

Ε καὶ τὰλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες εἰσὶ, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὐτῶν χρώμενοι ζητοῦντες τε αὐτὰ
 511 ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις, ἢ τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσει δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι

τὰλλα] τὰλλα Mon. B. Vind. B. Steph. τ' ἄλλ' Vind. E. utrobique.

Ε μὲν] μὲν ἂν Vind. E. utrobique. μὲν οὖν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτα] om. Ang. B. Flor. RT. ὧν] ὧν τὰλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα cum linea sub quinque supervacaneis Mon. B.

καὶ σκιαὶ καὶ] καὶ σκιαὶ Vind. E. Vat. H. σκιαὶ καὶ Flor. AC. Corpora et figuras, quibus mathematici utuntur, et umbras facere et in aquis imagines habere Socrates ideo commemorat, ut ad superiorem generis visibilis partem referenda esse doceat, quam quidem partem in antecedentibus (A.) ita descriperat, ut dubium esse posset, utrum figurae in ea, an in altera continerentur.

τούτοις μὲν] Lene anacoluthon multoque minus offensionis habens illo, quod Heindorfius huic simillimum statuebat, Euthydia. p. 281. D: ἐν κεφαλῇ δ', ἔφη, ὧ Κλεινία, κινδυνεύει σύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτὰ γε καθ' αὐτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ὧδ' ἔχει. Cf. potius Leg. I. XII. p. 949. A: καὶ κριτὴν αὐτῶν (δραῖν δεῖ τὸ τοιοῦτον) καὶ πάσης μουσικῆς — οὐραβέας καὶ ἀπάντων, ὅποσα μὴ φέρῃ κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρώπινην δόξαν τῷ ἐπισηκῶντι τῶν δὲ ὅποσα ἐξαρηθῆντι καὶ ἐσομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερόν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ἐξυμπαντας τοὺς ἐπιμαλοῦντας ἀλλήλοις.

εἰκόσιν αὐτῶν] εἰκόσι Vind. F.

Ven. B. Ang. B. Flor. R. Ea, quorum imagines sunt, nunc mutata vice ipsa imaginum instar habentur. Etiam Ficinus αὐτῶν omisit.

ζητοῦντες τε] ζητοῦντες δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ast. sec. tert. Stallb. ζητοῦντες Ven. B. affectantes Fic. „Quum praecedat τούτοις μὲν χρώμενοι, non dubito quin sequi debeat ζητοῦντες δέ.“ Stephanus p. 24. Immo quum praecedat αὐτὰ μὲν ταῦτα. Nam ipsa illa, quae fingunt ac describunt, dicens Socrates de aliis ab his diversis cogitabat, quae illorum ope quaerenda oppositurus eis erat, et huiusmodi fere orationem parabat: αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, εἰσορῶντες, ἐκεῖνα δὲ ἰδεῖν ζητοῦντες, ἃ etc. Sed imaginum, quas eadem illa habent, mentione interiecta factum est, ut ipsa pro imaginibus esse, quam inspicere dicere mallet, ideoque mutato per anacoluthon casu particulam μὲν perspicuitatis gratia ex priori orationis forma repetens illud, quod per δὲ oppositurus fuerat, quoniam aliud in verbis ὡς εἰκόσιν αὐτῶν χρώμενοι opposuit, huic per τε iungit, hoc sensu: ipsa quidem haec, quae fingunt ac describunt, quorum et umbrae et in aquis imagines sunt, (contemplantes, sed) his quidem imaginum vice utentes et ipsa illa intueri conantes, quae etc. Itaque τε retinui. „Non recte autem dixeris, respondere sibi μὲν et τῷ, sed est hoc ἀνακόλουθον.“ Hermannus ad locum Sophoclis Ant. 1148. hactenus nostro similem.

ἃ] αὐτῶν Vind. F.

περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν, ὡς οὐ
 δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν, εἰκόσι
 δὲ χρομένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι
 καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργεῖσι δεδοξασμένοις τε
 καὶ τετμημένοις. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεω- B
 μετρίας τε καὶ ταῖς ταύτης ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις.

ἄλλως] ἄλλος Lob.

τις] τις ἂν Vind. E.

511 τοίνυν] om. Fic.

νοητόν] Ita Par. A. Vind. EF.
 Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTV. et Schleiermachers praef-
 eunte Stallbaumius in sec. νοη-
 τοῦ reliqui codices editique et
 Ficinus, qui generis intelligibilis
 habet. Poterat id ferri, etiamsi
 ἔν, quod Astius et Schleierma-
 cherus desiderabant, non adesset.
 Nam quod νοητοῦ εἶδος est, id
 haud dubie et ipsum est νοητόν.
 Sed νοητόν quum perspicuitate
 sua, tum codicum auctoritate
 praestat.

δ'] δὲ Vind. F.

ψυχὴν — δυναμένην] om. Vind.
 E.

οὐκ] οὐκ ἂν Vat. H. Flor. AC.
 Hos Stallbaumius in pr. οὐκ ἂν
 ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν exhibere ostendit,
 quorum extremum typhotetae
 errore natum videtur.

ἐπ' ἀρχὴν] ἐπαρχὴν Vind. F.

ὑπὸ] Id Mon. B. a m. pr. in
 textu habet, sed a m. s. linea
 notatum et in m. ἐπὶ scriptum
 est.

τε καὶ τετμημένοις] om. Ang.
 B. τε καὶ τετμημένοις Vind. BEF.
 Vat. HM. Flor. AC. et correctus,
 ut videtur, Par. A. Recepit Bek-
 kerus, Astius in tert. et quamvis
 de obscuritate huius loci querens
 Stallbaumius. Mihi quid videatur,
 ad p. 510. B. significavi. Scilicet
 τὰ κάτω ea sunt, quae infer-
 ior generis visibilis pars conti-
 net, h. e. imagines; contra τὰ
 ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα ea,
 quorum similitudinem inferiora
 referunt, τὰ τε περὶ ἡμῶς ζῶα
 et reliqua, quibus superiorem
 eiusdem generis partem constare

pag. 510. A. demonstratum est.

Quae quum comparata cum infe-
 rioribus pro veris habeantur eum-
 que locum per divisionem secun-
 dum veritatem et eius contrarium
 factam acceperint, πρὸς ἐκεῖνα
 (τὰ κάτω) ὡς ἐναργεῖ δεδοξασμέ-
 να τε καὶ τετμημένα dicuntur.
 Atque haec illa sunt, quibus ani-
 mus inferiorem generis intelli-
 gibilis partem investigans tamquam
 imaginibus utitur, quemadmodum
 p. 510. E. expositum est. Itaque
 vulgata lectio nullam offensionem
 habet, interpretes autem mirum
 in modum a sensu aberrarunt.
 Ficinus: utaturque imaginibus his,
 quae ex inferioribus sunt ad su-
 periorum similitudinem comparatae
 atque ita opinione conceptae
 distinctaeque sunt, quasi ad illa
 perspicue conferant. Astius: sed
 imaginibus utens ipsis illis ad
 rerum inferiorum similitudinem
 descriptis, quae ad illas pro evi-
 dentibus haberentur magnique
 aestimarentur. Schleiermacherus:
 so dass sie sich dessen als Bilder
 bedient, was von den unteren
 Dingen dargestellt wird, und
 zwar derer, die im Vergleich
 mit den andern als hell und klar
 verherrlicht und in Ehren gehalten
 werden. cui interpretationi
 hanc explicationem adiecit: Den
 letzten etwas schwierigen Satz,
 und zwar derer etc. kann
 ich nur von dem Vorzug der re-
 gelmässigen Gestalten vor den
 übrigen verstehen, wiewol nicht
 alles rein heraus kommt, weshalb
 die Uebersetzung auch nicht ge-
 nau ausfallen konnte. Leider bie-
 tet der Bekkersche Apparat keine
 Hülfe dar. Denique Stallbaumius:
 sed imaginibus utatur illis ipsis

Τὸ τοίνυν ἕτερον μάνθανε τμημα τοῦ νοητοῦ λέγοντά με τοῦτο, οὗ αὐτὸς ὁ λόγος ἀπτεται τῆ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ τῶ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμὰς, ἵνα μέγχι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἰῶν,⁴⁸⁰ ἀψάμενος αὐτῆς, πάλιν αὖ ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευτῆν καταβαίνῃ αἰσθητῶ παντάπασι οὐδενὶ προσχωρούμενος, ἀλλ' εἶδεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτὰ, καὶ τελευτᾷ εἰς εἶδη. Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὐ· δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον λέγειν· ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ δια-

rebus, quae a rebus inferis (sub sensus cadentibus) effictae ad illarumque similitudinem expressae sunt, et quidem illis, quae ad alias comparatae pro evidentibus habentur et magni aestimantur.

B γεωμετρίας] γεωμετρικαῖς Vind. F.

τε] om. Ven. B.

ταύτης] ταύταις Lob. Vat. B. et, sup. ης, Ven. B. editiones omnes, tacentibus Bip. Ego a tot libris et ab optimo exhibitum singularem praeferre non dubitavi. Nam quod Stallbaumius in pr. (in sec. tacet) „ita etiam antea ἐν γεωμετρίᾳ scribi debuisse“ autumat, nihil ob stare videtur, quo minus affinium illarum, quae proprie γεωμετρίας dicuntur, disciplinarum complexus pro una arte ponatur. Tum vero ipsa numeri diversitas mirum non est si librariis offensionem fuit. Accedit quod ad ταύταις parum grata ambiguitate nescias, utrum γεωμετρίαις, an τέχναις supplendum sit.

τοίνυν] om. Fic.

λέγοντά με] λέγοντα μετὰ Vind. F. Flor. R. ἄλλως λέγοντά με Ang. B.

αὐτὸς ὁ] ὁ αὐτὸς Vind. B.

τῆ τοῦ] τῆ om. Par. K. sec. Bekk.

τῶ ὄντι — ἐπιβάσεις] τῶντι — ὑποβάσεις Vind. E. Proclus in Civ. p. 429: λέγει δὲ οὕτως

περὶ τούτων ἢν ἔχει διάνοιαν ἐκδιδάσκων, ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐπιστήμαι δοκοῦσαι εἶναι ποιοῦνται τὰς ἀρχὰς ὑποθέσεις, μόνη δὲ διαλεκτικὴ ἐπ' αὐτὴν ὁρμωμένη τὴν ἀρχὴν ἀναιρεῖ τὰς ὑποθέσεις, ὡς ἂν εὐρη τὴν μὲν ὄντως ὄσαν ἀρχὴν ὡς ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὄντως ἀνυπόθετον. Idem in Parmen. T. V. p. 323: καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνεισιν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐν, ὅπερ αὐτὸς ἀνυπόθετον ἐν Πολιτείᾳ προσονομάζει.

αὖ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκείνης] ἐκείνοις Vind. F. Vat. H.

οὕτως ἐπὶ τελευτῆν] οὕτω ἐπιτελευτῆν Vind. E.

καταβαίνῃ] καταβαίνοι Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. καταβαίνει Vind. EF.

ἱκανῶς μὲν οὐ·] quanquam minime sufficienter, ut cuperem Fic. ἱκανῶς μὲν οὖν Lob. Vind. BEF. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. HM. Flor. ACV.

δοκεῖς γάρ μοι] δοκεῖ σοι Vind. F. qui ante ἱκανῶς mutatae personae indicium et ante haec nullam interpunctionem habet. Astius in tert. et Stallbaumius verbis δοκεῖς — λέγειν parentheses signa addunt.

διορίζειν] λέγειν Vind. B. Vat. M.

ἢ τὸ] ἢ τῶ Vat. H. Flor. AC.

λέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον, ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων, αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται, ἀλλὰ μὴ αἰσθησέσιν, αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν οὐκ ἔσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἔξιν, ἀλλ' οὐ νοῦν, ὡς μεταξὺ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὐσαν. Ἰκανώτατα, ἣν δ' ἐγὼ ἀπεδέξω. καὶ μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ

καλουμένων] καλουμένω Vat. H. τι καλουμένον Ven. B. Vind. F. τι καλούμενον Vind. E. τί καλουμένω Flor. AC.

αἷς αἱ] οἷς Ven. B.

διανοίᾳ] διανοίαι, a m. s. διάνοιαι, Vind. F.

αἰσθησέσιν] αἰσθήσει Vind. E. Ang. B. αἰσθησῶν Vat. H.

οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι Mon. B. a m. pr.

ἀνελθόντες] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACTV. ἀνελθὼν Mon. B. ἀνελθόντας reliqui cum editis. Nominativum sequens δοκοῦσι tuetur.

μετὰ] μετ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καλεῖν μοι δοκεῖς]. καλή μοι δοκεῖς Vat. H. δοκεῖς μοι καλεῖν Par. K. Ast. tert.

καὶ τὴν] τὴν om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K.

οὐ νοῦν] Ita Par. AD. Vind. E. Ang. B. Flor. ACRTV. οὐ νοῦν Vind. F. Vat. H. οὐν reliqui editique ante Bekkerum. Veram lectionem secutus est Ficinus in genere τῶν γεωμετρικῶν falsus: videris autem mihi geometricarum et similium rerum habitum cogitationem potius appellare quam intellectum.

τι] πον Vind. B. om. Vind. E. οὔσαν] λούσαν Par. K. κάλλιον οὔσαν idem in margine sec. Bekk. (sec. Bip. nil nisi οὔσαν.)

Ἰκανώτατα] Ἰκανότατα Bas. ab.

ἀπεδέξω] ἀπεδείξω Vind. B. Vat. M. Par. K. sec. Bekk. et ante corr. Lob.

τέτταρσι] τέσσαρσι Lob. Vind. B. Mon. B. Flor. U. Neque abest suspicio, quin idem in aliis Bekkeri codicibus exstet, quorum tam immemor fuerit, quam fuit Vind. et Mon. Ceterum vulgatum non solum sequens τέτταρα, verum constans, ut videtur, scriptoris usus flagitat. Cf. L. V. p. 460. E. VIII. 544. B. Phaedon. 104. B. Phileb. 23. E. Tim. 44. E. quibus locis pro τέσσ. quod in editionibus erat, nunc secundum codices τεττ. legitur. Nam de Par. A. quem Bekkerus Timaei loco inter Atticae formae assertores non magis, quam Mon. B. qui eandem exhibet, nominavit, Vind. CCCXXXVII. in quo item exstat, vix dubitare sinit. Praeterea τέσσ. oppido raro in codicibus singularibus binisve apparet, ut L. III. pag. 400. A. in Amb. C. Flor. T. V. 449. A. in Par. D. Flor. T. Parmen. 127. B. in Clark. (τέσσαράκοντα) Menon. 91. E. in Vat. A. (idem) Tim. 56. E. in Lob. Par. Y. (τέσσαρα pro δύο) Ib. 60. A. in Par. S. Leg. VI. 759. E. in Ang. B. L. XII. p. 963. C. in Pal. C. Flor. M.

τμήμασι] τιμήμασι Vind. E.

Ε γιγνόμενα λαβῆ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτῳ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὥσπερ ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνεύεις

λαβῆ] λάβε codices mei et editiones ante Bekkerum. V. Vol. I. p. 389, b. — Proclus in Alcib. T. II. p. 57. Cous. (p. 21. Creuz.) ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ διεκρίνει, τῇ μὲν ἀπλῇ καὶ μονοειδεὶ καὶ νοεῶν γινώσκει τὰ νοητὰ πάντα συζύγως θεωρεῖν, τῇ δὲ ἐπιστημονικῇ καὶ διανοητικῇ τῶν εἰδῶν ἀνελίξει καὶ συνθέσει τοὺς μέσους τῶν ὄντων λόγους ἐπισκοπεῖσθαι, τρίτῃ δὲ ἀπὸ τῆς ἀληθείας τῇ αἰσθησίᾳ δι' ὀργάνων ἐφαπτομένη τῶν οἰκείων γνωστῶν τὰ αἰσθητὰ πάντα διακρίνειν δεόντως, τῇ δὲ εἰκαστικῇ τὸ λοιπὸν διναίμει τὰ εἰκαστὰ τῶν αἰσθητῶν εἰδῶλα τυγχάνοντα γινώσκειν. Idem in Civ. pag. 429: σαφέστατα τοῦ Πλάτωνος ἐπιστήμην μὲν ἐπὶ τοῦ ὄντος τάττουτος, πίστιν δὲ ἐπὶ τῷ δοκῶντι πως εἶναι καὶ αἰσθητῶν, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τοῖς διανοητοῖς καὶ εἰκασίαν ἐπὶ τοῖς εἰκαστοῖς, δόξαν δὲ ἐπὶ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ εἰκαστοῖς καὶ νόησιν [μὲν] ἐπὶ τοῖς νοητοῖς καὶ διανοητοῖς [καὶ εἰκαστοῖς]. Idem in Tim. p. 75: τοῦτο δὴ οὖν ἐστὶν ὁ λόγος, τὸ νοῦν ἡμῶν τὰ νοητὰ, καὶ ὃν (f. οὐ) ὃ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης νόησιν εἶπε τὴν ἐνέργειαν, ὡς διάνοιαν τὴν τῶν μέσων γνωστῶν νοητῶν καὶ δοξαστῶν. Cf. ib. p. 105, 21. et in Civ. p. 431, 2. ἀνωτάτῳ] ἀνοτάτῳ Vind. E. ἀνωτάτοι Lob. Erant enim qui haec adverbia cum *ι* scriberent, ut ex Etymologico collegit Fischerus anim. ad Well. II. p. 114. Hinc non solum ἐγγυτέρῳ L. I. p. 330. E. in Ald. Bas. ab. sed etiam ἐγγυτάτοι et περαιτέρω Soph. p. 265. A. et Alc. II. 149. B. in Clarkiano codice scriptum est. Quamquam nostro loco etiam ipse dativus videri potuit librario

sequioris aevi usum ad Platonem transferenti. Cf. Buttmanni gramm. I. p. 277. II. p. 411. Sic τοῦ ἀνωτάτου ἀέρος Defin. p. 411. C. legitur, quod Bekkerus secundum unum Ven. D. in ἀνωτάτῳ mutandum putavit. Quod in Stallbaumii sec. hic item exstat ἀνωτάτῳ, id ipso tacente typhothetae culpa tribuendum videtur.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. τῷ τρίτῳ] τῷ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

τάξον] τάξιν Vind. EF. ἀνὰ λόγον] ἀνάλογον codices mei et editiones ante Astii sec.

ἐφ' οἷς] ἐφοῖς Vind. F. ἐστὶν] ἐστὶν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Conf. L. VII. p. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν. ubi ἐστὶν omissum est.

ἀληθείας] ἀληθεὶ Vind. E. μετέχειν,] Ita cum reliquis codicibus Mon. B. sed subscriptis extremae litterae punctis duobus, quae Bekkeri aciem effugerunt, quibus librarius μετέχειν scribendum esse demonstrabat; idque magnopere vellem in bono aliquo libro repertum. Nam qua ratione quatuor illae rerum species, ad quas animi affectiones, quatuor modo dictae pertinent, veritatis participes essent, Socrates pro certo et ex superioribus iam satis cognito ponere, non Glauconi existimandum relinquere debebat, quemadmodum secundum vulgatam lectionem facere videtur, si quidem ad μετέχειν ex sequentibus supplendum est ἡγή. Atque haec ipsa supplementi ex sequentibus petendi necessitas nonnihil offensionis habet, quum fere in antecedentibus verbum finitum relativo necessarium inesse soleat. Sic Phaedon. p. 72. A: τούτου δὲ ὄντος ἰκανόν που ἐδόκει τε-

ἡγησάμενος μετέχειν. Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

μηήριον εἶναι, ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι πον, ὅθεν δὴ πάλιν γίνεσθαι. scil. ἔφαμεν, quod latet in ἐδόκει. Leg. L. ΠΙ. p. 677. A: Ἄρ' οὖν ὑμῖν οἱ παλαιοὶ λόγοι ἀλήθειαν ἔχειν τινὰ δοκοῦσιν; Κλ. Ποῖοι δὴ; Ἀθ. Τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγενῆσθαι κατακλισμοῖς τε καὶ νόσοις καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἐν οἷς βραχὺ τι τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. sc. φασὶν οἱ λόγοι. Phileb. p. 15. B: πρῶτον μὲν εἰ τινὰς δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὕσας· εἶτα πῶς αὐτὰς, μίαν ἐκάστην οὕσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γένεσιν μήτε ὀλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότατα μίαν ταύτην. sc.

ὑπολαμβάνειν δεῖ. Denique si μετέχειν ad sequentia referri vellet scriptor, quidni omitteret potius et genitivum ἀληθείας prorsus eandem, quam σαφηνείας conditionem faceret? Itaque si tamen scripsit μετέχειν, non ἦγγῃ, sed οἶσθα vel ἠγούμεθα in mente habuisse idque ob similitudinem eius, quod additurus erat, omisisse videtur. Sed multo probabilius est μετέχει.

ξυγχωρῶ] συγ. Vind. F. Idem post λέγεις initium sequentis libri μεταταῦτα δὴ εἶπον ἀπεικασον: additum habet.

Τέλος τοῦ πολιτειῶν (πλιπειῶν Ald.) ἢ περὶ δικαίου ἔκτου λόγου. Ald. Bas. ab.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε Β Δ Ο Μ Ο Σ .

514 Μετὰ ταῦτα δὴ , εἶπον , ἀπείκασον τοιοῦτον πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε περί και ἀπαιδευσίας· ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἶον ἐν καταγείῳ οἰκῆσει σπηλαιώδει

πλάτωνος πολιτειῶν , ζ΄.

Lob. πολιτειῶν λόγος ἑβδομος Vind. B. ζ. Vind. E. πλάτωνος πολιτειῶν ἑβδόμη Mon. BC. Flor. U. πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου ἑβδόμη Flor. V. πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος ἑβδομος Flor. AC. Ald. Bas. ab. (hae maiusculis litteris) ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἑβδομος Steph. Z. Bekkerus et Stallb. pr.

514 Μετὰ ταῦτα — ἢ δημοσίᾳ. 517. C.] excerpisit Iamblichus Πρωτρεπτ. cap. 15. p. 223. sqq. ed. Kiesslingii a. 1813. p. 92. sqq. ed. pr. Arcerii a. 1598. Eadem paucis complexus est Alcinoüs isag. c. 27. p. 114: ὁμοιωῦσθαι γὰρ τοὺς ἄφρονας τοῖς ὑπὸ γῆν ἀνθρώποις κατοικισμένοις και φῶς μὲν μηδέποτε λαμπρὸν ἐωρακόσιν, ἀμυδρὰς δὲ τινὰς σκιὰς ὁρῶσι τῶν παρ' ἡμῖν σαμάτων, οἰομένοις δὲ σαφῶς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ὄντων. ὡς γὰρ τούτους τυχόντας τῆς ἐκ τοῦ ζόφου ἀνόδου και εἰς τὸ καθαρὸν φῶς προελθόντας εὐλόγως καταγνώσεσθαι τῶν τότε φανέντων και πολὺν πρόσθεν ἑαυτῶν ὡς ἐξήκατημένων, οὕτω δὲ και τοὺς ἀπὸ βιωτικῶν ζόφου μεταβαίνοντας ἐπὶ τὰ κατ' ἀλήθειαν θεῖα και καλὰ τῶν μὲν πάλαι θαναμασθέντων αὐτοῖς καταφρονήσιν, τῆς δὲ τούτων θεωρίας σφοδρότεραν ἐξεῖν ὄρεξιν. — In codice Iamblichi Cizensi, quem Kiesslingius

contulit, initio μεταῦτα, in Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. μετα ταῦτα scriptum est.

εἶπον] ἐγὼ addit Mon. C. ἀπείκασον] ἀπεικᾶσαι δεῖ Iamblich. Proclus in Civ. p. 432: ἐν προοιμίῳ τοῦ ἑβδόμου σιόπει τί φησιν ἀπείκασιν (scripserat φησιν. ἀπείκασον) τὴν ἡμετέραν φύσιν, αὐτὴν δὴπου τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, οὐ καθ' ὅσον ἐστὶν οὐσία και δύναμιν ἔλαχε τοιάνδε ἢ τοιάν, ἀλλὰ παιδείας τε περί και ἀπαιδευσίας.

τοιοῦτον] τοιῶδε Mon. B. Flor. U.

περί και ἀπαιδευσίας] περὶ και ἀπεδευσίας Vind. E.

ἰδὲ] Ita Par. A. scholiastes ad h. l. et Porphyrius de antro Nympharum pag. 255. ed. Cantabrig. a. 1655. haec usque ad τὸ σπηλαιον laudans. Nec aliter Proclus l. c. ubi haec ita leguntur: εἰ δὲ γὰρ ἀνθρώπους ἐν καταγείῳ σπηλαίῳ διοικῆσει. Reliqui codices cum Iamblichō editisque ante Astii sec. ἰδὲ. Cf. Thomas Mag. pag. 468. et quae Vol. I. p. 389, b. dicta sunt.

καταγείῳ] καταγείῳ Mon. C. καταγαγείῳ Iamblichi cod. Ciz. καταγαίῳ Flor. T. a m. s. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 47, 14: κατάγειον· οὐχὶ κατάγειον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου. Infra p. 532. B. καταγείου sine discrepantia legitur.

οἰκῆσει] οἰκίσει Ald. Bas. a. ἄνθρω και οἰκῆσει Porph.

ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούση μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀγκύνας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὄραϊν, κύκλω B δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὀπίσθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πρὸς καὶ τῶν δεσμοῦ τῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρορροδομημέ-

ἀναπεπταμένην] ἀναπεπταμένην Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Iamblichii cod. Ciz.

παρ' ἅπαν] παρὰ πᾶν Iamblichii cod. Ciz. et ed. Kiessl. παρὰ πᾶσαν Vind. EF. Mon. C.

τὸ σπήλαιον] τοῦ σπηλαίου Vind. E. Flor. RT. In editionibus ante Bekkerum h. l. et in sequentibus post περιάγειν et post αὐτῶν maior interpunctio est.

σκέλη] σκέλη Iambl. cod. Ciz. μένειν τε] τε om. Bas. b.

εἰς τε] εἰς Lob. Vat. M. et a m. pr. B. καὶ εἰς Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. Vat. B. καὶ εἰς τε. Par. K. sec. Bip.

B πρόσθεν] πρόσθε Iambl. cod. Ciz. Conf. Vol. I. pag. 125, a. vers. 12.

μόνον] om. Vat. M.

κύκλω δὲ] κύκλω μὲν Iamblichii codex Parisiensis a Kiesslingio adhibitus. Stallbaumius in sec. verba κύκλω δὲ usque ad περιάγειν praecedentibus ὥστε — ὄραϊν anteposenda fuisse autumat haeretque in eo, quod inferuntur demum post illa εἰς τὸ πρόσθεν μόνον ὄραϊν. Scilicet qui cervices vinculo adstrictas habet ita, ut nihil nisi anteriora videat, ei facultatem capitis in orbem circumgatem deesse facile intelligitur. Nihilominus quum ad conditionem istorum describendam pertineret maxime, anteaque videre tantum, non etiam posse nihil nisi anteriora videre dicti essent, expressis verbis addi et tamquam alterum in istis consi-

derandum proponi sine tautologia poterat. Esse autem hoc alterum idque ab ἰδὲ pendens, non ab ὥστε, particula δὲ et adiectivum ἀδυνάτους arguunt, quorum neque Astius in interpretatione (caput vero propter vincula nequeant circumferre) neque Stephanus minore post ὄραϊν, quam post σπήλαιον et post περιάγειν interpunctione usus rationem habuit.

ἀδυνάτους] ἀδυνάτου Iambl. cod. Ciz.

πρὸς] om. Vind. E. Schleiermacher accusativum desideranti φῶς καόμενον minus placuisse videtur, et solet φῶς fere ἀπτόμενον, πῦρ vero καόμενον dici. Sed quemadmodum λύχνος et δᾶς, de quibus cf. Stephani thesaurus T. II. p. 174. F. H. haud secus φῶς praesertim ab igne proficiscens μάεσθαι dici potuit. Et τὸ τοῦ πρὸς φῶς infra redit p. 517. B.

καόμενον] καιόμενον Lob. ante corr. Vind. EF. Flor. ACR. Iambl. ed. pr. Bas. ab:

μεταξὺ] Proclus l. c. μεταξὺ γούν φησὶ τῶν τε δεσμοτῶν δεῖν νοεῖν ἡμᾶς καὶ τοῦ πρὸς ἐπάνω ὁδόν.

δεσμοτῶν] δεσμοτῶν Mon. C. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab:

ἣν ἰδὲ] ἣν ἰδε Vind. E. ἣ ἣν ἰδεῖν Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἣν ἰδεῖν Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. ἣν εἶναι, Iambl. codd. Ciz. et Par. et ed. Kiessl. ἣν ἰδε Mon. C. Vind. BE. cum Iambl. ed. pr. et editis ante Astii sec. secus quam paries sit constructus exiguus Fi-

νον, ὡσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων
 πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ἃν τὰ θαύματα δει-
 C κινύασιν. Ὅρα, ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τείχιον
 φέροντας ἀνθρώπους σκευή τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα
 515 τοῦ τείχιου καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ
 ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκόσ, τοὺς μὲν
 φθεγγομένους, τοὺς δὲ σιγαῶντας τῶν παραφερόντων.
 Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόπους.

cius, qui in hoc libro interpre-
 tando multo liberius, quam in
 prioribus versatus parcius dein-
 ceptus a nobis commemorabitur.

τείχιον] τοιχίον Mon. B. Flor.
 U.

παρφοκοδομημένον] ἀκοδομη-
 μένον Iambl.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

παραφράγματα] παραδείγματα
 Vind. B. Mon. C.

θαύματα] Timaeus lex. p. 140:
 θαύματα νευροσπάσματα, quod
 docte et copiose illustravit Ruhn-
 kenius.

δεικνύασιν] Ita Par. A. Vind.
 B. Mon. C. Flor. ACV. δεικνύ-
 ουσιν Lob. Vind. E. Ven. B.
 Vat. HM. Iambl. cod. Ciz. ed.
 Kiessl. δεικνύουσι Iambl. cod.
 Paris. Bas. b. δεικνύουσιν Vind. F.
 δεικνύουσιν reliqui libri, Iamblich.
 ed. pr. Ald. Bas. a. Steph. Ast.
 pr. sec. Terminationem in ὑάσι,
 quae Thoma Mag. (in ξευγνύασι)
 iudice pulchrior, Moeridis testi-
 monio aliquanto graviore (p. 127.
 171.) recentioribus (δευτέροις seu
 μέσοις) Atticis tam usitata, quam
 veteribus (πρώτοις) in ὄσι fuit,
 Platoni prae altera placuisse lo-
 corum comparatio docet. Civ.
 L. VIII. pag. 586. B. et Polit.
 p. 298. B. ἀποκιννύασι, Leg.
 L. VIII. p. 835. D. σβεννύασι
 vulgo et in optimis libris, —ὄσι
 in nullo, —ύουσι in paucis legi-
 tur. Civ. L. III. pag. 421. A.
 ἀπολλύασι et Gorg. p. 466. B.
 ἀποκιννύασι secundum codices
 vulgato —ύουσι praelatum, —ὄσι
 nusquam inventum est. Denique
 Gorg. pag. 466. C. codices inter

ἀποκιννύασι et —ύουσι, Theaet.
 p. 153. C. inter ἀπολλύασι et
 —ύουσι fluctuant ita, ut —ύασι
 praeferendum videatur. Contra
 unus est locus Leg. L. III.
 pag. 706. C. ἀπολλύσι pro certo
 exhibens. Itaque δεικνύασι non
 frustra hic in optimo codice scri-
 ptum recteque a Bekkero et se-
 quentibus receptum est. Ceterum
 ne ea quidem, quam Thomas et
 Moeris communem perhibent, ter-
 minatione in ὑουσι Plato absti-
 nuisse videtur, quum Gorg. p. 496.
 B. haud dubie ἀπολλύει, non ut
 vulgo legebatur ἀπολύει, scri-
 pserit; unde dubitatio progredi-
 tur, Criton. p. 47. C. διόλλουσιν
 an διολλύει, Tim. p. 76. A. πε-
 ριημφιέννυ an —έννυε, Phileb.
 p. 25. D. συμμίγνυ an συμμίγνυε,
 Leg. L. VIII. p. 838. B. κατα-
 σβέννυσι an κατασβεννύει, quo-
 rum utrumvis codicum auctoritate
 non contemnenda munitur, potius
 sit habendum. Sed infra p. 523.
 A. δεικνυ extra dubitationem po-
 situm est.

Ὅρα, ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Lob.
 Vat. BM. om. Iambl.

Ὅρα τοίνυν] ἔτι τοίνυν ὄρα
 Iambl.

τείχιον] τείχιον Vind. F. τοι- C
 χίον Mon. B. Flor. U.

φέροντας] post ἀνθρώπους
 Flor. T.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις, Mon.
 B.

τε] om. Mon. C.

τείχιον] τοιχίον Mon. B. Flor.
 U.

ζῶα] „ζῶα, ut solet, Par. 515
 A.“ Etiam Ald. Bas. ab. h. l.

Ὅμοιους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ. τοὺς γὰρ τοιοῦτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἶει ἂν τι ἑωρακῆναι ἄλλο, πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας; Πῶς γὰρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν ἠναγκασμένοι εἶεν B διὰ βίου; Τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταῦτόν τοῦτο; Τί μὴν; Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἶοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῆ ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομά-

ut alibi ζῶα habent. Cf. Vol. I. p. 60, a. Post ζῶα Stallbaumius in sec. incisionis signum fecit, quod ad sensum minime ineptum, sed in hac verborum positura superfluum videtur.

σιγῶντας] σιγοντας cum ὦ super o Vind. E.

τῶν] in margine a m. s. habet Mon. B.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM.

λέγεις] λέγειν Vind. E. — Mon. B. in ima pagina, cuius hoc extremum verbum est, a m. pr. scripta haec habet: πάντα τὰ μικρὰ ἀπόδηκνείμενα, μετ' ἀσαφείας γράφονται:

Ὅμοιους ἡμῖν] post ἦν δ' (δὲ Mon. C.) ἐγώ Vind. B. Mon. C. ὁμοίως ἡμῖν Vind. E. ὁμοῦς ἡμῖν Par. D. Mon. B. Iamblichus haec ab ἄτοπον inde in τὴν δὴ ἄτοπον εἰκόνα ταύτην καὶ τοὺς δεσμώτας τοὺς (id om. ed. pr.) ἀτόπους (ἀπόνους ed. Kiessl.) θὲς εἶναι ὁμοίους (ὁμοίως Ciz.) ἡμῖν mutavit.

μὲν] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

τε] om. Iambl. codd. Ciz. et Paris.

καταντικρὺ] κατάντικρυ Vind. F. κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

Πῶς γὰρ, ἔφη,] Post γὰρ in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est, Stephanus signum interrogationis fecit, quod Bas. ab. post ἔφη habent. οὐδὲν ἄλλο. πῶς γὰρ Iambl.

ἔχειν] om. Vind. F. Ang. B.

B βίου;] βίου. Ald. Bas. ab.

Τί δὲ] τὸ δὲ Mon. B. In Ald.

post δὲ comma positum, post παραφερομένων vero ut in Bas. ab. omissa interpunctio est; non omnino male.

τοῦτο] om. Iambl. cod. Ciz. et is, quo usus est Arcerius, nec non ed. Kiessl.

Τί μὴν;] om. Iambl.

οἶοί τ'] οἶοί τε Vind. F. οἶον τ' Mon. C.

ταῦτα] ταυτα sine accentu Vind. B. ταῦτὰ Par. A. Vat. H. Flor. ACRV. Mon. C. Vind. EF.

ἡγῆ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius.

παρόντα] παριόντα Flor. T. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius; quod valde ineptum videtur, sive cum Stallbaumio interpreteris: nonne putas eos res, quae praeterferrentur, suo quodam modo esse nominaturos, quas quidem viderent? sive cum Astio: nonne censet eos res praeterlatas arbitratos esse nominandos quas viderent? Non enim hoc rogat Socrates, an nomina umbris imponenda existimaturi aut re vera imposituri essent, quippe quod citra errorem facere eis liceret, sed an haec, quae viderent, tamquam res praesentes, non tamquam umbras appellare, de praesentibus, non de absentibus loqui sese opinaturi essent. Quem sensum et vulgatae lectioni subesse et sequentibus unice convenire apparet. Fere eodem redit, quod Iamblichus ex codd. Ciz. Paris. et Arceriano restituit Kiesslingius, ὄντα, quod etiam Proclum legisse videtur l. c. (p. 432.) scribens:

ζειν, ἄπερ ὀρῶεν; Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἡγῶ τὸ δε-
 σμωτήριον ἐν τοῦ καταντικροῦ ἔχει, ὅποτε τις τῶν πα-
 ριόντων φθέρξαιτο, οἷε ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι
 τὸ φθεγγόμενον, ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ
 C ἔγωγ', ἔφη. Παντάπασιν δὴ, ἦν δ' ἔγώ, οἱ τοιοῦτοι
 οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές, ἢ τὰς τῶν σκενα-
 στῶν σκιὰς. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει δὴ, ἦν δ'
 ἔγώ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν δεσμῶν καὶ τῆς
 ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἶη, εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνει

τὰς σκιὰς ἢ τῶν δεσμοτῶν ἢ τῶν
 σκευῶν, ἃ δὴ καὶ τὴν ἀρχὴν
 ὄντα νομίζουσιν οἱ δεσμοῦται δι'
 ἀπαιδευσίας. Simul intelligitur
 illud ταῦτά, quod in optimo li-
 bro exstat, aliquatenus ferri posse:
eadem, quae viderent, non alia;
sed quoniam alia illis non sunt
praeter ea, quae vident, ταῦτα
multo melius est. Ficinus Socrati
haec tribuit: Si ergo invicem lo-
qui liceret, nonne ista quae co-
ram viderent loqui opinarentur?
ex quibus nihil ego sani elicere
possum.

νομίζειν] ὀνομάζειν Iamblich.
 cod. Paris. om. codd. Ciz. et Ar-
 cerian. et ed. Kiessl.

ὀνομάζειν] om. Vind. EF. καὶ
 ὄν. Flor. RT. et post ἄπερ ὀρῶεν
 Ang. B.

ὀρῶεν] ὀρῶμεν Iambl. ed. pr.
 ὀρῶ ἐν cod. Ciz.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. δ' εἰ Ald.
 Bas. ab. Steph.

καὶ ἡγῶ] Horum loco in Iambl.
 cod. Paris. lacuna est. καὶ ἡγῶ
 Vind. F. cum corr. in ἡ.

δεσμοτήριον] δεσμοτήριον
 Vind. E.

καταντικρὺ] καταντικρὺς Flor.
 R. κατάντικρὺς Vind. F. Ang. B.
 κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr.

ἔχει] ἔχει Vind. E.

ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Vat. M.

παριοῦσαν] παροῦσαν Lob.
 Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor.
 T.

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.] οὐ-
 δὲν ἄλλο. Iambl. — δία Mon. C.
 — ἔγωγες idem et Lob.

δὴ] om. Flor. T.

ἦν δ' ἔγώ] οὐν Iambl.

τι] om. Lob. Vat. M.

τὸ ἀληθές] τἀληθές Vind. F.

Ang. B. τὸ ἀληθές Ald.

ἢ] ἢ καὶ Vind. E.

σκιὰς] σκιᾶς Vind. F.

ἀνάγκη] ἂν ἀνάγκη Vat. H.

ἔφη] om. Iambl.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. οὐν
 Iambl.

ἦν δ' ἔγώ] om. Iambl.

τῶν δεσμῶν] Vulgo interpositum
 τε cum Par. A. Vind. BE.
 Mon. C. Vat. H. Flor. ACRV.
 omisi.

οἷα] οἷα Vind. F. Iambl. cod.
 Ciz. οἷά Lob. Vind. E.

εἰ φύσει τοιάδε] ἢ φύσει τοιά-
 δε Iambl. cod. Ciz. φύσει τοιάδε
 Lob. Vat. BM. Par. DK. φύσει
 τοιάδε et Mon. B. φύσει εἰ τοιά-
 δε Flor. U. et Stallbaumius. Idem,
 sed commate post φύσει, non
 ante id posito, probat Schleier-
 macherus. Mihi vulgata melior
 videtur, modo ne Astium et Stall-
 baumium τοιάδε pro feminino ha-
 bentes et φύσει re vera interpre-
 tantes sequamur. Sensus hic est:
si res et natura ferret, ut haec
cis contingerent.

ξυμβαίνει] ξυμβαίνει Lob.

Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven.

B. Ang. B. Flor. RTU. Ald. Bas.
 ab. Steph. et, sup. οι, Par. K.

λυθείη] λυθείη Par. K. sec.
 Bip.

ἀνίστασθαι] ἀνίσταται Vind.
 F.

αὐτοῖς· ὁπότε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαι τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἄλγοι τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορῶν ἐκεῖνα, ὧν τότε τὰς σκοιὰς ἐώρα, τί ἂν οἶε αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις D αὐτῷ λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἐώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλον τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος ὀρθότερα βλέποι, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι,

φῶς ἀναβλέπειν] φῶς ἄνω βλέπειν Vind. E. ἄνω φῶς βλέπειν Flor. T.

D αὐτὸν εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸν, sup. β α, Vind. B.

αὐτῷ λέγοι] αὐτὸ λέγει Iambl. cod. Ciz.

μᾶλλον τι] τι om. Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. et a m. pr. Vat. B. Par. A. qui si a manu recentī additum habet, retinendī causa non videtur, quamquam facilius omitti, quam assui a librariis potuit.

καὶ] om. Lob. Vat. M.

τετραμμένος] τετραμμένος idem. τετραμμένος Vind. E.

ὀρθότερα] ὀρθότερον Vind. BE. Mon. BC. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. codd. Ciz. et Arcerian. et ed. Kiessl. ὀρθότερον Vind. F. Ang. B. Pluralem Astius magis Atticum, Buttmanus gramm. II. p. 263. poëticum perhibet: mihi usu minus tritus, ceterum eodem loco habendus videtur. Cf. Polit. pag. 276. E: εὐηθέστερα τοῦ δέοντος εἰς αὐτὸν βασιλέα καὶ τύραννον ξυνέδεμεν.

βλέποι] βλέπει Mon. B. Flor. U. Iambl. codd. Ciz. Arcer. ed. Kiessl. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; sine necessitate. Post illa εἴ τις αὐτῷ λέγοι, ὅτι optativus praesentis legitimus est haud secus atque aoristi Phaedonis initio: οὔτε τις ξένος ἀφίεται χρόνου συχροῦ ἐκεῖθεν, ὅστις ἂν

ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων, πλήν γε δὴ ὅτι φάρμακον πῶν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. Neque vero praecedens indicativus ἐώρα alterum subsequentem habeat necesse est. Cf. ib. p. 96. B: πολλάκις ἐμαντὸν ἄνω κάτω μετέβαλλον σκοπῶν — πότερον τὸ αἶμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀῆρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ ἐγκεφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὁσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνεται ὁ μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἤρεμειν κατὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπιστήμην. et p. 95. D. ubi post ἦν item obliqua in oratione infertur ζῶη et ἀπολλύοιτο. — Post βλέποι Steph. et in pr. Astius signum interrogandi fecerunt. In Vind. E. mutatae personae nota apposita est.

καὶ δὴ καὶ] Alterum καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

παριόντων] παρόντων Vind. F. Ang. B. In pr. Stallbaumius Florentinum T. παρόντων δὴ ἕκαστον exhibere tradens quorum ea loco ibi exhibita sint non ostendit.

ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει Vind. F. et, sup. οι, B. Mon. B. Flor. RU.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Par. K. sec. Bekk. Iambl. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

ὅτι ἔστιν; οὐκ οἶει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἡγεῖσθαι τὰ τότε δρώμενα ἀληθέστερα, ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα; Πολύ γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ 481
E φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα, ἃ δύνатаι καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῶ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων; Οὕτως, ἔφη. Εἰ δ', ἦν δ' ἐγὼ, ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνείη, πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου

ἔστιν] In Lob. et Astii sec. encliticon est, oxytonon in Vind. BE. Mon. C. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. Ast. pr. sec. item Iamblichii editiones comma habent.

αὐτὸν] αὐτὸ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τὰ τότε] τὰ τε Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἀληθέστερα] Redit h. l. Ven. C. Cf. ad L. VI. pag. 507. E. monitum.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F. Mon. B.

Πολύ γ', ἔφη] πάνν γ' ἔφη Vind. B. Mon. C. πάντως δήπου Iambl.

E δύνатаι] δύνανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τῶ ὄντι] τωόντι Mon. C. Vind. E.

σαφέστερα] σαφέστατα Mon. C. ante corr.

δεικνυμένων] δυννυμένων Vind. E.

Οὕτως, ἔφη.] om. Iambl.

Εἰ δ'] εἰ δὲ Vind. BEF. Mon. C. et Iamblichus, qui sequentia ἦν δ' ἐγὼ omisit.

διὰ τραχείας] διατρ. Vind. F.

τῆς ἀναβάσεως] Haec respexit Plotinus Enn. II. L. VIII. c. 6. p. 203. F. (Bas. 1580.) εἰδόντων καὶ σαφῶς τῶν Ἑλλήνων ἀτύφως λεγόντων ἀναβάσεις ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ βραχὺ εἰς θεῖαν ἀληθετέραν μᾶλλον καὶ μᾶλλον προοιούσας.

καὶ ἀνάντους] αὐτοὺς καὶ Iambl. cod. Paris.

ἀνείη] Ita Par. A. a m. pr. ἀνίοι Vind. B. Mon. B. Flor. U. ἀνίη, sup. οι, Mon. C. ἀνίη Lob. Vind. EF. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. ἀνίη Steph. tacentibus Bipontinis. Idem in reliquis Flor. et in Bekkeri codicibus, de quibus nihil significat, nec non in Par. A. a m. s. scriptum videtur. ἂν οἶει Iambl. cod. Par. ἂν εἴη Ciz. ex quo verum eruit Kiesslingius, idem in Platone reponi iubens. Contra Stephanus significationem tantum curans neque modum respiciens ἀνῆ scribendum statuebat annot. p. 24. cui in pr. ed. obsecutus Astius in sec. ἀνείη de coniectura restituit. neque permitteret quicquam aspicere Fic.

ἄρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαι] οὐ δύνασθαι Iambl. cod. Ciz. ὀδυνᾶσθαι in suo codice solum invenisse videtur Arcerius ἄρα οὐχὶ e Platone addidisse demonstrans. ἄρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. F. Ang. B. ἄρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. E. ἄρα οὐκ ὀδ. Vind. B. Mon. C.

φῶς, ἄρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαι τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκό-
μενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα ⁵¹⁶
τὰ ὄμματα μεστὰ ὄραϊν οὐδ' ἂν ἔν δύνασθαι τῶν νῦν
λεγόμενων ἀληθῶν; Οὐ γάρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης γε. Συ-
νηθείας δὴ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὕψε-
σθαι, καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾶστα καθορῶ καὶ
μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ
τῶν ἄλλων εἶδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά· ἐκ δὲ τούτων τὰ
ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ῥᾶον

τε ἂν] Prius om. Vat. M. po-
sterius Vind. BE. Mon. C. Vat.
H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἐλκόμενον,] ἐλκόμενον; Steph.
Ast. pr. sec.

516 ἂν ἔχοντα] ἀνέχοντα Vind. F.
ἔχοντα Ang. B. Flor. RT. Haec
et illa, quae infra E. leguntur,
Proclus respexit in Tim. pag. 6.
extr. ὡς πού καὶ αὐτὸς εἰρηκεν
ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ, τοὺς
ἐν αὐγῇ καθορᾶ τετραμμένους
ἀμβλυώττειν εἰς τὸ σπῆλαιον
καταβάντας ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ σκό-
τους, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀναβάν-
τας ἐκ τοῦ σπηλαίου διὰ τὸ μὴ
δύνασθαι πῶ πρὸς τὸ φῶς ἀν-
τωπεῖν.

οὐδ' ἂν ἔν] οὐδ' ἂν Iamblich.
cod. Arcer. οὐδ' ἂν ἐν Vind. F.
Ang. B. (hunc enim significare
voluisse Bekkerum suspicor, non
Vat. M. quem significat, post-
quam eundem οὐδ' ἂν ἐν exhibere
demonstravit.) οὐδὲν ἂν Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.
Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph.
οὐδὲ ἂν ἐν Ast. pr. οὐδ' ἂν ἐν
Kiesslingius secundum codd. Ciz.
et Paris. in Iamblichō scripsit et
in Platone scribendum esse do-
cuit, quod reliquorum librorum
consensus comprobavit.

Οὐ γάρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης
γε.] ὥστε ἐξαίφνης αὐτοῖς προσ-
βάλλοντας Iambl.

ἰὴ] δὲ (Par. DK.) Iambl. ed.
pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec.
Bip.

τὰ ἄνω] τᾶνω Vat. B. Bek-
kerus.

τὰς σκιὰς] τὰ σκολιά Vind. E.
τὰς σκολιάς Vind. B. Vat. H.
Flor. AC. cuius utriusque in mar-
gine legitur: γο τὰς σκιὰς· ὁ
καὶ κάλλιον.

καθορῶ] Ita Par. A. Lob.
Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par.
D. Ang. B. Flor. RU. καθορᾶ
Par. K. sec. Bekk. καθορᾶν, e
corr. — ρῶν, Vind. E. καθορῶν
Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor.
ACTV. καθορῶν Ven. B. Mon.
B. sed hic correctus in ultima,
quae a m. pr. ὦν vel ὦν fuerit,
et Iambl. cum editis. Cf. Vol. I.
p. 366. sq.

καὶ] om. Ven. B. Fic. editique
ante Bekkerum.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
F. Mon. B. Ald. Bas. ab. μετὰ
ταῦτα Mon. C. post hacc Fic.

τῷ οὐρανῷ] τῷ om. Lob. Vind.
B. Mon. C. Par. K. Ast. sec. —
Proclus in Civ. p. 432: μετὰ δὲ
ταῦτά φησιν αὐτὸν ἰδεῖν ἤδη
τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐν νυκτὶ καὶ
τὰ ἄστρα τῶν νοητῶν ὄντα ὁ-
μοιώματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς φῶ-
τα, καθὸ ἡλιοειδῆ πάντα ἐστίν.

αὐτὸν] αὐτὸν ἂν (Ven. B.
Vat. E.) Iambl. ed. pr. cum edi-
tis ante Astii sec.

ἂν] om. Ven. B. Vat. BM.

- B θεάσασθαι, προσβλέπων τὸ τῶν ἀστρῶν τε καὶ σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ' οὐ; Τελευταῖον δὴ, οἶμαι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐν ὕδασι οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἕδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναται ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι, οἷός ἐστιν. Ἀναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὄρωμένῳ τόπῳ καὶ ἐκείνων, ὧν
- C σφεῖς ἐώρων, τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκείνα ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκίσεως καὶ τῆς ἐκεῖ

ἀστρῶν] ἀστέρων Vind. F.
Ang. B. Flor. R.

- B σελήνης] σεληῶν Iambl. codd. Ciz. et Paris. τῆς σελήνης Par. K. et Astius. Cf. Vol. I. p. 435, a. extr. et a Stallbaumio laudatus locus Polit. p. 271. C: τὴν μὲν γὰρ τῶν ἀστρῶν τε καὶ ἡλίου μεταβολήν.

μεθ' ἡμέραν] μεθῆμ. Mon. C.
μετ' ἡμέραν Iambl. ed. pr. Bas. a.
τε καὶ τὸ] καὶ Flor. RT.

ἡλίου] τὸ φῶς addunt Ang. B.
Flor. RT. Cf. Vol. I. p. 366,
a. in.

Πῶς δ' οὐ;] om. Iambl.

δῆ] δὲ Mon. B. Flor. U. —
Proclus in Civ. p. 432. extr. τε-
λευταῖον φησι δεῖν ἐν τῷ ὄρατῷ
τὸν ἥλιον ὄραῖν.

τὸν ἥλιον] Vulgo comma ad-
dunt.

οὐδ'] ἀλλ' Vind. E.

ἕδρα] om. Mon. C. Vat. H.
Eius locus in Vind. B. vacuus
est.

καθ' αὐτὸν] καθαντὸν Vind.
F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF.
Mon. BC. Iambl. ed. pr. cod.
Ciz. Ald. Bas. ab. quod non vi-
tiosum est. ἀντῆ Par. K.

κατιδεῖν] καὶ κατιδεῖν Vat. B.
οἷός] οἷός τε Iambl. cod. Ciz.
secundum quem Kiesslingius οἷός
τ' exhibuit, quod multo deterius
vulgato est.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F.

Ἀναγκαῖον, ἔφη.] om. Iambl.
(Ἀναγκαῖον Ald.)

μετὰ ταῦτ' ἂν] μετὰ ταῦτ' ἂν
Lob. Vind. E. Mon. B. μετὰ ταῦ-
τα Vind. F. Etiam Ang. B. ἂν
omittit.

αὐτὸς] Ita Par. A. Vind. BE.
Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.
ὁ τοιοῦτος Iambl. cod. Paris. et,
omisso ὅτι, Arcerianus. Reliqui
codices et editiones omnes οὗτος
exhibent, quod ingratae scilicet
repetitionis evitandae caussa fac-
tum videtur. Sed ita supra
L. V. p. 462. E: ὥρα ἂν εἴη
ἐπανέιναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν
πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγον ὁμολο-
γήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐ-
τῇ μάλιστα ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη
τις μᾶλλον. quo loco Bekkerus
αὐτῇ a Mon. B. oblatum recte
contempsit. Omnino Plato huius-
cemodi repetitiones minime fugit.
Nec sine vi casu obliquo rectus
statim succedit. Ceterum vulgo
pronomini additum ἐστιν in uno
Ven. B. repertum esse in Iam-
blichii tribus codicibus exstans
merito delevit Bekkerus, Astius
in tert. et Stallbaumius. De ea
ellipsis cf. Vol. I. p. 104, a.

ἐπιτροπεύων τὰ] ἐπιτροπεύ-
ωντα Vind. E.

τόπῳ] τύπῳ Vat. M. Lob.
In Stephani ed. colon, in reliquis
comma additum est.

σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδεδεσμευτῶν οὐκ ἂν οἶε ἐαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζεω τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἔλεειν; Καὶ μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῶ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ παριόντα καὶ μνημονεύοντι μάλιστα, ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἦξειν, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας, ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσθαι ἐπάροχρον ἔοντα θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρω καὶ ὀτιοῦν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον, ἢ κείνᾳ τε δοξάζειν

C ἐκείνων] ἐκείνως Mon. C.
αἵτιος:] Pro puncto Mon. B.
correctus: interrogandi notam exhibet.

ἐρη:] γὰρ Iambl.
ἐπὶ ταῦτα] ἐπιτ. Vind. E.
οἰκίσεως] κινήσεως Iamblich:
cod. Paris.

οἶε:] οἶη Iambl. cod. Ciz.
ἐαυτὸν] αὐτὸν Vat. M. Flor.
RTV. αὐτὸν Lob. Vind. BEF.
Mon. C. Ang. B. Vat. H. Iambl.
cod. Ciz. et unus vel plures Flor.
quos significare Stallbaumius oblitus est.

τοὺς δ'] τοὺς δὲ Lob. τοὺς δὲ Mon. C. Vind. BEF. Flor.
ACTV.

μάλα] μᾶλλον cum acuto ante circumflexum et λα super. λλον Lob.

εἰ] οἷ Lob. Vat. BM.
αὐτοῖς] post ἦσαν Iambl.
παρ' ἀλλήλων] παραλλ. Vind. EF. περὶ ἀλλ. Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ὀξύτατα] ὀξύτατοι Lob. ὀξύτάτῳ Vat. M. et a m. pr. B. ὀξύτάτως a m. s.

παριόντα] παρόντα Lob. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

τε πρότερα] τὰ προ. Vind. F.
εἰώθει] εἰώθε Iambl. codd. Ciz. et Paris.

καὶ ἅμα] καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

δυνατώτατα] ἀδυνατώτατα Vind. F. Ang. B.

δοκεῖς:] δοκοῖς Vat. B. Vind. E. δοκῆς Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἂν] om. Lob. Vat. BM.
αὐτὸν—αὐτῶν] αὐτῶν—αὐτὸν Ven. B.

τοὺς] Ad hoc τοῖς pertinere videtur; quod Mon. B. in margine habet.

ἐνδυναστεύοντας,] ἐνδυναστεύοντας; Bas. ab. Steph.

ἢ τὸ] om. Vat. H. τὸ om. Flor. AC.

τοῦ Ὀμήρου] τοῦ om. Vind. E. Locus Homeri iam L. III. p. 336. C. citatus et ibi proscriptus est Odys. XI. 489.

καὶ σφόδρα] om. Mon. C. Fic. βούλεσθαι] βουλεύεσθαι Lob. Vat. BM. Ven. C.

ἐπάροχρον] ἐπαροχρον Vind. F. ἐπ' ἀροχραν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ἀροχραν Vind. E.

θητευέμεν ἄλλῳ] θητευέμεν ἄλλο Mon. C.

παρ' ἀκλήρω] παρακλήρω Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. M. Post ἀκλήρω in Aldi punctum, in Bas. ab. comma est; Stephanus (Ast. pr. sec.) interrogationis signum posuit, ceterum versuum particulas lineis transversis ante θητευέμεν et maiuscula prima nominis ἀνδρὶ significandas putavit; denique Stallbaumius verba ἐπάροχρον

Ε καὶ ἐκείνως ζῆν; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἢ δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως. Καὶ τότε δὴ ἐννόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν θᾶκον καθίζοιτο, ἄρ' οὐ σκοτούς ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαιφνης ἦκων ἐκ τοῦ ἡλλου; Καὶ μάλα γ', ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς

ρον — ἀκλήρω diductioribus literis scribi iussit. Conf. Vol. I. p. 14, b. 123, a. b. 130, a.

ὀτιοῦν] ὅτι Vind. F.

ἄν] om. Flor. T.

ἢ κείνᾳ] ἢ ἐκείνᾳ Lob. Vind.

BEF. Mon. BC. Vat. BHM. Ven.

B. Ang. B. Flor. ACRTUV.

Iambl. Ast. sec. tert. Bekkerus

et Stallbaumius. ἢ κείνᾳ priores.

Cf. Vol. I. p. 154, b.

ἐκείνως] ἐκείνω Vind. F.

Ε ἔφη] om. Iambl.

οἶμαι,] Comma Stallbaumius

in sec. apposit; in Vind. E.

etiam punctum est.

ἄν δέξασθαι] ἄν μᾶλλον δέ-

ξασθαι Vat. H. Nec aliud in

Flor. AV. repertum fuerit, quos

Stallbaumius in pr. πᾶν ἄν μᾶλλον

δέξασθαι pro πᾶν μᾶλλον

ἄν δέξασθαι, quod nusquam legi-

gitur, exhibere tradit.

τόδε] τότε Lob. Vind. B. Mon.

C. Vat. HM. Flor. ACTV. τότε

δὲ Iambl. cod. Arcer. τοῦτο Vind.

E.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl.

εἰ] εἰβ Mon. C.

ὁ τοιοῦτος] ὅτι οὗτος Par. A.

Vind. B. Mon. C. Vat. H. et a

m. pr. Ven. B.

θᾶκον] Ita Vind. F. Par. DK.

Flor. RT. τᾶκον Ang. B. θᾶκον

Par. A. Vat. B. Ven. C. Ast.

sec. tert. Bekkerus et Stallbau-

mius. θᾶκον reliqui codices et

Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod

Thomas Mag. p. 430. poëticum

perhibet, usus Ionicum potius

habendum esse docet. De accentu

nescio cur secus statuerit h. l.

Bekkerus, qui anecd. p. 263, 26.

θᾶκοι· καθέδραι. ediderit atque

α longum esse haud dubie non

ignoraret. V. Soph. Ant. 986:

εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθο-

σκόπον. Aristoph. Ran. 1511:

ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶ-

κον. 1518: μηδέποτε ἔς τὸν θᾶ-

κον τὸν ἐμόν. Nub. 993: καὶ

τῶν θᾶκων τοῖς πρῶτον.

Quin igitur properispomenon esse

debeat, non ambigendum videtur,

idque altero Platonis loco resti-

tuendum, Polit. p. 288. A: τού-

των δὴ τρίτον ἕτερον εἶδος κη-

μάτων πάμπολυ κατόπτρον—ἐν

ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἐνεκά τι-

νος ἐφ' ἑδρας ἐστὶ, θᾶκος αἰετινὶ

γεννόμενον. quo loco si quis pro

neutro habeat ex eoque codicis

Ravennatis Nubium l. c. scriptu-

ram θᾶκων defendi posse existi-

met, a vero non aberraverit. Si-

milialia v. in Buttmanni gramm. I.

p. 208. not. 4.

καθίζοιτο] καθέξοιτο Mon. B.

Flor. U.

ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀνάπλεως] ἀνάπλεω idem cum

litura post ω. Timaei glossam

p. 30. ἀνάπλεως· ἀναπεπλησμέ-

νος, χρήται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυ-

σμένου. minus recte huc pertinere

statuit Wytenbachius anim. in

Plut. T. I. p. 292.

σχοίη] De hoc optativo praeter

Platonis consuetudinem particula

ἄν destituta cf. Vol. I. pag. 91.

Ante ἀνάπλεως tamen illa parti-

cula facillime excidere potuit.

Καὶ] om. Vind. F. Ang. B.

Iambl. codd. et ed. pr. (Kiessling-

gius ex Platone addidit.)

μάλα γ'] μάλα γε Mon. C.

Iambl. μάλα Vind. E. Vat. BM.

μάλ' Lob.

αἰὲ δεσμώταις ἔκεινοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττει, πρὶν κατα- 517
στῆναι τὰ ὄμματα, οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος
εἴη τῆς συνηθείας, ἃρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι, καὶ λέ-
γοιτο ἐν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναβάς ἄνω διεφθαρμένος
ἦκει τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειραῖσθαι ἄνω
ἵεναι, καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ
πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν,

ἔφη] *om.* Iambl.

πάλιν] *om.* Vind. E. Fic.

γνωματεύοντα] Ita omnes co-
dices atque editiones, nec aliter
legisse videtur Timaeus, cuius in
lexico scriptum γνωμονεύοντα
Ruhnkenius p. 72. e Suida et hoc
ipso Platonis loco, quem lexico-
grapho obversatum esse probabile
est, in γνωματεύοντα mutavit.
Timaeus explicationis caussa δια-
κρίνοντα καὶ διαγιγνώσκοντα ad-
scripsit. In scholiis est διακρί-
νοντα, διαγιγνώσκοντα ἀκριβῶς.
Schneiderus in lexico umbrarum
mentionē deceptus umbras in gno-
mone scrutantem proprie γνωμα-
τεύειν dici statuit, Etymologus
vero plane ineptit e γνώμη et
ματεύω conflatum existimans.
Quum γνώμα indicium et docu-
mentum significet, γνωματεύειν
fere idem, quod γνωρίζειν esse
intelligitur, in quaerendo indicio
versari, cognoscere.

ἀμβλυώττει] ἀμβλυώττειν Mon.
C. ante corr. ἀμβλυωπεῖ Iambl.
codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.
ἀμβλυώττοι Mon. B. Flor. U.
Bekkerus, Ast. tert. et Stallbau-
mius, sine necessitate. Illum ali-
quantisper caecutire necesse est.
Procli locum haec respicientis
supra ad A. indicavi. De verbo
ipso cf. L. VI. p. 508. D. Inci-
sionem vulgo omissam cum Stall-
baumio in sec. feci.

517 τὰ ὄμματα] τὸ ὄμμα Vind. BE.
Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.

δ'] δὲ Iambl. Male Astius in
tert. verba οὗτος δ' — συνηθείας
parentheses signis circumdedit,
quem Stallbaumius secundum ea,
quae ad p. 515. C. adscripsit,

sequi debebat. Optativum εἴη
ita ut δέοι ab εἴ pendere parti-
cula μὴ docet.

ἃρ'] ἄρα Vind. F.

γέλωτ'] γέλωτα Mon. BC.

παράσχοι] παράσχη cum oi
super η Mon. C. παράσχοι Vind.
F. παρέχοι Iambl.

λέγοιτο] λέγοιτ' Lob. Vat. M.
Par. K. sec. Bip.

ἀναβάς] ἀναβολὰς Iambl. codd.
Ciz. et Paris.

ἦκει] ἦκει Ang. B. ἦκοι Par.
D. Mon. B. Flor. U. Iambl. ed.
pr. et Kiessl. (non codd.) editi-
que ante Bekkerum.

ὄμματα,] ὄμματα; Steph.

ἄνω ἵεναι] ἀνιέναι Iamblich.
codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.

εἴ πως] ὅπως Lob. Vat. M.

δύναιντο] δύναιτο Vind. E.
Vat. H. Flor. AC.

καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτιννύναι
ἄν; Σφ.] καὶ *om.* Mon. C. Pro
ἀποκτείνειν idem et Vind. BE.
Vat. H. Flor. ACTV. (signum
Flor. T. in Stallbaumii pr. per-
peram omissum eiusque loco ite-
rum Flor. A. significatus est.)
ἀποκτενεῖν, Ven. B. ἀποκτιννύ-
ειν, editi ante Bekkerum et Iam-
blich. ed. pr. ἀποκτιννύναι ex-
hibent. Pro ἀποκτιννύναι in Lob.
Mon. B. Par. K. sec. Bip. et
Iambl. cod. Ciz. ἀποκτιννύναι,
in Vind. F. Ang. B. ἀποκτείνυ-
ναι, et pro ἄν in Vind. BE.
Vat. H. Flor. ACV. αὐ legitur.
Ceterum editi ante Bekkerum et
Iamblichii editiones alia persona-
rum distinctione utuntur et Glau-
coni ἀποκτιννύναι ἄν σφ. tri-
buunt, cui Bekkerus secundum
Ven. B. Vind. B. Par. D. nil nisi

ἀποκτινύναι ἄν; Σφόδρα γ', ἔφη. Ταύτην τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν εἰκόνα, ᾧ φίλε Γλαύκων, προσαπτέον ἄπα-
 Β σαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαι-
 νομένην ἔδραν τῆ τοῦ δεσμοτηρίου οἰκίσει ἀφομοιοῦν-
 τα. τὸ δὲ τοῦ πυρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῆ τοῦ ἡλίου δυνά-
 μει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θεῶν τῶν ἄνω τὴν εἰς
 τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοδον τιθεῖς οὐχ ἁμαρ-
 τήσει τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμεῖς

Σφόδρα γ' assignavit. Etiam Lob. et Flor. U. ante σφόδρα muta-
 tae personae indicem, Mon. B. Vind. (B)E. interrogandi signum, Mon. C. Flor. ACV. punctum ha-
 bent, in Vind. F. vero ante καὶ et post ἀποκτινύναι punctum, ante σφόδρα comma positum est. Bekkeri distributionem secuti sunt Astius in tert. et Stallbaumius, sed locum corruptum putant. Sci-
 licet non apparet, quo infinitivus ἀποκτινύναι referendus sit. Nam Ficini interpretationi diciturque nunquam ad supera contendendum esse; et eum; qui solvere tentet et sursum ducere, si deprehendatur, protinus occidendum? Tota haec imago etc. quum interpositorum εἰ πῶς δύναιτο sententia narrantis haud dubie multo, quam istorum ipsorum orationi convenientior, tum linguae ratio λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ ἀποκτινύναι ἂν illo sensu dici nequaquam patientis repugnat. Sed si pro verbis αὐρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἂν Socrates οὐκ οἶει γέλωτ' ἂν αὐτὸν παρασχεῖν καὶ λέγεσθαι ἂν dixisset, infinitivus ille salva perspicuitate subiecti significatione careret, et quia λέγεσθαι ἂν idem, quod ἐκείνου ἂν εἰπεῖν foret, hoc ipsum ἐκείνου nullo negotio subaudiretur. Hac igitur explicatione utendum exitumque orationis non ab eo, quo usa est, ingressu, sed ab altero illo, quo uti pariter potuisset, repetendum censeo. Nexus autem horum extremorum et antecedentium per anacoluthon non tollitur. Itaque comma post

ἄνω ἵέναι, quod Bekkerus et sequentes in signum interrogationis mutarunt, restitui. Non multo aliter de h. l. sensisse videtur Bernhardy synt. p. 368. hunc infinitivum *parentheticum* nominans similemque statuens ei, quo Herodotus L. III. c. 110. extr. et Plato Phaedon. p. 96. B. in verbis supra ad p. 515. D. adscriptis usi sint, *im leichten Absprung von dem Indikativ und Optativ*, et mutationis causam in ellipsi *notionis cuiusdam subiectivae*, qualem verbum λέγω vel ἡγοῦμαι contineat, positam existimans: nisi forte supplementum illud extrinsecus, quemadmodum in dictionibus εἰς Ἄιδου, ὁ Ἀρίστωνος et similibus, adsciscendum statuit.

Σφόδρα γ', ἔφη] σφόδρ' ἔφη Par. K. sec. Bip. σφόδρα ἔφη Mon. B. Par. K. sec. Bekk. σφόδρα γε Iambl. (om. Fic.)

Ταύτην — δυνάμει B.] laudat Porphyrius de antro Nymph. p. 255.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl. Porph. ᾧ φίλε Γλαύκων] om. Iambl.

ἄπασαν] ἄπασιν Vind. F. Ang. B. et, sup. σαν, Lob. ἄπασιν Flor. RT.

τοῖς ἔμπροσθεν] τοῖς ἔμπροσθε Vind. F. Flor. V. Cf. supra p. 514. B. 1. et Vol. I. p. 125, b. vers. 21. ὡς ἀληθῶς τοῖς Iambl.

λεγομένοις,] εἰρημένοις, in m. B a m. pr. λεγο, Mon. C. λεγομένοις: Vind. E. λεγομένοις. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀκούειν· θεὸς δὲ που οἶδεν, εἰ ἀληθῆς οὐσα τυγχάνει.
τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνω-
στῷ τελευταία ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁραῖσθαι,
ὄφθιείσα δὲ συλλογιστέα εἶναι, ὡς ἄρα πᾶσι πάντων C
αὕτη ὁρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἐν τε ὁρατῷ φῶς καὶ
τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἐν τε νοητῷ αὕτη κυρία
ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην
ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

δεσμοτηρίον] δεσμοτηρίον cum
ω super o Vind. E.
ἀφομοιοῦντα] ἀφομοιοῦντας
Porph.

τῆς ψυχῆς] om. Vind. E. Vat.
H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἀμαρτήσῃ] Ita Par. AD. et,
sup. ση, K. Vind. F. Ven. C.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. ὁμαρ-
τήσῃ Iambl. cod. Paris. ἀμαρτή-
σῃ Vind. B. Mon. BC. Flor. U.
ἀμαρτήσεις reliqui codices et
editiones ante Bekkerum, ex qui-
bus Kiesslingius idem Iamblichio
impertiendum putavit.

τῆς γ' ἐμῆς] τῆς γε ἐμῆς Lob.
τῆς ἐμῆς Vind. E. τῆς σ' ἐμῆς,
e corr. τῆς ἐμῆς, Mon. B. τῆς
ἀληθείας, αὕτη (αὕτη ed. Kiessl.)
δὲ που οὕτω φαίνεται etc. Iambl.
omissis ἐλπίδος — φαινόμενα.

ἐπειδὴ] ἐπεὶ Par. K.

ἐπιθυμεῖς] ἐπιθυμεῖ idem sec.
Bih. ἐπηθυμεῖς Ald.

θεός] Ad h. l. Mon. B. in m.
a m. pr. scripta haec habet: κα-
λὸς λέγεις. ὁ θεὸς πάντα ἤδεν.
ἀλλ' οὐ δίκνησι τὰ ψευδεῖ καὶ τὰ
ἀληθεῖ, ὅπια: et in ima pagina
haec, quibus boni quae sequitur
descriptio carpi videtur: ὁμοῦ δὲ
πάντα ἐν τόδε τὸ μέρι ὦ γενναῖε
συνίθρισας. ποιητικῆν καὶ ριτω-
ρικῆν, καὶ σοφιστικῆν. ὅστε δίξε
ἀναγκαζώμενος, τὴν ἀκριβῆραν
τῆς θανματοπιῆας.

ἀληθῆς] ἀληθῆς Mon. C.

τυγχάνει] τυγχάνοι idem et
Vind. B.

τὰ δ' οὖν] ταδοῦν Vind. F.
φαίνεται,] Editiones ante Bek-
kerum pro commate colon vel
punctum habent, quorum prius
ferri potest, quia οὕτω partim
ad sequentia pertinet. Magis vero
ad antecedentia referendum et
quod sequitur pro appositione hab-
endum, cui comma aptius vide-
tur. Cf. p. 528. A.

τελευταία] τελευταῖα Vind. EF.
Bas. ab. τελευταῖος Iambl. —
Proclus in Civ. p. 433: ὅτι δὲ
καὶ πάλιν δαιμονίως εἴρηται τε-
λευταίαν ἐν τῷ γνωστῷ τὴν ἀγα-
θοῦ ἰδέαν ὁραῖσθαι καὶ μόγις
(καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν) δῆ-
λον ἂν γένοιτο νοήσασι, διότι
etc.

ἰδέα] εἰδέα Vind. F.

αὕτη] αὕτη Lob. Vind. F. C
Par. D. Ang. B. Vat. M. (non
Mon. B. quem Bekkerus quartum
addit.)

ὁρατῷ] τῷ ὄρ. Iambl. cod. Ciz.
et ed. Kiessl.

τεκοῦσα] τεκοῦσα. Ald. Bas.
ab. τεκοῦσα Steph.

νοητῷ] τῷ νο. (Ven. B. Flor.
ACRTUV.) Iambl. ed. pr. et
Kiessl. Ald. et reliquae ante Bek-
kerum nec non Stallbaumii pr.

αὕτη] Ita Lob. Vind. F. Mon.
B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk.
Ang. B. Flor. U. αὕτη Ven. C.
αὕτη reliqui codices cum Iambl.
et editis ante Bekkerum.

παρασχομένη] παρεχομένη Iam-
blich. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

δεῖ] om. Iambl. cod. Ciz.

δημοσίᾳ] δημοσίους idem.

Ξυνοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ, ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι.
 Ἴδι τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι καὶ μὴ
 θαυμάσης, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ
 τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω αἰεὶ ἐπείγονται
 D αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἶπερ
 αὖ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ' ἔχει. Εἰκὸς
 μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἶει τι θαυμαστὸν, εἰ ἀπὸ
 θείων, ἣν δ' ἐγὼ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλ-
 θὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος
 ἔτι ἀμβλυώττων καὶ πρὶν ἰκανῶς συνήθης γενέσθαι τῶ

Ξυνοίομαι] Συνοίομαι Steph.
 Mon. C. Flor. U.

ἐγὼ ὅν] ἔπομαι ὅσον (ἐς ὅσον
 Flor. U.) κατ' ἐμόν Mon. B. Flor.
 U.

τοίνυν] om. Lob. Vat. BM.
 δὴ τοίνυν Vind. EF. Ven. B.
 Ang. B. Flor. CRT. editi ante
 Bekkerum.

ἣν δ' ἐγὼ] post τόδε Vind. F.
 Ang. B.

τόδε] τὸ Vind. E.

οἶ] εἰ Vat. B. om. Vind. EF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

αἰεὶ ἐπείγονται αὐτῶν] αὐ. ἐπ.
 αἰεὶ Flor. ... In Vind. E. Mon.
 C. αὐτῶν post αἱ ψυχὰς legitur.

D διατρίβειν] αἰεὶ δ. Vind. E.

εἰκὸς γάρ etc. — ἔχει.] om.
 Fic.

αὖ] om. Vat. M.

εἰκόνα] εἰκόνα καὶ Vind. E.

τοῦτ'] Ita Par. A. Vind. BEF.
 Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRV. Bekkerus. ταῦτ' reliqui
 codices et editi.

ἔφη.] ἔφη; Stallb. sec.

τόδε οἶει τι] τὸ δέοι ἢ τί Vind.
 F. In Vind. E. Mon. B. non ante,
 sed post τόδε interpungitur. Si-
 milliter Ficinus: *Quid autem hoc?*
mirandum putas etc.

ἀπὸ θείων] ἀποθ. Vind. E.

τὰ ἀνθρώπειά] τὰνθρώπειά
 Vind. BF. Mon. C. Ang. B. τὰ
 ἀνθρώπεινά Vind. E.

ἀσχημονεῖ] ἀσχημονεῖν Lob.

γελοῖος] γελοῖος Ven. B. Vat.
 H. Flor. V.

ἔτι ἀμβλυώττων] ἐπαμβλυώτ-
 των Vind. F. Ang. B. Flor. R.
 Stephanus signum interrogandi
 adiecit.

σκοτῶ] σκοπῶ Mon. C. ante
 corr.

ὑπὸ τῶν αὐτῆν] Ita Mon. B. E
 videtur a m. pr. scriptum ha-
 buisse, sed τῶν in τὴν corre-
 ctum et in m. ab eadem manu
 ὑπὸ τὴν αὐτῆν appositum est.
 Post αὐτῆν Lob. Vat. M. ἐκείνην
 addunt.

μὴ πώποτε] μὴπω ποτ' Vind.
 F. μηπώποτ' Ang. B. μήποτε
 Lob. Vat. M. Flor. T. et ante
 corr. Vind. E.

ιδόντων] εἰδόντων Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

Οὐδ' ὀπωστιοῦν θαυμαστὸν]
 μὴδ' ὀπωστιοῦν; οὐ θαυμαστὸν
 Mon. B. Flor. U. sine interpun-
 ctione post ιδόντων. μὴδ' etiam
 Par. DK. pro οὐδ' habent. In
 Vind. EF. ὀπωστιοῦν scriptum.

ἔφη] ante θαυμαστὸν Vind. F.
 Ang. B.

γε] om. Lob. Vat. BM. Par.
 K.

παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθι
 ποῦ ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλ-
 μάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου, ὅπη
 ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτὴν δικαιοσύνην E
 μὴ πώποτε ἰδόντων; Οὐδ' ὅπωςτιοῦν θαυμαστὸν, ἔφη.
 Ἄλλ' εἰ νοῦν γε ἔχοι τις, ἦν δ' ἐγὼ, μεμνητ' ἄν, ὅτι 518
 διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν,
 ἐκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεδισταμένων καὶ ἐκ σκότους
 εἰς φῶς. ταῦτά δὲ ταῦτα νομίσας γίνεσθαι καὶ περὶ
 ψυχὴν, ὅποτε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατοῦσάν

ἔχοι] ἔχοι Vind. E. ἔχει Vind.
 F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor.
 R.T. ἔφη cum χ super φ Par. D.

518 ἐγὼ,] οὐ addunt Lob. Vat. M.

μεμνητ'] μέμνητ' Lob. Mon.
 B. Vat. B. (hic cum οἷ super η)
 HM. Ven. C. Par. DK. secundum
 Bekk. Bas. b. μέμνοιτ' Vind. E.
 Flor. T. μεμνοίτ' Ven. B. Mon. C.
 et corr. in οἱ Vind. B. (ante corr.
 erat in hoc quoque proparoxy-
 tonon.) μέμνημαι, omisso ἄν,
 Vind. F. Ang. B. μεμνητ' Ald.
 μεμνητ' Bas. a. μέμνητ' Ast. tert.
 et Stallbaumius rationi a Butt-
 manno gramm. I. p. 442. excogi-
 tatae obsecutus. Cui quum au-
 ctor ipse ib. II. p. 422. ab Her-
 manno monitus diffidere coeperit,
 in re dubia grammaticorum a
 Dobreo ad Aristoph. Plut. 991.
 citatorum praeceptum et codicis
 Par. A. auctoritatem cum Bekkero
 sequi et Stephanianam scripturam
 servare maluit. Quamquam de
 Par. A. dubitatio quaedam oriri
 ex eo potest, quod Mon. B. qui
 clare μέμνητ' exhibet, mentionem
 Bekkerus non magis, quam illius
 iniecit, et quod idem ille Par. A.
 Leg. L. V. p. 731. C. 742. E. VI.
 776. B. XI. 931. E. optativum
 (nam is ubique requiritur) per-
 fecti κέκτημαι ita ut reliqui κέ-
 κτητο facit. Neque nostro loco
 Florentinos quinque, de quibus
 Stallbaumius tacet, cum Stephano
 consentire credo. Sed grammati-

corum consensus rationi certe non
 repugnans in hac re plus valet.

διτταὶ] διττὰ Ald. Bas. ab.

ἀπὸ] ὑπὸ Vind. F. Ang. B.

γίνονται] γίνονται Mon. C.
 γίνονται ἄν Lob. Vat. BM. (Par.
 K. sec. Bip. Flor. U.) cum edi-
 tionibus ante Bekkerum.

ἐπιταράξεις] Pollux II. 65:
 νόσημα δὲ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλ-
 μία. ἐπιτάραξις ὀμμάτων, παρὰ
 Πλάτωνι γλαυῶν, καὶ λημῶν. In
 quibus verba παρὰ Πλάτωνι ad
 omnia quatuor referenda viden-
 tur.

ἐκ τε] ἐκ γε Ald. Bas. a. Steph.

μεδισταμένων] μεδισταμένω
 Ven. B.

ἐκ] ἐ, adscripto in m. a m.
 pr. ἐκ, Mon. B.

σκότους] σκότου (Par. K. sec.
 Bip.) Ald. etc. ante Bekkerum.

ταῦτά δὲ ταῦτα] Ita Par. AK.
 sec. Bekk. Vind. E. et corr. B.
 Mon. BC. Ven. B. Ang. B. Vat.
 M. Flor. ACRTV. ταῦτα δὲ ταῦ-
 τα Lob. Vind. F. et ante corr.
 B. Ven. C. Vat. BH. ταῦτα δὲ
 ταῦτά (Par. D. Flor. U.) editi
 ante Astii sec.

νομίσας] νομίσας τις Lob. Par.
 DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U.
 et a m. s. Ven. B. cum editis
 ante Astii sec.

ὅποτε ἴδοι] ὅπότ' εἶδοι Vind.
 F.

τι καθορᾶν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῶ, ἀλλ' ἐπισκοποῖ
 ἂν, πότερον ἐκ φανότερου βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας
 B ἔσκότῳται, ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον ἰοῦσα
 ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέλησται, καὶ οὕτω
 δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου,
 τὴν δὲ ἐλεήσειε, καὶ εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιτο, ἦττον
 ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἶη, ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνωθεν
 ἐκ φωτὸς ἠκούσῃ. Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις.
 Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ 482
 ταῦτα ἀληθῆ· τὴν παιδείαν οὐχ οἶαν τινὲς ἐπαγγελλό-
 μενοὶ φασὶν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. φασὶ δέ που οὐκ

ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως
 Vind. BF.

γελῶ] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Vat. H. et a m. pr.
 Ven. C. om. Flor. AC. γελῶν
 reliqui codices (addito ἂν Vind.
 E.) et editi. Cf. Vol. I. p. 366, b.
 ἐπισκοποῖ] ἐπισκοποῖη Vat.
 BM. Ven. B. Vind. E. (hic omisso
 ἂν) Flor. T. Stallbaumius.

φανότερον] Ita Par. ADK.
 sec. Bekk. Lob. Vat. BM. Ven.
 C. a m. pr. Ang. B. Flor. T.
 Ald. Bas. ab. φανερωτέρου Vind.
 B. Mon. C. Ven. B. Vat. H. φα-
 νερωτάτου Vind. E. φανωτέρου
 Mon. B. Vind. F. (Flor. ACRUV.)
 Steph. Ast. pr. sec.

ἤκουσα] ἦκ. Lob. Vind. EF.
 ἀηθείας] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Ven. B. et corr. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV.
 ἀληθείας Lob. Vind. E. Vat. BM.
 Flor. T. et a m. pr. Ven. C.
 ἀμαθείας Ald. Bas. a. ἀμαθίας
 Mon. B. (addito hic commate.)
 Par. K. et corr. D. Flor. U. item
 corr. et Steph. Ast. pr.

ἐξ ἀμαθίας] ἐξαμ. Vind. F.
 ἐξ ἀμαθείας Lob. Vind. E.

φανότερον] φανερωτέρου Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Bas. b. Ast.
 pr. φανώτερον Mon. BC. (Flor.
 RU.) Steph. Ast. sec. φανότερον
 cum reliquis Par. K. sec. Bekk.

B ἰοῦσα] ἰοῦσαν Vat. H.
 λαμπροτέρου] Stallbaumius im-
 perite pro feminino habet. Hunc
 locum expressit Celsus apud Ori-

genem L. VI. p. 321. φάσκων,
 οὓς ἂν τις εἰς λαμπρὸν φῶς ἐκ
 σκότους προαγάγῃ, τούτους μὴ
 δυναμένους ἀντέχειν ταῖς μαρ-
 μαρυγαῖς κολάζεσθαι τὴν ὄψιν
 καὶ βλάπτεσθαι καὶ νομίζειν πη-
 ροῦσθαι.

εὐδαιμονίσειεν ἂν] εὐδαιμονή-
 σειεν ἂν Vind. BF. Mon. C. Ven.
 B. Vat. H. εὐδαιμονήσειε Lob.
 Etiam Vat. BM. ἂν omittunt.

τε] om. Ven. B. Par. K.
 δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.
 ἐλεήσειε] Ita Lob. Vind. BEF.
 Mon. BC. Vulgo tacentibus omni-
 bus ἐλεήσειεν.

ἐπ' αὐτῇ] ἐπαντῇ Vind. E.
 μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
 Flor. T.

Δεῖ δὴ — τέτραπται. 519. B.]
 excerpit Iamblichus προτροπῆ.
 cap. 16. p. 241. sqq. Kiessl. ini-
 tio hunc in modum reficito: "Ἐτι
 τοίνυν, εἰ ταῦτα ἀληθῆ, δεῖ
 νοῆσαι περὶ αὐτῶν τοιόνδε τι·
 τὴν παιδείαν etc. νοῆσαι pro νο-
 μίσαι, superscripto tamen a m.
 pr. vulgato, etiam Flor. T. ex-
 hibet.

ταῦτα] ταῦτ' Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H.

ἀληθῆ·] Astius, Bekkerus et
 Stallbaumius pro colo comma pro-
 nentes incertum relinquunt, utrum
 verba εἰ ταῦτα ἀληθῆ ad sequen-
 tia pertineant, an ad antecedentia.

παιδείαν] παιδίαν Mon. C.

ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέται, οἶον C
 τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. Φασὶ γὰρ οὖν,
 ἔφη. Ὁ δὲ γε νῦν λόγος, ἣν δ' ἐγὼ, σημαίνει ταύτην
 τὴν ἐνουσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργα-
 νον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἶον εἰ ὄμμα μὴ δυνα-
 τὸν ἦν ἄλλως, ἢ ξὺν ὄλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ
 φανόν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὄλῳ τῇ ψυχῇ ἐκ
 τοῦ γιγνομένου περιαικτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ
 τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι
 θεωμένη· τοῦτο δ' εἶναι φασιν ἀγαθόν. ἢ γὰρ; Naί. D
 Τοῦτου τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς

παιδείαν, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

οἶαν τινὲς] οἶον τινες Iambl. ed. pr. et cod. Ciz. οἰάντινες Ald. οἶάν τινες Bas. ab. Astius ante οἶαν incisionem fecit.

ἐπαγγελλόμενοι] ἀπαγγελλόμενοι Ald. Bas. a.

C σφεῖς] σφᾶς Vind. E. σφεῖ Vind. F. om. Iambl.

ἐντιθέντες] ἐντιθέοντας Mon. B. Flor. U.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.] om. Iambl. item proxime sequentia ἣν δ' ἐγὼ, in quibus Mon. C. pro δ' ante corr. δὲ habebat.

ἐνούσαν] ἐνουσαν Vind. E.

ἐκάστου] ἐκάστῳ Iambl. Ast. tert. Cf. p. 527. D: ὅτι ἐν τού-

τοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκαθαίρεται. Phaedon. p. 117. A: ἕως ἂν σου

βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται. Symp. p. 215. E: οὐδ' ἐτεθορύ-

βητό μου ἢ ψυχῇ. quibus locis datus aequae commodus erat, genitivus autem non pro eo positus aut eius vi praeditus videri debet, quemadmodum Stallbaumio visus est. Cf. p. 538. D.

ᾧ] ὁ Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACR. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr.

οἶον εἰ] οἶονεὶ Lob. Vind. F. Vat. M. οἶον εἰ Vind. E.

μὴ δυνατὸν ἦν] εἶναι μὴ δυν. Lob. Vat. M. εἶναι μὴ δυν. ἦν Bas. b.

ἄλλως] ἄλλω Vind. F. Ang. B. Flor. . . (R. opinor.)

ξὺν ὄλῳ] ξυνόλω Vind. F. Ang. B.

φανόν] φαινόν Iambl.

ξὺν ὄλῳ] ξυνόλῳ Vind. F.

ὄντος τὸ] τὸ om. Iambl. cod. Ciz.

φανότατον] Ita Lob. Vind. BE. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. Ald.

Bas. ab. φανώτατον Mon. BC. Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. Steph.

Ast. pr. sec. Bekkerus et Stallbaumius hoc tantum demonstrant,

φανώτατον vulgatum esse, de codicibus tacent, Stallbaumius forsitan recte, Bekkerus haud dubie

perperam.

γένηται] γένοιται Mon. C.

ἀνασχέσθαι θεωμένη] ἀνου-

χεῖσθαι φ. Iambl. cod. Ciz. speculando transcendere Fic.

τοῦτο δ'] τοῦτ' Vind. BE. Mon. C. Flor. ACR. Etiam Vat.

H. δ' omittit.

ἢ γὰρ; Naί.] om. Iambl. Pro D ἢ Vind. F. ἢ habet. Aldus, Stephanus et Astius in pr. et sec.

H dederunt.

Τοῦτου] Τοῦτο editiones ante Astium (Ald. τοῦτο) et fortasse

Par. A. Vat. M. quos quidem Bekkerus in eis, secundum quos

τούτου scripserit, non refert. Sed non magis in eis refert Mon. B.

qui tamen τούτου exhibet, quae necessaria reliquorum omnium et Iamblichi lectio est.

ἣν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾶστί τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὄραῦν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἷ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι. Ἔοικε γὰρ, ἔφη. Αἶ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεσί E τε καὶ ἀσκήσεσιν· ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὔσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς

αὐτοῦ] *om.* Vat. H.

εἴη,] Comma scite apposuit Bekkerus. Artem non inferendae animo scientiae neque alius cuiuspiam rei, sed huius ipsius, quae modo commemorata sit, conversionis efficiendae esse Socrates docet.

περιαγωγῆς,] περὶ ἀγωγῆς. Iambl. ed. pr. περιαγωγῆς. Ald. Bas. ab.

τίνα τρόπον ὡς] Τίνα τρόπον, ὡς Ald. Τίνα τρόπον; Ὡς Bas. ab. τίνα τρόπον; ὡς Iambl. ed. pr. Pro τίνα Vind. F. τινὰ, Lob. τίνα habet.

οὐ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐτὸ Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.

τὸ] *om.* Iambl. cod. Ciz.

αὐτὸ] αὐτὸν Par. D. αὐτῷ Vat. H.

τετραμμένῳ] τετραμμένος Iambl. cod. Ciz.

διαμηχανήσασθαι] δὴ μηχανήσασθαι Mon. C. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. cod. Ciz. Ast. sec. tert. δεῖ μ. Vind. E. et a m. s. Par. A. Idem in Iamblichio requirebat Scaliger, recte improbante Kiesslingio. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι ὅπως ἂν γίγηται. Epist. VII. p. 343. A: ὃ δὲ διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με. quem locum Stephanus in thes. habet.

Ἔοικε γὰρ, ἔφη.] *om.* Iambl.

ἐγγύς τι] τι *om.* Mon. C.

τῷ ὄντι] τῶντι idem et Vind.

E. ὕστερον] *om.* Mon. B.

ἐμποιεῖσθαι] ἐμπεσεῖσθαι Vind. B. Mon. C.

τε] *om.* Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Iambl. cod. Ciz.

παντὸς μᾶλλον] μ. π. Lob. E

Vat. B. Flor. T. παντὸς Vat. M.

δύναμιν] διάνοιαν Vind. E.

χρησίμῳ τε] τε *om.* Par. AD.

Ven. C. quod ob reliquorum et affinium dissensionem librariorum negligentiae imputandum videtur. Ceterum necessariam particulam non puto, sed aptam.

ἄχρηστον] ἄχριστον Vind. E.

γίγνεται] γίν. Vind. B. Mon. 519

C. ἐννεονόησας] μὲν νεονόησας Mon.

C. ἐνεονόησας Vind. F. ἐννεονόησας Lob. ἐνεονόησας Vat. M.

Comma a Stephano, Bekkero et Stallbaumio additum delevi, quia genitivi, qui sequuntur, non minus a praecedente verbo, quam a nomine subsequente pendent.

πονηρῶν μὲν] μὲν π. Iambl. μὲν *om.* Par. K. sec. Bekk. πων.

μὲν Ald.

δρομῶν] δρομῶν Mon. C.

βλέπει] βλέπειν Iambl. cod. Paris.

ταῦτα] πάντα (Ven. C.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

(εἰ Fic.)

ἐφ' ἧ] ἐφ' ἧ Vind. F. ἐφ' ὃ Stallb. pr.

τέτραπται] τρέπεται Mon. C.

χρήσιμόν τε καὶ ἀφέλιμον καὶ ἀχρηστον αὖ καὶ βλαβε- 519
 ρὸν γίγνεται. ἢ οὐπω ἐννεόηκας τῶν λεγομένων πονη-
 ρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δορυμὸν μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον
 καὶ ὄξείως διορθᾷ ταῦτα, ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην
 ἔχον τὴν ὄψιν, κακία δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε
 ὄσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσοῦτω πλείω κακὰ ἐργαζό-
 μενον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ,
 τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπτόμενον
 περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ, ὥσπερ μολυβδίδας, B
 αὐ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἠδοναῖς τε καὶ λιχνεῖαις

ὄς] ἄτε Mon. B. Flor. U.

ἔχον] ἔχων Vind. F. et, sup.
 ο, Lob.

δ'] δὲ Vind. F. Iambl.

ἠναγκασμένον] ἠναγκασμένη
 Iambl. cod. Ciz. ἠναγκασμένην
 cod. Paris.

ὑπηρετεῖν,] ὑπηρετεῖν; Steph.

ὥστε] om. Ang. B. Flor. RT.
 Stallbaumius. Astio in tert. καὶ
 eius loco ponendum videtur. Sed
 satius fuerit participium ἐργαζό-
 μενον, pro quo iidem libri, qui
 ὥστε omittunt, cum Ven. B. ἐρ-
 γάσεται, Ang. B. etiam praepo-
 sito variae lectionis indice ἄλλως,
 exhibent, vel verbi finiti pote-
 state praeditum statuere, qua
 ratione usus est Bernhardy synt.
 p. 471. vel coniunctioni ὥστε ita
 subiunctum habere, ut si pro ea
 καὶ οὕτως seu καὶ διὰ τοῦτο dic-
 tum esset. Cf. L. II. p. 362.
 D: ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὄδε ἐλλεί-
 πει, ἐπάμυνε, et Leg. L. VIII.
 p. 834. D: ὥστε ἔστω καὶ τού-
 των παιδιᾶς χάριν ἕρις τε καὶ
 ἀγωνία. quibus locis imperativus
 a coniunctionis natura certe haud
 minus alienus eodem modo expli-
 candus videtur.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] om.
 Iambl. πᾶν μὲν etc. Lob. Vat. M.
 μέντοι] bis deinceps scriptum
 in Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

κοπτόμενον] σκοπτόμενον Vind.
 F. Iambl. cod. Ciz. περικοπτό-
 μενον Vind. E.

περιεκόπη] περιεκόπει Iambl.
 cod. Ciz.

τὰ] τὰς Vind. EF. Mon. B.
 Par. DK. Flor. ACU. Ven. C. a
 m. s. et Iambl.

ξυγγενῆ] ξυγγενεῖς non solum
 illi codices, qui τὰς habent, (Ven.
 C. sine correctione) sed etiam
 Vind. B. Mon. C. Vat. H. et
 Flor. R. ξυγγενῆς Ang. B: ξυγ-
 γενείας Iambl. Comma Stallbau-
 mius in sec. nullum addens verba
 sequentia ὥσπερ μολυβδίδας ut
 artius cum his, quam cum verbo
 περιεκόπη coniuncta videantur,
 fecit; quod si verum putaret, τὰς
 ξυγγενεῖς praeferre debebat. At-
 que id ipsum Schleiermacherus
 dubitabat an praestaret. Mihi
 Plato, si τὰς scripsisset et iam
 hic μολυβδίδας in animo habuisset,
 non ξυγγενεῖς, sed aliud
 massae plumbeae magis conve-
 niens adiectivum positurus fuisse
 videtur.

μολυβδίδας] μολυβδίνας Flor.
 AC. μολιβδίδας Mon. B. Vat. B.
 ut est apud Origenem adv. Cels.
 L. VII. p. 334: βαρουμένη (ψυ-
 χῆ) ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδί-
 δων. et in uno Clementis Al. cō-
 dice Strom. L. III. p. 570. haec
 imitati: διὰ ταῦτα οὐδὲ καθαρὸν
 ἀπολύουσιν τὴν ψυχὴν, ἀλλ'
 ὥσπερ μολυβδίδας τὰς ἐπιθυμίας
 μεθ' ἑαυτῆς φερομένην.

ἐδωδαῖς] αἰδωδαῖς Vind. F.

τοιούτων] τῶν τοιούτων Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R.
 Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non

B

προσφυεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς
 ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο εἰς τὰ
 ἀληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀν-
 θρώπων ὀξύτατα εἴωρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται.
 Εἰκὸς γ', ἔφη. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκὸς, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
 ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους
 καὶ ἀληθείας ἀπίστους ἰκανῶς ἂν ποτε πόλιν ἐπιτρο-
 C πεύσαι, μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ
 τέλους, τοὺς μὲν, ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν
 ἕνα, οὗ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν, ἃ ἂν πράτ-
 τωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ, ὅτι ἐκόντες εἶναι
 οὐ πράξουσιν, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἔτι

codd. Ciz. et Paris.) Ald. Bas. ab.
 Steph. (tacentibus Bip.) et Astius.

τε] om. Vat. B. Vind. E.

λυχνείαις] λυχνίαις Vind. E.
 λυχνείαις Iambl. codd. Ciz. et

Paris. λυχνίαις Mon. C.

γιγνόμεναι] γιν. Vind. E.

τὰ] om. Par. A. Vind. BF.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

Ven. C. et a m. pr. B. τὸ Lob.

Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. et

a m. s. Ven. B. quod aequè bo-

num et a codicibus aequè firmum

ac vulgatum τὰ videtur. Itaque

incertum est, utrum genuinum

sit. Nisi forte etiam περὶ in du-

bitationem vocare volumus.

εἰ] om. Lob. Vat. M.

περιστρέφετο] περιστρέφοιτο

„ut videtur“ Par. D. περιστρέ-

φοιτο Mon. B. Flor. U.

τὰ ἀληθῆ] Ita Lob. Vind. BEF.

Mon. BC. Flor. ACRTUV. Iambl.

ed. Kiessl. ἀληθῆ Iambl. ed. pr.

Ald. Bas. a. τὰ ἀληθῆ reliquae edi-

tiones, Bekkero et Bipontinis ta-

centibus. Ceterum quod Stall-

baumius in sec. „temerario con-

silio post εἰς τὰ ἀληθῆ interpun-

ctionem in ceteris editionibus om-

missam esse“ queritur, de iis,

quas contulit, hoc est, de Bekke-

riana, Astii tertia et ipsius priori

interpretandum est: reliquae omnes

comma habent.

ἐκεῖνα] εἰ ἐκεῖνα Vind. F.

Flor. AC. ἢ ἐκ. Ang. B.

εἴωρα; ὥσπερ] om. Iambl. codd.

Ciz. et Paris. „Post ὀξύ in ms.

nostro erat lacuna, quam pro-

clive erat tollere ex Platone.“

Archerius. εἴωρα ὦ. Ald.

καὶ] om. Ang. B. Flor. R.

γ'] γε Lob. Vind. B. Mon. C.

δέ] δαί Par. A. Stallb. sec.

Cf. Vol. I. p. 155, b. In Vind.

BE. non hic, sed post τόδε in-

terpunctio est. Similiter Ficinus:

Quid istud? nonne probabile etc.

οὐκ εἰκὸς] Ita Mon. B. ante

corr. οὐκ εἰκὸς e corr.

ἐπιτροπεύσαι] ἐπιτροπεῦσαι

Vind. F. ἐπιτροπεύσειν Ang. B.

Flor. R.

διὰ τέλους,] διατ. Vind. E. C

διὰ τέλους. Ald. Bas. ab. διὰ τέ-

λους; Steph. Ast. pr. sec.

σκοπὸν] σκοπῶν Vind. F.

ἔχουσιν — δεῖ — πράξουσιν]

ἔχουσι — δεῖ — πράξουσιν idem.

ζῶντες] ζῶντες τε Vind. EF.

Ven. B.

ἔτι] om. Vind. F.

ἀποκρίσθαι] ἀποκρίσθαι idem,

ἀποκρίσθαι Ang. B. Cf. Polit.

p. 284. E. Pro signo interro-

gandi editiones ante Bekkerum

punctum habent.

ἔφη] λέγεις Vat. M.

Ἡμέτερον] In Par. K. primis

litteris ὕμ superscriptum.

οἰμιστῶν,] Vulgo comma abest.

ἀποκρίσθαι — ἀνάβασιν D.] lau-

dat Clemens Al. Strom. I. V.

ἀφικέσθαι; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἡμέτερον δὲ ἔργον, ἦν δ' ἐγὼ, τῶν οἰκιστῶν, τὰς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην D τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὴν ἀναβάντες ἰκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπουν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δὲ; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγὼ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόρων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτοὺς καὶ ποιήσομεν χεῖρον ζῆν δυνατόν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ E

p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. pag. 404. cum hac praefatione: εὐλότως τοῖνυν καὶ (Eus. ὁ pro καὶ habet) Πλάτων ἐθίζει τὰς βελτίστας φύσεις. Pro ἀφικέσθαι Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἐφικέσθαι praebent, et in Vind. B. ἀφι correctioni debetur.

πρόσθεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Clem. Euseb. ἔμπροσθεν reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

τε] om. Euseb.

τὸ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν Vat. H. τὰγαθὸν Clem. Euseb.

D δεσμώτας] δεσμώτας Ald. Bas. ab.

ἀδικήσομεν] ἀδικήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B. Flor. R. αὐτοὺς] αὐτούς; Steph. In reliquis fere comma additum.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B.

χεῖρον] χείρω Mon. C.

ζῆν] Ita h. l. Aldus, qui i illud plerumque omittit.

δυνατὸν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει] Horum loco Ven. C. a m. pr. nihil nisi δυνατόν habebat, cui recens manus reliqua addidit. In Vat. B. Par. DK. Bekkerus δυνατόν τούτου μέλει pro iis

scriptum idque in Par. D. in ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ correctione mutatum, hoc ipsum vero in Vat. M. (sin. litura et a m. pr.) exaratum tradit. Sed Parisiensem K. δυνατόν τοῦτο μέλει habere Biontini testantur, et Vaticano B. ac Parisiensi D. (ante corr.) ipse Bekkerus postea τοῦτο assignat. Lob. ἀλλ' οὐ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, μέλει habet. Singularis et ad lacunam explendam non omnino inepte excogitata est lectio Mon. B. haec: σὺ ἦν δ' ἐγὼ ἔσικας ἐπιληθῆσθαι ὃ πολλὰκις ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτη οὐ δυνατόν τοῦτο μέλει, quae eadem in Flor. U. sed in margine et a m. s. scripta exstat, addito ibidem proxime sequente ὅπως, quo certius inter ζῆν et ὅπως ista inserenda esse constaret. Neque vero difficile erat ex eis, quae Glauco respondet, sensum eorum, quae intercidisse apparebat, colligere, sed πάλιν divinando assequi ille non poterat, quia Glauco nondum oblitus illud erat, sed Adimantus initio libri quarti immemorem se consilii ad totius civitatis felicitatem necessario pertinentis exhibuerat, cuius oblivionis Socrates hic Glauconem arguens non ipse memoria lapsus, sed eadem libertate usus est, quam Vol. I. p. 170, b. et 182, b. demonstravimus. Hanc enim

τοῦτο μέλει, ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ
 πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέ-
 σθαι ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ,
 ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι
 520 τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν ὠφελεῖν, καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν
 τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀφίη τρέπεσθαι
 ὅπῃ ἕκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς
 ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπελαθό-
 μην γάρ. Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ'

interpretationem alteri praefero, quam *μῆνῆμαι* illud Glauconis L. V. p. 466. A. commendare alicui possit, ut Socrates hoc dicat: *semel tu recordatus, iterum oblitus es.* Sed utramlibet adsciveris, *πάλιν* supra interpolatoris captum fuisse fateberis. *πολλάκις* vero obtrudere Platoni non debebat, quum re vera non amplius bis dictum in superioribus esset. Non magis feliciter ei in nomine *δυνατόν*, quod ante *τοῦτο μέλει* superesse videbat, cum reliqua oratione construendo res cessit, neque in verborum *μηχανᾶται*, *ξυναρμόττων* et reliquorum subiecto coniectura eum non fefellit, ut paullo post apparebit.

ὃν ἄμεινον] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. *ἄμεινον ὃν* Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. *ἄμεινον* Ven. B. editi ante Bekkerum; qua lectione non iterum uti debebat Matthiae grammat. p. 1112. ut omitti hoc participium posse doceret. Quamquam hoc ipsum recte statuere videtur.

E *πάλιν*] *om.* Fic.

νόμω] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. hoc est, omnes, qui integrum hunc locum exhibent. Nec aliter in supplemento Veneti C. scriptum est, et Ficinus quoque *legi* posuit. Itaque *νομοθέτη*, quod in omnibus editionibus exstat, nullam a librorum testi-

monio auctoritatem habet. At per se optimum est. Neque vero alterum ineptum. Cf. Tim. p. 24. B: τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως ὁρᾷς που τὸν νόμον τῆδε ὅσῃν ἐπιμέλειαν ἐποίησάτο· εὐθὺς κατ' ἀρχὰς περὶ τε τὸν κόσμον ἅπαντα μέχρι μαντικῆς καὶ ἰατρικῆς πρὸς ὑγίειαν ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀνευρώων, ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἐπεταί μαθήματα, πάντα κτησάμενος. Simillima his nostro loco μέλει, μηχανᾶται, ξυναρμόττων, ποιῶν habemus: αὐτὸς ἐμποιῶν vero et ἵνα καταχρῆται αὐτὸς si quis iusto audacius de ipsa lege praedicari censeat, de legislatore dicta putet enallage facillima.

τοῦτο] Hoc quoque ob librorum auctoritatem in locum vulgati *τούτου*, quod tantum Lob. Ven. B. Vat. M. exhibent, substituendum putavi. Legitur in Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. (a m. s.) Ang. B. Vat. H. De Par. DK. Vat. B. supra dictum est. Nec non accedere videntur Flor. ACRTV. quibus Stallbaumius in pr. (in sec. neque hoc neque νόμω commemoratione dignum putavit.) *τούτω* tribuit. Cf. p. 538. C. et Timaei locus modo citatus, qui paullo ante illa haec habet: οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν. Etiam Bernhardt synt. p. 150. *τοῦτο* h. l. recipiendum suspicabatur.

ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῶν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γὰρ, ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι B εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόλεων· αὐτόματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολιτείας, δίκην δ' ἔχει τό γε αὐτοφνῆς μηδενὶ τροφῆν ὀφείλον μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῶν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὥσπερ ἐν σμῆνεσιν

μέλει] μέλλει Flor. ACRTV.

ἐν πόλει] post διαφερόντως Vind. B. Mon. C.

πράξει] πράξη Par. K. sec. Bekk. πράξη Mon. B. (tacente eodem) Ald. Bas. ab.

ἐγγενέσθαι] ἐπαινεῖσθαι Vind. F.

ξυναρμόττων] ξαρμόττων Vind. E. ξυναρμόττων Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

ἀνάγκη,] In editis ante Bekkerum ante πειθοῖ interpungitur non sine concinnitatis detrimento.

ἕκαστοι] ἕκαστος Vind. E.

520 καὶ] om. Ang. B.

ἐμποιῶν] ἐκποιῶν Ven. B.

τοιούτους] τοιαύτους Vind. E.

ἐν] om. idem.

ἀφιῆ] ἀφιῆ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. ad L. V. p. 458. B. — Ficinus haec inde a verbis ἄλλ' ἐν ὄλῃ ita interpretatus est, ut quaedam aliter legisse videatur: sed ut tota civitas profecto ad hoc cives ipsos persuasione et impulsione conciliat, facitque ut mutuo sese adiuvant communemque pro viribus utilitatem colant. nempe lex civili coetu homines congregat, non ut permittat —.

τρέπεσθαι] τρέπεται Vind. F.

ὅπη] ὅποι Lob. Vind. E. Vat. B.

βούλεται] βούληται editi ante Astii sec. tacentibus Bipontinis.

αὐτὸς] post αὐτοῖς Flor. T. αὐτοῖς Vind. E. ante corr.

ἐπὶ] ἐν ἡ Vind. F.

ξύνδεσμον] συν. Vind. E.

εἶπον] εἶπεν Vind. E. εἶπον Mon. B. a m. pr.

γιγνομένους] ante φιλοσόφους Par. D. ante corr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. In Bekkeri editione excidit, in comm. suo loco restitutum est.

ἐπιμελεῖσθαι τε] τε om. Mon. C.

γὰρ] δὲ Vat. M. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. tac. Bip.

μὲν] om. Mon. C.

αὐτόματοι] αὐτόματο Bas. a. B αὐτόματα Bas. b. Stephanus haec usque ad τροφεῖα parenthesesin fecit.

τό γε] τό τε Lob. Vat. M.

ὀφείλου] ὀφείλειν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὀφείλειν Vind. E.

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F.

ἐκτίνειν] ἐκτίνειν Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

τῷ] τὸ Vind. F. τῷ ante corr. Vind. B. Mon. B. τῷ editi ante Bekkerum, quod Stephanus in supplemento annot. p. 79. in τῷ mutandum docuit.

τὰ] om. Vat. B.

δ' ἡμεῖς] δὲ ἡ Vind. F.

ὑμῶν] ἡμῶν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Flor. T.

ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγευνήσαμεν, ἄμεινόν τε καὶ
 C τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς
 ἀμφοτέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἐκάστω
 εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίησιν καὶ συνεθιστέον τὰ σκο-
 τεχνὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψε-
 σθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἶδωλα ἅττα ἐστὶ
 καὶ ὦν, διὰ τὸ τάληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων
 καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὑπαρῶ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις
 οἰκήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ. ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκια-
 D μαχοῦντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ
 τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος.
 τὸ δὲ που ἀληθὲς ὧδ' ἔχει· ἐν πόλει ἧ ἥμιστα προθύ-
 μοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξιν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστα-

ἡγεμόνας] ἡγεμόνος editio Bekkeri.

C ἐκάστω] ἕκαστον Vind. EF. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. tert. Stallb. pr. quos sequitur Matthiae gramm. p. 840. invit's non linguae legibus, sed codicibus.

ξυνοίησιν] οἰήσιν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

συνεθιστέον] ξυν. Flor. T. et septem illi, qui supra ἕκαστον, et Astius, Bekkerus; Stallbaumius. Cf. p. 530. A: σνστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E. ξυνεθιζόμενοι] συν. Vind. F. μυρίῳ] μυρίων Ang. B. Flor. R.

βέλτιον] βελτίονι Lob. Vat. BM. βελτίον τε Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Astii sec. Etiam Par. K. de quo Bekkerus tacet, Bipontinis testibus τε omittit.

ὄψεσθε] ὄψεσθαι Vat. H. Idem Vind. B. ante corr. videtur habuisse. ἄψεσθαι Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F. ἄψεσθε idem correctus ab eadem manu.

γνώσεσθε] γνώσεσθαι Ang. B. et, sup. ε, Vind. E.

ἅττα] ἅττα Vind. E. Mon. B. τάληθῆ] ἀληθῆ Vind. E.

καλῶν τε] καλῶν γε Mon. B. πέρι] περὶ Vind. E.

οὕτως] οὕτω Vind. BF. Mon. BC. Flor. R. Ald. Bas. ab.

ὑπαρῶ] ὑπαρῶ, e corr. ὑπέρῳ, Vind. E. παρῶ Ang. B. Flor. R. ἡμῖν καὶ ὑμῖν] ὑ. καὶ ἧ. Vind. F. Flor. R.

τοῦ] τὸ Mon. B. Par. DK. D Flor. U. Ald. Bas. ab.

τὸ δὲ — ἐναντίας.] excerptsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. extrema inde a τὴν δ', in Trinc. omnia desunt.

ὧδ'] ὧδ' Vind. F. ὧδε Vind. B. Mon. C.

ἧ] om. Lob. Vat. M. Conf. L. VIII. pag. 552. D. et Bern-

hardy synt. pag. 203. Quamquam quod sequitur ταύτην (cuius loco Stobaei cod. A. et ed. Gesn. ταύτη exhibent) tale est, ut Socrates sibi non ἐν πόλει, ἐν ἧ, sed ἐν ἧ πόλει dixisse visus videatur. Aliter, sed non minus ἀνακολούθως, haec eadem sententia pronuntjata est L. I. p. 347. D.

ἀστασιαστότατα] ἀστασίαστα Stob. cod. A.

τὴν δ'] τὴν δὲ Flor. T.

σχοῦσαν] ἰσχοῦσαν Ang. B. Flor. R. et margo A. ἰσχοῦσαν Vind. F.

ἡμῖν] om. Vat. B.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

διαβτότατα ἀνάγκη οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας
 σχοῦσαν ἐναντίως. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν
 οὖν ἡμῖν, οἷε, οἱ τρόφιμοι ταυτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ
 ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει,
 483 τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ;
 Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ δὴ δικάοις ἐπιτάξο- E
 μεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος
 εἶσι τὸ ἄρχειν, τοῦναντίον τῶν νῦν ἐν ἐκάστη πόλει
 ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγὼ, ὧ ἐταῖρε· εἰ
 μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς μέλλουσιν 521
 ἀρξεν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη·
 ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἀρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ
 χουσίου, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς

ἐν τῇ] ἐν om. Vind. F. Ang.

B. Flor. . . (R?) τῇ om. Par. K.

πολὺν] πολλὸν ante corr. Mon.

BC. πόλιν Ald. Bas. a.

μετ' ἀλλήλων] μεταλλ. Vind.

F. Ἀδύνατον] Ἀδύναστον Ald.

δίκαια] Ultimam Vind. B. int.
 vers. a m. s. habet.

E δὴ] om. Vind. E. Vat. H.

δικαίοις] δικαίως Vind. F.

ἐπ' ἀναγκαῖον] ἐπαν. idem.

ἕκαστος εἶσι] ἕκαστος εἶσι idem.

ἕκαστος εἰσὶ Lob. Vat. B. ἕκα-

στος εἰσὶν Vat. M. ἕκαστω εἰς

Mon. B. Par. K. Flor. U. ἕκά-

στω εἰ Par. D. ἕκαστος εἶν eius

margōi. ἕκαστος εἶσι. γρ. margo

Mon. B. a m. s.

ἐν] om. Vind. E. Vat. H. Flor.

ACT.

ἔχει] ἔχειν Vind. F.

ἐταῖρε.] ἐταῖρε, Ald. Steph.

Ast. pr. sec. ἐταῖρε. reliquae.

οὕτω magis ad sequentia perti-

net, quibus Socrates aversationis

a Glaucone demonstratae causam

et necessitatem exponit: recte tu

de illis auguraris, et opus est, ut

inviti imperium suscipiant; nam

ita res habet: si vitam imperato-

ria meliorem norint, quam com-

mutare cum ista non nisi coacti

sustineant, poterit civitas bene

instituta existere.

τοῦ ἄρχειν] Non legisse haec
 dicas scholiasten, qui ita scri-
 pserit: εἰ μὲν εὖροις, φησί, βίον
 ἀμείνω φιλοσόφου βίον. λέγοι δ'
 ἂν θεοῦ μόνον· καὶ γὰρ θεὸς
 ἀμείνων φιλοσόφου μόνος.

ἔστι] ἔστι Lob. Steph. Ast. pr. 521
 sec.

δυνατὴ] δυνατὸν Par. K. sec.

Bip.

ἐν μόνῃ — ἄλλην πόλιν.] habet

Stobaeus serm. XXXXI. p. 259.

Trinc. non habet.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. αὐτοὶ

Flor. T.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon.

C.

οὐ] om. Lob. Vind. F. Vat. M.

et a m. pr. B. Ven. C. Par. K.

et a m. pr. D.

οὐ] οὐ Lob. Vind. EF. Vat.

M.

ἀγαθῆς] ἄτερο ἀγαθῆς Lob.

Vat. M. Bas. b. „Ex quodam

vet. libro annotatur alia lectio,

quam satis mirari non possum,

ζωῆς ἄτερο ἀγαθῆς τε etc. Quid

enim hic ἄτερο ager? quid aliud

quam praeclaram sententiam cor-

rumpet? — Sed tamen ne hanc

quidem γραφὴν διάφορον celare

te volui, si forte ipse aliquid in

ea perspicere possis quod meorum

oculorum aciem fugiat: alioqui

hinc discas, in bonis etiam libris

τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγα-
θῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν ἐντεῦθεν οἴομενοι
τάραθόν δεῖν ἀρπάξαι, οὐκ ἔστι· περιμάχητον γὰρ τὸ
ἄρχειν γιγνόμενον, οἰκείος ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος
πόλεμος αὐτοὺς τε ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀλη-
B θέστατα, ἔφη. Ἔχεις οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, βίον ἄλλον τινὰ
πολιτικῶν ἀρχῶν καταφρονοῦντα, ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς
φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὄς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ
γε μὴ ἔραστὰς τοῦ ἄρχειν ἵεναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μὴ,
οἷ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται. Πῶς δ' οὐ; Τίνας οὖν

aliquando valde malas γραφὰς in-
terdum inveniri. Ex eo enim
unde sumpta est illa exemplari,
non paucorum emendationes loco-
rum sunt profectae.“ Steph. an-
not. p. 24. Proxime praecedentem
lectionis varietatem intuenti
ne huius quidem origo obscura
esse potest.

τε] om. Mon. C.

εἰ] οἱ Vind. E.

ἴασιν] ἰᾶσιν Vind. BEF. ζῶ-
σιν Stob. cod. A.

οἴομενοι] ἰώμενοι Vind. F.
Flor. R.

δεῖν] int. vers. Mon. C.

οὐκ ἔστι] οὐκ ἔστιν Vind. B.

et ante corr. Mon. C. Hanc lec-
tionem Stephanus l. c. ferri nullo
modo posse statuens οὐ ἔστι cum
hypostigme scribendum suspicatur
et Ficinus quoque ita legisse,
sed ea verba nulla interpunctione
adhibita cum sequentibus con-
iunxisse putat; utrumque perpe-
ram. Ficinus vulgatam recte est
interpretatus: *sin autem inopes
bonisque propriis vacui ad publi-
ca adventaverint, bona illinc rap-
pere cupientes, civitas illa felix
esse non poterit, nam ubi de prin-
cipatu contenditur, cum proprium
hoc sit et intestinum bellum, tum
eos qui ita pugnant, tum reli-
quam civitatem perdit.* Stephe-
num autem nominativi absoluti
περιμάχητον τὸ ἀρχειν γιγνόμε-
νον fefellisse videntur, si absoluti
dicendi sunt qui pene eodem iure,
quo sequentes οἰκείος ὢν ὁ πό-

λεμος, cum verbo ἀπόλλυσι con-
strui possunt. Similem nominativi
usum, sed magis iam anacoluthi
manifestum habet locus Leg.
L. VIII. p. 866. B: *εἰάν δ' ὁ
προσήμεον ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίη
τῶ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς
αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ παθόν-
τος προστροπομένου τὴν πάθην,
ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτω
δίηνη πέντε ἔτη ἀποσχέσθαι τῆς
αὐτοῦ πατρίδος ἀναγκαζέτω κα-
τὰ νόμον.*

περιμάχητον] περιμαχητὸν
Vind. F.

γιγνόμενον] γιν. Mon. B.

αὐτοὺς τε] αὐτοὺς καὶ Ang.
B.

Ἀληθέστατα] ἀλληθ. Mon. B.

τινὰ] om. Vind. E.

πολιτικῶν] π. τιμῶν Lob. π.
τιμῶν Vat. M.

καταφρονοῦντα] καταφρονοῦν-
των Lob. Vat. M. καταφρονοῦν-
τος Par. K.

ἀληθινῆς] ἀλιθινῆς Vind. E.

Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat.
HM. διὰ Ald.

ὄς. Ἀλλὰ] ὄς, ἀλλὰ Ald.

ἐπ' αὐτό] ἐπαντὸ Vind. F. et
paullo post ἐπιφυλακῆν.

οἱ περὶ] οἱ περὶ Lob. Vind.

E. οἵπερ Mon. B. Par. DK. Flor.
U. editi ante Astii sec.

τούτων] ταῦτα Vind. E.

τε] om. Vind. F. Par. K. Ang.

B. Flor. RT. Ast. sec. et Stallb.
φρονημώτατοι] φρονημώτατοι

Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

ἄλλους ἀναγκάσεις ἔναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως, ἢ οὐ
περὶ τούτων τε φρονιμώτατοι, δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰ-
κεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πο-
λιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη. Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη C
σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται, καὶ
πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὥσπερ ἐξ Ἰδίου λέγον-
ται δὴ τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ οὐ βούλο-
μα; ἔφη. Τοῦτο δὴ, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἀν εἴη
περιστροφῆ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγῆ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς
ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσαν ἐπάνοδον, ἣν δὴ

Οὐδένας ἄλλους] οὐδένας ἄλ-
λας Vind. E. οὐδὲν ἄς ἀλλήλους
Vind. F.

τοῦτ' ἤδη] τουτὶ δὴ Vind. F.
Ang. B. Idem Flor. R. exhibere
videtur, quem Stallbaumius ita
pro Τοῦτο δὴ, quod paullo post
legitur, scriptum habere tradit.

ἐξ Ἰδίου] ἐξάδιον Vind. F. In
editis ante Bekkerum nomen a
minuscula incipit.

λέγονται] λέγοντες Vat. H.
Flor. ACV.

Τοῦτο δὴ — φήσομεν εἶναι.]
Iaudat Clemens Al. Strom. L. V.
p. 729. ex eoque Eusebius praep.
ev. L. XIII. p. 404. Τοῦτο δὲ
etc. Clem. De testa cf. in primis
Hermias ad Phaedrum ab Astio
editus p. 90.

ψυχῆς] om. Vind. F. — Cle-
mens l. c. L. III. p. 575, 40:
τὴν δὲ μεταστροφὴν τὴν ἐπὶ τὰ
θεῖα οἱ μὲν Στωϊκοὶ ἐκ μεταβο-
λῆς φασὶ γενέσθαι, Πλάτων δὲ
τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ ἀμείνω περι-
αγωγὴν λαβούσης καὶ μεταστρο-
φὴν ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας.
L. V. p. 712, 18: πάλιν τε αὖ
ὁ Πλάτων ἐν μὲν τῷ ἑβδόμῳ τῆς
Πολιτείας τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν
νυκτερινὴν κέκληκεν διὰ τοῦς
κοσμοκράτορας, οἷμαι, τοῦ σκό-
τους τοῦτου.

ἡμέρας] μόρας Mon. B.

όντος] ὄντως Vind. B. Clem.
cuius cod. Flor. ὄντως ὄντος,
Ottononi vero ὄντος habet.

οὐσαν] om. Ven. B. ἰούσας
Ald. Bas. ab. ἰούσης Mon. B.

Par. DK. Flor. U. Steph. et re-
centiores; quod mihi non solum
propter codices respuendum, sed
etiam per se multo deterius vide-
tur. Nam ἰούσης ψυχῆς περι-
αγωγῆ significata h. l. esse nequit,
quippe quae nihil aliud sit, nisi
deturbatio mentis et a recta via,
quam ingredi iam coeperit, in
pravam revocatio. Itaque ea in-
telligi debet, qua mens ἰούσα
fiat, ψυχῆς περιαγωγῆ εἰς τὸ ἐκ
νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀλη-
θινὴν τοῦ ὄντος ἔναι ἐπάνοδον.
atque ita Stephanum eiusque as-
sectas intelligi voluisse comma
ab eis post περιαγωγῆ positum
declarat. Sed eandem nemo non
videt brevius et certius ψυχῆς
περιαγωγῆν εἰς ἀληθινὴν ἐπάνο-
δον dici. Neque obscurum esse
potest, quid sit τοῦ ὄντος ἐπά-
νοδος, qua dictione Alcinoos quo-
que in hac re utitur. isag. c. 7.
Cf. Bernhardy synt. p. 174. et
Apollodorus Heynii p. 200. τῆς
Ἰδίου καταβάσεως στόμιον ea-
dem ratione dicens. Quod autem
ad ἀληθινὴν etiam οὐσαν addi-
dit, partim proximi ὄντος causa
factum videri potest, magis vero
ad augendam veritatis significa-
tionem pertinet. Sunt enim et
aliae ἐπάνοδοι οὐκ ἀληθινὰ οὐ-
σαι, quas vulgares illius aevi
magistri (οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνά-
γοντες p. 529. A.) monstrabant
ab ea philosophia, quam Socra-
tes veram statueret, longe re-
moti. Itaque in sequentibus non

φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Πάνν μὲν οὖν. Οὐ-
 D κούν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύ-
 την δύναμιν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί ἂν οὖν εἴη, ᾧ Γλαύ-
 κων, μάθημα ψυχῆς ὄλκον ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ
 ὄν; τόδε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πο-
 λέμον ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας;
 Ἔφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα,
 ὃ ζητοῦμεν, πρὸς ἐκείνῳ. Τὸ ποῖον; Μὴ ἄχρηστον

frustra iterata appellatio est: ἦν
 δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν
 εἶναι. ubi Vat. B. perperam ἀλη-
 θῆ omittit. Similem huius par-
 ticipii usum habet locus Leg.
 L. V. p. 728. B: ἔστι δὲ ἡ με-
 γίστη (τῆς κακουργίας δίκη) τὸ
 ὁμοιοῦσθαι τοῖς οὖσι κακοῖς ἀν-
 δράσιν. Sic codices optimi, Par.
 A. et Vossianus, et Stobaeus,
 quos recte secuti sunt Astius et
 Bekkerus, quum vulgo οὖσι de-
 esset, quia supervacaneum vide-
 retur. Ceterum eorum interpre-
 tum; qui in hac verborum com-
 positione ἀληθινῆν non ad ἐπά-
 νοδον, sed ad ἡμέραν e proximo
 petendum spectare censet, rat-
 tionem non magis habere possum,
 quam quibus alii indulserunt con-
 jecturarum.

φήσομεν] φήσομαι Clementis
 editiones. Sed φήσομεν codd.
 Paris. et Ottob.

δεῖ] δὴ Vind. F.

ἔχει] post τοιαύτην Vind. BE.
 Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor.
 ACV.

D δύναμιν;] δύναμιν. Mon. B.
 Ald. Steph.

Τί ἂν οὖν.— Πῶς δ' οὐ; 522.
 B.] recitat Eusebius praep. ev.
 L. XIII. p. 435. Pro ἂν οὖν
 Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Flor.
 R. οὖν ἂν habent.

εἴη, ᾧ] εἶπω Vind. F. εἴη
 Mon. C.

ὄλκον] ὄλκον Vind. EF. ἔλκον
 Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D.
 Ang. B. Flor. RTU. et a m. s.
 Ven. BC. Cf. p. 524. E: οὐκ
 ἂν ὄλκον εἴη ἐπὶ τῆν οὐσίαν. et
 527. B: ὄλκον ψυχῆς πρὸς ἀλή-
 θειαν εἴη ἂν. quorum locorum

uterque similem lectionis varietatem
 habet. Erant fortasse quibus
 hoc adiectivum omnino minus
 probaretur, quemadmodum fuisse
 constat qui de hominibus dicen-
 dum negarent, quos contra Anti-
 atticistes Bekk. p. 111, 1. ὄλκος,
 inquit, ἀνθρώπος· Πλάτων Πο-
 λιτείας πέμπτω. σημαίνει δὲ τὸν
 ἐλευστικὸν, ἐπαγωγόν. non quo
 alicubi in hoc libro (in quinto
 enim non exstat) masculinum in-
 venisset, sed quod nihil obstare
 existimabat, quo minus id, quod
 neutro genere usurpatum a Pla-
 tone videret, etiam masculino
 usurparet.

ἐπὶ] om. Par. K.

τόδε δ'] τό δ' Mon. C. Par. K.
 sec. Bip. τόδε sec. Bekk.

ἐννοῶ] ἐννοῶν Vind. B. Mon.
 C. Flor. ACV. ἐνοῶ, sup. ν a
 m. s., Mon. B.

ἀναγκαῖον] ὡς ἂν. Mon. B.
 Flor. U. ἀλλ' ἂν. Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H. Flor. ACV. Ast. sec.
 et Ficinus: quippe non athletas
 eos belli esse diximus: sed neces-
 sarium, dum iuvenes sunt, tales
 esse. Errorem ex eo fluxisse ap-
 paret, quod οὐ cum interroga-
 tione dictum non caperent et im-
 memores essent loci L. III. p. 403.
 E: ἀθλητὰς μὲν γὰρ οἱ ἀνδρες
 τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. cl. VIII.
 543. B: ὥσπερ ἀθλητὰς τε πο-
 λέμον καὶ φύλακας.

ἄρα καὶ] ἄρα. καὶ Lob. quae
 interpunctio sequentium verborum
 depravationes peperit.

προσέχειν] προσεχῶς Lob. Vat.
 M. πως ἔχειν Mon. B. παρέχειν
 Vind. E. Ven. B. Vat. H.

πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἶπερ οἷόν τε. Γυμναστικῇ μὴν καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἴν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικῇ μὲν ἔπου περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε· σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπισταταῖ. Φαίνεται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἄλλ' ἄρα μουσικῇ ὄσην τὸ πρότερον διήλδομεν; Ἄλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνη.

ὁ] om. Lob. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C. Par. D. ὁ Vind. E. ζητοῦμεν] ζητῶμεν Lob. Vat. M.

ἀνδράσιν] ἀνδράσι Ald. Bas. a. ἔφη] καὶ Bas. b.

Γυμναστικῇ — ἔφη.] om. Vind. E. γυμναστικῇ etc. Vind. BF. Mon. C.

μὴν] πη Euseb. μέντοι Lob. Vat. BM. μὲν που Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. μὲν Astius in tert. quod ipsum in sec. ex Mon. C. affert. Sed is cum reliquis μὴν habet: atqui.

μουσικῇ] μουσικῇ Vind. BF. Mon. C.

ἔν γε] ἔν τε Flor. T.

Γυμναστικῇ] καὶ γυμν. Vind. F. Vat. M. Euseb. probante Stephano annot. pag. 24. Sed που repugnare videtur.

μὲν] μὲν γέ Mon. B. γιγνόμενον] γιν. Vind. E. τὸ γιν. Lob.

τετεύτακε] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. (hi τετεύτακεν. Cf. Vol. I. p. 123, b.) Flor. ACRTV. Euseb. τεύτακε Vind. F. et, γρ τέτανχε; Ang. B. τετάχεται.... Vind. E. τέτεμχε Ven. C. correctus et reliqui cum editis ante Astii sec. Timaeus lex. p. 253: τευτάζων· πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων. Pollux L. VIII. c. 137: καὶ τὸ τευτάζειν παρὰ τε Πλάτωνι καὶ ἄλλοις ἐσημένον· ἀλλ' οὐ προσίεται τοῦνομα. Photius Pors. pag. 504: (Lips.) τευτάζειν· — σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ξ'. Cf. Bachmanni anecd. I. p. 386.

3. Sed in primis conferenda est

doctissima Ruhnkenii annotatio ad Timaeum, in qua etiam h. l. τετεύτακε ex Eusebio male à Stephano (p. 24.) contempto et veteri grammatico apud Photium, Suidam et Etymologum, cuius testimonium e Photio Porsoni verum libri numerum (ξ) pro reliquorum vitioso (δε) exhibente adscripsi, et ex codice Parisino (A.) recipiendum esse docet idemque a scholiasta ad h. l. comprobari perhibet, cuius tamen nullum in ipsius aut Bekkeri collectione hic exstat scholion, de ipso denique verbo τευτάζειν recte veretur, ne mendose scriptum originem dederit verbo ταυτάζειν, a quo Schneiderus in lexico perperam Ruhnkenium auctorem ferens τευτάζειν ducere originem statuit.

αὔξης] Ita Mon. B. sed in m. a m. pr. αὔξεσις habet. αὔξησεως Ang. B. Flor. RT. et tribus litteris extremis int. vers. superscriptis Vind. F.

φθίσεως] φθίσεως Ald.

Οὐ] ἦ Vind. E.

Ἄλλ' ἄρα] ἀλλὰ Lob. Vat. BM. Pro ἄρα Vind. BF. Mon. BC. (Flor. ARTUV. Par. K. sec. Bip.) et editiones ante Bekkerum ἄρα habent.

ὄσην] ὄση Mon. C. ἦν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὅσον Par. K. Ast. sec. tert.

τὸ πρότερον] τὸ om. Vind. F. Ang. B. τοπρ. Lob. Vind. B. Mon. BC. Par. K. sec. Bip. (Florentini) cum editionibus ante Astii sec.

ἐκείνη] ἐκεῖ Mon. B. νη in m. a m. s.

σαι, ἔθεισι παιδεύουσα τοὺς φύλακας, κατὰ τε ἀρμονίαν
 εὐαρμοστίαν τινὰ, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδούσα καὶ
 κατὰ ῥυθμὸν εὐρρυθμίαν, ἔν τε τοῖς λόγοις ἕτερα τού-
 των ἀδελφὰ, ἔφη, ἅττα ἔχουσα, καὶ ὅσοι μυθῶδεις
 τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν· μάθημα δὲ
 πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθόν, οἷον σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν
 B ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀναμιμνήσκεις με·
 τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε
 Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἶ τε γὰρ τέχνηαι βάναν-

ἔθεισι] *consuetudine moribusque*
 Fic.

εὐαρμοστίαν] καὶ εὐ. Lob.
 Vat. BM.

παραδιδούσα] παραδοῦσα Par.
 DK. Ald. Bas. ab. et in secunda
 Astius cum Mon. C. ut falso exi-
 stimabat.

καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρρυθμίαν,]
 His Vind. E. mutatae personae
 indicium (:) utrinque appositum
 habet. καὶ κατ' ἀριθμὸν. Par. K.
 καὶ κατὰ ῥυθμὸν Mon. B. Par.
 D. καὶ κατ' ἀριθμὸν εὐρρυθμίαν
 Vind. F. — ῥυθμῶν — Vat. M.
 — εὐρρυθμίαν Vind. B.

ἔφη] *om.* Flor. T. ἔθη Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. et a m. s.
 Ven. C. cum Eusebio: „Emen-
 dationem insignem (nisi fallor)
 afferam, quae Eusebio debetur.
 apud eum enim vera lectio in-
 venit, ubi hunc locum affert. Ea
 autem est ἔθη pro ἔφη. Cui
 emendationi confirmatione opus
 non est, meo quidem iudicio:
 praesertim quum praecedat, ἔθεισι
 παιδεύουσα τοὺς φύλακας.“ Ste-
 phan. annot. p. 24. „sed ἕτερα
 ἅττα non ad ἔθη in praecedentibus
 spectat, sed ad εὐαρμοστίαν
 et εὐρρυθμίαν.“ Astius in sec.
 p. 564. Id vero Stephani sententiae
 non obstat. Magis obstat
 ἅττα, tum codicum auctoritas
 et vulgatae lectionis praestantia.
 Iteratum enim ἔφη memoriae facul-
 tatem Glauconis magis insignem
 reddit atque ethicam, ut ita di-

cam, vim habet. Similem, sed
 alio spectantem obtinet Phaedon.
 p. 78. A: πόθεν οὖν, ἔφη; ὦ
 Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγα-
 θὸν ἐπαθὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ
 σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολείπεις; ubi
 intendendae pronominis σὺ signi-
 ficationi inservit, quemadmodum
 supra p. 517. D. insolentiori loco
 positum ἦν δ' ἐγὼ augendo nomi-
 nis θείων ponderi. Sed quae
 Heindorfius et Stallbaumius ibi
 adscripserunt repetitionis exempla,
 ea ad vulgaris sermonis imitatio-
 nem facta sunt.

ἅττα] ἅττα Vind. F. Mon. C.
 τῶν λόγων] τῷ λόγῳ Mon. B.
 a m. pr. et Flor. U.

δὲ] *om.* a m. pr. Vat. B. et
 Ven. C.

τοιοῦτόν] τὸ τοιοῦτόν Par. K.
 τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

ἀγαθόν] ὃν ἀγαθόν Ang. B.
 αγ Vind. F. *om.* Flor. R. ἄγον
 Euseb. et γρ Ven. C. Id Ste-
 phano p. 25. multo magis, quam
 ἀγαθὸν probatum Astius in sec.
 ex Eusebio recepit „postulante
 sensu et praepositione πρὸς, quae
 e voce μάθημα pendere non po-
 test.“ Pendet vero a nomine ἀγα-
 θὸν et eam rem significat, cuius
 rei respectu seu ratione habita
 aliquid bonum seu utile dicatur.
 Sic L. VIII. p. 559. A: πρὸς οὐδὲν
 ἀγαθόν. Alcib. I. p. 109. C: βέλτιον
 πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μῆ. Xen.
 Mem. III. 6, 10: ἀρ' οὖν τοὺς
 μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ

σοί που ἀπασαι ἔδοξαν εἶναι. Πῶς δ' οὐ; καὶ μὴν τί
 ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς
 καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον; Φέρε, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ μη-
 δὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα
 τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἶον τοῦτο τὸ κοι- C
 νόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ
 ἐπιστῆμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν.
 Ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ ἐν τε
 καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν· λέγω δὲ αὐτὸ

ἐπιμύθου ὄντας ἀνδρείους ἢ γῆ
 εἶναι, τοὺς δὲ καινοὺς δειλοὺς;

σὺ νῦν ζητεῖς] σὺ ζητεῖς Ang.
 B. Flor. R. συζητεῖν Vind. F.

B τῶ γὰρ ὄντι] τωγαρόντι Vind.
 E. τῶντι γὰρ Mon. C.

αἷ τε] Ita omnes codices, etiam
 Mon. C. quem Astius in sec. te
 omittit tradit et quasi omitten-
 tem in tertia quoque sequitur.
 Cf. Vol. I. p. 167, a. Quid ad-
 dere Socrates in animo habuerit,
 Glauconis intercipientis verba do-
 cent: καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπε-
 ται μάθημα;

βάνανσοι] καὶ β. Mon. B. Par.
 D. Cf. L. VI. p. 495. E.

ἀπασαι] post ἔδοξαν Vind. E.
 αἰπασαι Mon. C.

εἶναι] Huic in Mon. B. et a
 m. s. in m. Flor. U. καὶ οὐ προ-
 σαπτέον αὐτῶν ὃν πολεμικοῖς
 ἀνδράσι additum legitur, quod
 Bekkerus et Stallbaumius reci-
 piendum non putarunt. Scilicet
 illud καὶ in Par. D. ante βάναν-
 σοι insertum requirere alterum
 aliquid videbatur.

καὶ] Καὶ Bas. ab. Stephanus.
 Etiam Ficinus Socratis personam
 h. l. interponit, deinde pro φέρε,
 ἦν δ' ἐγὼ, age itaque pergenterem
 facit. Sed hoc ipsum ἦν δ' ἐγὼ
 in distribuendis partibus sequi,
 porro incitatum Glauconis cursum
 non subito inhibere, sed paullatim
 revocare, denique Socratem

non sine causa iterum pene de-
 sperantem in scenam producere
 debemus.

ἔτ'] ἔτι Lob.

τῶν] τε Vind. F.

κεχωρισμένον] κεχωρισμένων,
 sup. ον, Par. D.

πάντα] ταῦτα Flor. T.

τι λάβωμεν] τί λάβωμεν; Mon.

B.

Οἶον] οἶον Ald. Steph.

τέχναι] om. Lob. Vat. M.

ἐν πρώτοις] post ἀνάγκη Vind.

E.

μανθάνειν.] μανθάνειν; Mon.

B.

Ποῖον;] Vulgo Τὸ ποῖον;
 quo quum in proximo usus sit
 Glauco, crescenti eius admirationi
 paullulum mutatam verborum for-
 mam satis convenire existimans
 articulum secundum Par. A. Vind.
 BE. Mon. C. et m. pr. Ven. B.
 omisi. Cf. Vol. I. pag. 341, a.
 Infra p. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πά-
 ρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα;
 ἦ δ' ὄς. 530. E: ἡμεῖς δὲ παρὰ
 πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέ-
 τερον. Ποῖον; Plura collegit Hein-
 dorfius ad Soph. §. 52.

διαγιγνώσκειν] γιγνώσκειν Ven.
 B. a m. pr. cognoscere Fic. δια-
 γινώσκειν Vind. BE. Mon. BC.
 (Florentini et Par. K. sec. Bip.)
 et cum γ super ιν Lob. Etiam
 Ald. Bas. ab. Steph. hoc γ omit-
 tunt; fortasse recte. V. ad L. V.
 p. 472. A.

λέγω] Λέγω Steph. anteposito
 pnncto.

ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίνεσθαι; Καὶ μάλᾳ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ πολεμική; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγ-
D γέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις Παλαμῆδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννεόηκας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρῶν τὰς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἔξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τᾶλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμητῶν ὄντων

ἐν κεφαλαίῳ] ὡς ἐν κεφ. Ven. B. Flor. V. cum editis ante Bekkerum. Cf. Ion. p. 531. E: οὐ-
 ζοῦν ἐν κεφαλαίῳ λέγωμεν, ὡς ὁ αὐτὸς γινώσεται αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν πολλῶν λεγόντων, ὅστις τε εὐ λέγει καὶ ὅστις κακῶς. Soph. 232. E: ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἀρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἰκανὴ τις δύναμις ἔσθ' εἶναι; Symp. 196. E: ὦ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαοτυρίῳ χρῆσθαι, ὅτι ποιητῆς ὁ Ἐρῶς ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσιν ποιῆσιν τὴν κατὰ μουσικὴν. Sed ὡς ἐν κεφαλαίῳ cum infinitivo, vel εἰπεῖν, ἐπανελεθεῖν vel simili construī solet.

τέχνη τε] τε om. Mon. C.
 αὐτῶν μέτοχος] μετ. αὐτῶν, sup. β α, idem. αὐ. μέτοχοι Vind. F.

γίνεσθαι] γίν. Vind. F.

μάλᾳ] μάλ' idem et Ang. B.

Παγγέλοιον — ἠπίστατο; D.] laudat Theo Smyrnaeus a Stallbaumio significatus de arithmetica pag. 7. ed. de Gelder. cum hac praefatione: ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας περὶ ἀριθμητικῆς λέγων ὡς ἔστι ἀναγκαιοτάτη πασῶν φησὶν, ἔπειτα, ἧς δεῖ πάσαις μὲν τέχναις, πάσαις δὲ διανοίας καὶ ἐπιστήμαις καὶ τῇ πολεμικῇ. παγγέλοιον etc. Vind. F.

γοῦν] οὐν Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, cui „sententiarum ra-

tio“ id postulare visa est. Sed necessariam imperatori arithmetice esse nequam adhuc dictis ita probatum erat, ut concludere ex eis Socrati liceret perridiculum eius inscientia imperatorem fieri Agamemnonem; neque, si esset probatum, Agamemnonis commemoratione opus erat. Contra eo, quod ex adversus numeri inventorem non posset non ridiculum imperator videri, haud dubie verisimile fiebat belli ducem gnarum arithmeticae esse debere. Itaque argumenti loco Socrates hoc ipsum sumens Certe valde ridiculum, inquit, imperatorem Agamemnonem in fabulis Palamedes facere solet ut habeamus. ipsam vero necessitatem in sequentibus Glauconi agnoscendam proponit: ἄλλο τι οὐν μάθημα ἀναγκαῖον etc. Ex his γοῦν aptissimum, οὐν ineptum esse intelligitur.

ἔφην] ἔφη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Ald. Bas. ab. om. Theo.

ἢ οὐκ ἐννεόηκας, ὅτι φησὶν] **D** φησὶ γὰρ Theo. (ἐννεόηκας Vind. E. ἐννεόηκας Vind. F. ἐννεόηκας cum v super ὁ Mon. C.) Verba ipsa, quae sequuntur, Palamedis incertum est ad unam quandam fabulam pertineant, in qua numero invento ordines constituisse exercitui et naves reliquasque res omnes enumerasse gloriaretur, an pluribus communem locum et beneficiorum istorum commemorationem respiciant, qualem et fabulae argumentum requirebat, et

καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ὅσους πόδας
εἶχεν εἰδότες, εἶπερ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καίτοι ποῖον
τιν' αὐτὸν οἶε στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοπόν τιν', ἔφη, ἔγωγε,
εἰ ἦν τοῦτ' ἀλήθης. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μάθημα ἔ
ἀναγκαῖον πολεμικῷ ἀνδρὶ θήσομεν καὶ λογίζεσθαι τε
καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ
καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαθεῖν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἄν-
θρωπος ἔσεται. Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ
μάθημα ὅπερ ἐγώ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν

Aeschylum pariter atque Euripi-
dem in sua Palamede posuisse ex
earum fragmentis (p. 114. Schütz.
p. 246. Matth.) apparet. Neque
Sophoclem, qui et ipse Palame-
den docuisse fertur, in diversa
abiisse crediderim, quum Plato
quotiescunque in scenam prodeat
Palamedes, ἐν ταῖς τραγωδίαις
ἐκάστοτε, ridiculum fieri Ἀgame-
mnonem dicat: de eius tamen
Nauplio, quam Schleiernacherus
hic significatam esse pro certo
ponit, propterea non cogitandum
videtur, quod ipse Palamedes nul-
las in ea partes habebat.

τῷ στρατοπέδῳ] post κατα-
στήσαι Theo. τῷ om. Ang. B.
καταστήσαι] καστήσαι Mon. C.
Ἰλίῳ] ἠλίῳ idem et Vat. B.
Ἰλίῳ καὶ τὰλλα πάντα Ang. B.
καὶ ἐξαριθμηῖσαι — ὄντων]
om. Mon. C.

τὰλλα] τὰλλα Vind. F. τ' ἄλλα
Vind. E. τὰλλα Vind. B. Mon. B.
(Flor.) Steph. Ast.

πάντα,] πάντα; Steph.
πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. B.
(Flor.) Theo. Geld. cum parte
codicum, Steph. Ast. pr.

ἔοικεν] ἔοικε Vind. E.
οὐδ' — ἠπίστατο] οὐδὲ ὅσους
εἶχε πόδας εἰδότες, εἶγε μὴ ἠπί-
στατο ἀριθμεῖν Theo.

τιν'] τινα Lob. et ante corr.
Mon. C.

οἶε στρατηγὸν εἶναι] στρατη-
γὸν οἶε γεγονέναι Flor. T.

τιν', ἔφη] τινα Mon. C.
Ἄλλο τι οὖν] ἄλλ' ὁτιοῦν Lob.
ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E. et a m.

pr. Mon. B. (manus secunda o ex
ὁ fecit.)

ἦν δ' ἐγὼ] post μάθημα Lob. F.
Vat. BM.

ἀναγκαῖον] om. iidem.
καὶ λογίζεσθαι] Ita Par. A.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἢ
τὸ λογ. Mon. C. Vind. B. μᾶλλον
λογ. Vat. M. μᾶλλον ἢ λογ. editi
ante Bekkerum et, ut videtur,
Ven. C. a. m. s. cui Glauconis
responsum aperte repugnat. Astius
in sec. τὸ pro μᾶλλον ἢ scriben-
dum suspicabatur, in tertia, ut
Stallbaumius, secutus est Bekke-
rum cum ceteris codicibus (Ven.
C. a. m. pr.) μᾶλλον ἢ simplici-
ter omittentem. Mihi καὶ, quod
codex optimus habet, genuinum
et ex eo primum ἢ, in quod saepe
corruptum est, tum μᾶλλον ἢ et
reliqua varietas originem ducere
videtur. Et aliarum rerum et
arithmetices peritum imperatorem
esse decet.

δύνασθαι] δυναμένῳ Par. DK.
(—νο sec. Bip.)

γ'] γε Vind. F.

μάλιστα] μ. τοῦτο Mon. C.
Vind. B. Id post illud ἢ τὸ uti-
que necessarium erat, Astio vero
in sec. praeter necessitatem etiam
deleto ἢ recipiendum videbatur.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F. δὲ εἰ Lob.
εἰ Vind. BE. Mon. C. Par. DK.
Vat. H. Flor. ACV.

Ἐννοεῖς] ἐνοεῖς Mon. C.
εἶπον] om. Lob. Mon. B. Vat.
BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

Κινδυνεύει — οὐσίαν. 523. A.]
Haec Theo l. c. superioribus illis

523 νόησιν ἀρόντων φύσει εἶναι, ὧν ζητοῦμεν, χρῆσθαι δ' οὐδεὶς αὐτῶ ὀρθῶς, ἐλκτικῶ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειράσομαι, ἣν δ' ἐγὼ, τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν δηλῶσαι. ἂ γὰρ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῶ ἀγωγὰ τε εἶναι οἷ λέγομεν καὶ μὴ, ξυνθεατῆς γενόμενος ξύμφαθι ἢ ἄπειπε, ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν εἰ ἔστιν οἷον μαντεύομαι. Δείκνυ, ἔφη. Δείκνυμι δὴ, εἶπον, εἰ καθορᾶς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν οὐ παρακα-
 B λουῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς 484 ποιούσης. Τὰ πόρρωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἣν δ' ἐγὼ, ἔτυχες οὐ λέγω. Ποῖα μὴν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ

εἰ γε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν continuat: κινδυνεύει γοῦν (cod. Scalig. οὐν) τῶν πρὸς νόησιν ἀρόντων φύσει εἶναι, καὶ οὐδεὶς αὐτῶ χρῆται ἐλκτικῶ ὄντι πρὸς οὐσίαν.

523 ὧν] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. a m. s. (ὄν a m. pr.) Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. ὁ Ven. B. a m. s. et reliqui codices editique ante Astii sec. in qua veram lectionem accurata Monacensis C. collatione destitutus Ficino praeunte (*qualia nos perquirimus*) et similis ductu loci p. 525. B. ὧν ζητοῦμεν ἄρα μαθημάτων ἂν εἴη restituit. δ'] δὲ Vind. BF. Mon. C. δὲ Ald. δ' i Bas. a.

ὀρθῶς] om. Ven. B. a m. pr. τό γ' ἐμοὶ] τόγε μοι Vind. F. Ang. B.

οἷ] Ita Par. A. oi Vind. F. om. Ang. B. Flor. R. οἷα reliqui codices et editiones ante Bekkerum, item Ficinus: *qualia nos dicimus*. Ferri vix poterat.

μὴ] μὴν Par. DK. μοι Ang. B.

ἄπειπε] ἀπειπεῖν Vind. F. Ang. B.

ἵνα] ὁ Vind. F.

ἴδωμεν] εἰδῶμεν Vat. M.

Δείκνυ] δεικνύ Mon. B. δει-

κνυε Ang. B. Flor. R. δεικνύς Vind. F. Cf. supra p. 250.

Δείκνυμι] δεικνυμι Mon. B. δοκεῖ μοι Vind. E. δεῖ μοι Vat. H. Flor. AC.

δῆ] δεῖ Vind. F. ante corr. καθορᾶς,] Comma Bekkerō debetur.

τὰ μὲν] Stephanus in m. τῶν addendum suspicatur, quo opus non esse Astius docuit.

αἰσθήσεσιν οὐ] αἰσθήσεσι Mon. C.

ὡς] om. Lob. Vat. M.

ἱκανῶς] ἱκανός Vind. F.

ἐπισκέψασθαι] διασκέψασθαι Par. K. sec. Bip.

ποιούσης] Astius νοούσης conicit Platonem scripsisse et legisse Ficinum: *quasi sensus in eis nihil sincere diiudicet*. Sed αἰσθήσεως non est νοεῖν, et Ficinus sensum, non significationem verbi propriam secutus est, quamquam et ipsam egregie huic loco convenientem. Nam quae sensuum ope percipiuntur, quum ita comparata sunt, ut esse aliquid et simul non esse videantur vel diversam et contrariam speciem pariter exhibeant, sensus fallacibus nuntiis et infidis interpretibus similes fiunt et nihil sincere agere merito arguuntur, et αἰσθησις οὐδὲν ὑγιὲς ποιούσα

παρακαλοῦντα, ἦν δ' ἐγὼ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν
 αἰσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τί- C
 θημι, ἐπειδὴν ἡ αἰσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο, ἢ τὰ
 ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόρρω-
 θεν. ὧδε δὲ ἂ λέγω σαφέστερον εἴση. οὔτοι, φάμεν,
 τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, ὅ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτε-
 ρος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν
 ὄρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλὰ μοι περὶ αὐτῶν
 τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται
 ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτη γε οὐδὲν διαφέρει, ἔάν τε D
 ἐν μέσῳ ὄραται ἔάν τ' ἐν ἐσχάτῳ, ἔάν τε λευκὸς ἔάν τε
 μέλας, ἔάν τε παχὺς ἔάν τε λεπτός, καὶ πᾶν ὅτι τοιοῦ-
 τον. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν
 ἢ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι, τί ποτ' ἔστι δάκτυλος·

eodem iure dicitur, quo ἀνὴρ οὐ-
 δὲν ὑγιὲς εἰργασμένος Aristoph.
 Plu. 355. Cf. ib. 50: ὡς σφόδρ'
 ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν
 ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. Simili-
 ter infra E: ἡ ὧδε ποιεῖ ἐκάστη
 αὐτῶν· πρῶτον μὲν etc. in qui-
 bus amplificatam prosopopoeiam
 vides.

φαινόμενα] φαινόμεθα Mon.
 B. a m. pr.

δηλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind.
 BE. Mon. BC. Flor. ACTUV.
 (Par. K. sec. Bip.) editi ante
 Astii sec. Cf. Vol. I. p. 163. sq.
 οὐ] οὐ Vind. F.

Ποῖα] ποῖα Vind. E.

ἐκβαίνει] ἐκβαίνει Lob. Vind.

BF. Mon. C. Ven. B. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACRV.

C τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. C.

ἐπειδὴν] ἐπειδ' ἂν Vind. E.

εἴτ'] εἴτ' Vind. F.

προσπίπτουσα] πίπτουσα Mon.

B. Flor. U.

ὅ] ὅ Ang. B. Flor. R. quod
 Fic.

σαφέστερον] σαφέστερα Mon.

B.

εἴση] εἰς Vind. F. εἴη Ang. B.
 εἴσει recentiores.

ἂν εἶεν] εἶεν ἂν Vind. F. ἂν

εἶεν ἂν Ang. B.

Πάνυ γ'] πᾶνυ γε Mon. C.

τόδε] ὧδε Flor. T.

μὲν] μὲν που Vind. F. Ang.

B. Flor. R. Ven. C.

καὶ ταύτη γε] καὶ Mon. B. D

idque in fine versus a m. s. ad
 ἕκαστος additum.

ἔάν τε] ἔάν τ' Vind. F. Ang.

B.

ἐν μέσῳ] ἐν τῷ μ. Flor. T.

ἔάν τ'] ἔάν τε Lob. Vind. BF.

Mon. C.

μέλας] μέγας Lob. Vat. BM.

Ven. C.

παχὺς — λεπτός] λεπτός —
 παχὺς Vat. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο idem et Lob.

τῶν πολλῶν] Haec verba Astius,

quum in commentario secundum
 Ficinum (*quid e multis sit digi-
 tus*) cum sequente τί construenda
 esse docuisset, in addendis et in
 tert. ed. glossematis suspecta habet
 et eicienda opinatur; neutrum
 recte. Sunt enim ad rerum
 naturam perscrutandam facta inge-
 nia, quae etiam colore conspecto
 aliave re non contraria, sed
 tamen ab ipso, cui inhaeret, di-
 versa sensuum ope percepta exci-
 tentur, ut, quid illud ipsum sit,
 anquirant et caussam explorent,
 cur digitus, ut Socratis exemplo
 utar, quem album vident, digitus
 sit potius, quam color albus. Sed

οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον
 τὸνναντίον, ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐ-
 κοῦν, ἣν δ' ἐγὼ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ
 E ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγεργικὸν εἴη. Εἰκότως. Τί δὲ
 δῆ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἢ ὄψις ἄρα
 ἰκανῶς ὄρα, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐ-
 τῶν κεῖσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτω; καὶ ὠσαύτως πάχος καὶ λε-
 πτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἢ ἀφή; καὶ αἰ
 ἄλλα αἰσθησεις ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν;

ii pauci sunt: plurimorum animus non nisi contrariis animadversis sollicitari et ad philosophandum impelli solet.

ἐπερέσθαι] ἐπέρεσθαι Vind. F. Flor. R. ἐπαίρεσθαι Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. ad disceptandum provocare Fic.

ἔστι] ἐστὶ Lob. Vind. BE. Astius in tert.

αὐτῇ] Ita Par. A. αὐτῆ Lob. αὐτῆ Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. αὐτῆ reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἅμα] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. U.

ἐσήμηνε] Ita Par. AD. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor. ACTV. ἐσήμηνέ τε Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἐσήμηνε sec. Bekk. ἐσήμηνε Lob. Vind. BE. Mon. C. (Flor. R. et, nisi fallor, Vat. BHM. Ven. B. de quibus Bekkerus item ut de Vind. B. tacuit) cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Aoristum etiam Stephanus videtur desiderasse, etsi p. 25. scripsit: „Vide annon potius ἐσήμηνε scribendum sit.“ At id ipsum ediderat.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. τό γε] τὸ Vind. F. Ang. B. τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. B.

οὐδ' ἐγεργικὸν] om. Ven. B. a m. pr.

[E Τί δὲ δῆ] τί δαὲ δῆ Par. A. δῆ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum. Stallbaumius in utraque ed. etiam apud Iamblichum id exstare no-

net, sed Iamblichi locum non significat, nec ego inveni.

σμικρότητα] σμικρότητα Vind. F. Flor. R.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. EF. Flor. ACUV. et a m. pr. Mon. B. ἰκανῶς] ἰκ. καὶ Mon. C. ὄρα,] ὄρα; Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἐσχάτω] ἐσχάτων Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. in extremis Fic.

ἀφή;] In Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. nulla h. l. interruptio est.

αἰσθησεις] Hic Ald. punctum, Bas. ab. interrogationis notam habent.

δηλοῦσιν;] δηλοῦσιν, Ald. Bas. ab. quod ferri potest.

ἢ ὡς ποιεῖ] εἰ ὡς ποιεῖ Vat. B. Ven. B. εἰ ὡδ' ἐποιεῖ Lob. Vat. M. ὡς ποιεῖ Par. D. a m. pr. .... δ' ἐποιεῖ Par. K. sec. Bip. .... δ' ἐποιεῖ sec. Bekk. ἢ ὡδ' πῆ Vind. E. ἢ οὐκ ὡς ποιεῖ Mon. B. et corr. Flor. U. Id Schleiermacherus secutus est et Stallbaumius in sec. recepit. Sed quae praecedunt, ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς, idem significant, quod ἄρ' ἀνευδεῶς seu ἰκανῶς.

αὐτῶν.] αὐτῶν; Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. αὐτῶν, Bekkerus, Ast. tert. Stallb. pr.

τεταγμένη] τε τεταγμένη, c524 corr. τε ταγμένη, Mon. B.

ἠνάγκασται] ἠνάγκασθαι Mon. C. ante corr.

τῷ] μὲν Bas. b. παραγγέλλει] παραγγέλει Vind.

ἢ ὅδε ποιεῖ ἐκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἢ ἐπὶ τῷ σκλη- 524
 ρῷ τεταρμένη αἴσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ
 τετάχθαι καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτὸν σκληρόν
 τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν,
 ἦν δ' ἐγὼ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιούτοις αὐτὴν τὴν ψυχὴν
 ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὐτὴ ἢ αἴσθησις τὸ σκληρόν,
 εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει, καὶ ἢ τοῦ κούφου
 καὶ ἢ τοῦ βαρέος, τί τὸ κούφον καὶ βαρὺ, εἰ τὸ τε
 βαρὺ κούφον καὶ τὸ κούφον βαρὺ σημαίνει; Καὶ γὰρ, B

F. „Crediderim παραγγέλλει mutandum esse in προσαγγέλλει.“ Steph. annot. pag. 25. Scilicet παραγγέλλειν vulgo non factum, sed faciendum denuntiare, hortari, imperare significat, et ita Plato Criton. p. 50. D. Phaedon. 59. E. 116. C. et alibi eo utitur. Sed ea quoque, quae agi et fieri non possunt, sed credi et vera haberi et, si res ita ferat, pro norma agendi observari iubentur, παραγγέλλεσθαι dicit. Sic supra L. III. p. 429. C. ubi fortitudinem eam vim esse demonstrat, ἢ διὰ παντὸς σώσει τὴν περι τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἃ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ. et 442. C. tum fortem aliquem praedicans, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώξῃ διὰ τὴν λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελλθῆν δεινόν τε καὶ μὴ. et sapientiam in ea animi parte ponens, ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγειλεν. Confer L. VIII. p. 556. D. Ita hic sensum contraria nuntiantem utraque credere animum iubere atque ita magna perturbatione implere significat. Aliter res habet. Xenoph. Anab. VI. 3, 22. quo loco παραγγέλλουσι iure secundum optimos libros in ἀπαγγέλλουσι mutatum est.

αἰσθανομένη] αἰσθομένη cum ano super o. Ven. B. Signum interrogandi cum Mon. B. apposuit propter sequens οὕτως, quod magis respondentis, quam assentientis videretur. Idem Astius in

tert. et Stallbaumius in sec. fecerunt. Bekkerus punctum tenuit. ἐν] ἐν γς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὴν] αὐτὴν Bas. b. αὐ³ diversam harum perceptionum ab illis, quae animum movere non solent, indolem demonstrat.

αὐτὴ ἢ αἴσθησις] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Ficinus: (duri) hic sensus. Pro αὐτῇ in Mon. B. Flor. ACUV. αὐτῇ, in reliquis et vulgo αὐτῇ: legitur, quod facilius, si opus sit, ad σημαίνει, quam αὐτῇ, quo opus est, ad ἢ αἴσθησις cogitando addas. Non enim facultatem aut instrumentum percipiendi, sed ipsam perceptionem h. l. intelligendam esse sequentia ἢ τοῦ κούφου καὶ ἢ τοῦ βαρέος docent; quibus αὐτῇ ἢ αἴσθησις, hoc est, ἢ τοῦ σκληροῦ αἴσθησις, optime respondet.

σκληρόν] σκληρόν Bas. a. Genitivum, quem Astius in tert. requirit, post αὐτῇ nemo desideraverit.

καὶ] om. Vat. H.

λέγει] λέγοι Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. In Bas. ab. signum interrogandi adiectum.

ἢ τοῦ βαρέος] βαρέος Lob. Vat. M. τοῦ βαρέος Vat. B. Ast. pr. sec. ἢ τοῦ βαρέος Vind. F.

τό τε] τε τὸ Vind. F. τότε Ald. Bas. ab. „τε τὸ] τότε Ang. B.“ Bekkerus ad h. l. adnotans cum Vind. F. potius, quam cum Ald. consentientem significare codicem Angelicum voluisse videtur. σημαίνει;] σημαίνει. Ald. Steph.

ἔφη, αὐταὶ γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἰ ἐρμηνεῖται καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἦν δ' ἐγὼ, ἐν τοῖς τοιοῦτοις πρῶτον μὲν πειραῖται λογισμὸν τε καὶ νόησιν ψυχῇ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἐν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἐν ἐκάτερον φαίνεται; Ναί. Εἰ ἄρα ἐν ἐκάτερον, ἀμφοτέρω δὲ δύο, τὰ γε δύο κενωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόει,
 C ἀλλ' ἐν. Ὁρθῶς. Μέγα μὲν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἐώρα, φάμεν, ἀλλ' οὐ κενωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. ἦ γάρ; Ναί. Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὖ καὶ σμικρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα, τούναντίον, ἢ κείνη. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθεν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρεῖσθαι ἡμῖν, τί οὖν ποτ' ἐστὶ τὸ μέγα αὖ καὶ τὸ σμικρὸν; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητὸν, τὸ δ' ὄρατὸν ἐκα-

Bekkerus et Stallbaumius in pr. quae ratio sequentibus aequè conveniens minus convenire praecedentibus et illi οὐκοῦν videtur.

B αὐταί] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Mon. C. et a. m. s. B. (a m. pr. αὐτα) Ven. B. Ang. B. Vat. HM. αὐταί (Flor. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec. qui Ficinum (hae — interpretationes) secutus est. De reliquis Bekkeri libris non constat.

αἰ] om. Flor. T. non male.
 ἄρ'] ἄρ' Bas. b. ἄρα Lob. Vind. BEF. ἄρα Mon. C.
 τε] om. Lob. Vat. BM.
 ψυχῇ] ψυχῆς Vind. F.
 εἴτε ἐν] εἰ ἐν Ald. Bas. a.
 ἀμφοτέρω δὲ] ἀμφοτέρω γε Lob. Vat. BM.

τά γε] τά τε Mon. C.
 ἐνόει] ἐννόει Vat. H. ἐνὸς Bas. b.

C καὶ ὄψις] Ita Par. AK. et a. m. s. D. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. UV. ὄψις Lob. Vat. BM. καὶ ἢ ὄψις Ang. B. Flor. AC. Vind. F. et post καὶ σμικρὸν E. ἢ ὄψις (Flor. R.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Idem in Flor. T. sed post καὶ σμικρὸν legitur. De Ven. B.

et m. pr. Par. D. Bekkerus nihil ostendit. magnum quidem et parvum aspectum videre dicimus. Fic.

σμικρὸν] μικρὸν Mon. C.
 ἦ] ἦ. Vind. F. Mon. B. Ἡ Ald. Steph.

σμικρὸν] σ int. vers. Mon. C.
 ἰδεῖν] ἰδεῖν, Bas. ab. Steph. Stallb. sec.

ἢ κείνη] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. et, ut videtur, Vind. F. ἢ κείνη Flor. ACTV. et corr. Mon. C. ἢ ἐκείνη idem ante corr. cum reliquis et editis. Cf. Vol. I p. 154, b.

ποθεν] om. Mon. C. πόθεν Vind. EF.

πρῶτον] om. Vind. B. Mon. C. post ἐπέρχεται Lob. Vat. BM. Flor. T. πρῶτον μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. editiones ante Bekkerum.

ἐρεῖσθαι] Sic Bekkerus secundum Ven. B. Par. DK. de quo Bipontini tacent. Non aliter Lob. Vind. E. Mon. B. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum ἐρεῖσθαι habent.

ποτ' ἐστὶ] Ita Lob. ποτὲ ἐστὶ Vind. F. ποτ' ἐστὶ Vind. BE.

λέσασμεν. 'Ορθότατ', ἔφη. Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπε- D
 χείρου λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας
 ἐστὶ, τὰ δ' οὐ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἰσθήσιν ἅμα τοῖς ἐναν-
 τίοις ἑαυτοῖς ἐπίπτει, παρακλητικὰ ὀριζόμενος, ὅσα δὲ
 μὴ, οὐκ ἔγερτικὰ τῆς νοήσεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη,
 ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτω. Τί οὖν; ἀριθμὸς τε καὶ τὸ
 ἐν ποτέρων δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυνοῶ, ἔφη. Ἄλλ' ἐκ τῶν
 προειρημένων, ἔφην, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς
 αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὁράται ἢ ἄλλη τι αἰσθήσει λαμβάνε- E
 ται τὸ ἐν, οὐκ ἂν ὀκλὸν εἶη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ
 ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' αἰεὶ τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶ-
 ται ἐναντίωμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἐν, ἢ καὶ τοῦναντίον
 φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρινουῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη, καὶ
 ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ φυγὴ ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν κινουῦσα
 ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐννοίαν καὶ ἀνερωτᾶν, τί ποτ' ἔστιν αὐτὸ
 τὸ ἐν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἶη καὶ μεταστρεπτικῶν 525

Mon. BC. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast.

σμικρόν] μικρόν Lob. Signum
 interrogandi in Ald. et Steph.
 deest.

τὸ δ'] τὸ δ' Lob.

D Ὀρθότατ'] οὐθότατ' Mon. C.
 ὀρθότατα Lob. ὀρθώτατα Vind.
 F.

τὰ δ'] τὰδ' Vind. F. τὰδ' Mon.
 B. τὰ δ' Ald. Bas. ab. τὰ δὲ
 Vind. BE.

τὴν] om. Flor. T.

ἑαυτοῖς] om. Mon. B.

ὀριζόμενος] ἐραζόμενος Vind.
 F. et margo Flor. A.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.

Τί οὖν; In Ald. Bas. ab. nulla
 hic distinctio, sed deinde post
 ἐν comma est. Simili modo Fi-
 cinus.

ποτέρων] πότερον Mon. BC.
 Vind. BE. Flor. T. et a m. pr.
 Ven. B. πρότερον Vat. H. Flor.
 A.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

ἱκανῶς] ἱκανὸς idem. Deinde
 καθ' αὐτό.

E ἂν ὀκλὸν] ἄνολκον Lob. Mon.
 B. ἂν ἔλκον Par. K. sec. Bekk.
 Flor. T. In Vat. M. lacuna est.
 Cf. supra p. 276.

τι αὐτῷ] τε, e corr. τι, αὐτὸ
 Vind. F.

ἢ] om. Vind. E.

τοῦναντίον] τοῦναντίον Ald.
 Bas. a.

δὴ] om. Vind. E. Flor. R.

ἀναγκάζοιτ'] ἀναγκάζοι τ' Ald.
 αὐτῷ ψυγὴ — ἅπαντα ταῦτα

528. C.] om. Vind. B. Mon. C.
 Vat. H. sine ullo lacunae indicio.
 Hos igitur tres ex uno derivatos
 habemus; in quo casu aliquo, qua-
 lem L. VI. p. 507. E. Veneto C.
 accidisse vidimus, ista interierant.
 Pro αὐτῷ Flor. T. Bas. b. αὐτῇ
 exhibent.

ἑαυτῇ] ἑαυτῇ Ald. „Alia etiam
 est lectio, κινουῦσα ἐν αὐτῇ τὴν
 ἐννοίαν: sed ἐν ἑαυτῇ retinea-
 mus necesse est.“ Steph. p. 25.
 Vereor, ne haec lectio non di-
 versa sit ab ea, quam modo ex
 Bas. b. retulimus.

τί ποτ' ἔστιν] Ita Lob. Vind.
 F. — ἔστιν duo reliqui mei et
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὸ] om. Ven. B. a m. pr.

ἀγωγῶν] ἀναγωγῶν Mon. B. 525
 Par. DK. Flor. U. et a m. s.
 Ven. C.

μεταστρεπτικῶν] μεταστρεπτι-
 κῶν Vind. E. μεταστρεπτικῶν Lob.

ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θεάν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἡμισια ἢ περὶ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταῦτόν ὡς ἐν τε ὁρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλῆθος. Οὐκοῦν εἴπερ τὸ ἐν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ξύμπασι ἀριθμὸς ταῦτόν πέπονθε τοῦτο; Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μὴν λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ B μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφραῶς μὲν οὖν. Ὡν-ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἀν' εἴη· πολεμικῶ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἀπτεῖον εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μῆδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δὲ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὦν.

Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRT. μετατρεπτικόν, sup. ὦν, Ven. B.

μάθησις] μάθισις Ald.

Ἀλλὰ] ἀλλὰ Ald. Bas. b. Steph.

γ'] γε Vind. EF.

ἦ] ἢ Par. K. sec. Bekk. et,

ut videtur, a m. pr. Mon. B. item Ald. Bas. ab.

αὐτό] Ita Vind. EF. Ang. B.

Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

τὸ αὐτό reliqui cum editis ante Bekkerum. At nondum aliud quicquam de uno praedicatum est, ut hoc tanquam alterum eidem assignandum proponi potuerit.

ταῦτόν] ταῦτόν Ven. B. τε

αὐτό Vind. E. Ang. B. τε αὐτόν

Vind. F. ipsum Fic.

ἐν τε] ἐν τὶ Vind. E.

πλήθος. Οὐκοῦν] πλήθος, οὐκοῦν Ald.

εἴπερ] ὑπὲρ Vind. E.

ταῦτόν] Ita cum Bekkero,

Astio in tert. et Stallbaunio secundum Par. A. Ven. C. pro ταῦτόν scribendum putavi, quia iidem librarii alibi, velut Tim. p. 44. B. Par. A. et infra p. 530. A. Ven. C. ταῦτόν ante eandem π exhibentes non praeceptum aliquod de plenioris forma ubique repraesentanda, sed exemplarium suorum scripturam h. l. secuti videntur.

τοῦτο] om. Vat. M. ζούτωι

Par. A. quod multo deterius est, quia Socrates non quidvis, sed certum quoddam, de quo modo dixerat, universo numero pariter atque uni accedere significat.

ἀριθμητικὴ] ἀριθμητικὴ τε Par. K. sec. Bekk.

δέ γε] γε om. Flor. T.

Ὡν] ὃ Vind. E. Cf. p. 523. B

A.

πολεμικῶ] πολεμικῶς Vind. E. μὲν] om. idem et Flor. T.

τῆς οὐσίας] τῆς om. Ang. B.

ταῦτ'] ταῦτα Lob. Vind. E.

φιλόσοφος] φιλόσοφον Ald.

Bas. a.

τὸ μάθημα] τὸ om. Flor. ACV.

μεδέξειν] μέθεξιν Ven. C. et a m. pr. Par. D.

ἐπὶ λογιστικῆν] ἐπιλογ. Vind.

E. ἐπὶ λογιστικόν Flor. V.

ἀνδιάπτεσθαι] ἐὰν διάπτεσθαι C

Vind. F. Hanc Socratis ῥῆσιν

Theo Smyrnaeus de arithm. p. 8.

Geld. minus accurate recitat:

ἀπτεῖον δὲ τῆς. (id cod. Scal.

omittit.) λογιστικῆς μὴ ἰδιωτικῆς,

ἀλλ' ὡς ἀν' ἐπὶ θεάν τῆς τῶν

ἀριθμῶν φύσεως ἀφικονται τῇ

νοήσει, οὐδὲ πρᾶσεως χάριν ἐμ-

πόρῶν ἢ κατήλων μελετόντες,

ἀλλ' ἕνεκα ψυχῆς τῆς ἐπ' ἀλή-

θειαν καὶ οὐσίαν ὁδοῦ.

αὐτῆς] αὐτῶν Par. K.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. ἀλλὰ καὶ

Flor. ACT.

Τί μὴν; Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὃ Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μεθέξειν ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι καὶ ἀνθά- C
 πτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῇ, οὐκ ὦνῃς οὐδὲ πράξεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς D
 μαθήματος, ὡς κομφόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλούμεθα, εἰάν τοῦ γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύη, ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῆ δὴ; ἔφη. Τοῦτό γε.

ἀφίκωνται] ἀφίκονται Vind. F. Flor. R.

αὐτῇ] Ven. B. ὦν super ἡ habet.

ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς] Ita Vind. EF. Mon. B. (hic cum gravi a m. s. super α posito: μεταστροφῆς) Vat. B. Ven. BC. Par. D. Flor. ACRUV. et Ald. Bas. ab. (haec cum puncto post ψυχῆς) Ast. sec. tert. Stallb. nec aliter Theo videtur legisse. ψυχῆς ῥαστώνης καὶ μεταστροφῆς Lob. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Steph. Ast. pr. ψυχῆς ῥαστώνης τε μεταστροφῆς Par. A. Bekkerus. quod etsi ferri possit, ita ut τε, quemadmodum καὶ saepius, epexegeti inservire statuat, qualem Leg. L. V. p. 744. B. in verbis πολλῶν ἕνεκα τῶν τε κατὰ πόλιν καιρῶν ἰσότητος ἕνεκα facere videtur, eoque ascito particula καὶ quomodo in codices nonnullos venerit facilius intelligatur, tamen quum τε in uno tantum libro exstet, pariter atque καὶ ad evitandum genitivorum concursum interpolando additum crediderim. Quem concursum scriptores non reformidasse Matthiaei exempla gramm. p. 699. n. 2. docent. ψυχῆς ῥαστώνης autem μεταστροφῆς non ineleganter conditionem animi eo, quod iam facilius convertatur, meliorem red-

dendam significat, et ita ψυχῆς ῥαστόνη dicitur, ut simul μεταστροφῆς ῥαστόνη esse demonstratur. Pari brevitate Tim. p. 24. B. ἡ τῆς ὀπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων armaturae eorum ratio in clypeorum et hastarum usu posita appellatur, quasi dicatur ἡ τῆς ὀπλίσεως σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων σχέσις οὐσα.

ἐπ' ἀλήθειάν τε] τε ἐπ' ἀλήθειαν Vind. E. Flor. ACR.

νῦν καὶ] om. Vind. E. καὶ Flor. T. νῦν Vind. F. Flor. R. ἐννοῶ] ἐννοῶ Ald.

πολλαχῇ] πολλαχῇ Ald. Bas. a. D (Bekkerus. et Stallbaumius.) πολλαχῇ Vind. F. πολλαχοῦ Par. K. πολλαχοῖ Mon. B.

αὐτό] αὐτῶν Vind. E. αὐτῶ Vind. M.

Πῆ] πῶς Vind. E. Flor. T.

Τοῦτό γε] Τοῦ τόγος Ald. — Theo l. c. post ὁδοῦ ita pergitt: τοῦτο γὰρ ἄνω ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐκ ἀποδεχόμενον, ἂν τις αὐτῶ σώματα ἢ αὐτὰ ὁρατὰ ἔχοντα ἀριθμοὺς (ἀριθμὸν cod. Scalig.) προσφερόμενος διαλέγηται. in quibus Gelderus ἢ αὐτὰ et ἔχοντα secundum Platonem in ἀπτά ἢ et ἔχοντας mutavit.

ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν
 ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέ- 485
 γεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον, εἴαν τις αὐτῇ ὄρατὰ ἢ
 ἀπὸ σώματα ἔχοντας ἀριθμούς προτεινόμενος διαλέγη-
 E ται. οἶσθα γὰρ πού τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς, ὡς εἴαν
 τις αὐτὸ τὸ ἐν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγεωσῆ-
 τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' εἴαν σὺ κερματίξης αὐτὸ,
 ἐκείνοι πολλαπλασιοῦσιν, εὐλαβούμενοι, μὴ ποτε φανῆ
 τὸ ἐν μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ μόρια. Ἀληθέστατα, ἔφη,
 526 λέγεις. Τί οὖν οἶει, ὦ Γλαύκων, εἴ τις ἔροίτο αὐτοῦς,
 Ὡ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς
 τὸ ἐν οἶον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ ἐστιν, ἴσον τε ἕκαστον πᾶν

ποι] πη Mon. B. Par. DK.
 Flor. U, editi ante Bekkerum;
 quod, quia regio adverbio ἄνω
 designata satis certa et in ante-
 cedentibus sermonibus definita est,
 alicui tenendum videri possit.
 Sed nihil obstat, quo minus ποι
 non ad totum ἄνω, sed ad eius
 partem referamus: in aliquem su-
 perioris regionis locum.

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Vind. F.
 ἀποδεχόμενον] ἀποδεχόμενος
 Flor. T.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. Flor.
 AC. αὐτὸ ἐπὶ Ang. B. αὐτὴν
 ἐπὶ τὰ Flor. T.

ἀπὸ] τοὺς τὰ Vind. E. ἀπὸ
 τὰ Flor. AC. ἐπὶ τὰ Flor. T.
 ἐπὶ τὰ ἀπὸ Ang. B.

ἔχοντας] ἔχοντα Ang. B. Flor.
 TU.

ἀριθμούς] ἀριθμὸν Mon. B.
 a m. s. Quid a m. pr. fuerit,
 non liquet. In m. a m. s. γρ.
 οὐσ' habet.

προτεινόμενος] post διαλέγεται
 Flor. T.

πὸν] om. Lob. Vat. M.

τοὺς] nescio cuius errore in
 Ast. pr. et sec. excidit.

δεινοὺς, ὡς] δεινοὺς δύο ὡς
 Par. A. Vat. B. Ven. C. Hoc
 δύο, cuius ego in meis libris
 nullum vestigium deprehendi, non
 habeo, unde ortum aut quo re-
 ferendum dicam, nisi forte notae
 cuiusdam numero β simili, qua

scholion in Par. A. adscriptum,
 τοὺς ἀριθμητικούς, ad hanc con-
 textus partem et ad verba τοὺς
 περὶ ταῦτα δεινοὺς revocaretur,
 originem debet. Nam duo tantum
 arithmeticos, qui quidem hoc no-
 mine digni essent, quemquam si-
 gnificare voluisse quis credat?
 praesertim quum illi codices ab
 eiusmodi glossematis liberi esse
 soleant; quod ipsum impedit, quo
 minus ex interpretamento εἰς δύο
 ad sequens τέμνειν appositō re-
 siduum existimemus.

τις] τε Mon. B. F.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. E.
 πολλαπλασιοῦσιν] πολλὰ πλα-
 σιοῦσιν idem. πολυπλασιοῦσιν
 Lob. Vat. M.

φανῆ] φανῶ Par. K.
 μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ] ἀλλὰ Mon.
 B.

οἶει] οἶσθα Vind. E. οἶσθ'
 Flor. ACT.

ἀξιοῦτέ ἐστιν] ἀξιοῦντες ἐστὲ 526
 Lob. Vat. BM. ἀξιοῦντε ἐστὶ

Ven. C. ἀξιοῦτε ἐστὶν Vind. EF.
 ἴσον] ἴσόν Lob. cum editis
 ante Bekkerum. ἴσον Mon. B.

σμικρὸν] σμικρῶ Vind. E.
 διαφέρων] Stephanus interro-
 gationis notam, reliqui editores
 comma adiecerunt.

μόριόν τε] μόριόν τι Vind. E.
 ἄλλως δ'] ἄλλως δὲ Vind. EF.
 οὖν] om. Vind. E. et a m. pr.
 Ven. B.

παντί καὶ οὐδὲ σμιζρόν διαφέρον μόριόν τε ἔχον ἐν
 ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἶει αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο
 ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν, ὧν διανοηθῆναι μό-
 ριον ἐγκωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνα-
 τόν. Ὁρῶς οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, ᾧ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι
 ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ
 φαίνεται γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι B
 τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν δὴ, ἔφη,
 σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό. Τί δέ; τόδε ἤδη ἐπεσκεψώ, ὡς
 οἷ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὡς ἔπος
 εἰπεῖν ὄξεις φύονται, οἷ τε βραδεῖς, ἂν ἐν τούτῳ παι-
 δευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κὰν μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν,

ἦν] om. Vind. F. Flor. AC.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶ-
 ναι] κ. ε. ἀ. ἦ. Lob. Vat. M. κ.
 ἦ. ἀ. ε. Flor. T.

B γε] τε Flor. V.

προσαναγκάζον] προσαναγκά-
 ζων Lob.

αὐτῇ τῇ] τῇ om. Par. A. et
 certe non necessarium est. Sic
 L. III. p. 437. E. αὐτοῦ πάμα-
 τος, huius libri p. 517. E. αὐ-
 τὴν δικαιοσύνην legimus. Sed
 quum in reliquis codicibus omni-
 bus exstet et post αὐτῇ facillime
 praetermitti a librario potuerit,
 prò genuino habendum videtur.

τὴν ψυχὴν] τῇ ψυχῇ Vind. F.
 Vat. B. Flor. AC.

ἐπ' αὐτὴν] ἔπαν. Vind. E.

μὲν] μὴν Par. DK. (Flor.
 RTUV.) editi ante Bekkerum.

Τί δέ;] Τί δαί; Stallbaumius
 in sec. cum Par. A. cui in hoc
 vocabulo nihil tribuendum esse
 saepe experti sumus. Neque vero
 hoc, quod sequitur, tanti ad
 summam quaestionis momenti est.

ἤδη] om. Par. K. Sequentia
 Theo I. c. p. 9. in haec contra-
 xit: ἔτι οἱ λογιστικοὶ εἰς πάντα
 (ἅπαντα cod. Scal.) τὰ μαθή-
 ματα ὄξεις φύονται, οἷ τε βρα-
 δεῖς εἰς τὸ ὀξύτερον (ὀξύτερον
 cod. Thuan.) αὐτοῖ (id duo codd.
 Paris. omittunt.) αὐτῶν γενέσθαι.

λογιστικοὶ] λογικοὶ Lob. Vat.
 M.

φύονται] Ita Par. A. Vind.
 EF. Ven. C. Ang. B. Vat. M.
 Flor. ACRT. et Theo. φαίνον-
 ται, sup. ὄον, Lob. φαίνονται
 reliqui septem cum editis. viden-
 tur Fic. φαίνονται non malum
 est et ferri debebat, donec late-
 bat melius: melius est φύονται
 propterea, quod acumen illud at-
 que ingenii sollertiam, quae natu-
 rali arithmetices facultate prae-
 ditis ad omnem scientiam adesse
 soleat, item naturalem, non arte
 aut exercitatione paratam esse
 certius et sine ulla ambiguitate
 significat, ex quo facultatum
 ab ipsa natura instituto consortio
 Socrates futurum coniiicit, ut qui
 arithmeticen rite doceantur, iidem
 reliquam scientiam optime perci-
 piant. Neque repugnantiae spe-
 cies, quum οἱ φύσει λογιστικοί,
 quos tamen natos esse oporteat,
 priusquam tales nominari possint,
 iterum ὄξεις φῦεσθαι dicantur,
 deterrere nos debet. Est enim
 prolepsis quaedam, qua ad sub-
 iecti descriptionem interdum res
 praedicato non anteriores tem-
 pore, sed posteriores adhibentur:
 οἱ φύσει λογιστικοί, qui quidem
 postmodum tales apparituri sunt,
 ὄξεις φύονται eo scilicet tem-
 pore, quo φύσει λογιστικοὶ nondum
 facti sunt. Eodem modo expli-

ὅμως εἰς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίνεσθαι πάντες
 C ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καὶ μὴν, ὡς ἐγῶμαι,
 ἃ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι,
 οὐκ ἂν ῥαδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὔροις ὡς τοῦτο. Οὐ
 γὰρ οὖν. Πάντων δὴ ἕνεκα τούτων οὐκ ἀφετέον τὸ
 μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐ-
 τῷ. Ἐύμφημι, ἧ δ' ὄς. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἐν
 ἡμῖν κείσθω· δευτέρου δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψώμεθα

candus est Phaedri locus p. 253.
 C: ἀλίσκεται δὲ δὴ ὁ αἰρεθεὶς
 τοιαῦδε τρόπῳ. et Leg. L. VIII.
 p. 869. A: ἐὰν μὲν ὁ τελευτήσας
 πρὶν τελευτῆσαι τὸν δράσαντα
 φόνου ἀφίη ἐκῶν. Ceterum ver-
 bum φύεσθαι non semel in φαι-
 νεσθαι corruptum est. Cf supra
 L. VI. p. 503. B. et Leg. L. III.
 pag. 712. A. ubi pro φύεται in
 Ven. B. Vat. CM. et Flor. C.
 φαίνεται, in Flor. AW. φαίεται
 cum ὕ super αἰ legitur.

ἂν ἐν] ἐὰν ἐν Ven. B. ἐὰν
 Vind. EF. ἂν Ang. B.

τούτῳ] τούτω cum circumflexo
 super acuto et o super ω Vind.
 E.

παιδευθῶσι] παιδευθῶσιν Lob.
 μηδὲν] μηδὲ Par. K. secundum
 Bekkerum.

ὀξύτεροι] ὀξύτερον Vind. F.
 Ang. B.

αὐτῶν] αὐ. Mon. B. Vind. EF.
 Ald. Bas. ab. ἐαντῶν Lob. Vat.
 M. Flor. AV.

ἐπιδιδόασιν;] ἐπιδιδόασιν. et
 supra φαίνονται; editi ante Astii
 sec.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus et
 Stallbaumius, qui alibi Bekkerum
 in hac re non sequitur.

C ἃ γε] ἄγε Vind. F.

μείζω] μείζον Lob. Vat. M.

πόνον] πόνον Ald. — Ut dif-
 ficile esset: quod discerent futuri
 civitatis custodes et philosophi,
 Socrates L. VI. p. 503. E. re-
 quisiverat, eoque magis nunc ari-
 thmetice probat, quod non fa-
 cile alia ea difficilior disciplina
 sit. Scholiastes contra: ἴσως τοῦ-
 το βούλεται λέγειν ὁ Πλάτων,

ὅτι τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου κα-
 τορθουμένων τεχνῶν οὐκ ἔστιν
 οὐδεμία τοιαύτη εὐκόλος, ὡς ἡ
 (id Ruhnkensis omisit.) ἀριθμη-
 τική. Haerebāt in particula ὡς
 ante τοῦτο, quam quum ad com-
 parativum μείζω referri non posse
 intelligeret, comparativum ipsum
 per se accipiendum, adverbium
 autem ῥαδίως pro adiectivo ha-
 bendum statuebat. Sed illud ὡς
 ita dictum est, ut si οὕτω μέγαν,
 non μείζω praecessisset. Conf.
 Apol. pag. 36. D: οὐκ ἔσθ' ὅτι
 μᾶλλον πρόπει σιτεῖσθαι, πολὺ
 γε μᾶλλον, ἢ εἴ τις ὑμῶν — νε-
 νίκηκεν Ὀλυμπιάσιν. ubi expres-
 sum vides quod hic reticetur.
 Nostro simillimus est Origenis
 locus adv. Cels. L. III. p. 200:
 τίς ἂν ἄλλος λόγος ἐπιστροφέστε-
 ρον προσάγει τὴν ἀνθρωπίνην
 φύσιν, τῷ εὐζῆν, ὡς ἡ πίστις—;
 Adde Theocriti et Euripidis ver-
 sus a Matthiae gramm. p. 851.
 c. commemoratos.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
 παιδευτέοι] παιδευταῖοι Vind.
 F. Flor. RT.

εἶπον] post ἡμῖν Lob. Vat.
 BM. Flor. V.

ἐν.] ἐν Lob. Vind. F. Vat. BM.
 Ven. C. Ang. B. om. Fic.

τούτου] τοῦτο Vind. F. Flor.
 AC.

σκεψώμεθα] σκεψάμεθα Mon.
 B.

ἄρα τι] Ita Vind. E. Mon. B.
 Ast. sec. tert. ἄρα τι Lob. Ald.
 Bas. ab. ἄρα τί Vind. F. Flor.
 ACRTV. Stallb. pr. ἄρα, τί Ast.
 pr. ἄρα τί Steph. Bekkerus et

ἀρά τι προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετροῖαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει, δῆλον ὅτι προσήκει πρὸς D γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέροι ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὦν. Ἄλλ' οὖν δὴ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχύ

Stallbaumius in sec. hoc pro ἀρα προσήκει ἡμῖν καὶ τί προσήκει ἡμῖν accipiens et Matthiae gramm. §. 630. conferri iubens, qui §. 488. 12. n. 2. p. 919. duarum interrogationum una enuntiatum exempla quaedam significavit, quale est Platonicum πῶς τί Theaet. pag. 208. E. et alibi usurpatum. Sed ἀρα τί neque Heindorfius ad Hipp. §. 40. neque alius, quod sciam, sic iunctum monstravit, et ut possit aliquando de re ipsa dubitans aliquis eamque dubitationem per ἀρα ostendens subito quasi non amplius dubitans modum rei exquirere et priori interrogationi alteram per τί enuntiatam copulare, hoc quidem loco inusitatae dictionis pro usitata recipiendae caussa non videtur.

ἡμῖν.] ἡμῖν; Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. σιεψώμεθα hortantis est.

D αὐτοῦ] om. Vind. E. αὐτὰ Ald. Bas. a. Steph. αὐτὸ Ast. pr. αὐτῇ idem in sec. „Legitur etiam αὐτοῦ. ut sit ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea eius pars quae ad res bellicas pertinet.“ Steph. in m.

τείνει] εἴη Vind. E. εἰ Ang. B. εἰ Vind. F. Flor. ACT.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab.

προσῆκει] om. Vind. EF. Ang. B.

καταλήψεις] τὰς η. Lob. Vat. BM. et a. m. s. Ven. B. καταλήψη Vind. F.

χωρίων] τῶν γ. Par. K. sec. Bekk. χωρίον Vind. F.

ἐκτάσεις] ἐκτός Vind. F. ἐκτός Vind. E. Ang. B. Flor. ACR.

ἐξετάσεις legisse videtur Theo, qui l. c. post γενέσθαι hoc addit: ἐτι ἐν τῷ αὐτῷ φησί· καὶ ἐν πολέμῳ δ' (καὶ δ' ἐν πολιτικῷ cod. Scal.) αὐτὸν χρήσιμον πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐξετάσεις στρατιᾶς. Gelderus ἐκτάσεις ex Platone exhibuit.

στρατιᾶς] στρατείας Vind. EF. Vat. B. Ang. B. Flor. ACR. In Lob. ei super i positum.

σχηματίζουσι] σχηματίζουσα Lob. Vat. M.

διαφέροι] διαφέρει Flor. AC. αὐτοῦ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. αὐτοῦ Mon. B. εἰ αὐτοῦ reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. quae ad p. 538. D. adscripti.

γεωμετρικὸς] Ante Bekkerum γεωμετρικὸς τε legebatur, ut infra p. 527. C. etiamnum legitur ἡμῖνος τε γεωμετρίας καὶ μή. Sed h. l. τε non solum in Par. AD. Vat. B. et a. m. pr. in Ven. C. quos Bekkerus secutum se profiteretur, sed etiam in Mon. B. et Bipontinis testibus in Par. K. et in Lob. Flor. UV. omissum his invitis non est quod retineatur.

δὴ] om. Par. A. a. m. pr. quo remoto fieri potest, ut non tam adversaturus, quam novum quidem, sed ex superioribus colligendum adiecturus Socrates hoc dicere videatur: Sed quoniam huius rei mentionem iniicisti, illud addam, ad eiusmodi usum etc. Accedente vero per illam particulam affirmatione graviore hoc dicit: Sed, quoniam hac de re dicere coepisti, profecto ad eius-

τι ἂν ἕξαρχοὶ γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον· τὸ
 E δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρόωτέρω προῖόν σκοπεῖσθαι δεῖ
 εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ὄρον
 τῆν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει δὲ, φαρμέν, πάντα αὐτόσε,
 ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέ-
 φεσθαι, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ δεῖ
 αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν
 εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσήκει, εἰ δὲ
 γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαρμέν γε δῆ. Οὐ τοίνυν τοῦτό
 527 γε, ἣν δ' ἐγὼ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμικρὰ

modi etc. Cf. supra L. VI. p. 501. A. et 509. D. ubi ἀλλ' οὖν positum est, cum L. VIII. p. 544. A. et Phaedon. p. 100. A. ubi ἀλλ' οὖν δὴ legitur. De ἀλλ' οὖν omnino probabiliter disputavit Hoo-geveenius doct. part. Cap. I. sect. XI. sed vim particulae δὴ non respexit.

τὰ] *om.* Lob. Vat. B.

βραχύ] καὶ βραχύ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus Bip. Id, si per codices liceret, tenendum fuisse Stallbaumium non fugit.

ἕξαρχοὶ] ἕξαρχεῖ Vind. F.

λογισμῶν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. UV. λογισμὸν Ven. C. a m. pr. λογισμοῦ reliqui libri cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Singulari usus est Plato Phaedr. pag. 274. C: τοῦτον δὲ πρῶτον ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν εὐρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Euthyphr. p. 7. B: ἐπὶ λογισμὸν ἐλθόντες περὶ γε τῶν τοιούτων ταχὺν ἂν ἀπαλλαγείμεν. Plurali supra L. VI. p. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι. et huius libri p. 525. C: ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος. et p. 536. D: τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας. item Xenophon Mem. L. III. c. 7. §. 8: ἐκέλευε δὲ

καὶ λογισμοὺς μανθάνειν. quem locum Schneiderus in lexico rectius, quam in indice libri Xenophonte interpretatus est.

τὸ] τ, sup. οἱ, Vind. F. τὰ Flor. AC.

προῖόν] προσιόν Par. A. προῖών cum o super ᾧ Vind. F.

ἐκεῖνο] ἐκείνων Par. K. sec. E Bip.

τείνει δὲ] τείνειν δὲ Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT.

αὐτόσε] αὐτὰ τε Vind. E. *om.* Flor. UV.

ἐστὶ] ἐστὶ Ast. tert. Stallb. sec.

ὃ] οὗ Par. A. quod vitiosum est, quia relativum ad τὸ εὐδαιμονέστατον pertinet.

λέγεις] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C.

εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει] *om.* Ang. B.

τοῦτό γε] γε *om.* Vind. EF. Ven. B. Ang. B.

ἀμφισβητήσουσιν] ἀμφισβη-527 τοῦσιν Vind. E. Flor. ACRT.

σμικρὰ] μικρὰ Vind. EF.

λόγοις] *om.* Ven. B.

ὑπὸ τοῖς ὑπὸ Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

μάλα] μάλιστα iidem (μάλιστα Vind. E.) et Ven. B.

ἀναγκάτως] quasi coacti sacpe Fic. V. L. VI. p. 510. B. — 511. A. cuius loci consideratio

γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὕτη ἡ ἐπιστήμη πᾶν τούναντιον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις λεγομένοις ὑπὸ τῶν μεταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Λέγουσι μὲν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ πράξεως ἔνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθειγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἔνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασι μὲν οὖν, B
ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου

eos, qui hic illius aevi geometras reprehendi autumant, non methodum illorum, sed vitium quoddam ipsius scientiae notari docebit, quae quum res sensibiles adhibere ad theoremata sua explicanda cogatur, verbis quoque efficientiam sensibilem significantibus uti debeat; quamquam hic locus ipse et quod Socrates vel paullulum geometriae peritos secum consensuros affirmat, idem docere eos poterat.

οὕτω] οὗτοι Lob. Vat. B.

τὸ δ' ἔστι] τὸ δ' ἔστι Lob. Mon. B. Vind. E. Steph. Ast. pr. sec. τὸ δ' ἔστι Ald. Bas. ab. In hac formula, cuius usum exemplis Heindorfius ad Theaet. §. 37. rationem Astius in comm. ad L. I. p. 363. explicuit, verbum substantivum formulam excipiens inclinari recusat. Cf. Protag. p. 344. E: τὸ δ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατόν δὲ ἔσθλόν, ἐμμεναι δὲ ἀδύνατον. Sic unus inter recentiores Bekkerus: reliqui τὸ δ' ἔστι. Cf. D.

B Τὸ ποῖον;] om. Mon. B.
Ὡς τοῦ] Ita cum reliquis omnibus Ven. B. a m. pr. In editionibus ante Bekkerum τῆς interpositum.

τι] om. Vind. EF. Aug. B. Flor. ACRT. Fic. et Stallbaumius in sec. incertum utrum significatione magis, an casu pronominis offensus. Sed significatio nullam difficultatem habet: ad casum

quod attinet, sane soloecismo similis et Graeci pariter atque Latini participii naturae contraria est haec nominativi cum genitivo constructio, et tamen, quemadmodum τὸ ποτέ τι γιγνομενον, ita etiam τοῦ ποτέ τι γιγνομενον dici potuisse videtur, ipsa vocabuli brevitate et ambiguitate vitium occultante. Simili libertate Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. in. T. V. p. 649. Kühn. οὐδὲν ὡς πρὸς τὰ παρόντα διαφέροντος dixit, maiore Origenes adv. Cels. L. III. p. 200. inf. ὡς μόνης ψυχῆς ἔργον οὐσης θεοῦ, maxima ipse Plato Polit. p. 272. E: πάσας ἐκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας, ὅσα ἦν ἐκάστη προσταχθὲν, τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσοῦσης. Atque ut haec ob codicum discrepantiam pro corruptis haberi, Origenis ἔργον autem facile in ἔργον mutari possit, Galeni quidem οὐδὲν extra dubitationem positum et ad τι tuendum sufficere videtur. Nec magnopere obstat Alcinous isag. c. 7. haec e nostro loco repetens: τό γε μὴν κατὰ τὴν γεωμετρίαν ἐπιτηδεότατον καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ γνώσιν, ὅταν γέ τις μὴ πράξεως ἔνεκεν μετὶ γεωμετρίαν, ἀλλὰ προσχωμένος αὐτῇ ὡς ἐπὶ τὸ ὄν ἀεὶ ἀνιέναι καὶ μὴ διατρέβειν περὶ τὸ γιγνομενον καὶ ἀπολύμενον.

γιγνομένου] γιν. Vind. E.

καὶ ἀπολλυμένοι. Εὐομολόγητον, ἔφη· τοῦ γὰρ
 ἀεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσις ἐστίν. Ὀλκὸν ἄρα, ᾧ
 γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν
 φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἂ νῦν κάτω οὐ
 δεῖον ἔχομεν. Ὡς οἶόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἶόν τ' ἄρα,
 C ἦν δ' ἐγὼ, μάλιστα προστακτεῖον, ὅπως οἱ ἐν τῇ καλ-
 λιπόλει σοι μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφ'έξονται. καὶ
 γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἄ τε
 δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ δὴ

Εὐομολόγητον] διομολογητέον
 Ang. B. Flor. ACRT. εὐ διομο-
 λογητέον Par. A. adscripto, ut
 Faehsius refert, in margine vul-
 gato. Fortasse Plato εὐδιομολό-
 γητον scripsit.

γὰρ] δὲ Lob. Vat. M.

γεωμετρικῇ] In Ald. Bas. ab.
 Steph. comma additum editoribus
 hoc nomen substantivum visum
 esse arguit. Mihi adiectivum vi-
 detur.

Ὀλκὸν] Ita Par. A. Ang. B.
 Flor. ACRT. ὄρκον Vind. F.
 οὐκοῦν Vind. E. ἔλκον Ven. C.
 a m. s. et reliqui cum Ald. Bas.
 ab. Steph. Ast. Cf. ad p. 521.
 D. dicta.

ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν] Sic ii-
 dem, qui ὄλκον, et Vind. EF.
 Ven. C. ψυχὴν πρὸς ἀλήθειαν
 reliqui praeter Ven. B. qui cum
 editis supra significatis πρὸς ἀλή-
 θειαν ψυχὴν exhibet.

ἂ] ἂν Vind. F.

οἶόν τ'] οἶόν τε Vind. EF.

C καλλιπόλει] καλλιπόλει Vat.
 B. καλῆ πόλει Ven. C. a m. s.
 καλλίστη πόλει Ven. B. Bas. b.
 Steph. „In praeced. editionibus
 καλλιπόλει, pro quo quidam vet.
 καλλίστη πόλει. Alioqui videri
 potuisset scribendum καλῆ πόλει.
 Sed superlativum gradum agnoscit
 et Fic.“ idem in m. (qui praecla-
 rissimam hanc habitant civitatem
 Fic.) Themistius or. XXI. p. 248.
 A: βασανιστήρια, οἷς ἐκάθηρε
 τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ καλλιπό-
 λει καὶ ἀπειργάσατο τελειότερον,
 ἦ Φειδίας τὰ ἀγάλματα. quem

locum Astius de Platone eiusque
 civitate agentem recte ad stabi-
 liendam lectionem καλλιπόλει ad-
 hibuit. Sed ne Stephanum qui-
 dem sine ratione recipere eam du-
 bitasse et tamen recipiendam esse
 ex eis apparet, quae Lobeckius
 ad Phryn. p. 600. sqq. de huius-
 modi compositionibus verborum
 disputavit.

σοι] σου Vind. EF. Ang. B.
 Flor. ACRT. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. sec.

ἀφ'έξονται] Ita Lob. Vat. BM.
 Reliqui codices (Par. K. sec.
 Bekk.) et editi ante Steph. ἀφέ-
 ξονται habent.

αὐτοῦ] „Quomodo quis tueri
 possit genitivum αὐτοῦ non in-
 telligo, quum genitivo opus sit
 qui περὶ τῆς γεωμετρίας dicatur,
 cuius nomen praecessit. Nec vero
 dubito quin scriptum ita fuerit in
 Fic. libro: qui hunc locum ita
 vertit — quae praefer ipsius pro-
 positum quodammodo esse viden-
 tur —.“ Steph. p. 25. quem mi-
 raris tam cito oblitum esse illo-
 rum p. 526. C: ἡ γεωμετρίαν λέ-
 γεις; αὐτὸ τοῦτο. ut alia per-
 multa taceam, quae significavit
 Matthiae gramm. p. 819. sq. Cf.
 Vol. I. p. 364, a.

Ποῖα] ποῖα Vind. F.

εἶπες] In Ven. C. ες super ες
 scriptum.

πόλεμον,] Ita Astius in tert.
 et Stallbaumius. πόλεμον. vel πό-
 λεμον· reliqui editores.

καὶ δὴ καὶ] Ita Par. A. Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν πού ὅτι τῷ ὄλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμῖνος τε γεωμετρίας καὶ μῆ. Τῷ παντὶ μέντοι νῆ Δ', ἔφη. Δεύτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη. Τί δέ; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δουκεῖ; Ἐμοίγ' οὖν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργία οὐδὲ ναυτιλία προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγία οὐχ ἤττον. Ἡδὺς εἶ, ἣν δ' ἐγὼ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλοὺς,

Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. καὶ δὴ reliqui.

ἄσπε] ὡς τὸ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. RT.

ἴσμεν] ἰσμέν Vind. E. ἴσως μὲν Flor. R. Ang. B.

γεωμετρίας] καὶ γ. Lob. Vat. B. Ven. C. γ. τὲ Vind. E.

μέντοι] μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

Δεύτερον — ἔφη.] om. Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. pr. M. Par. DK.

νέοις;] νέοις. editi ante Bekkerum.

ἔφη] ἔχη Ald. Bas. a. ἔχει Bas. b.

Τί δέ;] τί δ' ἔφη Vat. M. Τί δαί; cum Par. A. Flor. T. Stallbaumius in sec. In Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab. sine distinctione τί δὲ τρίτον etc. scriptum et in Mon. B. post θῶμεν interrogationis signum positum.

Ἐμοίγ' οὖν] ἔμοιγοῦν Vind. F. Ἐμοὶ γοῦν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum est in Lob. scriptum. Cf. Vol. I. pag. 30. Hoc vero loco etiam verbi ellipsis Bekkeri rationi adversatur.

τὸ] : τὸ Vind. E. Τὸ Bas. ab. ναυτιλία] ναυτηλία Vind. E. Flor. R.

Ἡδὺς etc.] Theo l. c. p. 6: τὸ τε χορήσιμον παραδεικνύς τῶν μαθημάτων φησίν· ἡδὺς εἶ, (ἐστὶν cod. Scal.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄχρηστα τὰ μαθήματα προστάττοιμι. (καὶ προστάττοιμι cod. Reg. 3. προστατῶμεν cod.

Scal.) τὸ δ' ἐστὶν (τουτέστιν idem.) οὐ πᾶν φανύοις, ἀλλὰ πᾶσι χαλεπὸν (χαλ. πᾶ. idem.) πιστευθῆναι, ὅτι ἐν τοῦτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου οἶον ὄργανοις τὸ ψυχῆς ἐκκαθαίρεται καὶ ἀναζωπυρεῖται ὄμμα τυφλούμενον καὶ ἀποσβεννύμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρείττον ὄν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια (ἢ ἀλ. idem.) ὄράται. Nicomachus isag. arithm. L. I. c. 3. pag. 71. Ast. κατὰ καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης τοῦ προσδιελεγόμενον αἰτίας τινὰς εὐλόγους ἐπιφέρειν δοκοῦντος τοῖς μαθήμασιν — ἐπιπλήττων φησίν· ὡς ἡδὺς εἶ, (λῶστε· addit cod. 76.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄρα ἄχρηστα ταῦτα (id om. idem.) τὰ μαθήματα προστάττοιμι. τὸ δὲ ἐστὶ παρχάλεπον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον· ὄμμα γὰρ τῆς (om. idem et cod. 482.) ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἀποτυφλούμενον καὶ κατορνυτόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναζωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται, κρείττον ὄν σωθῆναι μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἢ περὶ τοῦ παντὸς ἀλήθεια ὄράται. — Pro ἡδὺς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὡς ἡδὺς exhibent, quod Astius tenuit. Etiam Ficinus: *Quam dulcis vir es.* Atque ita Gorg. p. 491. E: ὡς ἡδὺς εἶ. Hipp. mai. p. 288. B: ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὃ Σώκρατες. Sed supra L. I. p. 337. D: ἡδὺς γὰρ εἶ. quem ad locum Timaei glossam (ἡδὺς· εὐήθης

μη δοκῆς ἄχρηστα μαθήματα προστάττειν. τὸ δ' ἔστιν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τοῦτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκα-
E θάιρεται τε καὶ ἀναζωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλού-
μενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρείττον ὄν σω-
θῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁρᾶται.
οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως ὡς εὖ δόξεις
λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου μηδαμῆ ἠσθημένοι εἰσὶν, εἰκό-

καὶ ἄφρων.) a Ruhnkenio illustratam significavi.

εἰ] εἰ Vind. E.
δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E. δοκῆς] δοκῆς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.
τὸ δ'] τὸ δ' Ald. Bas. ab. τοῦδ' Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδε Flor. ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B.

ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἔστιν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Theo, esse statuit: *lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud sane facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendam utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen minime contemnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.*

ἐκάστου] Ita Par. ADK. Lob. Vind. EF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. ACR. Theo et scholiastes, (ἐκά-

στον ἀνδρὸς τοῦ μανθάνοντος) quos merito secutus est cum Astio in tert. Stallbaumius. Reliqui codices et editi ἐκάστοις habent, quod etiam ambiguitate laborat.

ὄργανόν τι] ὄργανόν τε Vind. EF. Ang. B. Flor. AC. quibus Stallbaumius Flor. V. addit, ex quo postea ὄργανον τι τῆς affert. Videtur τε pro τι in Flor. R. repertum fuisse, τι τῆς in V. ex-
stare.

τε] τι Lob.

κρείττον ὄν etc.] Plutarchus E symposiac. L. VIII. probl. 2. quo quaerit, πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν αἰεὶ γεωμετρῆν, p. 718. D. hunc locum et Phaedon. p. 83. D. simul respiciens ἐπιζομένην γὰρ, inquit, (sc. ἢ διάνοιαν) ὑπὸ τὸν σφόδρα πονεῖν καὶ ἠθεσθαι τῷ περὶ τὰ σώματα πλανητῶ προσέχειν ὡς ὄντι τοῦ ἀληθῶς ὄντος τυφλοῦται καὶ τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων (ita cod. Vulcobii: ὀνομάτων ed. Ald. Bas. σωμάτων Steph.) ὄργανον ψυχῆς καὶ φέγγος ἀπόλλυσιν, ὃ μόνῳ θεατὸν ἔστι τὸ θεῖον. Iamblichus de vita Pythag. c. 16. §. 70. pag. 143. Kiessl. τὸ θεῖον ὄμμα κρείττον ὄν σωθῆναι κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὄθεν δὴ καὶ μεγάλων τε καὶ θανμασίων τὰς τῷ ὄντι φιλοσόφους ψυχὰς ἔφασκεν ἀναμέστους καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος διάλυσιν συνεστίους θεοῖς γινόμενας καὶ συμπεριπολούσας καὶ τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον θεωμένας, ἐπεὶ περὶ καὶ ἐν τῷ ζῆν ἐφίετον τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτηδευ-

τως ἡγήσονται σε λέγειν οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὀρθῶσιν ἀξίαν λόγου ἀφέλειαν. σκοπέει οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγη, ἢ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σαν- 528 τοῦ ἔνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, εἰ τις τι δύναται ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως, ἔφη, αἰροῦμαι, ἔμαυτοῦ ἔνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. Ἄναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἰς τοῦπίσω· νῦν δὴ γὰρ οὐκ ὀρθῶς

σιν αὐτοῦ προετίμων, ἀφ' ἧς ὥσπερ τι ὄμμα ψυχῆς ἐκκαθηρα- μένους καὶ ἀναξωπυρήσαντας ἀπολλύμενόν τε καὶ ἀποτυφλούμενον, κρεῖττον ὄν σώζεσθαι μυρίων ὀμμάτων, δυνατοῦς γίνεσθαι ἐπορέξασθαι τῆς τοῦ λογιχοῦ παντὸς φύσεως.

ἀμηχάνως ὡς] ὡς om. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μηδαμῆ] μηδαμῆ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

ἡσθημένοι] ἡσθημένοις Flor. A.

οὐχ] om. Lob. Vat. M.

διαλέγη] διαλέγει Ang. B. et recentiores.

ἢ πρὸς οὐδετέρους] Ita Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. et Ficinus: an forte cum neutris. Reliqui cum editis οὐ inter ἢ et πρὸς. interpositum habent, cui, si post ὄνασθαι cum Astio in pr. et sec. et Stallbaumio in sec. interrogationis signum fieri debet, hic non est locus. Nam qui videre aliquem iubet, cum utris disputet, non potest simul opinari eum cum neutris disputare, nedum hanc opinionem tamquam rationem, cur illud iubeat, pronuntiare; quod utrumque secundum illam lectionem Socrates facit. Cf. L. VI. p. 505. C: ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακὰς; et sic sexcenties. Accedit quod Glaucō οὕτως αἰροῦμαι respondens optionem sibi aliquam a Socrate datam, non affirmandum aliquid propositum ostendit. Itaque post ὄνασθαι cum reliquis editoribus

punctum et ante ἢ οὐ non colon, quod iidem habent, sed comma faciendum erit, ut Socrates videre eum iubeat, utrum eligere alterutros, an negligere utrosque malit. Verum ne sic quidem negationi locus, et dictionis πρὸς ποτέρους pro πότερον πρὸς ὀπότερους accipiendae brevis incommoda et obscura videtur. Quare οὐ delevi: Platonem tamen sὺ pro eo scripsisse suspicor.

ποιεῖ] Ita Par. A. Vind. F. 528 ποιεῖη Vind. E. ποιῆς cum εἶ super ἦ Ang. B. ποιῆι Lob. ποιῆ Mon. B. ποιῆ Ald. Bas. ab Steph.

φθονοῖς] φθονεῖς Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. C. φθονεῖν non Stephanus, ut Bekkeri typotheta voluit, sed Mon. B.

μὴν] μέντοι Ald. Bas. ab Steph. Ast. et fortasse Ven. B. a m. pr. Hunc enim correctum Bekkerus tradit μὴν exhibere cum reliquis, inter quos etiam Mon. B. referendus est, cuius notam ille praetermisit, vel, si Bipontinorum silentium non fallit, cum Parisiensis K. nota confudit.

τι] om. Par. K. sec. Bekk. ὄνασθαι] ὄνασθαι Ald. Bas. ab.

Οὕτως] οὕτω γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum.

λέγειν] om. Vind. E.

Ἄναγε] ἀνάγκη idem. Ἄνα γε Ald. Ἄρα γε Bas. a. Ἄρα γε Bas. b. et Par. K. sec. Bekk.

δὴ] om. Vind. E.

- τὸ ἐξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίᾳ. Πῶς λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν περιφορᾷ ὃν ἤδη στερεὸν λα-486
B βόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λαβεῖν· ὁρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην λαμβάνειν. ἔστι δὲ πού τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ τὸ βάρους μετέχον. Ἔστι γὰρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε, ὃ Σώκρατες, δοκεῖ οὐπω εὐρηθῆναι. Διτὰ γὰρ, ἣν δ' ἐγὼ, τὰ αἷτια ὅτι τε οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε δέονται οἱ ζητοῦντες, ἄνευ οὗ οὐκ ἂν εὐροίεν· ὃν προῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπὸν
C ἔπειτα καὶ γενομένου, ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πείθονται

τὸ ἐξῆς] τοεξῆς Vind. E. τὸ ἐξῆς Vind. F.

τῇ γεωμετρίᾳ] τρία Mon. B. In Lob. ἣν super ἦι et an super α scriptum.

ἐν] Huic in Mon. B. τὸ int. vers. a m. s. praescriptum est.

καθ' αὐτὸ] καθ'αὐτὸ Vind. F. καθ'αὐτὸ τὸ Vind. E.

- B** δὲ ἔχει ἐξῆς] δὴ ἔχει Vind. E. — Alcinous isag. c. 7: καὶ μὴν ἢ γε στερεομετρία (v. ἢ τε γεωμετρία) χρησιμωτάτη· μετὰ γὰρ τὴν δευτέραν αὔξην ἀκόλουθος ἢ κατ' αὐτὴν θεωρία τρίτην αὔξην ἔχουσα.

τοῦτο] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

βάρους] βάρους Lob. Vind. F. Vat. BM. Flor. RT.

δοκεῖ οὐπω] Ita Par. ADK. Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. οὐπω δοκεῖς Vind. E. οὐπω δοκεῖ reliqui et editiones ante Bekkerum.

ὅτι τε] ὅτι om. Ang. B. τε om. Lob. Flor. V. Vat. B. et a m. pr. M.

ἀσθενῶς] ἀσθενῶς τε Mon. B. Par. DK. Flor. U. Fic. (et cum inventu difficilia sint, haud ardentem quaeruntur:) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ζητεῖται] ζητεῖτε Lob. Vat. M. et, sup. α, B.

ἐπιστάτου] τε] τε om. Par. A. a m. pr. In Lob. eius loco ante correctionem δὲ erat. Astius in tert. γε pro eo requirit.

ἄνευ] post οὗ Vind. EF. Ven. B. Flor. ACRTV. Vat. M. a m. s. Stallb. pr.

ὃν] ὃν Vind. E.

προῶτον] τρόπον, in m. προῶτον, Par. D.

γενομένου] γενομένους Bas. b.

εἰ δὲ — πείθονται] om. Mon. C B.

ἔννεπιστατοῖ] ἔννεπίστατοι Vind. F. ἔννεπίσταται Vind. E. ἔννεπιστατεῖ Lob. Vat. M. Flor. TV.

καὶ] In Mon. B. a m. s. τοι int. vers. additum est.

ἔννεχῶς] συν. Vind. F.

ἐντόνως] εὐτόνως Vind. EF. Flor. RT. et cum v super v Ang. B. ἐμπόνως Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἔχει] ἔχοι Mon. B. Flor. UV. Stallb. pr.

νῦν ὑπὸ] Vulgo additum μὲν quamvis bonum secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Lob. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. et Vat. M. a m. pr. omisi, quibus libris hoc eodem iure debetur, quo obsequium in οὕτως (A.) δοκεῖ οὐπω (B.) et ἄνευ οὗ ne a Bekkero quidem negatum; praesertim quum μὲν ob sequens δὲ librariis necessarium videri poterit et alibi non semel interpolatum reperiat. Conf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. et 184, a. n. 1.

κολούμενα] κολουόμενα Lob. κωλύόμενα Vind. EF. Ang. B. et a m. pr. Ven. B. Idem Fici-

οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ, μεγαλοφρονούμενοι. εἰ δὲ πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ, ἐντίμως ἄγουσα αὐτὰ, οὗτοί τε ἂν πείθονται, καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόνως ζητούμενα ἐκφανῆ γένοιτο ὅπη ἔχει· ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἐχόντων, καθ' ὅτι χρήσιμα. ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος ἀξάνεται, καὶ οὐδὲν θαναμαστὸν D αὐτὰ φανῆναι. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. ἀλλὰ μοι σαφέστερον εἰπέ ἂ νῦν δὴ ἔλεγες. τὴν μὲν γὰρ πού τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Εἰτά γ', ἔφη, τὸ

nus legisse videtur: *quamquam et vulgus ista contemnit et prohibet. Nec multum interest. Scilicet eo, quod vulgo stereometriam contemnebant, fiebat, ut minora incrementa caperet. Alterum obstaculum erat, quod qui ei operam dabant, utilitatem eius et cum altiori mathesi coniunctionem nondum perspexerant, qua intellecta et rectius et studiosius eam tractaturi fuissent. Cf. Historia problematis de cubi duplicatione auctore N. Th. Reimer. (Gottingae 1798.) c. VI. p. 35. sq. In verbis autem hoc alterum demonstrantibus participium, velut διωκόμενα vel ζητούμενα, post χρήσιμα omissum, et quoniam incrementum disciplinae a quaerentibus illis quamvis utilitatis eius ignaris proficiscebatur, hoc ipsum ἀξάνεται cum ὑπὸ τῶν ζητούντων constructum, hisque interpositum δὲ quasi primitivae orationis monumentum relictum est. Male igitur Stallbaumius καὶ κολουόμενα. post χρήσιμα ponenda suspicatur. Unde tandem incrementa caperet ars, nisi ὑπὸ τῶν ζητούντων? Neque probabiliter Schleiermacherus: da sie schon jetzt, wieviel von den meisten gar nicht geachtet, sondern eher gehemmt, und von den Forschenden selbst, welche die rechte Einsicht nicht haben, nur so weit als sie nützlich ist, dennoch dem allen zum Troz vermöge ihres innern*

Reizes gedeiht. Propius ad Graeca accesserint haec: *da es auch jetzt schon von der Menge verachtet und unterdrückt und von suchenden, die nicht anzugeben wissen, wiefern es nützt, gleichwohl trotz allen dem unwillkürlich wegen seines Reizes grösseren Bestand erhält.*

καθ' ὅτι] καθότι Vind. EF. Mon. B.

ἀξάνεται] ἀξάνεσθαι Vind. B. Mon. C.

αὐτὰ] ταῦτα Vind. BE. Mon. D C. Vat. H. Flor. ACTV. Ast. sec.

τό γε] τό γ' Vind. F.

ἔχει] ἔχει Mon. C.

τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν] Proclus in Euclidis librum I. (Bas. 1533.) p. 32: τοῖς μὲν παλαιότεροις τῶν φιλοσόφων οὐκ ἐδόκει τῆς ἐπιφανείας εἶδος τίθεσθαι τὸ ἐπίπεδον, ἀλλ' ὡς τὰν τὸ ἐπιπέδον παραλαμβάνειν εἰς παράστασιν τοῦ διχῆ διαστάτος μεγέθους. οὕτω γὰρ καὶ ὁ θεῖος Πλάτων τὴν γεωμετρίαν τῶν ἐπιπέδων ἔφατο θεωρητικὴν εἶναι πρὸς τὴν στερεομετρίαν αὐτὴν ἀντιδιαιρῶν, ὡς ἂν τῆς αὐτῆς οὐσης τῶ ἐπιπέδῳ τῆς ἐπιφανείας.

ἐτίθης] Ita Par. A. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. V. ἐτίθεισ reliqui mei et Florentini et editiones ante Bekkerum et Stallbaumius. Vid. ad L. VI. p. 497. D. In Vind. B. Mon. C.

μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετὰ ταύτην, ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπεύδων γὰρ, ἔφη, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω· ἐξῆς γὰρ οὐσαν τὴν βάθους αὐξῆς μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσῃ γελοίως ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν
F μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὐσαν βάθους. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τιθῶμεν μάθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπούμενης, ἐὰν αὐτὴν πόλις μετή. Εὐκὸς, ἦ δ' ὅς. καὶ ὁ γε νῦν δὴ μοι, ὦ Σώκράτες, ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν
 529 ἦ σὺ μετέρχῃ ἐπαινοῦ. παντὶ γὰρ μοι δοκεῖ δῆλον, ὅτι

Ald. Bas. ab. signum est interrogandi.

γ'] γε Mon. C.

μετὰ ταύτην] Ita Par. A. Vind. E. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. et ante ἀστρονομίαν Vind. B. Mon. C. μετα ταῦτα τὴν Vind. F. μετ' αὐτὴν reliqui libri scripti et editi. Cf. p. 529. E.

δ'] δὲ Lob.

ἀνεχώρησας] ἀνεχώρισας Ald. Bas. ab.

ἔφη] ἔφη Lob.

ἐξῆς] ἐξ ἧς Vind. E. Pro aspero Vind. F. e corr. Ienem habet.

βάθους] βάθος Vind. F.

αὐξῆς] αὐξην Lob. Vat. M. αὐξῆσιν Vind. F. Flor. R. „Vat. M.“ Puto Ang. B.

γελοίως] γελοῖος Bas. b. γελοίως ἔχειν τῇ ζητήσῃ dicitur stereometria non „quia ita est comparata, ut eam disquirere ridiculum sit“ quemadmodum Stallbaumius explicat, sed quia imperrite tractabatur. Cf. p. 529. E: **κ**ἀλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ.

μετὰ γεωμετρίαν] μεταγ. Vind. F.

E βάθους] βάθος idem ante corr. Quod astronomiam φορὰν, non μέθοδον φορᾶς, appellat, eadem brevitate p. 530. D. ὡς πρὸς ἀστρονομίαν, inquit, ὅμματα πέπηγεν.

μετή] μετῖοι Vind. B. Mon. C. μετῖη Ald. Bas. ab.

καὶ] : καὶ Vind. E. Καὶ editi ante Astii sec.

Σώκράτες] σώσώκράτες Vind. E.

ἀστρονομίας] ἀστρονομίας Bas. b.

σὺ μετέρχῃ] Ita Par. AK. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. σὺ μετέρχε Mon. B. συμμετέρχῃ Lob. (—η) Ald. Bas. ab. Steph: σὺ μετέρχει recentiores, inter quos Bekkerus σὺ μετ. ex Men. B. et reliquis septem supra indicatis afferens terminationem incertam reliquit neque de Ven. C. Par. D. Vat. M. quicquam significavit, Stallbaumius autem σὺ μετέρχει in Florentinis, Monacensi (C.) et Parisiensi (K.) scriptum ostendit.

γὰρ μοι] bis Mon. C.

529

δῆλον] εἶναι idem et Vind. B. addunt. Theo Sm. p. 9: ἐν τε τοῖς ἐξῆς ἐπαινοῦν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μαθήματα σπουδὴν γεωμετρία μὲν, φησὶν, ἐστὶ περὶ τὴν τοῦ ἐπιπέδου θεωρίαν, ἀστρονομία δὲ περὶ τὴν τοῦ στερεοῦ φορὰν, αὐτὴ δὲ ἀναγκάζει εἰς τὸ ἀνω ὄραν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἄγει.

οὕτω] οὕτως Par. K. sec. Bip. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 398, a. inf.

οἱ] οἱ Bas. ab.

αὕτη γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὄραῖν καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτω. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῷ ἢ ἔστι· κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύν- B
πτων καταμανθάνοι τι, ἠγρεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Ἴσως οὖν καλῶς ἠγῆ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιούν

ἀνάγοντες] ἄγοντες Flor. T. Cf. p. 521. C. Secus Schleiermacherus: welche sie als Philosophie erheben wollen.

ἀγεννῶς] ἀγενῶς Vind. E. Flor. U. et, sup. a m. s. altero v, Mon. B. Cf. Phaedr. p. 264. B: ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν ὡς μηδὲν εἰδῶτι οὐκ ἀγεννῶς τὸ ἐπιὸν εἰρησθαι τῷ γράφοντι. non sine generosa fiducia.

μοι δοκεῖς] om. Mon. C. ἦ] ἦ Par. K. sec. Bekk. et a m. s. A. Ven. C. ἦ Vind. E. ἦ Bas. b.

κινδυνεύεις] κινδυνεύει Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B καὶ] om. Mon. C.

ἀνακύνπτων] ἀνακαλύπτων Vind. E.

καταμανθάνοι] καταμανθάνει Mon. B. Ven. B. καταμανθάνει cum oi ei super ultimo v Mon. C. καταλαμβάνει Vat. M. Cf. L. V. p. 475. D.

αὐτὸν] αὐτὴν Par. K. sec. Bekk.

νοήσει] Ita Mon. BC. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. et cum litura post ei Vind. BF. νοεῖν τι Ven. B. intelligere Fic. νοήσειν reliqui cum editis ante Bekkerum, quod Stephanus p. 25. in νοεῖν, Porsonus vero testante, ut Stallbaumius commemoravit, Malthbyo in Morelli thes. pros. p. 603. secundum codices quosdam Oxonienses in νοήσει mutan-

dum docuit. Ego νοήσειν, si sequeretur ὄραῖν, ob temporum diversitatem sollicitandum non putarem, cuius exempla Vol. I. p. 52. monstravi; neque ipsum verbum non aptum haberi potest; sed ὄμμασι θεωρεῖν, quae dictio insolentior est, prae simplici ὄραῖν non aliter, nisi quod νοήσει praececessisset, placuisse scriptori videtur.

οὐκ ὄμμασι] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. (hic οὐνόμμασι) Flor. ACRTUV. Bas. b. et Stallbaumius. οὐκ ὄμμασιν Mon. C. Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Bekkerus item tacens et Astius. Conf. Vol. I. p. 123, b.

ἠγῆ] ἠγεῖ Par. D. et recentiores.

δ' εὐηθικῶς] δευ. Vind. E.

ποιούν] Pro eo Heindorfius ad Theaet. §. 83. obiter ostendit ποιεῖν scribendum, cui Astius νομίξειν frequenter cum participio loco infinitivi coniungi dictitans duos Xenophontis locos obiecit, qui nihil probant. Unus est Anab. VI. 6, 24: νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης, δι' ἀνδρα δειλόν τε καὶ πονηρόν. ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων. Alter de rep. Lac. I. 6: καὶ τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Neque ego exemplis refutare Heindorfium possum, sed aliud esse puto νομίσαι τι ποιεῖν, aliud ποιούν

ψυχὴν βλέπειν μάθημα ; ἢ ἐκεῖνο , ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ἢ καὶ τὸ ἀόρατον , εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ κάτω συμμεμνκῶς τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειροῇ τι μανθάνειν , οὔτε μαθεῖν ἂν ποτέ φημι αὐτὸν , ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν C ἔχειν τῶν τοιούτων , οὔτε ἄνω , ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχὴν , καὶ ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ

idque huic loco magis aptum, scilicet non solum facere s. faciendum in praesentia occupatum esse, sed vim et consuetudinem faciendi habere aliquid existimare. Nec nihil alteri infinitivo βλέπειν et variandae orationis studio tribuendum videtur.

τὸ ὄν] τὸ om. Mon. C.

τε ἢ] γε ἢν Vind. E.

ἀόρατον] ὄρατόν Par. K. sec. Bekk.

εἴαν τέ τις — μανθάνειν] εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ εἴαν τε κάτω συμμεμνκῶς. εἰ δέ τις αἰσθητῶν περὶ μανθάνειν ἐπιχειροῖ Vind. B. Eadem est Mon. C. lectio, praeterquam quod pro συμμεμνκῶς simplex μεμνκῶς habet. εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ κάτω συμμεμνκῶς τούτων τι μανθάνη. εἴαν δ' ἄνω που κεκηνῶς ὅτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειροῇ μανθάνειν Mon. B. et, τούτων — ὅτιοῦν in m. a m. s. positus, Flor. U. Hanc lectionem Bekkerus et in sec. Stallbaumius receperunt. Reliqui codices et Ficinus in nostram cum reliquis editionibus consentiunt, nisi quod Ficinus pro ἢ κάτω συμμ. nunquam conversus deorsum posuit, quasi μὴ ν. σ. legisset, et pro εἴαν τέ Vind. F. Ang. B. εἴαν δέ, pro κεκηνῶς Vind. F. κεκηνός, pro ἢ Vind. E. ἢ, pro συμμεμνκῶς Lob. Vat. M. μεμνκῶς, Vat. B. Ven. B. uterque a m. s. νεμκῶς, pro τι Ang. B. τε habet, quod ipsum τι in Lob. omisum, in Par. A. Ven. B. Vat. HM, eo quo nos posuimus loco, in reliquis et in Ald. Bas. ab Steph. (quem falso Bekkerus cum

Par. A. consentire significat) Ast. et Stallb. pr. ante ἐπιχειροῇ vel ἐπιχειροῖ, quomodo in Vind. EF. Flor. AC. scriptum est, legitur. Quae omnia exigui et ad minuendam vulgatae auctoritatem nullius momenti esse apparet. Haud multo maioris ea sunt, quae Schleiermacherus et ipse Monacensem Bekkeri secutus obicit. Primum negat rebus sensibilibus intentum non solum ἄνω κεκηνότα, sed etiam κάτω συμμεμνκῶτα dici debuisse, quod Ficino quoque offensionem fuit. Sed hoc omisso corporis statui erecto et ori aperto non tam efficiendae cognitionis vis negata, quam impediendae tributa videretur. Itaque nulla eiusmodi vi praedita illa et omnino inefficacia demonstraturus Socrates si quis sursum aperto, inquit, vel clauso deorsum ore sensibile quid cognoscere studet, neque cognoscere mihi neque sursum spectare animo videtur. Deinde in particula τε post εἴαν offendit et contrarii significationem desiderat, non animadvertens duas negationes, οὐ δύναμαι et οὐ φημι, recte per τε copulari, et si necessarium esset δέ, id unum servatis ceteris ex Ang. B. vel etiam ex coniectura restitui potuisse. Bekkeri lectioni praeter codicum auctoritatem hoc maxime obstat, quod viro gravi et gravissimis in rebus defixo personam comicam, πρόσωπον κεκηνός, adiecit. Accedit quod sensibilibus intentum non quamvis, sed quod ἄνω κεκηνός sit, cognitione privare videtur, et quod non apparet, cur ἢ κάτω συμμεμνκῶς potius, quam εἴαν τε ν. σ. dicatur. Atque hac ex parte multo magis

μανθάνη. Δίκην, ἔφη, ἔχω· ορθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι; Ὡδε, ἦν δ' ἐγώ· ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα, ἐπίπερ ἐν ὄρατῷ πεποικίλται, κάλλιστα μὲν ἠγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων D

tolerabilis et haud paullo modestior est alterius Monacensis interpolatio, quem Schleiermacherus pro inutili abiicere et cum Bekkeriano confundere non debebat.

ποτε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. K.

ἔχειν] ἔχει iidem.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. HM. Ast. sec. tert. scientiam enim adipisci hunc nego Fic. Cf. prima lectionis varietas in D.

ἀλλὰ] οὔτε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C ἐξ ὑπτίας νέων] νέων, pro quo Vat. BM. Ven. B. et, sup. ε, Lob. ναίων, Par. DK. sec. Bekk. νεῶν, Par. A. Mon. C. Vat. H. μὲν, Vind. B. μὴν, Vind. E. (ἐξυπτίας ut F.) μὴ exhibit, Ficinus iacens posuit, Stephanus p. 25. recte negat in νέον mutandum aut pro habitans accipiendum, quum sit natans. Polux VII. 138: νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Astius, qui in pr. νεύων dederat, in sec. metaphorice dictum putat, ut ἐξ ὑπτίας νέων nihil aliud sit, nisi supinus. Atque ita Galenus intellexisse aut νέων non legisse videtur de usu part. L. III. T. III. p. 183. Kühn. ad haec respiciens: τὸ δὲ μὴδὲ Πλάτωνος αὐτοῦς ἀνηκοῦναι λέγοντος, ὡς οὐ τοῦτ' ἔστι τὸ ἀνω βλέπειν, ὅταν τις ὑπτιον αὐτὸν ἀνακλίνειε χασμῶμενος; ἀλλ' ὅταν, οἶμαι, τῷ νῷ τὴν τῶν ὄντων φύσιν ἐπισκοπήται, δεινῶς ὀλίγορον. Sed huic interpretationi per se non nimis

probabili etiam addita ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ parum conveniunt, et mare natantem, qui proprie dicitur, requirit. Neque vero propterea opus est, ut cum Mon. B. Flor. U. ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῆ scribatur, quod Stallbaumius in sec. fecit. Namque in ea orbis terrarum parte, quae γῆ vocatur, non minus, quam in altera natari potest. γῆ non idem est, quod χέρσος.

Δίκην] νῦν τιμωρίαν. scholiastes; recte. Cf. Xenophon Cyrop. VII. 2, 24. et ibi a Schneidero citatus Lysias epitaph. §. 7. Bekk. p. 59. Reisk.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald.

δὴ ἔλεγες] διέλεγες Vind. E.

παρὰ] παρ' idem. πρὸς Par. K.

μέλλοιεν] μέλλοι Vat. H. μέλλοιμεν Vind. E. Flor. ACT. et Ficinus: si eius nobis perceptio sit ad ea, quae dicimus, profutura.

λέγομεν] λέγοιμεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῷ] om. Vat. H. et Stallbaumio in pr. referente Flor. ACT. Sed idem in Par. K. omissum dicit. Itaque ἐν οὐρανῷ pro ἐν ὄρατῷ e Florentinis illis notatum accepisse et perperam huc retulisse videtur. Nam pro ὄρατῷ Bekkerus et Bipontini testantur in Par. K. οὐρανῷ legi. Idem legitur in Vind. E. eratque ante corr. in Lob.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον D Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. V.

ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἔνδειν, ἄς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθέσι σχήμασι φορὰς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει· ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτὰ, ὄψει δ' οὐ. ἢ σὺ οἶε; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ
E τις ἐντύχοι ὑπὸ Λαυδάλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ

τῶν δὲ ἀληθινῶν] τὸν δὲ ἀληθινὸν Vind. B. Mon. C. τὸ δὲ ἀληθινὸν Vind. E.

ἄς] ὁ Ang. B. ἃ Flor. R. Id Stallbaumius in sec. probat atque extrema sic scripta velit: *σχήμασι πάσας φορὰς πρὸς ἄλληλα τε καὶ τὰ ἐνόντα φέρει*. additque interpretationem, quae quoniam fundamento caret, commemoranda non videtur. Astius ὄν pro ἄς scribendum et post βραδύτης comate posito καὶ inserendum idque pro καὶ ἃ accipiendum statuit; cui multa repugnant; illud vere monuit, ἄς non pertinere ad τῶν ἀληθινῶν, quasi hoc sit femininum et φορὰς per attractionem pro φορῶν positum, quod nuper placuit Bernhardyō synt. p. 302. Denique Schleiermacherus in vulgata acquiescit, sed una cum veris motibus sensibilis simul significari totamque enuntiationem ellipticam, summam autem sententiae hanc esse censet: *τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ πολὺ τῶν ἀληθινῶν ἔνδειν κατὰ τὰς φορὰς*. Ego neque a grammatica, neque a sensu quicquam ob stare puto, quo minus ad τῶν ἀληθινῶν ex antecedentibus repetamus ποικιλμάτων, tum verarum varietatum descriptionem contineri putemus verbis ἄς τὸ ὄν τάχος etc. φορὰς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει, quasi dicat τῶν ἀληθινῶν ποικιλμάτων, τοῦτ' ἔστι τῶν φορῶν, ἄς etc. Qua ratione vera celeritas, et vera tarditas quum invicem ferri, tum quae insint ferre dicantur, haud difficile intellectu nec non signi-

ficatum a Schleiermacherō est. Quemadmodum enim sensibilis coeli varietas eo efficitur, quod stellas in coelo conspiciuas alias celerior, alias tardior motus per definita temporis spatia certasque figuras circummagit, qui motus est non verae, sed sensibilis celeritatis tarditatisque et per numeros atque figuras item sensibiles decurrūt, ita veram varietatem vera celeritas et tarditas efficiunt eo, quod veras stellas secundum verum numerum verasque figuras movent, qui motus partim ipsarum est, quia celeritas et tarditas motu carere non possunt, partim ad res motas seu veras stellas pertinet, quae τὰ ἐνόντα dicuntur, quia celeritas et tarditas cum eis sese coniungentes eas amplectuntur et continent. Cf. Proclus in Tim. p. 244: *πρόεισι κατ' ἀριθμὸν ὁ ὡς ἀληθῶς χρόνος, ἀριθμῶν τὰ μετέχοντα* (v. ἃ μεταμετέχοντα) αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ὡν νοερός ἀριθμὸς, ὃν καὶ ὁ Σωκράτης ἔλεγε καὶ ἠνύσαστο, ἠνίκα ἔλεγεν, ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ λέγων εἶναι τὸ αὐτοτάχος καὶ τὴν αὐτοβραδύτητα, οἷς διαφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀριθμούμενα, θάπτον ἢ βραδύτερον κινούμενα. et in Parm. T. III. p. 158: *ὥσπερ τῶν ἐνεργειῶν ἡ ἰσοταχῆς καὶ ἀνισόταχος ἔστι καὶ βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ, μεμαθήκαμεν ἐν Πολιτείᾳ*. in quibus post ἀριθμῷ nonnulla excidisse suspicor.

τάχος] πᾶχος Vind. F. et int. vers. Flor. A.

βραδύτης] Ita Vind. EF. βρα-

γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεποιημένοις διαγράμμασιν. ἠγγήσαιο γὰρ ἂν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας ἰδὼν τὰ τοιαῦτα κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασία, γελοῖον μὲν ἐπισκοπεῖν ταῦτα σπουδῇ ὡς τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐτοῖς ληψόμενον ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς 530 συμμετρίας. Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι; ἔφη. Τῷ ὄντι δὲ ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγὼ, ὄντα οὐκ οἶει ταῦτὸν πείσεσθαι εἰς τὰς τῶν ἄστρον φορὰς ἀποβλέποντα;

δντης reliqui mei cum editis, contra Herodiani, scholiastae Veneti et Eustathii (T. II. p. 149, 5. Lips.) praeceptum. Cf. Buttmanus gramm. II. p. 324. Idem Defin. p. 415. E. ex duobus codicibus Bekkeri unoque Mon. DXIII. pro vulgato βραδυτης restituendum.

πρὸς ἄλληλα]. προσάλλ. Vind. F.

δῆ] am. Vind. E.

ληπτὰ] λεπτά Vind. B.

δ'] δέ, Lob.

ἦ] ἦ Vind. F. Mon. B.

Οὐδαμῶς ἔφη] om. Mon. B. οὐδαμῶς γε ἔφη Vind. F. (Flor. ACR.) Stallb. pr. οὐδαμῶς γ' ἔφη Ven. B. Ang. B. Ald. Bas. ab. Steph. (tac. Bip.) Ast.

παραδείγμασι] παραδείγματι Vind. B. et corr. Mon. C. (ante corr. —σι) Steph. Ast. pr. sec. exemplo Fic. In Lob. τι super si scriptum. De Vat. M. (et Vind. B.) Bekkerus nihil ostendit.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνα μαθησεως, Vind. E.

ἐντύχοι] ἐντύχη Vind. BF. Vat. M.

E ἠγγήσαιο] ἠγγήσατο Vind. F. ἂν] idem int. vers. habet.

κάλλιστα] κάλλιστον Vind. B. Mon. C. In Mon. B. κάλλι τα, sup. a m. s. σ, legitur.

ἀπεργασία] ἀπεργασίαν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Cf. p. 528. D.

μὴν] μὲν Vind. F. Ang. B. Vat. H. δ' Vind. E. μέντοι Flor. TV. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et, ut videtur, Ven. B. quem Bekkerus tradit μὴν pro varia lectione

(γο) exhibere. Conf. p. 528. A. Perperam, ut alia, Stallbaumius in sec. μὲν vulgatum fuisse dicit. ἐπισκοπεῖν] ἐσκοπεῖν Vind. E. ταῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. et γο B. Ang. B. Flor. RU. Stallb.

σπουδῇ] om. Lob. Vat. BM. Ven. B. sed is pro var. lect. habet. In Flor. T. ante ταῦτα legitur.

ὡς] πρὸς Ven. C. Par. DK. et, sup. ὡς, Vat. B. πρὸς τὸ Lob. Vat. M.

ληψόμενον] ληψόμενος Mon. C. ληψόμενον, sup. εσθαι, Ven. C.

ἴσων] ἦ ἴ. Ang. B.

οὐ] ὁ Lob. om. Vat. M.

μέλλει] μέλλοι Flor. T.

εἶναι] om. Vat. H.

Τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon. C. τὸ τῷ ὄντι Lob. Vat. M. τὸν τῷ ὄντι Mon. B. Flor. TU. Idem invenisse videtur scholii auctor: ὁ τῷ ὄντι, φησὶν, ἀστρονομικὸς etc. Articulum recepit Stallbaumius.

δῆ] δὲ Vind. B. Mon. C.

ἦν δ' ἐγὼ] post ὄντα idem.

οὐκ οἶει ταῦτὸν πείσεσθαι] om. Lob. Vat. M. Pro ταῦτὸν Mon. C. τὸν αὐτὸν, Ven. C. ταυτὸ, Vat. B. αὐτὸ habet. Pro πείσεσθαι, ut videtur, nam versus numerus non congruit, πήσεσθαι Bekkerus in Par. K. legit. Bipontini silent. Idem quoque facturum putare debemus verum astronomum etc. Fic.

ἄστρον φορὰς] ἄστρο φφορὰς Mon. C.

νομιεῖν μὲν, ὡς οἶόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συ-
στήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ
αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν
ξυμμετρίαν καὶ τούτων πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐπι-
B αὐτὸν καὶ τῶν ἄλλων ἀστρῶν πρὸς τε ταῦτα καὶ πρὸς
ἄλληλα οὐκ ἄτοπον, οἷε, ἠγγήσεται τὸν νομίζοντα γίνε-
σθαι τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλ-
λάττειν, σώμά τε ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ
τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ,
ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι. Προβλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγὼ,
χρῶμενοι ὥσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέ-
C ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φύσει φρό-
νιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ ἀρχήστου ποιήσιν. Ἡ πολλαπλά-

οὔτω] οὐ τῷ Ald. Bas. ab.
οὐρανοῦ] οὐρανῶ Vind. F.
αὐτόν τε] αὐτόν idem. Paullo
post ἐναντῶ et συμμετρίαν et
πρὸς τε ταυτὰ.

B οἷε] Ven. C. a m. recenti et
additum habet. Cf. L. VI. p. 486.
C.

ἠγγήσεται] ἠγγήσεσθαι Mon. B.
et ante corr. C. Ang. B. Flor.
RTU.

γίνεσθαι] γίν. Vind. E. Mon.
C. Ald. Bas. ab. Steph. (non
Florentini.)

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Vind. F. οὐ-
δαμῇ Steph. Ast. pr. sec.

σώμά] τὰ σώματά Vind. F.
Flor. A. Plotinus Enn. II. L. I.
c. 2: πῶς γὰρ ἂν, φησὶ, σώ-
ματα ἔχοντα καὶ ὁρώμενα ἀπα-
ραλλάκτως ἔξει καὶ τὸ (an ἀεὶ?)
ὡσαύτως; συγχωρῶν καὶ ἐπὶ τού-
των δηλονότι τῷ Ἡρακλείτῳ, ὡς
(l. ὅς) ἔφη ἀεὶ καὶ τὸν ἥλιον
γίνεσθαι.

ἔχοντα] ἔχ. αὐτὰ Flor. T.

καὶ ζητεῖν] καὶ om. Vind. F.
Ang. B.

ἀλήθειαν] βοήθειαν Vind. F.
αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῶ
Vat. M.

Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγοῦν Vind. F.
ἔμοιγ' οὖν Mon. B. Vid. ad p. 527.
D.

ἀκούοντι] ἀκούοντος Par. K.

ἄρ'] ἄρα Vind. BEF. Mon. C.
ἐάσωμεν] ἐάσωμεν Vind. F.
Mon. C. (hic sup. o) Par. DK.
Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT.
Ald. Bas. a.

μέλλομεν] μέλλομεν Vind. B.
Mon. C. Vat. M. et a m. s. Ven.
C. μέλλοντες Vat. H. Flor. A.

ἐξ ἀρχήστου] ἐξαρχ. Vind. E. C
ἐξ ἀρχῆς τοῦ cum π super τ Vat.
B. ἐξ ἀρχῆς τῶι Lob. Vat. M.
(hic τῶ) ἐξαρχῆς Mon. B. Par.
K. Flor. U. πρὸς ἀρχήστου Vind.
F. Ang. B.

Ἡ] ἦ Vind. F.

προστάττεις] προστάσεις Par.
K. sec. Bip. In Bas. ab. signum
interrogandi additum.

εἶπον] ἔφην Mon. C.

τάλλα] τᾶλλα Vind. F. τ' ἄλλα
Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon.
BC. Steph. Ast.

τρόπον] λόγον Ven. B.

ὡς νομοθετῶν] post ὄφελος
Lob. Vat. BM.

ἀλλὰ] Ἄλλὰ idque ut novi cap-
itis initium exhibent editiones
Bekkeri, Astii tertia et Stallbau-
mii. Sic τί δέ; p. 527. C. extr.
Τοῦτο μὲν 526. C. Βούλει οὖν
521. C. et in superioribus atque
insequentibus libris certis quibus-
dam locis, ubi transitus ad aliam
rem fieri videretur. Quas inci-
siones ego, si solum argumentum

σιον, ἔφη, τὸ ἔργον, ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστάτ-
 τεις. Οἴμαι δέ γε, εἶπον, καὶ τὰλλα κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν
 ὄφελος ἦ. ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομνήσαι τῶν προσηκόν-
 των μαθημάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὕτωςί. Οὐ μὴν ἔν,
 ἀλλὰ πλείω, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδη παρέχεται ἢ φορὰ, ὡς
 487 ἐγῶμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως ὅστις σοφὸς ἔξει εἰπεῖν. D
 ἂ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δὴ; Πρὸς τούτῳ,
 ἦν δ' ἐγὼ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει,
 ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς
 ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παρῆναι, καὶ αὐταὶ ἀλλήλων
 ἀδελφαὶ τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι, ὡς οἱ τε Πυθαγόρειοί
 φασί, καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαύκων, συγχωροῦμεν. ἢ πῶς
 ποιοῦμεν; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπειδὴ

sequuntur, horum sermonum natura, de qua Vol. I. p. XII. sq. dixi, minus convenientes et ita demum, si quod extrinsecus vel alio conversi colloquii vel narrationis requiescentis indicium accedat, admittendas existimo.

γὰρ τί] γὰρ τι Vind. F. Mon. B.

ἔχεις] —s int. vers. additum habet Mon. C.

ἔχω] ἔγωγ' Mon. B. ἔγωγε Flor. U. ἔχω γ' editi ante Bekkerum, qui γ' ab octo suorum abesse demonstrans de Par. DK. nihil significavit. Etiam Bipontini tacent.

γ' om. Mon. C. γε Flor. U. οὕτωςί] οὕτωςί Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. In Vind. F. post í litura est. Conf. Vol. I. p. 12, a.

μὴν] μόνον Vat. H. εἶδη] ἦδη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἶδη, sup. η, Vind. B. φορὰ] φρά Mon. C.

τούτῳ] τοῦτο Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. et cum ω super ultima B. τούτω Ald.

πέπηγεν] πέποιγεν Vind. E. Alcinous isag. c. 7: ὡςπερ γὰρ πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα συνέστηκεν, οὕτως ἀκοή πρὸς τὸ ἐναρμόνιον.

ὡς] οὕτως Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. AT. οὕτω Ven. C. a m. s. ὡς Lob. Vind. BE. Mon. C. Bas. b. Ast. pr. ὡς Ast. sec. Hermannum de emend. rat. gr. gr. p. 113. secutus, qui tamen postea ipse usum certum maluit, quam doctrinam incertam sequi. Cf. Phaedr. p. 241. D: ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἔρασταί. Protag. pag. 338. A: ὡς οὖν ποιήσετε. 326. D: ὡςπερ οἱ γραμματίσται — ἀναγκάζουσι — ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις — ἀναγκάζει etc. quem ad locum Heindorfius nostrum et duo Sophocleos adscripsit.

αἱ] om. Mon. C. Theo Sm. p. 9: καὶ μὲν δὴ περὶ μουσικῆς ἐν τῷ αὐτῷ φησὶν, ὅτι δνεῖν (al. δυοῖν) δεῖται ἡ τῶν ὄντων θεωρία, ἀστρονομίας καὶ ἀρμονίας, καὶ αὐταὶ ἀδελφαὶ αἱ ἐπιστῆμαι, ὡς οἱ Πυθαγόρειοι. οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουόμενας etc. Cf. p. 531. A.

εἶναι] εἰσὶν Lob. Bas. b. εἶεν Par. K.

Πυθαγόρειοι] πυθαγόρειοι Vind. F. Mon. C.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Ven. B. συγχωροῦμεν] ἐγγχ. Flor. T. Stallb.

ἢ πῶς ποιοῦμεν;] vel quidnam agemus? Fic. ἢ πῶς ποιῶμεν;

Ε πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πεισόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μὴ ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θυρέσομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκαῖσε ἀεὶ, οἳ πάντα δεῖ ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτι
531 καὶ περὶ ἀρμονίας ἕτερον τοιοῦτον ποιούσιν; τὰς γὰρ ἀκουόμενας αὐ̄ συμφωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα ὡσπερ οἱ ἀστρονόμοι ποιοῦσι. Νῆ

Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Cf. Vol. I. p. 168.

Ε ἔργον, ἐκείνων] ἔργον ἐκείνων, editi ante Bekkerum. Veram distinctionem viderat Ficinus. Cf. p. 531. B. extr.

πεισόμεθα] πεισόμεθα Vind. E. πεισόμεθα Vind. F.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUY. ταῦτα πάντα reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

φυλάξομεν] φυλάξομεν Vind. F. Mon. C. Ang. B. Flor. R. et cum o super ω Ven. B.

ἡμέτερον.] ἡμέτερον; Bas. ab. Ast. tert. At nullum sequitur responsum.

Μὴ ποτ' αὐτῶν — ἐκάτεροι. 531. C.] laudat Eusebius praep. L. XIII. p. 435. Pro μὴ ποτ' in Lob. Vat. M. μὴ τ' exstat. Post αὐτῶν Vind. E. τῶν addit.

οἳ] οἳ Vind. F. οὓ Flor. R.

πάντα] πάντας Euseb.

δεῖ] δῆ Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀφήκειν] ἀνήκειν Euseb. quod Stephanus annot. pag. 25. recipi posse censet. Idem thes. T. I. pag. 1690. C. ἐφήκειν coniicit. Codicum consensus et verbi ἀφινεῖσθαι, quod infra p. 531. D. in simili re positum est, analogia vulgatum quamvis ἀπαξ λεγόμενον satis tuctur.

ἢ] ἢ editiones ante Astium.

531 τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. BE. Mon. C. — Theo Sm. p. 9: οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουόμενας συμφω-

νίας αὐ̄ καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες (ἀν. ἀλλ. cod. Scal.) ἀνήνυτα ποιοῦσι· τελείως παραβάλλοντες τὰ ὅσα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνῆν θηρώμενοι, οἳ μὲν φασὶν ἀκούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἦχον καὶ μικρότατον εἶναι διάστημα τοῦτο, ᾧ μετρητέον, οἳ δὲ ἀμφισβητοῦσιν, ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγόμενον, τὰ ὅσα τοῦ νοῦ προστησάμενοι, ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχουσιν ἐπὶ τῶν κοιλιάβων (κοιλιάβων cod. Reg. A. κοιλιάβων margo cod. Reg. B.) στρεβλοῦντες. (στρεβλοῦνται Reg. A.)

συμφωνίας] Pollux II. 114: παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ καὶ συμφωνία καὶ διαφωνία. Verbum frequentius est. Cf. L. V. p. 463. E. X. 617. B. Crat. 436. D. et Phaedon. 101. D. quo loco cum altero contrarium significante iunctum est.

ἀναμετροῦντες] μετροῦντες Ven. B.

ἀνήνυτα] ἀνόνητα Vind. EF. Flor. ACR. et, sup. η et υ, Ang. B.

ἀστρονόμοι] ἀστρολόγοι Bas. b. Idem „in quodam vet. libro legi“ monet Stephanus p. 25.

ποιοῦσι] ποιοῦσι Lob. Mon. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U. Euseb. Ald. Bas. ab. ποιοῦσιν Bekkerus.

γελοιῶς] γελοῖα Vind. EF. Ang. B. Flor. R. (τελείως Theo.)

πυκνώματ' ἄττα] πυκνώματ' ἄττα Lob. Vind. F. πυκνώμαθ' ἄττα Vind. E. crebriores quasdam

τοὺς θεοὺς, ἔφη, καὶ γελοίως γε, πυκνώματ ἄττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὄττα, οἶον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι, οἱ μὲν φασιν ἔτι κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἤχην καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, ἀμφοτέροι ὄττα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. B
 Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπι τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἢ

vocum congestiones Fic. frequentamenta Gellii L. I. c. 11. et V. 1. quae lexicographi huc referunt, quamquam Graecum vocabulum dicta videntur, ab hac tamen re aliena sunt haud minus, quam frequentes chordarum pulsationes soni experiendi caussa, quas alii hic intelligunt. Artis vocabulum, quem terminum technicum vocant, pronomem ἄττα, nescio quae, et verbum ὀνομάζοντες haud dubie indicat, idque rem, non actionem significare ipsa nominis ratio docet. Iam quum Aristoxenus intervalla illa minora in tetrachordo ad genus chromaticum et harmonicum aptato, quae bina minima comprehendunt, πυκνὰ appellaverit, (elem. harm. L. I. p. 24. Meibom. πυκνὸν δὲ λεγέσθω τὸ ἐκ δύο διαστημάτων συνεστηκός, ἃ συντεθέντα ἔλαττον διάστημα περιέξει τοῦ λοιπομένου διαστήματος ἐν τῷ διά τεσσάρων.) haec ipsa πυκνὰ vel alia parva et tamen composita intervalla iam ante Aristoxenum simili nomine πυκνώματα a quibusdam propter sonorum in angusto spatio quasi confertorum frequentiam dicta et in dubitationem vocari solita esse credi potest. Cf. Bullialdus ad Theonem p. 206. et 279. et Boeckhius de metris Pind. p. 208. Sed pro certo ponendum non puto.

θηρευόμενοι] θηρώμενοι Mon. C. et Theo p. 10. sed p. 23. καθ' ἃ καὶ αὐτὸς, inquit, ὁ Πλάτων ἀφηγεῖται λέγων, ὡς οὐ χρῆ

ᾧσπερ ἐκ γειτόνων (τόνων Reg. C.) φωνὴν θηρευόμενος πράγματα παρέχειν ταῖς χορδαῖς. velut vicinior loco vocem ipsam venantes Fic. quae interpretatio non magis probabilis videtur, quam qua Schleiermacherus usus est: als ob sie den Ton von seinem Nachbar ablauschen wollten. Eodem modo isti ad chordas, quo ex contigua domo vocem aucupantes ad parietem aures admovevere dicuntur.

φασιν ἔτι] φασιν ὅτι Par. K. φασί Vind. F. Etiam Ang. B. Flor. R. ἔτι omittunt.

τοῦτο] τοῦτο τὸ Flor. T. ᾧ] ὡς Lob. Vat. BM. Flor. T.

δὲ] δ' Euseb. Pro ἀμφισβητοῦντες exspectabatur ἀμφισβητοῦσιν, quod praecedenti φασίν responderet; atque ita scriptum a Theone vidimus. Sed rediveratio ad participium, a quo fecerat initium, quasi etiam φάσκοντες, non φασίν positum esset.

φθεγγομένων] φθεγγόμενον Ven. B. Vat. H.

ἀμφοτέροι] ἀμφοτέρα Euseb. προστησάμενοι] προησάμενοι B Ang. B. et margo Flor. R. Idem liber a m. s. δεξάμενοι ἀρσθέντες vulgato superscripta habet.

μὲν] μὲν οὖν Flor. T. κολλόπων] κολόπων Mon. B. Flor. U. κολλοπίων Par. K. sec. Bip. quod sine articulo satis commo- dum esset. καλλόπων Vat. M. κολλόπων cum β super π Vind.

εἰκὼν γλῆνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνοσ καὶ οὐ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνοσ, οὓσ ἔφαμεν νῦν δι' περὶ ἀρμονίας ἐρήσεσθαι.

C ταῦτόν γὰρ ποιοῦσι τοῖσ ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺσ γὰρ ἐν ταύταισ ταῖσ συμφωνίαισ ταῖσ ἀκουομέναισ ἀριθμοὺσ ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰσ προβλήματα ἀνίασιν ἐπισκοπεῖν, τίνεσ ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνεσ οὐ, καὶ διὰ τί ἐκάτεροι. Δαιμόνιον γὰρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεισ. Χρησίμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸσ τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγα-

E. κολλάβων Flor. T. κολλάβων, ut Theo scripsit, Timaeus legisse videtur, cuius glossa est p. 161: κόλλαβοι· τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. κολλόπων scholiastes agnoscit et per κολλάβων explicat. In Flor. R. a m. s. πασσαλίσκων superscriptum est. Cf. Ruhnkenius ad Tim. l. c. ubi Bekkeri anecdoton Antiatt. pag. 102, 33. protulit. Post κολλόπων Eusebius καὶ addit, quod Stephanus p. 25. refert, non probat, ut ait Valckenarius in epist. ad Ernestium p. 167. Tittm. quem conferri iussit Stallbaumius. Idem Stephanus in referenda Eusebii lectione τῶν ante κολλόπων omittit.

κατηγορίας πέρι] κ. περὶ Vind. E. Hoc quoque artis vocabulum esse liquet. Aliis item metaphoricis isti, quum de plectro et fidium percussione loquebantur, usi fuerint, quae Socrates breviter significat verbis πλήκτρῳ πληγῶν γιγνομένων. Ficini interpretatio huius loci vel ad mutilum librum facta vel ipsa mutila videtur: Sed ne longius haec provehatur similitudo circa plectri accusationemque et negationem ac elationem chordarum, imagini iam huic finem impono.

ἀλαζονείας] ἀλαζονίας Mon. C. εἰκόνοσ] In editionibus ante Astii sec. maior h. l. interpunctio est.

οὐ φημι] οὐ φημι Lob. Vind. E. Mon. BC. cum editis ante

Astii sec. Perperam haec interpretatur Ficinus: neque his dicendum assero, sed illis etc. Aliter, sed item perperam Schleiermacherus: und läugne, dass diese Leute etwas von der Sache sagen, sondern vielmehr jene etc. quasi λέγειν τι scriptum esset. Neque in eo assentiri viro egregio possum, quod sequens ποιῶσι cum Astio et Stallbaumio ad empiricos a Glaucone introductos referendum putavit, quae opinio eum ad illam interpretationem videtur adduxisse. Sed quo modo isti, qui toti ex auribus pendebant, numeros investigare et quod in numeris consistenter neque causas eorum scrutarentur, reprehendendi dici poterant? Quum vero verborum nostrorum sententia alia esse nequeat, nisi haec: non hos, quos tu memoras, sed illos, quos modo de harmonia interrogandos dixi-ramus, in mente habebam, quum inanem a quibusdam in hac disciplina item ut in astronomia laborem consumi et nobis a tali eius tractatione cavendum esse demonstrabam, sequitur, ut Pythagoreos eisdem, quos antea reliquus praetulerat, nunc ab eo reprehendi et quamvis empiricis non comparandos, tamen verae rationis ne ipsos quidem omnino composites dici statuamus.

ἔφαμεν] φραμὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δῆ] δὲ Mon. B.

ἐρήσεσθαι] Ita Par. A. Mon.

δοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Εἰκόσ γ', ἔφη. Οἶμαι δὲ γ', ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ τούτων πάντων, ὧν διεληλύθαμεν, μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων D κοινωσίαν ἀφίηται καὶ συγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῆ ταῦτα ἢ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλούμεθα τὴν πραγματείαν, καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνόνητα. Καὶ ἐγὼ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ πάμπολυ ἔργον λέγεις, ὦ Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοιμίᾳ ἔστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν;

BC. Vind. BF. Vat. B. et a m. s. H. Ven. BC. Ang. B. Flor. ARTUY. εἰρησθαι Euseb. αἰρήσεσθαι Vind. E. Flor. C. et, sup. ε, Lob. Idem in editis ante Astii sec. exstat, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Neque Bekkerus, quid in eo aut in Par. D. et Vat. M. legerit, ostendit.

C ταῖς συμφωνίαις] ταῖς om. Mon. B.

προβλήματα] προβλημάτων Flor. AC.

ἀνίαςιν] ἀνιάσιν Par. K. sec. Bekk. Vind. B. Euseb.

διὰ τί] διατί Lob. Vind. E. Ald. Bas. a. διατί Mon. B. Euseb. Bas. b.

γὰρ] om. Flor. T. Theo Sm. p. 10: οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀριθμητικοὶ ζητοῦσιν ἐπισκοποῦντες, τίνες σύμφωνοι ἀριθμοὶ ἀριθμοῖς καὶ τίνες οὐ. καὶ τοῦτο χρήσιμον πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ (τοῦ καλοῦ cod. Scal.) ζήτησιν, ἄλλως δὲ ἄχρηστον. καὶ τούτων πάντων (id omittunt duo Reg.) ἢ μέθοδος ἂν μὲν ἐπὶ τῶν (immo τὴν) ἀλλήλων ἀφίηται κοινωσίαν καὶ ξυλλογισθῆ, ἢ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, (v. οἰκεία) φέρει αὐτῶν (αὐτῶ Reg. C.) ἢ πραγματεία καρπὸν. οἱ δὲ ταῦτα δεῖνοι διαλεκτικοί· οὐ γὰρ μὴ δύνωνται λαβεῖν τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον· οὐχ οἶόν τε δὲ τοῦτο μὴ δι' ἐκείνων ἐλθόντα τῶν μαθημάτων· ὁδὸς γὰρ ἔστι δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν ὄντων θείαν ἐν τῷ διαλέγεσθαι. quorum

priora parum accurate excerpta, posteriora vero Platonis sententiae contraria esse apparet.

ἄλλως δὲ] Pro δὲ Vind. F. Flor. R. τε, Ang. B. τι habet.

γ'] γε Vind. B. Mon. C. δ' Par. K. sec. Bekk.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Mon. C.

ἀφίηται] ἀφίηται Ald. D.

ξυλλογισθῆ] ξυλογ. Vind. F. συλλ. Flor. T. Steph. tacentibus Bip.

ἢ] ἢ Vind. E. οἱ Mon. C. ἃ Mon. B. Flor. U.

πραγματείαν] πραγματείας Vind. E.

οὐκ ἀνόνητα] οὐκαν. Vind. F. πονεῖσθαι] ποιεῖσθαι Bas. b.

Καὶ] om. Ang. B.

προοιμίον] Alcinous isag. c. 7: ἔστι γὰρ ἡ τῶν μαθημάτων ἐπίσκεψις ὡς ἂν προοιμίον τι πρὸς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν.

ἢ τίνος] ἢ τίνος Bas. b.

πάντα] om. Lob. Vat. BM. Par. K.

προοιμίᾳ] προοιμίᾳ Mon. B. ἔστιν] ἔστι Ald. Bas. ab.

ὄν] Astius in tert. ἢ scribendum suspicatur, recte dissentientibus Schleiermacher et in sec. Stallbaumio. Cf. Tim. p. 29. D: τὸ μὲν οὖν προοιμίον θανασιῶς ἀπεδεξάμεθά σου, τὸν δὲ δὴ νόμον ἡμῶν ἐφεξῆς πέραινε. Ita enim secundum codices legendum, non λόγον, quod Stallbaumius ex quibusdam pro νόμον recepit. Accedit Procli auctoritas, qui

Ε ου γάρ που δοκούσι γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὦν ἐγὼ ἐντετύχηκα. Ἄλλ' ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἶσεσθαι ποτέ τι ὦν φαιμέν δεῖν εἰδέναι; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.
532 Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ

p. 108. verborum significationem demonstrat: ὁ δὲ νόμος εἰληπται ἀπὸ τῶν κωαρφοδικῶν νόμων. οὔτοι μὲν οὖν εἰσι μέλη τινὰ πεποιημένα τὰ μὲν Ἀθηναϊκὰ, τὰ δὲ Ἀρεϊκὰ, καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικὰ, τὰ δὲ σοματικὰ (i. σωστικὰ) τῶν ἡθῶν. πρὸ δὲ τῶν νόμων τούτων προοίμια προτάττειν εἰώθασιν, ἃ καὶ διὰ τοῦτο προσηλαφηματὰ ἐκάλουν. — καὶ γάρ τὰ μέλη νόμους ἐκάλουν, ὅτι δὴ ἀκίνητα ἔμενε, καὶ ὅτι διανεμένητο τὰ πρόποντα ἐφ' ἐκάστοις. (v. ἀφ' ἐκάστης.) Conf. Heindorfius ad Crat. §. 73.

οὐ γάρ που] οὐ γάρ ποῦ Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ γάρ που cum ω super ou Ang. B. nondum enim Fic. ποῦ Astius in sec. praetulit, quod ferri poterat, sed explicuit ita, ut ferri non posset: nondum exposuimus tibi que persuasimus, in his h. e. in philosophia intelligentes esse dialecticos. In tertia pon restituit et veram interpretationem secutus est.

οἱ ταῦτα δεινοὶ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ ταῦτα δεινοὶ Vat. BM. οὐ ταῦτα δεινοὶ οἱ Lob. εἰς ταῦτα δεινοὶ Par. DK. οἱ εἰς ταῦτα δεινοὶ Mon. B. et a m. s. Flor. U. ταῦτα δεινοὶ οἱ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

Ε εἶναι.] εἶναι; Ald. Bas. ab. non omnino inepte.

Δία] δι' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Hos secutus est Stallbaumius.

εἰ μὴ] εἰμὴ Ald. Bas. a. εἰμὴ Bas. b.

ἐντετύχηκα] ἐντετυχήκειν Lob.

Vat. BM. In Ald. Bas. ab. comma appositum.

Ἄλλ' ἤδη] ἀλλὰ ἤδη Vind. BE. Mon. C. ἀλλὰ δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἀλλ' οἷε Mon. B. Flor. U. At enim Fic. Ἄλλὰ δὲ Astius in sec. e coniectura positum in tertia tenuit eumque secutus est Stallbaumius. Sed supplendum est ἔδοξεν, quod ipsum Glauconis verbis magis accommodatum est, quam δοκούσι.

μὴ] εἰ μὴ Vind. E. Ang. B. Vat. H. οἱ μὴ Par. A. Vind. B. Mon. C.

δυνατοὶ] δυνασταί Mon. B. τινες ὄντες] ὄντες om. Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. Astius in sec. cum Mon. C. τινες omittendum et οἱ ante μὴ recipiendum statuit et in tertia οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες scripsit. Sed in Mon. C. ut in reliquis omnibus τινες ὄντες legitur. Articulus autem etsi consistere quodam modo cum τινες possit, ut ii, qui non sint aliqui ex numero valentium, οἱ μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες eadem ratione dicantur, qua illa, quae Vol. I. p. 310, a. commemoravi, tamen insolentius positus videtur, quam qui paucorum librorum testimonio recipi debeat.

εἶσεσθαι] εἶσεσθε Flor. RTU. In Vind. F. incertum est — ai prius scriptum fuerit, an —ε, sed illud magis clarum.

δεῖν] om. Ven. B. a m. pr. εἰδέναι;] εἰδέναι. Stallb. sec.

ὄν τὸ διαλέγεσθαι περαινει] 532

Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. ὄν τὸ διελέεσθαι περαινει Mon. C. (contra Crat. p. 425. B. διελέεσθαι quidam in διαλέγεσθαι corruperunt.) ὄν τὸ

νόμος, ὃν τὸ διαλέγεσθαι περραίνει; ὃν καὶ ὄντα νοητὸν μιμοῖτ' ἂν ἢ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον; οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὀρμῶν,

διαλέγεσθαι παρανειῖ reliqui codices et Astius in sec. ὃ τὸ διαλέγεσθαι περραίνων editiones ante Astii sec. quae (lex) per disserendi artem ostenditur Fic. Quum νόμος h. l. duplicem significationem habeat, unam ex superioribus retentam, qua prooemio oppositam modorum compagem seu compositionem ipsam denotat, alteram vulgari propiore legitimaee agendi rationis, quam inferiora sequuntur, verbum περραίνειν ita ad priorem accommodatum est, ut simul posteriori conveniat: an igitur hic, qui reddendu accipiendaeque ratione continetur, modus ipse est, qui excipere prooemium debet, is scilicet, quem dialectica persequitur? Itaque nec vulgatae olim lectionem, neque eam, quae in optimis libris est, ferri posse, et περραίνει unice verum esse apparet. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. punctum, Steph. colon, Astius in pr. et sec. comma habet, quorum propter particulam οὐκοῦν et maiorem ante ὃν καὶ faciendam pausam nihil non deterius videtur.

μιμοῖτ'] παρραί τ' Vind. B. παρραίτοῖτ' cum duobus punctis (:) super priori τ Mon. C.

ἣν] ἣν Bas. a.

τὰ ζῶα] om. Mon. C. (τὰ ζῶα Ald. Bas. ab.)

τὸν ἥλιον] τὸν om. Mon. C. Post ἥλιον Stephanus et recentiores puncto vel colo usi sunt: mihi nexus his cum proximis intercedens, similis illi, qui L. VI. p. 506. C. et alibi per relativum efficitur, tum optativus μιμοῖτ' ἂν haec quoque cum interrogatione pronuntiata esse persuasit, cuius proinde etiam in fine ver-

borum Socratis post ὄρατοῦ, ubi omnes editiones punctum habent, signum ponendum fuit.

τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ] ὃ διαλέγεσθαι ἐπιχειρεῖ Flor. U. quae lectio ad sequentium verborum difficultatem explicandam non prorsus inepta, ceterum nullius pretii est. Etiam Par. K. sec. Bip. ὃ pro τῷ habet.

πασῶν] om. Fic.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. F.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν editi ante Bekkerum cum Lob. Mon. B. Vind. BE. et ante corr. F.

ἕκαστον] om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὀρμῶν] Sic Astius in sec. et tert. e coniectura scripsit, quem ego Clementis Alex. accedente auctoritate sequendum existimavi. Ita enim ille Strom. L. V. p. 690: δυνατὸν δὲ καὶ τῷ διαλέγεσθαι τὸ καταμαντευέσθαι τοῦ θεοῦ, εἰν ἐπιχειρῇ τις ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὀρμῶν καὶ μὴ ἀποστατεῖν τῶν ὄντων, πρὶν ἐπαναβαίνων ἐπὶ τὰ ὑπερκείμενα αὐτῷ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβη ἐπ' αὐτῷ γινόμενος τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει κατὰ Πλάτωνα. Scilicet ὀρμῶν, quae nostrorum codicum et reliquarum editionum lectio est, si deinde, ut codices iubent, καὶ μὴ ἀποστῆ teneri volumus, pro coniunctivo habere et commae post ἐπιχειρῇ positō (quod Astius in sec. recte deletum in tert. nescio qua ratione restituit) ad explicandum hoc una cum μὴ ἀποστῆ additum statuere cogimur: si quis dialecticac studet, hoc est, remotis sensibus omnibus ratione ad ipsum quod est unumquodque contendit et non

Β καὶ μὴ ἀποστῆ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ, ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὥσπερ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὄρατοῦ; Παντά- πασι μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; Τί μὴν; Ἡ δὲ γε, ἣν δ' ἐγὼ, λύσις

desistit etc. Quam viam a Bekkero et Stallbaumio in pr. tentam valde impeditam reddit copulae post ἐπιχειροῦ defectus et quod commate illo in loco posito fieri vix potest, quin ὄρμα̃ indicativus et in apodosi esse videatur. Itaque inter καὶ et μὴ ἀποστῆ aliquid inserendum erit, quod coniunctivum regat alteramque protasin efficiat cum verbo γίγνεται sic, ut priora illa ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειροῦ cum ὄρμα̃ cohaerentem. Ac Stephanus quidem ἐὰν inseruit, Ficini, ut opinor, interpretationem secutus: *haud secus cum quis ad dialecticam artem disserendi se confert absque sensibus, ratione duntaxat ad ipsum, quod est, quodlibet nititur: qui si non destiterit prius, quam ipsum, quod est bonum, intelligentia ipsa perceperit, tunc demum ad finem intelligibilis ipsius ita pervenit, ut ille alter ad visibilis finem ascendit.* cui codices non, ut alibi, assensum praebuerunt. Minus etiam probari potest εἰ, quod Ang. B. habet. Superest ἦν, quod ex Vind. B. allatum Schleiermacherus et in sec. Stallbaumius asciverunt, quod etiam Mon. C. exhibet. Id ferri posse non nego, quamquam fateor neque in protasi illa dictionem ἐπιχειροῦ τῷ διαλέγεσθαι post paullo ante positam ἐπιχειροῦ ἀποβλέπειν, neque apodosin ipsam magnopere mihi placere, quum Socrates effectum potius, quam conatum dialecticae describere ideoque rectius apodosin illi reservare, hunc in protasi deinceps significare, denique, si ipse h. l. eum, qui dialecticae studeat, ratione ad id, quod est, contendere docuit, minus apte interro-

gationem illam τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; subicere videatur; sed ante omnia codices respiciendos censeo, in quibus ὄρμα̃ν haud dubie facilius in ὄρμα̃ mutari, quam ἦν omitti potuit. Per se vero ὄρμα̃ν optimum esse quis neget? τῷ διαλέγεσθαι ut Latinorum gerundii ablativus actionem, διὰ τοῦ λόγου rem, qua id, quod est, consequi aliquis studet, demonstrat. Nec frustra hic non simpliciter ὄρμα̃ν ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕναστον, sed quia res magni moliminis est, ἐπιχειροῦν ὄρμα̃ν item, ut ille ἐπιχειροῦν ἀποβλέπειν dicitur.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν codices mei editique ante Bekkerum.

αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. a. Par. B. K. sec. Bekk. αὐτῇ τῇ Bas. b. Vind. E. Ven. B. et articulo a m. s. in m. posito Mon. B.

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. In editionibus omnibus una Bekkeri excepta post λάβῃ leguntur verba τότε δὲ, quae quum tantum Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. et Ficini auctoritate nitantur, neque tam tunc demum, non prius, quam omnino perveniri illuc ea, qua dictum fuerat, via Socratis interesse videatur ostendere, ad haec τότε paullo post alia significatione positum sit, merito Bekkerus omisit.

αὐτῷ] αὐτὸ Lob. Vat. B. αὐτοῦ Mon. B.

γίγνεται] γίν. Vind. E.

ἐκεῖνος] ἐκεῖνη idem. Scilicet ἢ τῆς ὕψεως δύνναμις.

τῷ τοῦ] τῷ om. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACRTV. τοῦ om. Par. A. a m. pr.

Τί οὖν;] Signum interrogandi

τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφή ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῳᾶ τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμία

in Mon. B. Vind. E. editionibusque ante Astii sec. male omis- sum et sine distinctione τί οὖν οὐ etc. scriptum est. Pro οὖν Ven. B. δὲ habet.

ταύτην] om. Mon. C.

[H] "H Ald. "H Bas. a. ἢ Vind. E. Bas. b.

γε] γ' Bas. b.

μεταστροφή] μετατροφή Bas. a. ἐπάνοδος] Ald. Bas. ab. punctum, Stephanus colon, recentiores comma addunt.

ἐπ' ἀδυναμία] Praepositionem Vind. F. Ang. B. Flor. R. omit- tunt, et Ven. B. pro ea ἔστιν habet. Pro ἀδυναμία in Ang. B. ἀδυναμίαν, in Ven. B. a m. pr. δυνμία scriptum est. ἐπ' ἀδυ- ναμία βλέπειν is dici posse vi- detur, cuius visio seu videndi actio cum imbecillitate coniuncta et robore destituta infirmo quasi fundamento nititur et effectu caret. Certe non multo aliter prae- positione usus est Euripides Tro- ad. 329. Seidl. ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πα- τριδα τε φίλαν καταστένουσ' ἔχεις. et Phoen. 1571. Pors. οὐκ ἐπ' οὐκείδειςιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω. quos locos Erfurdcius ad Soph. Ant. 755. adhibens verba, quae ibi legun- tur, Creontis ἀλλ' οὐ, τόδ' Ὀ- λυμπον, ἴσθ' ὅτι χαιρών ἐπὶ ψό- γοισι δυνάσεις ἐμέ eodem modo intellexisse videtur, quo Bern- hardy, qui ea synt. p. 250. una cum his nostris inter exempla praepositionis ἐπὶ cum dativo coniunctionem significantis retulit. Similis huic est alter Sophoclis locus El. 108: ἐπὶ κωνιτῶ τῶν- δε πατρῶν πρὸ θυρῶν ἠγῶ πᾶσι προφωνεῖν, quo Erfurdcius item ἠγῶ ἐπὶ κωνιτῶ per ἠγῶ θρηνητικὴν interpretatur. Verum Sophocles magis proprie et suo

more locutus fuerit, si dictionibus ἐπὶ ψόγοισι et ἐπὶ κωνιτῶ re- prehendi causa et iustus provocandi causa significaverit, quemadmodum Hermannus statuit. Neque Platonicae consuetudini aliud convenientius, quam dictio- ne ἐπ' ἀδυναμία propter imbecil- litatem significatum statuere. Ita- que Stephanus in marg. μὴ ante βλέπειν excidisse coniciebat et annot. p. 25. Non dubium est, inquit, quin depravatus sit hic locus: quem etiam in iis quae margini adscripti, aliqua ex parte restituere conatus sum. Postea autem hanc eius expositionem in- veni, Et illic quidem visus ad animalia, et plantas, et solis lu- men: in videndi vero debilitate ad spectra in aquis: eique expo- sitioni subiunctam hanc lectionem, καὶ ἐκεῖ μὲν ὄψις πρὸς τὰ ζῳᾶ τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· ἐπ' ἀδυναμία δὲ τοῦ βλέ- πειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντά- σματα. Ego autem legens μὴ βλέπειν, iungebam cum praece- dentibus, πρὸς μὲν τὰ ζῳᾶ τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, tanquam ἐν ἀδυναμία seorsum positum esset. " Eadem, qua Ste- phanus et Cornarius (nam Cor- narii est expositio illa et lectio, quam postea invenisse Stephanus ait) de praepositionis vi opinione ductus Morgensternius symb. 1815. p. 14. sqq. commate ante τὸ τοῦ ἡλίου φῶς posito haec ipsa ver- ba non a praecedente πρὸς, sed a sequentibus ἐπ' ἀδυναμία βλέ- πειν regi autumat et alia quae- dam parum probabilia proponit, quae omnia probavit Astius in tert. Platonem sic scripsisse con- iiciens: καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῳᾶ τε καὶ φυτὰ καὶ, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐν-

C βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς

ταῦθα δὲ etc. nec improbase Stallbaumius in sec. videtur. Ego, quum Stephani coniecturae codices omnes refragentur, si plures praepositionem ommitterent, aut inserendae potius, quam omittendae causa librariis fuisse videtur, cum Vind. F. Flor. R. ἀδυναμία scribendum idque cum infinitivo βλέπειν sic ut δύναμις cum ἀκείσθαι L. II. p. 364. B. C. ὄκνος cum ἀπτεσθαι, λέγειν, εἶπειν V. 450. D. 473. E. VI. 503. B. constructum staterem: nunc vulgatam retinendam et secundum Euripidem eo, quo supra ostendi, modo interpretandam, ad sequentia πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα autem contrarium illius cum imbecillitate coniunctae visionis supplendum existimo, quam rationem Schleiermacherus quoque secutus est. Transitus a substantivo ad infinitivum, ἢ ἐπάνοδος καὶ βλέπειν, nullam offensionem habet. Sic infra p. 535. B: ὀριμώτητα δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν.

βλέπειν,] βλέπειν: Vind. E. βλέπειν. Ald. Bas. ab.

C φαντάσματα θεῖα] His vulgo quatuor verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα interposita leguntur, quibus receptis descriptioni vincitorum et solutionis eorum immiscetur aliquid ex disciplinis mathematicis petitum; ἐνταῦθα enim ad regionem intelligibilem referendum est, quam ipsam Socrati etiam quum ἐκεῖ diceret observatam statuunt, quasi e specu ad solem productos utramque regionem simul ingressos cogitasset; et verba πᾶσα αὐτῇ ἢ πραγματεία, quibus tamen recentiores aposiopesis vel anacoluthi signum praefigunt, cum initio ἢ δὲ γε λύσις etc. grammaticae cohaerent, et solutio illa et conversio et ad solem ascensio et imaginum visio pariter ac mathesis hanc vim habere dicitur, ut rationem ad boni ideam conspiciendam evehat, quod

et per se ineptum et sequentibus illis ὡςπερ τότε τοῦ σαφεστάτου etc. contrarium est. Tum non apparet, qua ratione theoremata mathematica φαντάσματα θεῖα dicantur, multo minus qua εἰδώλων σκιὰς esse negentur. Imaginum umbris isti intenti fuerant in specu vinciti: at regionem ingressi intelligibilem quibus et ipsi umbris idearum initio operam dant, eas si cum aliis umbris longius a veritate remotis comparare vellet Socrates, non cum illis comparare debebat, quas in specu contemplati essent, sed cum iis, quas soluti in regione visibili oculis luci nondum assuefactis inspicerent, quippe quae eundem in hac regione, quem theoremata mathematica in altera locum tenerent. Itaque huius saltem incommodi vitandi causa εἰδῶλα aliter sane, quam paullo ante, corpora ipsa interpretari et commate post εἰδώλων σκιὰς, quod Stephanus posuit, servato participium ἀποσπαιζομένης ad σκιὰς τῶν ὄντων referre et ἕτερον τοιοῦτον φῶς verum lumen seu ideam boni, quae cum sole comparata reapse verum lumen sit, dictum statuere debebant ii, quibus additamentum istud genuinum videretur. Verum res salva est. Codices omnes uno Ven. B. excepto, cuius hic quoque Aldus vestigia pressit, verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα omittunt. Quae si ad sensum necessaria aut utilia aut denique non omnino inepta essent, ob homoeoteleuton a ceteris neglecta in uno libro isto quemadmodum alia fideliter servata videri possent; quum vero iis eiectis omnia plana et expedita fiant, quis non glossema ex male intellecto adverbio ἐκεῖ vel unde libet oriundum et de industria homoeoteleuton factum agnoscat? Scilicet τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα solis dei (v. L. VI. p. 503. A.) imagines in aquis conspicuae sunt, quae eodem nomine supra

τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς δι' ἑτέρου τοιούτου

p. 516. B. Ἐν ὕδασι φαντάσματα αὐτοῦ dicuntur, quas, quia ipsius lumen ferre nondum queunt, soluti primum inspicere debent. His accedunt σκιά τῶν ὄντων, umbrae rerum naturalium, quae res licet proprie ὄντα non sint, tamen cum rerum simulacris in specu apparentibus comparatae ὄντα dici possunt utpote μᾶλλον ὄντα, (515. D.) quarum propterea umbrae recte εἰδώλων σκιάι esse negantur, quales in specu per aliud lumen et ipsum εἰδωλον, non verum, si cum sole comparatur, h. e. per ignem illum superne accensum efficiebantur. Itaque Socrates, postquam methodi seu legis dialecticae effectum et finem demonstravit similem illum ei, quem legitima visus exercitatio habeat, disciplinarum mathematicarum, de quibus adhuc disputaverant, utilitatem ac vim, qua sint ad illum effectum praeparandum instructae, declaraturus atque ita dialecticae ipsius naturam illustraturus primum mentionem facit medicinae, quam vincit in specu adhibendam initio huius libri dixerat, similemque ei disciplinarum illarum vim statuens solutio vinculorum, inquit, et reliqua istis facienda huic artium studio respondent, quod quidem rationem eodem modo ad ideam boni, quo illa oculum ad solis conspectum, evchere contendit. Longiore autem eorum, quae vincit fieri dixerat, repetitione usus ab instituto orationis cursu deflectit et verbum, quod ad nominativos λύσις, μεταστροφή etc. pertineret, quale foret δύναται (ταῦτόν τῇ τῶν τεχνῶν πραγματεία) vel μιμεῖται (τὴν πραγματείαν), omittens πᾶσα αὐτή etc. dicit, ut si initio ἦν δέ γε ἡ λύσις etc. δύναμιν ἔχει vel simile quid dixisset. Cuius anacoluthi seu nominativi absoluti exempla Vol. I. p. 377. ostendi. Neque vero postpositum sine articulo adiectivum θεῖα post τὰ ἐν ὕδασι

φαντάσματα offensionem esse debet, quum non indolem aut conditionem imaginum, sed originem significet ideoque non multo artius cum substantivo cohaereat, quam gentilia aut pronomina possessiva, quae simili modo interdum postposita reperiuntur, ut Phaedonis initio τῶν πολιτῶν Φλιασίων, (von unsern Landsleuten aus Phlius) quod codices et lexicon Bekkeri anecd. p. 352, 25. et aliquot Pausaniae in huiusmodi rebus auctoritate non facile destituti dictiones (cf. Siebelis ad L. I. c. XXV. §. 6.) satis tuentur, Soph. Ai. 570. ὁ λυμεῶν ἐμός, Eurip. Hippol. 633. ὁ γεννητῶρ ἐμός, Theocr. Id. XXVII. 58. τῶμπέγονον ἐμόν, quae omnia contra libros corrigere non auctum. Accedit quod verba ἐν ὕδασι inter τὰ et φαντάσματα epitheti loco posita alterum epitheton ut laxius necti substantivo et praedicati instar extrinsecus adiaci possit faciunt. Sic Thucyd. VI. 31: εἰ γὰρ τις ἐλογίσατο τὴν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν. Aristot. Eth. Nic. VI. 11, 1: ἡ δὲ καλουμένη γνώμη — ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. quos locos significavit Bernhardy synt. p. 323. Omnino Platonem quoque adiectivum nonnunquam contra consuetudinem posuisse praeter Phaedonis locum illa Leg. L. III. p. 713. D. docent: ταῦτόν, δὴ καὶ ὁ θεὸς ἄρα καὶ φιλάνθρωπος ἂν τὸ γένος ἄμεινον ἡμῶν ἐφίστη τὸ τῶν δαιμόνων. Itaque nec τὰ post φαντάσματα, quamvis facile excidere potuerit, inserendum nec θεῖα in θεῖα mutandum puto, quod Astius in sec. post alterum φαντάσματα, quum de glossemate nihil suspicans et ἐκεῖ antrum, ἐνταῦθα locum sub divo significare posse opinans de verbo tantum, quo alterum πρὸς pertineret, sollicitus esset, pro θεῖα in contextu positum in ad-dendis βλέπειν e superioribus

φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὐτὴ ἡ
 πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν
 δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς
 τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὔσι θεάν, ὥσπερ τότε τοῦ
 σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου ἐν τῷ
 D σωματοειδεῖ τε καὶ ὄρατῷ τόφῳ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀπο-
 δέχομαι οὕτω. καίτοι παντάπασί γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ
 μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι. ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ
 ἀποδέχεσθαι. ὅμως δὲ (οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μό-
 νον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὐθις πολλάκις ἐπανιτέον) ταῦτα
 θέντες ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον

repeti debere sentiens retractavit.

σιᾶς] σιᾶς Vind. F. item paullo post.

δι' ἐτέρον] δι'ετ. Vind. E.

ἀποσκιαζομένας,] ἀποσκιαζο-
 μένας: Vind. E. ἀποσκιαζομένας.
 Bas. ab. Steph.

ἃς] ἦν Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχη Mon. B.

ἐπαναγωγὴν] ἐπαγωγὴν Ven.

B. ἐπ' ἀναγωγὴν Ald. Bas. ab.

βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν
 τοῦ] om. Ang. B. — ἐν τῇ ψ. —
 Mon. C.

θεάν] θεοῖς cum an super ois
 Vat. B.

ὥσπερ] ὥπερ Steph.

τότε] τό, τε Vind. E.

ἐν — φανοτάτου] om. Vat. B.

σώματι] σώμασι Vind. EF.

Mon. C. Flor. ACTV. σώμασιν

Vind. B. Ang. B. Vat. H.

φανοτάτου] Ita Par. ADK.

sec. Bekk. Lob. Vind. BEF.

Mon. B. Ven. BC. Vat. HM. Ald.

Bas. ab. φανοτάτου Mon. C.

(Florentini, Ang. B.) Steph. Ast.

pr. sec.

τῷ] om. Vind. B. Mon. C.

Ald. Bas. a. Steph.

σωματοειδεῖ] σωματοειδῆ Vind.

E.

D τε] om. Bas. ab. Ficinus hanc
 Socratis ῥῆσιν ita interpretatus
 est: *Atqui quemadmodum solutio
 illa a vinculis, conversioque ab
 umbris ad simulacra ac lumen, et*

ex antro ad solis lumen exitus,
 ibique animalium et plantarum
 inspectio solisque, et siderum in
 aqua propter imbecillitatem oculo-
 rum intuitus, ipsum, quod in
 corporibus est clarissimum, ad id
 convertunt, quod est in corporali
 et visibili regione omnium fulgen-
 tissimum: ita omnium supra di-
 ctarum artium studium deducit
 animum per umbras non simula-
 crorum, sed eorum potius, quae
 vere sunt: iudicareque eas efficit
 apparentes ad aliud quoddam lu-
 men, tanquam ad solem; habet-
 que vim quandam extollendi id,
 quod est in animo praestantissi-
 mum, ad contemplationem eius,
 quod in ordine rerum est optimum.

εἶναι — ἀποδέχεσθαι] bis dein-
 cept posuit Vind. F.

πολλάκις] om. Vat. M.

θέντες], , θέντας (ut videtur)

Ven. B. Idem habet Ald. Bas.

ab.

νῦν] νῦν δὴ Par. K. secundum

Bekkerum.

διέλθωμεν] ἔλθωμεν Par. ADK.

sec. Bip. Vind. BE. Mon. C. Ven.

C. Vat. H. Cf. Vol. I. p. 356, a.

οὕτως] om. Vind. F. Flor. R.

δὴ] om. Lob. Vat. BM. post E

εἶδῃ Vind. F. Ang. B.

εἶδῃ] ἦδῃ Vat. H.

αὖ] αἰ Lob. Vat. M. om. Fic.

(et quae viae sint.)

αὖ] om. Vat. H.

ἴωμεν καὶ διέλθωμεν οὕτως, ὥσπερ τὸ προοίμιον διήλ-
 θομεν. λέγε οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυ-
 νάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε, καὶ τίνες αὖ E
 ὁδοί. αὐταὶ γὰρ ἂν ἦδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἄ-
 γούσαι εἶεν, οἳ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαντα ἂν
 εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγὼ, ᾧ φίλε
 Γλαύκων, οἷός τ' ἔση ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τὸ γ' ἐμὸν οὐ- 533
 δὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι, οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὐ λέ-
 γομεν ἴδοις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὃ γε δὴ μοι φαίνε-
 ται· εἰ δ' ὄντως, ἢ μὴ, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο δισχυρίζε-
 σθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέου.

αὐτὸ] αὐτόν Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H.

οἷ] οἷ Vind. F. οὐ Ang. B.
 Flor. R.

πορείας] πορείας Vind. E.
 Οὐκέτ' οὐκ ἔτ' Mon. C. οὐ-
 κέτι Vind. F.

οἷός τ' οἷός τε Vind. F.
 533 ἔση] εἶ Vind. F. Ang. B. Flor.
 AR. ἔσει recentiores.

ἐπεὶ] ἐπὶ Vind. E. *profecto*
 Fic.

ἀπολίποι] Ita Vat. BM. Ang.
 B. Flor. R. et a m. pr. Par. A.
 Ven. C. quod ob sequens ἴδοις
 merito a Bekkero praelatum Astius
 in tert. et Stallbaumius in pr.
 recepit. ἀπολείποι reliqui libri
 excepto Mon. C. in quo ἔλλείποι
 legitur, cum editis ante Bekke-
 rum et Stallbaumio in sec. Etiam
 Matthiae gramm. pag. 865. haec
 verba propter τὸ ἐμὸν laudans
 praesens tenuit.

οὐδ' οὐδὲ Vind. F. Flor. R.
 ἂν] post ἔτι iidem.

ἴδοις] εἶδοις Mon. C. ἦδεις
 Vat. B. a m. pr. et, sup. ι et
 οι, Lob. In Ven. C. η et ει
 super ι et οι posita sunt.

τὸ] om. Flor. T.

δὴ] om. Par. K. sec. Bekk.
 δὴ ὡς μὲν ἔστιν ὅγ' ἐμοὶ Mon. B.

μοι] Ita secundum Par. A.
 Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. pro vulgato
 ἐμοὶ scripsi, quia nihil opus est,

ut sonus verbi φαίνεται cum pro-
 nomine communicetur.

εἰ δ' ὄντως] ἰδόντος Ven. C.
 a m. pr. ἰδόντι Mon. B. Par. DK.
 Ald. Bas. a. et cum os super ι
 Lob. Vat. M. εἰ ἰδόντι Flor. U.
 secundum Stallbaumium, qui idem
 in Par. K. Ald. Bas. a. legi tra-
 dit. „In praeced. edit. male
 ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet
 vet. lib. Alioqui legi etiam pos-
 set εἰ δὲ τῷ ὄντι.“ Steph. in m.
 οὐκέτ' οὐκ ἔτ' Vind. E. Mon.
 BC.

μὲν δὴ τοιοῦτόν] δεῖ μὲν τοι-
 οῦτό Vind. B. Mon. C.

τι] om. Vat. B. Ven. B. τις
 Ald. Bas. ab.

ἰδεῖν] Hoc vulgo omissum e
 Par. A. Vind. BEF. Mon. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 et recenti Ven. C. scriptura re-
 cipere eo minus dubitavi, quo
 magis ad summae ideae descri-
 ptionem in superiori libro exhi-
 bitam appositum est. Lectum
 idem Ficino, sed simul δεῖ pro
 δὴ: quod tale aliquid est cognos-
 cendum.

ἰσχυριστέον] „Rectius fortasse
 δισχυριστέον scribetur, ut mox
 dicet δισχυρίζεσθαι.“ Stephan.
 p. 25. Magis etiam ob antece-
 dens δισχυρίζεσθαι probabile id
 videri poterat. Sic Phaedon. p. 63.
 C: καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνν
 δισχυρισθαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ
 θεοῦς δεσπότας πάνν ἀγαθούς

ἡ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύ-
 ναμὶς μόνη ἂν φήνειεν ἐμπείρω ὄντι ὧν νῦν δὴ διήλ- 488
 θομεν, ἄλλη δὲ οὐδαμῆ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον
 δυσχυρίζεσθαι. Τόδε γοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδεὶς ἡμῖν
 Β ἀμφισβητήσει λέγουσιν, ὡς αὐτοῦ γε ἐκάστου περὶ ὃ
 ἔστιν ἕκαστον οὐκ ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδοῦ περὶ
 παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ
 πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν, ἢ πρὸς γε-
 νέσεις τε καὶ συνθέσεις, ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φρομέ-
 νων τε καὶ συντιθεμένων ἀπάσαι τετράφραται· αἱ δὲ

ἦξιεν, εὖ ἴστε, ὅτι εἴπερ τι ἄλ-
 λο τῶν τοιούτων, δυσχυρίζαι-
 μην ἂν καὶ τοῦτο. Ac simplicis
 alia significatio est Gorg. p. 489.
 C: τῷ σώματι ἰσχυρίζασθαι. Sed
 eadem, quae compositi, ib. p. 495.
 B: σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὡς Καλλιλλεῖς,
 ταῦτα ἰσχυρίζῃ; ubi codices non
 magis, quam hic, dissentiunt.
 Cf. Thucyd. L. VI. c. 55: ὅτι
 δὲ πρῶτον μὲν καὶ ἰσχυρίζομαι.

ἦ] ἢ Vind. F. Ald. Bas. ab
 Steph.

φήνειεν] φήσειεν Lob. Vat. M.
 φήνειεν ἐν Flor. T. (φήνειεν
 editiones ante Astii sec.)

νῦν δὴ] δὴ om. Lob. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Ven. C.
 Flor. U. et editiones ante Astii
 sec.

ἄλλη] ἄλλη Lob. Ald. Bas. ab.
 οὐδαμῆ] οὐδαμῆ Vind. F. οὐ-
 δαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

δυνατόν; Καὶ] δυνατόν, καὶ
 editi ante Astii sec. et codices
 mei excepto Vind. E. qui duo
 puncta interponit. Etiam Ficinus
 recte distinxit.

δυσχυρίζεσθαι] δυσχυρίζομαι,
 εσθ in m. a m. s., Mon. B. (δι-
 σχυρίζεσθαι; Ast. pr.)

γοῦν] γ' οὖν Vind. F.

ἡμῖν] ἂν ἡμῖν Vind. E.

Β ἀμφισβητήσει] ἀμφισβητήσαι
 Vind. E. ἀμφισβητήσεις Par. K.
 sec. Bekk.

περὶ] περὶ Vind. BE.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν Vind. B. ὃ
 ἔστιν Bekkerus, Astius in tert.
 et Stallbaumius, ut supra p. 532.
 A. Sed h. l. post αὐτοῦ, i. e.
 ὄντως ὄντος, ἕκαστον repetitum
 ἕκαστον et sequens λαμβάνειν
 pronomen ὃ praedicatum et ver-
 bum ἔστιν nihil nisi copulam esse
 arguunt: quod unumquodque sit.
 Quare commata ante ὃ et post
 ἕκαστον delevi.

οὐκ] om. codices omnes uno
 Par. A. excepto et editi ante
 Stephanum, nec non omitti pos-
 set, si ὡς a verbo ἀμφισβητή-
 σει penderet, de quo cf. Hein-
 dorfius ad Theaet. §. 40. Sed
 ὡς pendet a λέγουσιν et simul
 ad sequentia ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι
 pertinet. Itaque negatio abesse
 nequit. Idem sensit Ficinus: Ne-
 mo autem adversabitur nobis di-
 centibus, quod disserendi facul-
 tas duntaxat conatur ordine certo
 circa unumquodque, quid ipsum
 sit, invenire.

ἄλλη τις] ἀλλ' ἥ τις Lob.

περὶ] παρὰ Bas. b.

πρὸς γενέσεις] προσγενέσεις
 Ald.

τε καὶ συνθέσεις] om. Ang. B.
 ἦ] Ita Par. A. Vind. B. Mon.

C. Vat. H. Flor. AT. Reliqui
 cum editis addunt καὶ, quod mul-
 tis locis interpolatum (cf. Vol. I.
 p. 166, a. b. 177, b. 178, a. 254,
 a. b. 270, a. 420, b. 432, a. et
 infra p. 538. B. pr. in Vat. B.
 post ἦ) hic superfluum et tantum

λοιπαί, ἄς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεω-
μετρίαν τε καὶ τὰς ταύτη ἐπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὄνει- C
ρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὑπαρ δὲ ἀδύνατον αὐταῖς
ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσει χωρήμεναι ταύτας ἀκινήτους
ἕωσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γὰρ ἀρχὴ
μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε
συμπέπλεκται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ
ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδεμία, ἣ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἣν
δ' ἐγὼ, ἣ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορεύεται,
τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα

non intolerabile, certe accuratae
artium, quam Socrates exhibet,
divisioni contrarium videtur.

τε] int. vers. Vind. B.

τετράφαται] τετράφατε, sup.
a m. s. α., Mon. C.

ἐπιλαμβάνεσθαι] ἀντιλαμβά-
νεσθαι Ven. B. Vind. E.

γεωμετρίαν] γεωμετρίας Lob.
Mon. B. Vat. BHM. Ven. C.
Par. DK.

C ἀδύνατον αὐταῖς] ἀδύνατοι
αὐτὸ Mon. B. Flor. U.

ταύτας] ταύται Vind. F. παύ-
τας Ald.

δυνάμεναι] δυνάμενα Ald.

ἀρχὴ] ἀρχῆ Ald. — Proclus
in Parmen. T. V. p. 323: εἰ δὲ
τις τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιή-
σαιο, περὶ τούτων ταῦτα ῥη-
τέον, ἀπὸ (l. ἂ περὶ) τῶν γεω-
μετρικῶν ἐκείνος εἴρηκεν· ᾧ γὰρ
ἀρχὴ μὲν δι' ἐν, τελευτὴ δὲ καὶ
μέσα ἐξ ἂν οὐκ οἶδεν, οὐδεμία
μηχανὴ τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην
εἶναι. quibus quae desunt nullo
negotio hinc addideris et vitiosa
correxeris. Cousinio tamen nil
deesse et δι' ἐν sanum videbatur.

συμπέπλεκται] συμπλέκεται
Lob. Vat. BM. connectuntur Fic.

τίς] τίς Ald. Bas. ab.

τὴν] om. Vind. E.

Οὐδεμία] οὐδὲ μία Mon. B.

Οὐκοῦν ἣ διαλεκτικὴ — ἀρι-
σάμεθα. D.] excerpit Stobaeus
écl. L. II. p. 157. Cant.

μόνη] μόνη Lob. μόνη editi
ante Astium. Bekkerus μόνη
tantum ex Par. A. Ven. C. retu-
lit, hos solos, opinor, innuens
dativum a nominativo distinguere
solere. Sed Stephanum μόνη ha-
bere non ostendit.

ἀναιροῦσα] Ita Stobaei cod.
Augustanus et Vaticanus. ἀνά-
γουσα Cant. quod, nisi proxime
sequens ἀνάγει obstaret, prae-
ferrem. Nam quum dialectica
secundum L. VI. p. 511. B. C.
D. non id agat, ut axiomata et
postulata mathematica tollat seu
evertat, sed ad principium refe-
rat eique coniuncta ut iam scian-
tur efficiat, ἀναιροῦσα diversam
h. l. a vulgari significationem ha-
bere et, quod collocatio quoque
verborum flagitat, cum sequenti-
bus ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν con-
struendum esse sequitur: dial-
ctica sola hac, cui contraria in
proximis demonstrata est, via
procedit, positiones non fixas et
imotas relinquens, sed ad ipsum
principium extollens, ut firmas
et certas reddat. Sed verbi ἀναι-
ροῦσιν cum praepositione ἐπι
constructi exemplum nusquam inve-
nio, neque qua ratione constru-
i possit, satis intelligo. An igitur
ἀναιροῦσα scribendum? cuius ver-
bi quamvis rari certus tamen lo-
cus est in Euripidis Electra
v. 102: Ἔως γὰρ λευκὸν ὄμμ'
ἀναίρεται. Neque diversum ab
eo Homericum est ἀναίρειν.

τὴν] om. Mon. B.

D βεβαιώσῃται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τῷ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυμένον ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις· ἄς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου

βεβαιώσῃται] βεβαιώσῃτε Mon. C.

καὶ] om. Stob.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon. C.

D βαρβαρικῷ] βαρικῷ Vind. F. βαρβαρικῶς Stob. cod. Vat. βαρβαρικῶν Cant.

τὸ] Ita Stob. cod. Aug. et Vat. τῷ Cant.

κατορωρυμένον] κατορυμένον Vind. E. κατορῶνυμένον Stob. Cant. (non cod. Aug. Vat.) κατορωρυμένον Ald. Bas. ab.

ἡρέμα] ἡρ. Vind. E. Mon. C.

ἀνάγει ἄνω] Ad hoc Timaei glossam p. 31. ἀνατείνας τὴν ψυχὴν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θεῖαν, non dubie referendam esse et Timaeum ἀνατείνει pro ἀνάγει ἄνω legisse statuit Ruhnkenius. Mihi pari, si non maiori iure ad p. 540. A. referri ibique pro ἀνακλίνας Timaeus ἀνατείναντας in suo codice invenisse statui videtur. Sed utrumque incertum, lectio quidem nostri loci non minus, quam alterius certa est. Alia significatione ἀνάγειν ἄνω Plato Phaedr. p. 272. D. dixit.

συνερίθοις] ξυν. Stob. συνεριθμοῖς Lob. Vat. B. et a m. pr. Ven. C. συνεθισμοῖς Mon. B. Par. D. Flor. U. συνωθισμοῖς Par. K. συνέργοις Flor. R. a m. s. ex glossemate. Nam ita Timaeus lex. p. 242: συνερίθοι· συνεργοί. Cf. Leg. L. X. p. 889. D: γραφικὴ καὶ μουσικὴ καὶ ὄσαι ταύταις εἰσὶ συνερίθοι τέχναι.

συμπεριαγωγοῖς] συμπεριαγωγῶν Vind. F. συμπεριαγωγαῖς Mon. B. Flor. U. συμπεριαγωγῆς Stob. cod. Vat. συμπεριαγωγῆ Par. K. περιαγωγοῖς Vind. B.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. περιαγωγαῖς Vind. E.

αἷς] ἄς Vind. B. Mon. C. Flor. V.

τέχναις] τέχνας Vind. B. Mon. C.

ἐναργεστέρου] ἐνεργεστέρου Stob.

δὲ, ἡ] δ' idem.

διάνοιαν δὲ] διάνοιαν γε Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

πῶς] πῶς Par. K. sec. Bip. πῶς sec. Bekk. om. Mon. C. Vid. p. 522. C. et L. VI. p. 511. A. C. D.

δ'] δὲ Lob. Vind. F.

ἡ] om. Lob. Vind. B. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor. TUV. Articulus eam designat contentionem, quae sit vel possit esse inter tantis de rebus disquirentes.

τοσοῦτων] τοσοῦτον Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Par. K. sec. Bekk. et cum ω super ultima D. et Ven. C. τοσοῦτο, sup. ων, Vind. B. τοσοῦτου Vat. B. a m. s. Ald. Bas. ab.

περὶ σιέψις] περὶ σιέψις Vind. E. περίσκεψις Lob. Vind. BF. Mon. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ὄσων] ὄσον Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. et Ven. C. Conf. Matthiae gramm. p. 886. Bernhardt synt. p. 203.

Ὁὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. οὐ γὰρ ἂν Mon. C. οὐ γὰρ ἂν Vind. B. Quae praeterea in codicibus plerisque non sine magna varietate atque in editionibus Bas. b. Astii pr. Bekkeri et Stallbaumii sec. tamquam a Glaucone dicta post ἔφη adduntur, quoniam nihil eorum neque integrum neque modeste et quantum liceret

μὲν, ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ, ἢ ἐπιστήμης· διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἔν γε τῷ πρόσθεν που ὠρισάμεθα· ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ περὶ ὀνόματος ἢ ἀμφισβήτησις οἷς τοσοῦτων πέρι σκέψις ὄσων ἡμῖν πρόκειται. Οὐ γὰρ E οὖν, ἔφη. Ἀρέσκει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ τὸ πρότε-

immutatum aut sententiam non ineptam aut orationem Platone dignam habere atque ipsa additio ab eius consuetudine abhorrere, codicum vero auctoritas non omni exceptione carere videbatur, facere non potui, quin pro insiticiis abiicerem. Sunt autem haec: ἀλλ' ὃ (ἄλλο Bas. b. ἄλλο Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. D.) ἂν μόνον δηλοῖ (ἂν δήλου μόνον Par. K. sec. Bip. ἂν δηλοῖ μόνον sec. Bekk.) πρὸς τὴν ἔξιν (π. τ. λέξιν Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) σαφηνεία (om. Flor. AC. Fic. σαφηνεία Vind. E. σαφηνείαν Vind. B. Mon. C. Ast. pr. σαφηνεία Bekk. Stallb.) λέγει (λέγει cum is super i Par. A. λέγειν Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. λόγου Ast. pr. ὃ λέγοι Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) ἐν (ἐν τῇ Mon. C.) ψυχῇ. Ex his quod Bekkerus secundum Mon. B. pro genuino, Stallbaumius ut glossema cum uncis edidit, ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν λέξιν σαφηνεία ὃ λέγοι ἐν ψυχῇ, si sensum illum habet, quem videtur habere, quem Schleiermacher non satis accurate ita reddidit: sondern wenn eines (ein Wort) nur das bestimmt bezeichnet für den Vortrag was man bei sich denkt, aliquid requirit, quod si adsit, profecto amplius desiderari nequeat. Quod enim melius aut magis perfectum vocabulum esse potest, quam σαφηνεία, hoc est, perspicue et sine ulla obscuritate cogitatum significans? Et tamen Glaucō in hoc se acquiescere diceret, quasi severior alter plus exigere posset? Nihil dicam de molesta verborum πρὸς τὴν λέξιν abundantia, nihil de incommoda

dictionis λέγοι ambiguitate, quam nescias utrum ad ὄνομα an ad loquentem referas: sententia mihi tam absona videtur, ut eam vix interpolatori mediocri, nedum Platoni tribuere audeam. Paulo tolerabiliorem ex superscripta in Par. A. lectione effeceris una littera adiecta scribens ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξιν σαφηνεία ἢ λέγεις ἐν ψυχῇ: sed (id requirimus seu probamus) quod duntaxat pro rerum conditione perspicue monstret, quae tecum apud animum loquaris. cui sententiae similem Ficinus fecit: nam solam exigunt ad rerum habitum interni conceptus expressionem. eamque Stephanus in marg. ostendit sibi videri sub illis latere, quae inter ἔφη et ἀρέσκει „ex vet. cod. sed mendosa afferuntur.“ Nam qui πρὸς τὴν ἔξιν ita dixerit, is summa et absoluta remissa perspicuitate mediocre quandam et relativam postulaverit, qua contentus utique non severissimus sit. Sed Platonem πρὸς τὴν ἔξιν eo sensu posuisse, non saltem τῶν πραγμάτων addidisse non credo: sequioris aevi lectorem facilius adducor ut nimia illa, quam Socrates concessisset, licentia offensum hanc conditionem scripsisse et πρὸς τὴν ἔξιν aut ita, ut ostendi, aut, postquam ἔξιν idem quod δύναιμις significare coepisset, pro viribus intelligi voluisse credam. Eidem illud λέγειν ἐν ψυχῇ pro νοεῖν condonandum puto, quod certe h. l. parum aptum est. Nam si cogitationem interna animi oratione constare volumus, quemadmodum Plotinus Enn. I. L. II. c. 3. p. 13. F. τὸν ἐν φωνῇ λόγον μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, et ipse

ρον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέ-
 534 ραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρ-
 την, καὶ ξυναμφότερα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότερα
 δ' ἐκεῖνα νόησιν, καὶ δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν
 δὲ περὶ οὐσίαν, καὶ ὅτι οὐσία πρὸς γένεσιν, νόησιν

Plato Theaet. p. 190. C. τὸ λέ-
 γειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν dicit,
 nomen quoque aliquod intus apud
 animus pronuntiantem ponere de-
 bemus eum, qui cogitat, quod
 nomen diversum esse nequit ab
 eo, quod idem, quum loquitur,
 ore emittit. Quomodo igitur ore
 pronuntiatum nomen ita demum
 probabile dici potest, si interni
 nominis et sermonis significatio-
 nem perspicue exprimat, quum
 ipsum illud internum sit et tan-
 tum eo differat, quod ore pronun-
 tiatur? Quae quidem ratio
 Bekkeri scripturae non minus,
 quam cuilibet illa extrema reti-
 nenti vehementer repugnat. His
 accedit, quod in Platonis dialogis
 quum negationi assensus per for-
 mulam οὐ γὰρ οὖν praebetur,
 nunquam assentiens quicquam ad-
 dit, quod ex contrario petitam
 negati descriptionem contineat id-
 que per affirmationem cum particu-
 la ἀλλὰ definiat. Unus est
 Sophistae locus isque admodum
 dubiae lectionis et personarum
 distinctionis, qui exceptionem ad-
 ditam habet, p. 240. B: οὐ γὰρ
 οὖν· πλὴν γ' εἰκῶν ὄντως. Bis
 novum et alio spectans subiicitur:
 Polit. pag. 266. A: οὐ γὰρ οὖν.
 ἀλλὰ τίνι δὴ τὸ δύο διαιροῦ-
 μέν; et Phileb. p. 16. B: οὐ γὰρ
 οὖν, ὃ παῖδες, ὡς φησιν ὑμᾶς
 προσαγορεύων Φίληβος. οὐ μὴν
 ἔστι καλλίον ὁδὸς etc. Nonnun-
 quam verbum ex praegressa al-
 terius interlocutoris oratione re-
 petitur: Civ. L. III. p. 388. E:
 οὐ γὰρ οὖν δεῖ. et ib. 397. E.
 V. 454. B. Hipp. mai. 299. D.
 Theaet. 205. D: οὐ γὰρ οὖν δὴ
 φαίνεται. Plerumque vero nihil
 praeter tria illa verba ponitur:
 Civ. II. 375. A. 376. D. III. 394.

E. 398. D. III. 439. B. V. 465.
 B. VI. 508. B. nostri libri p. 523.
 D. 526. C. 534. D. VIII. 556. C.
 X. 603. A. Euthyphr. 2. B. Phae-
 don. 93. E. 104. C. Theaet. 160.
 A. 171. B. 182. E. 185. A. 186.
 E. (189. B: οὐ γὰρ οὖν δὴ.)
 193. D. 203. E. Soph. 233. E.
 252. A. 256. A. Phil. 17. C. 30.
 C. 42. C. Alcib. I. 134. A. Charm.
 167. E: Lys. 215. B. 218. A.
 Leg. I. 627. C. 634. D. III. 696.
 C. Parm. 134. B. 138. B. 139. A.
 C. E. 140. B. 146. E. 147. A.
 149. A. D. 154. C. 156. C. D.
 158. B. 162. D. 163. B. 164. E.
 166. A. Phaedr. 277. E. Itaque
 praeter consuetudinem Platoniam
 verba ἀλλ' ὃ ἂν μόνον etc. assuta
 videntur. Denique non solum in
 Ald. Bas. a. Steph. sed haud dubie
 etiam in Ven. B. omitta sunt,
 quem codicem supra p. 532. C.
 Aldo glossematis recipiendi aucto-
 rem exstitisse vidimus, cuius Bek-
 kerus cum Stephani scilicet textu
 a se collati neque ullam ab eo
 discrepantiam exhibentis mentio-
 nem facere oblitus est, tantum
 Stephanum ista omittere signifi-
 cans.

οὖν] om. Bas. b. γοῦν Par. A.
 Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat.
 H. quod ad sequens ἐῶμεν et ad
 affirmationem, quam posterior hu-
 ius sermonis pars habet, magis
 accommodatum, quam οὖν, ob
 significationem tamen admitti ne-
 quit, nisi forte voluntatem pro
 ratione sequi Socratem statuimus.
 Itaque οὖν tenendum, ut in in-
 terrogatione, quae in affirmatio-
 nem exeat. Cf. Vol. I. p. 294, b.
 τὸ πρότερον] τοῦ. Ald.
 Bas. ab. Steph.

δευτέραν δὲ] τὴν δὲ δευτέραν
 Flor. T.

πρὸς δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν, ἐπιστήμη
πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν· τὴν δ' ἐφ' οἷς
ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῆ ἐκατέρου, δοξαστοῦ
τε καὶ νοητοῦ, ἐῶμεν, ὡς Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολ-
λαπλασίον λόγων ἐμπλήσῃ, ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες. B

534 τρίτην] τρίτον Ald. Bas. ab.
μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότε-
ρα δ' ἐκεῖνα νόησιν] Quatuor
priora om. Lob. Vat. BM. Par.
DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven.
C. μὲν ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ
δόξαν Mon. B. μὲν et in m. ἐκεῖ-
ναι δόξαν, ξυναμφότερα δὲ ταῦ-
τα νόησιν Flor. U. quemadmodum
in pr. ed. Stallbaumius testatus
est. In sec. vero ἐκεῖνα νόησιν,
ταῦτα δὲ δόξαν in eius margine
scripta perhibet. Etiam Ficinus
aliter haec ordinavit: *et ambo illa
simul intelligentiam, haec autem
ambo simul opinionem.* qua liber-
tate saepe eum usum vidimus.
Pro δ', quod et ipsum Lob. Par.
K. omittunt, in Vind. BE. Mon.
C. δὲ scriptum est.

καὶ] καὶ δόξαν. Par. K.
περὶ γένεσιν] om. Par. D. πρὸς
γένεσιν Par. K. περιγένεσιν Vind.
E.

δὲ] δὲ καὶ Par. K.

περὶ οὐσίαν] περιουσίαν idem
sec. Bip.

οὐσία] Ita Par. A. Lob. Vind.
BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven.
BC. Fic. Reliqui codices a me
et a Bekkero collati (nam de Flo-
rentinis Stallbaumii silentium mihi
suspectum est) cum editionibus
omnibus οὐσίαν habent, quod
ferre potest, cui καλοῦμεν sup-
plere placet. Sed proxima illa
περὶ γένεσιν et περὶ οὐσίαν ita
dicta sunt, quasi εἶναι praeces-
sisset, nec aliter sequentia πρὸς
δόξαν, πρὸς πίστιν, πρὸς εἰκα-
σίαν. Cur vero εἶναι suppleamus
et ὅτι pro accusativo habeamus,
quod genus attractionis durissi-
mum est, nulla caussa videtur.

γένεσιν] γέννησιν Vat. H.
νόησιν] νόησις Flor. ACRTV.

et iidem, qui οὐσία, exceptis
Par. A. Ven. C. item Ficinus.

καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν]
Haec vulgo omissa ex Par. A.
Vind. BE. Mon. C. Ven. BC.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Fic. recipere non dubitavi, quum
sine iis ἐπιστήμη et διάνοια non
partes νοήσεως esse neque ea
contineri, sed iuxta eam positae
videantur, quod incommodum Bek-
kerus frustra commate ante ἐπι-
στήμην delendo evitare conatus
est, scriptor haud dubie μὲν et
δὲ post ἐπιστήμην et διάνοιαν
inserendo evitasset. Quam facile
excidere potuerint, nemo non vi-
det: glossematis suspicionem co-
dicum indoles defendit.

ἐπιστήμην] ἐπιστήμη Par. A.
Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat.
HM. et, addito a m. s. δὲ, B.
Ven. B. Flor. ACRTV. Fic. καὶ
ἐπιστήμην Vind. F. καὶ ἐπιστήμη
Ang. B. Cernitur hic praestantia
Veneti C.

διάνοιαν] διάνοια Lob. Vind.
BE. Mon. C. Ang. B. Vat. HM.
Flor. ACRTV. et Ficinus, qui
haec inde ab ὅτι οὐσία ita red-
didit: *Quod autem est ad gene-
rationem essentia, id ad opinio-
nem intelligentia: quodve intelli-
gentia est ad opinionem, id et
ad fidem scientia, et ad imagina-
tionem denique cogitatio.*

δ'] δὲ Vind. F.

ἀναλογίαν] ἀναλογίαν τε Mon.
C. Ast. sec. et tert.

διχῆ] διχῆ editi.

τε] om. Lob. Vat. BM.

ἐῶμεν] ἐῶμεν Vind. B. θεῶ-
μεν Ang. B.

πολλαπλασίον] πολλασίον Mon.
C.

ὅσων] Pro eo Bekkerus in Par.
A. Vat. BH. Ven. C. ὅσον inve-

Ἄλλὰ μὴν ἕμοιγ', ἔφη, τὰ γε ἄλλα, καθόσον δύναμαι ἔπεσθαι, ξυνδοκεῖ. Ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχη λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλω διδόναι, κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἂν, ἧ δ' ὅς, φαίην; Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὅς ἂν μὴ ἔχη διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων ἀφελῶν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν καὶ

nisse videtur, quamquam versus numerus ad ὅσον in comm. adscriptus uno minor est numero eius, in quo ὅσων in editione legitur, atque meorum et Florentinorum codicum omnium in ὅσων consensus testimonium illud suspectum reddere possit. Dictionem ipsam scriptor negligentius, quam fere solet in his libris, velut ex duabus conflata exhibuit, quum aut ὅσοι οἱ παρεληλυθότες aut ὅσων τὰ παρεληλυθότα seu τὰ πρότερα dicendum fuisset, ὅσων οἱ παρεληλυθότες dicens, quasi sermones eos sermonum impleverint. Nam nomen λόγοι ad παρεληλυθότες supplementum ob id ipsum, quod ex superioribus repetendum est, eadem, qua ibi, significatione accipi debet. Non multo tamen aliter L. VI. pag. 490. A. opinionibus opinionem tribuit. Sermones autem ante habiti, quibus Socrates nunc prolixiores cieri veretur, libri sexti posteriores sunt, quo loco δοξαστὸν et νοητὸν in binas partes dividens principium dividendi non ab ipsa rerum illarum natura, sed a diversa hominis eas percipientis et cognoscentis actione petierat.

B

ἕμοιγ'] ἕμοιγε Lob.
 ἄλλα] ἄλλὰ Ven. C.
 καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.
 Ἡ] ἧ Lob. Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.
 καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
 διαλεκτικὸν καλεῖς] διελεκτικὸν καλεῖς Ald.
 καθ' ὅσον] Ita h. l. cum Mon.

B. scribendum putavi pro καθόσον, quia κατὰ τοσοῦτον sequitur.

ἔχη] ἔχει Ven. C. Par. D. ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. et, sup. ἔχη, Par. K.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. αὐτῶν Vind. B. Mon. C.

ἄλλω] ἄλλων Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

κατὰ τοσοῦτον] κατὰ τοσ. Vind. F. Mon. B. κατὰ τοσοῦτο Vind. B.

νοῦν] οὖν Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a. m. s. Ven. C.

φαίην] οὐ φαίην Steph. Ast. pr. sec. Certe non aliter est dicendum. Ficinus; qui quum in superioribus illum vero — catenus intelligentiam circa hoc habere negabis? idque recte dixisset, vulgatam ante Stephanum et codicum omnium lectionem πῶς γὰρ ἂν φαίην illo modo reddere poterat.

τοῦ] om. Ang. B.

ὅς ἂν — ἐπικαταδαρθάνειν; D.] excerpisit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. §. 36. Heer. p. 200. Cant. et initio ὡς pro ὅς habet.

μὴ] μὲν Lob. Vat. M.

ἔχη] ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

διορίσασθαι] διορίσασθαι Mon. C.

τῷ] om. idem.

πάντων] om. Vind. F. Ang. B. ἐπάντων Stob.

ἀφελῶν] ἀφελῶν Stob. Cant. Procli locum huc spectantem ad p. 540. A. adieci.

ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν, μὴ κατὰ C
 δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν
 πᾶσι τούτοις ἀπῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύεται, οὔτε αὐτὸ
 τὸ ἀγαθὸν φήσεις εἰδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο
 ἀγαθὸν οὐδὲν, ἀλλ' εἴ πη εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται,
 δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι καὶ τὸν νῦν βίον ὀνει-
 ροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδε ἐξεργεσθαι,
 εἰς Αἴδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθά- D

C ἐν μάχῃ] ἂν μ. Ald. Bas. ab.
 Hunc locum respexit Proclus in
 Parm. T. III. p. 106. verbum
 διαμάχεσθαι Parm. p. 127. E.
 ita illustrans: τὴν γὰρ διὰ τῶν
 ἀποφάσεων ἀτραπὸν μάχῃ προ-
 σείκασεν. οὕτως ἄρα καὶ ἐν Πο-
 λιτεία παρακλεῖνεται περὶ τοῦ
 ἀγαθοῦ ποιεῖσθαι τὸν λόγον,
 ὥσπερ ἐν μάχῃ, φησὶν, οὐδὲν
 ἄλλο ἀξιῶν, ἢ διὰ τῶν ἀποφα-
 τικῶν αὐτὸ συμπερασμάτων αἰ-
 ρεῖν. καὶ δεῖ μῆδὲ ἐνταῦθα τὸ
 διαμάχεσθαι παρέργως ἀνοῦειν,
 ἀλλὰ ἀνεῖναι διὰ τούτων γνώρι-
 μον ποιεῖν, ὡς τῆς μάχης τὰς
 ἀποφάσεις αὐτῷ δηλοῦσης καὶ
 ἐκεῖ καθάπερ ἐν τούτοις. Item
 in Civ. p. 430, 8: μόνον ἂν οὔ-
 τως τῷ Σωκράτει συμφωνοῖμεν
 ἀξιοῦντι καθάπερ ἐν μάχῃ διε-
 ξιόντα περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς ἄρα
 οὐκ ἔστι διελέγχειν ἐν τι τῶν ἄλ-
 λων. οὐ γὰρ ἄλλο τι δηλοῖ ταῦ-
 τα πλὴν τῶν ἀφαιρέσεων.

διὰ πάντων] διαπ. Vind. F.

διεξιῶν. — ἐλέγχειν] ter dein-
 ceptis scripta habet Mon. B. atque
 in secunda scriptione verba qua-
 tuor priora obelo notata, reliqua
 uncis inclusa sunt.

κατ'] κατὰ Vind. F. καθ' Bas.
 b.

προθυμούμενος] προθυμούμε-
 νον Stobaei cod. August.

ἐλέγχειν] ἐλέγχειν Mon. B. in
 secunda scriptione et a m. pr. in
 tertia.

ἀπῶτι] ἀπῶτι Vind. F.
 ἀπῶσι Stob. cod. Paris. et ed.
 Cant. In Flor. R. βεβαίως super-
 scriptum. Cf. Dissenius ad Pind.
 Ol. VIII. 92.

τῷ] om. Vind. E.

διαπορεύεται] διαπορεύεται
 Flor. R.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B.
 αὐτὸ φησὶ Stob. cod. Vatic.

τὸ ἀγαθὸν] τ' ἀγ. Stob. Heer.
 Quod in editionibus ante Astii
 sec. additum legitur οὐδὲν, Astius
 secundum Par. K. Bekkerus se-
 cundum decem suorum deletit,
 de uno Par. A. nihil significans.
 In quo si exstat, e versu sequente
 subrepsisse videtur. Florentini
 et a me collati omnes cum Sto-
 baeo recte omittunt.

φήσεις] φησὶ Stob. Cant. φη-
 σιν Heer. om. cod. Vatic.

οὔτε] οὔτ' Stob.

οὐδὲν,] οὐδέν; editi ante Bek-
 kerum.

εἴ πη] Ita Stob. cod. Vat. εἶπε
 August. ἐπεὶ Cant. Heer.

εἰδώλου] αὐτοῦ εἰδώλου Sto-
 baei codices Aug. Vat. Par. et
 ed. Cant. αὐτοῦ εἰδώλου Heer. e
 con. (Platonis locum ignorabat.)

ἐφάπτεται] cum tribus sequen-
 tibus om. Stob. cod. Aug. Vat.

ἐφάπτεσθαι] ἐφάπτεται Lob.
 Mon. C. Vat. M. ἐφάπτεσθαι;
 Steph. ἐφάπτεσθαι, reliquae.

τὸν νῦν] Ita Stob. cod. Aug.
 Vat. τοῖνον Cant. Heer.

ὑπνώττοντα] ὑπνοῦντα Stob.
 Cant. (ὑπνώττοντα cod. Aug.
 Vat.)

ἐνθάδε] Ita Lob. Vind. BEF.
 Mon. BC. Stob. Vulgo ἐνθάδ'
 omnibus tacentibus.

ἐξεργεσθαι] ἐξεργεῖσθαι Vind.
 F. Flor. AR. ἐξαργεῖσθαι Stob.

νειν; Νῆ τὸν Δία, ἧ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα φήσω. Ἀλλὰ μὴν τοὺς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις, οὐκ ἂν ἐάσαις, ὡς ἐγὼμαι, ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμὰς ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἶοί τ' ἔβονται; Νομοθετήσω, ἔφη, μετὰ γε σοῦ. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφη

Cant. Heer. ἐξαργεῦσαι cod. Vat. ἐξαργεῦσεται August.

[Ἄδου] ἄδου editi ante Astium et in Stobaeo Canterus et Heerenius.

D ἐπικαταδαρθάνειν] Ita Mon. C. ante corr. ἐπικαταδαρθεῖν Stob. et Mon. C. corr. ἐπικαταδαρθαρεῖν Vind. B. Plotinus Enn. I. L. VIII. c. 13. extr. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐν ἄδου ἐλθόντα ἐπικαταδαρθεῖν.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Vat. HM.

γε] γε, Vind. F.

πάντα] post ταῦτα Lob. Vind.

BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven.

BC. Par. K. Flor. AC.

φήσω.] φήσω; Bas. b.

τρέφεις τε] τε om. Vind. E.

Mon. C.

τρέφοις] τρέφεις cum oi super ei Vind. F.

ἐάσαις] In Mon. B. i int. vers. positum.

ὥσπερ γραμμὰς] Cornarius ecl. p. 101. ὡς Φρύγας Μίδας, Stallbaumius ὥσπερ γραφὰς scribendum, Astius γραμμὰς litteras seu scriptiones, quae vitae et rationis expertes interroganti nihil respondeant, Schleiermacherus mathematicorum, quippe διάνοιαν tantum, non ἐπιστήμην habentium, at si rationem reddere nequeant, ad δόξαν delabentium figuras, quae et ipsae rationem sui reddere seseque explicare non possint, dictas statuunt, quorum nihil probabile videtur. Veram

interpretationem petas ab Euclide, qui libro suo decimo has definitiones praeposuit: καλεῖσθαι οὖν ἢ μὲν προτεθεῖσα εὐθεῖα ῥητὴ, καὶ αἱ ταύτη σύμμετροι εἴτε μήμει καὶ δυνάμει εἴτε δυνάμει μόνον ῥηταί· αἱ δὲ ταύτη ἀσύμμετροι ἄλογοι καλεῖσθαι. καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς προτεθείσης εὐθείας τετραγώνον ῥητόν, καὶ τὰ τοῦτω σύμμετρα ῥητά, τὰ δὲ τοῦτω ἀσύμμετρα ἄλογα καλεῖσθαι, καὶ αἱ δυνάμειν αὐτὸ ἄλογοι.

κυρίους] κυρίως Par. K. sec. Bekk.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

δῆ] δὲ Vind. B. et, ut videtur, Mon. C.

ταύτης] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

οἶοί τ'] οἶοί τε Lob.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F. Haec usque ad μαθημάτων; 535. A. excerptis Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant.

σοι] σοι ὥσπερ Vat. H.

θριγκὸς] θρίγκος Ven. C. Ang. B. (Flor. V.) θριγγὸς Vind. E. Mon. B. Vat. M. Flor. U. θριγγος Vind. F. Stob. cod. Aug. et Vat. Alcinoius isag. c. 7: ἐπεὶ δὲ ἡ διαλεκτικὴ ἰσχυρότατον τῶν μαθημάτων, αἶε καὶ περὶ τὰ θεῖα καὶ βέβαια γινόμενη, διὰ τοῦτο καὶ ἀνωτέρω τῶν μαθημάτων τάττεται, ὥσπερ θριγγὸς τις ὑπάρχουσα ἢ φυλακὴ τῶν λοιπῶν. Proclus in Parm. T. V.

ἐγὼ, ὡςπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἢ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐπάνω κείσθαι, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρῳ ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Ἔμοιγ', ἔφη. Διανομὴ τοίνυν, ἣν 535 δ' ἐγὼ, τὸ λοιπὸν σοι, τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μέννησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἴους ἐξελέξαμεν; Πῶς γὰρ, ἣ δ' ὅς, οὔ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, ἐκείνας τὰς φύσεις οἴου δεῖν ἐκλεπτεῖας εἶναι· τοὺς τε

p. 274: τὴν διαλεκτικὴν, ἣν θριγκὸν ἐν Πολιτείᾳ τῶν μαθημάτων ἐκάλεσεν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνεπίξεσι καὶ διεξόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν νόησιν τῶν αὐτῶν καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Idem in Cratylum p. 2. Boiss. Platonem ait nosse τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν (θρυγμὸν cod. B.) οὖσαν τῶν μαθημάτων καὶ ἀνάγουσαν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν μίαν πάντων αἰτίαν, τὰγαθόν. et in Civ. pag. 429, 35: οὐνοῦν ἀπὸ τούτων δῆλον, ὡς ἄρα τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν ἐπιστημῶν εἶναι δοκουσῶν ἀποκαλῶν καὶ ὄντως ἐπιστήμην ὀριζόμενος ἐξ ἀνυποθέτου φησὶν ἀρχῆς ὀρωμενῆν πάντα σκοπεῖν, ὡς ἔχει φύσεως, ὅτι ποτ' ἐστὶν ἕκαστον. Denique, quem locum Astius citavit, in Euclid. p. 12, 39: πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, ὅπως ὁ Πλάτων θριγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκεν. — θριγκὸς οὖν εἰσιώτως ἐστὶν ἢ διαλεκτικῇ τῶν μαθημάτων, πᾶν τὸ νοερὸν αὐτῶν τελειούσα καὶ τὸ ἀκριβεῖς ἀνελεγκτότερον (v. ἀνελευκτότερον. cf. p. 13, 20.) ἀπεργαζομένη καὶ τὸ ἀκίνητον μόνιμον ὡσαύτως διαφυλάττουσα καὶ τὸ αὐτὸν καὶ τὸ καθαρὸν εἰς τὴν ἀπλότητα τὴν τοῦ νοῦ καὶ τὴν αὐλίαν ἀναφέρονσα, καὶ τὰς τς ἀρχὰς αὐτῶν τὰς πρώτας ἀφορίζουσα διὰ τῶν λόγων καὶ τὰς τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν τῶν ἐπ' αὐτὰ διακρίσεις ἐμφαίνουσα, τὰς τε συνθέσεις τὰς ἐν τῶν ἀρχῶν τὰ μετὰ τὰς ἀρ-

χὰς προαγούσας καὶ τὰς ἀναλύσεις τὰς ἐπὶ τὰ πρώτα καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπανιούσας ἀναδιδάσκουσα. Quod ad orthographiam nominis attinet, duplex γ neque Eustathius ad Od. T. I. p. 262, 21. Lips. novit, neque Suidas aut lexicographus Bachmanni anecd. I. p. 257, 25. neque Hesychius, in cuius lexico MS. Schowio teste θρι. . ὅς et altero loco tantum τριγκῶσαι sine Musuri additamento ἢ θριγγῶσαι legitur: in codicibus quidem nonnunquam ut h. l. ita alibi exstat, e. c. Clementis Al. Paed. L. III. p. 303, 18. περιθριγγούμεθα. Sed usitatum dubito an nunquam fuerit.

μαθήμασιν] μαθήμασι Mon. B.

οὐκέτ'] οὐμέτ' Vind. F. οὐκ ἔτ' Mon. BC. οὐκ ἔτι Stob.

μάθημα] post ἀνωτέρῳ Stob. ἀλλ' ἔχειν ἤδη] ἀλλὰ ἔ. ἣ. Stobaei cod. Aug. Vat. ἀλλ' ἔχειν ἔδει Cant.

ἔφη: Διανομὴ] ἔφη διαν. Ald. 535 Pro διανομῇ Par. K. Mon. B. Flor. U. διανοῆ habent.

τοίνυν] om. Ald. Bas. a.

ἣν] ἦν Ald.

τὸ λοιπὸν] τοῦ. Vind. E. Ald. Bas. a.

σοι] σὺ Par. K. sec. Bekk.

τρόπον.] τρόπον; Mon. B. Ald. Bas. ab.

τὴν προτέραν ἐκλογὴν] L. III. p. 412. C. sqq.

οἴου] οἴου Vind. F.

γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους προαιρετέον καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτους
 B ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦθη, ἀλλὰ καὶ ἅ τῆδε τῆ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἐκτέον αὐτοῖς. Ποῖα δὲ διαστέλλει; Δριμύτητα, ᾧ μακάριε, ἔφη, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν· πολὺ γὰρ τοι μᾶλλον ἀποδελιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν, ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώματος. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μνήμονα δὲ καὶ

καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους] *om.*
 Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. Flor. U. καὶ *om.* Ang.
 B. τοὺς *om.* Vind. F. Flor. R.

κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους] *καταδύναμιν τοὺς αειδεστάτους* Vind. F.

B βλοσυροῦς] βλοσυροῦς Vind. F.
 βλοσυροῦς Lob. Vind. BE. Ven.
 B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.
 et a m. s. Mon. B. βλισσυροῦς
 idem a m. pr.

ἦθη] ἔθη Mon. B.

τῆδε] *int. vers.* Vind. F.

πρόσφορα] *προσφορὰ* idem.

ἐκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. BE.
 ἐκτέα Flor. R. ἐκτέα Vind. F.
 Ang. B.

διαστέλλει] Ita Par. A. Vind.
 B. Mon. C. Vat. H. Par. K. sec.
 Bip. Flor. ACV. διαστέλλει Lob.
 διαστέλλη Vind. E. Mon. B. δια-
 στέλλη Ald. Bas. ab. Steph. *om.*
 Vind. F. Ang. B. Fic. (*Quas?*
sc. dotes.)

ᾧ μακάριε] *om.* Fic.

δεῖ] δεῖν Vind. E.

μανθάνειν] *μανθάνειν*, Bekkerus.

τοι] *τι* Vind. B. Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV.

ἢ] *om.* Bas. b.

αὐταῖς] *αὐτοῖς* Vind. F. In
 Mon. C. *oi* super *αἷ* a m. s. scrip-
 tum est.

τοῦ] *om.* Vind. F. Ang. B.
 Vat. M.

Καὶ μνήμονα δὲ] Ita Par. A.
 Vind. BEF. Mon. C. Ang. B.
 Vat. H. et Ficinus: *Quaerendus*

itaque vir est etc. Reliqui libri cum editis δὲ pro δὴ habent. Sed quae Socrates h. l. deinceps requirit, ea non tamquam nova, sed ob ipsam disciplinarum difficultatem modo commemoratam necessaria requirit, cui necessitati significandae δὴ inservit.

καὶ] *om.* Lob. Ang. B.

ἄρῳ] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. Vat. H. Flor. ACR. ἄρα τὸν Lob. Vat. M. ἄρατον Ven. B. Vat. B. a m. s. (Flor. TUV.) Ald. Bas. ab. Steph. ἄρητον Par. DK. ἄρητον Mon. B. ἄρα ἰσχυρὸν μὴ ῥέοντα Ang. B. quae lectio e duobus glossematis conflata videtur. In scholiis enim ad h. l. ἄρῳ per ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυνατήν, et ad Crat. p. 407. D. ubi alterum eius exemplum in nominis Ἄρης etymologia κατὰ τὸ σκληρὸν τε καὶ ἀμετάστροπον, ὃ δὲ ἄρῳ καλεῖται, sic dicti exstat, per ἀσφαλὲς ἢ ἀνάματον vel secundum alios ἰσχυρὸν explicatur, eodemque modo Timaeus lex. p. 50. ἄρῳ ἰσχυρὸν, στερεὸν interpretatus est; originem nominis vero erant qui satis probabiliter a ῥαίω repeterent, ut Methodius et Phrynichus a Ruhnkenio laudati. Cf. Bekkeri anecd. p. 24, 5. 442, 20. 446, 15. quo loco Platonis auctoritas ad Timaei glossam addita est. Quod praeterea in scholio ad Crat. legitur, ἔνιοι μικρὸν, οἱ δὲ μέγα, nisi fallor, ad penultimae quantitatem

ἄρῳατον καὶ πάντη φιλόπονον ζητητέου. ἢ τίνι τρόπῳ C
οἶει τὰ τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ
τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐδένα, ἢ
δ' ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασί γ' ἢ εὐφυής. Τὸ γοῦν νῦν
ἀμάρτημα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφίας διὰ
ταῦτα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι οὐ
κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἄπτονται· οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἄπτε-
σθαι, ἀλλὰ γνησίους. Πῶς; ἔφη. Πρωῶτον μὲν, εἶπον,
φιλοπονίᾳ οὐ χολὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν D
489 ἡμίσεια φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεια ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο.

pertinet, de qua dubitatio esse
nequit, si verum est, quod scho-
liastes Victorianus ad II. XIII.
56. tradit, pro ἄρῳατον (νηῶν
τε καὶ αὐτῶν εἰλαφ ἔσσεσθαι)
alios legisse ἄρῳατον.

C πάντη] In hoc omnes a Bek-
kéro collati codices (etiam Par. K.
de quo Bipontini tacent) uno Par.
A. fortasse excepto, cuius Bek-
kerus mentionem non facit, con-
sentiant, item mei praeter Vind.
F. qui παντὶ habet, et Florentini
cum Bas. b. in qua est πάντη.
Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec.
πάντα exhibent, quod paullo
asperius videtur.

ἢ τίνι] ἢ τινι Lob. Vind. F.
Bas. b. Id sufficere poterat Prin-
stererio, quem Stallbaumius re-
fert Prosopogr. p. 209. propter
τίνι τρόπῳ in sequentibus Glau-
conis verbis οὐδὲνι pro οὐδένα
legendum censuisse. Sed ille ita
respondet, ut si τίνα οἶει inter-
rogatus fuisset. Conf. Charm.
p. 167. A: ἄρα ταῦτά ἐστιν ἂ
λέγεις; Ἐγὼ γ', ἔφη. Gorg. p. 467.
E: ἄρ' οὐν ἐστι τι τῶν ὄντων,
ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθὸν γ' ἐστὶν ἢ
κακὸν ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε
ἀγαθὸν οὔτε κακόν; Πολλῆ ἀνάγ-
νη, ὧ Σώκρατες.

ἐθελήσειν] ἐθελήσει Vind. F.

ἐπιτελεῖν] διατελεῖν Vat. M.

παντάπασί γ' ἢ] παντάπασι
γῆ Vind. F. παντάπασιν ἢ Bas.
b. παντάπασιν ἢ reliquae ante
Bekkerum cum Vind. BE. Mon.

C. Ven. B. Vat. H. Ang. B.
Flor. ACRT.

γοῦν] οὐν Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Lob. Vat. BM.
φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφία cum ας
super ultima Ang. B. φιλοσοφία
Ald. (Lob.)

διὰ ταῦτά] δια τ. Lob. Vind.
EF.

εἶπον] Sic Par. A. Vind. B.
Mon. C. Vat. H. et Ficinus: ut
supra dicebam. εἶπομεν reliqui
cum editis. Singularis eo praefer-
endus videri poterat scriptori,
quo magis Socrati, hoc est, sibi
peculiarem sententiam de con-
temptu philosophiae eiusque causis
L. VI. p. 495. C. sqq. expo-
sitam significaret. εἶπομεν autem
facilius ex εἶπον, quam hoc ex
illo oriri potuit.

κατ' ἀξίαν] καταξ. Vind. E.

αὐτῆς] αὐτοῖς Vind. F. αὐ-
τοῦ Bas. b.

Πρωῶτον μὲν — φιλοπονίαν. D.]
excerpsit Stobaeus serm. XXVIII.
p. 206. Sed in cod. A. desunt.
εἶπον] δὴ εἶπον Par. K. sec.
Bekk. ἔφην Vat. M. om. Stob.
φιλοπονίᾳ] φιλοπονίας Lob.
Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.
Vat. M. Flor. TU. et a m. s.
Ven. C.

ἀψόμενον] ἀψάμενον Vind. D
EF. Stob.

φιλόπονον] ὄντα addunt Vind.
EF. Ven. B. Ang. B. (Flor. RTU.)
Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὰ δὲ] τὰ δ' Lob. Vind. BE.
Mon. C. Vat. M.

ὅταν τις φιλογυμναστῆς μὲν καὶ φιλόθηρος ἦ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῆ, φιλομαθῆς δὲ μὴ, μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικὸς, ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῆ· χωλὸς δὲ καὶ ὁ τάναντία τούτου μεταβεβληκῶς τὴν φιλοποιίαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἦν δ' ἐγὼ, ταῦτόν τοῦτο ἀνάπηρον
 E ψυχὴν θήσομεν, ἢ ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος μισῆ καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτὴ τε καὶ ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῆ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχεται καὶ ἀμαθαίνουσά που ἀλίσκομένη μὴ ἀγανακτῆ, ἀλλ' εὐχερῶς
 536 ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται; Παντάπασι

ὅταν τις] ὅτάν τις Vind. E.

φιλογυμναστῆς] Pro η Mon. B. a m. pr. ἵ habebat.

καὶ φιλόθηρος ἦ] ἢ καὶ φιλομόχθηρος Stob. Conf. L. III. p. 412. B.

τὰ διὰ] τὰ om. Lob. Vat. BM. διὰ om. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ATV.

φιλοπονῆ] φιλοπονεῖ Vind. F. διαπονῆ Stob.

φιλομαθῆς δὲ μὴ] μὴ om. Stob. Trinc. ante φιλ. ponunt Gesn. et Gaisf.

μηδὲ] μὴ δὲ Lob. Vind. B. Mon. C. Stob. Trinc. Ald.

φιλήκοος] φιλεῖκοος Mon. C. μηδὲ] μὴ δὲ Vind. B. Stob. Trinc. Ald. μὴ δὲ Lob.

μισοπονῆ] μισοπονεῖ Vind. BF. Mon. C.

τούτου] τῆ τούτου Vat. B. Cf. L. III. p. 424. C.

Οὐκοῦν—μολύνηται; E.] habet Stobaeus serm. XII. p. 141. Οὐκ οὖν etc. Gaisf.

ταῦτόν] ταῦτό Stob. cod. A. ἀνάπηρον] ἀνάπειρον Mon. C.

Phrynichus Bekkeri anecd. p. 9, 22: ἀναπηρία· διὰ τοῦ ἦ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς εἰ διφθόρου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθ'ὼμίληται, τὸ δ' ἀναπηρία σπάνιον. Sed in Mon. C. η et ει saepe confusa sunt, et Phrynichi reprehensio fortasse tantum ad substantivum pertinet. Ceterum nescio, quid Gesnerus cogitaverit, qui in margine Sto-

baei pro ἀνάπηρον sese μετρίαν malle ostendit.

ψυχὴν] ψυχῆ Stob. cod. A. ἦ] ἢ Lob. Vind. F. et a m. E. pr. Mon. B.

μισῆ] μισεῖ Mon. C. μισοῖ Lob. Vat. M.

φέρῃ] φέρει, sup. η, Mon. C. αὐτῆ] αὐτῆ Stob. cod. A. Trinc. αὐτῆς Gesn.

ὑπεραγανακτῆ] ὑπεραγανακτεῖ Vind. F. Stob. Trinc. ἀγανακτῆ cod. A. Stephanus signum interrogandi addidit.

τὸ δ'—ἀγανακτῆ] om. Mon. C. τὸ δὲ etc. Stob. Bas. b.

προσδέχεται] προσδέχεται Mon. B.

ἀμαθαίνουσά] ἀμαθαίν. Vind. F. ἀμαρτάνουσά Ang. B.

που] πη Mon. B. πως Vat. M.

ἀμαθία] ἀμαθεια Vind. E. Mon. C.

μολύνηται] μολύνεται Mon. B. ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. 536

F. Mon. C. Flor. ACRT. Steph. Stallb.

οὐκ ἦμιστα] οὐχῆκ. Vind. B. Mon. C. non minus Fic.

δεῖ] δῆ Vind. F. Mon. C. τὸν νόθον] τὸ ν. Vind. E.

τε] om. Mon. C. τὸν γνήσιον] τὸ γ. Vind. E.

ἐπίσθηται] ἐπιστῆται Bas. b. ἐπιστῆται Ang. B. Flor. R.

τὰ τοιαῦτα] His vulgo prae-

positum πάντα, quum tantum in Par. DK. Mon. B. Flor. U. re-

μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἥμισθα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίσταιται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὅτι ἂν τύχωσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, ὡς ἐὰν μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τῷ αὐτῇ μάθησιν καὶ τῷ αὐτῇ ἀσκησιν κομίσαντες παιδεύωμεν, ἢ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμφεται αὐτῇ, τὴν τε πόλιν καὶ πολι-

pertum, in Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. pro eo πάντη scriptum sit, secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Ficinum (quando enim haec minus considerant) omittendum existimavi. Articulus enim sufficere videtur ad complexum earum rerum significandum, quae ita comparatae sunt, ut ex iis subditicii ac genuini agnoscere et diiudicari possint, et πάντα ex sequentibus πάντα τὰ τοιαῦτα interpolari potuit, quo plenior oratio fieret.

λανθάνουσι] λανθάνουσα Vind. EF. Flor. ACR.

πρὸς ὅτι] προσότι Vind. F.

τούτων, οἱ] τούτω σοι idem ante corr. τούτω οἱ e corr. τούτοις οἱ Ang. B. quod verum videtur Stallbaumio, „ut ad πρὸς ὅτι ἂν τύχωσιν more frequenti verbum χρῆσθαι denuo intelligatur, hoc sensu: ad quodcumque iis utantur.“ Meo iudicio τούτοις supervacaneum et languidum, ad τύχωσι autem haud dubie χρώμενοι denuo intelligendum, τούτων vero pro neutro habendum et cum ὅτι construendum est: ad quodcumque horum negotiorum, hoc est, aliquam ex his, quae dictae sunt, virtutibus requirentium, fors tulerit ut vel amicis vel praesidibus utantur.

ἄρχουσι.] ἀρχουσιν. Bekkerus et Stallbaumius.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. ἔφη] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U.

δὲ, ἦν δ' ἐγὼ] δὲ ἦν δ' ἐγὼ Lob. Vind. E. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. δ' ἐγὼ Ald. Bas. ab. δ', ἔφην ἐγὼ, Steph. Ast. pr.

ἐὰν μὲν] μὲν om. Par. DK. B Mon. B. Vat. H. Flor. TU. cum editis ante Bekkerum.

ἀρτιμελεῖς] ἀρτι ἀμελεῖς Vat. B. a m. pr. ἀρτι ἐμμελεῖς Lob. Vat. M.

ἐπὶ τῷ αὐτῇ] ἐπιτοσ. Vind. E.

κομίσαντες] κοσμήσαντες Par. K. sec. Bekk.

παιδεύωμεν] παιδεύομεν Vind. F.

δίκη] Non aliter haec dicta videntur atque illa L. VI. p. 487. A: οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τό γε τοιοῦτον μέμφαιτο. Neque incognitum Platoni Δίκης numen. Cf. Leg. L. III. pag. 717. D: πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἀγγελος. XII. 943. E: παρθένος γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεται τε καὶ ὄντως εἴρηται. quemadmodum Hesiodus tradidit *εργ.* 254: Ἡ δὲ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγανῖα, Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς, οὐδ' Ὀλυμπον ἔχουσιν. Itaque Δίκη etiam h. l. scribi poterat, nisi obstaret αὐτῇ, quod personae instar quidem cogitandam δίκη, sed non pro numine accipiendam esse declarat. Similiter αὐτῇ τῇ

τείαν σώσομεν, ἀλλοίους δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τὰναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Αἰσχροὺν μὲντ' ἂν εἶη, ἧ δ' ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶπον. γελοῖον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι
 C ἔοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμεν, ἧν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεῖς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἢ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ οὖν ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ. Ἄλλ' ὡς ἐμοὶ, ἧν δ' ἐγὼ, ρήτορι. τότε δὲ μὴ ἐπιλανθανόμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ προεσβύτας ἐξελέ-
 D γομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει. Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς μανθάνειν, ἀλλ' ἦττον, ἢ τρέχειν· νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ

ἀληθεία interpretandum videtur Crat. p. 433. A.

ἧμῖν] post οὐ μέμψεται Par. K.

ἀλλοίους] ἀλλοῖους Vind. F. ἀλλοίως Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ πράξομεν] καὶ om. Vind. F. Mon. BC. Par. D. Ang. B. Flor. RU. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. Est il- lud paullo insolentius positum, sed ita, ut τὰναντία πάντα par- tim ad civitatis conditionem, qua- lem ineptis indignisque ad illa studia admissis experturi sint, partim ad opinionem hominum at- que existimationem philosophiae, quam sequi errorem istum oporteat, spectare et utramque con- tra, quam dictum optandumque sit, casuram esse significet.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. F. Mon. C. Ald. Bas. ab. μὲντᾶν Vind. E.

εἶη] om. Mon. B.

ἧ] om. Vind. F.

γελοῖον] γέλοιοι Lob. Vind. F. Cf. huius Vol. p. 14.

τῷ] om. Bas. b.

Ἐπελαθόμεν] ἠπελαθόμεν Mon. C.

ἐντεινόμενος] ἐντεινόμενος C idem.

γὰρ] γὰρ ἅμα Mon. B. for- tasse vere. Sic Apol. p. 32. A: ἴν' εἰδῆτε, ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπει- κάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δέισας θάνατον, μὴ ὑπέικων δὲ ἅμα καὶ ἅμ' ἂν ἀπολοίμην. quem lo- cum bene explicuit Fischerus re- cteque cum Xenophonteo Cyrop III. 1, 15. (27.) composuit.

προπεπηλακισμένην] προσπε- πηλακισμένην Par. D.

ἀγανακτήσας] ἀγανακτῆσαι Mon. B. Flor. U.

Δί'] δία Mon. B. Bas. b.

ἔφη] Ita Lob. sed corr. ἔφην Vat. M.

γ' ἐμοὶ] ἐμοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. γε μοι φαίνεται, e corr. γε μοι, Mon. C.

τόδε] οὐ τότε Vind. F. Flor. AC.

δὲ] δὴ Vat. M.

ἐπιλανθανόμεθα] Ita Lob. in v^o corr. ἐπιλανθανόμεθα Vind. E.

προεσβύτας] L. III. p. 412. C. οὐκ ἐγχωρήσει] οὐκ ἐγγ. Vind. F.

Σόλωνι] Cf. N. Bachii diss. de Solonis carminibus, Bonnae

οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λογι-
 σμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας,
 ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παιδὶν οὐσι χορῆ
 προβάλλειν, οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σκῆμα τῆς
 διδαχῆς ποιουμένους. Τί δὴ; Ὅτι, ἣν δ' ἐγὼ, οὐδὲν
 μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χορῆ μανθάνειν. E
 οἱ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βίᾳ πονοῦμενοι χεῖρον
 οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν
 ἔμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βίᾳ, εἶπον,
 ᾧ ἄριστε, τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παί-
 ζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλλον οἴός τ' ἦς καθορᾶν ἐφ' 537
 ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Ἐχει ὃ λέγεις, ἔφη, λόγον. Οὐκοῦν
 μνημονεύεις, ἣν δ' ἐγὼ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφα-
 μεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωροῦς,
 καὶ ἐάν πον ἀσφαλὲς ἦ, προσακτέον ἐγγυὲς καὶ γευστέον

1825. p. 22. Scholiastes ad h. l. initium versus pentametri paullo aliter scriptum habet: αἰεὶ γη-
 ράσκω πολλὰ διδασκόμενος. Vulgo est γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.

D πειστέον] πιστέον Vind. F. πολλὰ] πολὺ Mon. C. in dies plurima Fic.

Τὰ μὲν] τὰ μὲν Ald. Bas. b. Steph. Ast. pr.

γεωμετριῶν] προπαιδειῶν Par. K.

τῆς διαλεκτικῆς δεῖ] δεῖ τ. δ. Lob. Vat. B. τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Vind. B. Mon. C. δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς Vat. M.

προπαιδευθῆναι] προσπαιδευ-
 θῆναι Vind. F.

προβάλλειν] προσβάλλειν Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. παραβάλλειν Mon. C.

ἐπάναγκες] Cf. Rückertus ad Symp. p. 27.

E πόνοι] ingentes labores Fic. οὐδὲν] in fine versus evanuit in Vind. F.

ψυχῇ] ψυχῇ idem.

ἔμμονον] ἔμμονον Vind. E. ἔμμονον Flor. R. Ald. Ad hoc pertinere videtur, quod Mon. C. in m. habet: σὴ τοῦ μεγάλου βα-

σιλ. ὄθεν ἐλήφθη. Basilii locum nescio.

μάθημα] Ultima syllaba evanuit in Vind. F.

Ἀληθῆ — μαθήμασιν] om. Mon. C.

παίζοντας] quasi ludentes Fic.

τ' ἦς] τῆς Vind. F. τ' ᾧ Bas. 537

b. τ' ἦ Ald. Bas. a. Steph. ta- centibus Bip.

ἐφ' ὃ] ἐφ' ὃ Mon. C. ἔφη ὃ Ang. B. ἐφ' ᾧ Vat. BM. Lob. (hic ᾧ) et a m. s. Par. A.

λέγεις] ἔφη Vind. E.

εἶναι ἀκτέον] „Videri posset infinitivus εἶναι ante ἀκτέον ir- reptitius esse, quum eo minime sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini.“ Steph. p. 25. E. g. p. 518. C. Atque ubi non est adhibitum verbum substantivum (nam modi in- finitivi aliam atque reliquorum statuisse rationem Stephanum non credo) ibi certe subaudiendum et de ellipsi potius; quam h. l. de pleonasmo cogitandum est. Ceterum locus, quem Socrates hic respicit, est L. V. p. 467. E.

θεωροῦς,] θεωροῦς; Steph. προσακτέον] προσακτέον Vind.

F.

αἵματος, ὥσπερ τοὺς σκύλακας; Μέννημαι, ἔφη. Ἐν
 πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ' ἐγὼ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθή-
 μασι καὶ φόβοις ὃς ἂν ἐντροχέστατος αἰεὶ φαίνεται, εἰς
 B ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον. Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικία; Ἡνίκαι,
 ἦν δ' ἐγὼ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. οὗτος
 γὰρ ὁ χρόνος, ἕαν τε δύο ἕαν τε τρία ἔτη γίγνηται,

ἔφη.] ἔφη ἐν πᾶσι. Mon. C.

τε] om. idem.

ὃς] οἷς Par. K. sec. Bekk.

ἐντροχέστατος] Antiatticistes
 Bekkeri an. p. 94, 30: ἐντροχῆ
 ἄνδρα· Πλάτων Πολιτεία. ἐντρο-
 χέστατον. Itaque fuerint qui prob-
 um et Atticum esse negarent.
 Neque ego alterum apud anti-
 quiores exemplum exstare novi.

ἐγκριτέον] ἐγκριτέος Mon. B.
 Flor. U.

B Ἐν τίνι] ἐν τίνι Vind. F.

Ἡνίκαι] In Mon. B. ἡ a m. s.
 int. vers. positum.

μεθίενται] ἀφίενται Flor. T.
 Cf. D.

δύο ἕαν τε] in m. habet Lob.

γίγνηται] γέννηται Vind. E.

κόποι] Pseudoplutarchus de
 educ. p. 8. C: κατὰ γὰρ Πλάτω-
 να ὕπνοι καὶ κόποι μαθήμασι
 πολέμιοι.

βασάνων] βασάνων Vat. M.
 et corr. Lob.

τίς] τρίς Ald. Bas. ab. Pro
 eo Cornarius ecl. p. 101. ποιός
 τίς scribendum censebat, quam
 coniecturam Stephanus pag. 25.
 tamquam aliam lectionem comme-
 moravit, ipse feliciore coniectura
 τίς scripsit, quod omnes codices
 confirmarunt. Tamen Astius in
 pr. et sec. Cornarium secutus
 etiam in tert. ποιός τίς probabili-
 us statuit. Cf. Bernhardy synt.
 p. 443.

ἐκαστος] om. Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

οὐκ; ἔφη] οὐκ ἔφη Lob. Vind.
 BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δὴ] Id mei codices omnes et
 reliquorum plerique pro δέ, quod
 ante Bekkerum tacentibus Bip.
 vulgatum erat, exhibent: tantum
 de Par. A. Vat. M. et Flor. U.

Bekkerus et Stallbaumius rem in-
 certam reliquerunt. Sed etiam
 per se δὴ praestat, quum Socra-
 tes h. l. inchoatam verbis ὃς ἂν
 ἐντροχέστατος αἰεὶ φαίνεται, εἰς
 ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον sententiam
 Glauconis quaestione ἐν τίνι
 ἡλικία interruptam denuo susci-
 piat et absolvat. Ficinus particu-
 lam neglexit.

ἐκ τῶν — ὄντος φύσεως, C.]
 adhibuit Theo Sm. de arithm.
 p. 6. Geld.

εἰκοσιν ἑτῶν] εἰκοσι καὶ πέντε
 ἑτῶν Theo, quod ex ἡ ἑτῶν,
 quemadmodum in Vind. B. Mon.
 C. scriptum est, perperam gemi-
 nato ε̄ ortum videtur. Gravius
 est quod Vind. F. εἰκοσιετῶν ex-
 hibet, cuius ductu nescio an εἰ-
 κοσιετῶν Platoni restituendum
 fuerit. Pariter enim durum τὰ
 εἰκοσιν ἔτη vicinarios atque ar-
 ticulo a nomine divulsos τοὺς εἰ-
 κοσιν ἑτῶν eos, ex quibus optimi
 eligendi sint, dictos statuere, si-
 cuti Leg. L. III. p. 721. A. et
 B. ἐπειδὴν ἑτῶν ἢ τις τριάκον-
 τα, et L. VI. p. 755. A. πεντή-
 κοντα γεγονὼς ἑτῶν dicitur. Quo-
 rum si tamen alterutrum propter
 codices subeundum est, prius
 praetulerim, ut ἀντίστροφον hoc
 idioma illius sit, quo L. V. p. 460.
 E. mulier ἀπὸ εἰκοσιετῶν μέ-
 χρι τετταρακονταετῶν τικτεῖν,
 vir μέχρι πεντεκαπεντηκονταε-
 τῶν γενεῶν τῇ πόλει iubentur.
 Cf. p. 540. E.

μείζους] post τῶν ἄλλων Theo.

χύδην μαθήματα] χύδημα δη- C
 ματα Vind. F. χύδην παθήματα
 codices Paris. Theonis.

παισιν] πᾶσιν Theo. παισὶ
 Vind. F. Flor. R.

ἀδύνατός τι ἄλλο προᾶξαι· κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθή-
μασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ
ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φανεῖται. Πῶς
γὰρ οὐκ; ἔφη. Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, ἣν δ' ἐγὼ, ἐκ
τῶν εἴκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες τιμὰς τε μείζους τῶν ἄλ-
λων οἴσονται, τὰ τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ C

- ἐν] om. Vind. F. Flor. R.
Ang. B.

παιδείᾳ] παιδείᾳ Theonis codd.
Paris. παιδία eiusdem edd. et
Mon. B. παιδιᾶ Par. DK. sec.
Bekk. Flor. U. Totidem modis
discrepantes in hoc nomine libros
vidimus Vol. I. p. 209, b. Atque
illo loco „ambiguum“ non erat,
quin παιδείᾳ verum et sermo de
institutione puerorum esset, hoc
nostro vero pueritiae significatio
non inepta est, eaque non solum
Theo, si πᾶσιν pro παισὶν scrip-
psit, haud dubie est usus, sed
etiam Plato, quamquam παισὶν
scripserat, uti potuit ita, ut unam
notionem duobus nominibus decla-
raret, quemadmodum alibi fecit,
velut Criton. p. 45. D: οἷά περ
εἴωθε γίνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφαν-
νίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς. Ita-
que cum Theone et Mon. B. scribi
h. l. παιδία poterit, si pueritiam
eo nomine appellatam fuisse statu-
imus. Quod quum Budaewus
primum ob locum quendam Platonis
L. VIII. de Legibus sibi
probabile videri demonstrasset,
Stephanus in thesauro T. III.
p. 14. E. nomen παιδία secundum
Budaewum recepit et Platonis
loco, qui est p. 864. D., in ver-
bis ἢ γῆρα ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμε-
νος ἢ παιδείᾳ χρώμενος pro παι-
δείᾳ, quae antecedentium qua-
tuor editionum lectio erat, „in
exempl. vet.“ repertum παιδία
reposuit, et in adnot. p. 33. etiam
in aliis „huius operis“ locis per-
peram παιδείᾳ pro παιδία legi
monuit, ad L. VII. p. 808. E.
ut videtur, respiciens, ubi non
quidem παιδείας, sed παιδιᾶς
ante ipsum legebatur in verbis
παιδιᾶς καὶ νηπιότητος χάριν,

et fortasse ad Polit. p. 268. E.
quo loco ad verba οὐ πολλὰ ἐν-
φενύγεις παιδιᾶς ἔτη in margine
„omnino παιδίας, quum de pue-
ritia seu puerili aetate intelliga-
tur, non παιδιᾶς scribendum“
observaverat. Atque hanc Ste-
phani sententiam lexicographi in-
sequentes amplexi παιδία in or-
dinem receperunt et pueritiam
interpretati sunt, alii, ut Casau-
bonus ad Athenaei l. VII. p. 323.
C. et Dorvillius ad Charit. p. 405.
eam vocem omnino Graecam esse
negarunt. Sed Atticos παιδία
dixisse quae communi lingua παι-
διὰ vocaretur, Etymologus p. 657,
50. et Suidas et e Suida corrigendus
Aristophanis scholiastes
ad Plut. 1057. memoriae prodiderunt,
quorum testimonio Hem-
sterhusio quoque et Dobreo pro-
bato haud exiguum pondus acce-
dit e loco Epinom. p. 975. D:
τό γε μετὰ τοῦτο παιδιὰ τις ἂν
λείποιο μιμητικῆ μὲν τὸ πλει-
στον, ἀλλ' οὐδαμῆ σπουδαία.
ubi optimi codices παιδία, ceteri
cum Stephano παιδείᾳ exhibent,
nec nihil ex eis, quibus quum
eamdem ludi iocique significatio-
nem requirant, in codicibus ta-
men omnibus vel plerisque παι-
δείᾳ legitur, quod quidem ex
παιδία facilius, quam ex παιδιὰ
oriri potuit. Tales sunt Polit.
p. 307. D. Leg. L. X. p. 889. D.
Epist. VI. extr. Saltem hactenus
igitur παιδία Graecum esse con-
cedi debebat. Verum amplius
concedendum et non Atticis tan-
tum propriam eam dictionem
fuisse puto. Etenim Athenaeus
l. c. de accentu vocabuli σηπίας
disputans ὡς αἰτίας, inquit, ἢ
παρὰλλήγουσα ὀξύνηται, ὡς Φι-

γενόμενα τούτοις συνακτέον εἰς σύνοψιν οικειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ μεγίστη γε, ἦν δ' ἐγὼ, πείρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μῆ. ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ οὐ. Ξυνοίομαι, ἦ δ' ὅς. Ταῦτα
 D τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, δεῖσει σε ἐπισκοποῦντα οἷ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ᾧσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις,

λήμων ἰστορεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα· παιδία, ταινία, οἰκία. Haec ita demum recte coniuncta et ad propositum apta haberi possunt, si pariter omnibus Graecis communia pariterque certo accentu praedita erant. Iam quum utroque Platonis de Legibus loco L. VII. et VIII. pueritiam a scriptore designatam esse pateat, παιδείαν autem et παιδιάν usus linguae innumeris documentis extra dubitationem positus aliter, quam institutionem eruditionemque et ludum iocumque interpretari vix patitur, παιδία vero a παῖς ad pueri habitum et conditionem significandam sic derivari potuerit, ut ἀνδρία ab ἀνήρ et οὐδενία (Theaet. p. 176. C.) ab οὐδεις, denique Hippocrates προρόγητ. L. II. T. I. p. 231. Kühn. nomine παιδίη de eadem re usus sit, (γίνεται δὲ τὸ νόσημα τοῦτο οἷαν ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι ξύνηθες ἐόν αἷμα ῥεῖν ἐκ τῶν ζῶων πέπανται.) codicibus aliquam tamen optionem inter παιδείαν, παιδιάν et παιδιάν dantibus hoc quamvis in paucioribus neque optimis (L. VII. in Ven. B. et int. vers. Vat. C. Flor. A. L. VIII. in Flor. CMW.) reperit nihilominus minus praefendum et nomen idem, quod Athenaeus in animo habebat, ea, quae Budaeo et Stephano placuit, significatione bis a Platone positum videtur. Ac libro quidem VII. etiam Bekkerus παιδίας tenuit, sed VIII. παιδεία scripsit, for-

tasse Photii auctoritate inductus, qui παιδείαν παιδικὴν ἡλικίαν interpretatur; cuius glossam ego vel corruptam et in παιδιαν mutandam vel corruptis locis, quales permulti sunt, enatam, denique non pluris, quam a Bekkerō anecd. 296, 21. e lexico rhetorico editam: παιδιά· τῆς ἐν παισὶν ἡλικίας faciendam censeo. Nostro tamen loco quum παιδεία satis commodum sit et αὐτῶν nullo negotio subaudiatur, codices optimos plurimosque sequi praestat.

γενόμενα] γιγνόμενα Lob. Vat. BM.

συνακτέον] συντακτέον Mon. B. Flor. U.

σύνοψιν] σύναψιν Mon. C. Pollux L. VI. 159: Πλάτων δὲ συμμαθητὰς ἔφη, καὶ σύνοψιν οικειότητος.

οικειότητος] οικειότητός τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theo. γοῦν] οὖν Flor. T. om. Fic.

Καὶ μεγίστη] μεγίστην Mon. C.

γε] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

πείρα] πείρα Vind. F.

γὰρ] om. Flor. R.

Ξυνοίομαι] Teneo equidem Fic. δεῖσει σε] δεῖσεισ Vind. F.

δεῖσει Ang. B.

ἐπισκοποῦντα] ἐπισκονποῦντα Mon. B.

οἷ ἂν] οἷ ἂν Ald. Bas. ab. D οἷαν Vind. F. οἷο ἂν Lob. Vat. BM.

τοιοῦτοι] τοιοῦτον Vind. F.

τούτους αὖ, ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενον εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστάναι καὶ σκοπεῖν τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα, τίς ὀμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθησεως δυνατὸς μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας ἵνα. καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ᾧ ἑταῖρε. Τί μάλιστα; ἦ δ' ὄς. Οὐκ ἐννοεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ νῦν περὶ F. τὸ διαλέγεσθαι κατὸν γιγνόμενον ὅσον γίγνεται; Τὸ ποῖον; ἔφη. Παρανομίας που, ἔφην ἐγὼ, ἐμπίπλαται.

μόνιμοι δ'] μ. δὲ Vind. BF. Mon. C.

καὶ τοῖς] Ita Vind. BE. Mon. C. Flor. ACRTV. καὶ ἐν τοῖς Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. U. cum editionibus ante Bekkerum, qui in comm. καὶ τοῖς in Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. omitti, in reliquis et apud Stephanum καὶ ἐν τοῖς legi scribens in priori adnotationis parte haud dubie erravit et quatuor illos libros non haec tria vocabula, sed medium eorum omittere seque eorum auctoritatem secutum demonstrare voluit.

τούτους] post αὖ Vat. M. τούτοις Lob. Vat. B. Ven. C. Par. K. Flor. ACU. Ald. Bas. ab. et a m. s. Mon. B. (a m. pr. τούτους.)

προκρίτων] om. Mon. B.

προκρινάμενον] προκρινάμενον Vind. B. Mon. C.

καθιστάναι] καθιστᾶναι Vind. F.

βασανίζοντα] βασανίζονται idem. βασανίζοντας Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ὀμμάτων] ὀμμ. τε Vind. EF. Flor. ACRT. (Ven. B. Ang. B.) editi ante Bekkerum.

δυνατὸς] post μεθιέμενος Steph. Ast. pr. sec.

μεθιέμενος] μετιέμενος Bas. b.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. F.

καὶ] om. Ang. B.

πολλῆς] Prius λ Mon. B. int. vers. a m. s. habet.

ἐννοεῖς] In Mon. C. alterum v int. vers. est.

κατὸν] κατὸν Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Sed ironiae hic non erat locus, et frequens ista in deterioribus libris confusio est, quam hic in optimo factam videmus.

γιγνόμενον] γιν. Lob. Mon. C.

γίγνεται] γίν. Mon. C.

ἐμπίπλαται] ἐμπίπλασθαι Vind.

E. et margo Mon. B. in quo a m. s. σθ̄ pro τ, quod contextus exhibet, scriptum est. ἐμπίπλαται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. idque Stallbaumius ab Astio in tert. commentatum recepit et Ficini auctoritate munivit, qui Socratem Iniquitate prorsus abundanter respondentem fecit. Pluralis ad sequentia et ad pronomen αὐτοὺς haud dubie aptior est singulari, sed magis respicienda sunt antecedentia, in quibus quum Socrates ita locutus esset, quasi ipsi dialecticae, quemadmodum tunc opera ei daretur, magnum malum accideret, consentaneum erat malum sciscitanti Glauconi item ut inhaerens dialecticae ostendere eamque iniquitatis, qua adolescentes impleret, ipsam plenam dicere. Ceterum hoc periculum una cum remedio infra p. 539. B. commentato aliquoties secundum hos locos memoravit Proclus in Parmen. T. III. p. 41: τὴν διαλεκτικὴν μηδαμῶς προσήκειν παραδίδοσθαι νέοις, ὡς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησὶ, μὴ λάθω-

Καὶ μάλα, ἔφη. Θαναμαστὸν οὖν τι οἶει, εἶπον, πά-
 σχειν αὐτοὺς καὶ οὐ ξυγγιννώσκεις; Πῆ μάλιστ'; ἔφη.
 Οἶον, ἦν δ' ἐγὼ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖη ἐν πολ-
 538 λοῖς μὲν χρήμασι, πολλῶ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει καὶ κό-
 λαξι πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ γενόμενος αἰσθόιτο, ὅτι οὐ τού-
 των ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, τοὺς δὲ τῶ ὄντι γεν-
 νήσαντας μὴ εὖροι, τοῦτον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς
 ἂν διατεθεῖη πρὸς τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑπο-
 βαλομένους ἐν ἐκείνῳ τε τῶ χρόνῳ, ᾧ οὐκ ἦδει τὰ περὶ 490
 τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς ἦδει; ἢ βούλει ἐμοῦ μαν-
 τευομένου ἀκούσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν,
 εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν
 Β μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκοῦντας, ἢ τοὺς
 κολακεύοντας, καὶ ἦττον μὲν ἂν περιδεῖν ἐνδεεῖς τινός,

σιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες.
 p. 77: καὶ τὸν ἐν Πολιτεία Σω-
 κράτην παρακλεῦσθαι νέους οὐ-
 σι μὴ παραδιδόναι τοὺς διαλε-
 κτικούς λόγους, μὴ πως λάθωσιν
 εἰς παρανομίαν ὑπ' αὐτῶν προ-
 αχθέντες, ὃ δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι
 πάσχειν ἄρτι γενεσάμενοι τῶν λο-
 γικῶν θεωρημάτων. T. V. p. 269:
 τῆς διαλεκτικῆς — νέους οὐ πα-
 ραδοτέας, ὡς αὐτὸς ἐν Πολι-
 τεία λέγει, μὴ πη λάθωσιν εἰς
 παρανομίαν ἐλάσαντες. et p. 270:
 τὸ δὲ ἐν Πολιτεία μὴ παραδιδό-
 ναι νέους τὴν διαλεκτικὴν ἀληθῆς
 μὲν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγιστον,
 διότι τοὺς ἐκεῖ παιδευομένους
 νέους ἀνώμαλον ἔχειν ἀνάγκη
 τὴν φύσιν καὶ οὐ πάντως ἀρί-
 στην; καὶ διὰ τοῦτο δέος εἶναι,
 μὴ καὶ τινες αὐτῶν εἰς τὴν εἰρη-
 μένην παρανομίαν ἐλάσωσι.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
 εἶπον] om. Vind. E. Mon. C.
 Vat. M.

ξυγγιννώσκεις] ξυγγιννώσκειν
 Vind. F. Ang. B. ξυγγιννώσκεις
 Lob. Vind. BE. Mon. BC. (hic
 ξυγγιν.) Ald. Bas. ab. Steph.
 (Flor.) tacentibus Bip. Etiam
 Bekkerus tacet. Cf. huius Vol.
 p. 99. sq.

Πῆ] πῶς Par. K.

μάλιστ'] μάλιστα Lob. Vind.
 BE. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ κόλαξι] καὶ om. Vat. B. 538
 et ad κόλαξι a m. s. additum δὲ
 habet.

ἀνὴρ δὲ] δὲ om. Lob. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
 sec. Bekk. Flor. U.

γενόμενος] γεν. καὶ Flor. AC.
 ἐστὶ] ἐστι Vind. F. Stallb.
 sec.

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon.
 C.

ἔχεις] ἔχοις Mon. B.

καὶ πρὸς] πρὸς om. Vind. E.

ὑποβαλομένους] ὑποβαλλομέ-
 νους Lob. Vind. BEF. Mon. BC.
 Vat. BM. Ven. BC. Par. DK.
 sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.
 Ald. Bas. ab. Itaque perpauci
 restant lectionis a Stephano pro-
 fectae assertores, Par. A. Vat.
 H. Flor. U. et ne hi quidem per
 silentium Bekkeri Stallbaumii que
 satis certi, quum etiam Mon. B.
 silentio a Bekkero praetermissus
 tamen ὑποβαλλομένους habeat.
 Ac nescio an, qui suppositum sibi
 aliquando filium pro suo habere
 et venditare pergunt, eodem mo-
 do ὑποβαλλόμενοι dici potuerint,
 quo Vol. I. p. 301. veteres legis-
 lators καθιστάντας μουσικῆ καὶ

ἤττον δὲ παράνομόν τι δοῦσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς,
 ἤττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις, ἢ τοῖς κόλαξιν,
 ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Εἰκὸς, ἔφη. Αἰσθό-
 μενος τοίνυν τὸ ὄν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους
 ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς
 κόλακας ἐπιτεῖναι καὶ πείθεσθαι τε αὐτοῖς διαφερόντως,
 ἢ πρότερον, καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους, ξυνόντα C
 αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, πατρὸς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλ-
 λων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ πάνυ εἴη φύσει ἐπιεικής,
 μέλειν τὸ μηδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο.
 ἀλλὰ πῆ πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρει
 ἢ εἰκῶν; Τῆδε. ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ
 δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ
 γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά. Ἔστι

γυμναστικῇ παιδεύειν dictos esse
 vidimus. Itaque si Par. A. au-
 ctoritas ad reliquos accesserit,
 praesens restituendum erit.

ᾧ] ἐν ᾧ Ven. B. cum editis
 ante Bekkerum.

οὐκ ἤδει] οὐκ εἶδει Vind. F.

ἢ] εἰ idem. ἢ οὐ Lob. Vat.

BM.

αὐτὸν] post τιμᾶν ἂν Vind. F.

Ang. B.

πατέρα] π. τε iidem et Flor. . .

(R?)

B ἢ] ἢ καὶ Vat. B.

ἐνδεεῖς] ἐνδεοῦς Vat. M. et

corr. Lob. (ante corr. ἐνδεεῖς)

δοῦσαι] δοῦσαι Lob. Vind. EF.

Mon. BC. editiones ante Bekke-
 rum.

ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς] om. Flor.

T. In Lob. καὶ pro ἢ legitur.

μὴ] οὐκ Ang. B. om. Lob.

Vind. F. Ven. C. Par. DK. Vat.

M. et a m. pr. B. et Mon. B.

quorum in priori a m. s. ante

τὸ ἀληθὲς insertum, in poste-

riori hoc loco item a m. s. int.

vers. subscriptum est.

Αἰσθόμενος etc.] Cf. Vol. I.

p. 377. sq.

αὖ] αὖ. Vind. B.

τουτους] τούτου τοὺς Vind.

F.

ἀνεῖναι] ἀνεῖ, superscripto a
 m. s. ναί, Mon. B.

τιμᾶν τε] τε om. Mon. C.

ἀπαρακαλύπτως] ἀπανακαλύ-

πτως Mon. B.

ποιουμένων] Conf. huius Vol.

p. 193.

εἴη] post φύσει Vat. M.

φύσει] φύσις Vind. E. Vat. H.

Flor. RT.

μέλειν] μέλλειν Vind. F. Ang.

B. μέλλει Lob. μέλει Vat. M.

τὸ] om. Lob. Vat. BM.

πρὸς τοὺς ἀπτομένους] Ita

Par. A. Vind. BEF. Mon. C.

Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

προσαπτομένους Lob. Mon. B.

Par. DK. sec. Bekk. Ven. C.

Vat. M. Flor. U. προσάπτομένους

Vat. B. προσάπτομεν οὺς Ven.

B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

πρὸς ἀπτομένους Ast. sec.

τῶν] In Vat. B. v int. vers.

superscriptum.

Τῆδε] πῆ δὴ Vind. E.

ἐκτεθράμμεθα] ἐτεθράμμεθα

Vind. B. Mon. C. ἐντεθράμμεθα

Flor. T.

ὑπὸ γονεῦσι] ὑπογ. Vind. E.

ἐπὶ γ. Ang. B.

αὐτά.] αὐτά; Mon. B. Ald.

Bas. ab.

- D γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἔλκει ἐφ' αὐτὰ, πείθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὀπηροῦν μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμᾶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὸν ἐρώτημα ἔρηται, τί ἐστι τὸ καλὸν, καὶ ἀποκρινάμενον ὁ τοῦ νομοθέτου ἤκουεν, ἐξελέγγη ὁ λόγος καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῆ ἐλέγχων εἰς δόξαν κα-
- E ταβάλλη, ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλὸν, ἢ αἰσχροῦν, καὶ περὶ δικαίου ὠσαύτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν

D ἄλλα] ἄλλως Vat. B.
 ἐναντία] ἐναντίω Vind. E.
 ἡδονὰς ἔχοντα] ἐχ. ἡδ., sup.
 β α, Mon. C.
 κολακεύει] κολακεύειν Vind. F.
 Vat. H.
 ἡμῶν] ἡμῖν Vind. F. Ang. B.
 om. Mon. C. αὐτῶν Bas. b. Cf. ad p. 518. C. adscripta, quibus addo L. III. p. 411. D: εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυ-
 27.
 ἐφ' αὐτὰ] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. ἐφαντὰ Vind. F. ἐφ' ἐαντὰ reliqui codices. Id Bekkerum una cum ceteris editoribus tenuisse et optimo codici refragatum esse eo magis miror, quo saepius eum ab eodem vel solo vel paucos habente comites trisyllabum recepisse video, veluti infra L. VIII. p. 550. B. et Tim. 34. A. 69. C: ἐν ἐαντῶ. Tim. p. 29. E: παραπλήσια ἐαντῶ. 44. B: τὴν ἐαντῶν. 49. D: τις ἐαντόν. 81. C: τῶν ἐαντῆς. Leg. III. 687. D: ἐκείνοι ἐαντοῖσιν. V. 731. D: πᾶς ἐαντῶ. quibus omnibus locis scriptori quidem, si is trisyllabum praetulit, causas quasdam praeferendi fuisse easque in numero potissimum et in sono quaerendas esse concedo, nobis vero eas ubique invenire inventisque pro norma uti aut aurium nostrorum iudicio plus, quam codicum auctoritati tribuere licere nego. Nam id ipsum, quod numerosius cadere suaviusve sonare eruditiores omnes consen-

tiant, nonnunquam ut nimis artificiosum improbari a scriptore potuit. Itaque singulorum locorum scriptura secundum codices instituenda est, quorum ex observatione haec collegi, Platonem in dictionibus e reflexivo et personali pronomine compositis bisyllabum potius, quam trisyllabum usurpavisse et αὐτὸς αὐτοῦ, αὐτὸς καθ' αὐτόν et similia frequentius, quam ἔαν. dixisse, hoc tamen, ubi homoeoteleuton et nullam vocabulum interpositum esset, praetulisse et αὐτὸ ἐαντὸ, αὐτοῦς ἐαντοῦς etc. ut Phaedon. 61. E. 62. A. C. raro αὐτὸ αὐτὸ etc. ut Phaedr. 246. D. scripsisse, porro, quum bis deinceps reflexivo utendum esset, plerumque et tamen non semper (vid. L. VIII. p. 553. B.) eodem vel bisyllabo vel trisyllabo utrobique usum esse, ut Tim. 33. C. ἐν ἐαντῶ καὶ ὑφ' ἐαντοῦ. 32. B: τὰ τε μεθ' ἐαντῆς ξυνδεῖν καὶ ἐαντῆν. Critia 120. B: αὐτῶ καὶ τῶ ἀφ' αὐτοῦ. in ceteris vero dictionibus, qualis haec nostra est, nullam legem certa formula comprehendendam observasse, sed librariis quibusdam, ut Lob. Vat. BM. trisyllabum, aliis, ut Clariano, bisyllabum magis placuisse. Iam quum Par. A. quoque ad prius inclinare videatur, eo certior quum alibi tum h. l. a nullo asseclarum suorum destitutus duosque diversae familiae adscriptos consentientes habens bisyllabi auctor existimandus est.

ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἶει ποιήσῃν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ
τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμῶν
ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μήτε
ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεία ὥσπερ πρὸ τοῦ, τὰ τε 539
ἀληθῆ μὴ εὐρίσκη, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον, ἢ τὸν
κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν. ἔφη.
Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγονέναι ἐκ νομικοῦ.
Ἀνάγκη. Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λό-
γων ἀπτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης
ἄξιον; Καὶ ἐλέου γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γένηται ὁ

πειθεῖ] πείθε Vind. B.

δ'] δὲ Vind. E.

ὀπηοῦν] ὀποιοῦν Lob. Mon.

C. Vat. BM. Par. K.

πειθαρχοῦσιν.] πειθαρχοῦσιν;
Mon. B.

ἐλθὼν] ἐλθὼν Vind. B. Mon.

C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.

R. Hos videtur adventus quae-
stionis male habuisse. Recordari
debebant ἐλθόντος τοῦ λόγου
L. III. p. 402. A.

ἔρηται] om. Lob. Vat. BM.
εἴρηται (Par. K.) editi ante Bek-
kerum.

ἀποκρινάμενον] Ita Par. ADK.

Vind. BEF. Mon. B. Ven. C.

Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.

ἀποκρινάμενον cum *on* super *on*

Lob. ἀποκρινόμενον Mon. C.

ἀποκρινάμενον Ven. B. Vat. BM.

cum editis. respondentem Fic.

Genitivum ut defendam, vix opus

est; si tamen est opus, confer

L. VIII. p. 590. D: ὡς ἄμεινον

ὄν παντὶ ὑπὸ θείου καὶ φρονί-

μου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν ολ-

κειὸν ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ,

ἔξωθεν ἐφροστώτος. et Schaefer-

um ad Lamb. Bosium p. 50. sq.

ἤκουεν] ἤκουσεν Vind. BE.

Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor.

ACV. Non semel ille audiverat.

ἔξελέγχη] ἔξελέγχοι Lob. ἔξε-

λέγχει Ven. B. ἔξελέγξει Vind. B.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐκ

ἐλέγχη Par. K.

καὶ πολλαχῆ] om. Par. K. καὶ

πολλαχοῦ Flor. U. καὶ πολλαχῆ

Vind. F. καὶ πολλαχῆ Ald. καὶ

πολλαχῆ Bas. ab. (recentiores.)

καταβάλλη] καταλάβη Par. A.

Vind. B. (hic commate anteposi-

to.) Mon. C. Vat. H. Flor. AC.

καταβάλλη Lob. Mon. B. Ven. C.

Vat. M. Flor. U. καταβάλλει

Vat. B.

ὡσαύτως] post καὶ ἀγαθοῦ E

Vind. B. Mon. C.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon.

B. Ald. Bas. ab.

πέρι] περὶ Vind. E.

ἡγῆται] ἡγῆται Vind. F.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. BC.

Steph. Ast. pr. πρὸς τοῦ Bas. b.

εὐρίσκη] εὐρίσκει Vind. F.

πρὸς ὁποῖον] προσωπεῖον

idem.

βίον] βίον Ald. βίε Bas. ab.

δόξει] δόξεις Lob. Vat. BM. 539

δόξει γε Vind. B. Vat. H.

ἐκ] om. Bas. b.

νομικοῦ] νομίμου Vind. BEF.

Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H.

Flor. ACRTV. Bas. b. Ast. sec.

tert. Stallb. (ex) iusto Fic. Quem-

admodum Leg. L. I. p. 625. A.

in verbis ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις

ἡθεῖσι τέτραφθε νομικοῖς mores

a legibus originem ducentes legi-

busque constituti ἡθη non, ut

plerumque, νόμιμα, sed νομικὰ

appelluntur, ita non solum vita

et ratio agendi legibus accommo-

data, sed etiam vir, qui ea uti-

tur, νομικὸς appellari potuit; a

legibus pendens, ein gesetzlicher.

συγγνώμης] συγγνώμης Mon.

BC.

ἄξιον;] ἄξιον. Ald. Steph.

ἐλέου] ἐλέους Vind. BE. Mon.

C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

ἔλεος οὗτος περὶ τούτους τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ τῶν λόγων ἀπτέον; Καὶ μάλ', ἣ δ' ὅς. B Ἄρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνή, τὸ μὴ νέουσιν ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι; οἶμαι γὰρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύονται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεῖ. Ἐπεφρυῶς μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξω- C σιν, ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπιπτούσιν εἰς τὸ μηδὲν ἠγεῖσθαι ὥσπερ πρότερον· καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας περὶ εἰς

τριακοντούτας] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. et cum eis super as Lob. τριάκοντά Bas. b. τριακοντούσεις Mon. B. τριακοντούσεις reliqui cum editis ante Bekkerum. Grammaticis apud Atticos haec heteroclitica et ad primam declinationem traducta fuisse testantibus codices et hic et Leg. L. II. p. 670. A. τριακοντούτας et πεντηκοντούτας exhibentes adstipulantur, qua de re Buttmanus gramm. I. p. 210. et Lobeckius ad Phryn. p. 403. adhuc dubitabant. Sed in addendis Buttmanus (II. 403.) horum locorum ratione habita fidem grammaticis habere coepit, Choeroboscum vero (apud Bekkerum anecd. ind. in ἔτος) pluralem tantum heterocliton agnoscere statuit, qui tamen p. 1376, 10. ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτου femininum τριακονταέτης Atticos fecisse docet.

σοι.] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius. σοι cum commate post εὐλαβουμένῳ Ald. Bas. ab. σοι cum eadem distinctione Stephanus. Astius et in pr. Stallbaumius post οὗτος incisionem fecerunt. γίνεσθαι necessario cum περὶ iungendum, et quum non de omnibus tricenariis, sed de electis a legislatore optimis

sermo sit, σοι ad τριακοντούτας referendum et ad εὐλαβουμένῳ iterum ut encliticon subaudiendum videtur.

τρόπῳ] λόγῳ Lob. Vat. M. ἀπτέον;] ἀπτέον. editi ante Astii sec.

μάλ'] μάλα Vind. BEF. Mon. C. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

οὐ μία] οὐδεμία Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐδὲ μία Vind. E.

γεύεσθαι] evanuit in Vind. F. B Locos Procli huc pertinentes ad p. 537. E. adscripsi.

τὸ πρῶτον] τοῦ πρῶτου Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

γεύονται] γεύονται Bas. b.

παιδιᾷ] παιδεία Vind. F. παιδία Ven. C. Vind. E. Conf. ad p. 537. C. de hoc nomine dicta.

ἀεὶ] om. Ven. B.

καὶ σπαράττειν] καὶ om. Mon. C. — Plutarchus ab Astio citatus mor. p. 78. E: πάντες γὰρ,

ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, οἱ ἀρχόμενοι φιλοσοφεῖν τοὺς πρὸς δόξαν (sc. λόγους) διώκουσι μᾶλλον, οἱ μὲν ὥσπερ ὄρνιθες ἐπὶ τὴν λαμπρότητα τῶν φυσικῶν καὶ τὸ ὕψος ὑπὸ κούφότητος καὶ φιλοτιμίας καταίροντες, οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων, τῷ ἔλκειν καὶ σπαράττειν χαίροντες ἐπὶ τὰς ἐριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χωροῦσιν.

τούς ἄλλους διαβέβληνται. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ
 πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγὼ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ
 ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ
 σκοπεῖν τάληθές μᾶλλον μιμήσεται, ἢ τὸν παιδιᾶς χά-
 ριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτός τε μετριώτε-
 ρος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμοτέρου D
 ποιήσει. Ὁρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημμένα
 τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ πάντα προεῖρηται, τὸ τὰς φύσεις
 κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν
 λόγων, καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τυχῶν καὶ οὐδὲν προσήκων
 ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ
 λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν
 ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς

ἔφη] ἔφην Mon. C. ante corr.
 ἐλέγξωσιν] ἐξελέγξωσιν Ven. B.
 Vind. EF. Ang. B. Flor. CRT.
 cum editis ante Bekkerum.

δὲ] om. Bas. b.

ἐλεγχθῶσι] ἐλεγχθῶσι Mon. C.
 ἐξελεγχθῶσι iidem, qui ἐξελέγξω-
 σιν. (ἐξελεγχθῶσι Vind. E.)

C ἠγείσθαι] ἠγῆσθαι Ald. Bas.
 ab.

ᾧνπερ] ᾧν Mon. C.

διαβέβληνται] Praepositionem
 Ven. B. a m. s. additam habet.

ἔφη] ἔφης Lob. Vat. BM.
 Ven. C.

Ὁ] οὐκοῦν Vat. B.

τάληθές] τὸ ἀληθές Vind. F.
 Flor. R.

μιμήσεται] μεμνήσεται γο Par.
 A. a m. s. (Faehsius tantum με-
 μνήσεται in eius margine scrip-
 tum tradit.)

παιδιᾶς] παιδιᾶς Ven. C. παι-
 δειᾶς Vat. B. Vind. F.

αὐτός τε] τε Vind. B. int.
 vers. habet.

D τιμιώτερον] μετριώτερον Par.
 DK. Mon. B.

ἀτιμοτέρου] ἀτιμοτέρου Vind.
 E. Mon. C. Ald. Bas. ab.

ἐπ' εὐλαβείᾳ] ἐπευλ. Vind. F.
 φύσεις] φύσεις τε Vind. F.

Ang. B. Flor. R.

καὶ μὴ] Astius in sec. εἰ δὲ
 μὴ scripsit, in tert. scribendum
 proposuit; frustra. Potius comma

post νῦν cum Bekkerō, quem
 secutus est Stallbaumius, delere
 et ex sequentibus οὕτως ἔρχεσθαι
 ad καὶ μὴ repetere debebat. Nam
 quod Stallbaumius subaudiendum
 putat, τοιούτους εἶναι, quum
 non sequatur οἷοι νῦν ἔρχονται,
 minus est aptum.

οὐδὲν] μηδὲν Ven. B. Bas. b.

ἔρχεται] ἔρχεται Vind. E.

αὐτός;] αὐτό, editi ante Bek-
 kerum. Quod Stephanus p. 25.
 potius αὐτούς scribendum existi-
 mabat, non maiori hic, quam
 p. 527. C. iure in neutro videtur
 offendisse.

ἐπὶ λόγων] ἐπιλ. Vind. E.

μεῖναι] δοῦναι ante corr. Mon.
 C.

ἐνδελεχῶς] ἐντελεχῶς Flor. R.
 Et Ang. B. τ super ὁ scriptum
 habet. Quam Hesychius adverbio
 ἐνδελεχῶς significationem tribuit,
 idem, quod ἀδιαλείπτως, συνε-
 χῶς, ἐπιμόνως esse tradens, quae
 explicatio et nostro et Menandri
 loco p. 182. Mein. ἐνδελεχῶς ἀεὶ
 dicentis confirmatur, eandem ἐν-
 τελεχῶς Leg. L. X. p. 905. E.
 in verbis ἄρχοντας μὲν ἀναγ-
 καῖόν που γίνεσθαι τοὺς γε δι-
 οικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελε-
 χῶς οὐρανόν habere indeque haud
 exiguum Luciani T. I. pag. 62.
 Lehm. et Gregorii Cor. p. 155.
 ἐντελέχειαν et ἐνδελέχειαν syno-

Ε περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις, ἔτη διπλάσια, ἢ τότε; Ἐξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές· μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι ἔσονται σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν τὰ τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσα νέων ἀρχαί, ἵνα μὴδ' ἐμπειρία ὑστερωῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι, 540 εἰ ἐμμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινήσουσι. Χρόνον δὲ, ἧ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεν-

nyma et diversis tantum dialecticis adscribenda statuentium sententiae firmamentum accedere videtur, nec non eodem ducit, quod Hesychius ἐνδεδεχεῖ Λακόνες pro πυμνάξει dixisse perhibet.

[ἐμμενοῦσιν] συν. Mon. C.

πράττοντι] Quum ἀρκεῖ dativum regat, non aliter haec atque pervulgata illa ἔξεστι εὐδαίμονι εἶναι et similia dicta, et male Bernhardym synt. p. 360. hoc locō ad tuendum dativum in verbis ἀρα καὶ παιδὸς ἢ αὐτῆ ἀρετῆ καὶ δούλου, ἀρχειν ὡς τε εἶναι τοῦ δεσπότου; Menon. p. 73. D. usum esse apparet.

γυμναζομένω] Cf. Procli locus ad L. VI. p. 503. E. adscriptus.

ἔτη διπλάσια] ἔτι δ. Ven. B.

τῆ διπλασία Vind. F.

Ε πέντε θές] πέντεθες Ald. πέντετες Bas. a.

γὰρ] om. Fic. Socrates duplicati annorum numeri rationem reddit positam in eo, quod e disciplina dimissos vita excipiat negotiorum et diversarum curarum plenissima. Itaque parum apte Schleiermacherus pro γὰρ aber posuit.

καταβιβαστέοι] καταβιβαστέα Par. K. sec. Bekk.

εἰς τὸ σπήλαιον] post πάλιν Vind. E.

ἀναγκαστέοι] ἀναγκαστέον Par. K. sec. Bekk.

μηδ'] μηδὲ Mon. B.

βασανιστέοι] βασανιστέον Par. K. sec. Bekk.

εἰ] ἐν Ven. C. om. Lob. Vat. BM.

ἐμμενοῦσιν] ἐμμένουσιν Vind.

F. μένοσιν Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et corr. Lob. μέλλουσιν idem ante corr.

ἧ] εἰ Vind. E. Mon. B. Vat. 540

H.

παρακινήσουσι.] παρακινήσουσι, Ald. παρακινήσουσιν. Bekkerus.

Χρόνον δὲ] χρόνον Ang. B. χρόνων Vind. F.

πόσον] ποσόν Vind. F.

τούτων] τοῦτο Lob. Vind. BE.

Mon. C. Vat. BM. Ven. B. istis (adscribis) Fic.

τίθης] τιθῆς Lob. Vind. F.

τίθεις Mon. C. τιθείς Par. DK.

sec. Bekk. Vat. M. τίθης, π. Ald.

Πεντεκαίδεκα] πέντε καὶ δέκα Vind. F. Flor. R.

ἔτη] post ἦν δ' ἐγὼ Vind. F.

Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I.

p. 302, a. ἔτι Vat. B. Ven. C.

δὲ] om. Vind. F. Ang. B. Flor.

R.

πεντημοντουτῶν] Ita Vind. BE.

Mon. C. (hic πεντε.) Vat. H.

πεντήμοντα τούτων Ven. B. Ald.

Bas. ab. πεντημοντούτων Stephanus

et recentiores cum reliquis

codicibus contra primae, cui supra p. 539. A. haec ab Atticis

attributa vidimus, pariter ac ter-

tiae declinationis legem.

ἀριστεῦσαντας] διαριστεύσαν-

τας Mon. C.

πάντη] πάντη Ald. Bas. ab.

(Bekkerus etc.)

ἐν ἔργοις τε] ἐν om. Lob. Vat.

M. τε om. Mon. B.

ἥδη ἀπτεόν] ἥδηαπτεόν Vind.

F.

ἀνακλιναντας τὴν τῆς ψυχῆς

τεκαίθεα ἔτη, ἣν δ' ἔγω. γενομένων δὲ πεντημουτουτῶν
 τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντη ἐν
 ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμασι πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον καὶ
 ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς
 αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ
 ἀγαθὸν αὐτὸ, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνῳ, καὶ πό-
 λιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον B
 ἐν μέρει ἐκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-

αὐγὴν] Pro τῆς ψυχῆς in Par.
 K. sec. Bip. ψυχῆν, sec. Bekk.
 ψυχῆς, pro αὐγὴν in eodem αὐ-
 τὴν, et in Lob. Vat. M. εἰς αὐ-
 γὴν scriptum, in Vind. F. αὐγὴν
 omissum, denique in editis ante
 Bekkerum eius loco ἀκτίνα po-
 situm est, quod Ficinus quoque
 invenisse in suo codice videtur:
 animi radium ad supera dirigen-
 tes. Ac poterat id non ineptum
 haberi, et, quemadmodum teste
 grammatico Bekkeri anecd. p. 386,
 23. erant qui ἄμαρτυρὰς ἀκτίνας
 ὄψεως interpretarentur, ita ἀκτὴν
 ψυχῆς luminum animi obtutus,
 ἀνακλίνειν autem, ut ἐρείδειν et
 ἀπερείδεσθαι ὄμμα et ὄψιν εἰς
 τι, propria significatione intelli-
 gi, reclinare seu defigere; et si per
 se aestimetur utraque lectio, αὐ-
 γὴν magis, quam ἀκτίνα glosse-
 mati simile censeas. Nihilominus
 codicum ratio cogit, ut aliter sen-
 tiamus et αὐγὴν a scriptore sec-
 undum poetam pro ὄφθαλμὸν
 positum et, ut in Par. K., in αὐ-
 τὴν corruptum postea leni sane
 et pronuntiatione adruta emenda-
 tione in ἀκτὴν et ἀκτίνα muta-
 tum, ἀνακλίνειν autem vel ea,
 quam Astius vere, sed ad ἀκτίνα
 parum apte ei inesse ostendit,
 significatione aperiendi, vel eadē
 illa, quam propriae proximam
 dixi, defigendi praeditum statuam-
 us. Ad codices accedit Procli
 et Damascii testimonium, qui ψυ-
 χῆς αὐγὴν aliquoties hinc citant,
 Proclus in Civ. p. 428. extr. μό-
 νη ἄρα γνωστὸν (sc. τὸ ἀγαθὸν)
 τῇ ἐνθέρῳ προσβολῇ τῇ τοῦ ναῦ
 κρείττου, ἣν αὐτὸς αὐγὴν καλεῖ

τῆς ψυχῆς, ἣν ἀνακλιναντά φη-
 σιν ἐκείνῳ δεῖν (v. φασὶν ἐκ. δεῖ)
 προσβάλλειν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως
 τῶν μετ' αὐτὸ πάντων, καὶ γὰρ
 τοῦτο σαφῶς εἶπεν αὐτὸς, (su-
 pra p. 534. B.): ὅτι ἀφελεῖν δεῖ
 τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ἀπὸ πάντων,
 καὶ οὕτως ἐπ' αὐτῶ ἀνακλίνειν
 τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν, εἶπερ μέ-
 λλοι τις ὄψεσθαι αὐτὴν καθ' αὐ-
 τὴν. Idem in Parm. T. V. p. 277:
 τῷ δὲ ἡλιμίαν νεωτέρων δυναμέ-
 νῳ τὰ πράγματα καθορᾶν καὶ τὸ
 ὡς ἀληθῶς αἴτιον τῶν πάντων
 ἀνακλιναντι τὴν τῆς ψυχῆς αὐ-
 γὴν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ εἶπε,
 θεωρεῖν. Damascius ἀπορ. καὶ
 λόγ. p. 62. Kopp. ἤδη δὲ ποτε
 καὶ ἡμεῖς ἐπιβαλοῦμεν, ὅταν,
 ὡς φησι, τὴν αὐγὴν. (in cod.
 Mon. τ super γ a m. s. scriptum.)
 τῆς ψυχῆς ἀνακλινωμεν. p. 95:
 οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων αὐτῆς εἶ-
 ναι φησι τῆς ψυχῆς αὐγὴν τινα,
 ἣν δεῖ ἀνακλιναντάς τῷ φωτὶ
 συναφθῆναι τῆς ἀληθείας; p. 111:
 ἡ οὖν αὐγὴ τῆς ψυχῆς τί βούλε-
 ται τῷ Πλάτῳ; ἢ συνάπτειν
 etc.

πόλιν] πάλιν Vind. F.
 κοσμεῖν] Ita Par. A. Vind. BF. B
 Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTV. σκοσμεῖν Vind. E.
 κατασκομεῖν Bas. b. κατακοσμεῖν
 reliqui codices et editi. Ornare
 etiam aptius h. l. videtur, quae
 in ordinem redigere. Cf. L. VIII.
 p. 560. A. καὶ κατεκοσμήθη πά-
 λιν. et Polit. p. 273. A: μετὰ δὲ
 ταῦτα προσελθόντος ἰκανοῦ χρό-
 νου θοροῦσθαι τε καὶ ταραχῆς ἤδη
 πενόμενος (sc. ὁ κόσμος) καὶ
 τῶν σεισμῶν, γαλήνης ἐπιλαβό-

τρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη, πρὸς πολιτικοῖς ἐπι-
 ταιλαιπωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἐκάστους τῆς πόλεως ἔνε-
 κια, οὐχ ὡς καλόν τι, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον πράττοντας,
 καὶ οὕτως ἄλλους αἰεὶ παιδεύσαντας τοιοῦτους, ἀντικα-
 ταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους
 ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πό-
 C λιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ, ὡς
 δαίμοσιν, εἰ δὲ μὴ, ὡς εὐδαίμοσί τε καὶ θείοις. Παγκά-
 λους, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας, ὧς Σώκρατες, ὥσπερ ἀνδρι-
 αντοποιὸς, ἀπείργασαι. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ' ἐγώ, 491

μενος εἰς τε τὸν εἰωθότα δρόμον
 τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ἦει.
 cum Leg. L. III. pag. 718. B:
 ὅσα τε ξενικά πρὸς θεῶν θερα-
 πεύματα καὶ ὁμιλίας ξυμπάντων
 τούτων ἀποτελοῦντα τὸν ἑαυτοῦ
 βίον φαιδρύνάμενον κατὰ νόμον
 κοσμεῖν δεῖ.

ἐν μέρει ἐκάστους] et singula
 vicissim Fic.

ἦκη] ἦκοι Lob. Ald. Bas. ab.
 τοιοῦτους,] Ante Bekkerum
 comma non hic, sed post παιδεύ-
 σαντας erat.

μνημεῖα δ'] μ. δὲ Vind. F.

δημοσίᾳ] δημόσια Lob.

C ξυναναιρῇ] ξυναιρῇ Par. A.
 Vat. H. Flor. AC. ξυναίρη Lob.
 Vind. F. Vat. BM. Ven. C. ξυνα-
 νερῇ Vind. E. Aristides T. II.
 p. 12. Dind. ἀλλὰ καὶ οὗτος (Πλά-
 των) ἀξιοῖ τὴν Πυθίαν ἐρωτᾶν,
 ὁπότεν πολιτεύεται καὶ νομοθε-
 τῇ, καὶ τότε φησὶ δεῖν (δεῖν
 φησι cod. Barocc. 136.) ποιεῖν,
 ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ, (ita
 cod. Laurent. tert. et Oxon. σ-
 νανερῇ Coisl. συναίρη Barocc.
 ξυναναιρεῖ ed. Cant. et Iebb.)
 πρότερον δὲ οὐ θαρσέει. Thomas
 Mag. in ἀνεῖλεν p. 67: Πλάτων
 ἐν τινι τῶν Πολιτειῶν· (haec
 quatuor om. cod. Oxon.) τότε δεῖ
 ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία σ-
 ναναιρῇ. quae non ex fonte hausta,
 sed ex Aristide derivata esse
 praemissa verba τότε δεῖ ποιεῖν
 arguunt. Indidem haec, ut alia,
 derivata habet lexicon ab Her-
 manno editum p. 344: ἀναιρῶ τὸ

μαντεύω. ὡς παρὰ Πλάτωνι τότε
 δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθοῖ σ-
 ναναιρῇ. Aristides autem nostrum
 locum potius, quam similem L. V.
 p. 461, E: ἀδελφούς δὲ καὶ ἀ-
 δελφῶς δόσει ὁ νόμος συνοικεῖν,
 ἐὰν ὁ κληρὸς ταύτη· ξυμπίπτη,
 καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. respe-
 xisse ex eoque etiam illud ποιεῖν
 petiisse videtur, ad quod utique
 δεῖ ex verbalibus, quae praeces-
 serunt, subaudiendum est.

Παγκάλους] παγκάλλους Lob.
 ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς] ὥσπερ
 ..... Vat. B. et Lob. cuius in
 margine scriptum est τὸ λείπον,
 ἀνδριάντας οἶμαι εἶναι ἐθέλει.
 coniectura fortasse ex L. II. p. 361.
 D. ducta. ὥσπερ ἀνδριάντας οἶ-
 μαι Vat. M. ὥσπερ τοποιὸς Ven.
 C. ὡς περιττοποιὸς Mon. B. Par.
 DK. Flor. U. ὥσπερ ἀνδριάντας
 τοποιὸς Ven. B. Ecce lineas,
 quibus horum codicum stemma
 continetur.

ἀπείργασαι. Καὶ] ἀπείργασαι,
 καὶ Ald.

γε] om. Mon. C.

Γλαύκων] γλαύκω idem.

τι] τοι Vind. E. Mon. B. Flor.

U.

οἶον] οἶει Vind. F. Ang. B.

εἰρημέναι] εἶρ. με Par. K. sec.
 Bip.

γυναικῶν] καὶ γυν. Vind. F.

Ang. B. Flor. T.

αὐτῶν] αὐταὶ Lob. Vat. M.

ἐγγίγνονται] ἐγγίγνεται Vind.

F. ἐγγένονται Mon. C. Ast. tert.

Scilicet natas esse oportebat

ὁ Γλαύκων. μηδὲν γάρ τι οἶον με περὶ ἀνδρῶν εἰρη-
κέναι μᾶλλον ἢ εἰρηκα, ἢ περὶ γυναικῶν, ὅβαι ἂν αὐ-
τῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Ὁρθῶς, ἔφη, εἶπερ
ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωθήσουσιν, ὡς διήλθο-
μεν. Τί οὖν; ἔφη. ξυγχωρεῖτε περὶ τῆς πόλεως τε D
καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, ἀλλὰ
χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ δέ πη, καὶ οὐκ ἄλλη, ἢ εἴρηται,
ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ πλείους ἢ
εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρο-
νήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς

omnes, quibus eadem, quae viris,
tribui Socrates iuberet, id vero
significari non item oportebat,
magisque in rem erat ostendere
rationem illam mulierum haud se-
cus atque virorum habendam ad
omne tempus civitatis optima
pertinere. Verum, nisi fallor,
neque de nascentibus neque de
natis, sed de signis sermo est, e
quibus mulieres ad rem publicam
gerendam idoneae agnoscantur,
quae simul atque appareant, ipsas
idoneas fieri, hoc est, ad nume-
rum idonearum accedere indeque
ab eo tempore eodem loco, quo
viro idoneo, habendas esse So-
crates dicat; qua interpretatione
adhibita praesens multo aptius,
quam aoristus videtur. Cf. L. VIII.
p. 557. C: παντοδαποὶ δὲ ἂν,
οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μά-
λιστα ἐγγίγνουντο ἀνθρώποι.

ἴσα γε πάντα] ἴσα γ. π. Lob.
Mon. B. εἰς ἅπαντά γε Vind. F.
Ang. B.

D ξυγχωρεῖτε] Ita Vind. BEF.
Mon. BC. Flor. ACRTUV. con-
ceditis Fic. „ξυγχωρεῖ-τε Par. A.“
quo compendio Bekkerus videtur
lituram inter εἶ et τε significare
voluisse. ξυγχωρεῖν τε Lob. et cum
puncto sub ν. Vat. BM. Ven. C.
ξυγχωρεῖς τε Par. K. et a m. s.
D. Ang. B. Vat. H. ξυγχωρεῖς
(Ven. B.) editi ante Bekkerum.
Sequentia usque ad πλεῖστα ὀνή-
σειν p. 541. A. Stobaeus serm.
XXXI. p. 260. excerpst: Χα-

λεπὸν μὲν οὖν πόλεως τε καὶ πο-
λιτείας etc. Sed eius cod. A. ea
omittit.

τε] om. Vind. F. Ang. B.
ἡμᾶς] om. Stob.
χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ] χαλεπὸν
μὲν, δυνατὸν idem.

οὐκ ἄλλη] οὐκ ἄλλη Vind. F.
οὐκ ἄλλη Vind. E. οὐκ κακῶς
Ven. B. Bas. b. „Invenitur et
haec lectio, καὶ οὐ κακῶς εἴρη-
ται;“ Steph. annot. p. 25.

ἦ] Ita Par. A. Vind. B. Mon.
C. Vat. H. Flor. ACV. ea dun-
taxat ratione qua diximus Fic.
πῆ Stob. ἦ ἢ Mon. B. Flor. U.
Stallbaumius. Reliqui codices et
Ald. Bas. ab Steph. Ast. pr.
tert. particulam omittunt. Astius
in sec. ἦ ὡς edidit idque in tert.
a Platone scriptum coniecit. ὡς
non magis necessarium, quam ἦ.
Cf. L. I. p. 334. E: ἐροῦμεν
τοῦναντίον, ἢ τὸν Σιμωνίδην
ἔφαμεν λέγειν. cum p. 339. E:
τοῦναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις. Iam-
blichus de myst. p. 35, 30. Gal.
καὶ διότι τοῖτοις εἰσὶν ἄγνωστοι
καὶ ἀφανεῖς, (sc. οἱ ἀφανεῖς
θεοὶ) οὕτως ἐπονομάζονται, πο-
λὴ διαφερόντως, ἢ ἐπὶ τῶν δαι-
μόνων λέγεται τὸ ἀφανεῖς. quo
loco nonnulli libri ὡς post ἦ in-
sertum habent.

ὅταν] ἢ ὅταν Stob. Gesn.
Gaisf.

ὡς] om. Vind. F. Stob.
καταφρονήσωσιν] τε κ. Flor.
T. καταφρονήσασιν Vind. E.
ἡγησάμενοι — ποιησάμενοι]

ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστον ποιησάμενοι καὶ τὸς
 E ἀπὸ τούτου τιμᾶς, μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιότατον τὸ
 δίκαιον, καὶ τούτω δὴ ὑπηρετοῦντές τε καὶ αὐξόντες
 αὐτὸ διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πῶς; ἔφη.
 "Ὅσοι μὲν ἄν, ἣν δ' ἐγὼ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι δεκε-
 541 τῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς,
 τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν

om. Stob. cod. B. ἡγησάμενος
 etc. Vind. E.

E ἀξίας] ἀξίους Flor. T. Stob.
 μέγιστον δὲ] μέγιστόν γε Vind.
 F. Flor. R. Ang. B.
 τούτω] τούτω Vind. BE. Mon.
 C. Vat. BH. Ven. B.
 τε] om. Lob. Vat. M.
 αὐτὸ] αὐτοὶ Vind. E.

διασκευωρήσονται] διασκευω-
 ρίσονται Lob. Par. DK. sec. Bekk.
 διασκευωρήσεται Stob. Gesn.
 διασκευωρήσονται Vind. BF. Mon.
 C. et a m. pr. B. (a m. s. —ων-
 ται) Ven. B. Vat. M. Flor. ACRTV.
 διασκευάσονται Vind. E. Conf.
 Epist. III. p. 316. A: ἀκούω γὰρ
 ὕστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ (τὰ
 τῶν νόμων προοίμια) διασκευω-
 ρεῖν, formam legum in prooemiis
 descriptam exprimere ac perficere.
 Similiter h. l. omnium rei publi-
 cae partium diligentem constitu-
 tionem significat, cuius fundamen-
 tum in sequentibus demonstratur.

πόλιν] πάλιν Stob. cod. B.
 Stephanus, qui in superioribus
 post εἰρηκέναι et εἴρηται inter-
 rogationis notam posuit, hic pun-
 ctum fecit.

ἄν] οὖν Stob.

δεκετῶν] δέκ' ἐτῶν Par. A. et
 a m. s. D. Vind. B. Mon. C. Vat.
 H. Flor. ACV. δὲ κέκτῶν Vind.
 E. δὲ καὶ τῶν Vind. F. Par. K.
 Flor. U. et, vulgata a m. s. in
 m. adscripta, Mon. B. δέκα Stob.
 In re dubia, quum de apicibus
 agatur, in quibus codicum aucto-
 ritatem minus certam esse con-
 stat, vulgatam utpote magis pro-
 prietati sermonis Graeci conve-
 nientem tenui. Cf. L. V. p. 460.
 E. Leg. L. VII. p. 794. C: μετὰ

δὲ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν διά-
 κρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἐκα-
 τέρων. Ceterum δέκ' ἐτῶν pro-
 pter elisionem in numeralibus rari-
 orem scribis offensionem esse ideo-
 que in vocabulum usitatum muta-
 ri potuisse non nego. Sic τρι-
 ἔτη Leg. VII. p. 792. B. in τριε-
 τῇ et τρία ἔτη, et p. 793. D. in
 τριετῇ et τριετοῦς depravatam,
 et multis locis δύο ex δύο a li-
 brariis factum est.

ἐκπέμψωσιν] ἐκπέμψουσιν Vind.
 E. (Ven. B.) et editi ante Bek-
 kerum, qui etiam Par. K., de
 quo Bipontini tacent, coniuncti-
 vum exhibere testatur. Eundem
 modum in verbo θρέψονται plu-
 rium et meliorum codicum con-
 sensu firmatum videmus, ut iam
 non dubitandum sit, quin illud
 ὅταν suam vim, quae Glauconis
 interlocutione fracta videbatur,
 hucusque extendat. Maiori etiam
 hoc in genere licentia. Plato
 L. VIII. p. 550. A. usus videtur,
 ubi ἀκούη magnam a codicibus
 neque ab iis solum commendatio-
 nem habet. Neque nostro loco
 interna coniunctivo veritatis nota
 deest. Scilicet accusativi cum in-
 finitivis, in quos haec Socratis
 oratio exit, haud dubie ad ver-
 bum ξυγχορεῖτε initio proxima
 positum referri debent. Id quanto
 facilius fiat, si haec priora quo-
 que ex proximorum parte aliqua
 pendeant, nemo non intelligit.
 Atque huic nexui similem, quam-
 quam ob maiorem nectendorum
 propinquitatem minus notabilem
 supra p. 515. D. extr. animad-
 vertimus.

ἡθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψονται ἐν τοῖς σφε-
τέροις τρόποις καὶ νόμοις, οὓσιν οἷοις διεληλύθαμεν
τότε, καὶ οὕτω τάχιστα τε καὶ ῥᾶστα πόλιν τε καὶ πο-
λιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, καταστᾶσαν αὐτήν τε εὐδαιμονή-
σειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, πλεῖστα ὀνήσειν;
Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς ἂν γένοιτο, εἶπερ ποτὲ γίγνοιτο, B
δοκεῖς μοι, ᾧ Σώκρατες, εὖ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἄδην

541 νῦν ἡθῶν] *συνήθων* Stob. νῦν
om. Bas. b.

ἃ] καὶ ἃ Mon. B. Par. DK.
sec. Bekk.

οἱ γονῆς] Ita Par. A. et a ni.
pr. Ven. C. Astius in sec. et tert.
Bekkerus et in sec. Stallbaumius.
οἱ γονεῖς Vind. BEF. Mon. C.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Stob. et Stallbaumius in pr. *pa-*
rentes Fic. *οἰκογενῆ* Mon. B. Flor.
U. *οἰκογενεῖς* reliqui codices edi-
tisque ante Astii sec. cui defectus
articuli et Atticorum consuetudo
οἰκότριβας potius, quam *οἰκογε-*
νεῖς dicentium, de qua re Phry-
nichus Lob. pag. 201. et Bekkeri
lexicographus anecd. p. 286, 18.
conferendi sunt, denique hoc re-
pugnat, quod vernae non tanti
sunt, ut eorum potissimum men-
tio facienda fuerit. De termina-
tione vide Vol. I. p. 157, a.

ἔχουσι] *ἔχουσι* Lob. Vat. M.

θρέψονται] *θρέψονται* Vind.
EF. Mon. B. Par. K. Ang. B.
Flor. ART. Stob. cum editis ante
Bekkerum.

σφετέροις] *σφαφετέροις* Vat.
B. Ven. B.

τρόποις] *τρόποισι* Vind. F.
Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I.
p. 223, a.

οἷοις] οὓς Stob.

καὶ οὕτω] Vulgo haec puncto
ab antecedentibus dirimunt (Ste-
phanus adeo *καὶ οὕτω* scripsit)
quibus tamen non aliter, quam
superiora ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς
sibi proximis adiecta sunt. Pen-
dent enim, ut dixi, a *ξυγχαρεῖτε*

et alteram interrogationis partem
continent, cui Glauco deinde, ut
par est, respondet. Itaque hic
comma et post ὀνήσειν interro-
gationis signum feci. Ficinus hunc
locum ita interpolavit: *Atque ita*
celerrime atque facillime ea civi-
tas et res publica oritur, quam
supra diximus, si quando exstite-
rit, beatam fore, et genus ho-
minum, in quo condita fuerit,
plurimum iuvaturam.

τε] *om.* Vat. H.

ἣν ἐλέγομεν] ἣν λέγομεν Vat.
H. εἶναι λέγομεν Mon. B. (hic
adscripto in m. a m. s. ἣν ἐλ)
et Flor. U. quod Stallbaumius in
pr. recepit. Ita laboranti, ut
videbatur, structurae corrector
ille succurrebat et εἶναι pro ἐξεί-
ναι accipi volebat, quam signifi-
cationem Crat. p. 429. D. extr.
et alibi habet, sed vereor, ut
usquam cum infinitivo futuri.

καταστᾶσαν] *καταστάσαν* Mon.
B.

ἐγγένηται, πλεῖστα] *γένηται*
πλείονα Lob. Vat. M.

ὀνήσειν] *ὀνήσειν* Mon. B.

Πολύ] *Πολύν* Bas. b.

καὶ] *καὶ* Ald. Bas. ab. Steph. B

ὡς] *ὡς* Vind. F. Ang. B.

γένοιτο] *γῆνοιτο*, a m. s. γί-
γνοιτο, Mon. B.

γίγνοιτο] *γένοιτο* Vind. E.

εὖ εἰρηκέναι] εὖ εὐρηκέναι
Vind. E. εὐρηκέναι Vind. F. Flor.

R. *adinvenisse* Fic.

ἄδην] Ita Par. A. Lob. Vind.
F. Vat. BH. Ven. B. Flor.

ACRTV. ἄδην Ven. C. Vind. B.
ἄδην Mon. C. ἄδην reliqui et
editiones ante Bekkerum. Conf.
Vol. I. p. 49, b.

ἤδη, εἶπον ἐγὼ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτη ἀνδρός; δῆλος γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος, ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾶς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

ἤδη] post εἶπον Vind. B. Mon.

C. οἱ λόγοι] ὀλίγοι Vat. B. Ven.

C. ἀνδρός;] Signum interrogationis Bekkerus fecit.

δῆλος] δῆλον Mon. B. Vat. H. Hic locus ad tuendam lectionem L. V. p. 465. C. extr. receptam adhiberi potest.

ἐρωτᾶς,] In sec. ed. Stallbaumius comma multis locis in pr. cum Bekkero non distinctis restitutum huic loco, quem in pr. secundum eundem Bekkerum et reliquos editores incisum exhibuerat, tacite subtraxit, fortasse quo magis dissentire ab Astii ratione videretur, qui in tert. verbis ὅπερ ἐρωτᾶς quasi in parenthesis positus utrinque commata circumdedit, hac interpretatione addita: *et, quod rogas, videtur mihi res ad exitum esse adducta.* Quae ratio quamvis ad usum particulae περ cum relativo coniunctae, qualis vulgo obtinet, accommodata tamen hoc loco improbanda est, quia non solum de viro civitati optimae simili, sed etiam de ipsa civitate atque de ea potissimum satis sibi dictum videri Glauco ostendere debebat, adhibita vero ratione illa verbi δοκεῖ non res, quod Astius ponit,

sed ἀνὴρ subiectum statuendum esset. Itaque dictio ὅπερ ἐρωτᾶς nihil aliud, nisi τὸ ὑπὸ σοῦ ἐρωτώμενον seu τοῦτο, ὃ ἐρωτᾶς, particula περ autem ut Latinarum nempe responsionis convenientiam cum interrogatione significare videtur, quam qui pluribus declarare velit, ita fere dicat: *id, quod quaeris, quoniam par est, ut interroganti respondeam, ad finem perductum existimo.* Sic Phaedr. p. 228. C: σὺ οὖν, ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ δεήθητι; ὅπερ τάχα πάντως ποιήσεις, νῦν ἤδη ποιεῖν. et addito, quod hic omissum est, demonstrativo Phaedon. p. 60. E: καὶ ἐγὼ ἐν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὅπερ ἐπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν, ὥσπερ οἱ τοῖς θεοῖσι διακελευόμενοι· καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον ὅπερ ἐπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν. Ion. p. 534. A: καὶ τῶν μελοποιῶν ἢ ψυγῆ τοῦτο ἐργάζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι. Sed huic explicationi comma ante ἐρωτᾶς, modo ne alterum ante ὅπερ ponatur, minime obstat.

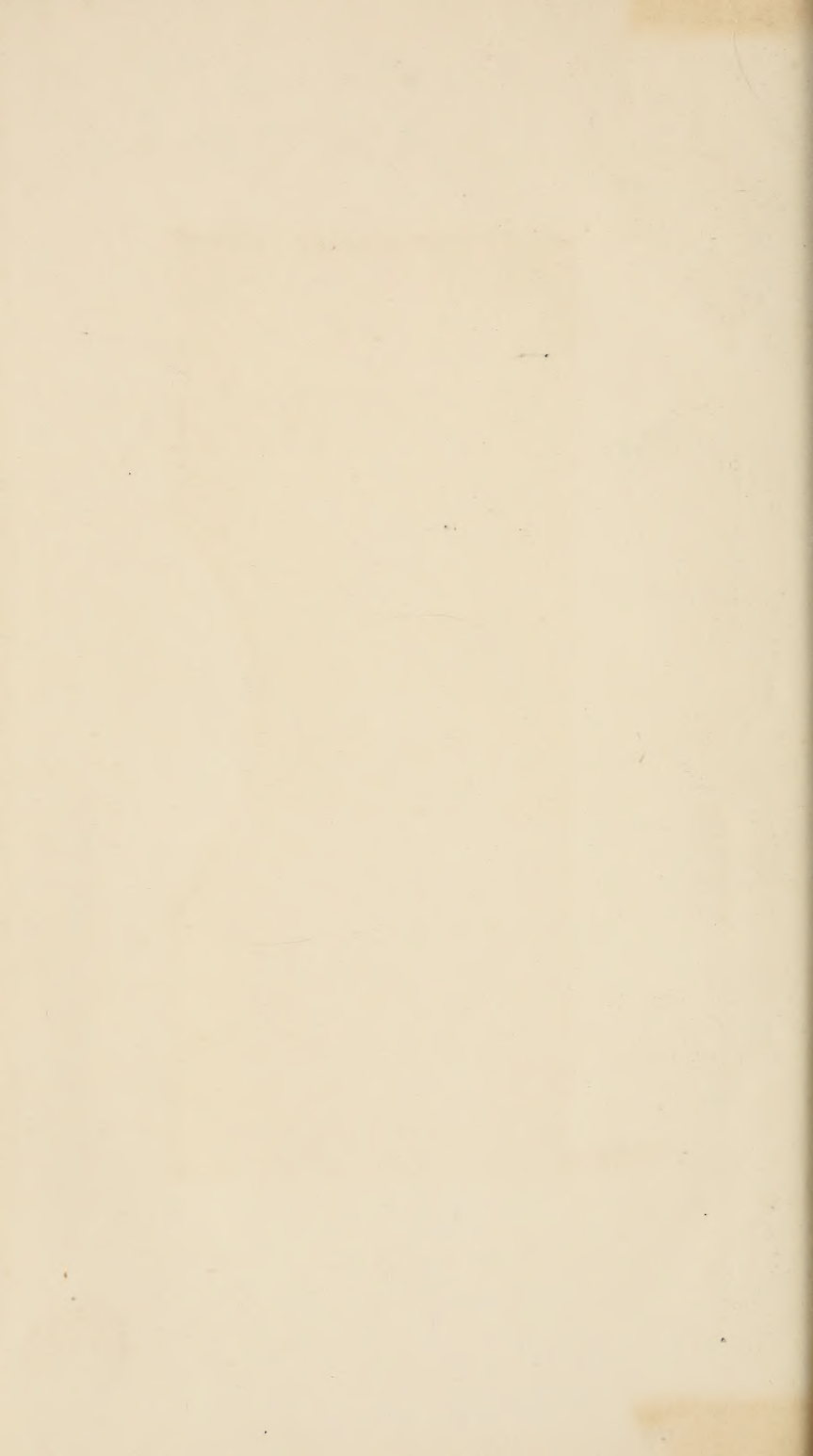
Τέλος: — Lob. πολιτεία ξ' Vind. F. Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου ἐβδόμου. Ald. Bas. ab.

PA
4279
A2
1830
v.2

Plato
Opera graece

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
